



ΤΟ
ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΩΝ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

RAFAEL ÁBALOS

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL



Rafael Abalos

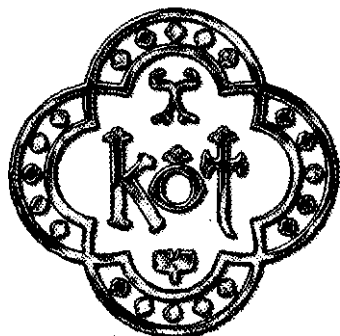
Γεννήθηκε στην Αρκιντόνα της Μάλαγα, το τρίτο από οκτώ αδέρφια. Όπως λέει ο ίδιος, η παιδική του ηλικία «όπως του Τομ Σόγερ, ήταν γεμάτη όνειρα και περιπέτειες: φίλους, εξερευνήσεις στη φύση, καλύβες, ψάρεμα σε ποτάμια και λίμνες, νυχτερινά σκασιαρχεία ως την υπέροχη αυγή», ενώ στην εφηβεία του διάβασε πολύ και αγάπησε τους κλασικούς συγγραφείς της νεότητας, όπως τον Τουέιν, τον Κίπλινγκ, τον Στίβενσον, τον Σουίφτ και τον Πόε. Ίσως γι' αυτό, αν και δικηγόρος στο επάγγελμα, αποφάσισε κάποια στιγμή πως του άρεσε περισσότερο να αφηγείται ιστορίες!

Μετά τα δύο πρώτα μυθιστορήματά του, (*Bufo soñador en la Galaxia de la Tristeza* και *El visitante del laberinto*), ήρθε το *Γκρίμπο: Το Μυστικό των Σοφών*. Ένα βιβλίο που μάγεψε τους νέους αναγνώστες στην Ισπανία, έγινε No 1 best seller και στην Ιταλία, ενώ εκδόθηκε συνολικά σε 24 χώρες, μεταξύ των οποίων και στην Ελλάδα, με μεγάλη επιτυχία.



TO
ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΩΝ
ΑΝΙΜΑΤΩΝ

RAFAEL ÁBALOS



ΤΟ
ΠΑΙΧΝΊΔΙ
ΤΩΝ
ΑΙΝΙΓΜΑΤΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΡΑΤΟΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ BELL

Τίτλος πρωτοτύπου:
Κότι

Copyright © Rafael Ábalos, 2007

© 2009 ΧΑΡΑΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ
για την ελληνική γλώσσα

Μετάφραση: Στράτος Ιωαννίδης
Επιμέλεια: Βάννα Κατσαρού
Διόρθωση: Κυριάκος Μιχελόγκωνας
Σχεδιασμός εξωφύλλου: Γιώργος Ταμβάκης

*Απαγορεύεται η αναδημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου,
η αναπαραγωγή ή μετάδοση του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
ή άλλο μέσο, χωρίς την άδεια του εκδότη.*

ISBN 978-960-620-508-8

ΧΑΡΑΕΝΙΚ ΕΛΛΑΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΑΒΕΕ
Φειδίου 18, 106 78 Αθήνα
ΤΗΛ.: 210 360 9438 - 210 362 9723

Στη Λόλι, μ' ένα φιλί



TO
ΠΑΙΧΝΙΔΙ
ΤΟΝ
ΑΝΙΜΑΤΟΝ

Το θολό ποτάμι κυλούσε γοργά
βγαίνοντας από την καρδιά του σκότους...

...ίσως όλη η σοφία, όλη η αλήθεια,
όλη η ειλικρίνεια, να βρίσκονται συμπυκνωμένες
σ' εκείνη την απειροελάχιστη στιγμή
που διαβαίνουμε το κατώφλι του αόρατου.

ΤΖΟΖΕΦ ΚΟΝΡΑΝΤ



ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το μπουντιρούμι του διαβόλου
Το παιχνίδι των άπειρων αιωνιμάτων
Το σημάδι της αβύσσου



ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Αποστολή Ουροδόρος
Ο Ταχυδακτυλουργός
Η Γοιθική Δέσχη



ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

Azara Azara
«Τα ιέραια του νου»
Ο κρυφός θρύλος
Η μονομαχία των ψιδιών

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

I

Ο γέροντας προσπάθησε ν' ανοίξει τα μάτια του, αλλά ένιωσε τα βλέφαρα του βαριά, να μην υπακούνε. Σκέφτηκε ότι μάλλον κοιμόταν ακόμα κι ότι ο νους του περιπλανιόταν χαμένος στη νεφελώδη σύγχυση των ονείρων. Δεν μπορούσε να φανταστεί πως, με το που θα κατάφερνε τελικά να τα ανοίξει, ένας φοβερός εφιάλτης θα ζωντάνευε μπροστά του σαν μακάβρια θεατρική παράσταση.

Στην αρχή είδε απλώς το μακρινό λαμπύρισμα μερικών πυρσών που έκαιγαν απέναντι του, όμως σιγά σιγά, καθώς οι κόρες του προσαρμόζονταν στο σκοτάδι που τον τύλιγε, διέκρινε με φρίκη τα χοντρά και μαυριδερά κάγκελα ενός ζοφερού κελιού. Και, πιο πέρα, ανάμεσα στις σκιές αυτού που του φάνηκε σαν υπόγεια σπηλιά, είδε να διαγράφονται οι φασματικές σιλουέτες κάτι ακίνητων κορμιών, κρεμασμένων από γάντζους μπηγμένους στην οροφή. Θέλησε να ουρλιάξει από φόβο, αλλά κανένας ήχος δεν κατάφερε να βγει από το λαρύγγι του, ενώ μέσα στο μυαλό του πάλευαν χιλιάδες σκέψεις, καθώς προσπαθούσε μάταια να καταλάβει τι είδους τρέλα τον είχε πιάσει.

Έφερε τα χέρια του στο πρόσωπο για να αποδείξει στον εαυτό του ότι ήταν πραγματικά ξύπνιος και διαπίστωσε, έντρομος, ότι οι καρποί του ήταν δεμένοι με κάτι βαριούς σιδερένιους κρίκους, ενωμένους σε μια αλυσίδα μπηγμένη στον πέτρινο τοίχο όπου ακουμπούσε την πλάτη του. Δεν άργησε επίσης να διαπιστώσει ότι άλλοι κρίκοι έσφιγγαν τους αστραγάλους του με τη δύναμη μιας ανελέητης μέγκενης, προξενώντας του έναν έντονο πόνο μόλις επιχειρούσε

να κουνήσει τα πόδια του. Εκείνη τη στιγμή ένιωσε κρύο, σαν μια πνοή παγωμένου ανέμου να του χάιδευε το πρόσωπο και το κορμί, μετά βίας καλυμμένο από ένα βρομερό λινό ρούχο, και πια δεν χωρούσε η παραμικρή αμφιβολία ότι βρισκόταν δέσμιος σε ένα βαθύ, απαίσιο μεσαιωνικό μπουντρούμι.

Ακόμα *ζαλισμένος από τον ίδιο του το φόβο*, ο γέροντας προσπάθησε να θυμηθεί ποιος ήταν, πώς, πότε και γιατί είχε φτάσει ως εκεί, όμως το μόνο που κατάφερε ήταν να καταλήξει στη βεβαιότητα ότι εκείνος δεν ζούσε σε μια εποχή τόσο σκοτεινή και ζοφερή σαν το Μεσαίωνα, αλλά στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα.

Το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων

I

Σε ηλικία μόλις δεκαπέντε ετών, ο Νίκολας Κίλμπι και η Μπεθ Χάμπτον είχαν ήδη συμμετάσχει σε αρκετές εικονικές διαστημικές αποστολές, οργανωμένες μέσω Ίντερνετ από την Πειραματική Σχολή Νέα>ν Αστροναυτών, την ΠΣΝΑ. Διέθεταν και οι δύο πολλές και ποικίλες γνώσεις σε θέματα τόσο περίπλοκα όσο η ρομποτική και η αεροναυτική, η κοσμολογία, η μοριακή βιολογία, η κβαντική φυσική ή τα μαθηματικά που εξηγούσαν τι ακριβώς ήταν οι μαύρες τρύπες του σύμπαντος. Εκείνη την ημέρα όμως, όσο ο Νίκολας και η Μπεθ σχολίαζαν τις τελευταίες ειδήσεις της NASA σχετικά με το πρόγραμμα δημιουργίας ενός μόνιμου σεληνιακού σταθμού, κανένας τους δεν γνώριζε πως ένας αιγιματικός μαθηματικός τύπος είχε μπει στα ηλεκτρονικά τους γραμματοκιβώτια, σαν να επρόκειτο για έναν αθόρυβο ιό. Ο πρώτος που τον βρήκε ήταν ο Νίκολας. Το δωμάτιο του, στον τριακοστό πέμπτο όροφο ενός ουρανοξύστη της λεωφόρου Λέξινγκτον, στο Μανχάταν, έμοιαζε πολύ με το εσωτερικό ενός διαστημόπλοιου. Η ταπετσαρία των τοίχων ήταν γεμάτη απεικονίσεις εντυπωσιακών εξαρτημάτων και υπολογιστών με χρωματιστά φωτάκια, αληθοφανείς απομιμήσεις συστημάτων πλοήγησης

Azara

σης διαστημοπλοίων. Στο χώρο υπήρχαν ένα κρεβάτι, από το κεφάλι του οποίου μια μικρή συσκευή πρόβαλλε στην οροφή ένα απέραντο στερέωμα αστερών, νεφελωμάτων και γαλαξιών -το οποίο ο Νίκολας αποκαλούσε περιοχή παρατήρησης και ανάπαυσης-, ένα τραπέζι εργασίας ξέχειλο από βιβλία και περιοδικά -η περιοχή έρευνας- και, τέλος, μπροστά στο παράθυρο του υπνοδωματίου, ένας μεγάλος υπολογιστής με επίπεδη οθόνη, εφοδιασμένος με κάθε είδους τεχνολογικό εξάρτημα τελευταίας γενιάς, που αποτελούσε την περιοχή ελέγχου του πρωτότυπου Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού ΝΚ.

Ο Νίκολας άνοιξε το e-mail του λίγο πριν πλαγιάσει. Και τότε, ανάμεσα σε άλλα μηνύματα που περιείχαν ειδήσεις, προσκλήσεις και πληροφορίες από διάφορες σελίδες του παγκόσμιου ιστού σχετικά με το διάστημα στις οποίες ήταν μέλος, είδε το μήνυμα, με μοναδική ένδειξη για το θέμα του μια γραμμένη με έντονα μαύρα γράμματα λακωνική φράση: «Η φόρμουλα». Το μήνυμα δεν είχε αποστολέα και ημερομηνία αποστολής, οπότε ο Νίκολας φοβήθηκε πως επρόκειτο για κανέναν ιό σταλμένο από κάποιον πειρατή του Διαδικτύου. Γνώριζε καλά τους κινδύνους εκείνων των οργανισμών, ζοζούνια και σκουλήκια αόρατα και ικανά να καταβροχθίσουν σε χιλιοστά του δευτερολέπτου τα σωθικά ακόμα και του καλύτερα προστατευμένου συστήματος πληροφορικής. Οπότε, αφού αναρωτήθηκε ποιος δαίμονας θα μπορούσε να κρύβεται από πίσω, έξυσε το πιγούνι του και πέρασε το συγκεκριμένο μήνυμα από το φίλτρο του προγράμματος ελέγχου ιών του υπολογιστή του. Κατόπιν, αποστρέφοντας τα μάτια για να μην παραστεί μάρτυρας στην πιθανή καταστροφή, άνοιξε το μήνυμα με ένα διπλό κλικ του ασύρματου ποντικιού. Αμέσως εμφανίστηκε στην οθόνη μια μακριά και παράξενη ακολουθία μαθηματικών πράξεων:

$$\begin{aligned}
 &12 \times (O2+T1) \\
 &3 \times (A4+E2+\Sigma3) \\
 &9 \times (\Omega9+A1+T8+I4+N10+I2+M6+\Gamma5+A7) \\
 &1 \times (K2+A4+\Pi6+P3+M5+\Sigma1+\Lambda7) \\
 &7 \times (\Omega2+T1) \\
 &5 \times (T1) \\
 &2 \times (B1+\Sigma4+E3)
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
& 6 \times (I3+I6+I8+A2+\Delta7+X4+N5) \\
& 8 \times (\Omega6+A1+P5+\Pi2+E3+N7) \\
& 13 \times (\Sigma3+M1+P6+Y2+O8+T4+H5+Y9) \\
& 10 \times (N3+H2) \\
& 4 \times (O3+\Pi2) \\
& 11 \times (I4+O1+Y2+A5)
\end{aligned}$$

Το σημάδι της αβύσσου

I

Ο ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών Άλντους Φόουλερ μπήκε στο γραφείο του ακριβώς στις οχτώ το πρωί, έβαλε ένα φλιτζάνι καφέ, κάθισε στην περιστρεφόμενη πολυθρόνα του, κοίταξε από το παράθυρο την κυκλοφοριακή συμφόρηση των αυτοκινήτων και πήρε την εφημερίδα που τον περίμενε πάνω στο τραπέζι. Έριξε μια γρήγορη ματιά στους τίτλους, σίγουρος πως καμία είδηση δεν θα κατόρθωνε να τον ξαφνιάσει, και γύρισε τις σελίδες σαν να συμβουλευόταν έναν τηλεφωνικό κατάλογο. Για τον Άλντους Φόουλερ, το ξεφύλλισμα των *Νιου Γιορκ Τάιμς* ήταν μάλλον ένα τελετουργικό παρά μια συνήθεια και σπάνια κοντοστεκόταν σε ένα άλλο τμήμα πέρα από το αθλητικό. Όμως εκείνο το πρωινό, καθώς άρχιζε να διαβάζει τα σχόλια για το τελευταίο ματς των Νικς στο NBA, χτύπησε το τηλέφωνο του γραφείου του.

«Ντετέκτιβ Φόουλερ», είπε σηκώνοντας το ακουστικό.

Η ντελικάτη φωνή της αστυνομικού στο τηλεφωνικό κέντρο ήχησε στο αυτί του σαν μια μελωδία.

«Σας περνάω μια επείγουσα κλήση, ντετέκτιβ, έστειλα ήδη ένα ασθενοφόρο και ένα περιπολικό στην κατοικία, αλλά νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να μιλήσετε απευθείας με την καταγγέλλουσα και να προσπαθήσετε να την ηρεμήσετε...»

Ο ντετέκτιβ Φόουλερ την έκοψε, ανυπόμονος.

«Περί τίνος πρόκειται;»

«Είναι η οικιακή βοηθός της Κέιτι Χαρτ, δόκτορος του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ. Τη βρήκε νεκρή στο κρεβάτι της όταν, πριν μερικά λεπτά, μπήκε στο σπίτι».

Ο Άλντους τινάχτηκε πάνω και γούρλωσε τα μάτια.

«Εντάξει, πέρασέ μου την κλήση».

Από ένα κλικ στο ακουστικό κατάλαβε πως η συνομιλήτριά του βρισκόταν ήδη στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής και, παρ' όλο που πάσχιζε να το κρύψει, ο αστυνομικός δεν κατάφερε να εμποδίσει το σουβλερό μυρμήγκιασμα που διέτρεχε τις φλέβες του και επιτάχυνε τους χτύπους της καρδιάς του. Ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του και είπε:

«Καλημέρα σας, ομιλείτε με τον ντετέκτιβ Φόουλερ, του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;»

«Ονομάζομαι Μπερενίσε Ερνάντο, ντετέκτιβ, και είμαι η οικιακή βοηθός της δόκτορος Χαρτ».

«Σας ακούω, κυρία Ερνάντο», αποκρίθηκε ο αστυνομικός ευγενικά, ενώ σημείωνε στην ατζέντα του τα ονόματα της παραδουλεύτρας και της δόκτορος.

«Κοιτάξτε, συνέβη κάτι τρομερό...» Και λέγοντάς το, η γυναίκα άρχισε να κλαίει σαν τρομαγμένο κοριτσάκι.

Κρίνοντας από τη φωνή, ο Άλντους υπέθεσε ότι η οικιακή βοηθός της δόκτορος Χαρτ ήταν μια Λατινοαμερικάνο με πολύ καλή γνώση της αγγλικής, καμιά τριανταριά χρονών, μελαχρινή και κοντούλα.

«Ηρεμήστε, κυρία Ερνάντο, και πείτε μου τι συνέβη. Σύντομα θα βρίσκεται κοντά σας ένα περιπολικό που έστειλε το κέντρο, δεν πρέπει να φοβάστε καθόλου», προσπάθησε να την ηρεμήσει ο ντετέκτιβ.

«Δεν είναι φόβος, είναι που λυπάμαι πολύ γι' αυτό που συνέβη στη δόκτορα Χαρτ... Μόλις πριν λίγα λεπτά έφτασα στο σπίτι, στις οχτώ το πρωί όπως κάθε μέρα, και βρήκα ανοιχτές τις πόρτες του κήπου και της κύριας εισόδου. Φαντάστηκα πως η κυρία θα τις είχε ξεχάσει ανοιχτές φεύγοντας για το Κέντρο Γκρόσλινγκ, ξέρετε da πόσο αφηρημένοι είναι οι επιστήμονες, αλλά μπαίνοντας στο σπίτι σκέφτηκα πως ίσως δεν είχε αναχωρήσει ακόμα, ή είχε ξαναγυρίσει για κάποιο λόγο, οπότε άρχισα να την ψάχνω σε όλα τα δωμάτια: στην κουζίνα, στη σάλα, στο γραφείο της, στη βιβλιοθήκη, ώσπου τη βρήκα ξαπλωμένη στην κάμαρά της. Στην αρχή νόμισα πως κοι-

μόταν, όμως πλησιάζοντας είδα ότι είχε τα μάτια μισάνοιχτα και ότι δεν ανάσαινε. Της έπιασα το δεξί χέρι για να μετρήσω το σφυγμό της και τότε είδα εκείνα τα γράμματα στη χούφτα της, σαν χαραγμένα με πυρωμένο σίδηρο από τον ίδιο το διάβολο. Ήταν φοβερό, φοβερό...» του εξήγησε η κυρία Ερνάντο, ξεσπώντας σε κλάματα απαρηγόρητη.

«Σε τι γράμματα αναφέρεστε;» ρώτησε ο ντετέκτιβ σαστισμένος.

«Πρόκειται... πρόκειται για ένα κάπα, ένα όμικρον με περισπωμένη και ένα ταυ», είπε η κυρία Ερνάντο με σπασμένη φωνή.

Ο Άλντους έγραψε στην ατζέντα του ένα ένα τα γράμματα και ατένισε σιωπηλός τη λέξη που σχηματιζόταν μπροστά στα μάτια του:

Kôτ

«Κού», πρόφερε ψιθυριστά.

«Ναι, αυτό είναι», ψέλλισε η γυναίκα, λες και ο ήχος και μόνο εκείνης της λέξης τής έφερνε ρίγη.

«Υπήρχε κάποια άλλη πληγή στο σώμα της δόκτορος Χαρτ;» ρώτησε τελικά ο ντετέκτιβ Φόουλερ.

«Όχι. Τουλάχιστον εγώ δεν είδα καμία».

«Εντάξει, κυρία Ερνάντο, βγείτε τώρα στο δρόμο και περιμένετε εκεί το ασθενοφόρο και το περιπολικό. Και μην αγγίζετε τίποτα. Καταλάβετε; Τίποτα. Θα βρίσκομαι κι εγώ εκεί σε λίγα λεπτά».

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

2

Το μεταλλικό τρίξιμο μιας πόρτας που άνοιγε τράβηξε την προσοχή του γέροντα, τα μάτια του οποίου είχαν καρφωθεί σε έναν αρουραίο που οσμιζόταν τον αέρα απέναντι του. Κούνησε το κεφάλι, γυρίζοντας το αυτί προς το μέρος από όπου φαίνονταν να έρχονται κάποια μακρινά βήματα, πιο πέρα από τα ακίνητα κορμιά που κρέμονταν από το ταβάνι. Σκέφτηκε πως εκείνη τη στιγμή δεν διέφερε σε τίποτε από τον αρουραίο που είχε ξεγλιστρήσει από μια γωνιά του κελιού. Αν μπορούσε, κι εκείνος επίσης θα το είχε σκάσει από κάποια σκοτεινή τρύπα, βλέποντας να πλησιάζει ένας άντρας με όψη δημίου, του οποίου το γυμνό και μυώδες στέρνο γυάλιζε κάτω από το φως των πυρσών.

Ο νεοφερμένος είχε ένα πρόσωπο κτηνώδες και άσπλαχνο. Στα χέρια του κρατούσε μια γαβάθα με χυλό και ένα πήλινο κανάτι με νερό, που τα άφησε στο δάπεδο φτάνοντας μπροστά στα κάγκελα του κελιού.

«Βοήθησέ με, σε παρακαλώ!» μουρμούρισε ο γέροντας, που το στεγνό του λαρύγγι μετά βίας του επέτρεπε να μιλάει.

Όμως ο άντρας έπιασε μια αρμαθιά μεγάλα κλειδιά που κρεμόταν από τη ζώνη του και περιορίστηκε στο να ανοίξει την πόρτα του κελιού δίχως να κοιτάξει τον φυλακισμένο ούτε να αποκριθεί στα παρακάλια του. Κατόπιν πλησίασε το γέροντα, τον ατένισε αδιάφορα κι άφησε πλάι στα πόδια του τη γαβάθα και το κανάτι. Σπρωγμένα από τη δίψα, τα χέρια του γέροντα απλώθηκαν προς το νερό, μη κατορθώνοντας να το φτάσουν εξαιτίας των αλυσίδων που τα συγκρατούσαν, ενώ ο δήμιος εξαπέλυε ένα φοβερό καγχασμό που αντήχησε ανάμεσα στους πέτρινους τοίχους σαν ένα πνιγμένο ουρλιαχτό. Τότε μόνο ο γέροντας αντιλήφθηκε ότι εκείνος ο κακορίζικος είχε τη γλώσσα του κομμένη.

Το παιχνίδι των άπειρων αιτιγμάτων

2

Ένας εκκωφαντικός βόμβος σειρήνων αντילάλησε στο στέγαστρο της στάσης του σχολικού λεωφορείου, στη συμβολή της Τρίτης Λεωφόρου με την Εκατοστή Δέκατη Έκτη Οδό. Μη δίνοντας σημασία στο θόρυβο, η Μπεθ σήκωσε τα μάτια και κοίταξε τα σύννεφα που παρέσυρε ο άνεμος σαν να μπορούσε να βρει μέσα τους την απάντηση στο ερώτημα που τη βασάνιζε όλη τη νύχτα. Όμως είδε απλώς έναν ουρανό τόσο σκοτεινό και γκρίζο που έμοιαζε φτιαγμένος, θαρρείς, από σβησμένες στάχτες. Περίμενε να φτάσει ο φίλος της, ο Νίκολας, για να τον ρωτήσει αν εκείνος της είχε στείλει με e-mail μια σειρά μαθηματικές πράξεις δίχως προφανές νόημα, υπό τον ασαφή τίτλο «Η φόρμουλα».

«Εσύ ήσουν, ε;» του πέταξε, μόλις ο Νίκολας την πλησίασε.

Ο Νίκολας χαλάρωσε τον κόμπο του κασκόλ και κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι.

«Τι υποτίθεται πως πρέπει να απαντήσω;» της αποκρίθηκε έκπληκτος.

«Έλα τώρα, Νίκολας, μην κάνεις το χαζό, ξέρεις καλά για τι σου μιλάω», επέμεινε η Μπεθ, ανάμεσα στο μουρμουρητό των μαθητών που περίμεναν επίσης την άφιξη του σχολικού λεωφορείου.

«Δεν έκλεισα μάτι όλη νύχτα, σηκώθηκα με ένα φοβερό πονοκέφαλο, παραλίγο να μου καθίσει στο λαιμό το πρωινό από τη βιασύνη, ήρθα τρέχοντας για να μη χάσω το λεωφορείο και, πριν καταφέρω να πάρω ανάσα, μου πετάς μια ερώτηση κοφτερή σαν χασαπομάχαιρο», είπε εκείνος σχεδόν ξέπνοος.

«Μα τότε, αν δεν ήσουν εσύ, ποιος μπορεί να ήταν; Χτες έλαβα ένα e-mail χωρίς αποστολέα, ούτε ημερομηνία ούτε ώρα αποστολής, και σκέφτηκα πως ή ήταν κάποιο δικό σου αστείο ή κάποιο μήνυμα με ιό».

Η βαρύθυμη έκφραση στο πρόσωπο του Νίκολας εντάθηκε ακούγοντας τις εξηγήσεις της Μπεθ.

«Το πήρες κι εσύ λοιπόν;» ρώτησε ξαφνιασμένος.

«Ναι, και απ' ό,τι βλέπω, κι εσύ».

«Νομίζω ότι μιλάμε για το ίδιο πράγμα».

«Το άνοιξες;» θέλησε να μάθει η Μπεθ.

«Αρχικά δεν τολμούσα να το ανοίξω, αλλά το θέμα της φόρμουλας μου κέντρισε την περιέργεια. Το πέρασα από το αντιβίαιρους και μετά έφαγα όλη τη νύχτα πασχίζοντας να καταλάβω τι σημαίνει», είπε ο Νίκολας πιο ήρεμος τώρα.

Τα γκρίζα μάτια της Μπεθ μπερδεύονταν με το χρώμα του ουρανού.

«Σίγουρα είναι κάποια πλάκα. Αυτή η φόρμουλα περιέχει μόνο κάτι γελοίες αριθμητικές πράξεις και δε θα παραξενεύουν αν κάποιος επίδοξος αστροναύτης της ΠΣΝΑ θέλησε να διασκεδάσει εις βάρος μας».

«Μην είσαι τόσο βέβαιη γι' αυτό, Μπεθ», μουρμούρισε ο Νίκολας. «Χτες βράδυ ανέλυσα τις μαθηματικές πράξεις της φόρμουλας και είδα κάτι σ' αυτές που μου τράβηξε την προσοχή. Είναι αλήθεια πως η διατύπωσή της είναι γελοία, αφού είναι απλώς πολλαπλασιασμοί μεταξύ αθροισμάτων, το αποτέλεσμα των οποίων είναι ποσότητες χωρίς νόημα...»

Η Μπεθ κοίταξε τον Νίκολας με θαυμασμό.

«Τι ακριβώς θέλεις να πεις;»

«...ότι πιθανόν οι πράξεις που περιέχει εκείνη η φόρμουλα δεν είναι μαθηματικές».

«Ένας χημικός τύπος με σύμβολα του περιοδικού πίνακα των στοιχείων;» ρώτησε η Μπεθ.

«Κάτι πολύ πιο απλό: ένας μαθηματικός τύπος πίσω από τον οποίο κρύβεται το κείμενο ενός μηνύματος».

«Μιλάς για ένα κρυπτογράφημα, για μια κρυπτογραφημένη πρόταση!» αναφώνησε η Μπεθ.

«Ναι, για ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα», επιβεβαίωσε ο Νίκολας, τη στιγμή ακριβώς που το σχολικό λεωφορείο φάνηκε στην Τρίτη Λεωφόρο.

Φτάνοντας μπροστά στη στάση, το λεωφορείο σταμάτησε και άνοιξε τις πόρτες αφήνοντας ένα υδραυλικό χλιμίντρισμα που σύντομα έσβησε με μια αγωνιώδη εκπνοή. Ο Νίκολας και η Μπεθ περίμεναν να ανέβουν οι συμμαθητές τους και, κατόπιν, μπήκαν και προχώρησαν στο πίσω μέρος για να βολευτούν σε δυο ελεύθερα καθίσματα.

«Και τι σε έκανε να σκεφτείς ότι αυτή είναι η πιθανή λύση της φόρμουλας;» θέλησε να μάθει η Μπεθ, μόλις κάθισε πλάι στο παράθυρο.

«Κοίτα να δεις, χτες βράδυ μελέτησα κάποιες εκδοχές της φόρμουλας, εισάγοντας διάφορες αλλαγές στη σειρά που εμφανίζονται οι πράξεις στο e-mail», είπε ο Νίκολας.

Άνοιξε το σακίδιο του και έβγαλε από μέσα μερικά διπλωμένα φύλλα, που ξεδίπλωσε πάνω στα γόνατά του αποκαλύπτοντας την πρώτη σελίδα.

$$\begin{aligned}
 &12 \times (O2+T1) \\
 &3 \times (A4+E2+\Sigma3) \\
 &9 \times (\Omega9+A1+T8+I4+N10+I2+M6+\Gamma5+A7) \\
 &1 \times (K2+A4+\Pi6+P3+M5+\Sigma1+\Lambda7) \\
 &7 \times (\Omega2+T1) \\
 &5 \times (T1) \\
 &2 \times (B1+\Sigma4+E3) \\
 &6 \times (I3+I6+I8+A2+\Delta7+X4+N5) \\
 &8 \times (\Omega6+A1+P5+\Pi2+E3+N7) \\
 &13 \times (\Sigma3+M1+P6+Y2+O8+T4+H5+Y9) \\
 &10 \times (N3+H2) \\
 &4 \times (O3+\Pi2) \\
 &11 \times (I4+O1+Y2+A5)
 \end{aligned}$$

«Αν αναλύσουμε τις πράξεις της φόρμουλας, φαίνεται καθαρά πως κάθε πολλαπλασιαστής είναι διαφορετικός και πάει από το ένα ως το δεκατρία», της εξήγησε ο Νίκολας συνεπαρμένος. «Οπότε, αν τις ταξινομήσουμε ακολουθώντας αυτό το κριτήριο, ο τύπος θα πάρει την ακόλουθη μορφή:

$$\begin{aligned}
 &1 \times (K2+A4+\Pi6+P3+M5+\Sigma1+\Lambda7) \\
 &2 \times (B1+\Sigma4+E3) \\
 &3 \times (A4+E2+\Sigma3) \\
 &4 \times (O3+\Pi2) \\
 &5 \times (T1)
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
& 6 \times (I3+I6+I8+A2+\Delta7+X4+N5) \\
& 7 \times (\Omega2+T1) \\
& 8 \times (\Omega6+A1+P5+\Pi2+E3+N7) \\
& 9 \times (\Omega9+A1+T8+I4+N10+I2+M6+\Gamma5+A7) \\
& 10 \times (N3+H2) \\
& 11 \times (I4+O1+Y2+A5) \\
& 12 \times (O2+T1) \\
& 13 \times (\Sigma3+M1+P6+Y2+O8+T4+H5+Y9)
\end{aligned}$$

«Ετσι βγαίνει νόημα, Νίκολας, πολύ έξυπνο!» αναφώνησε η Μπεθ χωρίς να κρύβει την έκπληξή της.

«Τώρα, λοιπόν, κοίταξε αυτό εδώ», συνέχισε εκείνος, ενώ περνούσε στην επόμενη σελίδα, όπου υπήρχε τυπωμένη μονάχα η πρώτη πράξη.

$$1 \times (K2+A4+P6+P3+M5+\Sigma1+\Lambda7)$$

«Στο εντός παρενθέσεως άθροισμα μπορούμε να εφαρμόσουμε επίσης τον ίδιο κανόνα και να ταξινομήσουμε τα γράμματα ακολουθώντας τη σειρά που καθορίζεται από τους αριθμούς που τα συνοδεύουν», είπε αμέσως η Μπεθ.

«Το ήξερα πως θα το καταλάβαινες», είπε ο Νίκολας, ενώ περνούσε στην τρίτη σελίδα της σύντομης μελέτης του, αποκαλύπτοντας μία και μόνη λέξη:

Σ Κ Ρ Α Μ Π Λ

«Πρόκειται για ένα παιχνίδι, Μπεθ! Οι μαθηματικές πράξεις της φόρμουλας δεν είναι παρά ταξινομημένες κινήσεις μιας παρτίδας Σκραμπλ που περιέχει ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα».

«Φοβερό!» παραδέχτηκε η Μπεθ δίχως να έχει συνέλθει από την έκπληξή της.

Το σημάδι της αβύσσου

2

Προτού εγκαταλείψει το γραφείο του, ο ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ έκανε ένα επείγον τηλεφώνημα και πήρε μερικές πληροφορίες από το Ίντερνετ. Το τηλεφώνημα ήταν για να ενημερώσει το διοικητή του, τον αστυνόμο Φιτς, για τον παράξενο θάνατο της δόκτορος Κέιτι Χαρτ. Μερικά λεπτά αργότερα, η πρώτη αναζήτησή του στο Google τον πληροφόρησε ότι η δόκτωρ Χαρτ ήταν μια επιστήμων κύρους ειδικευμένη στη νευρολογία. Με τη δεύτερη αναζήτηση, ωστόσο, διαπίστωσε ότι στο Ίντερνετ εμφανίζονταν είκοσι εννέα εκατομμύρια πεντακόσιες ενενήντα χιλιάδες αναφορές με τη λέξη «Κόϊ», γραμμένες σε όλες τις πιθανές και απίθανες γλώσσες. Κατόπιν έγραψε σε ένα χαρτί τη διεύθυνση του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ και το φύλαξε στην αριστερή τσέπη του παντελονιού του, άνοιξε το συρτάρι του γραφείου του, πήρε το ρεβόλβερ του, το έβαλε στη θήκη κάτω από το μπουφάν του και βγήκε από το γραφείο παίζοντας στο χέρι του μια μικροσκοπική μπάλα του μπάσκετ, απ' όπου κρεμόταν το κλειδί του αυτοκινήτου του.

Στη διαδρομή από το αστυνομικό τμήμα ως το σπίτι της δόκτορος Χαρτ, ο Άλντους δεν έπαψε να αναλογίζεται την τηλεφωνική συνομιλία που είχε με την υπηρέτρια. Ο πράκτορας Ρεχίσταλ, ένας σωματώδης και με τετράγωνο πρόσωπο αστυφύλακας, πήγε να τον συναντήσει μόλις τον είδε να μπαίνει στον κήπο του θύματος.

«Η πόρτα δεν ήταν παραβιασμένη», είπε ο αστυφύλακας που φρουρούσε την είσοδο του σπιτιού, σαν να ήθελε να απαλλάξει τον αστυνομικό από ένα ανώφελο ερώτημα. «Ελέγξαμε όλα τα παράθυρα και είναι κλειστά. Επάνω βρίσκεται ο αρχιφύλακας Μπλάντοκ με το γιατρό και το νοσοκόμο της κινητής μονάδας επειγόντων περιστατικών», πρόσθεσε.

Ο Άλντους κατένευσε με ένα χαμόγελο, ενώ έριχνε μια ματιά στην κλειδαριά της πόρτας.

«Δεν έφτασαν ακόμα από τη Σήμανση;» ρώτησε.

«Δε θα πρέπει ν' αργήσουν, το κέντρο μάς πληροφόρησε πως θα

βρίσκονταν εδώ σε μισή ώρα. Όμως μην ανησυχείτε, κανένας δεν άγγιξε το παραμικρό», είπε ο πράκτορας Ρεχίσταλ.

«Και η κυρία Ερνάντο;»

«Είναι μέσα, στην κουζίνα. Η άμοιρη δεν έχει συνέλθει ακόμα».

«Πείτε της ότι θα μιλήσω μαζί της αφού δω το πτώμα».

Ο Άλντους τα 'χασε στη θέα του τεράστιου χολ και της καθαριότητας και της τάξης που βασιλεύαν εκεί μέσα.

Ανεβαίνοντας τη σκάλα, συνάντησε το γιατρό των Επειγόντων, που φορούσε μια φλούο πορτοκαλί φόρμα και κουβαλούσε μια βαριά μαύρη τσάντα με τα εργαλεία του. Ήταν νεαρός, με μια μακριά φράντζα που του έπεφτε πάνω στα φρύδια.

«Είστε ο ντετέκτιβ Φόουλερ, του Ανθρωποκτονιών;» ρώτησε ο γιατρός, που κοντοστάθηκε στο πλατύσκαλο.

«Ακριβώς».

«Είμαι ο Τζέιμς Χόφμαν, της κινητής μονάδας επειγόντων περιστατικών», είπε απλώνοντας το χέρι του.

«Χαίρω πολύ, Τζέιμς...» αποκρίθηκε ο Άλντους προσφέροντάς του το δικό του.

Και πριν συνεχίσει, ο γιατρός τον διέκοψε.

«Δυστυχώς εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα για τη δόκτορα Χαρτ, ντετέκτιβ. Πιθανόν πέθανε τα ξημερώματα, λόγω καρδιακής ανακοπής. Στο υπνοδωμάτιο δεν υπάρχει κανένα ίχνος ναρκωτικών ή βαρβιτουρικών. Δεν υπάρχει ούτε αίμα, ούτε καμιά πληγή, εκτός από εκείνη την παράξενη λέξη που είναι χαραγμένη στο χέρι της: "Κόϊ". Μεγάλο μυστήριο, δίχως αμφιβολία. Κατά τη γνώμη μου έγινε με πυρωμένο σίδερο, από εκείνα που χρησιμοποιούν οι κτηνοτρόφοι για να μαρκάρουν τα βόδια ή τα άλογα, αλλά δεν ξέρω να σας πω τι μπορεί να σημαίνει, ούτε αν το έκανε η ίδια ή κάποιος άλλος. Ούτε ξέρω αν η πληγή έγινε πριν ή μετά το θάνατο της, παρ' όλο που από την κατάσταση της ουλής μπορώ να σας διαβεβαιώσω ότι πρόκειται για πρόσφατο έγκλημα. Υποθέτω πως ο ιατροδικαστής θα τα διευκρινίσει εύκολα όλα αυτά, όταν κάνει τη νεκροψία. Του τηλεφώνησα και θα βρίσκεται εδώ το συντομότερο», είπε απνευστί ο γιατρός, σαν να αδημονούσε να ξεφουρνίσει τις εντυπώσεις του χωρίς να χρειαστεί ν' απαντήσει σ' ερωτήσεις και μετά να εξαφανιστεί από εκεί πέρα όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Κατόπιν, έσφιξε ξανά το χέρι του Άλντους και, μόλις εμφανίστη-

κε πίσω του ένας νοσοκόμος, άρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα. Όμως στάθηκε ξανά και πρόσθεσε:

«Α! Ξέχασα να σας πω ότι, κατά τη γνώμη μου, η δόκτωρ Χαρτ δεν προέβαλε καμία αντίσταση στο να της κάψουν την παλάμη με το πυρωμένο σίδερο ή ό,τι άλλο ήταν αυτό. Δεν υπάρχουν ίχνη πάλης ούτε κανένα ορατό σημάδι στους καρπούς της και στους βραχιόνές της. Θα το διαπιστώσετε και μόνοι σας, ντετέκτιβ».

«Ευχαριστώ, Τζέιμς, θα το λάβω υπόψη μου».

Ένας φαρδύς διάδρομος ανοιγόταν κι από τις δύο πλευρές στο τέλος της σκάλας. Ο Άλντους κοίταξε στο βάθος του δεξιού διαδρόμου και αναγνώρισε τον αρχιφύλακα Μπλάντοκ, που τοποθετούσε μια ταινία φράζοντας την είσοδο της κάμαρας του θύματος.

Όταν είδε τον Άλντους να πλησιάζει, ο αστυφύλακας που φρουρούσε το πτώμα τον πλησίασε. Ήταν ένας έγχρωμος άντρας, καμιά σαρανταριά χρονών, με ξυρισμένο το κεφάλι, παχιά χείλη, πλακουτσή μύτη και μάτια αστραφτερά.

«Το κέντρο μάς ειδοποίησε ότι ερχόσασταν, ντετέκτιβ. Υποθέτω πως διασταυρωθήκατε στη σκάλα με τους άντρες των επειγόντων περιστατικών. Έφυγαν επειδή δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα για το θύμα. Προτίμησαν να μην αγγίζουν το πτώμα πέρα από όσο χρειαζόταν για να πιστοποιήσουν το θάνατο».

«Εντάξει, αρχιφύλακα, μείνετε στο διάδρομο και μην αφήσετε να περάσει κανένας εκτός από τον ιατροδικαστή, εγώ στο μεταξύ θα ρίξω μια ματιά εκεί μέσα», είπε ο Άλντους, φορώντας ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια που έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του.

Η κάμαρα της δόκτορος Χαρτ ήταν ένα δωμάτιο ευρύχωρο και λουσάτο. Αν δεν υπήρχε εκείνη η λέξη, χαραγμένη με φωτιά στην παλάμη του χεριού που έπεφτε άψυχο στην άκρη του κρεβατιού, ακόμα και το ίδιο το πτώμα της δόκτορος Χαρτ θα έδειχνε ένα στοιχείο απόλυτα φυσικό μέσα σ' εκείνο το γαλήνιο σκηνικό.

Ο Άλντους πλησίασε στο κρεβάτι και ατένισε το νεκρό κορμί μιας γυναίκας γύρω στα πενήντα, με μαλλιά ξανθά και κάπως κυματιστά, πολύ ανοιχτά γαλάζια μάτια, χαρακτηριστικά που πρέπει να ήταν πολύ όμορφα στα νιάτα της και που, ωστόσο, εκείνη τη στιγμή δεν είχαν καμία συγκεκριμένη έκφραση, παρά μια μελανή χλομάδα. Η δόκτωρ Χαρτ φαινόταν, πεθαίνοντας, να είχε εγκαταλείψει για πάντα όλες της τις μιζέριες, όλες της τις φιλοδοξίες και όλους της τους φόβους. Και όπως τον είχε βεβαιώσει ο γιατρός, στο πρόσωπό

της δεν ήταν ορατός κανένας μορφασμός πόνου. Έσκυψε πλάι στο πτώμα και κοίταξε προσεκτικά τη λευκή επιδερμίδα του μπράτσου της, αλλά δεν διέκρινε τον παραμικρό μώλωπα. Τέλος, κοίταξε στην παλάμη του χεριού της τη λέξη που είχε δει πρώτη η παραδουλεύτρα. Η πληγή ήταν ακόμα ανοιχτή και τα χείλη της ουλής σχημάτιζαν με σχεδόν χειρουργική ακρίβεια τα περιγράμματα των τριών γραμμάτων που ο Άλντους βάλθηκε να αντιγράψει. Έβγαλε το σημειωματάριο του από την τσέπη του μπουφάν του και τα σχεδίασε με όσο μεγαλύτερη ακρίβεια μπορούσε. Κατόπιν ανασηκώθηκε και κράτησε το βλέμμα καρφωμένο πάνω τους σαν να κοιτούσε ένα διαβολικό στίγμα.

Το μπουνιρούμι ιου διαβόλου

3

Η σιωπή, τα σκοτάδια, οι αρουραίοι και μερικές κατσαρίδες ήταν η μοναδική συντροφιά του γέροντα. Δεν ήξερε πόσον καιρό βρισκόταν κλεισμένος μέσα σ' εκείνη την υγρή και σκοτεινή κόλαση, ούτε αν έξω έλαμπε ο ήλιος ή βασίλευε η νύχτα. Το μόνο που ευχόταν ήταν να επιστρέψει και πάλι ο δεσμοφύλακάς του με ένα κανάτι νερό για να σβήσει τη δίψα του. Από τότε που τον είδε για πρώτη φορά, ένιωσε ένα παράξενο αίσθημα παρηγοριάς ανάμεικτο με τον τρόμο που του προκάλεσε η σαν δράκου όψη του. Σκέφτηκε ότι το να είναι κοντά σε ένα ανθρώπινο ον, ακόμα κι αν επρόκειτο για ένα δῆμιο με κομμένη τη γλώσσα, ήταν προτιμότερο από τη μοναξιά στην οποία βρισκόταν. Γι' αυτό είχε το βλέμμα χαμένο στο ζοφερό βάθος του μπουνιρούμιού του, ελπίζοντας να ξανακούσει το τρίξιμο μιας πόρτας που ανοίγει και το σούρσιμο βημάτων που πλησιάζουν. Αυτό θα του επέτρεπε, επιπλέον, να μπορεί να μετράει το χρόνο. Όχι το χρόνο που οι υπόλοιποι άνθρωποι ρυθμίζουν με τις ώρες της ημέρας και της νύχτας, αλλά το δικό του χρόνο, το χρόνο της φυλακής του, που θα κυλούσε ανάμεσα σε δύο επισκέψεις του δημίου του, σαν να ή-

ταν η αμετάκλητη προαναγγελία του θανάτου του. Στη σκέψη αυτή, αισθάνθηκε το αίμα του να παγώνει και έναν ανεξέλεγκτο τρόπο να κυριεύει όλο του το κορμί. Αν έστω γνώριζε γιατί βρισκόταν εκεί, αν τουλάχιστον γνώριζε ποιος ήταν και πότε και πώς έφτασε σε εκείνη την κόλαση, θα μπορούσε να αποδεχτεί εκείνον το θλιβερό εφιάλτη ως το αναπόφευκτο πεπρωμένο του. Όμως, κάθε φορά που έκανε στον εαυτό του αυτή την ερώτηση, ένιωθε σαν να βυθιζόταν σε μια απύθμενη άβυσσο όπου υπήρχε μονάχα το πιο απόλυτο σκοτάδι. Μονάχα ένα κενό, μια ανοιχτή τρύπα στο νου του από την οποία είχαν δραπετεύσει, δίχως να ξέρει πώς, όλες του οι αναμνήσεις.

Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων

3

Στη διάρκεια της πρώτης ώρας, η Μπεθ δεν έπαψε να σκέφτεται όσα της είχε εξηγήσει ο Νίκολας. Αν και έδειχνε ότι πρόσεχε τον καθηγητή Λόστερ, στην πραγματικότητα άκουγε τα λόγια του σαν ένα μακρινό μουρμούρισμα, το νόημα του οποίου δεν ήταν ικανή να καταλάβει. Ούτε καν πήρε είδηση ότι ο καθηγητής τη φώναζε στον πίνακα για να λύσει μια περίπλοκη μαθηματική εξίσωση και να εξηγήσει στους συμμαθητές της τις δυνατότητες πιθανών διαφορετικών λύσεων.

«Συγγνώμη, κύριε καθηγητά, σήμερα δεν αισθάνομαι καλά», δικαιολογήθηκε.

«Σου συμβαίνει κάτι, Μπεθ;»

«Όχι, έχω απλώς λίγη ζαλάδα», είπε με σβησμένη φωνή.

«Αν θέλεις, μπορείς να βγεις για λίγο έξω».

«Ευχαριστώ, κύριε Λόστερ, νομίζω ότι καλό θα μου έκανε να πάρω λίγο αέρα», είπε πιάνοντας το σακίδιο της.

Ο Νίκολας τη μιμήθηκε και μάζεψε κι αυτός βιαστικά τα τετράδια και τα μολύβια του. Σηκώθηκε όρθιος, πήρε το μπουφάν και το κασκόλ του από την πλάτη της καρέκλας, και είπε:

«Θα τη συνοδέψω εγώ, κύριε Λόστερ».

«Εντάξει, Νικόλας, μπορείς να βγεις κι εσύ», συναίνεσε ο καθηγητής, κοιτώντας τον πάνω από τα γυαλιά του χωρίς να καλοκαταλαβαίνει τελικά τι συνέβαινε.

Η Μπεθ και ο Νικόλας άνοιξαν την πόρτα της τάξης και βγήκαν στο σιωπηλό και άδειο διάδρομο.

«Αλήθεια δεν αισθάνεσαι καλά;» ρώτησε ο Νικόλας κοιτώντας την έντονα στα μάτια.

«Μια χαρά νιώθω, Νικόλας. Αλλά, μετά απ' όσα μου είπες στο λεωφορείο, δεν είχα όρεξη να παρακολουθήσω το μάθημα. Προτιμώ να πάμε κάπου και να μου εξηγήσεις πώς έλυσες τελικά εκείνη την παρτίδα του Σκραμπλ», είπε η Μπεθ, ενώ τα γκρίζα μάτια της πετούσαν σπίθες.

Παρ' όλο που ο ουρανός απειλούσε να αφήσει το βαρύ του υδάτινο φορτίο να πέσει ανά πάσα στιγμή, βγήκαν στον κήπο του σχολείου και κάθισαν σε ένα ξύλινο παγκάκι. Η Μπεθ δεν έκρυβε την περιέργειά της, αν και την ενοχλούσε που δεν είχε καταλάβει ότι εκείνο που της φάνηκε ένας γελοίος, δίχως νόημα μαθηματικός τύπος έκρυβε στην πραγματικότητα ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα.

Ο Νικόλας έβγαλε ξανά το μικρό του ντοσιέ από το σακίδιο και φυλλομέτρησε τις σελίδες που είχε ήδη δείξει στην Μπεθ μέσα στο λεωφορείο, σταματώντας σ' εκείνη όπου υπήρχαν οι ταξινομημένες πια κατά αριθμητική σειρά πράξεις της φόρμουλας και οι σχετικές αντιστοιχίσεις τους σε λέξεις:

$$1 \times (K2+A4+Π6+P3+M5+Σ1+Λ7)$$

Σ Κ Ρ Α Μ Π Λ

$$2 \times (B1+Σ4+B3)$$

Β Ε Σ

$$3 \times (A4+B2+Σ3)$$

Ε Σ Α

$$4 \times (O3+Π2)$$

Π Ο

$$5 \times (T1)$$

Τ

$$6 \times (I3+I6+I8+A2+Δ7+Χ4+N5)$$

Α Ι Χ Ν Ι Δ Ι

$$\begin{array}{c}
7 \times (\Omega 2 + \Gamma 1) \\
\Gamma \Omega \\
8 \times (\Omega 6 + \text{Α} 1 + \text{Ρ} 5 + \Pi 2 + \text{Ε} 3 + \text{Ν} 7) \\
\text{Α} \Pi \text{Ε} \text{Ρ} \Omega \text{Ν} \\
9 \times (\Omega 9 + \text{Α} 1 + \Gamma 8 + \text{Ι} 4 + \text{Ν} 10 + \text{Ι} 2 + \text{Μ} 6 + \Gamma 5 + \text{Α} 7) \\
\text{Α} \text{Ι} \text{Ι} \Gamma \text{Μ} \text{Α} \Gamma \Omega \text{Ν} \\
10 \times (\text{Ν} 3 + \text{Η} 2) \\
\text{Η} \text{Ν} \\
11 \times (\text{Ι} 4 + \text{Ο} 1 + \text{Υ} 2 + \text{Α} 5) \\
\text{Ο} \Upsilon \text{Ι} \text{Α} \\
12 \times (\text{Ο} 2 + \Gamma 1) \\
\Gamma \text{Ο} \\
13 \times (\Sigma 3 + \text{Μ} 1 + \text{Ρ} 6 + \Upsilon 2 + \text{Ο} 8 + \Gamma 4 + \text{Η} 5 + \Upsilon 9) \\
\text{Μ} \Upsilon \Sigma \Gamma \text{Η} \text{Ρ} \text{Ο} \Upsilon
\end{array}$$

Καν από κάτω, οι ασυμπλήρωτες λέξεις, τοποθετημένες στη σειρά σύμφωνα με την αρίθμησή τους, που σχηματίζουν το ακόλουθο κείμενο:

**Β_ΕΣ _ΕΣΑ _ΠΟ Τ_ ΑΙΧΝΙΑΙ ΤΩ_ ΑΠΕ ΡΩΝ
ΑΙ ΙΓΜΑΤΩΝ ΗΝ ΟΥ ΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡ ΟΥ**

Τα γκριζα μάτια της Μπεθ γλίστρησαν σαν γλυκό χάδι πάνω στη σελίδα. Κατόπιν πρόφερε τις λέξεις φωναχτά, με την επισημότητα κάποιου που εκφωνεί λόγια ενός μαγικού όρκου.

«Βρες μέσα από το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων την Ουσία του Μυστηρίου».

«Ακριβώς», είπε ο Νίκολας.

Προχώρησε στην επόμενη σελίδα και αποκάλυψε τη γραφική αναπαράσταση μιας παρτίδας Σκραμπλ, σαν η σελίδα να αποτελούσε το πινάκιο του παιχνιδιού, όπου η σειρά που πραγματοποιήθηκε η κάθε κίνηση υποδεικνυόταν με τον αύξοντα αριθμό της μέσα σε παρένθεση

⁽¹¹⁾Ο
⁽¹²⁾Τ Ο Υ ⁽²⁾Β
⁽¹⁾Σ Κ Ρ Α ⁽³⁾Μ Π Λ
Ι Ε Ε
Α Σ Σ ⁽⁵⁾Τ
⁽⁴⁾Α ⁽⁶⁾Π Ο
Α
⁽¹³⁾Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Ο Υ
Χ
⁽⁷⁾Τ Ω Ν
Ι ⁽⁹⁾Α
Δ Ι
⁽⁸⁾Α Π Ε Ι Ρ Ω Ν
Ι
Γ
Μ
Α
⁽¹⁰⁾Τ Η Ν
Ω
Ν

«Βρες μέσα από το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων την Ουσία του Μυστηρίου», επανέλαβε ο Νίκολας, απαγγέλλοντας μία μία τις λέξεις. «Ένα παιχνίδι μέσα σε ένα άλλο παιχνίδι και ένα μυστήριο μέσα σε ένα άλλο αίνιγμα», πρόσθεσε, δίνοντας στα λόγια του τον ίδιο τόνο ίντριγκας που φαινόταν να περιέχει η αποκρυπτογραφημένη φόρμουλα.

Η Μπεθ σήκωσε τα μαλλιά που έπεφταν στο πρόσωπο της.

«Βλέποντάς το έτσι μοιάζει πολύ απλό. Όμως ποιος να επινόησε τη φόρμουλα και για ποιο σκοπό;»

«Ε, αυτό δεν το ξέρω, αν και φαίνεται πως, όποιος κι αν είναι, μας ζητάει να αναζητήσουμε την ουσία ενός μυστηρίου μέσα σε αυτό το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων».

Η Μπεθ συνέχισε να συλλογίζεται φωναχτά:

«Αναρωτιέμαι αν έχει λάβει το e-mail με τη φόρμουλα και κάποιος άλλος».

«Κι εγώ το σκέφτηκα, αν και νομίζω ότι δεν έχει ιδιαίτερη σημασία».

«Ναι, ίσως έχεις δίκιο».

«Το παιχνίδι του e-mail με τη φόρμουλα μας οδήγησε στο παιχνίδι του Σκραμπλ και το παιχνίδι του Σκραμπλ μας οδηγεί στο παιχνίδι των αιγιμάτων και το παιχνίδι των αιγιμάτων θα πρέπει να μας οδηγήσει στο παιχνίδι της Ουσίας του Μυστηρίου ή σε ένα άλλο ατέλειωτο παιχνίδι».

«Μα ποιος παίζει μαζί μας, Νίκολας;» ρώτησε απορημένη η Μπεθ.

«Δεν το ξέρω, αλλά έχω την περιέργεια να το μάθω».

«Αυτό σημαίνει ότι είσαι αποφασισμένος να το προχωρήσεις το ζήτημα;»

«Ασφαλώς. Κερδίσαμε ήδη την πρώτη παρτίδα και θέλω να μάθω τι κρύβεται πίσω από αυτό το παιχνίδι. Τι λες εσύ;»

«Όλα αυτά μου προξενούν κάποιο φόβο. Στο Ίντερνετ υπάρχουν πολλοί τρελοί και σ' αυτή τη φόρμουλα υπάρχει κάτι που δε μ' αρέσει καθόλου, Νίκολας. Δεν ξέρω να σου πω τι είναι αυτό, αλλά δε μ' αρέσει».

«Αν για κάτι είμαι σίγουρος, είναι ότι αυτή τη φόρμουλα δεν τη δημιούργησε κάποιος βαρεμένος», δήλωσε ο Νίκολας μετά από μια σύντομη σιωπή.

«Ίσως».

«Ας μην το σκεφτόμαστε περισσότερο, Μπεθ, και ας προχωρήσουμε. Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε».

«Εντάξει, ναι, συμφωνώ», είπε η Μπεθ, όχι ιδιαίτερα πεισμένη.

Το σημάδι της αβύσσου

3

Η κυρία Μπερενίσε Ερνάντο ήταν έτσι όπως την είχε φανταστεί ο Άλντους όταν άκουσε τη φωνή της στο τηλέφωνο: Μεξικάνα, μελαχρινή και κοντούλα, αν και δεν φαινόταν να έχει ακόμα κλείσει τα τριάντα. Τα μαύρα στρογγυλά μάτια της και η επιδερμίδα της στο χρώμα του χαλκού αποκάλυπταν μια μακρινή ινδιάνικη καταγωγή.

«Πήρα το θάρρος να σας ετοιμάσω λίγο καφέ», είπε.

«Ευχαριστώ, κυρία Ερνάντο, είστε πολύ ευγενική».

«Ανακαλύψατε τι μπορεί να συνέβη στη δόκτορα Χαρτ;» ρώτησε η οικιακή βοηθός, πασχίζοντας να κρύψει τη θλίψη της.

«Όχι, όχι ακόμη. Ο γιατρός πιστεύει ότι υπέστη καρδιακή προσβολή».

«Ω Θεέ μου!» αναφώνησε η γυναίκα, καλύπτοντας τα μάτια της με τα χέρια για να κρύψει τα δάκρυά της.

«Λυπάμαι, κυρία Ερνάντο, ξέρω ότι όλη αυτή η υπόθεση είναι επώδυνη για σας, αλλά θα πρέπει να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις, ελπίζω να το καταλαβαίνετε».

Η κυρία Ερνάντο κατένευσε σιωπηρά, πασχίζοντας να συγκρατήσει το κλάμα της. Άφησε να περάσουν μερικά δευτερόλεπτα, ανέπνευσε βαθιά και είπε:

«Θα σας βοηθήσω σε ό,τι χρειάζεται, ντετέκτιβ, αν και φοβάμαι πως τα όσα μπορώ να σας πω δε θα σας φανούν ιδιαίτερα χρήσιμα».

«Οποιαδήποτε λεπτομέρεια μπορεί να είναι σημαντική».

Ο Άλντους άφησε το σημειωματάριο του πάνω στο τραπέζι, δίπλα στο φλιτζάνι του καφέ και ρώτησε:

«Πόσον καιρό βρίσκεστε στην υπηρεσία της δόκτορος Χαρτ;»

«Ο άντρας μου κι εγώ φτάσαμε στη Νέα Υόρκη πριν πέντε χρόνια. Προηγουμένως ζούσαμε στα νότια του Τέξας, κοντά στα σύνορα με το Μεξικό. Λίγο μετά τον ερχομό μας εδώ, μια γυναίκα από το Χάρλεμ με την οποία κάναμε παρέα στη γειτονιά μου πρότεινε να πάω να δουλέψω στη θέση της πλάι σε μια κυρία, επιστήμονα. Η ίδια θα έβγαине στη σύνταξη και δε θα ήθελε να παρατήρει στα χέρια

του οποιουδήποτε τη δόκτορα. Είχε περάσει όλη της τη ζωή φροντίζοντάς την και την αγαπούσε σαν δικό της άνθρωπο».

«Θυμάστε το όνομα εκείνης της γυναίκας;»

«Ναι, φυσικά, λεγόταν Γκόλντα, Γκόλντα Μάσνι. Αλλά πέθανε λίγο καιρό αφότου πήρε σύνταξη», πρόσθεσε βλέποντας ότι ο ντετέκτιβ σημείωνε το όνομά της στο μπλοκ του.

«Είχατε δει προηγουμένως το σημάδι στο χέρι της εργοδότριάς σας, κυρία Ερνάντο;»

«Όχι, ποτέ, και ελπίζω να μην ξαναδώ εκείνη την καταραμένη λέξη. Δεν καταλαβαίνω πώς μπόρεσε κάποιος να της κάνει κάτι τόσο φρικτό», είπε, ζαρώνοντας το πρόσωπο της σε ένα μορφασμό απέχθειας.

«Γιατί λέτε πως κάποιος μπόρεσε να της κάνει κάτι;»

«Δηλαδή...» κόμπιασε, «υποθέτω πως κάποιος θα πρέπει να της το έκανε εκείνο το σημάδι στο χέρι, δεν το νομίζετε κι εσείς;» αποκρίθηκε με αφέλεια.

«Μήπως έχετε ιδέα ποιος θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο, κυρία Ερνάντο;»

«Ω, όχι, και βέβαια όχι! Πώς θα μπορούσα εγώ να ξέρω ποιος το έκανε. Ξέρω μονάχα ότι οι πόρτες του κήπου και του σπιτιού ήταν ανοιχτές, όπως σας το είπα ήδη, και υποθέτω πως το ίδιο πρόσωπο που τις άνοιξε θα πρέπει να...» Η φωνή της έσπασε ξανά και πέρασε το χέρι από τα μάγουλά της για να συγκρατήσει τη συγκίνηση.

«Ελάτε τώρα, κυρία Ερνάντο, ηρεμήστε».

«Συμπαθάτε με, μα είναι τόσο τρομερό...»

«Υποθέτω πως εκτός από την κυρία Χαρτ κανένας άλλος δεν έμεινε στο σπίτι».

«Ναι, μόνο εκείνη. Εγώ ερχόμουν τα πρωινά, στις οχτώ, καθάριζα το σπίτι, έβαζα μπουγάδα και έφευγα το μεσημέρι. Η μακαρίτισσα ποτέ δε γυρνούσε πριν τις πέντε».

«Είχε κανένας άλλος, εκτός από σας, κλειδιά του σπιτιού;»

«Κανένας, απ' όσο ξέρω τουλάχιστον».

«Και ο συναγερμός;»

«Όταν έφτασα σήμερα το πρωί, ήταν εκτός λειτουργίας».

«Προσέξατε κάτι παράξενο στο σπίτι;»

«Εκ πρώτης όψεως, τα πάντα είναι εντάξει, αν και δεν μπόρεσα ακόμα να τσεκάρω όλα τα δωμάτια ένα προς ένα».

«Ξέρετε πώς θα εντοπίσουμε κάποιο συγγενή της δόκτορος Χαρτ;»

Η οικιακή βοηθός κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Απ' όσο γνωρίζω, η δόκτωρ δεν είχε συγγενείς».

«Κάποιο φίλο... φίλη... καταλαβαίνετε, κάποιον που να την επισκεπτόταν συχνά;»

«Πότε πότε δεχόταν μια παρέα φίλων και εγώ έμενα εκείνο το α-πόγευμα για να τους περιποιηθώ, αλλά δεν ξέρω να σας πω κανένα όνομα. Απλώς θυμάμαι πως ένας από αυτούς, ένας κύριος εξηντά-ρης, την έπιασε από το χέρι και πήγαιναν μαζί βόλτα στον κήπο».

«Θα μπορούσατε να τον περιγράψετε;»

«Λοιπόν, τον είδα μια δυο φορές, αν και ποτέ δε μιλήσαμε. Ήταν ένας άντρας μεσαίου αναστήματος, θα έλεγα με εμφάνιση αθλητική παρά την ηλικία του, και πολύ χαμογελαστός, τι να πω. Για κάτι που είμαι σίγουρη είναι πως είχε μαλλιά λευκά και άφθονα και μάτια πο-λύ ανοιχτόχρωμα».

«Δεν είδα κανένα καδράκι επάνω στα έπιπλα. Υπάρχει κανένα άλμπουμ της δόκτορος Χαρτ που θα μπορούσαμε να δούμε, κάποια φωτογραφία που θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει για να εντοπί-σουμε κάποιο από εκείνα τα άτομα;»

«Όλο τον καιρό που υπηρετώ σε αυτό το σπίτι ούτε εγώ είδα κα-μία. Στη δόκτορα Χαρτ μάλλον δεν άρεσαν οι φωτογραφίες. Δεν υ-πάρχει πουθενά καμία φωτογραφία καδραρισμένη, κανενός. Ίσως στο Κέντρο Γκρόσλινγκ θα μπορούσαν να σας δώσουν κάποια πλη-ροφορία για εκείνα τα άτομα».

«Τι μπορείτε να μου πείτε για τον κηπουρό;» θέλησε να μάθει ο αστυνομικός, ενθουσιάζοντας τη φροντισμένη όψη του κήπου.

«Τον κήπο τον φροντίζει...» Σταμάτησε απότομα, συνειδητοποι-ώντας ότι μιλούσε για τη δόκτορα Χαρτ σαν να ήταν ακόμα ζωντα-νή. «Θέλω να πω πως τον κήπο τον φρόντιζε προσωπικά η μακαρί-τισσα. Ήταν ο καλύτερος τρόπος αναψυχής της τα Σαββατοκύριακα. Περνούσε ώρες εκεί, ό,τι καιρό και να 'κανε».

«Υποθέτω πως θα είχε επίσης κι άλλα χόμπι».

«Ασφαλώς. Η κυρία Χαρτ αγαπούσε πολύ τη ζωγραφική και έ-κανε συλλογή από έργα τέχνης. Στη σοφίτα υπάρχει ένα μικρό ατε-λιέ όπου καθόταν και ζωγράφιζε μεγάλους πίνακες που μετά τους πρόσφερε σε φιλανθρωπικές οργανώσεις για να τους βγάλουν σε πλειστηριασμό».

«Ξέρετε αν η δόκτωρ έπασχε από κάποια ασθένεια, κυρία Ερ-νάντο;»

«Ε, ξέρω πως έπαιρνε κάτι βιταμίνες ή κάποια φάρμακα, αν και δε γνωρίζω να σας πω ποια. Όλα τα γιατρικά του σπιτιού βρίσκονται στο φαρμακείο του λουτρού της κάμαράς της. Όμως για μένα η Χαρτ ήταν πιο υγιής κι από ένα μήλο του Παραδείσου, πριν το δηλητηριάσει το φίδι, αν μου επιτρέπετε την έκφραση».

«Καταλαβαίνω».

Ο αστυφύλακας Ρεχίσταλ μπήκε στην κουζίνα θαρρείς και τον είχε τραβήξει προς τα κει το ελκυστικό άρωμα του καφέ.

«Ηρθε ο ιατροδικαστής», είπε.

«Ευχαριστώ, θα ανέβω αμέσως».

«Λοιπόν, κυρία Ερνάντο, αυτά για την ώρα. Αν έχετε την καλοσύνη, προσπαθήστε να διαπιστώσετε αν λείπει κάτι από το σπίτι. Στο μεταξύ εγώ θα πάω να μιλήσω με τον ιατροδικαστή».

Ο Άλντους ετοιμαζόταν να φύγει, όταν χτύπησε το τηλέφωνο της κουζίνας. Το σήκωσε με μια αντανakλαστική κίνηση και αποκρίθηκε:

«Εμπρός;»

Υπήρξε μια σύντομη σιωπή στην άλλη άκρη της γραμμής, που ακολουθήθηκε από ένα διακοπτόμενο σφύριγμα.

«Το έκλεισαν. Περιμένετε κάποιο τηλεφώνημα;»

Η κορία Ερνάντο κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Φρόντισέ το προσωπικά, εσύ, ώστε το κέντρο να βρει το συντομότερο τον αριθμό αυτού του τηλεφωνήματος», είπε ο Άλντους στον αστυφύλακα.

Το μπουνιρούμι ιου διαδόηου

4

Η πόρτα έτριξε ξανά με τον ίδιο ήχο σκουριασμένων σιδερικών που ο γέροντας ανέμενε ανυπόμονα να ακούσει. Σε ελάχιστο χρονικό διάστημα η ακοή του είχε οξυνθεί σαν ενός τυφλού και ήταν ικανός να διακρίνει τα βήματα των αρουραίων καθώς έτρεχαν στο μπου-

ντρούμι ή το ταχύ ποδοβολητό των κατσαριδών. Τις τελευταίες ώρες τις είχε περάσει παρατηρώντας τα ακίνητα κορμιά που κρέμονταν από την οροφή στο βάθος εκείνης της κόλασης και που ήταν το μόνο που κατάφερνε να δει ανάμεσα στα σκοτάδια. Ωστόσο, όσο κι αν είχε προσπαθήσει με όλες του τις αισθήσεις να διαπιστώσει αν εκείνα τα κορμιά, αλλόκοτα αβαρή, εκτελούσαν κάποια κίνηση, δεν μπόρεσε να διακρίνει παρά μια ελαφριά παλμική ταλάντωση στην αντανάκλαση των πυρσών. Το περίγραμμά τους, παρ' όλα αυτά, του επέτρεψε να συμπεράνει ότι και των δύο τα κεφάλια ήταν ακίνητα και γερμένα προς τα εμπρός. Σκέφτηκε πως επρόκειτο για τα πτώματα δύο εκτελεσμένων, αλλά τον παραξένεψε που δεν έφτανε ως αυτόν η σαπίλα και η μπόχα του θανάτου.

. Αυτά αναλογιζόταν ο γέροντας όταν συνειδητοποίησε πως εκείνη τη στιγμή δεν άκουγε μονάχα τα βήματα του δημίου από μακριά: κάποιος τον συνόδευε, ένας άλλος άντρας, λιγότερο βαρύς, που έσερνε τα βήματά του προξενώντας ένα σύριγμα δηλητηριώδους ερπετού. Σύντομα τους είδε να εμφανίζονται στο βάθος μέσα από τις σκιές και, μόλις έφτασαν μπροστά στο κελί του, διαπίστωσε ότι ο δήμιος συνοδευόταν από έναν καλόγερο που έκρυβε το πρόσωπο του κάτω από την κουκούλα του μαύρου ράσου του.

Ο δήμιος άνοιξε την πόρτα με τα χοντρά σιδερένια κάγκελα και απόθεσε μια στάμνα με νερό πλάι στα πόδια του αιχμαλώτου. Εκείνος την έπιασε, την έφερε στα ξεραμένα χείλη του και ήπие το νερό μονορούφι ώσπου ένωσε την τελευταία σταγόνα να γλιστράει στο φάρυγγά του. Επιτέλους είχε καλμάρει τη δίψα του.

Στη συνέχεια, ο δήμιος έκλεισε ξανά το κελί και αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά έτσι ώστε ο μοναχός που τον συνόδευε να μπορέσει να πλησιάσει τον κρατούμενο. Ο γέροντας μισόκλεισε τα μάτια πασχίζοντας να δει το πρόσωπο του καλόγερου, αλλά κατάφερε απλώς να διακρίνει τα χαρακτηριστικά ενός άντρα με απειλητικό βλέμμα.

«Αναφέρατε το όνομά σας!» πρόσταξε ο μοναχός.

«Τι ζητάτε από μένα;» ρώτησε ο γέροντας αδύναμα.

«Δεν είναι της δικαιοδοσίας σας να υποβάλλετε ερωτήσεις!» αποκρίθηκε ο μοναχός υψώνοντας ακόμα περισσότερο τη φωνή του.

«Δεν μπορώ να θυμηθώ τίποτα», μουρμούρισε ο γέροντας.

Ο μοναχός σήκωσε τα χέρια και, με τόνο άγριο και επίσημο, είπε:

«Κένεθ Κόγκαν, σας κατηγορώ ως αιρετικό και εις το όνομα του Θεού σάς προειδοποιώ να εξομολογηθείτε τις αμαρτίες σας και να

μετανοήσετε για την αλαζονεία σας, αν δε θέλετε να υποστείτε το βασανισμό και την πυρά ώσπου να εξαγνίσετε την ψυχή σας μέσα στις φλόγες της φωτιάς!»

Καθώς τον κυρίευε η απελπισία στο άκουσμα εκείνων των λέξεων, ο γέροντας πίστεψε πως είχε τρελαθεί. Έπιασε με τα χέρια το κεφάλι του πασχίζοντας να βγει από τη σύγχυση και τα δάχτυλα του ψηλάφισαν μια τεράστια ουλή, ακόμη ανοιχτή, που πήγαινε γύρω γύρω στο κρανίο του.

Τρέμοντας, κατάφερε τελικά να ρωτήσει:

«Τι μου κάνετε;»

«Απλώς ανασκάψαμε τον εγκέφαλο σας, για να γνωρίσουμε καλύτερα τα μυστικά σας», απάντησε ο καλόγερος ατάραχος.

Το παιχνίδι των άπειρων αιτιγμάτων

4

Στη λίμνη του Σέντραλ Παρκ οι πάπιες πλατσούριζαν, τίνιζαν τα γυαλιστερά φτερά τους ή τα σήκωναν κι έκρυβαν το κεφάλι στις φτερούγες τους. Υπήρχαν σ' όλα τα χρώματα και μεγέθη. Η Μπεθ τις κοίταζε από ένα παγκάκι διασκεδάζοντας, ενώ ο Νίκολας έμενε σιωπηλός, βυθισμένος στις σκέψεις του και με το βλέμμα χαμένο στον απέραντο καθρέφτη της λίμνης, θαρρείς και η φόρμουλα που είχε αποκρυπτογραφήσει τον είχε γητέψει κατά τρόπο αθεράπευτο.

«Πιστεύεις πως έκανες καλά που μου ανέφερες τη λύση της φόρμουλας;» τον ρώτησε η Μπεθ.

«Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση τώρα;»

«Δεν ξέρω. Σκεφτόμουν πως ίσως να πρόκειται για ένα προσωπικό μήνυμα, που ο καθένας μας όφειλε να το λύσει με τον τρόπο του», του αποκρίθηκε η Μπεθ.

«Εσύ θα είχες βρει τη λύση όπως εγώ, ή και πριν από μένα, αν της είχες δώσει μια κάποια προσοχή».

«Πιθανόν, αλλά αν δεν το είχαμε κουβεντιάσει, εσύ θα είχες λύσει το Σκραμπλ και εγώ ούτε που θα το θυμόμουν».

«Πού το πας, Μπεθ;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Στο ότι πιθανόν η φόρμουλα να αποτελούσε ένα μυστικό και εμείς να διακόψαμε τη φυσική πορεία του μηνύματος, πιέζοντας τις συνέπειές του», είπε, μαζεύοντας τα πόδια της πάνω στο παγκάκι για να προστατευτεί από τη δροσερή αύρα που άρχιζε να φυσάει από το Κούνινς και ρυτίδωνε τα νερά της λίμνης.

«Εξήγησέ το μου με έναν τρόπο πιο απλό», της πρότεινε ο Νίκολας και κάθισε δίπλα της με ύφος απορημένο.

«Φαντάσου για μια στιγμή ότι σήμερα το πρωί δεν είχαμε συζητήσει για το μήνυμα που περιείχε η φόρμουλα».

«Και;»

«Οπότε εσύ θα προχωρούσες μόνος στο παιχνίδι...»

«Παρατείσαι, τα βροντάς, Μπεθ;»

«Όχι, δεν είναι αυτό».

«Ε, λοιπόν, δεν το καταλαβαίνω. Τι σημασία έχει που το συζητήσαμε; Ας υποθέσουμε, λοιπόν, ότι είχες κι εσύ λύσει τη φόρμουλα και εγώ δεν το ήξερα. Τι θα έκανες μόλις την αποκρυπτογραφούσες;»

«Ενδεχομένως δε θα τολμούσα να προχωρήσω, σ' το είπα ήδη, όμως δε θα σου ανέφερα το παραμικρό».

«Αν θέλεις, μπορώ να συνεχίσω μόνος μου».

«Αυτό ακριβώς θέλω να πω».

«Γιατί δε μου μιλάς στα ίσια, Μπεθ;»

«Πιστεύω πως από δω και πέρα πρέπει ο καθένας να ενεργήσει σαν να μην είχαμε ποτέ μιλήσει για το μαθηματικό τύπο και τη σημασία του».

«Προτείνεις ο καθένας να προχωρήσει από μόνος του;»

«Αν αυτοί είναι οι κανόνες του παιχνιδιού, προτιμώ να γίνει έτσι, ελικρινά».

Ο Νίκολας έφερε το χέρι στο πιγούνι και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά της.

«Άφησε με να σκεφτώ μια στιγμή, δε μου είχε περάσει από νου αυτό το ζήτημα».

Πιθανόν η στάση της Μπεθ να ήταν η πιο σωστή, είπε μέσα του. Δεν της άρεσε να στήνει παγίδες και, στη σχολή νέων αστροναυτών, αντιμετώπιζε κάθε νέα πρόκληση με την ξεροκεφαλιά ενός μαστόδοντου. Δεν αμφέβαλλε ότι της Μπεθ της άρεσε ο ανταγωνισμός, κι

ότι δεν της αρκούσε να κάνει τον κομπάρσο σε δεύτερο πλάνο, περιμένοντας εκείνον να θέσει τους όρους της έρευνάς του..

«Εντάξει», είπε ο Νίκολας τελικά. «Αφού αυτή είναι η επιθυμία σου, ο καθένας μας θα ακολουθήσει το δικό του δρόμο».

«Εγώ δεν είπα πως θα πάρω αυτόν το δρόμο», ψιθύρισε η Μπεθ με ένα χαμόγελο.

Το σημάδι ins αδύσσου

4

Ο ιατροδικαστής Σκριν Α. Κένταλ, ένας άντρας με όψη παιδική παρά την ώριμη ηλικία του, που μιλούσε με τη γαλήνη ανθρώπου συννητισμένου να βλέπει πτώματα από τα οποία οι περιστάσεις είχαν στερήσει κάθε αίσθηση ανθρωπιάς, δεν κατάφερε να προσφέρει περισσότερες λεπτομέρειες για το θάνατο της δόκτορος Χαρτ από όσες ο Άλντους γνώριζε ήδη. Οι πρώτες του εντυπώσεις, μετά την εξέταση του πτώματος, συνέπιπταν με εκείνες του γιατρού των Επειγόντων, αν και ο ιατροδικαστής Σκρίνα -έτσι τον έλεγαν όλοι στην αστυνομία- υπήρξε πιο αναλυτικός στα συμπεράσματά του. Η θερμοκρασία του σώματος, ακόμη χλιαρού κατά την ψηλάφηση, η μη απόλυτη ακαμψία των βραχιόνων και των καρπών, καθώς επίσης και η κατάσταση των πτωματικών πελιδνών κηλίδων της πλάτης τον έκαναν να συμπεράνει ότι το θύμα είχε εκπνεύσει γύρω στις πέντε το πρωί στο κρεβάτι. Δεν υπήρχε η παραμικρή ένδειξη αντίστασης, πάλης ή κάποιου είδους βιαιοπραγίας, τα νύχια ήταν άθικτα, οι κόρες διεσταλμένες και, εξωτερικά, δεν φαίνονταν κατάγματα οστών ούτε εκχυμώσεις στο λαιμό.

Γονατιστός δίπλα στο κρεβάτι, ο ιατροδικαστής άνοιξε την τσάντα του και ένα μικροσκοπικό νυστέρι γυάλισε μπροστά του με το ψυχρό στραφτάλισμα του ακονισμένου μετάλλου. Κατόπιν, φορώντας λεπτά λαστιχένια γάντια, πήρε ένα μεγεθυντικό φακό και τον πλησίασε στο άψυχο χέρι του θύματος. Η λέξη «Κοί» φαινόταν ξε-

κάθαρα χαραγμένη στο κέντρο της παλάμης του δεξιού χεριού, γραμμένη με τέτοιο τρόπο ώστε, αν ήταν ζωντανή, η δόκτωρ Χαρτ θα μπορούσε να τη διαβάσει στρέφοντας απλώς τον καρπό της. Το κάπα και το ταυ, τα γράμματα με το μεγαλύτερο ύψος, δεν ξεπερνούσαν τα τρία εκατοστά μήκος και όλα είχαν το μαυριδερό χρώμα της καμένης σάρκας.

«Το σημάδι έγινε με πυρωμένο σίδερο, είναι βέβαιο», μουρμούρισε ο ιατροδικαστής, δίχως να σταματήσει να κοιτάζει με το φακό την ανοιχτή πληγή στο δέρμα. «Τα εξ επαφής εγκαύματα αναγνωρίζονται εύκολα όταν εισχωρούν βαθιά στην επιδερμίδα και το κάθε γράμμα έχει χαραχτεί τέλεια, οριοθετούμενο με κοκκινωπές γραμμές σε αυτή την περγαμνηποιημένη ζώνη καστανού χρώματος», είπε δείχνοντας με το νυστέρι γύρω από τα γράμματα. «Το σχήμα του ταυ είναι ιδιαιτέρως αξιοπρόσεκτο. Κατά τη γνώμη μου, μοιάζει με χαντζάρι ή με στιλέτο με καμπυλωτή λεπίδα. Επίσης θα μπορούσε κανείς να σκεφτεί πως πρόκειται περί σταυρού, αλλά αυτό είναι ένα κοινό χαρακτηριστικό σε όλες τις γραφές του γράμματος ταυ, και κανένα γνωστό σύμβολο του σταυρού δεν καμπυλώνει στο κατώτερο του άκρο, απ' όσο ξέρω».

Ο Άλντους παρέμενε σιωπηλός δίπλα του, με το σημειωματάριο του στο χέρι και τα μάτια καρφωμένα στη λέξη που ο ίδιος είχε σχεδιάσει πριν μερικά λεπτά.

«Το πιο κοντινό περιστατικό που θυμάμαι με σημάδι όπως αυτό στο χέρι ενός πτώματος ήταν σε μια υπόθεση ψεύτικων στιγμάτων που ερευνήσα πριν μερικά χρόνια, όταν εργαζόμουν στο Μπρονξ. Ο ηγέτης μιας θρησκευτικής σχέτας είχε πεθάνει από καρκίνο των πνευμόνων λόγω εξάρτησής του από το κάπνισμα και οι οπαδοί του, πασχίζοντας να διακηρύξουν την αγιότητα του πνευματικού τους καθοδηγητή, δε δίστασαν να του καρφώσουν κάτι σφήνες στις παλάμες των χεριών του όπως σε έναν σταυρωμένο, για να πλασάρουν το μαρκάρισμα του νεκρού ως θαύμα. Όλα τα μέλη της σχέτας ήταν τρελοί... εντελώς τρελοί», εξήγησε ο ιατροδικαστής και σηκώθηκε όρθιος.

«Όταν είδα αυτή τη λέξη για πρώτη φορά πριν λίγο, αμέσως σκέφτηκα κάτι παρόμοιο», σχολίασε ο Άλντους.

Ο ιατροδικαστής φύλαξε το φακό και το νυστέρι στην τσάντα του και έβγαλε από μέσα μια ψηφιακή φωτογραφική μηχανή το ίδιο μετρημένα όπως μιλούσε.

«Από κλινική σκοπιά, τα στίγματα δεν είναι παρά ασθένειες του δέρματος που εμφανίζονται ως συνέπεια μιας σοβαρής ψυχολογικής διαταραχής, κυρίως σε άτομα που εκδηλώνουν σοβαρά επεισόδια υστερίας ή μυστικιστικές παρακρούσεις. Αλλά, αν ρωτήσεις κάποιον με ακλόνητες θρησκευτικές πεποιθήσεις, θα σου πει ότι τα στίγματα είναι ένα πραγματικό θείο δώρο, μια απολαυστική και αιματηρή δοκιμασία που σε φέρνει κοντά στο Θεό· αν και θα βρεις επίσης κάποιους που διακηρύσσουν πως πρόκειται για μια σαφή εκδήλωση του διαβόλου, με την οποία εξασφαλίζεται μια θριαμβευτική είσοδος στην ίδια την Κόλαση», εξήγησε με επίπεδη φωνή. «Εξακολουθούμε να ζούμε σε μια σκοτεινή εποχή, όπου το λιγότερο που μας ενδιαφέρει είναι η αληθινή αιτία των πραγμάτων, ντετέκτιβ. Δε μας νοιάζει παρά το να κατοχυρώσουμε τα πιστεύω μας, όσο γελοία και παράλογα κι αν είναι», κατέληξε ο ιατροδικαστής δίχως να πάψει να φωτογραφίζει από διάφορα πλάνα το πτώμα και τη χαραγμένη λέξη στο χέρι του πτώματος.

«Και εσάς ποια είναι η γνώμη σας γι' αυτό το σημάδι;» ρώτησε ο Άλντους.

«Ειλικρινά, πιστεύω πως δε χρειάζεται να αναλώσουμε φαιά ουσία προσπαθώντας να εξηγήσουμε με υπερφυσικούς όρους αυτό το έγκλημα και ούτε μου φαίνεται λογικό να θεωρήσουμε ότι η δόκτωρ Χαρτ ήταν τόσο τρελαμένη ώστε να προξενήσει η ίδια ένα τραύμα τόσο μακάβριο και επώδυνο. Όποιος το έκανε στο χέρι της γνώριζε τι έκανε και γιατί το έκανε», είπε τακτοποιώντας την ψηφιακή μηχανή στην τσάντα του. Και πρόσθεσε: «Λοιπόν, ντετέκτιβ Φόουλερ, αυτά μπορώ να σας πω για την ώρα, αλλά θα σας τηλεφωνήσω μόλις έχω έτοιμη την έκθεση της νεκροψίας. Ίσως τότε να ξέρουμε πολύ περισσότερα για το θάνατο της δόκτορος Χαρτ και γι' αυτό το σημάδι».

Ο ουρανός της Νέας Υόρκης είχε μετατραπεί σε ένα συνονθύλευμα μελανών νεφών, που έπλεαν πάνω από τους ουρανοξύστες του Μανχάταν και καταβρόχθιζαν τους τελευταίους ορόφους του Εμπάιρ Στέιτ εξαφανίζοντάς τους.

«Τη δολοφόνησαν;» ρώτησε στο τηλέφωνο ο αστυνόμες Φιτς.

«Αν δεν υπήρχε το σημάδι στο χέρι της, θα έπαιρνα όρκο ότι πέθανε στον ύπνο της, αστυνόμε», αποκρίθηκε ο Άλντους, που είχε μόλις βγει στον κήπο του σπιτιού όταν δέχτηκε το τηλεφώνημα του προϊσταμένου του.

Καθισμένος με σταυρωμένα τα πόδια στην πολυθρόνα του και στραμμένος προς τη φαρδιά τζαμαρία του γραφείου του, ο αστυνόμος Φιτς κοιτούσε το δρόμο με την ίδια ανησυχία ανθρώπου που διαισθάνεται μια επερχόμενη καταστροφή και δεν μπορεί να αποφασίσει ποιο είναι ένα σίγουρο μέρος για να καταφύγει.

«Ισχυρίζεσαι ότι η Χαρτ πέθανε από έμφραγμα, Άλντους;»

«Όχι ακριβώς, αστυνόμε. Την πραγματική αιτία του θανάτου δε θα τη μάθουμε ώσπου ο ιατροδικαστής να τελειώσει τη νεκροψία. Με διαβεβαίωσε ότι θα έχει ολοκληρώσει την έκθεσή του νωρίς αύριο το πρωί, καθώς του λείπουν κάποιες τοξικολογικές και παθολογοανατομικές αναλύσεις. Αλλά για την ώρα δε διαθέτουμε καμιά ένδειξη που θα μας επέτρεπε να σκεφτούμε ότι τη δολοφόνησαν. Έχουμε μόνο τη λέξη "Κοτ", μαρκαρισμένη με πυρωμένο σίδερο στο χέρι της και φαίνεται καθαρά ότι δεν ήταν εκείνη που το έκανε. Στο σπίτι τα πάντα είναι στη θέση τους και, σύμφωνα με την οικιακή βοηθό, δεν πήραν τίποτα», είπε ο ντετέκτιβ, ψηλαφώντας τις τσέπες του μπουφάν του για να βρει τα κλειδιά του αυτοκινήτου του. «Το χρηματοκιβώτιο ήταν κλειστό και στο γραφείο της όλα μοιάζουν να είναι όπως πρέπει να τα άφησε πριν πέσει για ύπνο. Βρήκαμε τα πολυεστιακά της γυαλιά πάνω στο γραφείο της, μαζί με κάποιες μελέτες σχετικά με νοητικές ασθένειες. Ο φορητός της υπολογιστής ήταν ακόμα αναμμένος. Η ερευνήτρια έγραφε ένα άρθρο για ένα ιατρικό περιοδικό που το άφησε ανολοκλήρωτο».

«Και η υπηρέτρια;»

«Μια Μεξικάνα που ήρθε πριν πέντε χρόνια από το Τέξας, μοιάζει καλή γυναίκα. Κάπως τρομαγμένη και πολύ λυπημένη, δεν πιστεύω πως έχει καμία σχέση με όλα αυτά».

«Εντάξει, Άλντους, φρόντισε να εντοπίσεις την οικογένεια του θύματος για να την ειδοποιήσεις σχετικά με το συμβάν».

«Ζούσε μόνη και δεν είχε συγγενείς, αστυνόμε. Δεχόταν απλώς τότε τότε μερικούς φίλους της, πιθανόν συναδέλφους της από το Κέντρο Γκρόσλινγκ όπου εργαζόταν. Σκέφτηκα να πάω εκεί τώρα αμέσως· θα προτιμούσα να μιλήσω με τους συναδέλφους της προτού δημοσιοποιηθεί η είδηση του θανάτου της».

«Ναι, ίσως είναι το πιο σωστό, όμως φρόντισε να με δεις μόλις επιστρέψεις στο Τμήμα. Οι από πάνω δε θα αργήσουν να μας ζαλίσουν το κεφάλι με τις ερωτήσεις τους».

Μόλις έκλεισε, κι ενώ ακόμα δεν είχε ανοίξει την πόρτα του αυ-

τοκινήτου, ο αστυφύλακας Ρεχίσταλ τον πλησίασε για να τον πληροφορήσει ότι το τελευταίο τηλεφώνημα στην κατοικία της δόκτορος Χαρτ είχε γίνει από ένα σταθερό τηλέφωνο του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ.

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

5

Όταν μέσα στη μοναξιά του κελιού του ψηλάφισε ξανά την ουλή που του περιέβαλλε το κρανίο, ο γέροντας έφριξε στη σκέψη ότι κάποιος είχε κατορθώσει να του κλέψει τις αναμνήσεις. Στη σιωπή του νου του αντηχούσαν ακόμα τα λόγια του καλόγερου, όταν του είπε πως είχαν απλώς ανασκάψει τον εγκέφαλο του για να γνωρίσουν καλύτερα τα μυστικά του. Όμως σε ποια μυστικά αναφερόταν; Ο ίδιος δεν μπορούσε να θυμηθεί κανένα, όσο κι αν προσπαθούσε. Επιπλέον, αναρωτιόταν, πώς ήταν δυνατόν να μπορεί ένα ανθρώπινο ον να εισχωρήσει στις σκέψεις, στις ιδέες, στις αναμνήσεις ή στα μυστικά ενός άλλου ανθρώπινου όντος; Η πιθανότητα του φάνηκε τόσο γελοία και διεστραμμένη ώστε άρχισε να αμφιβάλλει και πάλι για το αν ήταν πραγματικά ξύπνιος. Μια τόσο τρελή ιδέα δεν θα μπορούσε παρά να είναι καρπός ενός εφιάλτη ή μιας ολέθριας παραίσθησης. Αισθανόταν σαν να του είχαν ακρωτηριάσει ένα κομμάτι του εαυτού του, ή σαν να του είχαν ξεριζώσει τα σωθικά. Ή, πιθανόν, κάτι ακόμα χειρότερο, σαν ένα ανελέητο σκουλήκι να είχε διεισδύσει κρυφά στο κεφάλι του και καταβρόχθιζε αργά αργά κάθε γωνιά του νου του ώπου να τον τρελάνει.

Κι αν αυτό συνέβαινε; Κι αν δεν ήταν παρά ένας τρελός, ένας από εκείνους τους βαρεμένους που πίστευαν ότι διαθέτουν θαυματοργές δυνάμεις, όπως τον είχε βεβαιώσει ο καλόγερος που μόλις τον είχε επισκεφθεί στο μπουνιρούμι; Πολλές από τις γνώσεις του και από τις επαναστατικές του επιστημονικές θεωρίες, που άρχιζε να θυμάται, έθεταν υπό αμφισβήτηση τα δόγματα των θρησκειών και

την ίδια την ιδέα ενός θεού δημιουργού του σύμπαντος. Και αυτό το τόλμημα τιμωρούνταν στο Μεσαίωνα με την πυρά. Όμως ο ίδιος ήταν πεισμένος ότι οι αιρετικές θεωρίες του δεν ανήκαν σε εκείνο το μακρινό διάστημα ούτε σε εκείνη τη σκοτεινή εποχή.

Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων

5

Καθισμένος στο σημείο ελέγχου του ιδιωτικού του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού ΝΚ, ο Νίκολας είχε αρχίσει στο Ίντερνετ μια ακούραστη έρευνα σχετικά με το πιθανό νόημα του παιχνιδιού των άπειρων αινιγμάτων και τον τρόπο να το βρει. Εκείνο το βράδυ ούτε καν μελέτησε τα μαθήματά του. Όταν έφυγαν από το Σέντραλ Παρκ, η Μπεθ και ο Νίκολας περπάτησαν για αρκετή ώρα στη λεωφόρο Κολόμπους, πλημμυρισμένη από κόσμο που κυκλοφορούσε πέρα δώθε κλεισμένος στον εαυτό του, σαν το αδιάκοπο πήγαιν' έλα μιας γιγάντιας φωλιάς τερμιτών. Η Μπεθ έδειχνε αδιάφορη και συγκρατημένη κάθε φορά που ο Νίκολας επανέφερε την κουβέντα στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων, λες και ο αρχικός της ενθουσιασμός για το μυστηριώδες ηλεκτρονικό μήνυμα με τη φόρμουλα είχε εξατμιστεί ξαφνικά. Ο Νίκολας υπέθεσε πως η στάση της φίλης του δεν ήταν παρά συνέπεια της ενόχλησής της, επειδή δεν πρόσεξε ότι η φόρμουλα ήταν κάτι πολύ περισσότερο από ένα απλό σύνολο πράξεων δίχως εμφανές νόημα. Ωστόσο, δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία ότι η Μπεθ εξακολουθούσε να συλλογίζεται τον τρόπο για να κερδίσει την επόμενη παρτίδα του παιχνιδιού. Πράγματι, η Μπεθ ήταν φοβερά ανταγωνιστική και δεν θα αφηνόταν να νικηθεί εύκολα, όσο κι αν βρισκόταν σε πλεονεκτική θέση ο Νίκολας. Αλλά, αντί να τον ενοχλεί, τον Νίκολας τον διασκέδαζε αυτός ο ανταγωνισμός και τον έκανε να νιώθει μεγάλο σεβασμό και θαυμασμό για τη φίλη του. Σε εκείνη χρωστούσε το ότι είχε κατορθώσει να επιτύχει στην πανεθνική προεπιλογή της Πειραματικής Σχολής Νέων Αστροναυτών. Σε

Azara

όλη την Κομητεία της Νέας Υόρκης δεν υπήρχε άλλη κοπέλα τόσο έξυπνη όσο εκείνη. Η Μπεθ είχε την αντοχή και την ορμή ενός παίκτη του ράγκμπι και την ομορφιά και τη λεπτότητα ενός μικρού κύκνου από εκείνους που τόσο της άρεσε να παρατηρεί στη λίμνη του Σέντραλ Παρκ. Όμως υπήρχε και κάτι ακόμα: κάθε φορά που η Μπεθ τον κοιτούσε ή του μιλούσε, ο Νίκολας άρχιζε να νιώθει ένα σκίρτημα και μια αναστάτωση σαν να είχε καταπιεί βατράχι. Ένα αίσθημα που για κείνον ήταν τόσο όμορφο όσο και άγνωστο.

Αφού πέρασε ώρες ψάχνοντας μάταια το τι θα μπορούσε να είναι το παιχνίδι των αινιγμάτων, ο Νίκολας αποφάσισε να πραγματοποιήσει μια βιντεοκλήση από το σημείο ελέγχου του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού NK, και να κάνει κάποιες έρευνες σχετικά με την κατάσταση του Διαπλανητικού Σκάφους MX, πριν προχωρήσει περισσότερο η βραδιά. Χειρίστηκε το ασύρματο πληκτρολόγιο με την επιδεξιότητα ενός πιλότου διαστημικών πτήσεων και, μόλις το πρόσωπο της Μπεθ φάνηκε στην οθόνη του υπολογιστή, είπε:

«Αρθρωτός Διαστημικός Σταθμός NK προς Διαπλανητικό Σκάφος MX».

«Εμπρός, NK, σε ακούω», απάντησε η Μπεθ μέσω ενός μικροσκοπικού μικροφώνου που κρεμόταν, αβαρές, μπροστά στο στόμα της.

Αφότου έγιναν δεκτοί στην ΠΣΝΑ και παρέλαβαν τον εξοπλισμό και δύο διαφορετικά μοντέλα διαστημικής στολής υποψήφιου αστροναύτη, συμπεριλαμβανομένου και του λογότυπου της εικονικής σχολής, ο Νίκολας και η Μπεθ τα χρησιμοποιούσαν κάθε βράδυ που έμεναν στο σπίτι και, όταν μιλούσαν μεταξύ τους μέσω βιντεοκλήσης, διασκεδάζαν παριστάνοντας ότι επικοινωνούσαν μεταξύ τους όπως θα έκανε το πλήρωμα του Διαστημικού Σταθμού Μιρ με το κέντρο ελέγχου του Χιούστον.

«Πώς είναι τα πράγματα εκεί, MX;»

«Για την ώρα δεν υπάρχει καμία διαταραχή στην ατμόσφαιρα, αν και ήμουν έτοιμη να αποσυρθώ στην περιοχή ανάπαυσης όταν πραγματοποιήσες το βιντεοτηλεφώνημα», είπε η Μπεθ προσποιούμενη ένα μακρόσυρτο χασμουρητό μπροστά στη διαδικτυακή κάμερα.

«Στοιχηματίζω δέκα δολάρια πως απόψε ταξίδευες στο Διαδίκτυο τόσες ώρες όσες κι εγώ, χωρίς να βρεις τίποτα ενδιαφέρον».

«Συμφωνήσαμε ότι δε θα κουβεντιάζαμε άλλο γι' αυτό το ζήτημα, NK».

«Και τι σε κάνει να υποθέτεις ότι αναφέρομαι στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων;»

«Δεν πρόκειται για υπόθεση, ΝΚ. Σε γνωρίζω καλά και ξέρω τι σου συμβαίνει».

«Α, ναι; Και τι μου συμβαίνει;»

«Δεν καταφέρνεις να ορίσεις σωστά τις συντεταγμένες εντοπισμού του παιχνιδιού των αιγιμάτων στον πλοηγό σου και χρειάζεσαι επειγόντως μια κατεύθυνση, κάποια βοήθεια που θα σε βγάλει από το αδιέξοδο που βρίσκεσαι».

«Ποτέ δεν είπα πως θα ήταν εύκολη η λύση του παιχνιδιού».

«Αν σου χρησιμεύει σε κάτι, ΝΚ, θα σου πω ότι εγώ το έχω κί-
λας πετύχει».

«Τιιιιιι!»

«Δεν καταλαβαίνω γιατί εκπλήσσεσαι τόσο. Ήταν πολύ απλό».

«Με κοροϊδεύεις, ΜΧ;»

Αλλά η εικόνα της Μπεθ εξαφανίστηκε απότομα από την οθόνη και η ερώτηση του Νίκολας δεν πήρε απάντηση.

Το σημάδι της αβύσσου

5

Ο Άλντους επέστρεφε στα κεντρικά της αστυνομίας περιβαλλόμενος από ένα σμήνος λάμπων που τρεμόπαιζαν. Οι γεμάτες φωτεινές επιγραφές προσόψεις των κτιρίων, η γυαλάδα της βροχής πάνω στην ασφάλτο και τα λευκά και κόκκινα φώτα των οχημάτων που κυκλοφορούσαν αργά σε όλες τις λεωφόρους μετέτρεπαν την πόλη της Νέας Υόρκης σε έναν απέραντο, πολύχρωμο γαλαξία που έμοιαζε να πλέει στο μέσον ενός θαυμαστού στερεώματος.

Είχε νυχτώσει και αισθανόταν κουρασμένος. Η επίσκεψή του στο Κέντρο Γκρόσλινγκ είχε παραταθεί περισσότερο από όσο είχε προβλέψει και όφειλε ακόμα να ενημερώσει αυτοπροσώπως τον αστυ-

νόμο Φιτς για το αποτέλεσμα της έρευνάς του. Θα ήταν, αναμφίβολα, μια νύχτα μακριά σαν τις απέραντες λεωφόρους του Μανχάταν.

Σύμφωνα με όσα μπόρεσε να διαπιστώσει, την ημέρα του θανάτου της η κυρία Χαρτ είχε περάσει τον έλεγχο ασφαλείας του Κέντρου Γκρόσλινγκ στις επτά και πέντε το απόγευμα, δύο ώρες αργότερα από ό,τι συνήθως. Κατά τις πέντε, η Χαρτ είχε ενημερώσει την προσωπική της γραμματέα, τη δεσποινίδα Ο'Νιλ, ότι θα παρέμενε στο εργαστήριο για να ολοκληρώσει μερικά νευρολογικά πειράματα που την ενδιέφεραν ιδιαίτερα· και μια καθαρίστρια είχε επιβεβαιώσει ότι η δόκτωρ έμεινε στην αίθουσα μικροσκοπικής ανάλυσης μέχρι τη στιγμή της αποχώρησής της, όταν πλέον δεν απέμενε κανένας άλλος στο εργαστήριο. Ούτε κανένας άλλος την ξαναείδε έκτοτε. Όλοι οι συνάδελφοι της συμφωνούσαν ότι η Χαρτ ήταν μια εξαιρετική επιστήμων και μια εκπληκτική γυναίκα και δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι υπήρχε κάποιος που θα επιθυμούσε να τη βλάψει. Κανένας τους δεν είχε επισκεφθεί το σπίτι της δόκτορος, για την οποία η πλειονότητα συμφωνούσε στο χαρακτηρισμό της πολύ ευγενικής αλλά, ταυτόχρονα, αρκετά συνεσταλμένης και κλειστής ως προς τα προσωπικά της. Ποτέ δεν είχαν δει κάτι που να μοιάζει με τη λέξη «Κδί» και δεν υποπτευόνταν κάποιον που θα μπορούσε να είχε μπει στο σπίτι της.

Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Άλντους ανακεφαλαίωσε στο μυαλό του τα *συμπεράσματα* του, αφού κουβέντιασε με έναν ικανό αριθμό επισημόνων και βοηθητικού προσωπικού της ομάδας που συντόνιζε η Χαρτ, ενώ ακολουθούσε με το βλέμμα τη ρυθμική ταλάντωση των υαλοκαθαριστήρων του αυτοκινήτου του. Όμως, εκείνο που τον είχε εντυπωσιάσει περισσότερο ήταν η συζήτησή του με το διευθυντή του κέντρου, τον κύριο Χάρολντ Μπράνα, στο γραφείο του στο υπερπολυτελές κτίριο Γκρόσλινγκ, όταν, αφού του ανακοίνωσε το θάνατο της δόκτορος Χαρτ, εκείνος του μίλησε για τις επιστημονικές της έρευνες.

«Δεν μπορώ να δεχτώ ότι πέθανε η Κέιτι», *είπε* ο κύριος Μπράνα *με έναν ψίθυρο, καταρρέοντας* στον καναπέ του γραφείου, ενώ σκέπαζε το πρόσωπο του με τα χέρια.

Ο Άλντους άφησε να κυλήσουν μερικά λεπτά σεβόμενος την ψυχική συντριβή του κυρίου Μπράνα, ενός ώριμου άντρα με λεπτεπίλεπτη όψη, μάτια μικρά και αδρά χαρακτηριστικά που διατηρούσαν ακόμη μια νεανική ζωντάνια. Κατόπιν *είπε*:

«Ίσως εσείς θα μπορούσατε να μου εξηγήσετε σε τι συνίστατο το έργο της δόκτορος Χαρτ».

Ο κύριος Μπράνα τράβηξε τα χέρια από το πρόσωπό του, έβγαλε ένα χαρτομάντιλο από την τσέπη του σακακιού του και σκούπισε τα δάκρυα που είχαν κυλήσει από τα μάτια του.

«Συγχωρήστε με, ντετέκτιβ, δεν κατάφερα να συγκρατήσω τη συγκίνησή μου. Η δόκτωρ Χαρτ και εγώ γνωριζόμαστε από τότε που ήμαστε φοιτητές στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια. Τελειώνοντας την ιατρική, ενταχθήκαμε κι οι δύο στο κέντρο έρευνας, που είχε μόλις ιδρυθεί από τον Άνταμ Γκρόσλινγκ. Εγώ σύντομα αφοσιώθηκα στα καθήκοντα της διαχείρισης και διοίκησης, ενώ η Κέιτι έκανε αυτό που ανέκαθεν ονειρευόταν: να προσπαθήσει να γνωρίσει και να ανακαλύψει τους μηχανισμούς της λειτουργίας του ανθρώπινου εγκεφάλου».

«Με τι ακριβώς ασχολούνταν;»

«Οι μελέτες της Χαρτ ήταν πολυποίκιλες, από την έρευνα των μοριακών διαδικασιών κατά την αναγέννηση των νευρώνων, ως την προσπάθεια κατανόησης του πώς ο ανθρώπινος εγκέφαλος καταφέρει και δημιουργεί τη συνείδηση καθενός από εμάς, την ατομική μας ταυτότητα και προσωπικότητα ως όντων μοναδικών και διαφορετικών. Αλλά, τα τελευταία χρόνια, η Κέιτι είχε επικεντρώσει τις νευρολογικές έρευνές της στη μνήμη».

Η προσοχή του Άλντους οξύνθηκε μόλις άκουσε τα λόγια του κυρίου Μπράνα.

«Τη μνήμη;» ρώτησε σατισμένος.

«Κοιτάξτε να δείτε, ντετέκτιβ Φόουλερ, η μνήμη είναι ένας θαυμαστός φυσικός μηχανισμός που μας επιτρέπει να ανακτούμε και να ταξινομούμε όλη την πληροφορία που δέχτηκε ο εγκέφαλος μας. Ωστόσο, ο νους λησμονεί πάνω από το ογδόντα τοις εκατό των εμπειριών που βιώνει το ανθρώπινο όν. Η δόκτωρ Χαρτ εργαζόταν σε διάφορα επιστημονικά και τεχνολογικά προγράμματα που επιλύουν αυτό το πρόβλημα».

«Σας παρακαλώ, εξηγήστε τά μου με έναν τρόπο που να μπορέσω να τα καταλάβω· καθώς θα έχετε αντιληφθεί ήδη, είμαι αμύητος σ' αυτά τα θέματα».

«Ναι, καταλαβαίνω», είπε ο κύριος Μπράνα ευγενικά, ξεροβήχοντας για να καθαρίσει το λαιμό του. Κατόπιν συνέχισε: «Κοιτάξτε, οι αναμνήσεις μας, τα συναισθήματά μας, οι κινήσεις μας, η συνεί-

δησή μας, οι σκέψεις μας, η γλώσσα μας, η νόηση μας, όλα όσα είμαστε είναι το αποτέλεσμα της εξέλιξης του εγκεφάλου μας. Ο ανθρώπινος εγκέφαλος είναι κάτι αξιοθαύμαστο και εκπληκτικό, ντετέκτιβ Φόουλερ, η πιο πρωτότυπη και εντυπωσιακή μηχανή ολόκληρου του σύμπαντος· θα μπορούσαμε να τον συγκρίνουμε με έναν ιδιαίτερα εξελιγμένο προσωπικό υπολογιστή στον οποίο λειτουργούν πολλά και διάφορα προγράμματα πληροφορικής. Λοιπόν, ένα από αυτά τα προγράμματα θα ήταν η μνήμη: ένα τέλειο σύστημα αρχειοθέτησης και ανάκτησης δεδομένων εγκατεστημένο στον ιπόκαμπο, που θα αποτελούσε το κομμάτι του σκληρού δίσκου όπου απλώνουν τους συνδέσμους τους δεκάδες εκατομμύρια νευρώνων σε μια μεγαλειώδη συμφωνία ηλεκτρικών παλμών. Η δόκτωρ Χαρτ βρισκόταν στο στάδιο της ανακάλυψης των εκπληκτικών μηχανισμών της δημιουργίας και του εκφυλισμού αυτών των νευρώνων, καθώς επίσης και του τρόπου πρόσβασης στην πληροφορία που αποθηκεύουν, όπως και στη μέθοδο τεχνητής τροποποίησης αυτής της πληροφορίας».

«Θέλετε να πείτε ότι η δόκτωρ Χαρτ ερευνούσε τον τρόπο χειραγώγησης της μνήμης ενός ανθρώπινου όντος;»

«Όχι, όχι με τον τρόπο που διατυπώνετε την ερώτηση, ντετέκτιβ», αποκρίθηκε ο κύριος Μπράνα συγκρατώντας ένα χαμόγελο και μετακινούμενος στον καναπέ ώσπου βολέυτηκε σε μια καινούρια θέση, με το μπράτσο απλωμένο στην πλάτη του καθίσματος.

«Τι εννοείτε;»

«Φαντάζεστε την επίδραση που θα μπορούσαν να έχουν οι ανακαλύψεις της δόκτορος Χαρτ στη θεραπεία της αμνησίας, της σχιζοφρένειας, της κατάθλιψης ή της άνοιας; Θα βρισκόμασταν μπροστά στο τέλος των διανοητικών ασθενειών, μπροστά στην αφετηρία μιας νέας εποχής του νου», είπε με έμφαση.

«Αλλά επίσης θα μπορούσε κάποιος να αποκτήσει πρόσβαση στη μνήμη μας, να μπει μέσα της, μέσα στις αναμνήσεις μας, να τις τροποποιήσει ή να τις εξαφανίσει, με μοναδικό σκοπό να εκμηδενίσει την προσωπικότητά μας ως σκεπτόμενων και ελεύθερων όντων. Ο νους είναι το μοναδικό πράγμα που μας επιτρέπει ακόμα να παραμένουμε ο εαυτός μας», ανταπάντησε ο Άλντους, κοιτώντας κατάματα τον κύριο Μπράνα.

«Πιθανόν να είναι έτσι όπως το λέτε», παραδέχτηκε εκείνος. «Πολλές επιστημονικές πρόοδοι έχουν μια ζοφερή πλευρά που είναι

δύσκολο να αποφευχθεί, αν και μπορεί να ελεγχθεί, υποθέτω, με το κατάλληλο νομικό πλαίσιο».

«Πιστεύετε πως αυτά τα ερευνητικά προγράμματα για τα οποία μου μιλάτε αποτέλεσαν την αιτία για να αποκτήσει η κυρία Χαρτ κάποιον εχθρό; Δεν ξέρω... μήπως κάποια αντιζηλία ή κάποια εκδίκηση, κάποιος που θα ήθελε να της προξενήσει κακό;»

«Μα ελάτε τώρα, ντετέκτιβ! Οι έρευνες της δόκτορος Χαρτ θα επέφεραν μια εξαιρετική πρόοδο για όλη την ανθρωπότητα. Πώς είναι δυνατόν κάποιος να σκεφτεί ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών πάνω σ' ένα τέτοιο ζήτημα;»

Ο Άλντους άνοιξε το σημειωματάριο του στη σελίδα όπου είχε σχεδιάσει τα γράμματα που είχαν χαραχτεί με πυρωμένο σίδηρο στο χέρι της δόκτορος Χαρτ.

«Σας λέει κάτι αυτή η λέξη;» ρώτησε, δείχνοντας το σκίτσο στο διευθυντή.

«Κόι», διάβασε ο κύριος Μπράνα σμίγοντας τα φρύδια του. «Όχι, δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει· δεν την έχω ξαναδεί. Έχει κάποια σχέση με το θάνατο της Κέιτι;»

«Ήταν μαρκαρισμένη στην παλάμη του δεξιού της χεριού».

«Μα τι μου λέτε τώρα;»

«Ο ιατροδικαστής πιστεύει ότι το μαρκάρισμα έγινε με πυρωμένο σίδηρο. Είναι ό,τι μπορώ να σας πω, για την ώρα. Δεν ξέρουμε ακόμα πώς πέθανε η δόκτωρ Χαρτ, όμως δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία πως αυτή η λέξη έχει στενή σχέση με το θάνατο της».

«Αχ, άμοιρη Κέιτι!» αναφώνησε ο κύριος Μπράνα.

Ο Άλντους σηκώθηκε από τον καναπέ, έτοιμος να αναχωρήσει.

«Πείτε μου, κύριε Μπράνα, τηλεφωνήσατε σήμερα το πρωί στο σπίτι του θύματος;»

Ο διευθυντής το σκέφτηκε για μια στιγμή.

«Ναι, το έκανα από αυτό εδώ το γραφείο, όταν η γραμματέας της Κέιτι με πληροφόρησε ότι δεν είχε φτάσει ακόμα, αλλά ακούγοντας τη φωνή ενός άντρα σκέφτηκα πως πήρα λάθος νούμερο. Στη συνέχεια ασχολήθηκα με κάποια άλλα θέματα και δεν της ξανατηλεφώνησα. Υπέθεσα πως θα ήταν άρρωστη. Αλλά πώς και το μάθατε εσείς;»

«Μη ρωτάτε ποτέ έναν ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών για τα μυστικά του επαγγέλματος του, θα μπορούσε να σας απογοητεύσει».

Το μπουντρούμι του διαβόλου

6

Ένα όνομα. Τουλάχιστον έχω ένα όνομα, το δικό μου όνομα, επαναλάμβανε ξανά και ξανά ο κλεισμένος στο μπουντρούμι γέροντας. Κένεθ Κόγκαν, έτσι τον είχε αποκαλέσει ο καλόγερος. Τότε ένιωσε λες και ξανάνοιγε μια μικρή ρωγμή στη μνήμη του, μια αόρατη χαραμάδα από την οποία άρχισαν να διεισδύουν ξανά οι αναμνήσεις του σαν αδύναμες ίνες φωτός, ικανές να φωτίσουν το σκοτεινό κουβάρι σκέψεων και ερωτημάτων που μπλέκονταν αδιάκοπα στο νου του.

Δίχως να γνωρίζει πώς, η θύμηση του ονόματος του τον οδήγησε στη θύμηση του εαυτού του, της ίδιας του της χαμένης ταυτότητας, του παρελθόντος του και του τόπου που κατοικούσε, προτού ξυπνήσει μια μέρα μέσα σ' εκείνο τον ανεξήγητο εφιάλτη, αλυσοδομένος με χαλκάδες στους πέτρινους τοίχους ενός φρικτού κελιού. Όχι, δεν ζούσε στον Μεσαίωνα, έλεγε στον εαυτό του επίμονα. Αφότου άκουσε το όνομά του από το στόμα του καλόγερου, ήταν τελείως σίγουρος. Δεν του απέμενε πια η παραμικρή αμφιβολία, παρ' όλο που δεν κατόρθωνε ακόμα να αντιληφθεί πότε και πώς είχε φτάσει ως εκεί. Ζούσε σε ένα πυκνό δάσος στα περίχωρα της Ίθακα, στα βορειοδυτικά της Πολιτείας της Νέας Υόρκης, και επί χρόνια υπήρξε καθηγητής του Πανεπιστημίου Κορνέλ. Στα νιάτα του, όταν φοιτητής ακόμα διατύπωσε τις επαναστατικές του θεωρίες σχετικά με τα κβαντικά άλματα μέσα στο χρόνο, πολλοί από τους συναδέλφους του στη Σχολή Αεροναυτικής Μηχανικής τον κατηγορήσαν για προκλητικό, φαντασιόπληκτο και εξωφρενικό· ωστόσο, ο ίδιος βίωνε εκείνη τη στιγμή μια ανησυχητική δυσπιστία, σκεπτόμενος ότι η ήρεμη ύπαρξή του μεταφερόταν, *δίχως φανερή εξήγηση*, από την εποχή της κλωνοποίησης και της κατάκτησης του πλανήτη Άρη στα μακρινά και οικτρά χρόνια των διώξεων αιρετικών και δαιμονισμένων.

Όμως όσο πραγματική και αν του φαινόταν η αιχμαλωσία του μέσα σ' εκείνο το μεσαιωνικό μπουντρούμι, ο Κένεθ Κόγκαν αρνούταν να πιστέψει πως θα μπορούσε να υπάρξει κάποιος άλλος λόγος που να δικαιολογεί το ότι δεν είχε πέσει απλώς θύμα απαγωγής. Κά-

ποιος τον είχε αιχμαλωτίσει αφήνοντάς τον αναίσθητο και τον έφερε ως εκεί, χορηγώντας του κάποιο παραισθησιογόνο ή ναρκωτικό ικανό να του προκαλέσει την αμνησία από την οποία υπέφερε. Δεν επρόκειτο για κανένα άλμα μέσα στο χρόνο, για κανένα ταξίδι στο παρελθόν. Οι θεωρίες του για τα κβαντικά άλματα στο χρόνο, εμπνεόμενες από τη θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν, ήταν απλώς υποθέσεις που δεν μπορούσαν ακόμα να αναπαραχθούν σε ένα εργαστήριο, όσο προηγμένο και ειδικά εξοπλισμένο κι αν ήταν. Σκέφτηκε λοιπόν πως όλα όσα τον περιέβαλλαν -το μπουντρούμι, οι πέτρινοι τοίχοι, οι αλυσίδες, οι χαλκάδες, οι αρουραίοι, οι κατσαρίδες, οι πυρσοί, τα ακίνητα και ματωμένα κορμιά που κρέμονταν από το ταβάνι εκείνης της υπόγειας σπηλιάς, ακόμα και ο δήμιος με την κομμένη γλώσσα και ο καλόγερος που τον είχε επισκεφθεί- δεν ήταν παρά κομμάτια ενός τεχνητού και αναχρονιστικού σκηνικού, απλά διακοσμητικά στοιχεία μιας ζοφερής θεατρικής σκηνογραφίας, στην οποία πάσχιζε τώρα να μαντέψει ποιον τραγικό ήρωα του έλαχε να ερμηνεύσει.

Κατάκοπος και πεινασμένος, ξάπλωσε πάνω στο σκληρό πέτρινο δάπεδο του κελιού και κοιμήθηκε βαθιά. Τότε, πίστεψε πως κατάλαβε τα πάντα.

Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων

6

Το σκρινσέιβερ του υπολογιστή του Νίκολας παρίστανε ένα εικονικό ενυδρείο όπου τροπικά ψάρια κολυπούσαν μέσα σε νερά, φύκια, βράχους και αντλίες οξυγόνου, σχεδιασμένες με εκπληκτικό ρεαλισμό. Ακουμπούσε τους αγκώνες του στο τραπέζι, από τη μια κι από την άλλη πλευρά του ασύρματου πληκτρολογίου, και στήριζε το κεφάλι ανάμεσα στα χέρια του για να εντείνει τη συγκέντρωσή του στις αργές κινήσεις των πολύχρωμων ψαριών που γλιστρούσαν μπροστά στα μάτια του. Όσο κι αν είχε αναζητήσει στο Ίντερνετ κά-

ποιο ίχνος που θα του αποκάλυπτε το τι θα μπορούσε να είναι το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων, δεν βρήκε παρά πληθώρα σελίδων που αναφέρονταν σε παιχνίδια στρατηγικής, δράσης, περιπέτειας, καθώς και αινίγματα όλων των εποχών και τόπων του κόσμου, και μερικές ιστοσελίδες επίσης αφιερωμένες σε τίτλους μυθιστορημάτων και ταινιών με τις ίδιες λέξεις, που καμιά σχέση δεν φαίνονταν να έχουν με την έννοια της φόρμουλας ούτε με το παιχνίδι. Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων ήταν ένας τίτλος υπερβολικά κοινός, ως και κοινότοπος, συλλογίστηκε ο Νίκολας. Θα έπρεπε να υπάρχει κάτι ακόμα, άσχετο από τον τίτλο, που θα διευκόλυνε την τελική ερμηνεία του αινίγματος. Και αφού η Μπεθ το είχε ήδη πετύχει, ο Νίκολας υπέθεσε ότι θα έπρεπε να αρκεί ένας λογικός και απλός συλλογισμός. Αφού δεν διέθετε καμία άλλη κατευθυντήρια γραμμή πέρα από τη φόρμουλα που του ήρθε με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, το κλειδί θα έπρεπε να βρίσκεται επίσης στο Ίντερνετ. Πού όμως, έλεγε και ξανάλεγε, ενώ έβγαζε το κασκέτο του με το λογότυπο της ΠΣΝΑ και έζυνε το κεφάλι του. Εκείνη τη στιγμή κάρφωσε τη ματιά του στα γουρλωμένα μάτια ενός πορτοκαλί ψαριού που μόλις είχε παρουσιαστεί από το πλαίσιο της οθόνης του υπολογιστή. «Δεν καταφέρνεις να ορίσεις σωστά τις συντεταγμένες εντοπισμού του παιχνιδιού των αινιγμάτων στον πλοηγό σου και χρειάζεσαι επείγοντως μια κατεύθυνση», θυμήθηκε ότι του είχε πει η Μπεθ. Αυτό είναι! φώναξε ο Νίκολας νοερά. Η φίλη του του είχε δείξει ένα δρόμο και αυτός φάνηκε τόσο αδέξιος και αλαζόνας ώστε δεν το πήρε καν είδηση. Ο σωστός ορισμός των συντεταγμένων εντοπισμού του παιχνιδιού των αινιγμάτων στον πλοηγό του δεν μπορούσε να σημαίνει τίποτε άλλο παρά να γράψει σωστά στη μηχανή αναζήτησης στο Ίντερνετ την ακριβή διεύθυνση μιας ιστοσελίδας!

Αμέσως πίεσε το πλήκτρο «enter» του ασύρματου πληκτρολογίου του και το εικονικό ενυδρείο εξαφανίστηκε από τα μάτια του σαν να το είχε καταπιεί ένα τέρας με μαύρες και γιγάντιες σιαγόνες. Μπροστά του εμφανίστηκε η τελευταία ιστοσελίδα που είχε επισκεφθεί και ο Νίκολας άλλαξε τη διεύθυνση URL, γράφοντας βιαστικά:

www.thegameofcountlessenigmas.com

Το σημάδι της αβύσσου

6

Νωρίς το βράδυ, η είδηση του υπό περίεργες συνθήκες θανάτου μιας λαμπρής επιστήμονος είχε διατρέξει όλα τα ΜΜΕ της Νέας Υόρκης σαν ορμητικό ποτάμι. Οι τηλεοράσεις αφιέρωσαν στο συμβάν ειδικά προγράμματα και έστειλαν ανταποκριτές στην κατοικία της δόκτορος Χαρτ, στο Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ και στα κεντρικά της Αστυνομίας του Μανχάταν, όπου συνωστίζονταν ανυπόμονα δεκάδες κάμερες και μικρόφωνα για να καταγράψουν μια εικόνα ή κάποιες δηλώσεις του όποιου αρμόδιου είχε κάτι να πει σχετικά. Οι θεωρίες και τα σενάρια έδιναν κι έπαιρναν και οι σχολιαστές πετούσαν τις υποθέσεις τους ασύστολα, αφηγούμενοι τις πιο απίστευτες και ανεκδιήγητες εκδοχές για το θάνατο της Χαρτ: από μια πιθανή αυτοκτονία, ένα έγκλημα πάθους, μια τρομοκρατική ενέργεια, μια πολιτική δολοφονία, ως ένα μοιραίο έμφραγμα. Η καταστροφή που διαισθανόταν ο αστυνόμος Φιτς είχε μόλις αρχίσει και ήταν δική του δουλειά να αντιμετωπίσει τις πρώτες ζημιές μιας τρομερής δημοσιογραφικής χιονοστιβάδας.

«Πέρασε, Άλντους, σε περιμέναμε», είπε, μόλις άνοιξε ο ντετέκτιβ την πόρτα του γραφείου του.

Αντίκρου στον αστυνόμο, καθισμένοι σε δύο πολυθρόνες με μεταλλικό σκελετό, ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης και ο επικεφαλής του Ανθρωποκτονιών διέκοψαν τη συζήτησή τους σχετικά με τη συνέντευξη Τύπου που ετοιμάζονταν να δώσουν σε όλα τα διαπιστευμένα μέσα επικοινωνίας.

«Υποθέτω πως ήδη γνωρίζεις τον κύριο Ντέμελτ και τον αρχηγό Σκαλ».

Ο Άλντους πλησίασε και έσφιξε το χέρι των δύο αντρών. Ο αρχηγός Σκαλ, ένας κομψός αστυνομικός με ροδαλή επιδερμίδα, αυστηρό βλέμμα και τα γκρίζα του μαλλιά κοντοκουρεμένα σαν πεζοναύτη, σηκώθηκε όρθιος και πρόσφερε το κάθισμά του στον ντετέκτιβ. Κατόπιν άρχισε να πηγαινοέρχεται στην αίθουσα ανήσυχος και είπε:

«Λοιπόν, ντετέκτιβ, καθώς κι εσύ μπόρεσες να διαπιστώσεις, ο

θάνατος της δόκτορος Χαρτ προξένησε μια μεγάλη δημοσιογραφική αναστάτωση και εκτόξευσε κάθε είδους φήμες, μερικές από τις οποίες πραγματικά γελοίες, παρ' όλο που το δελτίο Τύπου που συνέταξε η ομάδα του κυρίου Ντέμελτ» -έκανε μια κίνηση με το χέρι του δείχνοντάς τον- «υπήρξε ιδιαίτερα λακωνικό και συνοπτικό για να αποφευχθούν αυτές οι παρεκτροπές. Δυστυχώς, οι αλλόκοτες συνθήκες του θανάτου της ξεσήκωσαν ένα ασυνήθιστο ενδιαφέρον σε όλα τα μέσα επικοινωνίας, πριν ακόμη κι εμείς οι ίδιοι μπορούσαμε να μάθουμε τι ακριβώς συνέβη. Αν κατάλαβα καλά, ο αστυνόμος Φιτς μας πληροφόρησε ότι κατ' αρχήν τίποτα δε μας κάνει να υποθέσουμε ότι πρόκειται για δολοφονία, εκτός από το παράξενο σημάδι στην παλάμη του χεριού της».

«Έτσι είναι, αρχηγέ Σκαλ, γι' αυτόν το λόγο πήγα εγώ ο ίδιος σήμερα το πρωί στο σπίτι του θύματος. Η οικιακή βοηθός της με βεβαίωσε ότι οι πόρτες του κήπου και του σπιτιού ήταν ανοιχτές και υπέθεσα ότι επρόκειτο περί ανθρωποκτονίας. Ωστόσο, δε βρήκα καμιά ένδειξη πως είχε δολοφονηθεί. Είδα μόνο εκείνο το σημάδι για το οποίο σας μίλησε ο αστυνόμος και αυτή εδώ ακριβώς είναι η λέξη που χαραχτηκε με πυρωμένο σίδερο στο χέρι της Χαρτ», είπε ο Άλντους, δείχνοντας στους ανωτέρους του τη σελίδα του σημειωματάριού του.

Οι τρεις άντρες κοίταξαν το χαρτί σαν να ατένιζαν ένα πολύτιμο ντοκουμέντο.

«Τι διάβολο μπορεί να σημαίνει ετούτο;» ρώτησε ο αστυνόμος Φιτς.

«Δείχνει σαν εσωτεριστικό σύμβολο, ένα είδος θρησκευτικού στίγματος, ίσως», είπε ο αρχηγός Σκαλ μισοκλείνοντας τα μάτια.

«Μετά τη συνομιλία μου με την οικιακή βοηθό της Χαρτ, σήμερα το πρωί, συμβουλευτήκα το Google σχετικά με τη λέξη "Kot" και βρήκα περισσότερες από εφτάμισι εκατομμύρια αναφορές. Πιθανόν να συμβολίζει ένα στίγμα, αλλά επίσης θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε άλλο. Ο ιατροδικαστής θα έχει έτοιμη την έκθεση της νεκροψίας αύριο νωρίς το πρωί».

«Όποιος το έκανε μας προκαλεί να τον ανακαλύψουμε και φαίνεται πολύ σίγουρος ότι δε θα το καταφέρουμε», δήλωσε ο αστυνόμος. «Αν μιλήσουμε γι' αυτό το ενδεχόμενο στους δημοσιογράφους που περιμένουν εκεί έξω, το τηλεφωνικό κέντρο θα τυναχτεί στον αέρα

από χιλιάδες ανώνυμους που θα διεκδικούν την πατρότητα του εν λόγω σήματος».

«Εσύ τι πιστεύεις, Ντέμελτ;» ρώτησε ο αρχηγός Σκαλ.

«Απόψε θα μπορέσουμε να το παρακάμψουμε με μια σύντομη συνέντευξη Τύπου όπου θα αποφύγουμε να δώσουμε ακριβή στοιχεία. Θα περιοριστούμε στο να μιλήσουμε για τις ανοιχτές πόρτες και να δώσουμε κάποια άλλη λεπτομέρεια δίχως μεγάλη σημασία για την έρευνα της υπόθεσης», είπε ο κύριος Ντέμελτ, ένας άντρας με σκληρό πρόσωπο και γοητευτική φωνή.

«Πιστεύω πως υπάρχει ακόμα κάτι που θα έπρεπε να μάθετε», παρενέβη ο Άλντους.

«Περί τίνος πρόκειται, Άλντους;» ρώτησε ο αρχηγός Σκαλ, ικανοποιημένος από τον τρόπο με τον οποίο ο νεαρός ντετέκτιβ καταπιανόταν με την υπόθεση.

«Η δόκτωρ Χαρτ προσπαθούσε να ανακαλύψει με τις επιστημονικές έρευνές της την απαραίτητη τεχνολογία για να μπει στον εγκέφαλο ενός ανθρώπινου όντος και να γνωρίσει, να τροποποιήσει ή να σβήσει τις αναμνήσεις του, τα συναισθήματά του ή τις σκέψεις του. Μια μεγάλη επανάσταση στην επιστήμη του νου που θα μπορούσε να σημάνει το τέλος των νοητικών ασθενειών, όπως με διαβεβαίωσε ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Αυτές οι ανακαλύψεις θα μπορούσαν να της προσφέρουν μια υποψηφιότητα για το Νόμπελ», εξήγησε ο Άλντους.

«Αυτό θα κάνει την έρευνά μας ακόμα πιο περίπλοκη», είπε σκεφτικός ο αρχηγός Σκαλ.

«Ναι, ο κάθε τρελός θα μπορούσε να είναι ο αυτουργός του σημαδιού στο χέρι του θύματος, υπογράφοντας έτσι την εκδίκησή του. Το πρόβλημα είναι να τον εντοπίσουμε προτού ενθουσιαστεί με αυτό το είδος των ανδραγαθημάτων», μουρμούρισε ο αστυνόμες.

«Λοιπόν, κύριοι, πιστεύω ότι οφείλουμε να συγκεκριμενοποιήσουμε το περιεχόμενο της συνέντευξής μας στον Τύπο προτού να είναι πολύ αργά. Ίσως καταφέρουμε στα προσεχή δελτία ειδήσεων να ειπωθούν λιγότερες ανοησίες από όσες ακούστηκαν ως τώρα».

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε το κινητό του ντετέκτιβ.

«Άλντους, εσύ; Το φανταζόμουν πως δε θα δυσκολεύόμουν να σε εντοπίσω. Ξέρω ότι είναι αργά, αλλά σκέφτηκα πως θα σου άρεσε να μάθεις τι βρήκα κάνοντας τη νεκροψία του πτώματος της Χαρτ», είπε ο ιατροδικαστής από την άλλη άκρη της γραμμής.

«Τι ανακάλυψες, δόκτορ Σκρίνα;»

«Το πτώμα της δόκτορος Χαρτ δεν έχει εγκέφαλο».

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

7

Μέσα στον ύπνο του νόμιζε πως άκουσε ένα ανατριχιαστικό ουρλιαχτό που έσπασε τη σιωπή του μπουνιρούμι. Ανασηκώθηκε τρομαγμένος, κάθισε στηρίζοντας την πλάτη του στον τοίχο και τακτοποίησε όσο μπορούσε τις αλυσίδες στους αστραγάλους του για να ξεμουδιάσουν τα πόδια του, που μυρμήγκιαζαν σαν να αρνούνταν να ξυπνήσουν από ένα βαθύ λήθαργο. Τέντωσε τ' αυτιά του για να ακούσει καλύτερα και ένα καινούριο ουρλιαχτό τον τρόμαξε ξανά. Ήταν οι κραυγές μιας γυναίκας που έμοιαζαν να έρχονται απ' έξω από τη σπηλιά· απελπισμένες στριγκλιές, που τις προκαλούσε κάποιο αφόρητο βασανιστήριο· ουρλιαχτά δίχως τίποτα το ανθρώπινο που οξύνονταν, έσβηναν, επαναλαμβάνονταν και σιγούσαν στο σκληρό, διακεκομμένο ρυθμό του βασανιστηρίου.

Ο γέροντας έτρεμε και βούλωνε τα αυτιά με τα χέρια, αρνούμενος να αποδεχτεί τη φρίκη που, σαν μαστίγιο, τράνταζε κάθε μυ του κορμιού του. Ίσως να μην ήταν μόνος σ' εκείνη την υπόγεια σπηλιά, ίσως οι κραυγές να ξεστομίζονταν από κάποιον που, όπως ο ίδιος, θα δικαζόταν ως αιρετικός· κάποιον που απλώς σκεφτόταν, πίστευε και ενεργούσε με τρόπο διαφορετικό από τις επιθυμίες των βασανιστών του: πιθανόν μια μαγγανεύτρια, μια μάγισσα, μια κομπογιαννίτισσα, μια μάντισσα. Εκείνη τη στιγμή μπορούσε περίφημα να θυμηθεί ένα βιβλίο, *Ο Κόσμος και τα Δαιμόνια του*, του καλού του φίλου Καρλ Σαγκάν, ενός μεγάλου αστρονόμου και συγγραφέα, που μιλούσε για το πώς χιλιάδες μάγισσες κήκαν στην πυρά στη διάρκεια της Ιστορίας, παρά την αφέλεια των αποκρυφιστικών πρακτικών τους. Όμως αυτός δεν ζούσε στο Μεσαίωνα αλλά στην πρώτη δεκαετία του 21ου αιώνα. Πώς, λοιπόν, ήταν δυνατή εκείνη η τρέλα;

Πώς ήταν δυνατόν μια γυναίκα να βασανίζεται για τα πιστεύω της με τόσο φοβερό τρόπο το 2007;

Ηρέμησε κάπως μόλις σκέφτηκε πως, πιθανόν, εκείνες οι ανατριχιαστικές κραυγές αποτελούσαν επίσης μέρος της τεχνητής σκηνογραφίας που τον περιέβαλλε. Συγκεντρώνοντας αρκετά την προσοχή του, κατόρθωνε να αντιληφθεί τις ακουστικές αντηχήσεις κάποιου μακρινού ηχητικού αναμεταδότη. Για μια στιγμή μπόρεσε καθαρότητα να ξεχωρίσει τις αποχρώσεις. Επιπλέον, διαπίστωσε πως οι κραυγές επαναλαμβάνονταν σε ίσες αλληλουχίες και χρονικά διαλείμματα, σαν μια λιτανεία που αρχίζει και τελειώνει με τον ίδιο πάντα τρόπο. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να σκεφτεί ότι και η ουλή που περικύκλωνε το κρανίο του ίσως να ήταν σαν εκείνα τα κινηματογραφικά, φρικιαστικά στα μάτια των θεατών μακιγιάζ. Δεν αισθανόταν τον παραμικρό πόνο εκεί. Είπε στον εαυτό του ότι ο όλος διάκοσμος δεν θα μπορούσε να έχει άλλη χρησιμότητα για τους βασανιστές του πέρα από το να υπονομεύσει τις δυνάμεις του και να τσακίσει το ηθικό του. Μόνο αν εξουδετέρωναν τα συναισθήματά του και τη βούλησή του μέσω εκείνης της ζοφερής θεατρικής παράστασης, θα κατόρθωναν ό,τι τόσο λαχταρούσαν. Μπορούσε να το δει με την ίδια ακρίβεια με την οποία έβλεπε τα σκουριασμένα κάγκελα του κελιού μπροστά στα μάτια του.

Το παιχνίδι των άπειρων αιωνιτήτων

7

Μπροστά στα όλο προσμονή μάτια του Νίκολας, η οθόνη του υπολογιστή τρεμόπαιξε και μετατράπηκε σε ένα φόντο τόσο μαύρο όσο η αιώνια νύχτα πριν τη γένεση του σύμπαντος. Μια ασυνήθιστη μουσική άρχισε να υψώνεται μέσα από το σκοτάδι: σκόρπιες νότες οργάνων που ο Νίκολας δεν κατόρθωνε να αναγνωρίσει και που έμοιαζαν να ξεπηδούν από το μηδέν συνέθεταν μια πολύ όμορφη, αλλά αλλόκοτη μελωδία. Μια σπίθα τόσο έντονη και γοργή όσο ένα

πεφταστέρι διέσχισε την οθόνη και η λάμψη της φώτισε μια μικρή ουράνια σφαίρα τυλιγμένη σε νέφη, που έπλεε μέσα σε ένα άπειρο σύμπαν γαλαξίων. Έκθαμβος και συγκινημένος, ο Νίκολας οδήγησε το βέλος του ποντικού πάνω στη σφαίρα σαν να ήθελε να την αγγίξει με τα χέρια του, και εκείνη άρχισε να περιστρέφεται γύρω από τον άξονά της ανάμεσα στα νέφη που την περιέβαλλαν, ενώ από τις άκρες της ψηφιακής οθόνης διαγραφόταν το περίγραμμα ενός διαστημόπλοιου με έναν πίνακα ελέγχου στο κάτω του μέρος, γεμάτο με όργανα πλοήγησης, φωτάκια και διακόπτες. Για πρώτη φορά, ένιωσε πως ο Αρθρωτός Διαστημικός Σταθμός NK ήταν κάτι παραπάνω από ένα απλό διακοσμητικό μοντάζ, κάτι πολύ διαφορετικό από ένα υπνοδωμάτιο με τη φουτουριστική ατμοσφαιρικότητα μιας διαστημικής προσομοίωσης όπου ανέπλαθε τα όνειρά του του επίδοξου αστροναύτη της ΠΣΝΑ. Στην οθόνη του υπολογιστή του είχε ανοιχτεί ένα μαγικό παράθυρο στον κόσμο, σε ένα μυστηριώδες και απέραντο σύμπαν όπου επέπλεε μια μικρή ουράνια σφαίρα, τόσο εντυπωσιακή όσο η Γη όπως φαίνεται από τα άστρα. Και αυτός, από την εικονική απόσταση του Αρθρωτού Διαστημικού του Σταθμού NK, μπορούσε να τον ατενίζει εκείνη τη στιγμή με το ίδιο δέος που το έκανε καθημερινά, από απόσταση χιλιάδων χιλιομέτρων, το πλήρωμα του αυθεντικού Διαστημικού Σταθμού Μιρ. Δεν του απέμενε πλέον καμιά αμφιβολία: η ΠΣΝΑ τους είχε στείλει το ηλεκτρονικό μήνυμα για να τους αναθέσει την αποστολή να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου.

Περιέφερε το ποντίκι πάνω από τα εικονίδια ελέγχου που φαινόταν στην οθόνη και κάποια φώτα άστραψαν με μια εκτυφλωτική γκάμα χρωμάτων. Δεν άργησε να διαπιστώσει ότι μπορούσε να θέσει σε λειτουργία διακόπτες που ηχούσαν σαν μεταλλικά κλικ ανάμεσα στη μουσική, να κινήσει μικροσκοπικούς μοχλούς ή να μεταφέρει μπουτόν από τη μια πλευρά στην άλλη της διαδρομής του στον πίνακα ελέγχου. Αλλά το πιο εκπληκτικό δεν είχε ακόμα φανεί: κάνοντας κλικ σ' ένα *όργανο* στην κάτω δεξιά γωνία της οθόνης, που τρεμόσβηνε εκπέμποντας έναν οξύ και διακοπτόμενο ήχο, άνοιξε στο κέντρο του πίνακα ελέγχου μια μικρή συσκευή παρόμοια με ψηφιακή *κλεψύδρα*, με ένα χώρο ικανό να δεχτεί έναν ακαθόριστο αριθμό ψηφίων αναγνώρισης, ενώ μια απαλή γυναικεία φωνή είπε:

«Παρακαλώ, εισαγάγετε τον κωδικό εισόδου! Διαθέτετε μόνο μία ευκαιρία και θα πρέπει να τον επαληθεύσετε εντός είκοσι τεσσά-

ρων ωρών. Μόλις παρέλθει αυτό το διάστημα, η παρούσα ιστοσελίδα δε θα είναι πλέον ενεργή στο Διαδίκτυο. Η αντίστροφη μέτρηση έχει αρχίσει».

Το σημάδι της αβύσσου

7

Η αίθουσα νεκροψιών του Ανατομικού Ινστιτούτου Νέας Υόρκης ήταν ένας χώρος ψυχρός και κλειστός σαν νεκρικός θάλαμος μαυσωλείου, αν και βέβαια πολύ πιο μοντέρνος. Από την οροφή κρέμονταν τρεις προβολείς χειρουργείου που έριχναν έντονες ακτίνες φωτός πάνω στο ανατομικό τραπέζι όπου κειτόταν το πτώμα της Χαρτ, καλυμμένο με ένα σεντόνι λευκό όπως τα κεραμικά πλακάκια που κάλυπταν τους τοίχους και η ιατρική μπλούζα του ιατροδικαστή Σκρίνα, του οποίου το πρόσωπο κάλυπτε εν μέρει η γαλάζια χειρουργική μάσκα, αφήνοντας να φαίνονται μόνο τα εκφραστικά, ζωνρά του μάτια. Στο κεφάλι, μια πλαστική σκούφια συγκρατούσε τα μαλλιά του από τον αυχένα ως το μέτωπο, λίγο πιο πάνω από τα σμιγμένα φρύδια του. Δεν είχε ακόμη κατορθώσει να συνέλθει από την έκπληξή του.

Ένας βοηθός άνοιξε την πόρτα και έχωσε δειλά το κεφάλι, σαν να μην ήθελε να δει το πτώμα.

«Ο ντετέκτιβ Φόουλερ έφτασε», είπε με βραχνή και ενοχλημένη φωνή.

«Πείτε του να περάσει, παρακαλώ».

Ο Άλντους είχε ντυθεί όμοια με τον ιατροδικαστή: λευκή ρόμπα, θαλασσί σκούφος και μάσκα, διαφανή γάντια στα χέρια και πλαστικά καλύμματα στα παπούτσια του. Επίσης είχε αλείψει με μια έντονη λοσιόν μέντας τα ρουθούνια για να αποφύγει την οσμή που άρχιζε να αποπνέει το πτώμα.

«Όσο απίστευτο κι αν σας φανεί, όταν πριν λίγο άνοιξα το κρανίο του θύματος για να εξετάσω τον εγκέφαλο, διαπίστωσα, χωρίς

να πιστεύω στα μάτια μου, οφείλω να το παραδεχτώ, ότι η κρανιακή κοιλότητα ήταν απολύτως κενή και χωρίς το παραμικρό ίχνος εγκεφαλικής μάζας μέσα της. Δείτε και μόνος σας, μένουν μόνο μερικά υπολείμματα αίματος διάσπαρτα στη βάση του κρανίου», είπε ο ιατροδικαστής, ενώ σήκωνε αργά το σεντόνι που σκέπαζε το πτώμα.

Ο Άλντους κοίταξε το ανοιγμένο κεφάλι μισοκλείνοντας τα μάτια για να αποφύγει τις μακάβριες λεπτομέρειες. Ούτε καν αναλογίστηκε την ωμότητα της εικόνας που παρατηρούσε, ίσως επειδή ούτε κι ο ίδιος πίστευε σ' αυτό που έβλεπε, ή, ίσως, επειδή δεν ήταν η πρώτη φορά που ερχόταν αντιμέτωπος με μια θέα τόσο ανατριχιαστική.

«Και πού βρίσκεται ο εγκέφαλος;» ρώτησε μετά από μια σύντομη σιωπή γεμάτη ερωτηματικά.

«Όταν κατάφερα να ξεπεράσω το σοκ, υπέθεσα πως, αφού το πτώμα είχε το κρανίο άθικτο, κάποιος θα του είχε αφαιρέσει τον εγκέφαλο με την υποτυπώδη μέθοδο που εφάρμοζαν οι Αιγύπτιοι στη μумιοποίηση των νεκρών. Χρησιμοποιούσαν κάτι μπρούντζινους γάντζους με ελικοειδές σχήμα που εισήγαν από τις ρινικές κοιλότητες, κάτι παρόμοιο με αυτό εδώ το χειρουργικό εργαλείο», είπε παίρνοντας ένα μικρό άγκιστρο από το τραπέζι. Και συνέχισε: «Εσπαγαν το ηθμοειδές οστόν και, μέσω εκείνης της οπής, έφταναν στον κρανιακό θόλο. Τα υπόλοιπα ήταν απλώς ζήτημα δεξιότητας και υπομονής».

«Υπονοείτε πως της αφαίρεσαν τον εγκέφαλο με αυτό τον τρόπο;» ρώτησε ο Άλντους μπερδεμένος, ανίκανος να καταλάβει πού ήθελε να καταλήξει ο ιατροδικαστής με τις επεξηγήσεις του.

«Αυτό που θέλω να πω, Άλντους, είναι ότι οι ρινικές κοιλότητες, το ηθμοειδές οστόν και ο κρανιακός θόλος του πτώματος είναι ανέπαφα και, όσο κι αν προσπαθώ, δεν καταφέρνω να καταλάβω πώς εξαφανίστηκε ο εγκέφαλος της. Είναι σαν να διαλύθηκε ή να εξατμίστηκε, ή σαν να μην υπήρξε ποτέ εγκεφαλική μάζα μέσα στο κρανίο της γυναίκας».

«Αν κατάλαβα καλά, μου λέτε πως η ιατροδικαστική επιστήμη δεν έχει απάντηση για ένα γεγονός όπως αυτό».

«Ακριβώς, ντετέκτιβ. Κάλεσα και άλλους συναδέλφους του Ιατροδικαστικού Ινστιτούτου της Νέας Υόρκης για να μελετήσουν την περίπτωση, όμως, εκτός κι αν τρελάθηκα εντελώς, δεν πιστεύω ότι θα καταλήξουν σε συμπεράσματα διαφορετικά από τα δικά μου. Τα

οστικά τοιχώματα της κεφαλής είναι απολύτως καθαρά από κάθε ξένη πρόσφυση ή ουσία και δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος ότι κάποιος επιχείρησε να επέμβει».

«Μα εσείς μου μιλάτε για ένα φαινόμενο καθαρά επιστημονικής φαντασίας, δόκτωρ Σκρίνα: ένα πτώμα δίχως εγκέφαλο και με μια λέξη μαρκαρισμένη με πυρωμένο σίδερο στο χέρι».

«Εγώ δε θα ήξερα πώς αλλιώς να το χαρακτηρίσω, ντετέκτιβ, παρά μόνο ως μια επιστημονικώς ανεξήγητη περίπτωση. Αν και δεν έχω την παραμικρή αμφιβολία πως κάποιος λάτρης των παραφυσικών φαινομένων θα χαρακτήριζε αυτή την υπόθεση ως ένα συναρπαστικό μυστήριο από εκείνα που παρουσιάζονται σε κάποιες πετυχημένες τηλεοπτικές σειρές όπως τα *X-Files*. Αν δεν το είχα δει με τα ίδια μου τα μάτια, ποτέ δε θα μπορούσα να πιστέψω πως κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει».

«Όλα αυτά πολύ δύσκολα θα εξηγηθούν στον Τύπο. Οι δημοσιογράφοι θα πιστέψουν ότι εμείς εδώ στην αστυνομία τρελαθήκαμε».

«Ναι, μάλλον έχετε δίκιο. Ένα τόσο αλλόκοτο γεγονός απλώς θα αναζωπυρώσει τη φωτιά των πλέον αστήρικτων και επικίνδυνων υποθέσεων και θα φέρει στην επιφάνεια κάθε είδους θεωρίες που θα εξηγούν το συμβάν με το όποιο ψευδοεπιστημονικό, μυστικιστικό, εσωτεριστικό ή θρησκευτικό δόγμα».

«Η δόκτωρ Χαρτ είχε κάνει σκοπό της ζωής της την κατανόηση της λειτουργίας του ανθρώπινου μυαλού, και θα ήταν ένα τρομερό παράδοξο το ότι το μυαλό της μετατράπηκε, επίσης, στην αιτία του θανάτου της».

«Συμβαίνουν κάποτε κι αυτά τα ανεξήγητα πράγματα».

«Αλήθεια πιστεύετε, κύριε Σκρίνα, πως το θύμα μπορεί να είχε καταφέρει να ανακαλύψει την αναγκαία τεχνολογία που θα χειραγωγούσε τον ανθρώπινο νου;»

«Δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο να πιστεύεις κάτι τέτοιο ή να πιστεύεις ότι κάποιος θα μπορούσε να σου κλέψει τον εγκέφαλο χωρίς να κάνει την παραμικρή τρύπα στο κρανίο σου. Δεν είναι παρά θέμα επιστημονικής ανάπτυξης και τεχνολογικής προόδου. Πριν πενήντα χρόνια ήταν αδιανόητο ότι θα μπορούσαμε να μεταμοσχεύσουμε την καρδιά ενός νεκρού σε έναν ζωντανό. Και τώρα πια, καθώς γνωρίζετε, έγινε ακόμα και μεταμόσχευση προσώπου σε μια γυναίκα που ο σκύλος της της το είχε κομματιάσει».

«Ναι, είναι απίστευτο».

«Το εκπληκτικό είναι πως πράγματα που κάποτε θεωρούνταν γεγονότα μαγικά ή ανεξήγητα, σε μια άλλη εποχή, η επιστήμη απέδειξε πως ήταν απλώς τερτίπια της φύσης, που μπορούν να αναπαράχθούν στο εργαστήριο».

«Και μακάρι να είχαμε να κάνουμε μόνο με κάτι τέτοιο, με ένα καινοφανές παιχνίδι μαγείας, ένα από εκείνα τα κόλπα όπου αντικείμενα, ζώα ή άνθρωποι περνούν από ένα σφραγισμένο κιβώτιο σε ένα άλλο δίχως ο θεατής να μπορεί να ανακαλύψει τη διαδρομή που ακολούθησαν...» στοχάστηκε ο Άλντους φωναχτά.

«Αν ήταν όπως τα λέτε, ντετέκτιβ, δε θα χωρούσε αμφιβολία ότι ο Ταχυδακτυλουργός σας είναι ένα ον διεστραμμένο, που γνωρίζει πολύ περισσότερα για τον ανθρώπινο εγκέφαλο απ' όσα θα μπορούσαμε εμείς ποτέ να φανταστούμε».

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

8

Ο γέροντας δεν άργησε να αντιληφθεί πως κάτι είχε αλλάξει έξω από το μπουνιρούμι. Κοίταξε μέσ' από τα κάγκελα και είδε ότι τα κορμιά που κρέμονταν από την οροφή δεν βρίσκονταν πια εκεί. Στη θέση τους υπήρχε ένα σιδερένιο κάθισμα με τη ράχη του γεμάτη μυτερά καρφιά, μαζί με ένα είδος πυροστιάς όπου έκαιγαν μεγάλα κομμάτια κάρβουνο. Μια γκρίζα κάπνα υψωνόταν προς την οροφή της σπηλιάς μαυρίζοντας τον αέρα και ο Κένεθ Κόγκαν αναρωτήθηκε αν εκείνο το όργανο βασανιστηρίου αποτελούσε την αιτία των ανατριχιαστικών ουρλιαχτών που είχε ακούσει πριν λίγο.

Οσμίστηκε ολόγυρα του τη μυρωδιά των αναμμένων κάρβουνων, μισόκλεισε τα μάτια και τέντωσε τα αυτιά του, σαν ένα ανυπεράσπιστο θήραμα που προαισθάνεται το πλησίασμα του αρπακτικού που έρχεται να το κατασπαράξει μέσα στο σκοτάδι. Πήγαινε καιρός που ο δήμιος του, το τέρας με την κομμένη γλώσσα, δεν του έφερνε τα κύπελλα με το χυλό του και τη μερίδα του νερού του. Αφότου

μπορούσε να θυμηθεί, είχε φάει μόνο μια φορά, ενώ πίστευε πως είχε πει νερό σε δύο περιπτώσεις, την τελευταία όταν δέχτηκε την επίσκεψη του καλόγερου. Ένωθε σαν να ήταν κλεισμένος ανάμεσα σ' εκείνα τα πέτρινα τείχη μια ολόκληρη αιωνιότητα, αν και μπορεί να μην είχε κυλήσει παραπάνω από μία ημέρα αφότου ξύπνησε, χωρίς να θυμάται τίποτα, σ' εκείνο το μουντρούμι του διαβόλου.

Στο μεταξύ, ο Κένεθ Κόγκαν είχε κατορθώσει να ανακτήσει μέρος της μνήμης του και του παρελθόντος του και είχε βρει μια λογική αιτία που εξηγούσε τον εγκλεισμό του και τη φρικτή θεατρική σκηνογραφία όπου συμμετείχε παρά τη θέληση του, αναπαριστάνοντας το τραγικό πεπρωμένο ενός αιρετικού του Μεσαίωνα- τουλάχιστον γνώριζε ότι όποιοι κι αν ήταν οι απαγωγείς του, ήθελαν απλώς να βρουν πού κρυβόταν η Ουσία του Μυστήριου και τι γνώριζε εκείνος σχετικά. Αυτός ήταν ο λόγος που είχαν ψάξει μέσα στον εγκέφαλο του.

Ο δήμιος μπήκε στη σπηλιά δίχως να τον ακούσει ο γέροντας. Τον είδε να παρουσιάζεται σαν φάντασμα μέσ' από τα σκοτάδια και την γκρίζα κάπνα που ανέδιδε η πυροστιά. Δεν μπορούσε να διακρίνει καθαρά τις κινήσεις του άντρα με την κομμένη γλώσσα, αλλά νόμιζε πως τον είδε να αφήνει ένα μακρύ σίδερο, χώνοντας την άκρη του στην πυρωμένη θράκα. Ύστερα ξανάφυγε σέρνοντας τα βήματά του.

Το παιχνίδι των άπειρων αιτιολογιών

8

Η Μπεθ και ο Νίκολας δεν έκαναν κανένα σχόλιο για τη φόρμουλα όταν ωρίς το πρωί συναντήθηκαν, όπως κάθε μέρα, στη στάση του σχολικού λεωφορείου. Καθένας τους περίμενε να μιλήσει ο άλλος για το πώς είχε βρει την ιστοσελίδα με την ουράνια σφαίρα και τον πίνακα ελέγχου του εικονικού διαστημόπλοιου. Όμως, μόλις τελείω-

σαν τα μαθήματα, ο Νίκολας δεν άντεξε άλλο και, καθώς έβγαιναν από το κολέγιο, της πρότεινε:

«Αν θες, μπορούμε να γυρίσουμε σπίτι με τα πόδια».

«Το ήξερα πως δε θα ήσουν ικανός να τηρήσεις τη συμφωνία μας», σχολίασε χαμογελώντας η Μπεθ.

Άρχισαν να βαδίζουν με κατεύθυνση το Μόρνινγκσάιντ Παρκ. Ο καιρός ήταν ψυχρός, αλλά ο ουρανός είχε καθαρίσει και τώρα άρχιζε να παίρνει το ρόδινο χρώμα του δειλινού.

«Ευχαριστώ για τη βοήθειά σου, Μπεθ», είπε ο Νίκολας, τραβώντας προς τα πίσω το γαλάζιο του κασκέτο με το λογότυπο της ΠΣΝΑ στο γέισο.

«Συνεχίζεις να θέλεις να μιλήσουμε για το παιχνίδι».

«Ναι, πιστεύω πως οφείλουμε να το κάνουμε, Μπεθ. Χωρίς εσένα, ίσως δε θα είχα σκεφτεί πως πρόκειται απλώς για τη διεύθυνση μιας άγνωστης ιστοσελίδας στο Ίντερνετ».

«Μα σου το είπα πως ήταν πολύ απλό».

«Όμως εγώ είχα βαλθεί να βρω κάποια κατεύθυνση στο Google, και εκεί δεν υπήρχε τίποτα. Έχασα το χρόνο μου παίρνοντας ένα δρόμο που δεν οδηγούσε πουθενά, ενώ η εικονική πύλη βρισκόταν κάτω από τη μύτη μου και δεν κατάφερνα να τη δω».

«Εντάξει, χαίρομαι που τελικά το κατάλαβες, αλλά η πρόθεσή μου δεν ήταν να σου δώσω κάποια κατεύθυνση. Πιστεύω πως το βρήκες από μόνος σου».

«Είναι ένα πολύ ενδιαφέρον παιχνίδι».

«Ασφαλώς. Αλλά δεν ανακάλυψα ακόμα ποιο μπορεί να είναι το κλειδί πρόσβασης. Χτες το βράδυ χρειάστηκε να κάνω μπέιμπι σίτινγκ στις δίδυμες της γειτόνισσας, της κυρίας Γουόλκεγκ, και δεν μπόρεσα να συνεχίσω το παιχνίδι. Γι' αυτό έκλεισα έτσι απότομα τη βιντεοκλήση μας, η μητέρα μου μου είχεβάλει τις φωνές για να μην αργήσω στο ραντεβού μου».

«Αυτά δεν έχουν πια σημασία, Μπεθ. Πότε τελειώνει η προθεσμία σου για να εισαγάγεις το κλειδί πρόσβασης;»

«Σε μια δυο ώρες· γύρω στις εφτά, νομίζω».

Ο Νίκολας κοίταξε το ρολόι του.

«Πρέπει να βιαστείς, Μπεθ, ζήτημα αν έχεις μια ώρα και πενήντα λεπτά», της είπε.

«Είχα σχεδόν ξεχάσει την αντίστροφη μέτρηση!» αναφώνησε η Μπεθ, ανοίγοντας το βήμα της.

«Δεν μπορείς να μείνεις έξω από αυτό το παιχνίδι, Μπεθ. Πρέπει να εισαγάγεις το κλειδί προτού τελειώσει ο χρόνος σου και δε σου επιτρέπεται να αποτύχεις».

«Δεν είμαι και πολύ σίγουρη πως θα μπορέσω να βρω το κλειδί με ένα περιθώριο τόσο σύντομο και με μία μόνο προσπάθεια».

«Μπορώ να σ' το πω εγώ. Το ανακάλυψα τα ξημερώματα, ενώ πάσχιζα να με πάρει ο ύπνος. Πρέπει απλώς να...»

«Περίμενε!» τον διέκοψε η Μπεθ, βάζοντας τα χέρια της στα χείλη του. «Θυμάσαι τι είπαμε στο Σέντραλ Παρκ;»

Ο Νίκολας κατένευσε και η Μπεθ συνέχισε:

«Αν εξακολουθήσω το παιχνίδι, θα είναι επειδή θα έχω περάσει τη δοκιμασία του κλειδιού πρόσβασης από μόνη μου. Είναι οι κανόνες, Νίκολας. Έχουν σημασία οι κανόνες, το καταλαβαίνεις;»

«Προφανώς και το καταλαβαίνω, αλλά επίσης ξέρεις πως δίχως εσένα αυτό το παιχνίδι ή το οποιοδήποτε άλλο δεν έχει το παραμικρό ενδιαφέρον για μένα. Ή παίζουμε μαζί ή κι εγώ τα παρατάω. Είμαστε μια ομάδα, Μπεθ, η Ομάδα Γαλιλαίος του ΠΣΝΑ, και δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει τώρα να γίνει αλλιώς».

«Άσε με τουλάχιστον να το προσπαθήσω, Νίκολας. Ξέρεις πως δε θα ένιωθα καλά με τον εαυτό μου αν δεν το κάνω έτσι».

«Εντάξει, έχεις ακόμα σχεδόν μία ώρα **Kat** τριάντα λεπτά. Οπότε ξεκίνα από την αρχή και προχώρα. Είμαι βέβαιος ότι θα το πετύχεις».

Αποχαιρετήθηκαν στην είσοδο του κτιρίου όπου ζούσε η Μπεθ με τη μητέρα της και τη μικρή της αδερφή, ένα μοντέρνο ουρανοξύστη, του οποίου οι τζαμαρίες έλαμπαν σαν χρυσαφένιοι καθρέφτες στο ηλιοβασίλεμα.

«Θα σου τηλεφωνήσω από τον Αρθρωτό Διαστημικό Σταθμό ΝΚ στις δεκαοχτώ και σαράντα πέντε», είπε ο Νίκολας φεύγοντας.

«Θα βρίσκομαι σε ετοιμότητα στην οθόνη του Διαπλανητικού Σκάφους ΜΧ», αποκρίθηκε η Μπεθ, διαβαίνοντας το κατώφλι.

Το σημάδι της αβύσσου

8

Πήρε τα λευκά φύλλα και τα τοποθέτησε με τάξη πάνω στο τραπέζι του. Ο Άλντους ακολουθούσε πάντα την ίδια μέθοδο για το προσχέδιο των αστυνομικών του εκθέσεων: αναγγελία του εγκλήματος, ώρα και τόπος διάπραξης, εμπλεκόμενα πρόσωπα, περιγραφή της σκηνης, ενδείξεις, πειστήρια, ιατροδικαστικές εκτιμήσεις, μαρτυρίες, πρώτα συμπεράσματα. Την είχε μάθει στη σχολή και ποτέ δεν έπαψε να την εφαρμόζει. Το να ακολουθεί αυτό το τελετουργικό ήταν για κείνον σαν ένα βάλσαμο που του επέτρεπε να τακτοποιεί νοερά τις ιδέες του με μία και μόνο ματιά, όταν ξανακοιτούσε τις σημειώσεις στο μπλοκ του, ώστε να βρει έναν τίτλο που προσδιόριζε την υπόθεση. Για τον ντετέκτιβ Φόουλερ η ετικέτα του αστυνομικού φακέλου ήταν κάτι πολύ περισσότερο από ένας απλός τίτλος που έδινε στις εκθέσεις του ή με τον οποίο άνοιγε τα ντοσιέ και τα ηλεκτρονικά αρχεία του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Το να βάλει έναν τίτλο στην υπόθεση, εκτός από το όνομα του θύματος, ήταν για κείνον τόσο σημαντικό όσο το να ορίσει έναν τίτλο σε ένα μυθιστόρημα, σε ένα τραγούδι ή σε ένα έργο τέχνης. Και αυτός ο τίτλος θα έπρεπε να συμπυκνώνει και να περιλαμβάνει τις πιο χαρακτηριστικές όψεις της υπόθεσης, το μεδούλι του ζητήματος, την κεντρική ιδέα του φόνου. Δεν δυσκολευόταν να το πετύχει αυτό· στην αστυνομική ακαδημία είχε διακριθεί για τη μεγάλη του ικανότητα σύνδεσης και σύνθεσης. Ήταν ικανός να συνδέει σε δευτερόλεπτα τις πιο πολύπλοκες πλευρές μιας μακράς και δύσκολης εγκληματικής έρευνας και να τις ανάγει σε μια απλή επιγραφή. Γι' αυτόν το λόγο ήταν ο πρώτος στον κατάλογο προαγωγών και μπόρεσε να διαλέξει την πρόσφατη θέση του στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών της Νέας Υόρκης.

Με το που τέλειωσε το ξεφύλλισμα των σημειώσεών του, έγραψε ως τίτλο της αναφοράς του:

Η υπόθεση του Ταχυδακτυλουργού

Ναι, είπε μέσα του, καθώς θυμήθηκε τα λόγια του ιατροδικαστή Σκριν Α. Κένταλ, ότι η εξαφάνιση του εγκεφάλου της δόκτορος Χαρτ έμοιαζε με ένα από εκείνα τα κόλπα των ταχυδακτυλουργών, όπου κάτι εξαφανίζεται από ένα μέρος σαν να διαλύθηκε, για να εμφανιστεί ξανά κάπου αλλού κατά παράδοξο τρόπο.

Πιθανόν ο εγκεφαλος της Χαρτ να βρισκόταν κάπου, κι ας μην ήξεραν ακόμα πώς πραγματοποιήθηκε εκείνη η ανεξήγητη μεταφορά από το άθικτο και κενό κρανίο της. Γι' αυτό και ο δράστης εκείνου του ιατρικο-επιστημονικού τεχνάσματος δεν θα μπορούσε να είναι παρά ένας διεστραμμένος Ταχυδακτυλουργός, που γνώριζε περυσότερα για τον ανθρώπινο εγκέφαλο από όσα θα μπορούσαν ποτέ τους να φανταστούν. Και η αποστολή του ως ντετέκτιβ του Ανθρωποκτονιών ήταν ακριβώς το να αποκαλύψει εκείνον το ραδιούργο, ζοφερό μάγο.

«Ταχυδακτυλουργός;» ρώτησε ο αστυνόμος Φιτς, όταν του την πήγε στο γραφείο του.

«Ναι, η υπόθεση του Ταχυδακτυλουργού. Χρησιμοποιείται με μεταφορική έννοια, για να περιγράψει αυτόν που έκλεψε τον εγκέφαλο του θύματος, αφήνοντας ως μοναδικό ίχνος του εγκλήματος την υπογραφή του, τη λέξη "Κοτ"», εξήγησε ο ντετέκτιβ.

«Και γιατί;» επέμεινε ο αστυνόμος, σουφρώνοντας δύσπιστα τα χείλη του.

«Είμαι πεισμένος πως ο δολοφόνος μάς προκαλεί να ανακαλύψουμε την ταυτότητα και τα κόλπα του, σαν μάγος των νευρολογικών επιστημών που τρελάθηκε».

«Ω, έλα τώρα, Άλντους! Δεν πιστεύω να υπονοείς πως ο κλέφτης του εγκεφάλου της Χαρτ είναι συνάδελφος της!» είπε ταραγμένος ο Φιτς, που σηκώθηκε όρθιος κι άρχισε να βηματίζει πέρα δώθε στο γραφείο του με ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι.

«Τουλάχιστον πρόκειται για κάποιον με αρκετές γνώσεις νευρολογίας ώστε να αφαιρέσει την εγκεφαλική μάζα ενός ανθρώπου δίχως να πραγματοποιήσει καμία διάτρηση του κρανίου του θύματος. Και θα τολμούσα να πω, συμφωνώντας με τον ιατροδικαστή Σκρίνα, γνώσεις παντελώς άγνωστες για τη σημερινή επιστήμη».

«Βαδίζεις σε επικίνδυνο έδαφος, ντετέκτιβ Φόουλερ», σχολίασε ο αστυνόμος Φιτς, αδυνατώντας να δεχτεί τα επιχειρήματα του υφισταμένου του. «Δεν μπορούμε να πούμε στον κόσμο πως ένας βαρεμένος νευρολόγος κυκλοφορεί ελεύθερος, κλέβοντας τους εγκεφά-

λους των συναδέλφων του σαν κοινός πορτοφολάς. Εξάλλου, γιατί κάποιος θα ήθελε τον εγκέφαλο της Χαρτ;»

«Υποθέτω για να τον μελετήσει, δε θα ήταν άλλωστε η πρώτη φορά», αποκρίθηκε με σιγουριά ο Άλντους, κάνοντας τον προϊστάμενο του να αναπηδήσει έκπληκτος.

«Δηλαδή, έχει ξανασυμβεί;» ρώτησε ο αστυνόμος, κοιτώντας λοξά τον Άλντους.

«Όχι υπό παρόμοιες συνθήκες, απ' όσο γνωρίζω. Όμως, καθώς ετοίμαζα την αναφορά μου, αναζήτησα στο Google τις λέξεις "κλοπή εγκεφάλων" και, προς μεγάλη μου έκπληξη, βρήκα μερικές ιστοσελίδες που ασχολούνταν με τη μυστηριώδη κλοπή του εγκεφάλου του Αϊνστάιν».

«Κι εκείνου ο εγκέφαλος κλάπηκε;» ρώτησε σαστισμένος ο αστυνόμος.

Ο Άλντους βολεύτηκε καλύτερα στην πολυθρόνα και πήρε μια ανάσα.

«Κάποια επιστημονικά περιοδικά το βεβαιώνουν. Ο Αϊνστάιν πέθανε το 1955 στο νοσοκομείο του Πρίνστον και τον έκαψαν, όπως ήταν η επιθυμία του. Όμως, απ' ό,τι φαίνεται, ένας δημοσιογράφος ανακάλυψε δύο δεκαετίες αργότερα ότι ένας παθολόγος του νοσοκομείου, ο Τόμας Σ. Χάρβεϊ, είχε αφαιρέσει τον εγκέφαλο του ιδιοφυούς Γερμανού με σκοπό να μελετήσει τη δομή των νευρώνων του. Κάποια περιοδικά νευρολογίας δημοσίευσαν διάφορα άρθρα όπου υποστηριζόταν ότι η δομή του εγκεφάλου του Αϊνστάιν ήταν διαφορετική από των άλλων ανθρώπων και έτσι εξηγούνταν η μεγαλοφυία του».

«Φοβάμαι πως βρισκόμαστε αντιμέτωποι με κάτι σοβαρότερο και πιο μπερδεμένο απ' όσο υποψιαζόμασταν», παραδέχτηκε ο αστυνόμος Φιτς, περνώντας το χέρι του από το μέτωπο και αφήνοντας έναν αναστεναγμό.

«Η άποψη πως ένας νευρολόγος παρενέβη στην αφαίρεση του εγκεφάλου της Χαρτ δεν είναι παρατραβηγμένη», συνέχισε ο ντετέκτιβ, «αν μάλιστα λάβουμε υπόψη πως και η ίδια ήταν μια ερευνητρια που πάσχιζε να διεισδύσει στον ανθρώπινο νου και να αποκαλύψει τους μηχανισμούς λειτουργίας του, κάτι που πολλοί επιστήμονες θα επιθυμούσαν να κάνουν δίχως τον παραμικρό ενδοιασμό».

«Η υπόθεσή σου είναι κάπως ανορθόδοξη, αλλά παραδέχομαι

πως βρισκόμαστε μπροστά σε μια περίπτωση ακόμα πιο απίστευτη», είπε ο αστυνόμος Φιτς.

«Εάν διαβάσεις την αναφορά μου, αστυνόμε, θα διαπιστώσεις ότι προτείνω δύο δρόμους έρευνας: ο ένας, να ψάξουμε στο χώρο της συμβολολογίας και να προσπαθήσουμε να αποκωδικοποιήσουμε τη σημασία της λέξης "Kot" για να βρούμε αν έχει κάποιο τελετουργικό ή εσωτεριστικό νόημα το γεγονός ότι χαράχτηκε με πυρωμένο σίδερο στην παλάμη του χεριού της Χαρτ· ο άλλος, να εμβαθύνουμε στις επιστημονικές ανακαλύψεις της νεκρής και στη σχέση τους με το Κέντρο Γκρόσλινγκ. Ίσως εκεί δε μας είπαν όλα όσα ξέρουν».

Το μπουνιρούμι του διαδόχου

9

Καθισμένος στην καρέκλα του μαρτυρίου, ο γέροντας αισθανόταν τα μυτερά καρφιά να αγγίζουν την επιδερμίδα του χωρίς να του προξενούν πόνο. Τα χέρια του, με τις παλάμες προς τα επάνω, ήταν στερεωμένα με δερμάτινες λουρίδες στα χοντρά *μπράτσα* της καρέκλας και τα πόδια του δεμένα με λεπτά σκοινιά. Από το μέτωπο του γλιστρούσαν μικρές σταγόνες ιδρώτα που γυάλιζαν στη ρόδινη αντανάκλαση των αναμμένων κάρβουνων και το κορμί του έτρεμε με ανεξέλεγκτους σπασμούς τρόμου. Ανίκανος να κουνήσει το κεφάλι, στερεωμένο στην πολυθρόνα με ένα σιδερένιο στεφάνι, μετακινούσε ωστόσο τα γουρλωμένα μάτια του πέρα δώθε. Δεν έβλεπε κανέναν δίπλα του, αλλά μπορούσε να νιώσει πίσω του την καυτή και βρομερή ανάσα του μουγκού δήμιου. Επίσης διαισθάνθηκε μια άλλη κοντινή παρουσία, μια σκιά ή ένα φάσμα αόρατου προσώπου.

«Τι θέλετε από μένα;» ρώτησε ο γέροντας, προκλητικά, ξεπερώνοντας τον ίδιο του το φόβο.

Τα λόγια του τα ακολούθησε μια βαθιά σιωπή, μια σιωπή ερέβους που πλημμύρισε κάθε γωνιά της υπόγειας σπηλιάς.

«Πείτε μου πώς ονομάζεστε!» φώναξε ο καλόγερος.

«Το ξέρετε τόσο καλά όσο κι εγώ», αποκρίθηκε ο γέροντας με σταθερή φωνή.

Ο καλόγερος έκανε νόημα στο δῆμιο και αυτός έσφιξε τα λουριά που συγκρατούσαν το κορμί του αιχμαλώτου στην καρέκλα του μαρτυρίου. Μια κραυγή πόνου ξέφυγε από το λαρύγγι του γέροντα, καθώς πλήθος τα καρφιά μπήγονταν στην πλάτη του, πληγώνοντας τη σάρκα του ανελέητα.

«Πείτε μου πώς ονομάζεστε!» ξαναφώναξε ο καλόγερος, αδιάφορος μπρος στο μαρτύριο του άλλου.

«Ονομάζομαι Κένεθ Κόγκαν», είπε εκείνος.

«Παραδέχεστε ότι παρατηρούσατε τα αστέρια για να βρείτε εκεί την καταγωγή όλων των πραγμάτων;»

«Παραδέχομαι ότι είμαι αστροφυσικός και αναζητώ τις αιτίες των φυσικών φαινομένων που λαμβάνουν χώρα στο σύμπαν, ακολουθώντας μια μέθοδο επιστημονική», αποκρίθηκε ο Κένεθ Κόγκαν.

«Αρνείστε επομένως ότι ένα ανώτερο ον είναι δημιουργός του Ουρανού και της Γης;»

«Δεν μπορώ να αρνηθώ ούτε να αποδεχτώ εκείνο που αγνώω», αποκρίθηκε ο γέροντας με έναν αδύναμο ψίθυρο.

Τα χέρια του δῆμιου τράβηξαν και πάλι τα λουριά και ο γέροντας έπνιξε μια κραυγή πόνου.

«Η αυθάδειά σας είναι ικανή απόδειξη των αιρέσεών σας», είπε ο καλόγερος, τα χαρακτηριστικά του οποίου είχαν την ακαμψία μιας πῆλινης μάσκας.

«Δεν ξέρω για τι πράγμα μου μιλάτε, στις αρχές του 21ου αιώνα καμία επιστημονική θεωρία δεν είναι αιρετική. Πλέον η επιστήμη είναι αποδεκτή και σεβαστή ως μια οδός αληθινής γνώσης. Χρειάστηκε να περάσουν αιώνες για να βγει από τα σκότη όπου εσείς επιστρέψατε με αυτή τη χοντροκομμένη αναπαράσταση του Μεσαίωνα».

«Επιμένετε να δηλώνετε ότι έρχεστε από το μέλλον, ότι ανήκετε σε μια άλλη εποχή;»

«Πολύ αμφιβάλλω αν η εποχή μου είναι διαφορετική από τη δική σας. Γιατί δεν αφήνετε τις περιστροφές και δεν τελειώνετε επιτέλους αυτή τη φάρσα;»

«Πώς τολμάτε να αποκαλείτε φάρσα μια δίκη της Ιεράς Εξέτασης;» επέμεινε χολερικά ο καλόγερος, ενώ έκανε ένα καινούριο νόημα στο δῆμιο, που αμέσως κάρφωσε ξανά τις κοφτερές μύτες στο ταλαιπωρημένο κορμί του γέροντα.

«Εσείς είστε ο διάβολος, εσείς είστε το κακό, εσείς είστε τα ερέβη, εσείς είστε τα τέρατα της Κόλασης!» κραύγασε ο Κένεθ Κόγκαν συσπώμενος από τον πόνο.

«Ναι, ο Σατανάς είναι που σας τιμωρεί και εκείνος θα σας καταδικάσει στην πυρά!»

«Ποτέ δε θα κατορθώσετε να με κάνετε να απαρνηθώ τα πιστεύω μου».

«Αυτό που θέλαμε από εσάς το έχουμε ήδη αποκτήσει».

Ο δήμιος κοίταξε τον καλόγερο και αυτός του έδειξε με το βλέμμα το πυρωμένο σίδερο μέσα στη φωτιά της πυροστιάς. Το έπιασε αποφασιστικά, πλησίασε το γέροντα και το πίεσε δυνατά στην παλάμη του χεριού του, μαρκάροντάς την.

Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων

9

Η Μπεθ κάθισε στη θέση ελέγχου του Διαπλανητικού Σκάφους ΜΧ και τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι το χαρτί με τη φόρμουλα που είχε λάβει με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο. Η κλεψύδρα της ιστοσελίδας συνέχιζε αμείλικτη την αντίστροφη μέτρηση στην οθόνη του υπολογιστή, κοσκινίζοντας δευτερόλεπτο το δευτερόλεπτο το χρόνο που της απέμενε για να εισαγάγει τον κωδικό πρόσβασης στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων. Μόλις τριάντα λεπτά είχε στη διάθεσή της και δεν ήταν σίγουρη ότι θα τα κατάφερνε. Ο κωδικός θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε: ένα όνομα, το όνομά της, μια ακολουθία αριθμών ή γραμμάτων, μια συγκεκριμένη λέξη ή ο οποιοσδήποτε τυχαίος αριθμός, αλλά της επιτρεπόταν μόνο μία προσπάθεια για να διαπιστώσει αν είχε μαντέψει σωστά ή όχι. Τριάντα λεπτά δεν είναι μεγάλο χρονικό διάστημα, είπε στον εαυτό της πασχίζοντας να ελέγξει τα νεύρα της που άρχιζε να τα νιώθει υπερβολικά τεντωμένα. Τριάντα λεπτά ισοδυναμούν με χίλια οχτακόσια δευτερόλεπτα, με χίλιους οχτακόσιους χτύπους της καρδιάς που θα τους αισθανόταν έναν προς

έναν σαν ένα ασταμάτητο σφυροκόπημα στο στέρνο της. Ο Νίκολας της είχε πει να ξεκινήσει από την αρχή και η Μπεθ ήθελε να ακολουθήσει τα ίδια με εκείνον βήματα. Πιθανόν, αν εστίαζε την προσοχή της στους συλλογισμούς και τις συναγωγές του Νίκολας, να κατόρθωνε να αποκαλύψει τον κωδικό που χρειαζόταν. Γι' αυτό προχώρησε στην κατάταξη των πράξεων της φόρμουλας σύμφωνα με τη σειρά των πολλαπλασιαστών των παρενθέσεών τους.

Η Μπεθ θυμόταν πως το επόμενο βήμα ήταν απλό και αρκούσε να γράψει την κάθε λέξη μαζί με το κάθε γράμμα της που έλειπε ώσπου να βρει το πλήρες νόημα της κρυπτογραφημένης φράσης της φόρμουλας.

B_ΕΣ _ΕΣΑ _ΠΟ Τ___ΑΙΧΝΙΑΙ ΤΩ_ ΑΠΕΡΩΝ
ΑΙ ΙΓΜΑΤΩΝ ΗΝ ΟΥ_ΙΑ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡ ΟΥ

«Βρες μέσα από το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων την Ουσία του Μυστηρίου», διάβασε φωναχτά. Κοίταξε την κλεψύδρα και διαπίστωσε πως είχαν κυλήσει μονάχα δέκα λεπτά από την αντίστροφη μέτρηση. Είχε στη διάθεσή της ακόμα είκοσι και άρχισε να σκέφτεται ότι θα μπορούσε να τα καταφέρει. Τώρα έπρεπε απλώς να γράψει τη λέξη «ΣΚΡΑΜΠΛ» και να συναρμολογήσει επάνω της τις λέξεις σαν κινήσεις του δημοφιλούς παιχνιδιού.

⁽¹¹⁾ O
⁽¹²⁾ T O Y ⁽²⁾ B
⁽¹⁾ Σ Κ Ρ Α ⁽³⁾ Μ Π Λ
I E E
A Σ Σ ⁽⁵⁾ T
⁽⁴⁾ A ⁽⁶⁾ Π O
A
⁽¹³⁾ Μ Υ Σ Τ Η Ρ Ι Ο Υ
X
⁽⁷⁾ T Ω N
I ⁽⁹⁾ A
Δ I
⁽⁸⁾ A Π Ε Ι Ρ Ω N
I
Γ
M
A
⁽¹⁰⁾ T H N
Ω
N

Για μερικές στιγμές ατένισε τις αλληλοσυνδεόμενες λέξεις, θαρ-
 ρείς και κοιτούσε μια όμορφη πολύχρωμη ταπισερί. Ήταν αναμφί-
 βολα ένα έξυπνο και ακριβές κρυπτογράφημα. Όμως ξαφνικά αντι-
 λήφθηκε πως κάτι δεν κολλούσε με τη φόρμουλα που είχε λάβει μέσω
 ηλεκτρονικού ταχυδρομείου: αυτό το τελευταίο βήμα ήταν άχρηστο.
 Δεν είχε νόημα, αφού το κλειδί για την αποκωδικοποίηση του κρυ-
 πτογραφημένου μηνύματος δεν βρισκόταν στη λέξη «ΣΚΡΑΜΠΛ»,
 αλλά στην αύξουσα σειρά των πολλαπλασιαζόμενων γραμμάτων και
 των πολλαπλασιαστών τους. Αν παρέλειπε τα γράμματα της λέξης
 «ΣΚΡΑΜΠΛ», το μήνυμα δεν άλλαζε σε τίποτα. Το «ΣΚΡΑΜΠΛ» ή-
 ταν ένας πλεονασμός, ένα επιπλέον παιχνίδι που είχε προστεθεί στο
 παιχνίδι της φόρμουλας. Γιατί; Και τότε έβγαλε μια κραυγή χαράς:

«Ναι, είναι απίστευτο!» αναφώνησε μέσα στη σιωπή του Διαπλανητικού Σκάφους ΜΧ. «Το "ΣΚΡΑΜΠΛ" είναι ο κωδικός για να εισέλθω στο παιχνίδι των αινιγμάτων».

Το σημάδι της αβύσσου

9

Το μυαλό του Άλντους έμοιαζε με έναν αποδιοργανωμένο υπολογιστή έτοιμο να εκραγεί. Οι σκέψεις του αλληλοσπρώχνονταν, εναλλάσσονταν, εξαφανίζονταν, αναφύονταν πάλι και ανακατεύονταν σε μια ατελείωτη διαδοχή ακαθόριστων και παράλογων εικόνων. Καθισμένος με χαμάνια μάτια κλειστά και τα πόδια σταυρωμένα πάνω στο τραπέζι του γραφείου του, ο αστυνομικός πάσχιζε να ξεκουραστεί για λίγα λεπτά, προτού αφοσιωθεί και πάλι στη δουλειά του. Εφάρμοζε αυτή τη μέθοδο χαλάρωσης από τότε που, παιδί ακόμα, επισκεπτόταν τον ψυχολόγο. Ακόμα θυμόταν τις μακρές συνεδρίες ψυχοθεραπείας με το δόκτορα Νόργουολ στην πατρίδα του, κοντά στο Ντιτρόιτ. «Άφησε τις σκέψεις σου να ξεφύγουν», του έλεγε εκείνος ξανά και ξανά για να τον κάνει να λησμονήσει τις φρικτές εικόνες, που τώρα επανέρχονταν στο νου του για μια μόλις στιγμή, για να εξαφανιστούν ξανά στις αβύσσους της μνήμης του. Ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ του είχε πει πως η μνήμη ήταν ένας θαυμαστός φυσικός μηχανισμός που επιτρέπει την ανάκτηση και ταξινόμηση κάθε πληροφορίας που δέχεται ο εγκέφαλος. Ωστόσο, είχε προσθέσει, ο νους λησμονεί περισσότερα από το ογδόντα τοις εκατό των εμπειριών που βιώνει ο άνθρωπος. Όμως ο Άλντους δεν είχε ξεχάσει εκείνες τις τρομερές αναμνήσεις. Είχε απλώς κατορθώσει να τις αποκοιμίσσει^{σελ1} να χις ναρκώσει με το πέρασμα του χρόνου για να μην κυριέψουν^{ον} ξανά το μυαλό του όπως όταν ήταν μικρός. Πώς θα μπορούσε να σβήσει για πάντα από τη μνήμη του εκείνη την ολέθρια εικόνα του καλύτερου φίλου του, νεκρού, κομματιασμένου σαν μια σπασμένη κούκλα στις όχθες της λίμνης Χιούρον, όπου τόσα

βράδια είχαν κολυμπήσει και ψαρέψει μέχρι το ξημέρωμα; Η εικόνα εκείνη είχε σημαδέψει τη ζωή του όπως ένα πυρωμένο σίδερο είχε σημαδέψει με τη λέξη «Κόι» το χέρι της ερευνήτριας. Ίσως εκείνη να κατάφερνε να μπει στο μυαλό του για να ξεριζώσει αυτές τις φρικτές αναμνήσεις όπως ξεριζώνεται από τον εγκέφαλο ένας κακοήθης όγκος ή, πιθανόν, η δόκτωρ Χαρτ να κατάφερνε να του φέρει πίσω το φίλο του, που είχε βάρβαρα δολοφονηθεί όντας ακόμα παιδάκι.

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

10

Όταν ο γέροντας ξαναβρήκε τις αισθήσεις του, ένιωσε την παλάμη του χεριού του να τον καίει σαν να κρατούσε αναμμένο κάρβουνο. Τρελός από τον πόνο, κοίταξε το σημάδι που ο δήμιος είχε χαράξει με φωτιά πάνω της και διάβασε με φρίκη μια λέξη που του ήταν γνωστή: ΚΟΙ. Εκείνη τη στιγμή, ο δήμιος άνοιξε τη σιδερένια πόρτα του κελιού χωρίς τα μάτια του να εκφράζουν την παραμικρή συμπόνια. Έχοντας στα χέρια ένα βάζο με αλοιφή, έσκυψε απότομα και του άπλωσε το μείγμα στην καμένη του παλάμη. Κατόπιν αφαίρεσε τους χαλκάδες που συγκρατούσαν τους καρπούς και τους αστραγάλους του φυλακισμένου και του έκανε νόημα να σηκωθεί.

«Πού με πας;» ρώτησε ο Κένεθ Κόγκαν, ενώ στεκόταν με το ζόρι στα πόδια του και ξέροντας ότι η ερώτησή του δεν θα είχε καμία απάντηση.

Τα χέρια του δήμιου τον συγκράτησαν και τον ανάγκασαν να προχωρήσει. Ο γέρος βάδιζε αργά. Σε κάθε βήμα κοιτούσε ολόγυρα, προσπαθώντας να βρει κάποια λεπτομέρεια που θα του επέτρεπε να αντληθεί πού βρισκόταν πραγματικά. Ωστόσο, εκείνη η υπόγεια σπηλιά έμοιαζε να είναι το κέντρο της ίδιας της Κόλασης. Από τα πέτρινα τοιχώματα η υγρασία κυλούσε σε μικρά ρυάκια, τα σιδερένια κάγκελα των κελιών είχαν σκουριάσει κι από πίσω τους έβλεπε κάτι κουρελιασμένα αχυροστρώματα, όπου κείτονταν μερικά αν-

θρώπινα κορμιά. Τα πάντα ήταν θλιβερά και σκοτεινά, εκτός από το άνοιγμα στο βάθος, φωτισμένο με πυρσούς, από το οποίο έβλεπε πάντα το δῆμιο να κάνει την εμφάνισή του και στο οποίο δεν άργησαν να φτάσουν. Τουλάχιστον θα βγω από αυτό τον απαίσιο, όμοιο με τάφο τόπο, είπε μέσα του ο Κένεθ Κόγκαν, ανακτώντας λίγο από το κουράγιο του. Πιθανόν οι απαγωγείς του να είχαν αποφασίσει να τον αφήσουν επιτέλους ελεύθερο και, σύντομα, να κατάφερνε να νιώσει τις ζεστές ακτίνες του ήλιου στο πρόσωπο του, όπως όταν περπατούσε στα ξέφωτα του δάσους που περιέβαλλαν το σπίτι του στην Ίθακα.

Ο δῆμιος άνοιξε την πόρτα της σπηλιάς και βγήκαν σε ένα πλατύσκαλο από όπου ξεκινούσε μια στενή στριφογυριστή σκάλα, που μετά βίας τη φώτιζε ένα λαδοφάναρο. Με τη βοήθειά του, ο Κένεθ Κόγκαν ανέβηκε αγκομαχώντας τα σκαλοπάτια.

Διέσχισαν έναν άλλο διάδρομο ώσπου έφτασαν σε μια κάμαρα θολωτή και στολισμένη με χαλιά στους χοντρούς πέτρινους τοίχους. Σε μια γωνιά έκαιγε ένας λύχνος, εκπέμποντας ένα χλομό κοκκινωπό φως στην οροφή, και μπροστά τους υψώνονταν τα δύο φύλλα μιας γιγάντιας πόρτας με σιδερένιες ενισχύσεις. Φτάνοντας εμπρός της, ο δῆμιος χτύπησε δυνατά το ρόπτρο και η πόρτα άνοιξε ευθύς.

Αυτό που είδε ο Κένεθ Κόγκαν στο εσωτερικό εκείνης της απέραντης κάμαρας, φωτισμένης από μια σειρά πολυελαίων που κρέμονταν από την οροφή σαν μεγάλες μαύρες αράχνες, τον έκανε να ανατριχιάσει: δύο μοναχοί με κουκούλες και μαύρα ράσα φρουρούσαν τις πόρτες εκείνης της σάλας, που ήταν μακρόστενη σαν κλίτος καθεδρικού ναού. Δεξιά κι αριστερά, υπήρχαν ψηλές αμφιθεατρικές βαθμίδες γεμάτες καλόγερους, επίσης κουκουλοφόρους, που άφηναν στο κέντρο ελεύθερο έναν πλατύ διάδρομο. Στο βάθος, ένα μεγάλο βάθρο υψωνόταν πάνω από το δάπεδο και ο Κένεθ Κόγκαν είδε πέντε ακόμα μοναχούς, με τα πρόσωπα επίσης κρυμμένα κάτω από μαύρες κουκούλες, καθισμένους σε πολυτελείς και χρυσοποίκιλτες έδρες. Και στη δεξιά πλευρά του βάθρου, όρθιος, σαν να περίμενε ανυπόμονα την άφιξή του, στεκόταν ένας κουκουλοφόρος καλόγερος που ο γέροντας, δίχως να ξέρει γιατί, υπέθεσε πως ήταν εκείνος που τον είχε ανακρίνει και βασανίσει στο μουντρούμι του διαβόλου απ' όπου μόλις έβγαινε.

Μια σιωπή απροσμέτρητων αβύσσων βασίλευε στο χώρο, θαρρείς και το πλήθος των μοναχών είχε βουβαθεί και δεν ήταν ικανό

παρά να καρφώνει τη ματιά του, αόρατη πίσω από τις κουκούλες, στον νεοφερμένο. Οι καλόγεροι παρέμεναν τελείως ακίνητοι, χωρίς ο Κένεθ Κόγκαν να μπορεί να αντιληφθεί αν ήταν άντρες ή γυναίκες, νέοι ή γέροι, όντα με σάρκα και οστά ή απλά ομοιώματα που αποτελούσαν μέρος του τέλειου και τρομακτικού θεατρικού σκηνικού που υποπτευόταν πως είχε στηθεί.

Ο κρατούμενος προχώρησε μερικά βήματα και οι δύο μοναχοί έκλεισαν τα φύλλα της τεράστιας πόρτας πίσω του. Με το κεφάλι σκυμμένο και τα χέρια σταυρωμένα κάτω από τα μανίκια του μαύρου τους ράσου, πήραν θέσεις στα πλευρά του αιχμαλώτου και, με νεκρική σιγή, προχώρησαν προς το βάθρο σαν μια επικήδεια πομπή που κατευθυνόταν προς τη Δευτέρα Παρουσία.

Το παιχνίδι των άπειρων αιωνιμάτων

10

Το χαμογελαστό και χαρούμενο πρόσωπο της Μπεθ εμφανίστηκε στην άνω δεξιά γωνία της οθόνης του υπολογιστή του Νίκολας.

«Γεια χαρά, MX! Βρήκες τον κωδικό;» είπε ο Νίκολας κοιτώντας το ρολόι του χεριού του. Απέμεναν ακόμα δεκαπέντε λεπτά για να τελειώσει η αντίστροφη μέτρηση για την Μπεθ και διέθεταν και οι δύο αρκετό χρόνο για να τον εισαγάγουν στην ιστοσελίδα του παιχνιδιού.

«Ναι, πιστεύω πως το πέτυχα, NK!» αναφώνησε με καμάρι η Μπεθ.

«Ωραία. Τότε καλό θα είναι να διαπιστώσουμε αν τα συμπεράσματά μας ήταν τα ίδια. Ποιος θα μιλήσει πρώτος;»

«Μου φαίνεται πως δε συμφωνήσαμε κάτι τέτοιο, NK», αποκρίθηκε η Μπεθ κουνώντας αρνητικά το κεφάλι της.

«Α, μπα; Και τι ήταν αυτό που συμφωνήσαμε, MX;»

«Πως ο καθένας μας θα ακολουθήσει το δικό του δρόμο, εντελώς ανεξάρτητα από τον άλλον. Το ξέχασες;»

«Συμφωνήσαμε πως θα ακολουθούσαμε ανεξάρτητους δρόμους ώσπου να φτάσουμε σε αυτό εδώ το σημείο. Από δω και πέρα αλλάζει, ΜΧ».

«Δε βλέπω σε τι άλλαξαν τα πράγματα».

«Μα για μένα είναι πεντακάθαρο», είπε ο Νίκολας, κάπως εκνευρισμένος από την επιμονή της Μπεθ. «Αν τα συμπεράσματά μας ως προς τον κωδικό δεν ταυτίζονται, ο ένας από μας θα μείνει έξω αν ο άλλος το πετύχει. Το καταλαβαίνεις τώρα;»

«Μπορεί να γίνει κι έτσι, ΝΚ, όμως αυτοί είναι οι κανόνες του παιχνιδιού. Οι κανόνες έχουν μεγάλη σημασία, σ' το είπα ήδη».

«Ναι, ασφαλώς και οι κανόνες έχουν σημασία, το ξέρω καλά, αν και θα συμφωνήσεις μαζί μου πως σ' αυτή την περίπτωση τους κανόνες εσύ είσαι που τους επινοείς», είπε ο Νίκολας με έμφαση. «Απ' όσο ξέρω, ούτε το παιχνίδι με τη φόρμουλα, ούτε το Σκραμπλ, ούτε καν αυτό το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων δε συνοδεύεται από ένα εγχειρίδιο οδηγιών. Γιατί είσαι τόσο ξεροκέφαλη;»

«Σου το εξήγησα στη λίμνη του Σέντραλ Παρκ, ΝΚ, και δεν πιστεύω πως πρόκειται για κάποια ιδιοτροπία μου. Αν ο κωδικός πρόσβασης στον οποίο κατέληξα δεν είναι ο σωστός, δε θα λάβω μέρος στο παιχνίδι, όσο διασκεδαστικό κι αν είναι».

«Ελα τώρα, ΜΧ! Δε νομίζεις πως το παρακάνεις; Ένα απλό παιχνίδι είναι, στο κάτω κάτω!»

«Κάνεις λάθος, ΝΚ. Εάν, όπως σκεφτήκαμε, είναι μια δοκιμασία της ΠΣΝΑ, δεν έχουμε δικαίωμα να κάνουμε κόλπα προκειμένου να συμμετάσχουμε πάση θυσία». Η Μπεθ κοίταξε την κλεψύδρα της ιστοσελίδας και διαπίστωσε πως της απέμεναν πέντε λεπτά και τριάντα δευτερόλεπτα για να εισαγάγει τον κωδικό. «Μου απομένουν μόνο πέντε λεπτά και είκοσι εννέα δευτερόλεπτα, είκοσι οχτώ δευτερόλεπτα, είκοσι επτά δευτερόλεπτα...»

«Εντάξει, εντάξει! Άσε με να σκεφτώ ένα λεπτό», την έκοψε ο Νίκολας.

Υπήρξε μια στιγμή σιωπής, και τελικά είπε:

«Σύμφωνοι, αλλά τουλάχιστον ας κάνουμε κάτι».

«Δεν εμπιστεύομαι και πολύ τις ιδέες σου», τον πείραξε η Μπεθ.

«Ας βάλουμε τον κωδικό πρόσβασης ταυτόχρονα. Έτσι θα μπορέσουμε να διαπιστώσουμε αμέσως αν περάσαμε και οι δύο τη δοκιμασία».

«Δε μου φαίνεται κακή ιδέα, ΝΚ».

«Ωραία, κάτι είναι κι αυτό».

«Αρχίζουμε τώρα;»

«Μόλις μετρήσω από το τρία ως το μηδέν».

«Αισθάνομαι ένα σφίξιμο στο στομάχι».

«Ηρέμησε, ΜΧ, δεν τρέχει τίποτα».

«Ναι, ξέρω, δεν είναι παρά ένα παιχνίδι».

Ο Νίκολας πήρε βαθιά ανάσα, σαν να ετοιμαζόταν να βουτήξει στο νερό.

«Είσαι έτοιμη;» ρώτησε.

«Ναι, έτοιμη».

«Λοιπόν, ξεκινώ την αντίστροφη μέτρηση. Τρία... δύο... ένα... και... μηδέν».

Κάτω από την εικονική κλεψύδρα της δικής του οθόνης ο καθένας, έγραψαν και οι δύο, ταυτόχρονα, την ίδια λέξη.

Το σημάδι της αδύσσου

11

Παρ' όλο που ήταν πια μεσάνυχτα σχεδόν, ο Άλντους δεν είχε διάθεση να φύγει για το μικρό του διαμέρισμα στο Κουίνς, πολύ κοντά στο Λονγκ Άιλαντ. Την επομένη έπρεπε να επιστρέψει στο Κέντρο Γκρόσλινγκ και ήθελε στο μεταξύ να μάθει μερικά πράγματα ακόμα για τον τρόπο που μελετούσαν εκεί τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Διάφορες ερωτήσεις είχαν πάρει μορφή στο αστυνομικό του μυαλό: Τι ακριβώς ήταν το Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ; Πότε δημιουργήθηκε και ποιος ήταν ο ιδρυτής του; Ποιοι ήταν οι σκοποί του; Πώς χρηματοδοτούνταν οι έρευνες του; Τι τύπου πειράματα πραγματοποιούσαν;...

Με μόνο φως την αναλαμπή της οθόνης του υπολογιστή του, ο Άλντους πληκτρολόγησε στο Google το πλήρες όνομα του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Η οθόνη τρεμόπαιξε και, σε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο, καλύφθηκε από ένα μακρύ κατάλογο αποτελεσμάτων, το

πρώτο από τα οποία αντιστοιχούσε ακριβώς στην πληροφορία που γύρευε: τη σελίδα www.groslingcentre.com. Έφερε τον κέρσορα πάνω της κι έκανε κλικ με το ποντίκι του. Στη στιγμή εμφανίστηκε στην οθόνη ο λογότυπος του κέντρου: ένα είδος τριφυλλιού από νευρώνες, με τα αρχικά KNEF στη βάση.

Με ένα νέο κλικ πάνω στο λογότυπο, άνοιξε τελικά η επίσημη σελίδα του κέντρου. Ήταν μια ιστοσελίδα σχεδιασμένη με λιτά γραφικά, αλλά κομψή και πρακτική, με μια τρισδιάστατη εικόνα του μεγαλοπρεπούς ατσάλινου κτιρίου στη δεξιά της πλευρά, που επέτρεπε μια εικονική περιήγηση σε όλους τους χώρους του κέντρου. Στην αριστερή της πλευρά ξεδιπλωνόταν ο πίνακας περιεχομένων του δικτυακού τόπου: εισαγωγή, ιστορία του κέντρου, οργανόγραμμα, τμήματα έρευνας, προσωπικό, δημοσιεύσεις, επιστημονικές δραστηριότητες, επέτειοι, βιβλιοθήκη... Ένας λαβύρινθος πληροφοριών όπου θα χανόσουν επί ώρες, πιθανόν ημέρες, για να αναζητήσεις κάτι τόσο αβέβαιο όσο ένα κρυφό στοιχείο, ένα σημάδι άπιαστο σαν τον αέρα, μια αόρατη ένδειξη για το τι μπορεί να είχε συμβεί πραγματικά στη δόκτορα Χαρτ και, κυρίως, για το ποιος κατάφερε να εξαφανίσει, σαν διεστραμμένος ταχυδακτυλουργός, τον προικισμένο της εγγέφαλο.

Όμως εκείνη η εικονική επίσκεψη στο Κέντρο Γκρόσλινγκ δεν θα ήταν άχρηστη για τον ντετέκτιβ Φόουλερ. Η περιήγηση των σελίδων θα του επέτρεπε να μάθει όλα τα απαραίτητα στοιχεία ώστε να ξεκινήσει την έρευνά του έχοντας ιχνηλατήσει εκ των προτέρων το έδαφος που θα διέτρεχε, με τη σχολαστικότητα ενός εξερευνητή που καταστρώνει, πάνω σε εγκυκλοπαίδειες και γεωγραφικούς χάρτες, την προσεχή του εκστρατεία στα πέρατα του κόσμου. Ήταν τα πλεονεκτήματα της προόδου εκείνης της εκπληκτικής τεχνολογικής εφεύρεσης που ονομάζεται Ίντερνετ, την οποία ο ίδιος δεν καταλάβαινε εντελώς, αλλά που επέτρεπε σε παγκόσμια κλίμακα τη διασύνδεση εκατομμυρίων υπολογιστών, τη μεταφορά αρχείων, ηλεκτρονικών μηνυμάτων, τη διεξαγωγή τηλεφωνημάτων ή βιντεοκλήσεων, όπως αυτή που εκείνη ακριβώς τη στιγμή πραγματοποιούσαν, όχι πολύ μακριά του, δύο έφηβοι, ο Νίκολας Κίλμπι και η Μπεθ Χάμπτον, τους οποίους ο ντετέκτιβ Φόουλερ ακόμα δεν γνώριζε.

Το μπουνιρούμι του διαβόλου

11

Φτάνοντας στο τέλος του διαδρόμου, οι δυο καλόγεροι που συνόδευαν το γέροντα στάθηκαν και ο ένας τους τον κάλεσε με ένα νεύμα να καθίσει σε έναν πάγκο που βρισκόταν μπροστά του.

Ο Κένεθ Κόγκαν τον κοίταξε με τα μάτια κουρασμένα, έστρωσε τη λευκή του γενειάδα που άρχιζε να φουντώνει στο πρόσωπό του και υπάκουσε με την ευπείθεια ενός ανθρώπου ηττημένου. Απέναντί του, ασάλευτοι σαν πέντε κέρινες φιγούρες, οι πέντε μοναχοί που συνέθεταν το δικαστήριο έμοιαζαν να τον παρατηρούν με αυστηρότητα από τις χρυσαφίες πολυθρόνες τους. Τότε, ο καλόγερος που καθόταν στη δεξιά άκρη του βάθρου σηκώθηκε και άρχισε να μιλάει σε μια γλώσσα που ο γέροντας δεν καταλάβαινε αλλά που, από τη χροιά της, υπέθεσε ότι επρόκειτο για λατινικά. Η φωνή του καλόγερου ήταν σοβαρή και επίσημη, αν και είχε τον ίδιο ρυθμό με μια μακριά και ανιαρή αγόρευση ή μια ατέρμονη παράκληση.

Όταν επιτέλους ολοκληρώθηκε η ανάγνωση του κατηγορητηρίου, ο μοναχός που καθόταν στο κέντρο και του οποίου η χρυσαφιά έδρα είχε από πάνω ένα μαύρο, υφασμάτινο στέγαστρο πρόσταξε:

«Σηκωθείτε!»

Ο γέροντας έκανε πως δεν άκουσε την προσταγή και συνέχισε να κάθεται στον πάγκο. Οι δυνάμεις του μετά βίας του επέτρεπαν να κρατά το κορμί του αλύγιστο και δεν είχε την πρόθεση να ταπεινωθεί μπροστά σ' εκείνη τη φάρσα Ιεράς Εξέτασης.

Οι δύο καλόγεροι που τον φρουρούσαν έκαναν να τον σηκώσουν, αλλά εκείνος που είχε δώσει τη διαταγή και ταυτόχρονα προήδρευε στο δικαστήριο τους υπέδειξε με μια απότομη χειρονομία να ανεχτούν την ανυπακοή του και να τον αφήσουν καθισμένο.

«Κατηγορείσθε ως αιρετικός λόγω των επιστημονικών μελετών και ερευνών σας· ότι αρνείσθε το Θεό ως Δημιουργό του Ουρανού, της Γης και όλων των έμψυχων και άψυχων όντων που την κατοικούν· ότι κηλιδώσατε με καθαρές φαντασιοπληξίες τις ιερές γραφές της Βίβλου· ότι ασκείτε τη μαγική τέχνη της αλχημείας για να επιτύ-

χετε την αθανασία· ότι δηλώσατε δημοσίως πως ο άνδρας και η γυναίκα κατάγονται από κάποια ζώα τόσο πρωτόγονα όσο οι πίθηκοι· ότι μετατρέπετε το ανθρώπινο ον στη μοναδική θεότητα του σύμπαντος· ότι χρησιμοποιείτε τη φύση και τις πηγές της δίχως σεβασμό στις υποδείξεις του Θεού· ότι αμφιβάλλετε για την αιώνια ζωή και για τη Βασιλεία των Ουρανών· ότι αναζητείτε την ύπαρξη άλλων μορφών ζωής σε μακρινούς πλανήτες· ότι επιχειρείτε να μετατρέψετε το διάστημα σε μέλλουσα κατοικία των ανθρώπων και, εν τέλει, ότι θέλετε να αποκαλύψετε το θαύμα της πλάσης και να εξηγήσετε την προέλευση της ζωής και του σύμπαντος, υποκαθιστώντας τη δύναμη του Θεού. Έχετε κάτι να πείτε για να υπερασπίσετε τον εαυτό σας;»

«Όχι», είπε χαμηλόφωνα ο γέροντας, ενώ κουνούσε αρνητικά το κεφάλι του.

«Η σιωπή σας θα σας καταδικάσει στην πυρά!» φώναξε ξαφνικά ο μοναχός που στεκόταν όρθιος στα δεξιά του βήθρου.

Του Κένεθ Κόγκαν του φάνηκε πως τη γνώριζε εκείνη τη φωνή.

«Μήπως δε με έχετε ήδη καταδικάσει;»

«Ακόμα και τώρα μπορείτε να λυτρωθείτε από τις φλόγες της Κόλασης εάν επιδείξετε ενώπιον του δικαστηρίου μια ειλικρινή μεταμέλεια για τις αιρετικές σας πράξεις και δοξασίες».

«Εγώ είμαι απλώς ένας επιστήμονας που επιθυμεί να κατανοήσει το σύμπαν στο οποίο κατοικεί».

«Όταν πιστεύουμε στο Θεό, αυτή η κακόβουλη περιέργεια για την οποία επαίρεστε στερεείται νοήματος».

«Για ποιο Θεό μου μιλάτε;»

«Για το μοναδικό αληθινό Θεό. Αν θέλετε να λυτρωθείτε και να μην καείτε ζωντανός, οφείλετε να ομολογήσετε την πίστη σας σε Αυτόν και στο θείο λόγο Του».

«Την πίστη μου; Γιατί θα έπρεπε να πιστεύω σ' εσάς και στο Θεό σας;»

«Στην πίστη βρίσκεται η σωτηρία της ψυχής σας».

«Η πίστη για την οποία μου μιλάτε είναι τόσο παράλογη όσο και η σκληρότητά σας».

«Και η ανυπακοή σας αξίζει να τιμωρηθεί με το μαρτύριο της πυράς!»

«Τότε βάλτε φωτιά στα *καυσόξυλα* και θυσιάστε τη ζωή μου για να την προσφέρετε σ' εκείνον το Θεό σας ως ένα ακόμα θύμα του φανατισμού σας».

«Γνωρίζουμε τα πάντα σχετικά με εσάς, όλα όσα κρύβονται στο μυαλό σας. Τις συναντήσεις σας, τα σχέδιά σας, τα μυστικά σας, ως και τις πιο απόκρυφες σκέψεις σας. Πιστέψατε πως θα μπορούσατε να επιτύχετε το σκοπό σας, πως η Ουσία του Μυστηρίου, που τόσο σας είχε βοηθήσει, ποτέ δε θα σας εγκατέλειπε και τίποτα δε θα εναντιωνόταν στην ύψιστη κυριαρχία της επιστήμης σας. Πιστέψατε πως θα σας αρκούσε να κατέχετε την Ουσία του Μυστηρίου για να κατανοήσετε εν τέλει τα πάντα, για να μετατραπείτε τελικά σε θεό. Όμως, ο Θεός είμαι εγώ!» φώναξε σαν αλλοπαρμένος ο μοναχός, τραβώντας απότομα την κουκούλα που του κάλυπτε το κεφάλι.

«Είστε τρελοί, όλοι σας έχετε τρελαθεί», μουρμούρισε ο γέροντας.

«Δε με αναγνωρίζετε, κύριε Κόγκαν; Δε σας λένε τίποτα ούτε η φωνή μου ούτε το πρόσωπο μου;»

Ο γέροντας μισόκλεισε τα μάτια και κοίταξε εξεταστικά τον καλόγερο, χωρίς τα χαρακτηριστικά του να του θυμίζουν κάποιον.

«Όχι, δε σας γνωρίζω. Ποιος είστε; Τι θέλετε από μένα;» ρώτησε σαστισμένος.

«Για θυμηθείτε, κύριε Κόγκαν».

Ο γέροντας ένιωσε να περιβάλλεται από μια σιγή τάφου, ενώ πάσχιζε να θυμηθεί ποιος θα μπορούσε να είναι εκείνος ο άντρας που αυτοαποκαλούνταν Θεός.

Οι μοναχοί που τον φρουρούσαν τον έπιασαν από τα μπράτσα και κατευθύνθηκαν προς μια πόρτα που βρισκόταν στ' αριστερά της σάλας. Βγαίνοντας έξω, μια πνοή παγερού αέρα χάιδεψε το πρόσωπο του και έθεσε σε συναγερμό όλο του το είναι. Τότε αντιλήφθηκε πως προχωρούσαν σε μια μικρή μεσαιωνική πλατεία, στο κέντρο της οποίας υψωνόταν ένας πάσσαλος καρφωμένος στη μέση μιας γιγάντιας πυράς. Τρομοκρατημένος, ο Κένεθ Κόγκαν είδε και πάλι το δῆμιο της φυλακής του, να στέκεται πλάι στη στοίβα με τα καυσόξυλα και να κρατάει στο χέρι ένα αναμμένο δαδί.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Αποστολή Ουροβόρος

I

«Βλέπεις ό,τι βλέπω, ΜΧ;» ρώτησε ο Νίκολας, μόλις έγραψε τη λέξη «Σκραμπλ» στον κωδικό πρόσβασης του παιχνιδιού των άπειρων αιγιμάτων.

«Ναι, ΝΚ, το βλέπω, το βλέπω! Είναι ο λογότυπος της Πειραματικής Σχολής Νέων Αστροναυτών!»

«Πετύχαμε το στόχο μας, ΜΧ! Συγχαρητήρια!» είπε ο Νίκολας ενθουσιασμένος.

Μπροστά στα μάτια τους, η Μπεθ και ο Νίκολας μπορούσαν να δουν τον ίδιο λογότυπο της ΠΣΝΑ που έφεραν στις διαστημικές τους στολές και στα κασκέτα τους των υποψήφιων αστροναυτών, σαν να επρόκειτο για την έναρξη ενός βιντεοπαιχνιδιού στην κονσόλα του υπολογιστή τους.



Την εικόνα ακολούθησε μια απαλή μουσική, μια σύνθεση παρά-
ξενων ήχων που έμοιαζαν να έρχονται από το διάστημα, και ο λογό-
τυπος της ΠΣΝΑ εξαφανίστηκε σιγά σιγά για να παραχωρήσει τη
θέση του σε μια ιλιγγιώδη ροή αστέρων και γαλαξιών, λες και ο Αρ-
θρωτός Διαστημικός Σταθμός ΝΚ και το Διαπλανητικό Σκάφος ΜΧ
γκρεμίζονταν ξαφνικά σε μια αστρική άβυσσο, ακολουθώντας τον
καλπάζοντα ρυθμό της μελωδίας. Κατόπιν, η ταχύτητα μειώθηκε
σταδιακά ώσπου εμφανίστηκε ξανά στις οθόνες τους η ουράνια
σφαίρα, την οποία είχαν δει μόλις μπόκαν στην ιστοσελίδα του παι-
χνιδιού. Και τώρα όλο και πλησίαζε...

«Νομίζω πως κατευθυνόμαστε ακυβέρνητοι προς την ατμόσφαι-
ρα της ουράνιας σφαίρας! Αισθάνομαι τις δονήσεις στην κάψουλα
του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού μου σαν να πρόκειται να ε-
κραγεί σε χίλια κομμάτια! Η κατάσταση είναι επικίνδυνη! Είμαι σε
κατάσταση εκτάκτου ανάγκης! Δεν κατορθώνω να επανακτήσω την
τροχιά προσέγγισης!» φώναξε ο Νίκολας βλέποντας πως ο πλανή-
της όλο και μεγάλωνε μπροστά στα μάτια του μέχρι που κατέλαβε
εντελώς την οθόνη του υπολογιστή του, τυλίγοντάς τη σε μια πυ-
κνή ομίχλη.

«Είσαι σπουδαίος ηθοποιός, ΝΚ, αλλά αυτή τη φορά δε θα κατα-
φέρεις να με εντυπωσιάσεις. Άσε τη συγκίνηση για καμιά άλλη στιγ-
μή και συγκεντρώσου στο παιχνίδι», του είπε η Μπεθ, δίχως να μπο-
ρεί να συγκρατήσει το γέλιο της.

Ένα φευγαλέο τρεμουλιασμα στην οθόνη του υπολογιστή τράβη-
ξε την προσοχή του Νίκολας, αφήνοντάς τον βουβό από την κατά-
πληξη. Η Μπεθ, ωστόσο, διαισθάνθηκε μια παράξενη παρουσία κο-
ντά της.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Δεν ξέρω, ΝΚ, αλλά αρχίζω να αισθάνομαι φόβο», είπε η Μπεθ
τρομαγμένη.

Ξαφνικά ξεπήδησε μπροστά τους η ψηφιακή εικόνα ενός γέρο-
ντα, ντυμένου με μια γαλάζια στολή αστροναύτη. Στεκόταν όρθιος
μέσα σ' ένα χώρο που δεν είχε αντικρίσει ποτέ μάτι ανθρώπου. Έ-
μοιαζε με φουτουριστικό παλάτι, αλλά με διακοσμήσεις αρχαίες: χο-
ντρούς και ψηλούς πέτρινους κίονες με ασυνήθιστα χρώματα, όμορ-
φα σκαλιστά κιονόκρανα που στήριζαν έναν τεράστιο διάφανο θόλο,
πέρα από τον οποίο ήταν ορατός ένας ουρανός με πορτοκαλί σύννε-
φα, δάπεδα λεία και αστραφτερά με λεπτεπίλεπτα σχέδια και τοί-

χους διακοσμημένους με μεγάλες τοιχογραφίες τοπίων και εναλλασσόμενες σκηνές, που εκείνη τη στιγμή έμοιαζαν με το περιβάλλον μιας μεγάλης κλασικής βιβλιοθήκης. Αργά αργά, η εικόνα του γέροντα πλησίασε τον Νικόλας και την Μπεθ, σαν να ελκόταν από ένα ψηφιακό ζουμ. Είδαν και οι δύο ότι ο γέροντας φορούσε στο στήθος το λογότυπο της ΠΣΝΑ, αλλά κανένας τους δεν τόλμησε να μιλήσει. Εκείνος ο άντρας τούς φαινόταν τόσο πραγματικός ώστε φοβούνταν πως θα μπορούσε να αποκριθεί στα λόγια τους, αν μιλούσαν. Όμως, προς μεγάλη έκπληξή τους, αυτός που μίλησε τελικά, καρφώνοντας τα μάτια του στα δικά τους, ήταν ο γέροντας.

Ο Ταχυδακτυλουργός

I

Νωρίς το πρωί, ο Άλντους διάβαζε στο γραφείο του την αναφορά του ιατροδικαστή σχετικά με τη νεκροψία που είχε κάνει στο πτώμα της δόκτορος Χαρτ. Η άμεση αιτία του θανάτου ήταν, πράγματι, μια καρδιακή προσβολή που υπέστη γύρω στις πέντε τα ξημερώματα. Δεν υπήρχαν σημάδια αντίστασης στο σώμα της ούτε συμπτώματα λήψης βαρβιτουρικών ή κάποιου άλλου φαρμάκου που θα προξενούσε δηλητηρίαση. Το μαρκάρισμα με το πυρωμένο σίδηρο πραγματοποιήθηκε στο δεξί χέρι της ερευνήτριας μετά το θάνατο της. Ο εγκέφαλος της έλειπε. Πώς τον είχαν αφαιρέσει; Ούτε ο δόκτωρ Σκρίνα ούτε οι άλλοι ιατροδικαστές που μελέτησαν την αναφορά και εξέτασαν το πτώμα είχαν μια ιατρική απάντηση που θα μπορούσε να εξηγήσει επιστημονικά αυτό το εκπληκτικό γεγονός. Επιπλέον, δεν είχαν βρεθεί ίνες, τρίχες, αίμα ή ύποπτες οργανικές ύλες, κανένα γενετικό ίχνος που θα διευκόλυνε την εξακρίβωση του DNA του αυτουργού ή των αυτουργών του εγκλήματος. Ωστόσο, οι πρώτες τοξικολογικές αναλύσεις του πτώματος είχαν εντοπίσει την παρουσία στο αίμα ενός ισχυρού αναισθητικού, που πρέπει να χορηγήθηκε στο θύμα μέσω της αναπνευστικής οδού μερικές ώρες πριν το

θάνατο της. Το συμπέρασμα της αναφοράς ήταν κατηγορηματικό: η δόκτωρ Χαρτ δολοφονήθηκε διά της αφαίρεσης, με μεθόδους άγνωστες στην ιατροδικαστική επιστήμη, του εγκεφάλου της, ενώ βρισκόταν σε κατάσταση πλήρους αναισθησίας, οπότε το σημάδι στο χέρι, η απουσία εγκεφαλικής μάζας και τα κατάλοιπα του αναισθητικού αποτελούσαν τις μοναδικές ενδείξεις του εγκλήματος.

Καθώς ο Άλντους έκλεινε την αναφορά, ο αστυνόμος Φιτς άνοιξε την πόρτα και έχωσε μέσα το κεφάλι του, σαν να μην περίμενε να βρει εκεί τον ντετέκτιβ.

«Νόμιζα πως δε θα είχες έρθει ακόμα. Τι ώρα έφυγες χτες βράδυ;» ρώτησε ο αστυνόμος χωρίς να μπει στο γραφείο.

«Δεν έφυγα, κάθισα και δούλεψα την υπόθεση Χαρτ μέχρι τώρα· η αναφορά του ιατροδικαστή Σκρίνα έφτασε πριν λίγα μόλις λεπτά· τώρα θα σου την παρέδιδα», αποκρίθηκε ο ντετέκτιβ με κουρασμένη φωνή.

«Ξέχνα την υπόθεση της δόκτορος Χαρτ, Άλντους».

«Τι;»

«Το FBI θα ασχοληθεί με το ζήτημα. Η ειδική πράκτορας που ανέλαβε την έρευνα βρίσκεται στο γραφείο του αρχηγού Σκαλ», είπε ο αστυνόμος με το λυπημένο τόνο του ανθρώπου που μεταφέρει μια κακή είδηση. «Καλύτερα να έρθεις μαζί μου, είσαι ο μόνος που γνωρίζει τις λεπτομέρειες αυτής της δολοφονίας... ή του ό,τι κι αν είναι, τέλος πάντων», κατέληξε κακοδιάθετα.

Ο Άλντους ένιωσε σαν η γροθιά ενός μποξέρ να του είχε χτυπήσει το πρόσωπο και να τον άφησε να τρεκλίζει πάνω στο ρινγκ.

«Ναι... ασφαλώς, αστυνόμε. Έρχομαι σ' ένα λεπτό», ψέλλισε τελικά, μόλις του πέρασε η ζαλάδα.

Τι δηλαδή, φανταζόσουν πως εσύ θα ήσουν ο σταρ του θεάματος; του είπε μια φωνή μέσα του. Αλλά η αλήθεια ήταν πως ο Άλντους το είχε φανταστεί αλλιώς, ότι εκείνος θα μπορούσε να εξιχνιάσει το έγκλημα, όσο μυστηριώδες και ανεξήγητο κι αν φαινόταν.

Ο Άλντους μπήκε στο γραφείο με το πρόσωπο ακόμα συσπασμένο από την οργή. Ήξερε πως οποιαδήποτε προσπάθεια να καταφέρει τους ανωτέρους του να του εμπιστευτούν το συντονισμό της έρευνας για τη μυστηριώδη υπόθεση του Ταχυδακτυλουργού θα ήταν μάταιη. Αν το FBI είχε αποφασίσει να χάσει τη μύτη του στην ιστορία, η Αστυνομία της Νέας Υόρκης δεν μπορούσε να κάνει και πολλά πράγματα. Παρ' όλα αυτά, η επαγγελματική αντιζηλία του ντετέ-

κτιβ έσβησε σαν ένας αναστεναγμός μόλις είδε την ειδική πράκτορα του FBI καθισμένη στο μαύρο δερμάτινο καναπέ, πλάι στο γεροδεμένο αρχηγό Σκαλ. Ήταν μια γυναίκα για την οποία ο Άλντους αισθανόταν ιδιαίτερο θαυμασμό.

Ο αρχηγός Σκαλ ακούμπησε τους αγκώνες του στα μπράτσα της πολυθρόνας.

«Υπαστυνόμε Τέιλορ, να σας συστήσω τον ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών Άλντους Φόουλερ. Αυτός ασχολήθηκε ως τώρα με την έρευνα για το θάνατο της δόκτορος Χαρτ και συνέταξε την αναφορά που μόλις διαβάσατε».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ σηκώθηκε όρθια και άπλωσε το χέρι της στον νεαρό ντετέκτιβ που την κοιτούσε σαν να τη γνώριζε. Τα μάτια της ήταν πράσινα, ένα πράσινο έντονο και σκούρο που ξεχώριζε πάνω στο απαλό μακιγιάζ του προσώπου της. Τα μαλλιά της ήταν βαμμένα κατάμαυρα, μαζεμένα στον αυχένα με ένα χρυσαφί κοκαλάκι, και τα χαρακτηριστικά της ήταν κομψά και λεπτά. Θα πρέπει να ήταν γύρω στα σαράντα και φορούσε εφαρμοστό τζιν και μια φανταχτερή μπλούζα στο πράσινο του άγουρου λεμονιού.

«Παρακολούθησα μια σειρά μαθημάτων περί ψυχοπαθών που κάνατε πριν κάποια χρόνια στην περιοχή του Κούνινς, υπαστυνόμε», είπε ο Άλντους σφίγγοντάς της το χέρι.

«Άρα εσύ ξέρεις για μένα περισσότερα απ' όσα εγώ για σένα», αποκρίθηκε η ειδική πράκτορας του FBI, κάνοντας τον αρχηγό Σκαλ και τον αστυνόμο Φιτς να γελάσουν.

Ο Άλντους αντιλήφθηκε αμέσως το νόημα των λόγων της και την αιτία των γέλιων των ανωτέρων του. Γνώριζε ότι η υπαστυνόμος Τέιλορ είχε το παρατσούκλι T-T, κι όλοι την έλεγαν έτσι όταν δεν ήταν παρούσα. Αλλά γνώριζε επίσης ότι όφειλε τη φήμη της δαιμόνιας και άτεγκτης στις επιτυχίες που είχε σημειώσει εξιχνιάζοντας πολύ σοβαρές και δύσκολες υποθέσεις σε διάφορες Πολιτείες. Οπότε δεν τον εξέπληξε το ότι σε αυτή είχε ανατεθεί η υπόθεση της δόκτορος Χαρτ. Ήταν σίγουρος πως πίσω από το θάνατο της Χαρτ κρύβονταν πολύ περισσότερα από μια απλή ανθρωποκτονία και τα όσα θα άκουγε σε λίγο από την υπαστυνόμο Τέιλορ έμελλε να επιβεβαιώσουν πλήρως τη διαίσθησή του.

«Κάθισε, Άλντους, η υπαστυνόμος Τέιλορ έχει να σου πει κάτι σημαντικό», είπε ο αρχηγός Σκαλ χωρίς άλλες περιστροφές, καλώ-

ντας τον ντετέκτιβ να πάρει θέση στον καναπέ, πλάι στον αστυνόμο Φιτς και απέναντι στην ειδική πράκτορα.

Πάνω στο τραπεζάκι άχνιζε μια μικρή καφετιέρα. Υπήρχαν επίσης μερικά πλαστικά ποτήρια, φακελάκια ζάχαρης, ξύλινα μπιστουνάκια για το ανακάτεμα και ένα ντοσιέ με τη λέξη «ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΟ», που ξεχώριζε με κόκκινα γράμματα κάτω από το λογότυπο του FBI.

«Καφέ;» ρώτησε ευγενικά η υπαστυνόμος Τέιλορ κοιτάζοντας τον ντετέκτιβ.

«Ναι, ευχαριστώ».

«Διάβασα την αναφορά σου, Άλντους, και οφείλω να παραδεχτώ ότι με εντυπωσίασε», είπε σερβίροντας τον καφέ. «Οι βασικές γραμμές της έρευνάς σου είναι εύστοχες, χωρίς αμφιβολία, και τα πρώτα σου συμπεράσματα, παρά το λιγοστό χρόνο που διάθετες για να συγκεντρώσεις συγκεκριμένα στοιχεία για το έγκλημα, στοχεύουν προς την κατάλληλη κατεύθυνση: μυστικισμός και επιστήμη, αυτή ακριβώς είναι η σύνδεση που αναζητούμε και ο λόγος που με έφερε ως εδώ».

«Γνωρίζατε την υπόθεση;» ρώτησε σαστισμένος ο Άλντους.

«Όχι ακριβώς».

Ο αρχηγός Σκαλ ανακάθισε ανήσυχος στη θέση του.

«Προτού συνεχίσουμε, νομίζω πως ο ντετέκτιβ Φόουλερ θα έπρεπε να πληροφορηθεί ότι η έρευνα για τη δολοφονία της Χαρτ κρίθηκε σημαντικό κρατικό μυστικό».

Το βλέμμα του Άλντους μετακινήθηκε από τον Σκαλ στον αστυνόμο Φιτς και από εκείνον στην υπαστυνόμο Τέιλορ.

«Τώρα πια το ξέρει», είπε η ειδική πράκτορας του FBI ατάραχη. «Και θα έπρεπε ίσως να μάθει επίσης πως η δολοφονία της Χαρτ δεν ήταν η πρώτη με αυτά τα χαρακτηριστικά».

Τα μάτια του Άλντους γούρλωσαν. Γνώριζε ήδη πως είχαν κλέψει και τον εγκέφαλο του Αϊνστάιν, αλλά αυτό συνέβη μετά το θάνατο του, και ο ίδιος δεν είχε υπόψη του, στην ιστορία του εγκλήματος στις Ηνωμένες Πολιτείες, την ύπαρξη κάποιου προηγούμενου παρόμοιου με τη δολοφονία της Χαρτ.

«Γιατί μου μιλάτε για όλα αυτά;» ρώτησε, δίχως να καταλαβαίνει πού το πήγαινε η υπαστυνόμος Τέιλορ με τις εξηγήσεις της.

«Πρέπει να καταλάβεις ότι έχει τεράστια σημασία το να μη βγει από δω μέσα τίποτα από όσα ανακάλυψες, Άλντους», τον προειδοποίησε ο αστυνόμος Φιτς.

«Όχι μόνο γι' αυτόν το λόγο. Αλλά θα μιλήσουμε γι' αυτό αργότερα...» Η υπαστυνόμος Τέιλορ έκανε μια παύση, ήπια μια γουλιά καφέ και συνέχισε: «Η δολοφονία της Χαρτ είναι η τρίτη μιας σειράς που άρχισε εδώ κι ένα μήνα από την Πενσιλβάνια. Το πρώτο θύμα ήταν ο Πολ Ντρέστερ, που βρέθηκε νεκρός στο σπίτι του στις δέκα του περασμένου Απριλίου· το δεξί του χέρι ήταν σηματοδεδεμένο με πυρωμένο σίδερο με τη λέξη "Κοτ" και το πτώμα του δεν είχε εγκέφαλο», είπε η Τέιλορ βιαστικά, ενώ έπαιρνε ένα ντοσιέ από το τραπέζακι, το άνοιγε και έδειχνε στον Άλντους μια φωτογραφία. «Ήταν εβδομήντα δύο ετών, ειδικός στη μοριακή βιολογία και στα νιάτα του πρόσφερε πολλά στη διάδοση και εκλαΐκευση της επιστημονικής γνώσης. Ο Τζον Σικ ήταν το δεύτερο θύμα, εβδομήντα ετών· το πτώμα του βρέθηκε δύο μέρες μετά την ημερομηνία του θανάτου του, στις είκοσι δύο Απριλίου...» Σώπασε μερικά δευτερόλεπτα για να δείξει στον ντετέκτιβ μια άλλη φωτογραφία. «Ζούσε μόνος σε ένα εξοχικό έξω από τη Βοστώνη της Μασαχουσέτης, στο πανεπιστήμιο της οποίας υπήρξε πρύτανης ως τη συνταξιοδότησή του. Μάλιστα, ειδικευμένος στην πυρηνική φυσική, συνέχισε να διεξάγει σημαντικές ερευνητικές μελέτες σε άμεση συνεργασία με τη NASA. Και, απ' όσα διάβασα στην αναφορά σου σχετικά με το τρίτο θύμα, τη δόκτορα Χαρτ, γνωρίζεις πολύ περισσότερες λεπτομέρειες από μένα για τη δολοφονία της, Άλντους».

«Δύο ηλικιωμένοι και μια νέα ακόμα γυναίκα, όλοι εξέχοντες επιστήμονες αλλά με διαμονή σε τρεις διαφορετικές Πολιτείες, αν και γειτονικές: Πενσιλβάνια, Μασαχουσέτη και Νέα Υόρκη», τόνισε ο αστυνόμος Φιτς.

«Πώς το κατορθώσατε και δε διέρρευσε η είδηση των εγκλημάτων στα μέσα μαζικής ενημέρωσης;» θέλησε να πληροφορηθεί ο Άλντους, έκπληκτος από όσα είχε μόλις ακούσει.

«Ας πούμε πως καταφέραμε να παρέμβουμε εγκαίρως. Αλλά φοβάμαι πως δε θα μπορέσουμε να κρατήσουμε κρυφό το θάνατο του Πολ Ντρέστερ και του Τζον Σικ μετά από αυτό που συνέβη στη Χαρτ», διευκρίνισε η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Το σχέδιο μας είναι να δώσουμε στον Τύπο πληροφορίες για τους φόνους, παραλείποντας κάθε στοιχείο σχετικό με την αφαίρεση των εγκεφάλων τους», είπε ο αρχηγός Σκαλ.

«Ετσι ακριβώς», επιβεβαίωσε η υπαστυνόμος Τέιλορ, μαζεύοντας τις φωτογραφίες που της επέστρεψε ο ντετέκτιβ. «Το πιο ανη-

συζητικό σε αυτά τα εγκλήματα δεν είναι το ότι τα θύματα υπήρξαν έγκριτοι επιστήμονες. Αυτό θα μπορούσε να εξηγηθεί με βάση την ψύχωση κάποιου απογοητευμένου τρελού που είχε βλέψεις για το Νόμπελ. Ούτε ξενίζει και τόσο η λέξη "Κοί" που έχει χαραχτεί με πυρωμένο σίδερο στο δεξί χέρι των τριών πτωμάτων. Είναι κάτι σύνηθες ένας σίριαλ κίλερ να χρησιμοποιεί κάποιου είδους συμβολολογία, διεκδικώντας για τις πράξεις του ένα διαβολικό ή θεϊκό περιεχόμενο. Το πραγματικά ασυνήθιστο στα εν λόγω εγκλήματα είναι ότι και στους τρεις δολοφονημένους επιστήμονες αφαίρεσαν τον εγκέφαλο με έναν τρόπο που η ιατροδικαστική επιστήμη αδυνατεί να εξηγήσει. Αυτό μετατρέπει το δολοφόνο μας σε κάτι πολύ ιδιαίτερο».

«Η κυβέρνηση δε θέλει να υποδαυλίστούν εικασίες σχετικά με αυτή την υπόθεση. Φανταστείτε την κοινωνική αναταραχή που θα προκαλούσε κάτι τέτοιο», διευκρίνισε ο αρχηγός Σκαλ.

«Το ξέρετε πολύ καλά πως δεν πρέπει να αμφιβάλλετε για την εχεμύθειά μου», αποκρίθηκε αυστηρά ο Άλντους, υποθέτοντας προς στιγμήν ότι οι προϊστάμενοι του και η υπαστυνόμος Τέιλορ φοβούνταν μήπως δεν μπορούσε να κρατήσει κλειστό το στόμα του.

«Δεν πρόκειται γι' αυτό, Άλντους. Δεν αμφισβητείται η εχεμύθειά σου, όπως ούτε η δική μου, ούτε του αστυνόμου Φιτς και του αρχηγού Σκαλ, ή ακόμα και των ιατροδικαστών που πραγματοποίησαν τη νεκροψία. Όμως οφείλουμε να πάρουμε όλες τις δυνατές προφυλάξεις και να αντιληφθούμε τη δύσκολη πρόκληση που αντιμετωπίζουμε», κατέληξε η ειδική πράκτορας του FBI.

Η Γοιθική Λέσχη

I

Κοιτάχτηκε στον καθρέφτη και χαμογέλασε βλέποντας το είδωλο του στο γυαλί. Ήταν, αναμφίβολα, ένας τυχερός άντρας, σκέφτηκε ενώ έδενε στο λαιμό του μια κομψή γραβάτα και εξέταζε τον εαυτό του με την αλαζονεία ενός θεού του Ολύμπου. Ξεκινούσε για κείνον

μια καινούρια ζωή, η ζωή που ανέκαθεν λαχταρούσε αφότου υπέστη το μοιραίο ατύχημα. Τώρα ήταν τριάντα πέντε χρονών, είχε ύψος ένα μέτρο και ογδόντα, κορμί σμιλεμένο σαν αθλητή, διέθετε μια προνομιακή ευφυΐα, το πρόσωπο του θα μπορούσε να ήταν το πρόσωπο οποιουδήποτε αντρικού μοντέλου από τα πιο ακριβοπληρωμένα για τα περιοδικά μόδας και η περιουσία του ήταν, στ' αλήθεια, ανυπολόγιστη. Χρόνια αναμονής, μοναξιάς και θυσίας επιτέλους θα ανταμείβονταν. Λίγα λεπτά ακόμα και θα έβλεπε ολοκληρωμένη την πρώτη φάση του αριστουργήματος του, της μεγαλειώδους δημιουργίας του: μια φαντασίωση που θεωρούσε αδύνατη όταν ήταν παιδί. Από τότε είχε ονειρευτεί πως, κάποια μέρα, θα δημιουργούσε στις Ηνωμένες Πολιτείες ένα αρχιτεκτονικό έργο τόσο εκπληκτικό και ωραίο όσο το οποιοδήποτε από τα επτά θαύματα του κόσμου. Και εκείνο το όνειρο άρχιζε να γίνεται πραγματικότητα: το σχέδιο του μεγαλύτερου θεματικού πάρκου για το Μεσαίωνα που φαντάστηκε ποτέ κανείς θα παρουσιαζόταν, επιτέλους, στο κοινό.

«Κύριε Στακ, απομένουν μόνο πέντε λεπτά για να αρχίσει», είπε ο προσωπικός του γραμματέας ανοίγοντας, αφού πρώτα χτύπησε με την ανάστροφη της παλάμης του, την πόρτα της σουίτας στο ξενοδοχείο Γουόλντορφ Αστόρια.

«Μια στιγμή, Μπένσον, έτοιμος είμαι. Είναι όλοι παρόντες;» ρώτησε ο Γουόλτερ Στακ, ενώ έκανε νόημα στον άντρα με το κομψό μαύρο κουστούμι που συνέχιζε να του χαμογελάει από τον καθρέφτη.

«Ναι, δε λείπει κανένας από τους καλεσμένους».

Μια ομάδα νέων με στολή ιπποκόμων φύσηξαν τις μακριές τρομπέτες τους και οι πόρτες της αίθουσας άνοιξαν με την τελετουργική βραδύτητα της επισημότητας. Αμέσως όλοι οι παρευρισκόμενοι έστρεψαν τα κεφάλια τους προς το ίδιο σημείο και κάρφωσαν τη ματιά τους στον άντρα που, ακίνητος σαν ένας άγνωστος πρίγκιπας που περιμένει να τον αναγγείλουν στην Αυλή, ετοιμαζόταν να μπει στην αίθουσα. Ο Γουόλτερ Στακ γνώριζε με πόση προσμονή ανέμεναν οι καλεσμένοι την άφιξή του και πόσο αδημονούσαν να τον γνωρίσουν, οπότε προχώρησε αργά αργά προς το βάθρο, διασκεδάζοντας με το αγριεμένο κύμα των σούσουρων και μουρμουρητών που προξενούσε το πέρασμά του ανάμεσα από τις τρομπέτες που ηχούσαν. Κανένας δεν τον γνώριζε ούτε κανένας τον είχε δει ποτέ ίκω, αν κάποιοι τον περίμεναν ηλικιωμένο και αδέξιο, κάποιοι άλλοι

βρήκαν πως ήταν όπως ακριβώς τον είχαν φανταστεί: ένας νέος άντρας, ελκυστικός, κομψός και δυναμικός, που κάλλιστα θα μπορούσε να περάσει για ένας επιθετικός χρηματιστής της Γουόλ Στρητ ή ένας τυχερός μεγιστάνας του πετρελαίου.

Ωστόσο, ο Γουόλτερ Στακ ήταν ένας άνθρωπος που δύσκολα τον χαρακτήριζες και τον προσδιόριζες. Αυτά ήταν και τα πρώτα λόγια του τελετάρχη, όταν ο Στακ έφτασε στο βάθρο, τον χαιρέτησε σφίγοντάς του το χέρι και στάθηκε δίπλα του.

«Ένας άνθρωπος που δύσκολα κατατάσσεις και χαρακτηρίζεις, ο οποίος μας εξέπληξε όλους με την επιθυμία του να παραμείνει στην ανωνυμία ως αυτή εδώ τη στιγμή. Ούτε καν εγώ, που οφείλω να αναλάβω τώρα το δύσκολο και τιμητικό καθήκον να τον παρουσιάσω σε όλους εσάς, γνώριζα την ύπαρξή του, ώσπου η πρόσκληση της παρούσας εκδήλωσης δημοσιοποιήθηκε και πληροφορήθηκα ότι ο αληθινός δημιουργός και χορηγός του σχεδίου για το Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης θα βρισκόταν σήμερα ανάμεσά μας. Το σχέδιο για το Μεσαιωνικό Πάρκο είναι, λοιπόν, δική του ιδέα, και αυτός είναι που θα πρέπει να σας μιλήσει σχετικά. Εγώ θα περιοριστώ να σας πω ότι η μακέτα του σχεδίου που σήμερα θα αποκαλύψουμε είχε και θα έχει την απεριόριστη υποστήριξη αυτής της υπέροχης πόλης. Θα προσθέσω μόνο πως αυτός ο αινιγματικός και ολιγόλογος άντρας, που ονομάζεται Γουόλτερ Στακ, αποτελεί από σήμερα μέρος της ιστορίας της Νέας Υόρκης, παρ' όλο που δεν είναι πολλά τα όσα γνωρίζουμε για τον ίδιο. Όμως στην πόλη της Νέας Υόρκης ποτέ δεν είχαν σημασία οι βίοι των ανθρώπων που ήρθαν εδώ, αλλά τα μεγάλα τους έργα, και εγώ είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι το Μεσαιωνικό του Πάρκο θα μας ενώσει για πάντα με το πιο συναρπαστικό παρελθόν της ανθρωπότητας. Θα αποτελέσει έναν όμορφο τρόπο θέασης προς τα πίσω προκειμένου να ξανασυναντηθούμε με τον πιο αγνό άνθρωπο και με τον τρόπο που αντιλαμβανόταν το Θεό. Κυρίες και κύριοι, ο κύριος Γουόλτερ Στακ».

Η ηχώ της αίθουσας έκανε τα χειροκροτήματα των καλεσμένων να ακουστούν σαν το υπόκωφο βουητό που προηγείται ενός κατακλυσμού. Αλλά μια απότομη σιωπή πλημμύρισε το χώρο όταν ο Γουόλτερ Στακ πλησίασε στο μικρόφωνο.

«Μην αναρωτιέστε για μένα, καθώς ελάχιστη ή μηδαμινή σημασία έχει αυτή τη στιγμή, και συγκεντρώστε όλη σας την προσοχή σ' αυτό τον πραγματικό φανταστικό χώρο, τον αφιερωμένο στο Μεσαι-

ωνα», είπε ο κύριος Στακ με τον ηρεμιστικό τόνο ενός υπνωτιστή που αιχμαλωτίζει το ακροατήριο του με τη δύναμη του βλέμματος. «Ατενίστε τον, θαυμάστε την ουράνια αρμονία των καθεδρικών του και θα αισθανθείτε ότι ξεκινήσατε ένα συναρπαστικό ταξίδι στο χρόνο, ικανό να σας απομακρύνει αιώνες από την τεχνολογική μας εποχή. Δε θα ήταν θαυμάσιο να μπορέσετε να ζήσετε και να αισθανθείτε ό,τι έζησαν και αισθάνθηκαν κάποτε οι βασιλιάδες, οι ιππότες, οι μοναχοί, οι κολίγοι, οι τροβαδούροι, ακόμα και οι μάγισσες ή οι μεσαιωνικοί αγύρτες και θεραπευτές; Όταν ήμουν παιδί ονειρευόμουν κάθε βράδυ να δημιουργήσω κάποτε μια μεγάλη μεσαιωνική επικράτεια, όπου κάθε Αμερικανός θα μπορούσε να νιώσει τις συγκινήσεις που ένιωσα εγώ στα παιδικά μου χρόνια. Εκείνο το όνειρο μετατράπηκε σε έμμονη ιδέα και σήμερα αρχίζει πια να γίνεται πραγματικότητα».

Ένας υδραυλικός μηχανισμός σήκωσε το θόλο που κάλυπτε τη γιγάντια μακέτα, πλάι στο βάθρο, και μπροστά στο έκθαμβο ακροατήριο εμφανίστηκε το μελλοντικό Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης. Ένα όμορφο τοπίο με δάση, βουνά, λίμνες και ποτάμια, χωριά, πεδία μαχών, μοναστήρια, κάστρα, καθεδρικούς ναούς και μεσαιωνικές πόλεις σε μικρογραφία προξένησε το δέος όλων των παρόντων.

Ο Γουόλτερ Στακ χαμογελούσε περήφανος, πρόθυμος να εξηγήσει στους καλεσμένους του τις λεπτομέρειες αυτής της φαραωνικών διαστάσεων αναδημιουργίας του Μεσαίωνα. Ήταν βέβαιος πως τα διευθυντικά στελέχη των μεγάλων εταιρειών θεματικών πάρκων ανυπομονούσαν να τον γνωρίσουν για να διαπραγματευτούν το συντομότερο τη συμμετοχή τους στο σχέδιο και στα κέρδη που θα επέφερε σε ένα όχι πολύ μακρινό μέλλον. Όμως εκείνος δεν ήταν διατεθειμένος να μοιραστεί το όνειρο και τη φιλοδοξία του με κανέναν που δεν ανήκε στη Γοτθική Λέσχη των λίγων και εκλεκτών, για την οποία προέβλεπε ένα εξαιρετο πεπρωμένο, τον απόλυτο έλεγχο όχι μόνο των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής, αλλά ολόκληρου του κόσμου, όπως σε άλλες εποχές θα το έκαναν οι μυστικές εταιρείες της αμερικανικής μασονίας. Κανένας άλλος δεν γνώριζε όπως αυτός το Μεσαίωνα ή την ιστορία της χώρας του, στην οποία τόσο σημασία είχαν άντρες όπως ο Ουάσινγκτον, ο Τζέφερσον ή ο Ρούσβελτ. Θα γινόταν ένας από εκείνους και τίποτε δεν θα έμπαινε εμπόδιο στα σχέδιά του. Το Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης δεν ήταν

παρά ένα δόλωμα για να προσελκύσει την προσοχή των παραγόντων με τη μεγαλύτερη επιρροή στην πόλη· οι προθέσεις του ήταν άλλες και, για την ώρα, δεν σκόπευε να τις αποκαλύψει.

Ύστερα από μια εκτενή ομιλία για τις λεπτομέρειες του Μεσαιωνικού Πάρκου, έφτασε η στιγμή των ερωτήσεων των καλεσμένων. Ο αινιγματικός κύριος Στακ είχε επίγνωση του ότι η προσωπικότητά του και η προσωπική του διαδρομή ήταν αυτά που θα κέντριζαν πιο πολύ την περιέργεια των παρευρισκομένων, και έτσι έγινε τελικά. Μάλιστα, στη διάρκεια της ετοιμασίας του σχεδίου και της επίτονης προώθησής στα συμβούλια και τις επιτροπές του Δήμου της Νέας Υόρκης είχε διατηρήσει άγνωστη την ταυτότητά του, για να προκαλέσει έτσι ένα τεράστιο ενδιαφέρον προς το πρόσωπο του. Και, κρίνοντας από τις ερωτήσεις που ακολούθησαν, ο Γουόλτερ Στακ δεν είχε γελαστεί.

«Τι μπορείτε να μας διηγηθείτε για την ιδιωτική σας ζωή, κύριε Στακ;» ρώτησε μια γνωστή ηθοποιός του κινηματογράφου, όρθια απέναντι στο βάθρο.

«Δεν είμαι παντρεμένος, αν αυτό είναι που σας ενδιαφέρει να μάθετε», αποκρίθηκε σοβαρά ο Γουόλτερ Στακ, κλείνοντας επιδεικτικά το μάτι στη γυναίκα και προκαλώντας τα γέλια των καλεσμένων.

«Θα μας πείτε, τουλάχιστον, πού γεννηθήκατε;» υψώθηκε μια αντρική φωνή από το βάθος του παρεκκλησίου.

«Φυσικά, ποτέ δεν το ξέχασα!» αναφώνησε ο Στακ με τον ίδιο αστείο τόνο. Μέρος του κοινού χαμογέλασε ενώ περίμενε την απάντηση. Πήρε ένα ύφος νοσταλγικό και συνέχισε: «Γεννήθηκα στο Νιούπορτ του Ρόουντ Άιλαντ, το πιο υπέροχο μέρος του κόσμου, πιστέψτε με».

Κοίταξε τον Μπένσον, το γραμματέα του, και αυτός κατένευσε με μια ελαφριά κίνηση του κεφαλιού του. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως τα κατάφερνε. Αρκούσε να κοιτάξει ολόγυρα για να διαπιστώσει το ακούραστο χαμόγελο των καλεσμένων και την ευχαρίστηση που εξέφραζαν οι κινήσεις τους: ο Γουόλτερ Στακ είχε σαγηνεύσει το ακροατήριο του.

«Δε θα θέλατε, υποθέτω, να μας πείτε την ηλικία σας», είπε μια ηλικιωμένη γυναίκα, που άνοιξε υπερβολικά τα μάτια της για να τονίσει ότι επρόκειτο περί ερώτησης.

«Σας προτείνω να προσπαθήσετε να τη μαντέψετε εσείς, θα είναι

λιγότερο επώδυνο για μένα», αποκρίθηκε ο Στακ, φέρνοντας το δεξί του χέρι στο στήθος με προσποιητή θλίψη.

Οι παρευρισκόμενοι στην εκδήλωση φαίνονταν να διασκεδάζουν με τις απαντήσεις του αινιγματικού κυρίου Στακ και μουρμουρίζαν μεταξύ τους δίχως κάποιος άλλος να τολμά να πάρει το λόγο. Υπήρξε μια στιγμή άβολης σιωπής, ώσπου μια νεαρή δημοσιογράφος σήκωσε το χέρι της.

«Ελπίζω να απαντήσετε με περισσότερη σοβαρότητα στην ερώτησή μου, κύριε Στακ», είπε ευγενικά, υπό τύπον προοιμίου.

«Εμπρός, κάντε την, και σας υπόσχομαι ότι θα το προσπαθήσω».

Η δημοσιογράφος δεν κατάφερε να αποφύγει ένα χαμόγελο.

«Μπορείτε να μας πείτε ποια είναι η προέλευση της περιουσίας σας;»

«Για να απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση θα έπρεπε να είναι παρών ο δικηγόρος μου», αποκρίθηκε ο Στακ, προκαλώντας ξανά μερικά γέλια στους καλεσμένους του. Στη συνέχεια πήρε σοβαρή έκφραση και πρόσθεσε, «Συνγνώμη, δεν είχα πρόθεση να φανώ αγενής απέναντί σας, αλλά οφείλετε να καταλάβετε πως η ερώτησή σας με φέρνει σε αρκετά δύσκολη θέση, κυρίως αν η απάντησή μου δεν πείσει την εφορία...» και ακούστηκαν καινούρια γέλια.

«Πείτε μας, τουλάχιστον, με τι ασχολείστε», επέμεινε η δημοσιογράφος.

«Είμαι πλειοψηφικός μέτοχος μιας πετρελαϊκής εταιρείας χόλντινγκ και άλλων ομίλων εταιρειών σε διάφορους οικονομικούς τομείς, που θα ήταν βαρετό να απαριθμήσω».

Μια άλλη φωνή υψώθηκε ανάμεσα στους καλεσμένους. Ήταν ένας δημοσιογράφος με κοκκινωπά μαλλιά και χοντρά κοκάλινα γυαλιά, σ' ένα πρόσωπο γεμάτο φακίδες.

«Κατέχετε κάποιον πανεπιστημιακό τίτλο, κύριε Στακ;»

«Ναι, σπούδασα Ιστορία στην Οξφόρδη. Καθώς μπορείτε να καταλάβετε, ο Μεσαίωνας είναι για μένα κάτι πολύ περισσότερο από ένα μεγάλο πάθος. Είναι ένας τρόπος ζωής, ένας δρόμος προς την πνευματική ολοκλήρωση, μια αναζήτηση της αιωνιότητας», είπε με ύφος τροβαδούρου.

«Αισθάνεστε σαν ένας περιπλανώμενος ιππότης;» θέλησε να μάθει ένας δημοφιλής τηλεπαρουσιαστής, που λαχταρούσε να τον καλέσει για συνέντευξη στην εβδομαδιαία του εκπομπή.

«Πασχίζω να είμαι, αλλά μου πέφτει μάλλον άβολο να ιππεύω στην Πέμπτη Λεωφόρο κλεισμένος μέσα σε μια πανοπλία».

Ακούστηκαν καινούρια γέλια.

«Έχετε κάποιο άλλο όνειρο να υλοποιήσετε, κύριε Στακ;» ρώτησε μια γλυκιά φωνή γυναίκας, που ο Στακ δεν κατάφερε να τη δει από τη θέση του στο βάθρο.

«Θα έδινα τη ζωή μου για να βρω τη μυθική φιλοσοφική λίθο!»

Όλοι γέλασαν ξανά, χωρίς να υποπτεύονται πως ο Γουόλτερ Στακ αυτό ακριβώς είχε πρόθεση να αποκτήσει.

Η Αποστολή Ουροδόρος

2

«Γεια σου, Μπεθ! Γεια σου, Νίκολας!» είπε ο γέροντας με μια έκφραση τόσο πραγματική ώστε εκείνη η φιγούρα φάνηκε στους νεαρούς της ΠΣΝΑ σαν ένα αυθεντικά διαβολικό δημιούργημα κάποιας ιδιοφυΐας της πληροφορικής. Κανένας τους δεν θα μπορούσε να φανταστεί πως η ψηφιακή εικόνα ενός γέροντα θα τους χαιρετούσε με τα ονόματά τους. Και τόση ήταν η σαστιμάρα τους που λίγο έλειψε να σβήσουν τους υπολογιστές μια και καλή. Ωστόσο, ένα αλλόκοτο μείγμα τρόμου και περιέργειας τους κράτησε παράλυτους και βουβούς, αν και έτοιμους να ακούσουν ό,τι είχε να τους πει ο μυστηριώδης γέροντας.

«Αντιλαμβάνομαι ότι σαστίζετε ακούγοντας τα ονόματά σας, αφού δεν είχαμε την ευκαιρία να γνωριστούμε προηγουμένως», συνέχισε ο ηλικιωμένος. «Ελπίζω να μη σας τρώμαξα υπερβολικά, αλλά έτσι είναι αυτό το εικονικό παιχνίδι αινιγμάτων και εκπλήξεων. Ονομάζομαι Κένεθ Κόγκαν», είπε με ένα καθησυχαστικό χαμόγελο. «Χαίρομαι που διαπιστώνω πως επιλύσατε εγκαίρως το κρυπτογράφημα της φόρμουλας και σας συγχαίρω που μπήκατε δίχως δυσκολία στην ιστοσελίδα του παιχνιδιού των άπειρων αινιγμάτων. Δεν ήταν εύκολο να το καταφέρετε σε τόσο λίγο χρόνο και εσείς υπήρξα-

τε οι μοναδικοί μαθητές της Πειραματικής Σχολής Νέων Αστροναυτών που κατόρθωσαν να αντιμετωπίσουν την πρόκληση. Πάντα θεωρούσα πως αποτελούσατε μια σπουδαία ομάδα, ικανή να τιμά το όνομα που διαλέξατε για να λάβετε μέρος στα εικονικά διαστημικά προγράμματα της ΠΣΝΑ: Γαλιλαίος. Αναμφίβολα, θα ένιωθε κι εκείνος επίσης υπερήφανος για σας. Τώρα, όπως ήταν εκείνος και πολλοί άλλοι στην εποχή του, εσείς οι δύο είστε οι εκλεκτοί». Η Μπεθ αισθάνθηκε ρίγος, ενώ ο Νίκολας άρχισε να τρώει τα νύχια του με μια μανία που είχε να τον πιάσει μήνες. «Ναι, παρ' όλο που δυσκολεύεστε να το πιστέψετε, το πεπρωμένο ολόκληρης της ανθρωπότητας βρίσκεται στα χέρια σας και από σας θα εξαρτηθεί το να μη διαλυθεί για πάντα μέσα στα θολά νερά της Ιστορίας αυτή η υπέροχη και μαγευτική προσπάθεια που ανέλαβαν οι προγενέστεροι σας. Όμως δε θέλω να σας κουράσω με μια καταστροφολογική διάλεξη, όταν εσείς είστε το σύμβολο της ελπίδας μας. Έτσι ορίστηκε από τους νόμους της φύσης και έτσι θα γίνει. Οι λοιποί, οι ενήλικες και οι ηλικιωμένοι όπως εγώ, ελάχιστοι ή τίποτα δε θα μπορέσουμε να πούμε όταν θα φτάσει η στιγμή. Το μέλλον, φίλοι μου, είναι μόνο δικό σας. Ένα μέλλον συναρπαστικό, γεμάτο ευκαιρίες, ανακαλύψεις, οφέλη, αφάνταστες ακόμα και σήμερα αποκαλύψεις, που μπορούν να μετατρέψουν αυτόν εδώ τον πλανήτη σε ένα μοναδικό τόπο για την ειρηνική διαβίωση ολόκληρης της ανθρωπότητας. Αλλά το άμεσο μέλλον απειλείται από τρομερούς εχθρούς που κρύβονται μέσα στις σκιές σαν πεινασμένα για κατακτήσεις και εξουσία αγρίμια. Κι εκείνοι επίσης λαχταρούν να αποκτήσουν την Ουσία του Μυστηρίου και την αναζητούν εδώ και αιώνες για να εξουσιάσουν τον κόσμο μας με την έπαρση ύψιστων θεών του σύμπαντος. Σε εσάς, Μπεθ και Νίκολας, εναπόκειται να τους εμποδίσετε. Αυτή θα είναι η αποστολή σας σ' αυτό το εικονικό παιχνίδι: η Αποστολή Ουροβόρος! Ξέρω πως θα συνεχίσετε να προχωράτε, χωρίς να φοβάστε τα σκαμπανεβάσματα της μοίρας σας, αλλά, πιστέψτε με, δε θα είναι εύκολο. Οι σκιές θα караδοκούν πάντα και, καλό είναι να το ξέρετε, μπορεί να κινδυνέψει η ίδια σας η ζωή. Η απόφαση είναι αποκλειστικά δική σας. Καλή τύχη και εις το επανιδείν», κατέληξε η ψηφιακή εικόνα του γέροντα, που διαλύθηκε στην οθόνη σαν μια χίμαιρα, παραχωρώντας και πάλι τη θέση της στην ουράνια σφαίρα όπου ταξίδευαν άπειροι μαθηματικοί τύποι, με μια φωτεινή λεζάντα στο κάτω της μέρος:

Η Μπεθ ένιωσε σαν να είχε σταματήσει η καρδιά της. Ο Νίκολας, όμως, ήταν ενθουσιασμένος.

«ΝΚ, πες μου πως πρόκειται πράγματι για παιχνίδι», μουρμούρισε η Μπεθ, εξουθενωμένη.

«Μα προφανώς, ΜΧ! Τι άλλο μπορεί να είναι;» απόρησε ο Νίκολας γελώντας, καθώς έβλεπε το τρομαγμένο πρόσωπο της Μπεθ στην άνω δεξιά γωνία της οθόνης του.

«Αυτή η υπόθεση μου δημιουργεί κακά προαισθήματα και δε μ' αρέσει καθόλου, σ' το είπα ήδη».

«Ήταν απίστευτο, πρώτο! Πώς μπορείς να λες ότι δε σ' αρέσει καθόλου;»

«Απάντησέ μου πρώτα σε μια ερώτηση: Πώς έμαθε αυτός ο γέρος τα ονόματά μας;» του αντιγύρισε η Μπεθ.

«Ακριβώς γι' αυτό, Μπεθ, επειδή είναι ένα εικονικό πρόσωπο φτιαγμένο από την ΠΣΝΑ, και εκείνοι έχουν όλα τα προσωπικά μας στοιχεία. Ανοίγοντας το μήνυμα με τη φόρμουλα και μπαίνοντας μετά στην ιστοσελίδα του παιχνιδιού των αιγινμάτων, πρέπει να δημιουργήθηκε μέσω του Ίντερνετ κάποια σύνδεση με τους υπολογιστές μας. Έτσι, όταν βάλαμε στον κωδικό πρόσβασης τη λέξη "Σκραμπλ" ταυτόχρονα, το πρόγραμμα του παιχνιδιού προσωποποιήθηκε με το όνομά σου και με το δικό μου. Πρόκειται απλώς για ένα είδος ποπ-απ, που φτιάχτηκε με κάποια πιο προχωρημένη τεχνολογία».

«Σύμφωνοι, οι δυνατότητες του Ίντερνετ είναι απέραντες, το ξέρω. Όμως, προτού εμφανιστεί εκείνος ο γέρος στην οθόνη μου, είχα την αίσθηση πως κάποιος τρύπωσε στην κάμαρά μου, δεν ξέρω, είναι δύσκολο να το εξηγήσω...»

«Μου λες ότι υπάρχουν φαντάσματα στο διαπλανητικό σκάφος σου, ΜΧ;»

«Το 'ξερα πως θα το έπαιρνες στ' αστεία, αλλά εμένα δε με διασκεδάζει καθόλου. Ξέρω καλά τι αισθάνθηκα».

«Οι αισθήσεις συχνά μας εξαπατούν, ΜΧ. Ίσως ήταν μια λανθασμένη εντύπωση, λόγω της έκπληξης που ένιωσες όταν άκουσες τα ονόματά μας από το στόμα εκείνου του γέρου».

«Λυπάμαι που δεν είμαι τόσο γενναία όσο εσύ», είπε η Μπεθ πιο ήρεμη και κάπως θιγμένη.

«Έλα τώρα, ΜΧ, μην το παίρνεις έτσι. Κι εγώ ένιωσα λίγο φόβο, αλλά αμέσως κατάλαβα περί τίνος πρόκειται. Δεν είναι παρά ένα παιχνίδι, εντάξει; Ένα απλό και διασκεδαστικό διαδραστικό παιχνίδι δημιουργημένο από την ΠΣΝΑ».

«Και τι σχέση έχει η ΠΣΝΑ με το κήρυγμα που μας έκανε αυτός ο γέρος περί ανθρωπότητας και μέλλοντος; Σε αυτή την υπόθεση υπάρχουν εχθροί και επικίνδυνες σκιές, το άκουσες καλά».

Ο Νίκολας έφερε το χέρι του στο στόμα για να κρύψει τη διάθεσή του να γελάσει.

«Αν ξεσκονίσεις την κονσόλα σου, θα διαπιστώσεις πως πολλά βιντεοπαιχνίδια προβάλλουν εκείνη την αιώνια σύγκρουση ανάμεσα στο καλό και το κακό, ανάμεσα στο παρόν και το μέλλον της ανθρωπότητας. Σε όλα αυτά υπάρχουν εχθροί εναντίον των οποίων αγωνίζεσαι, αν δεν ήταν έτσι δε θα είχαν καθόλου πλάκα».

«Ακόμα κι αν είναι έτσι, εγώ εγκαταλείπω. Συγγνώμη, λυπάμαι πολύ, ειλικρινά, αλλά δεν είμαι διατεθειμένη να ρισκάρω τη ζωή μου σ' αυτό το χωρίς νόημα παιχνίδι. Για μένα, εκείνος ο εικονικός γέρος μιλούσε στα σοβαρά. Τα λέμε αύριο, αποσύρομαι στην περιοχή ανάπαυσης. Θα συναντηθούμε στη στάση του λεωφορείου, όπως κάθε μέρα».

«Περίμενε, ΜΧ, περίμενε!» φώναξε ο Νίκολας.

Τα φρύδια της Μπεθ έσμιξαν σε ένα μορφασμό καρτερίας.

«Οι κεραίες μου είναι ακόμα συνδεδεμένες», είπε.

«Τι έχεις να μου πεις για την Αποστολή Ουροβόρος; Ακόμα δεν ξέρουμε περί τίνος πρόκειται», της θύμισε ο Νίκολας, με την ελπίδα πως εκείνο το θέμα θα ξυπνούσε ξανά το ενδιαφέρον της Μπεθ.

«Ερευνήσέ το εσύ και αύριο μου λες», αποκρίθηκε η Μπεθ με ένα χασμουρητό αδιαφορίας και η εικόνα της εξαφανίστηκε από την οθόνη του φίλου της.

Ο Ταχυδακτυλουργός

2

«Με όλο το σεβασμό, υπαστυνόμε Τέιλορ, δεν έχω ακόμα καταλάβει τι ρόλο παίζω εγώ τελικά στην όλη υπόθεση. Έχετε ήδη στα χέρια σας την αναφορά μου και υποτίθεται ότι είναι το FBI που θα ασχοληθεί με την εξιχνίαση αυτών των εγκλημάτων».

Το κεφάλι του αρχηγού Σκαλ στράφηκε προς τον Άλντους με την ταχύτητα ενός μαστιγίου. Κατά την κρίση του, ο κοφτερός τόνος της φωνής του ντετέκτιβ δεν ήταν ο πρόπων για να απευθύνεται σε ένα στέλεχος της ομοσπονδιακής αστυνομίας, παρ' όλο που ήταν κατανοητός ο θυμός του για την ανάμειξη του FBI στην υπόθεση. Όμως η υπαστυνόμε Τέιλορ έκανε σαν να μην άκουσε.

«Αποφάσισα να συνεχίσεις τις έρευνές σου, ως ο άμεσος συνεργάτης μου στη Νέα Υόρκη. Ελπίζω πως η απόφασή μου δε δημιουργεί κανένα πρόβλημα ούτε σ' εσένα ούτε στους προϊσταμένους σου», δήλωσε απρόσμενα.

«Όχι, κανένα πρόβλημα, να είστε σίγουρη γι' αυτό», βεβαίωσε ο αρχηγός Σκαλ.

«Φαίνεται πως ο Άλντους δεν κατέληξε ακόμα στην απόφασή του», είπε η υπαστυνόμε Τέιλορ, μπρος στη σιωπή του ντετέκτιβ.

«Ναι, βέβαια, μόνο... απλώς σκεφτόμουν... Θα είναι μεγάλη μου τιμή να συνεργαστώ μαζί σας στην έρευνα της υπόθεσης», απάντησε εκείνος διστακτικά.

«Της υπόθεσης του Ταχυδακτυλουργού, έτσι θα την αποκαλούμε», είπε η υπαστυνόμε Τέιλορ. «Στο κάτω κάτω, εσύ είσαι που βάφτισες τόσο εύστοχα αυτό τον αστυνομικό φάκελο. Για το FBI ήταν η υπόθεση του κλέφτη εγκεφάλων, όνομα πολύ πιο κοινό και γκροτέσκο, αναμφίβολα».

«Άρα, είμαστε σύμφωνοι», είπε ο αρχηγός Σκαλ και σηκώθηκε όρθιος για να σημάνει το τέλος της συνάντησης.

«Υπάρχει κάτι ακόμα που θεωρώ πως οφείλετε να γνωρίζετε όλοι σας», τους προειδοποίησε η υπαστυνόμε Τέιλορ, προτού σηκω-

θεί από τον καναπέ. «Οι δύο δολοφονημένοι επιστήμονες υπήρξαν συμφοιτητές στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, στην Ίθακα».

«Είναι απίστευτο!» αναφώνησε ο Άλντους. «Η δόκτωρ Χαρτ επίσης σπούδασε νευρολογία στο ίδιο πανεπιστήμιο, όπως και ο δόκτωρ Άνταμ Γκρόσλινγκ, ο ιδρυτής του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών όπου εργαζόταν η μακαρίτισσα η Χαρτ!»

«Αυτό δεν πρέπει να είναι απλή σύμπτωση», συμπέρανε ο αστυνόμος Φιτς.

«Πώς και δεν περιλαμβάνονται αυτά τα στοιχεία στην αναφορά σου, Άλντους;» ρώτησε επιτιμητικά ο αρχηγός Σκαλ.

«Τα βρήκα σήμερα τα ξημερώματα στην επίσημη σελίδα του κέντρου, όπου περιλαμβάνονται και η βιογραφία του ιδρυτή του Άνταμ Γκρόσλινγκ, καθώς και το λαμπρό βιογραφικό της Χαρτ. Μέχρι τώρα δεν είχα δώσει καμιά σημασία σ' αυτό το γεγονός».

«Τι άλλο γνωρίζετε για τον κύριο Γκρόσλινγκ;» θέλησε να μάθει η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Εκτός από τα πολλά του ακαδημαϊκά και επαγγελματικά προσόντα, το βιογραφικό του δεν είναι ιδιαίτερα εκτεταμένο. Στα σαράντα του υπέστη ένα σοβαρό ατύχημα πέφτοντας από ένα άλογο και το κορμί του έμεινε τελείως παράλυτο ως την ημέρα του θανάτου του, πριν από δύο περίπου μήνες. Θάφτηκε σε ένα μεγάλο μαυσωλείο στο κοιμητήριο του Γκρίνγουντ».

«Αυτή η σύμπτωση ανοίγει ένα νέο δρόμο έρευνας, αν και προσθέτει επίσης ένα νέο στοιχείο πολυπλοκότητας», τόνισε ο αστυνόμος Φιτς.

Ο αρχηγός Σκαλ συνοφρυώθηκε.

«Και κυρίως πολεμικής. Αν το φημισμένο Πανεπιστήμιο Κορνέλ εμφανιστεί αναμειγμένο στα εγκλήματα του Ταχυδακτυλουργού, ακόμα και με έμμεσο τρόπο, δε θέλω να σκέφτομαι το σκάνδαλο που μπορεί να ξεσπάσει σε όλη τη χώρα. Σε πολλούς πολιτικούς δε θα αρέσει διόλου αυτή η υπόθεση».

«Όλα αυτά την καθιστούν ακόμα πιο συναρπαστική», είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ, που για μια στιγμή είχε χαθεί μέσα στο κουβάρι των συλλογισμών της.

Η πόρτα του γραφείου άνοιξε και ένας αστυφύλακας πρόβαλε δειλά το κεφάλι του.

«Φέρνω την αλληλογραφία σας, αρχηγέ», είπε.

Τα χοντρά χέρια του αρχηγού Σκαλ άρπαξαν μια ογκώδη στοίβα φακέλων διαφόρων μεγεθών.

«Ευχαριστώ, Πίλοκ».

«Θα άφηνα αυτή την επείγουσα επιστολή για τον ντετέκτιβ Φόουλερ στο γραφείο του, μα αφού βλέπω πως είναι εδώ...»

«Φέρ' την, Πίλοκ, θα του τη δώσω εγώ».

Ο αστυφύλακας έκλεισε την πόρτα ξεφυσώντας σαν κουρασμένη αρκούδα.

«Η περιέργεια του Πίλοκ εξακολουθεί να είναι ακόρεστη, παρά την ηλικία του», σχολίασε ο αστυνόμος Φιτς.

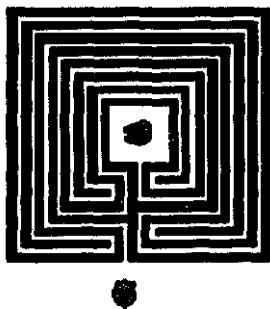
Η επιστολή προς τον ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ δεν είχε αποστολέα, αν και η ταχυδρομική σφραγίδα ήταν της Νέας Υόρκης· η διεύθυνση του παραλήπτη είχε γραφτεί με το χέρι.

«Με την άδειά σας», είπε ο ντετέκτιβ καθώς έπιασε να ανοίξει το φάκελο.

Έσκισε το χαρτί και έβγαλε από μέσα ένα μικρό σημείωμα, που περιείχε ένα αλλόκοτο σκίτσο.

«Κάτι σημαντικό, Άλντους;» ρώτησε ο αστυνόμος Φιτς μπροστά στη σιωπή του ντετέκτιβ.

«Φοβάμαι πως κάποιος άρχισε να μας κάνει πλάκα», είπε ο Άλντους, αφήνοντας το σημείωμα πάνω στο τραπέζι, σε κοινή θέα.



Η Γοιθική Λέσχη

2

Με τίτλους όπως «Ένα γοητευτικό ταξίδι στη μεσαιωνική εποχή», «Η επιστροφή στο Μεσαίωνα», «Το πάρκο μιας λησμονημένης εποχής», σύσσωμος ο Τύπος του Μεγάλου Μήλου αφιέρωνε σελίδες ολόκληρες για να παρουσιάσει το μελλοντικό μεσαιωνικό θεματικό πάρκο που σχεδίασε ένας άγνωστος και εκκεντρικός πολυεκατομμυριούχος, τον οποίο πολλοί ονόμαζαν ήδη σερ Γουόλτερ Στακ. Έγχρωμες φωτογραφίες έδειχναν μια μεγαλειώδη οχυρωμένη πόλη, χωριά, κάστρα και καθεδρικούς ναούς, κι άλλες πολλές λεπτομέρειες από τη μακέτα του εκπληκτικού συμπλέγματος που μπορούσε να εντάξει την πόλη των ουρανοξυστών στην πρωτοπορία των θεματικών πάρκων των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Ωστόσο, ο πραγματικός πρωταγωνιστής της είδησης ήταν η προσωπικότητα που στην πρώτη της δημόσια εμφάνιση είχε κατορθώσει να σαγηνεύσει δεκάδες χιλιάδες Νεοϋορκέζους, που ανυπομονούσαν τώρα να γνωρίσουν τη συναρπαστική ζωή ενός άντρα τόσο γοητευτικού και ελκυστικού όσο ο κύριος Στακ.

Ο ερχομός του Μπένσον έβγαλε τον Στακ από τους στοχασμούς του. Ο Μπένσον ήταν ένας άντρας με χαρωπή όψη παρά την ηλικία του, πλούσια γκρίζα μαλλιά, μάτια μικρά και παχιά φρύδια, που χάριζαν στο ζωηρό του πρόσωπο την όψη ενός Εγγλέζου οικονόμου του 19ου αιώνα. Κομπψά ντυμένος με σκούρο σακάκι και μαύρη γραβάτα, είχε μετατραπεί σε πολύ λίγο χρόνο στην αχώριστη σκιά του αινιγματικού κυρίου Στακ.

«Τι мүόρεσες να ανακαλύψεις;» τον ρώτησε ο Στακ με ανυπομονησία, μόλις ο Μπένσον έκλεισε πίσω του την πόρτα.

«Ο κρυφός κωδικός στη φόρμουλα ήταν η λέξη "Σκραμπλ" και, στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα εικονικό παιχνίδι στο Ίντερνετ», είπε ο Μπένσον.

«Ο γερο-Κένεθ Κόγκαν ήταν βαρεμένος, το 'ξερα εγώ!» αναφώνησε ο Στακ, ανάβοντας νευρικά ένα τσιγάρο.

«Οι χάκερ μας εντόπισαν την παρουσία τουλάχιστον δύο κυβερ-

νοναυτών που απέκτησαν πρόσβαση στο παιχνίδι μέσω του δικτύου, αλλά δεν καταφέρνουν να βρουν κανένα στοιχείο που να επιτρέπει το γεωγραφικό εντοπισμό των υπολογιστών τους. Μάλλον πρόκειται για δύο μαθητές της Πειραματικής Σχολής Νέων Αστροναυτών, που διηύθυνε ο Κένεθ Κόγκαν από το σπίτι του ως εικονική σχολή στο δίκτυο.

«Υποθέτω πως οι πειρατές μας θα επιχειρήσαν να μπουν στα αρχεία του δικτυακού τόπου αυτής της ανόητης σχολής».

«Η διεύθυνση του δικτυακού τόπου της ΠΣΝΑ φαίνεται εκτός λειτουργίας στον πλοηγό και είναι αδύνατο να ανοίξει η αρχική σελίδα».

«Που να πάρει... Μπένσον! Χαραμίσαμε μια περιουσία επενδύοντας σ' αυτούς τους άχρηστους χάκερ και τώρα μας δουλεύουν ψιλό γαζί. Ο γερο-Κόγκαν έκρυψε στο Ίντερνετ τους κωδικούς που επιτρέπουν να βρεθεί η Ουσία του Μυστηρίου. Να κοιτάζουν να τους βρουν πάση θυσία, προτού την αρπάξουν εκείνα τα δυο μυξιάρικα που μπήκαν στο παιχνίδι», είπε βαρύθυμα ο Στακ.

«Οι χάκερ μας πιστεύουν πως σύντομα θα τα καταφέρουν, αλλά, απ' ό,τι φαίνεται, ο εξοπλισμός του συστήματος προστατεύεται με μια πολύ προχωρημένη τεχνολογία, που εμποδίζει την πρόσβαση πειρατών στο πρόγραμμα του παιχνιδιού».

«Περίμενα χρόνια αυτή τη στιγμή, Μπένσον. Το μυστικό είναι τώρα στα χέρια μας και, αν δεν ενεργήσουμε γρήγορα, θα μας ξεφύγει σαν μια γλιστερή πλάκα σαπούνι».

«Δεν είναι όλες οι ειδήσεις κακές», είπε ο Μπένσον επιχειρώντας να ηρεμήσει τον κύριο Στακ.

«Λέγε, λοιπόν».

«Οι εισβολείς μας κατάφεραν να συλλάβουν μια ηχητική ζώνη όπου ακούγονται οι συζητήσεις των νεαρών στη διάρκεια του παιχνιδιού. Όταν μιλούν μεταξύ τους στη βιντεοκλήση, αποκαλούν ο ένας τον άλλο ΝΚ και ΜΧ». Ο Μπένσον έβαλε το χέρι στην τσέπη του σακακιού του και έβγαλε ένα μικρό CD. «Οι φωνές τους είναι γραμμένες εδώ».

Τα χέρια του Στακ όρμησαν στον ασημί δίσκο, τον άρπαξαν και τον έχωσαν στη σχισμή του φορητού υπολογιστή που ήταν ανοιχτός πάνω στο τραπέζι. Το πρόγραμμα πολυμέσων των Windows ενεργοποιήθηκε μόλις εντόπισε το CD και, στη στιγμή, από τα μικρά μεγά-

φωνα ακούστηκε η φωνή των δύο νέων που έμοιαζαν σαν να μιλούσαν από κάποιο μακρινό διαστημόπλοιο:

«...κι εγώ ένιωσα λίγο φόβο, αλλά αμέσως κατάλαβα περί τίνος πρόκειται. Δεν είναι παρά ένα παιχνίδι, εντάξει; Ένα απλό και διασκεδαστικό διαδραστικό παιχνίδι δημιουργημένο από την ΠΣΝΑ. Και τι σχέση έχει η ΠΣΝΑ με το κήρυγμα που μας έκανε αυτός ο γέρος περί ανθρωπότητας και μέλλοντος; Σε αυτή την υπόθεση υπάρχουν εχθροί και επικίνδυνες σκιές, το άκουσες καλά. Αν ξεσκονίσεις την κονσόλα σου, θα διαπιστώσεις πως πολλά βιντεοπαιχνίδια προβάλλουν εκείνη την αιώνια σύγκρουση ανάμεσα στο καλό και το κακό, και ανάμεσα στο παρόν και το μέλλον της ανθρωπότητας. Σε όλα αυτά υπάρχουν εχθροί εναντίον των οποίων αγωνίζεσαι, αν δεν ήταν έτσι δε θα είχαν καθόλου πλάκα. Ακόμα κι αν είναι έτσι, εγώ εγκαταλείπω. Συγγνώμη, λυπάμαι πολύ, ειλικρινά, αλλά δεν είμαι διατεθειμένη να ρισκάρω τη ζωή μου σ' αυτό το χωρίς νόημα παιχνίδι. Για μένα, εκείνος ο εικονικός γέρος μιλούσε στα σοβαρά. Τα λέμε αύριο, αποσύρομαι στην περιοχή ανάπαυσης. Θα συναντηθούμε στη στάση του λεωφορείου, όπως κάθε μέρα. Περίμενε, ΜΧ, περίμενε! Οι κεραίες μου είναι ακόμα συνδεδεμένες. Τι έχεις να μου πεις για την Αποστολή Ουροβόρος; Ακόμα δεν ξέρουμε περί τίνος πρόκειται. Ερεύνησέ το εσύ και αύριο μου λες».

Οι φωνές των δύο νέων έσβησαν, αφήνοντας στα αυτιά του Στακ την αθώα ηχώ των λεξεών τους.

«Δεν είναι πολύ», του είπε για να μην τον αφήσει να δει την ανησυχία του.

«Τουλάχιστον έχουμε κάποια αρχικά, ΝΚ και ΜΧ, καθώς και τη δυνατότητα να συνεχίσουμε να ακούμε τις συνομιλίες τους στο μέλλον. Ίσως οι ίδιοι μας πουν πού μένουν ή σε ποιο σχολείο πηγαίνουν», επιχειρηματολόγησε ο Μπένσον με το πρόσωπο του ανέκφραστο.

«Θέλω να βρεις εκείνους τους δύο μαθητευόμενους αστροναύτες, Μπένσον! Και το θέλω τώρα!!!» κραύγασε ο κύριος Στακ κόκκινος από οργή, σβήνοντας στην παλάμη του χεριού του την καύτρα του τσιγάρου που είχε μόλις ανάψει.

Η Αποστολή Ουροβόρος

3

Η έκπληξη της Μπεθ ήταν τεράστια, όταν διαπίστωσε ότι ο Νίκολας δεν ερχόταν στη στάση του σχολικού λεωφορείου όπως κάθε μέρα. Όσο περνούσε η ώρα, μια σκιά ανησυχίας άρχισε να κυριεύει σιγά σιγά τις σκέψεις της. Η κουβέντα τους το περασμένο βράδυ είχε τελειώσει με έναν τρόπο κάπως βιαστικό και η Μπεθ αισθανόταν ένοχη που αρνήθηκε να συνεχίσει τη συζήτηση για την Αποστολή Ουροβόρος. Το γνώριζε πολύ καλά, παρ' όλο που προσπάθησε να το κρύψει, ότι είχε χάσει την αυτοκυριαρχία της λόγω του φόβου που της προξένησαν τα λόγια του Κένεθ Κόγκαν. Όλη τη νύχτα το συλλογιζόταν και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα πως, πιθανόν, η αντίδραση της απέναντι στο παιχνίδι των αινιγμάτων υπήρξε κάπως υπερβολική· σε τελική ανάλυση, όπως την είχε διαβεβαιώσει ο Νίκολας, δεν επρόκειτο παρά για ένα εικονικό παιχνίδι. Γι' αυτό ήθελε να του πει το συντομότερο ότι λυπόταν, ότι λυπόταν που συμπεριφέρθηκε σαν ένα τρομαγμένο κοριτσάκι, ανίκανη να διακρίνει ανάμεσα στην πραγματικότητα και τη φαντασία εκείνου του παιχνιδιού των αινιγμάτων και μυστηρίων.

Άνοιξε το σακίδιο της, έβγαλε το κινητό της και πήρε το νούμερο του Νίκολας. Ήλπιζε πως θα το σήκωνε αμέσως και θα της έλεγε πως ήταν εκεί κοντά, ή πως τον είχε πάρει ο ύπνος μα βρισκόταν ήδη στο δρόμο, ή πως ήταν άρρωστος στο σπίτι, όπως άλλες φορές, όμως η κονσερβαρισμένη φωνή που άκουσε στο ακουστικό της ήταν μιας γυναίκας που της ανακοίνωνε ότι ο αριθμός τον οποίο καλούσε ήταν κλειστός ή εκτός δικτύου. «Κλειστός ή εκτός δικτύου», επανέλαβε η Μπεθ, διακωμωδώντας με έναν ένρينو τόνο τη φωνή της τηλεφωνήτριας. Ο Νίκολας ποτέ δεν έκλεινε το κινητό του και πάντα φρόντιζε να έχει φορτισμένη την μπαταρία. Το κινητό για τον Νίκολας ήταν μια μανία σχεδόν αρρωστημένη. Και αν του είχε συμβεί κάτι; Και αν οι κίνδυνοι που τους προανήγγειλε ο Κένεθ Κόγκαν ήταν τόσο πραγματικοί όσο είχε εκείνη φανταστεί;

Βλέποντας να πλησιάζει το λεωφορείο, αποφάσισε να ξεχάσει τα

καταστροφικά της προαισθήματα. Δεν ήθελε να την πατήσει ξανά, ειδικά μάλιστα τώρα που είχε αποφασίσει να συνεχίσει το παιχνίδι των αινιγμάτων. Αφού η Αποστολή Ουροβόρος τους περίμενε για να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου, θα την αναλάμβαναν μαζί, ακόμα κι αν έπρεπε να ρισκάρουν την ίδια τη ζωή τους αναζητώντας την. Το μόνο που ευχόταν ήταν να περάσει γρήγορα το πρωινό για να πάει στο σπίτι του Νίκολας και να μάθει επιτέλους τι συνέβαινε.

«Χαίρετε, κυρία Κίλμπι. Ο Νίκολας είναι στο σπίτι;»

«Γεια σου, Μπεθ! Χαίρομαι που σε βλέπω. Πώς τα πας;» είπε η κυρία Κίλμπι ανοίγοντας την πόρτα.

«Πολύ καλά, ευχαριστώ, κυρία Κίλμπι», αποκρίθηκε η Μπεθ συνισταλμένα.

«Έλα, πέρασε, ο Νίκολας έμεινε σπίτι σήμερα. Έχει λιγάκι πυρετό και βήχει, μα όχι τίποτα σοβαρό στην πραγματικότητα. Το ξέρεις άλλωστε, την άνοιξη υποφέρει πολύ από την αλλεργία του».

«Το φαντάστηκα και γι' αυτό σκέφτηκα να του φέρω τις σημειώσεις των μαθημάτων», είπε η Μπεθ, ξεροκαταπίνοντας αμήχανα.

«Είσαι πολύ καλή, Μπεθ. Περίμενε ένα λεπτό να πω στον Νίκολας ότι είσαι εδώ. Θα χαρεί πολύ που θα σε δει».

Η κυρία Κίλμπι ήταν μια ωραία γυναίκα με μεγάλα μαύρα μάτια και γλυκιά έκφραση, που σπάνια ανησυχούσε με τις επανειλημμένες αλλεργικές κρίσεις του γιου της. Ήξερε ότι ο Νίκολας ήταν ένα υγιές και δυνατό αγόρι και ότι εκείνα τα επεισόδια πυρετού και βήχα εξαφανίζονταν ως διά μαγείας μετά από μια ημέρα ανάπαυσης και πολλές δόσεις σπρέι εισπνοών.

Η Μπεθ περίμενε στο χολ του πολυτελούς διαμερίσματος, κατηγορώντας τον εαυτό της για τους παράλογους φόβους της ότι είχε συμβεί κάτι στον Νίκολας ή για το ότι της φάνηκε, πράγμα ακόμα πιο γελοίο, πως αυτό το τόσο αόριστο όσο και απίθανο κάτι είχε κάποια σχέση με το παιχνίδι των αινιγμάτων. Τώρα ήξερε ότι ο Νίκολας βρισκόταν πολύ κοντά της, στον Αρθρωτό Διαστημικό του Σταθμό ΝΚ, και επιτέλους ένιωσε ήσυχη.

Τον είδε να εμφανίζεται από το βάθος ενός μακριού, σε σχήμα Γ διαδρόμου, φορώντας τη φόρμα της ΠΣΝΑ και το κασκέτο, με το γέισο στραμμένο προς τα πίσω, σαν παίκτης του μπέιζμπολ. Κάθε άλλο παρά όψη αρρώστου είχε, αντίθετα έλαμπε ολόκληρος.

«Τι έκπληξη, Μπεθ!»

«Ήθελα απλώς να σου πω πως φέρθηκα πολύ ανόητα», είπε η Μπεθ κάπως σφιγμένα.

«Ω, έλα τώρα, ΜΧ!»

«Όχι, σοβαρά, Νίκολας, χτες βράδυ έκανα σαν μικρό κοριτσάκι», επέμεινε.

Ο Νίκολας την έπιασε από το χέρι.

«Ξέχασέ τα τώρα αυτά και έλα μαζί μου, θέλω να σου δείξω κάτι ενδιαφέρον».

Δεν ήταν η πρώτη φορά που η Μπεθ έμπαινε στο δωμάτιο του Νίκολας, αλλά όποτε το έκανε ένιωθε σαν να βρισκόταν μέσα σε ένα διαστημόπλοιο. Ο Νίκολας είχε προσέξει ως και τις πιο ασήμαντες λεπτομέρειες. Μάλιστα, μια κάποια ακαταστασία συνέβαλλε στη δημιουργία της χαοτικής ατμόσφαιρας μιας διαστημικής καμπίνας που αιωρείται αβαρής στο κοσμικό διάστημα.

«Κάθισε εδώ», της υπέδειξε, πλησιάζοντας στη θέση του ελέγχου ένα ψηλό σκαμπό σε σχήμα ρομπότ.

«Πώς τα πας με την αλλεργία σου;»

«Ποτέ δεν ανάσαινα καλύτερα», αποκρίθηκε ο Νίκολας κλείνοντας της το μάτι.

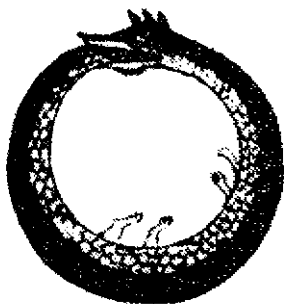
«Προσποιήθηκες τον άρρωστο για να συνεχίσεις το παιχνίδι;» ρώτησε η Μπεθ κάπως ενοχλημένη. Ούτε όμως μπορούσε να κατηγορήσει τον Νίκολας επειδή αποφάσισε να φέρει εις πέρας την Αποστολή Ουροβόρος χωρίς να λογαριάσει τη δική της συμμετοχή, ύστερα από τον τρόπο που είχαν αποχαιρετιστεί το περασμένο βράδυ.

«Κάνεις λάθος, Μπεθ. Αν εγκαταλείψεις εσύ, θα εγκαταλείψω κι εγώ. Είμαστε η ομάδα Γαλιλαίος, μην το ξεχνάς ποτέ».

Η Μπεθ κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Όχι, δε θα το ξεχάσω».

«Όμως, πριν πάρουμε αυτή την απόφαση, θέλω να; σου δείξω κάτι». Τα χέρια του Νίκολας σκάλισαν μέσα σε μια στοίβα διάσπαρτα χαρτιά πάνω στο γραφείο του, ώσπου βρήκε αυτό που έψαχνε. «Κοίτα αυτό», είπε, δείχνοντάς της ένα σκίτσο τυπωμένο σε ένα φύλλο χαρτί.



«Πολύ πρωτότυπο», μουρμούρισε η Μπεθ δίχως να καταλαβαίνει.

«Είναι κάτι πολύ περισσότερο από αυτό, είναι ο Ουροβόρος, το φίδι που δαγκώνει την ουρά του: το σύμβολο της μεσαιωνικής αλχημείας».

Η αλχημεία δεν ήταν άγνωστη στην Μπεθ, όπως και πολλοί από τους θρύλους που είχαν γραφτεί σχετικά με την τέχνη της μετάλλαξης του μολύβδου σε χρυσό, ή τη μυθική φιλοσοφική λίθο που αναζητούσαν οι αλχημιστές του Μεσαίωνα. Εκείνη και ο Νίκολας είχαν μάθει στην ιστορία της επιστήμης πως οι πρώτοι αλχημιστές ήταν οι Αιγύπτιοι, πως η αλχημεία ήταν η μητέρα της χημείας και της φαρμακολογίας, πως χρησιμοποιούσε μια ερμητική γλώσσα, αδύνατον να αποκωδικοποιηθεί από τους περίεργους ή τους εχθρούς της, ή πως πρόσωπα τόσο φημισμένα όσο ο Ρογήρος Βάκων, ο Τύχων Βράχιος ή ο ίδιος ο Ισαάκ Νεύτων αφιέρωσαν μεγάλο μέρος του χρόνου τους στη μελέτη της αλχημικής τέχνης. Επίσης θυμόταν πως είχε δει ξαναδεί κάποια φορά -εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς- φίδι που δάγκωνε την ουρά του στο εξώφυλλο κάποιου βιβλίου. Αλλά αυτή τη ζωγραφιά του Ουροβόρου που της έδειχνε τώρα ο Νίκολας δεν την είχε ξαναδεί ποτέ.

«Ναι, σύμφωνοι, είναι το σύμβολο της μεσαιωνικής αλχημείας, όμως πού μας οδηγεί αυτό; Εγώ δε βλέπω παρά ένα αηδιαστικό ζώο που δαγκώνει την ουρά του», είπε η Μπεθ δίχως ενθουσιασμό και δίχως να εγκαταλείπει διόλου το σκεπτικισμό της.

Ο Νίκολας κούνησε το κεφάλι του.

«Αυτό το αηδιαστικό ζώο, όπως το ονομάζεις εσύ, είναι ένα σύμβολο, Μπεθ, και τα σύμβολα έχουν μια απόκρυφη σημασία. Αν τη βρούμε, τουλάχιστον θα μπορέσουμε να μάθουμε ποιο μυστικό κρύ-

βεται πίσω από την Αποστολή Ουροβόρος του εικονικού παιχνιδιού που σε ανησυχεί τόσο. Το καταλαβαίνεις τώρα;»

«Θέλεις να πεις πως το σύμβολο του Ουροβόρου μπορεί να μας δώσει μια κατεύθυνση σχετικά με το νόημα της Ουσίας του Μυστηρίου που οφείλουμε να ψάξουμε;»

«Αν δώσεις περισσότερη προσοχή σε ό,τι λέω, θα αποφύγεις πολλές ερωτήσεις σαν κι αυτή. Δεν αρμόζουν στην ευφυΐα σου».

«Και η έρευνα για το νόημα αυτό σου προκάλεσε την αλλεργία στα μαθήματα του σχολείου;» επέμεινε η Μπεθ, που είχε θιχτεί η υπερηφάνειά της.

«Ακριβώς. Όμως νομίζω πως άξιζε τον κόπο να μείνω σήμερα σίτι...»

«Σίγουρα δεν έχεις παγιδευτεί σ' αυτό το εικονικό παιχνίδι, Νίκολας;»

«Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση;»

«Επειδή ακόμα και τα παιχνίδια στο Ίντερνετ δημιουργούν εξάρτηση, και εσύ άρχισες ήδη να εκδηλώνεις τα ίδια συμπτώματα με έναν εξαρτημένο στα βιντεοπαιχνίδια». Τον κοίταξε εξεταστικά σαν να είχε μπροστά της έναν άρρωστο, και συνέχισε: «Πεσμένα βλέφαρα, μαύροι κύκλοι από κάτω, διεσταλμένες κόρες, χλομάδα, μελανά χείλη, άτονη έκφραση, εξάντληση, τρέμουλο των χεριών...»

«Με δουλεύεις, Μπεθ;»

«Χτες βράδυ σίγουρα είχες αϋπνία και στοιχηματίζω δέκα δολάρια πως δεν έφαγες ακόμα τίποτα».

«Κάνεις λάθος, χτες κοιμήθηκα τον ύπνο του δικαίου και σήμερα έφαγα του σκασμού. Δεν είμαι κανένα μωρό που δεν ξέρει να φροντίζει τον εαυτό του και χρειάζεται νταντά».

«Εντάξει, αστειευόμουν, Νίκολας, αλλά... δε νομίζεις πως θα έπρεπε να καταπιαστείς μ' αυτό το θέμα με μεγαλύτερη ηρεμία;»

Ο Νίκολας το συλλογίστηκε για λίγο.

«Ίσως να έχεις δίκιο. Αλλά το παιχνίδι μου φάνηκε τόσο γοητευτικό αφότου κατάφερα να λύσω το μαθηματικό τύπο ώστε δεν μπορούσα να το βγάλω από το μυαλό μου ούτε στιγμή. Δε φανταζόμουν ποτέ ότι μπορούσε να υπάρχει ένα τέτοιο παιχνίδι, μοιάζει τόσο αληθινό...»

«Κι εμένα μου φαίνεται καταπληκτικό, όμως δεν πρέπει το παιχνίδι να παίζει μαζί μας, αλλά εμείς με το παιχνίδι», παρατήρησε η Μπεθ.

«Είσαι στ' αλήθεια διατεθειμένη να συνεχίσεις το παιχνίδι;»
«Ναι, αρκεί να μην χάσουμε τον έλεγχο του», αποκρίθηκε η Μπεθ, κι άπλωσε το χέρι της στον Νικόλας.
Και επισφράγισαν σιωπηρά μια συμφωνία που, δίχως να το ξέρουν, θα τους ήταν αδύνατον να τηρήσουν.

Ο Ταχυδακτυλουργός

3

Κάτω από το ορμητικό νερό του ντους, ο Άλντους πάσχιζε να διώξει τις επαναλαμβανόμενες εικόνες που κατέκλυζαν τις σκέψεις του. Ευχόταν έστω και για μια στιγμή να ξεχάσει τα πάντα, να γίνει ο νους του άγραφο χαρτί και να απολαύσει την ευχάριστη αίσθηση του παγωμένου νερού που αναζωογονούσε κάθε μυ του κορμιού του. Δεν είχε καν κοιμηθεί, ήταν κουρασμένος και του απέμεναν ακόμη αρκετές ώρες εντατικής εργασίας στο Κέντρο Γκρόσλινγκ, προτού μπόρσει να επιστρέψει στο διαμερισμό του. Άλλά, όσο κι αν προσπαθούσε, το πτώμα της Χαρτ, η λέξη «Κόι» χαραγμένη με πυρωμένο σίδερο στο χέρι της, ένα ανοιχτό και άδειο κρανίο πάνω στο λευκό πάγκο του νεκροτομείου, το ευγενικό και όμορφο πρόσωπο της υπαστυνόμου Τέιλορ, το κορμί του φίλου του του Τομ καταματωμένο και νεκρό ή το σκίτσο ενός λαβυρίνθου με ένα ποντίκι στην είσοδο και ένα κομμάτι τυρί στο κέντρο του εμφανίζονταν και εξαφανίζονταν από το μυαλό του σε μια ιλιγγιώδη αλληλουχία φωτογραφικών στιγμιότυπων, θαρρείς και ο εγκέφαλος του έπαιζε μαζί του.

Τράβηξε την κουρτίνα και, με τα μάτια ακόμα κλειστά, αναζήτησε το μπουρνούζι. Όσο ξυριζόταν, αναρωτήθηκε μήπως η Χαρτ ήταν σε θέση να του δώσει μια εύλογη εξήγηση για το πώς δημιουργούνταν οι εικόνες που έβλεπε με τόσο εκπληκτική καθαρότητα, και γιατί. Ο εγκέφαλος, ο ίδιος του ο εγκέφαλος, του φαινόταν τόσο θολός και ανεξήγητος που δυσκολευόταν να πιστέψει πως κάποιος θα μπορούσε να είχε ανακαλύψει τους μηχανισμούς λειτουργίας του,

σαν να επρόκειτο για έναν κοινό υπολογιστή. Και, με το που το σκέφτηκε αυτό, άρχισε να κάνει μορφασμούς μπροστά στον καθρέφτη· σούφρωσε τη μύτη, ζάρωσε το μέτωπο, ύψωσε τα φρύδια, έβγαλε τη γλώσσα, άνοιξε το στόμα, έδειξε τα δόντια σαν ένα ζώο με απειλητική διάθεση και, τελικά, προσποιήθηκε ένα χαμόγελο. Ήταν κάτι που δεν το είχε ξανακάνει ποτέ και που, υπό άλλες συνθήκες, θα του φαινόταν παιδιάστικο ή κωμικό. Αλλά απόρησε με τον εαυτό του διαπιστώνοντας πως αρκούσαν χιλιοστά του δευτερολέπτου, ίσως ακόμα λιγότερο, για να μετασχηματιστεί μια απλή σκέψη σε μια συγκεκριμένη έκφραση του προσώπου του. Μια θαυμαστή και αόρατη παρόρμηση που, σαν ηλεκτρική σπίθα, ήταν ικανή να θέσει σε κίνηση όλο του το σώμα, επιτρέποντάς του τη στιγμή εκείνη να στέκεται όρθιος και να γλιστρά το ξυραφάκι απαλά πάνω στα μάγουλά του.

Δεν είχε τελειώσει το ξύρισμα όταν χτύπησε το τηλέφωνο της σάλας και βγήκε ο αυτόματος τηλεφωνητής. Ο Άλντους άκουσε από το λουτρό τη ζεστή και εγκάρδια φωνή της Πέμπι:

«Χτες βράδυ σου τηλεφώνησα πολλές φορές, αλλά δεν ήσουν σπίτι. Ελπίζω η γιορτή να μην κατέληξε σε μεθύσι, το αλκοόλ πάντα σε χαλούσε», είπε σε τόνο χαρωπό. Κατόπιν συνέχισε: «Μην ξεχνάς πως θα βρεθούμε αύριο για τον αγώνα της χρονιάς με τους Νικς, πλήρωσα μια περιουσία για τα εισιτήρια. Ραντεβού στο γνωστό μέρος. Σε φιλώ, η βατραχούλα».

Ένα σφύριγμα έβαλε τέλος στην ηχογράφηση. Ο Άλντους σκέφτηκε να της τηλεφωνήσει, αλλά δεν είχε και πολλή όρεξη να μιλήσει με την Πέμπι. Χωρίς να ξέρει καλά καλά γιατί, από τη στιγμή που είδε το πτώμα της Χαρτ, είχαν επιστρέψει στη μνήμη του τα φαντάσματα του παρελθόντος που πίστευε λησμονημένα ή θαμμένα για πάντα. Η εικόνα του φίλου του του Τομ νεκρού είχε εμφανιστεί ξανά στα όνειρά του σαν ένας αλλόκοτος εφιάλτης κι έβλεπε και ξανάβλεπε το κομματιασμένο σώμα του ανάμεσα στις καλαμιές της λίμνης Χιούρον. Όλο το χωριό είχε βγει να ψάξει τον Τομ Γκάλαχερ την τρομερή νύχτα που δεν επέστρεψε στο σπίτι του, αλλά ήταν ο Άλντους εκείνος που τον βρήκε. Γνώριζε κάθε γωνιά του ποταμού όπου κάθε απόγευμα ψάρευαν μαζί με τον Τομ, κολυμπούσαν και γελούσαν ασταμάτητα. Όμως εκείνη την ημέρα ο Άλντους είχε αποφασίσει να μείνει σπίτι για να μελετήσει για ένα διαγωνισμό παρέα με την Πεμπι· και ο Τομ, ξεροκέφαλος και παθιασμένος,

αποφάσισε να πάει μόνος του για ψάρεμα. Ο δολοφόνος παρέμεινε άγνωστος και ασύλληπτος. Ο Άλντους ορκίστηκε με δάκρυα λύσσας πάνω στον τάφο του φίλου του πως θα τον έβρισκε, αλλά δεν κατάφερε να εκπληρώσει την υπόσχεσή του. Η Πέμπι ήταν η δίδυμη αδερφή του Τομ και, μετά το θάνατο του, η δίδυμη αδερφή του Άλντους. Την αποχωρίστηκε μόνο την ημέρα που έφυγε για την αστυνομική ακαδημία και, με τα χρόνια, η Πέμπι αποφάσισε να πάει να ζήσει στη Νέα Υόρκη για να είναι κοντά στον αδερφό της τον Άλντους: αυτός ήταν ο μόνος άνθρωπος που δεν τη φώναζε ποτέ με το κανονικό της όνομα.

Η Γοιθική Λέσχη

3

Στη Νέα Υόρκη κανένας δεν γνώριζε τα μυστικά υπόγεια της Γοιθικής Λέσχης. Μόνο μια επίλεκτη ομάδα δώδεκα ισχυρών αντρών συγκεντρωνόταν κάθε βδομάδα σε μια υπόγεια αίθουσα με πέτρινους τοίχους, φωτισμένη από μεγάλους πυρσούς και διακοσμημένη, σε μια πλευρά της, με το σύμβολο δύο αντικριστών φιδιών. Στο κέντρο της σάλας, ένα μεγάλο τραπέζι και δώδεκα πολυθρόνες αποτελούσαν τη μοναδική επίπλωση εκείνης της κρυμμένης από τα μάτια του έξω κόσμου γαλαρίας.

Ο Στακ ασκούσε χρέη προέδρου μαζί με τον Μπένσον. Φορούσαν και οι δύο ένα μαύρο καλογερίστικο ράσο και κουκούλα που σκίαζε το πρόσωπο τους, όπως και τα υπόλοιπα μέλη της ομάδας. Η εβδομαδιαία τους τελετουργία είχε αρχίσει.

«Η βασιλεία της επιστήμης τελειώνει όπου να 'ναι!» διακήρυξε ο Στακ με επίσημη φωνή.

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!» απήγγειλαν εν χορώ οι ρασοφόροι.

«Οι παλαιές ματαιώσεις και απογοητεύσεις μας θα δώσουν τη θέση τους σε μια εποχή νέα και αιώνια!» συνέχισε ο Στακ τη δήση του.

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Η μεγάλη στρατιά της αληθούς πίστεως θα υψωθεί υπεράνω της υποκρισίας των απίστων!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Η Γένεσις είναι η μοναδική αρχή **Kat** η Αποκάλυψις θα είναι το μοναδικό τέλος της Γης!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Ο Θεός είναι μια άυλη πραγματικότητα μέσα στη θεϊκή του ανωτερότητα!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

Οι φωνές όλο και δυνάμωναν σε κάθε στροφή, με μια συνεχόμενη έξαψη που οδηγούσε στην έκσταση.

«Ο άνθρωπος είναι μόνο νους και πνεύμα!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Η ταπεινότητα ενώπιον του Θεού θα μας κάνει αθάνατους στο αιώνιο βασίλειο Του!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Γοτθική: η νέα θρησκεία είναι ο αυθεντικός δρόμος για τη σωτηρία της ψυχής!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Στην άγνοια του ανθρώπου βρίσκεται η ευτυχία του!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

«Ο θάνατος είναι η τιμωρία που αρμόζει στην αλαζονεία των σοφών!»

«Δόξα Σοι ο Θεός μας!»

Μόλις απαγγέλθηκαν οι δέκα αρχές της Γοτθικής Λέσχης, ο Μπένσον έλαβε το λόγο για να πληροφορήσει τους υπόλοιπους μοναχούς για την εκπληκτική αύξηση των οικονομικών προσφορών δεκάδων χιλιάδων Βορειοαμερικανών κάθε φυλής και τάξης, αποφασισμένων να στηρίξουν ανεπιφύλακτα τη χρηματοδότηση του Μεγάλου Μεσαιωνικού Πάρκου της Νέας Υόρκης.

«Σας βλέπω ιδιαίτερα αισιόδοξο, αδελφέ Γουόλτερ», είπε ένας μοναχός, του οποίου η κουκούλα άφηνε να φαίνονται μόνο κάτω φρύδια πυκνά και λευκά, μάτια τόσο ανοιχτόχρωμα που έμοιαζαν άδεια και μια αραιή γενειάδα.

«Η αισιοδοξία μου είναι συνέπεια της πίστης μου, αδελφέ Ρόμπερτ. Και αν προσθέσετε την πίστη σας στη δική μου, είμαι βέβαιος πως θα καταστούμε αήττητοι».

«Δεν είναι μόνο η πίστη αυτό που θα μας μετατρέψει στους πιο ισχυρούς άντρες της Γης», ανταπάντησε ένας άλλος καλόγερος με αντιπαθητική φωνή.

«Πράγματι, αδελφέ Γουίλσον, χρειάζονται επίσης η φιλοδοξία και η κακοβουλία, μα σας διαβεβαιώνω πως αυτά τα χαρίσματα τα διαθέτουμε εν αφθονία», αποκρίθηκε ο Στακ.

«Ωστόσο», επέμεινε ο αδελφός Ρόμπερτ, «δεν εκπληρώσατε ακόμα την υπόσχεσή σας να αποκτήσετε την Ουσία του Μυστηρίου».

Ο Γουόλτερ Στακ ένωσε σαν να του κάρφωσαν μια βελόνα στους κροτάφους, αλλά έκρυψε τον πόνο και αποκρίθηκε με ηρεμία:

«Ποτέ δεν υποψιάστηκα πως ο γερο-Κένεθ Κόγκαν θα την έκρυβε πριν τον αιχμαλωτίσουμε», παραδέχτηκε, κοιτάζοντας μια μικρή κρυστάλλινη υδρία που είχε δίπλα του πάνω στο τραπέζι.

«Και τι απέγινε η επαναστατική σας τεχνολογία για το διάβασμα της σκέψης, αδελφέ Γουόλτερ; Είναι προφανές πως αποτύχατε στην αποστολή σας να αποκαλύψετε το μυστικό», παρατήρησε ένας άλλος μοναχός με σκελετωμένα χέρια και πρόσωπο.

«Το σύστημα ανάγνωσης του νου που εφηύρε η δόκτωρ Χαρτ ικανοποίησε και με το παραπάνω όλες μας τις προσδοκίες. Γνωρίζουμε σήμερα για την Ουσία του Μυστηρίου όλα όσα γνώριζε και ο πανούργος Κόγκαν. Αλλά ούτε ο ίδιος ήξερε πού την είχε κρύψει».

«Υπονοείτε πως χάσαμε τα ίχνη της Ουσίας του Μυστηρίου ύστερα από τόσα χρόνια αναζήτησης;» ρώτησε ένας παχύσαρκος μοναχός με αγαθή έκφραση, του οποίου μάντευε κανείς τη φαλάκρα κάτω από την κουκούλα.

Ο Μπένσον επενέβη για να βοηθήσει τον κύριό του.

«Μην ανησυχείτε, αδελφέ Τζακ, η Ουσία του Μυστηρίου θα είναι σύντομα δική μας, σας διαβεβαιώνω».

«Το ελπίζουμε, αδελφέ Μπένσον, διότι ξέρετε ήδη καλά πώς πληρώνονται τα σφάλματα στη Γοτθική Λέσχη», του θύμισε ο καλόγερος, σαν να ανήγγελλε ένα κακό προαίσθημα.

Η Αποστολή Ουροδόρος

4

Ως τις εννέα ακριβώς, ο Νίκολας δεν είχε δει το πρόσωπο της Μπεθ να εμφανίζεται στην άνω δεξιά γωνία της οθόνης του υπολογιστή του.

«Έλεγα πως με είχες ξεχάσει, ΜΧ», είπε ο Νίκολας όλο χαρά.

«Δεν ήθελα να σε αποσπάσω από τη μελέτη σου».

«Είσαι ακόμα θυμωμένη μαζί μου;»

«Εγώ ποτέ δεν ήμουν θυμωμένη μαζί σου, ΝΚ, απλώς ένιωσα κάπως ενοχλημένη όταν σκέφτηκα πως θα μπορούσες να μπεις στο παιχνίδι δίχως εμένα».

«Διατεθειμένη να συνεχίσεις, επομένως;»

«Καταφατική απάντηση, ΝΚ».

«Η Αποστολή Ουροδόρος είναι έτοιμη να ξεκινήσει!» φώναξε ο Νίκολας από τον Αρθρωτό Διαστημικό Σταθμό ΝΚ, με τον ενθουσιασμό ενός παιδιού.

«Η Ουσία του Μυστηρίου θα γίνει δική μας!» πρόσθεσε η Μπεθ με την ίδια χαρά.

«Κινητήρες αναμμένοι;»

«Αναμμένοι».

«Υπολογιστές έτοιμοι για την απογείωση;»

«Υπολογιστής του Διαπλανητικού Σκάφους ΜΧ, έτοιμος».

«Ο πλοηγός του κυβερνοναύτη ενεργοποιημένος;»

«Ενεργοποιημένος και σε αναμονή, ΝΚ».

«Γενικό χειριστήριο δικτυακών παιγνίων εγκατεστημένο;»

«Τζόιστικ εγκατεστημένο».

«Εισάγω συντεταγμένες εντοπισμού του παιχνιδιού των αιγιμάτων».

«Συντεταγμένες εισήχθησαν».

«Ιστοσελίδα επί της οθόνης;»

«Θετική απάντηση, ΝΚ. Ζητήθηκε κωδικός πρόσβασης».

«Αναγνώριση κωδικού σε εξέλιξη».

«Κωδικός δεκτός, ΝΚ!»

«Ουράνια σφαίρα ενόψει».

«Επιβεβαιώνω».

Η ουράνια σφαίρα τυλιγμένη με νέφη είχε εμφανιστεί ξανά στις οθόνες τους, με τη φωτεινή λεζάντα από κάτω της:

KANTE ΚΛΙΚ ΣΤΗ ΣΦΑΙΡΑ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΕΧΙΣΕΤΕ

Η Μπεθ αισθάνθηκε ένα έντονο πετάρισμα στο στομάχι και ο Νίκολας φλεγόταν από την επιθυμία να ανακαλύψει ποια έκπληξη θα τους περίμενε σε αυτή τη νέα φάση του παιχνιδιού των άπειρων αιγιμάτων. Για μια στιγμή έμεινε σιωπηλός, δίνοντας την ευκαιρία στην Μπεθ να επαναβεβαιώσει την εμπιστοσύνη της στον εαυτό της.

«Συμβαίνει κάτι, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ μπροστά στη σιωπή του Νίκολας.

«Όχι, τίποτα, ΜΧ».

«Ετοιμος για κλικ στην ουράνια σφαίρα μόλις τελειώσω την αντίστροφη μέτρηση;» είπε η Μπεθ, παίρνοντας τώρα την πρωτοβουλία. Σκέφτηκε πως με αυτό τον τρόπο θα διαλύονταν οι αμφιβολίες που θα μπορούσε να έχει ο Νίκολας αναφορικά με την απόφασή της να συνεχίσει το παιχνίδι.

«Ετοιμος, ΜΧ!»

«Αρχίζω αμέσως την αντίστροφη μέτρηση: τρία, δύο, ένα, μηδέν».

Κάνοντας κλικ με το ποντίκι πάνω στην ουράνια σφαίρα, η εικόνα στις οθόνες τους ξεθώριασε σιγά σιγά ώσπου μετατράπηκε σε απόλυτο σκοτάδι. Κύλησαν μερικά δευτερόλεπτα χωρίς να συμβαίνει τίποτα.

«Βλέπεις κάτι στην οθόνη σου, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ ανυπόμονα.

«Αρνητική απάντηση, ΜΧ, πιθανόν η νέα φάση του παιχνιδιού φορτώνεται τώρα και θα καθυστερήσει μερικά ακόμα λεπτά για να ξεκινήσει...»

Πριν αποσώσει τη φράση του ο Νίκολας, ένα σημείο μικρό σαν αστέρι φωτίστηκε στο κέντρο της οθόνης τους, ενώ άρχισε να ακούγεται μια γλυκιά μελωδία. Η μουσική όλο και δυνάμωνε σε ρυθμό και ένταση, ενώ το φωτεινό σημείο μεγάλωνε, ώσπου παραχώρησε τη θέση του σε μια σκηνή που άφησε τον Νίκολας και την Μπεθ με το στόμα ανοιχτό: σε ένα είδος υπόστεγου για διαστημικά σκάφη, συνηθισμένου στα βιντεοπαιχνίδια, δύο εικονικές ανθρώπινες φι-

γούρες, ντυμένες με τις φόρμες και τα κασκέτα της ΠΣΝΑ, στέκο-
νταν όρθιες, ακίνητες, πλάι σε ένα μικρό σκάφος με αλλόκοτο, αε-
ροδυναμικό σχήμα.

Ο Νίκολας πίεσε ένα από τα πλήκτρα του τζόιστικ, κι ένιωσε όλο
το αίμα του κορμιού του να κοχλάζει στις φλέβες του.

«Κουνιούνται, ΜΧ, κουνιούνται!» αναφώνησε.

«Είναι φανταστικό, απίστευτο!» φώναξε και η Μπεθ, κυριευμένη
από τον ίδιο ενθουσιασμό.

Τα δύο εικονικά πρόσωπα μετακινούνταν στις οθόνες τους ακο-
λουθώντας τα βήματα που οι Νίκολας και Μπεθ υπαγόρευαν ο κα-
θένας με το δικό του τζόιστικ. Ο καθένας τους, ανεξάρτητα από τον
άλλον, πηγαينوερχόταν γύρω από το μικρό διαστημόπλοιο, πλησία-
ζε στις πλατφόρμες εκτόξευσης, εξέταζε με περιέργεια τους μεταλ-
λικούς, γεμάτους φωτάκια πίνακες που κάλυπταν τους τοίχους ή
πρόβαλλε από τη μεγάλη εξώπορτα του υπόστεγου για να ατενίσει
το τεράστιο δάσος που τους περιέβαλλε ή το γαλάζιο και καθαρό
ουρανό. Κι ακόμα έπιαναν αντικείμενα, άνοιγαν πόρτες, εξέταζαν
τραπέζια και συρτάρια και μπαινόβγαιναν στο σκάφος, σαν δύο
σαστισμένοι αστροναύτες που είχαν ανακαλύψει ένα νέο και αλλό-
κοτο πλανήτη.

«Αυτό πρέπει να είναι το σκάφος που μας έφερε εδώ», είπε ο
Νίκολας.

«Έτσι είναι, ΝΚ, είδα τη θέση ελέγχου και είναι η ίδια με εκείνη
που παρουσιάστηκε στις οθόνες μας».

«Πιθανόν να ξαναταξιδέψουμε μ' αυτό το σκάφος προς ένα ά-
γνωστο σύμπαν».

«Αχ, εσύ και τα όνειρά σου του αστροναύτη! Καλύτερα να ψά-
ξεις να βρεις μια έξοδο, δεν είναι δυνατόν να μείνουμε κλεισμένοι
σ' αυτό το υπόστεγο για πάντα».

Ο Νίκολας πολύ σύντομα κατάφερε να κάνει το πρόσωπο που έ-
λεγε με το δικό του τζόιστικ να εκτελεί πιρουέτες στον αέρα, να
πηδάει, να σκύβει, να έρπει, να κρέμεται από κάποια προεξοχή ή να
σκαρφαλώνει στους σωλήνες του εκτοξευτή με μια ευλυγισία σαλι-
μάγκου, ενόσω διέτρεχε κάθε γωνιά εκείνου του εικονικού και μα-
γικού χώρου.

«Πώς το 'κάνες αυτό, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ, θαυμάζοντας τη δε-
ξιοτεχνία με την οποία χειριζόταν και έλεγε ο Νίκολας τη δική του
φιγούρα.

«Πρέπει απλώς να συνδυάσεις τη δράση του προσώπου με τις κινήσεις των διαφόρων πλήκτρων του τζόιστικ. Δοκίμασε να πιέσεις πολλά μαζί. Για παράδειγμα, πίεσε τα πλήκτρα X και O, και θα δεις το ανθρωπάκι σου να κάνει μια κατακόρυφη περιστροφή και να ξαστέκεται όρθιο».

Τα δάχτυλα του δεξιού χεριού της Μπεθ γλιστρούσαν πάνω στο τζόιστικ με ένα συντονισμό που πίστευε ότι είχε ξεχάσει, αφού, εδώ και κάμποσα χρόνια, είχε πάψει να παίζει βιντεοπαιχνίδια. Σύντομα κατάφερε να αποκτήσει τον έλεγχο του τζόιστικ και μετακίνησε τη φιγούρα της μαζί με του Νίκολας, ακολουθώντας τον σε όλα τα σάλτα και τις ακροβασίες που πραγματοποιούσε. Και όταν η φιγούρα του Νίκολας στάθηκε, έκανε και η δική της το ίδιο και σταμάτησε δίπλα στην άλλη. Τότε η Μπεθ πίεσε τα πλήκτρα L και R και είδε την προοπτική της οθόνης της να αλλάζει, εμφανίζοντας μπροστά στα μάτια της το όμορφο πρόσωπο του νεαρού που τη συνόδευε.

«Εσύ είσαι, ΝΚ! Είναι απίστευτο, αλλά είσαι εσύ!» αναφώνησε.

Η Μπεθ αισθανόταν ευτυχισμένη.

Ο Νίκολας γούρλωσε τα μάτια του· αν και μπορούσε να δει ολόκληρες τις φιγούρες του παιχνιδιού στην οθόνη του, δεν είχε προσέξει τα πρόσωπά τους από την οπτική γωνία που είχε ενεργοποιήσει.

«Τι θέλεις να πεις;»

«Μην κουνάς τη φιγούρα σου και πάτησε τα L και R ταυτόχρονα», του είπε η Μπεθ.

Ένα χαμόγελο δυσπιστίας και έκπληξης χαράχτηκε στα χείλη του Νίκολας.

«Είσαι πανέμορφη, ΜΧ!» είπε, ανίκανος να πιστέψει αυτό που έβλεπε.

«Είσαι κούκλος, ΝΚ, μα δεν μπορώ να πιστέψω ότι εμείς οι ίδιοι είμαστε οι φιγούρες που πρωταγωνιστούν στο παιχνίδι. Μου φαίνεται τόσο... τόσο απίστευτο».

«Σου το είπα πως αυτό θα ήταν ένα παιχνίδι αλλιώτικο από τ' άλλα. Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν είναι μια μεγαλοφυΐα».

«Οι φωτογραφίες!» πέταξε η Μπεθ, λες και οι λέξεις ξέφυγαν από τα χείλη της.

«Προφανώς! Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν πρέπει να ψηφιοποίησε τις φωτογραφίες που στείλαμε στην ΠΣΝΑ όταν πραγματοποιήσαμε την εγγραφή μας για να αποκτήσουμε την ταυτότητα. Το ξέχασες;» είπε ο Νίκολας, ανοίγοντας ένα φερμουάρ στο στήθος της

φόρμας του του εκπαιδευόμενου αστροναύτη. Από την τσέπη έβγαλε μια κάρτα μεγέθους πιστωτικής και κοίταξε τη φωτογραφία του πλάι στο λογότυπο της ΠΣΝΑ.

«Ναι, σίγουρα αυτό είναι», είπε η Μπεθ χαμογελώντας άθελά της.

«Είναι παράξενο, ΜΧ, αλλά το εικονικό σου είδωλο κουνάει τα χείλη του ενώ μιλάς, σαν να αναπαράγει με ακρίβεια τα λόγια σου».

«Το πρόσεξα κι εγώ, ΝΚ, και με το δικό σου είδωλο συμβαίνει το ίδιο».

«Πιστεύω ότι και οι φωνές μας ενσωματώνονται μέσω του Ίντερνετ στο παιχνίδι, κάνοντάς το πιο ρεαλιστικό».

«Ίσως αυτό το παιχνίδι να διαθέτει μια πολύ προχωρημένη τεχνική, που είναι ακόμα άγνωστη στους χρήστες του δικτύου».

Ο Νίκολας πήγαινε να πει στην Μπεθ πως μάλλον είχε δίκιο, αλλά ένας παράδοξος μεταλλικός ήχος, σαν από το άνοιγμα μιας βαριάς μπουκαπόρτας, τον έκανε να αναπηδήσει από τη θέση του ελέγχου του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού ΝΚ.

«Το άκουσες αυτό;» ρώτησε, κουνώντας ενστικτωδώς το τζόιστικ του χωρίς να ξέρει καλά καλά από πού προερχόταν η βροντή.

«Ναι, το άκουσα, ΝΚ. Περί τίνος πρόκειται;»

Καθώς κουνούσαν και οι δυο τις φιογούρες τους για να δουν τι συνέβαινε, άκουσαν τη φωνή μιας εικονικής κοπέλας, που θα έπρεπε να ήταν συνομήλικη τους.

«Μην ανησυχείτε! Συγνώμη που άργησα... αλήθεια, συγχωρήστε με, λυπάμαι ειλικρινά», είπε χωρίς ανάσα η καινούρια φιογούρα που ενσωματωνόταν απρόοπτα στο παιχνίδι, αφήνοντας και πάλι στήλες άλατος τον Νίκολας και την Μπεθ.

Η εικόνα στις οθόνες τους άλλαξε, χωρίς να πατήσουν οι ίδιοι κανένα πλήκτρο, και το πρόσωπο της νεαρής νεοφερμένης εμφανίστηκε, ωραίο και φωτεινό, μπρος στα δύσπιστα μάτια τους. Ο Νίκολας θα ορκιζόταν πως έβλεπε οπτασίες, αλλά το πρόσωπο εκείνης της κοπέλας ήταν τόσο τέλειο, τόσο ντελικάτο και όμορφο, ώστε έμεινε με το στόμα ανοιχτό δίχως να ξέρει τι να πει.

«Το όνομά μου είναι Κάρολ, Κάρολ Ράμσει», άρχισε να λέει το εικονικό πρόσωπο, προτού προλάβει η Μπεθ να αντιδράσει απέναντι σ' εκείνη τη νέα και απροσδόκητη εμφάνιση. «Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν μου ανέθεσε να βγω για να σας υποδεχτώ, αλλά δεν κατάφερα να φτάσω εγκαίρως. Ο μηχανισμός ασφαλείας του συστήμα-

τος είχε διαπιστώσει μια εξωτερική διείσδυση στις γραμμές επικοινωνίας του μεταφορέα σας και αποκαθιστούσε τη βλάβη...»

Η Μπεθ κατάφερε να ξεπεράσει τη βουβαμάρα της και να πει κάτι τραυλίζοντας έντονα.

«Διείσδυση... εξωτερική διείσδυση στις... στις γραμμές επικοινωνίας του μεταφορέα μας; Τι σημαίνει αυτό, ΝΚ;» ρώτησε, ανήσυχη.

«Δεν ξέρω, ΜΧ, αλλά άφησε την Κάρολ να συνεχίσει, ίσως μπορέσει να μας εξηγήσει», είπε ο Νίκολας, χωρίς να ξέρει γιατί είχε απευθυνθεί στην κοπέλα που έβλεπε στην οθόνη με το όνομά της, σαν να τη γνώριζε πραγματικά.

«Ευχαριστώ, ΝΚ, είσαι πολύ ευγενικός», είπε το εικονικό είδωλο της Κάρολ Ράμσεϊ.

Το κορμί της Μπεθ ατόνησε σαν να ήταν έτοιμη να λιποθυμήσει, ενώ ο Νίκολας άφησε ένα μακρόσυρτο σφύριγμα έκπληξης και θυμασμού.

«Μπορείς να συνομιλήσεις μαζί μας;» ρώτησε, δίχως να ξέρει αν απευθυνόταν στην οθόνη του υπολογιστή του ή σε ένα νέο είδος φαντάσματος.

«Καταλαβαίνω πως σας εκπλήσσω, αλλά κι εγώ επίσης είμαι ένα ον με νοημοσύνη όπως εσείς· εικονικό, βέβαια, αλλά νοήμον σε τελική ανάλυση», διευκρίνισε η Κάρολ με μεγάλη φυσικότητα και εκφραστικότητα. «Έτσι θα είναι τα βιντεοπαιχνίδια του μέλλοντος και εγώ δεν αποτελώ παρά ένα παράδειγμα από τις πολλές εκπλήξεις που σας περιμένουν ακόμα να ανακαλύψετε στην καινούρια ζωή σας εδώ. Αυτό είναι ένα διαδραστικό και αινιγματικό παιχνίδι, ήδη το γνωρίζετε τόσο καλά όσο και εγώ. Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν υποθέτω πως θα σας μίλησε γι' αυτό», συνέχισε η Κάρολ Ράμσεϊ με το γλυκό και σαγηνευτικό της χαμόγελο.

Ο Νίκολας γελούσε άθελά του εξαιτίας της έξαυγής του και η Μπεθ κατάφερε να κάνει πάλι τους μυς της να ανταποκρίνονται στις εντολές του εγκεφάλου της. Πίστεψε πως ξυπνούσε από ένα μπερδεμένο και απίστευτο όνειρο, αλλά η πραγματικότητα ήταν ακόμα μπροστά της, όπως μπροστά της εξακολουθούσε να βρίσκεται κι η οθόνη του υπολογιστή της με το χαμογελαστό πρόσωπο ενός εικονικού και νοήμονος όντος που ονομαζόταν Κάρολ Ράμσεϊ.

Ο Ταχυδακτυλουργός

4

Αυτή τη φορά, το Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ του φάνηκε πολύ λιγότερο εχθρικό και αλλόκοτο από όσο στην προηγούμενή του επίσκεψη. Έχοντας περιδιαβεί την ιστοσελίδα του, ο Άλντους εκτύπωσε ένα λεπτομερές σχεδιάγραμμα της οργανωτικής δομής του και κάμποσα πλάνα των διαφόρων ζωνών έρευνας. Τουλάχιστον είχε πλέον μέσες άκρες μια ιδέα για το τι μαγειρευόταν σε εκείνο το επιβλητικό κτίριο από ατσάλι.

Προτού φύγει από το πάρκινγκ που βρισκόταν στη δυτική ζώνη του εκτεταμένου συγκροτήματος, ο ντετέκτιβ ξανακοίταξε το οργανόγραμμα του επιστημονικού ιδρύματος: η μακαρίτισσα δόκτωρ Κέιτι Χαρτ ήταν η υπεύθυνη συντονίστρια του Τμήματος Νευροβιολογίας του Συναισθήματος, όπου υπήρχαν σε εξέλιξη διάφορα ερευνητικά προγράμματα αναφορικά με τη μνήμη, τη νόηση και τα ανθρώπινα συναισθήματα. Ο Άλντους δεν καταλάβαινε εντελώς την εμβέλεια αυτών των ερευνών, παρ' όλο που είχε διαβάσει στην ιστοσελίδα τους επιστημονικούς στόχους του κάθε πεδίου μελέτης. Είχε απλώς αντιληφθεί ότι οι διαδικασίες μάθησης, οι αναμνήσεις, οι συμπεριφορές, η ηθική διάπλαση και τα συναισθήματα του κάθε ανθρώπινου όντος εξαρτώνται από εκατό δισεκατομμύρια συνδέσμων νευρώνων και ότι η δόκτωρ Χαρτ ανέπτυξε ένα αποτελεσματικό σύστημα τεχνικών για να εισέρχεται στον εγκέφαλο, να αποκωδικοποιεί τη λειτουργία του και να βάζει τάξη στο φαινομενικό χάος του κυτταρικού δικτύου που γεννάει τις σκέψεις. Ωστόσο, ήταν σίγουρος πως ο διευθυντής του κέντρου θα του διευκρίνιζε αυτά και πολλά άλλα ζητήματα, που του ήταν ακατανόητα.

«Περιμένετε μια στιγμή, ντετέκτιβ Φόουλερ, να ειδοποιήσω το διευθυντή ότι ήρθατε», είπε μια ρεσεψιονίστ με φωνή σοπράνο, τα μικροσκοπικά γυαλιά της οποίας στηρίζονταν και ισορροπούσαν τέλεια στην άκρη της μύτης της.

Σήκωσε το τηλέφωνο με ένα βεβιασμένο χαμόγελο, νιώθοντας ά-

βολα από την παρουσία του νεαρού ντετέκτιβ του Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης.

«Κύριε Μπράνα, ο ντετέκτιβ Φόουλερ μόλις έφτασε».

Η ρεσεψιονίστ κούνησε μερικές φορές το κεφάλι της καταφατικά και έκλεισε το τηλέφωνο.

«Θα σας δεχτεί αμέσως, μπορείτε να καθίσετε στο μεταξύ, αν θέλετε», είπε, δείχνοντας πάνω από τα γυαλιά της προς κάτι καναπέδες από λευκό δέρμα στο χολ της εισόδου.

Το χολ ήταν ένα μεγάλο, κυκλικό αίθριο με κίονες, πάνω στους οποίους στηριζόταν ένας γυάλινος θόλος που επέτρεπε να βλέπει κανείς τον ουρανό. Στο κέντρο, το νερό που ξεπηδούσε από την κορυφή ενός πυραμιδοειδούς σιντριβανιού κυλούσε κελαρύζοντας και δημιουργώντας λεπτές υδάτινες επιφάνειες διάστικτες από άπειρα στραφαλιίσματα του ηλιακού φωτός που περνούσε από τη θολωτή οροφή, σχηματίζοντας ένα υπέροχο ουράνιο τόξο.

Ο Άλντους έμεινε όρθιος, χαζεύοντας τα χρωματικά παιχνίδια που δημιουργούσαν η μεταλλική πυραμίδα, το φως και το νερό, ώσπου σήκωσε τα μάτια και πρόσεξε το γιγάντιο κάδρο που κρεμόταν σε μια κόγχη του τοίχου απέναντι από την είσοδο. Από την προνομιακή θέση του πορτραίτου του, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ έμοιαζε να τον κοιτάζει προκλητικά. Ο Άλντους είχε δει πολλά πορτραίτα αυτού του είδους κρεμασμένα σε πανεπιστημιακά αμφιθέατρα, σε διαδρόμους δικαστηρίων, σε γραφεία επισήμων ή σε μουσεία. Όμως κανένα δεν κρατούσε μια νεκροκεφαλή ανάμεσα στα χέρια του, σαν να επιδείκνυε ένα περιζήτητο τρόπαιο.

«Ο ιδρυτής μας υπήρξε ένας εξαιρετικός άνδρας», είπε μια φωνή πίσω του.

Ο Άλντους στράφηκε και είδε το διευθυντή Μπράνα.

«Ναι, είμαι βέβαιος γι' αυτό», δήλωσε προσπαθώντας να κρύψει την έκπληξή του.

«Ετοιμος να αρχίσετε την ανάκρισή σας, ντετέκτιβ;» ρώτησε ο διευθυντής απλώνοντάς του το χέρι.

Ο Άλντους το έσφιξε και είπε:

«Πιστέψτε με, λυπάμαι που σας ξαναενοχλώ, κύριε Μπράνα».

- «Δε μιλούσα σοβαρά», είπε εκείνος χτυπώντας το μπράτσο του αστυνομικού φιλικά. «Τι θα λέγατε να πάρουμε κάτι στην καντίνα του προσωπικού πριν ανεβούμε στο γραφείο μου;»

«Θα προτιμούσα να μιλήσουμε ιδιαιτέρως, κύριε Μπράνα, δε διαθέτω πολύ χρόνο», αρνήθηκε ο Άλντους.

«Το αντιλαμβάνομαι, φυσικά».

«Είστε πολύ ευγενικός. Ίσως μια άλλη φορά».

«Τότε, ακολουθήστε με, θα ανέβουμε με το δεξί ασανσέρ».

Το λευκό ήταν το χρώμα που κυριαρχούσε στο Κέντρο Γκρόσλινγκ: τοίχοι λευκοί, ταβάνια και πατώματα λευκά, επίπλωση λευκή, ένα είδος ουδέτερης και ακαθόριστης νεφέλης όπου δεν υπήρχε άλλος χώρος για οπτικές εντυπώσεις πέρα από τη μεγαλοπρέπεια του χολ, το πυραμιδοειδές σιντριβάνι και το πορτραίτο του ιδρυτή του.

Στο γραφείο του διευθυντή Μπράνα, μια εξαιρετικά επιμελημένη καθαριότητα καλούσε επίσης σε συγκέντρωση όλων των αισθήσεων προς το φαρδύ παράθυρο που έβλεπε στον κήπο, όπου μεγάλα δέντρα ύψωναν τα κλαδιά τους ως την τζαμαρία σαν να ήθελαν να κρυφοκοιτάζουν στα ενδότερα του κέντρου.

«Εδώ δεν μπορώ να σας προσφέρω τίποτ' άλλο πέρα από νερό», είπε ο διευθυντής, τοποθετώντας δυο ποτήρια και ένα μπουκάλι πάνω στο τραπέζι.

«Είναι αρκετό, ευχαριστώ».

Ο Άλντους κάθισε στην ίδια πολυθρόνα που είχε καθίσει και στην προηγούμενη συνάντησή τους.

«Τι σημαίνει η νεκροκεφαλή που κρατάει ο Άνταμ Γκρόσλινγκ στο πορτραίτο του;» ρώτησε.

«Λοιπόν, υποθέτω πως ο ίδιος το θέλησε αυτό, και έτσι πόζαρε στο ζωγάφο. Είναι ένας παλιός πίνακας και τότε δεν υπήρχε ακόμα αυτό το κέντρο· μου είναι δύσκολο να δώσω μια θεωρητική εξήγηση, αλλά πιστεύω ότι δε θα έπεφτα έξω αν σας έλεγα ότι η νεκροκεφαλή ανέκαθεν συνδεόταν με το θάνατο».

«Ο θάνατος στα χέρια της επιστήμης», είπε ο Άλντους.

«Η η ζωή, ντετέκτιβ», απάντησε ο Μπράνα, παίρνοντας θέση αντίκρου στον καλεσμένο του. «Αν το καλοσκεφτείτε, η κυριαρχία πάνω στο θάνατο μας οδηγεί στη ζωή. Αυτή ήταν η προσπάθεια της ιατρικής ήδη από τις απαρχές της: να νικήσει την ασθένεια και το θάνατο που αναπαριστά εκείνη η νεκροκεφαλή».

«Ναι, θα μπορούσε να ερμηνευτεί και από αυτή τη σκοπιά», παραδέχτηκε ο Άλντους.

«Αυτή, βεβαίως, είναι η άποψή μου. Όμως, ως νευρολόγος, οφείλω να σας πω πως η γνώμη μου είναι απολύτως σχετική. Και, αν

μου επιτρέπετε, να σας πω επίσης ότι, για σας, το σημαντικό δεν είναι το τι θέλησε να αναπαραστήσει ο Γκρόσλινγκ μ' εκείνο τον πίνακα, ούτε τι εξήγηση θα μπορούσα να σας δώσω εγώ· το πραγματικά ενδιαφέρον, ντετέκτιβ, είναι τι σημαίνει για σας ή τι βλέπετε εσείς σ' εκείνη τη νεκροκεφαλή».

Δίχως να το έχει επιδιώξει, ο Άλντους είχε οδηγήσει τη συζήτηση σε ένα πεδίο που τον ενδιέφερε ιδιαίτερα.

«Εγώ θα έλεγα πως η νεκροκεφαλή θα μπορούσε να είναι ένα δοχείο, ένα σκεύος, δεν ξέρω, το περιτύλιγμα που περιείχε τον εγκέφαλο ενός πτώματος», είπε, για να δει την αντίδραση του συνομιλητή του.

Ο διευθυντής Μπράνα χαμογέλασε.

«Συμπαθάτε με, ντετέκτιβ Φόουλερ, αλλά οφείλετε να παραδεχτείτε ότι η δική σας εξήγηση είναι **πολύ** πιο εξεζητημένη από τη δική μου. Ιδωμένη με αυτό τον τρόπο, η νεκροκεφαλή θα μπορούσε επίσης να αποτελεί τη δομή που στηρίζει το πρόσωπο ενός ανθρώπου: την επιδερμίδα, τα μαλλιά, τα μάτια, τη μύτη, το στόμα...»

«Ένα ακόμα μέρος του σκελετού».

«Έτσι είναι, μια οστέινη κατασκευή και τελεία και παύλα, για να απλοποιήσουμε ακόμα περισσότερο τη θεωρία σας. Αλλά υποθέτω πως δεν ήρθατε να με δείτε για να μιλήσουμε για νεκροκεφαλές ή για ανατομικά ζητήματα», κατέληξε ο διευθυντής Μπράνα.

«Όχι, προφανώς όχι. Απλώς η **νεκροκεφαλή** του πίνακα μου φάνηκε μια λεπτομέρεια αρκετά *περίεργη*».

«Η περιέργεια είναι το κίνητρο της επιστήμης, ντετέκτιβ, και υποθέτω επίσης μιας αστυνομικής **έρευνας**. Πείτε μου, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;»

Ο Άλντους έβγαλε από την τσέπη του μπουφάν του ένα μικρό σημειωματάριο και ένα μολύβι.

«Μιλήστε μου για τη δόκτορα Χαρτ, κύριε Μπράνα», του ζήτησε. «Κανένας από τους συναδέλφους της στο κέντρο δεν ήξερε να μου πει τίποτα για κείνη και για την προσωπική της ζωή. Όλοι συμφωνούν ως προς την ευγένεια της, τις γνώσεις της, τη διαίσθησή της, την όσφρησή της, για να το πω έτσι, ως ερευνήτριας, την επιστημονική της ιδιοφυΐα, *αλλά κανένας* δε γνώριζε να μου πει πώς σκεφτόταν, τι πράγματα της άρεσαν, πού πήγαινε, ποιον συναντούσε, τι πίστευε, ποιον αγαπούσε... Εσείς είστε ο μοναδικός που καταφέρατε να τη γνωρίσετε πραγματικά, πέρα από τη ζωή της σ' αυτό

το κέντρο, και ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει να εξιχνιάσουμε τη δολοφονία της».

Ο διευθυντής του κέντρου είχε ακούσει προσεκτικά κάθε λέξη του ντετέκτιβ και η έκφραση του σκοτεινίασε. Έβγαλε ένα μακρύ α-ναστεναγμό και είπε:

«Η Κέιτι ήταν μια σπουδαία γυναίκα, αναμφίβολα η καλύτερη που γνώρισα ποτέ. Οι δυο μας συναντηθήκαμε από την πρώτη κιό-λας μέρα στα μαθήματα της ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου Κορνέλ, καθισμένοι στην πρώτη σειρά. Το πρώτο που είπε μόλις κά-θισε δίπλα μου ήταν: "Το όνομά μου είναι Κέιτι Χαρτ και θα είμαι το νούμερο ένα αυτής της τάξης". Κατόπιν μου ομολόγησε πως αμέ-σως κατάλαβε ότι θα ήμουν εγώ ο ανταγωνιστής της στην κατάκτη-ση του άριστα μετ' επαίνων και του βραβείου της αποφοίτησης. Εί-χαμε μπροστά μας έξι χρόνια σπουδών και αυτή ήξερε ήδη τι θα συ-νέβαινε. Πάντα έτσι ήταν για το καθετί. Η ιατρική τη συνάρπαζε πιο πολύ κι από τη ζωή. Περνούσε τις ώρες της κλεισμένη στη βιβλιο-θήκη, μακριά από τον αναβρασμό της πανεπιστημιούπολης, τις γιορτές, το θέατρο, τον κινηματογράφο... αδιάφορη ακόμα και για τους συναδέλφους της στην τάξη. Εγώ πάντα την πίεζα να βγει μια βόλτα, να πάρει λίγο αέρα ή να κοιτάξει τον ουρανό, αλλά αυτή πά-ντα είχε κάποια έρευνα σε εκκρεμότητα που την εμπόδιζε να κάνει οτιδήποτε άλλο. Ήταν κάτι περισσότερο από μια έμμονη ιδέα... δεν ξέρω, δεν μπορώ να το εξηγήσω ακριβώς. Ίσως ένας τρόπος ζωής, ένας γενετικά καθορισμένος προσανατολισμός προς έναν και μόνο σκοπό, προς έναν ανέφικτο στόχο: να αποκωδικοποιήσει και να κα-τανοήσει τον ανθρώπινο εγκέφαλο. Τέτοιο ήταν το πάθος της για τη νευρολογία ώστε με παρέσυρε κι εμένα μαζί της. Από το πρώτο έτος και οι δυο μας ενταχθήκαμε ως εθελοντές συνεργάτες της έδρας που διηύθυνε τότε ο Άνταμ Γκρόσλινγκ. Ο καθηγητής Γκρόσλινγκ δεν άργησε να αντιληφθεί ότι η Κέιτι δεν ήταν απλώς μια εξαιρετική πρω-τοετής φοιτήτρια της ιατρικής, αλλά και μια προικισμένη επιστήμο-νας παρά την ηλικία της. Στα δεκαοχτώ της μόλις χρόνια μετατρά-πηκε στην πιο στενή βοηθό ενός κατ' εξοχήν πρωτοπόρου της νευ-ρολογίας όπως ήταν ο μακαρίτης ο Γκρόσλινγκ, ήδη διεθνώς φημι-σμένος για τις νευροχημικές μελέτες του του εγκεφαλικού φλοιού. Μάλιστα, για να δεχτεί τη θέση αυτή, τόλμησε να θέσει ως όρο το να συμμετέχω κι εγώ στην ερευνητική ομάδα, ως γραμματέας της καινούριας βοηθού του καθηγητή της έδρας του τμήματος. Ποτέ δε

θα ξεχάσω την έκπληξη στο πρόσωπο του Γκρόσλινγκ μπροστά στο θράσος της. Σκέφτηκα πως θα μας έδωχνε και τους δύο, όχι μόνο από το γραφείο του, αλλά και από την ιατρική σχολή, μια και καλή. Όμως, προς μεγάλη μου έκπληξη, ο Γκρόσλινγκ δέχτηκε. Η Κέιτι κι εγώ γίναμε έτσι τα πιο νεαρά μέλη μιας επιστημονικής ομάδας έρευνας σε όλη την ιστορία του Πανεπιστημίου Κορνέλ, αν και τα καθήκοντά μας, οφείλω να το πω, πάντα ήταν περισσότερο διοικητικά και οργανωτικά παρά καθαρά επιστημονικά. Τότε περίπου, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ είχε ήδη ξεκινήσει τα έργα γι' αυτό το Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών και μοιραζόταν μαζί μας... δηλαδή, κυρίως με την Κέιτι, όλες τις λεπτομέρειες του σχεδίου, για την οργάνωση των τμημάτων, τις αίθουσες μελέτης, τα εργαστήρια, τα πειραματόζωα... Τελειώνοντας τις ιατρικές σπουδές η Κέιτι ειδικεύτηκε στη νευρολογία, όπως ήταν προβλέψιμο, και εγώ στη διοίκηση νοσοκομείων και κέντρων ιατρικών ερευνών. Αλλά, αφότου άνοιξε αυτό το κέντρο, εδώ και είκοσι πέντε χρόνια, εδώ δουλεύαμε, πριν πάρουμε καν το πτυχίο μας. Υπήρξαν χρόνια σκληρά και δύσκολα, αν και ευτυχισμένα για όλους μας. Η Κέιτι είχε δημιουργήσει το δικό της τμήμα έρευνας, τα καινοτόμα προγράμματά της προχωρούσαν ταχύτατα και με εξαιρετικά αποτελέσματα και οι χρηματοδοτήσεις αυξάνονταν με ένα θεαματικό τρόπο. Ώσπου, ύστερα από λίγο καιρό, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ έπαθε ένα ατύχημα που θα τον απομάκρυνε για πάντα από τον κόσμο της επιστήμης και, ενδεχομένως, από τη ζωή επίσης. Η αγάπη του για τα άλογα και την υπερπήδηση εμποδίων τον ώθησε μια μέρα να επιχειρήσει ένα άλμα με ένα νεαρό ζώο που μόλις είχε αγοράσει και η μοίρα, θέλησε να τον ρίξει το άλογο σπάζοντάς του τη σπονδυλική στήλη. Από εκείνη τη στιγμή τα πάντα άλλαξαν, θαρρείς και μια εκτεταμένη σκιά έπεσε επάνω στον καθέναν από εμάς και μας δηλητηρίασε με ένα αέριο αόρατο, αλλά μοιραίο. Οι εγχειρήσεις στην πλάτη του Γκρόσλινγκ διαδέχονταν η μία την άλλη χωρίς επιτυχία· η Κέιτι έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη που την έκανε να κλειστεί στο σπίτι της επί μήνες, ενώ τα ερευνητικά προγράμματα του κέντρου παρέλυσαν επ' αόριστον. Εκείνες τις τρομερές μέρες επισκεπτόμουν την Κέιτι κάθε απόγευμα, δίχως να καταφέρνω να τη βγάλω από την εσωστρέφειά της. Δε μιλούσε με κανέναν, ούτε ήθελε να δει κανέναν. Διαμόρφωσε τη σοφίτα του σπιτιού της σε στούντιο ζωγραφικής και αφιέρωνε ώρες ολόκληρες στο να μουντζουρώνει καναβάτσα με αλλόκοτες φιγούρες, παραμορφωμένες από την απόγνωση.

Τώρα ξέρω ότι η Κέιτι ζωγράφιζε την ίδια την ψυχική της κατάσταση, σαν να ήθελε να διώξει τα φαντάσματα που την τυραννούσαν χτυπώντας τα με πινελιές, φτύνοντας μέσω αυτών την απελπισία και το μένος της. Καμία άλλη θεραπεία δεν ήταν αποτελεσματική κατά της μελαγχολίας της. Μέχρι που μια μέρα μπήκε απρόσμενα από αυτή εκεί την πόρτα και είπε: "Τώρα ξέρω ότι μπορώ να το κάνω, συγκάλεσε μια επείγουσα σύσκεψη όλων των τμημάτων". Μέσα σε μια νύχτα η Κέιτι είχε μεταμορφωθεί και όλη της η ενεργητικότητα, συγκρατημένη επί μήνες, εξερράγη με έναν τρόπο που πολλαπλασίασε επί χίλια την ικανότητά της στη μελέτη και την εργασία. Πέρασαν είκοσι χρόνια από τότε. Εδώ και κάποιον καιρό το όνομα της Κέιτι Χαρτ άρχισε να συζητείται ανάμεσα στους πιθανούς υποψήφιους για το Νόμπελ Ιατρικής. Αλλά η μοίρα βρέθηκε ξανά στο δρόμο της για δεύτερη φορά, με το θάνατο του Άνταμ Γκρόσλινγκ, πριν περίπου δύο μήνες. Η Κέιτι πίστευε πως δε θα άντεχε το καινούριο χτύπημα του πεπρωμένου, αλλά αυτή τη φορά συνήλθε χωρίς δυσκολία μετά από μια ελαφριά συγκινησιακή κρίση. Μάλιστα την ξαναείδα να γελάει όπως δεν έκανε εδώ και χρόνια. Και όταν φαινόταν πως θα ξαναγεννιόταν από τις στάχτες της, εσείς ο ίδιος μου ανακοινώσατε ότι την είχαν δολοφονήσει, σημαδεύοντας στο χέρι της με πυρωμένο σίδερο μια παράξενη λέξη. Αυτή, είναι εν συντομία η ανασκόπηση της ζωής της και όσα μπορώ να σας εξιστορήσω για κείνη, ντετέκτιβ. Ο θάνατος της Κέιτι είναι το ίδιο μυστηριώδης για μένα όσο και για σας», κατέληξε ο κύριος Μπράνα, συγκινημένος.

Ο Άλντους άφησε να κυλήσει κάποιος χρόνος μέσα στη σιωπή, ώστε να ξαναβρεί την ηρεμία του ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Γνώριζε πως δεν ήταν ευχάριστο για τον Μπράνα να καταδύεται στη μνήμη του αναζητώντας αναμνήσεις που καρφώνονταν στην καρδιά του σαν δηλητηριασμένα αγκάθια. Αλλά ο θάνατος, σκέφτηκε, εκείνος ο ίδιος θάνατος που θα μπορούσε να αναπαριστά η νεκροκεφαλή στο πορτραίτο του Άνταμ Γκρόσλινγκ, ήταν εξίσου άγριος και ανελέητος. Η μόνη δυνατή παρηγοριά ήταν η σύλληψη του φονιά για να μη μείνει ατιμώρητο το έγκλημά του και ο Άλντους ήταν αποφασισμένος να τον βρει.

«Λυπάμαι που πρέπει να σας κάνω κάποιες ερωτήσεις, κύριε Μπράνα, αλλά χρειαζόμαστε και μερικές λεπτομέρειες για την προσωπική σας σχέση με τη δόκτορα Χαρτ στο διάστημα αυτών των χρόνων».

«Καταλαβαίνω... σας καταλαβαίνω, μην ανησυχείτε, ντετέκτιβ, θα απαντήσω πολύ ευχαρίστως στις ερωτήσεις σας».

«Ήσασταν ερωτευμένος με τη δόκτορα Χαρτ, κύριε Μπράνα;»

Ο διευθυντής χρειάστηκε κάποιο χρόνο να απαντήσει.

«Θα ήμουν ψεύτης αν σας έλεγα όχι, αλλά ποτέ δεν της το εξομολογήθηκα. Στην καρδιά της Κέιτι δεν υπήρχε θέση για τον έρωτα. Η σχέση μας υπήρξε ανέκαθεν σχέση δύο στενών και παλιών φίλων που δούλευαν επί χρόνια μαζί, αλλά δεν έγινε ποτέ τίποτα μεταξύ μας».

«Και ανάμεσα σ' εκείνη και τον Άνταμ Γκρόσλινγκ;»

«Την περίμενα αυτή την ερώτηση, ντετέκτιβ, και δεν είμαι πολύ σίγουρος πως ξέρω να την απαντήσω».

«Αν δε θέλετε, δεν υπάρχει λόγος να το κάνετε».

«Όχι, όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό... Σας έχω ήδη πει πως το μοναδικό πάθος της Κέιτι ήταν η νευρολογία και ότι από πολύ νέα είχε μια στενή επαγγελματική συνεργασία με τον Γκρόσλινγκ· αλλά νομίζω πως οι σχέσεις τους ποτέ δεν ξεπέρασαν αυτό το όριο, παρ' όλο που ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ουδέποτε έκρυψε το θαυμασμό του για κείνη».

«Νιώθατε ζήλια γι' αυτή τη σχέση;»

«Σε κάποιες περιπτώσεις, πιθανόν, αν και πάντα γνώριζα ότι η Κέιτι ανήκε ψυχή τε και σώματι στην επιστήμη της νευρολογίας και ότι κανένας άντρας δε θα κατάφερνε να αποσπάσει την προσοχή της από τις έρευνές της. Απέριπτε ακόμα και τις συνεχείς προσκλήσεις που δεχόταν από τους συναδέλφους της παγκοσμίως για να παραστεί στα πιο σημαντικά διεθνή συνέδρια και συναντήσεις».

«Η οικιακή βοηθός της Χαρτ μου είπε ότι πότε πότε δεχόταν στο σπίτι της την επίσκεψη μιας ομάδας φίλων της. Η κυρία Ερνάντο πιστεύει πως ίσως πρόκειται για συναδέλφους ή φίλους από το κέντρο».

«Όχι, απ' όσο ξέρω. Αλλά οφείλω να σας ξεκαθαρίσω ότι δε γνωρίζω τι θα μπορούσε να κάνει στον ελεύθερο χρόνο της και στο σπίτι της η Κέιτι Χαρτ. Σε κάθε περίπτωση, το μοναδικό πρόσωπο από το κέντρο που επισκεπτόταν το σπίτι της ήμουν εγώ, αυτό μπορώ να σας το βεβαιώσω».

«Συγκεκριμένα, η κυρία Ερνάντο μου μίλησε για έναν άντρα καμιά εξηνταριά χρονών με πλούσια λευκά μαλλιά, με τον οποίο κάποια φορά την είχε δει να κρατιέται χέρι χέρι και να περπατάει στον κήπο του σπιτιού».

«Αγνοώ ποιος θα μπορούσε να είναι».

«Κάποιος συγγενής;»

«Απ' όσο ξέρω, την Κέιτι τη μεγάλωσε η γιαγιά της, που έχει πεθάνει εδώ και πολλά χρόνια, όταν ακόμα σπουδάζαμε στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ. Δε γνωρίζω αν υπήρχαν άλλοι συγγενείς».

«Γνωρίζετε αν η δόκτωρ Χαρτ ανήκε σε κάποιον όμιλο επιστημόνων;»

«Ανέκαθεν έλεγε ότι δε θα της άρεσε να μολύνουν τα ερευνητικά της προγράμματα άλλοι νευρολόγοι με αβάσιμες απόψεις. Ήταν πολύ υπεροπτική, πιστέψτε με».

«Και τι έχετε να μου πείτε για τις επιστημονικές της έρευνες; Τι ακριβώς έψαχνε η μακαρίτισσα;»

«Τα τελευταία χρόνια, της Κέιτι της είχε γίνει έμμονη ιδέα το να περιπλανηθεί στα βάθη του ανθρώπινου εγκεφάλου και άρχισε να αναπτύσσει μια σειρά τεχνικών μεθόδων ώστε να εισχωρήσει εντός του και να αποκωδικοποιήσει τον τρόπο που σκεφτόμαστε, αισθανόμαστε και καταλαβαίνουμε, το πώς αποθηκεύονται και ανακτώνται οι αναμνήσεις μας στη μνήμη, ποια είναι η ουσία του ανθρώπινου νου. Ερωτήματα στα οποία πολλοί αναζήτησαν τις απαντήσεις στη διάρκεια της Ιστορίας, χωρίς κανέναν να βρει ακόμη τα κλειδιά αυτών των μυστηρίων».

«Και η Χαρτ τα κατάφερε;»

«Ας πούμε πως βρισκόταν στα πρόθυρα του να τα καταφέρει. Κατά την τελική φάση του ερευνητικού της προγράμματος είχε ανακαλύψει μια τεχνική επαναστατική, ένα είδος σάρωσης υποβοηθούμενης από εικόνες, η οποία έφερνε στο φως όλη την εγκεφαλική δραστηριότητα και θα της επέτρεπε όχι μόνο να χαράξει έναν ακριβή χάρτη της εγκεφαλικής δομής και λειτουργίας, αλλά, κυρίως, να απεικονίσει με σαφή τρόπο στην οθόνη ενός υπολογιστή τις σκέψεις, τις φανταστικές παραστάσεις ή τις αναμνήσεις κάθε ανθρώπου, τόσο τις συνειδητές όσο και τις ασυνειδητες».

«Μια νέα επανάσταση της επιστήμης», σχολίασε ο Άλντους, πασχίζοντας να κατανοήσει το ακατανόητο.

«Έτσι ακριβώς. Ως τώρα, κάποιοι νευρολόγοι ερευνητές είχαν χρησιμοποιήσει ως τεχνικές σάρωσης του εγκεφάλου την Τομογραφία Εκπομπής Ποζιτρονίων ή τη Λειτουργική Μαγνητική Αντήχηση, για να εντοπίσουν πού και πότε παράγεται η εγκεφαλική δραστηριότητα, φωτογραφίζοντας τις ζώνες μεγαλύτερης κατανάλωσης γλυκο-

ξης, που είναι η τροφή των νευρώνων. Η Κέιτι είχε κατορθώσει να προχωρήσει πιο πέρα, είχε ανακαλύψει πώς δημιουργείται αυτή η μυστηριώδης δραστηριότητα και ποιες εικόνες παράγονται στο νου του ατόμου όταν σκέφτεται, υποφέρει, αγαπάει, φαντάζεται, κοιμάται ή, απλώς, θυμάται κάποιο περασμένο γεγονός της ζωής του».

«Διορθώστε με αν κάνω λάθος, δόκτορ Μπράνα, αλλά αναφέρεστε σε ένα είδος συσκευής ανάγνωσης του νου, έναν αποκωδικοποιητή του ανθρώπινου μυαλού».

Ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ κατένευσε.

«Αυτή ακριβώς είναι η πιο πετυχημένη έκφραση για να το ορίσουμε. Η Κέιτι δημιουργούσε στο εργαστήριο της έναν καινοφανή και πρωτότυπο αποκωδικοποιητή του ανθρώπινου μυαλού. Κάτι παρόμοιο με τη μικρή συσκευή που στην ψηφιακή τηλεόραση χρησιμεύει για να μετατρέπει ξαφνικά ένα σύνολο ασπρόμαυρων παρεμβολών σε μια τέλεια και ολοκάθαρη ψηφιακή εικόνα. Πράγματι, δίχως αμφιβολία, αυτό είναι το πιο παραστατικό παράδειγμα των ερευνών της Κέιτι για έναν αμύητο όπως εσείς. Χαίρομαι που το καταλάβατε».

«Είναι πράγματι εκπληκτικό», μουρμούρισε ο ντετέκτιβ.

Ο Μπράνα χαμογέλασε· ήταν ένας μορφασμός ικανοποίησης και περηφάνιας. Βάδιζε στα χωράφια του και αισθανόταν σιγουριά.

«Είναι λογικό που σας εκπλήσσει», είπε ήρεμα. «Οποιοσδήποτε άνθρωπος θα ένιωθε δέος αν μπορούσε να φανταστεί τις τεράστιες επιστημονικές προόδους που επίκεινται, ιδίως στους τομείς του εγκεφάλου και του ανθρώπινου νου».

«Σε τι αναφέρεστε;»

«Ο αγώνας δρόμου για τη διαλεύκανση των μυστηρίων του ανθρώπινου εγκεφάλου, αλλά και τη δημιουργία επίσης και κατασκευή τεχνητών εγκεφάλων, έχει ξεκινήσει εδώ και κάποιον καιρό. Υποθέτω πως θα έχετε ακούσει να γίνεται λόγος για την προσθετική τεχνητής μνήμης στον εγκεφαλο».

«Ομολογώ πως είναι κάτι που μου φέρνει στο νου μονάχα ταινία επιστημονικής φαντασίας».

«Λοιπόν, ξεχάστε το Χόλιγουντ και σκεφτείτε κάτι τόσο πραγματικό όσο ένα μικροσκοπικό τσιπ τοποθετημένο στον εγκεφαλο σας. Στο εργαστήριο της Ρανκ Ζίροξ, μια πολυμελής ομάδα επιστημόνων ειδικευμένων σε διάφορους τομείς, μεταξύ των οποίων και στη νευρολογία, εργάζεται εδώ και καιρό για τη δημιουργία μιας τεχνητής

εγκεφαλικής μνήμης, ενός μικροσκοπικού εξαρτήματος αναζήτησης από μια βάση ανεξάντλητων δεδομένων, ικανού να ενεργοποιηθεί με την ίδια ευκολία που κουνάτε το μπράτσο σας».

«Αντιλαμβάνομαι ήδη πως υπάρχει ανταγωνισμός στον τομέα», είπε αστεειεύομενος ο Άλντους.

«Πολύ μεγαλύτερος από όσο μπορείτε να φανταστείτε, ντετέκτιβ. Θα σας δώσω ένα άλλο ενδιαφέρον στοιχείο...» Έκανε μια παύση για να πει μια γουλιά νερό και συνέχισε: «Σε λίγα χρόνια, το Ινστιτούτο Εγκεφάλου Ρίκεν, στην Ιαπωνία, όχι μόνο θα έχει κατορθώσει να κατανοήσει τον εγκέφαλο, αλλά και να τον κατασκευάσει, να δημιουργήσει τεχνητές δομές ικανές να συλλογίζονται, να αιτιολογούν ή να αισθάνονται όπως εσείς και εγώ».

Η ιδέα ότι το κίνητρο του φόνου της Χαρτ θα μπορούσε να είναι ένα ζήτημα επιστημονικού ανταγωνισμού πέρασε από το νου του Άλντους με την ταχύτητα αστραπής, αλλά αμέσως συνειδητοποίησε ότι αυτή η θέση δεν συσχετιζόταν με τη δολοφονία των άλλων επισημόνων, οπότε προτίμησε να μη διασπάσει την προσοχή του με άσκοπες εικασίες.

Η Γοτθική Λέσχη

4

Μόλις τελείωσε η εβδομαδιαία τελετουργία στα μυστικά υπόγεια της Γοτθικής Λέσχης, ο Γουόλτερ Στακ συναντήθηκε με τον Μπένσον στο γραφείο του. Στα χέρια του κρατούσε μια μικρή κρυστάλλινη υδρία. Η σάλα ήταν διακοσμημένη με μακρόστενα μεσαιωνικά βιτρώ, μεγάλες ταπισερί, καλογουλισμένες πανοπλίες και μια πολύτιμη συλλογή από ξίφη των πιο ονομαστών ιπποτών του Μεσαίωνα. Σε ένα μικρό χώρο πλάι στο γραφείο, χωρισμένο με μια πέτρινη αψίδα, ο Στακ είχε εγκαταστήσει τα όργανα ενός *αρχαίου* αλχημικού εργαστηρίου: ένα απίστευτο δειγματολόγιο από χοάνες, αποστακτήρες, *φιάλες*, δοκιμαστικούς σωλήνες, φούντους, και αμέτρητα δο-

χεία διαφόρων μεγεθών και χρωμάτων που περιείχαν κάθε είδους συστατικά, ουσίες και μέταλλα που θα μπορούσε κανείς να φανταστεί, ταξινομημένα αλφαβητικά στα ξύλινα ράφια που καταλάμβαναν όλους τους τοίχους της κάμαρας.

Ο Στακ πλησίασε στο γιγάντιο μαρμάρινο τζάκι που βρισκόταν στο βάθος αυτού του πρωτότυπου μουσείου μεσαιωνικής αλχημείας, έπιασε το μπρούντζινο κεφάλι ενός αλόγου που εξέιχε από τη μια του πλευρά και το έστριψε μια φορά προς τα δεξιά και δύο προς τα αριστερά, σαν να γύριζε τη ρόδα ενός τεράστιου χρηματοκιβωτίου. Έκανε στο πλάι και, στη στιγμή, το τεράστιο τζάκι και η ξύλινη επένδυση από πάνω του που έφτανε ως την οροφή περιστράφηκαν γύρω από τον άξονά τους, αποκαλύπτοντας μια έκθεση από μικρές κρυστάλλινες υδρίες. Καθεμιά τους φυλούσε στο εσωτερικό της έναν ανθρώπινο εγκέφαλο, που έπλεε μέσα σε ένα διαφανές και γλοιώδες υγρό. Ωστόσο, στο κέντρο υπήρχαν δύο ράφια με ένα είδος γυάλας διαφορετικής από τις άλλες, αλλά παρόμοιας με εκείνη που κρατούσε ο Στακ στα χέρια του. Οχτώ κυλινδρικές τεφροδόχοι από λεπτό σκαλιστό κρύσταλλο, από τις οποίες οι τρεις ήταν γεμάτες με μια ουσία ροζ και αιμάτινη και πέντε ακόμα άδειες. Ο Στακ έκανε χώρο ανάμεσα στις τρεις πρώτες και τοποθέτησε δίπλα τους εκείνη που κρατούσε. Αλλά, σε αντίθεση με τις άλλες, αυτή είχε κολλημένη μια ετικέτα με μια τυπωμένη σημείωση που έλεγε:

Τέφρα του Κένεθ Κόγκαν

«Ποιος θα είναι ο επόμενος;» ρώτησε ο Μπένσον.

Ο Στακ μετακίνησε το κεφάλι του αλόγου ώσπου, με έναν υπόκωφο γδούπο, το τζάκι ξανάκλεισε. Στράφηκε προς τον Μπένσον και είπε:

«Ο Λαρς Μούρλικεν».

«Αυτός που υπέγραψε το ιδρυτικό έγγραφο με το ψευδώνυμο "Αστέρι";»

«Ακριβώς. Είχε αναλάβει να ερευνήσει την καταγωγή της ζωής και, πιθανόν, μετά από τόσα χρόνια να το έχει καταφέρει. Το τελευταίο που έμαθα γι' αυτόν είναι πως αναπαρήγαγε στο εργαστήριο τις κλιματικές συνθήκες της Γης πριν χιλιάδες εκατομμύρια χρόνια και κατάφερε να εμφανιστούν μονοκύτταροι μικροοργανισμοί ικανοί να αναπαραχθούν».

«Η διεστραμμένη θεωρία της εξέλιξης».

«Χειρότερος από εκείνο τον απατεωνίσκο το Δαρβίνο. Ο Λαρς Μούρλικεν έπρεπε να αποδείξει ότι οι άνθρωποι, όπως και όλα τα είδη, προέρχονται από τις αλληπάλληλες μεταλλάξεις ενός και μόνου κυττάρου».

«Είχαν το διάβολο στο πλευρό τους», βεβαίωσε ο Μπένσον.

«Μα τώρα ο διάβολος τους παράτησε για να έρθει μαζί μας. Προετοίμασέ τα όλα, δε θέλω να υπάρξει το παραμικρό λάθος. Ο Λαρς Μούρλικεν μένει στο Ατλάντικ Σίτι του Νιου Τζέρσι».

Ο Στακ κάθισε και άπλωσε τα πόδια του πάνω στο τραπέζι. Είχε στο χέρι ένα χαρτοκόπτη από ελεφαντόδοντο και καθάριζε τα νύχια του με την υπομονή ενός συντηρητή που ξεκολλάει προσεκτικά τα φθαρμένα στρώματα ενός έργου τέχνης.

«Πώς σου φάνηκε η αντίδραση των μελών του Συμβουλίου;» ρώτησε τον Μπένσον, αλλάζοντας ξαφνικά θέμα. Αργότερα θα ασχολούνταν με τις λεπτομέρειες του θανάτου του Λαρς Μούρλικεν.

«Είναι κάπως ενοχλημένοι που δεν κατέχουν ακόμα την Ουσία του Μυστηρίου. Νόμιζαν πως θα ήταν πιο εύκολο να την αποκτήσουν και πως δε θα αργούσαν να κατακτήσουν τον κόσμο», αποκρίθηκε ο Μπένσον, που παρέμενε όρθιος.

«Αλλά με απείλησαν εντελώς ξεδιάντροπα!» είπε με οργή ο Στακ. «Εμένα! Το θεό τους! Τον πλάστη τους!» κραύγασε, κουνώντας το χαρτοκόπτη στον αέρα σαν να κράδαινε ένα στιλέτο.

«Ηρεμήστε, κύριε Στακ. Είναι ισχυροί και νιώθουν κι εκείνοι θεοί, εσείς ο ίδιος τους ενθαρρύνετε σ' αυτό, βάζοντάς τους εκεί όπου βρίσκονται και παραχωρώντας τους τα προνόμιά τους. Μας χρειάζονται κατά τον ίδιο τρόπο που εμείς χρειαζόμαστε το Συμβούλιο. Ο θάνατος του Λαρς Μούρλικεν θα τους καθησυχάσει».

«Εάν με απειλήσουν ξανά, θα τους κόψω το κεφάλι όπως έκαναν οι βασιλιάδες του Μεσαίωνα με τους συκοφάντες τους. Τότε κανένας δεν τολμούσε να αμφισβητήσει το βασιλιά του ούτε το θεό του», επέμεινε, σημαδεύοντας τον Μπένσον με το χαρτοκόπτη σαν να σκεφτόταν να του κόψει κι εκείνου το λαιμό.

«Θα απαλλαγούμε από αυτούς όταν δε θα είναι πλέον χρήσιμοι για τους σκοπούς της Γοτθικής Λέσχης. Εύκολα θα τους αλλάξουμε με άλλους με λιγότερη ξιπασία. Για μένα υπάρχει μόνο ένας αληθινός θεός και είστε εσείς, κύριε Στακ. Θα επιληφθώ ώστε η κατάσταση να συνεχίσει ως έχει».

«Ευχαριστώ, Μπένσον, δεν ξέρω τι θα έκανα χωρίς εσένα», είπε ο Στακ, ικανοποιημένος και πιο γαλήνιος.

«Εγώ δεν είμαι παρά ένας πιστός σας υπηρέτης, κύριε Στακ, δεν πρέπει να ανησυχείτε για μένα».

Όσο κι αν η συμπεριφορά του Μπένσον φαινόταν κολακευτική και δουλική, στην πραγματικότητα ήταν ειλικρινής και δεν ψευδόταν ούτε υποκρινόταν όταν δήλωνε την αφοσίωσή του σ' εκείνον που θεωρούσε κύριό του, μοναδικό και αληθινό αφέντη του. Όμως για τον Μπένσον ο Γουόλτερ Στακ δεν ήταν ένας βασιλιάς, ήταν πραγματικά ένα ανώτατο ον, ένας θεός, κάποιος που νίκησε το θάνατο, κάποιος που δεν γινόταν να πεθάνει ποτέ, κάποιος που είχε κατακτήσει την αθανασία και ο μόνος που θα μπορούσε να κάνει κι εκείνον επίσης αθάνατο.

«Έκανες όσα σου ανέθεσα;»

«Φυσικά. Ο ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ συνεχίζει την έρευνα για το θάνατο της Χαρτ. Με τις υποθέσεις του Πολ Ντρέστερ και του Τζον Σικ ασχολείται μια ειδική πράκτορας του FBI που ήρθε από την Ουάσινγκτον, κάποια υπαστυνόμος Τέιλορ».

«Ας τους αφήσουμε να παίζουν λίγο».

«Δεν πρέπει όμως και να εφησυχάζουμε, οι τύποι του FBI δεν είναι ηλίθιοι».

«Οι δικοί μας συνεχίζουν να τους ακολουθούν κατά πόδας;»

«Έχουν γίνει η σκιά τους».

«Θέλω να ξέρω καθετί που κάνουν, καθετί που λένε. Και κάποια στιγμή θα μάθουμε και καθετί που σκέφτονται».

«Το όνομα και το τηλέφωνο της κοπέλας είναι εδώ», συνέχισε ο Μπένσον δίνοντας ένα χαρτί στον κύριό του.

Στο τέλειο πρόσωπο του Στακ χαράχτηκε ένα χαμόγελο ικανοποίησης.

«Τώρα, άφησέ με μόνο. Έχω να ασχοληθώ με ένα σημαντικό ζήτημα».

Η Αποστολή Ουροδόρος

5

Όταν κατάφερε να συνέλθει από το σάστισμά της, η Μπεθ ρώτησε:

«Δηλαδή μπορείς να καταλάβεις αυτά που λέμε;»

«Στην εντέλεια», αποκρίθηκε η Κάρολ, ενισχύοντας την απάντησή της με μια ελαφριά καταφατική κίνηση του κεφαλιού της.

«Μην επιμένεις, ΜΧ, είναι φανερό ότι έχουμε μια καινούρια συμπαίκτρια», είπε ο Νίκολας.

«Ελπίζω να μη σας ενοχλώ», είπε η Κάρολ διστακτικά.

«Όχι, φυσικά όχι. Αντίθετα μάλιστα, η εμφάνισή σου ήταν για μας μια πολύ ευχάριστη έκπληξη», έσπευσε να τη βεβαιώσει η Μπεθ, χωρίς να είναι πολύ σίγουρη για την ειλικρίνεια των λόγων της.

«Συμφωνώ με τη ΜΧ. Το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων θα γίνει πιο διασκεδαστικό μαζί σου, Κάρολ», είπε ο Νίκολας.

Ευχαριστώ, Νίκολας, αυτό ήταν πολύ ευγενικό, είπε η Μπεθ από μέσα της, παίρνοντας μια αποσβολωμένη έκφραση και νιώθοντας μια αλλόκοτη αδιαθεσία στο στομάχι. Ήταν κάτι σαν καούρα ή έντονο ανακάτεμα, κάτι που ποτέ άλλοτε δεν είχε αισθανθεί.

«Αισθάνεσαι καλά, ΜΧ;» ρώτησε η Κάρολ.

«Ναι, ναι, καλά είμαι, ευχαριστώ. Σκεφτόμουν απλώς αυτό που έλεγες προηγουμένως σχετικά με την εξωτερική διείσδυση στις γραμμές επικοινωνίας του μεταφορέα μας».

«Α, ναι, πρέπει να ήταν κάποιος πειρατής του δικτύου, κάποιος χάκερ που ήθελε να χώσει τη βρόμικη μύτη του σε υποθέσεις που δεν τον αφορούν. Το θέμα έχει πια λήξει, ασχολήθηκα εγώ προσωπικά, δεν είναι τίποτα το σημαντικό», είπε η Κάρολ ήρεμα.

«Θέλεις να πεις πως κάποιος, ένας άγνωστος, μπόρεσε και άκουγε όσα ο ΝΚ και εγώ λέγαμε αότου μπήκαμε στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων;» επέμεινε η Μπεθ.

Η Κάρολ έμεινε σκεφτική. Κατόπιν είπε:

«Ναι... κάπως έτσι. Μα τώρα δε θα μπορεί πια να σας ακούει».

Ο Νίκολας είχε μείνει σιωπηλός όσο μιλούσαν οι δυο κοπέλες. Ήταν φανερό ότι η Μπεθ φοβόταν μια φασματική παρουσία στο

παιχνίδι των άπειρων αιτιγμάτων και οι εξηγήσεις της Κάρολ επιβεβαίωναν τους φόβους της.

«Έλα τώρα, ΜΧ, πάψε επιτέλους να ανησυχείς, η εξωτερική δεισδυσία στις γραμμές επικοινωνίας αποτελεί μέρος του παιχνιδιού. Δεν το έχεις πάρει ακόμα είδηση; Σίγουρα θα είναι οι κακοί της ιστορίας, οι κατάσκοποι που θα επιχειρήσουν να μας εμποδίσουν να εκπληρώσουμε την αποστολή μας. Το ίδιο γίνεται σε όλα τα βιντεοπαιχνίδια, αν και τούτο εδώ δε συγκρίνεται με κανένα άλλο. Γι' αυτό είναι τόσο συγκλονιστικό», της είπε.

«Ο ΝΚ έχει δίκιο, είναι οι κακοί της ιστορίας, αλλά γι' αυτούς θα κουβεντιάσουμε αργότερα. Τώρα θέλω να σας δείξω το οικιστικό συγκρότημα και το διαστημικό σταθμό της Πειραματικής Σχολής Νέων Αστροναυτών».

«Θα μας συνοδέψεις εσύ;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Και βέβαια. Ελάτε μαζί μου», είπε η Κάρολ κλείνοντάς τους φευγαλέα το μάτι, πράγμα που έκανε τον Νίκολας να δει πολύχρωμες πεταλούδες στον αέρα και την Μπεθ να ευχηθεί μια εικονική κοπέλα όλο στυλ και αέρα να καεί στην Κόλαση.

Η εικόνα στις οθόνες του Νίκολας και της Μπεθ άλλαξε και πάλι και έδωσε τη θέση της σε μια σκηνή από το υπόστεγο, όπου εμφανίζονταν τρεις φηγούρες ντυμένες με τις γαλάζιες φόρμες και τα κασκέτα της ΠΣΝΑ.

Η Κάρολ άρχισε να βαδίζει προς την έξοδο και οι Νίκολας και Μπεθ κούνησαν το μοχλό των τζοϊστίκ τους για να την ακολουθήσουν. Βγαίνοντας έξω διαπίστωσαν πως το υπόστεγο βρισκόταν πάνω σε μια κυκλική πλατφόρμα, και συνδεόταν με άλλα υπόστεγα μέσω χοντρών διάφανων σωλήνων, σχηματίζοντας μια δομή σαν του ατόμου.

Στέκονταν όρθιοι σε ένα είδος υπερυψωμένης ταράτσας και μπροστά τους ορθωνόταν το εκπληκτικό συγκρότημα της ΠΣΝΑ, ένα σύνολο θαλαμίσκων και κτιρίων με πρωτότυπα γεωμετρικά σχήματα, που συνδέονταν μεταξύ τους και έλαμπαν σαν υπέροχα παλάτια από μεθακρυλικό και ατσάλι: σφαίρες διαφόρων μεγεθών, πολύεδρα, πρίσματα, πυραμίδες με πεντάγωνη και τετράγωνη βάση αναπαρίσταναν μια μικρή διαστημική αποικία που περιβαλλόταν από έναν ειδυλλιακό παράδεισο με πηγές, λίμνες και δάση. Διάφορα και περίεργα οχήματα κυκλοφορούσαν πάνω από τις λεωφόρους σαν να έπλεαν στον αέρα χωρίς να αγγίζουν το έδαφος και ένα πλήθος από

μικροσκοπικές φιγούρες ανθρώπων, ντυμένων με φορεσιά παρόμοια με τη δική τους, κινούνταν πέρα δώθε σαν μυρμηγκία σε μια μυρμηγκοφωλιά. Παντού γύρω, κυμάτιζαν σημαίες με το λογότυπο της ΠΣΝΑ.

«Πώς σας φαίνεται;»

«Φανταστικό!» αποκρίθηκε ο Νίκολας.

«Εγώ θα το περιέγραφα ως κάτι το απίστευτο», είπε η Μπεθ.

«Αν κοιτάξετε στο βάθος, στο κέντρο, θα μπορέσετε να δείτε τους πυραύλους των τελευταίων χρόνων», είπε η Κάρολ.

«Και στα δεξιά βρίσκονται οι ρώσικοι: οι Σπούτνικ, *Βοστόκ*, *Σογιούζ* και Βενέρα. Όλοι τους είναι εντυπωσιακοί, ΝΚ», συνέχισε η Μπεθ σαν να τους είχε πραγματικά μπροστά της.

«Κοίτα εκεί πέρα, ΜΧ, στ' αριστερά! Είναι αυθεντικές αναπαραστάσεις των πυραύλων που έστειλε η NASA στο διάστημα από την αρχή της εξερεύνησης του σύμπαντος. Εκείνοι οι μικρότεροι είναι από τα προγράμματα Εξπλόρερ και Ίντερσατ, οι άλλοι είναι οι Απόλλων και οι Βόγιατζερ, και εκείνοι... εκείνοι εκεί οι πιο ψηλοί και ογκώδεις είναι τα διαστημικά λεωφορεία», της έδειξε ο Νίκολας, μπερδεύοντας τα λόγια του από τη συγκίνηση που τον κατέκλυζε. Επειδή ο Νίκολας είχε γρήγορα λησμονήσει ότι όλα αυτά δεν ήταν παρά ένα παιχνίδι.

Ο Ταχυδακτυλουργός

5

«Συμβαίνει τίποτα, υπαστυνόμε Τέιλορ;» ρώτησε ο ντετέκτιβ, μόλις άκουσε τη φωνή της ειδικής πράκτορος του FBI στο ακουστικό του κινητού του.

«Θα προτιμούσα να μη μιλήσω στο τηλέφωνο, Άλντους. Μπορείς να περάσεις από το FBI, τώρα;»

«Δώστε μου είκοσι λεπτά καιρό, βρίσκομαι ακόμα στο Κέντρο Γκρόσλινγκ».

«Σύμφωνοι, θα σε περιμένω εδώ».

Πριν αποχαιρετήσει τον κύριο Μπράνα, ο Άλντους τον παρακάλεσε να του ετοιμάσει μια λεπτομερή έκθεση σχετικά με τα διάφορα προγράμματα έρευνας της Χαρτ, καθώς επίσης και έναν κατάλογο, όσο το δυνατόν πιο πλήρη, του προσωπικού του Κέντρου Γκρόσλινγκ που είχε συνεργαστεί μαζί της τα τελευταία πέντε χρόνια.

Στο αυτοκίνητο, ο Άλντους άνοιξε το ραδιόφωνο και δυνάμωσε την ένταση. Μακριές σειρές οχημάτων διέσχιζαν τη λεωφόρο Γουέστ Εντ, πολύ κοντά στο Ρίβερσαϊντ Παρκ, με το κίτρινο χρώμα των ταξί της Νέας Υόρκης να κυριαρχεί στην ασφάλτο. Σκέφτηκε πως ίσως η κυκλοφορία να ήταν πιο άνετη στη λεωφόρο Μπρόντγουεϊ και την πήρε από το ύψος της Ενενηκοστής Έκτης Οδού. Πολλά πυροσβεστικά οχήματα τον προσπέρασαν με μεγάλη ταχύτητα και με έναν εκκωφαντικό βόμβο από σειρήνες. Συχνά, είπε μέσα του, οι δρόμοι του Μεγάλου Μήλου μοιάζουν με ένα τεράστιο τρελοκομείο, με εκατομμύρια όντα εγκλωβισμένα ανάμεσα σε τεράστια οικοδομήματα από μπετόν και ατσάλι. Παρ' όλα αυτά, ο ίδιος ποτέ δεν θα 'φεύγε από την πόλη της Νέας Υόρκης. Τίποτα στον κόσμο δεν μπορούσε να συγκριθεί με τη μεγαλειώδη απεραντοσύνη του Μανχάταν. Αποφάσισε να ακολουθήσει το κενό που δημιουργούσαν τα πυροσβεστικά οχήματα και έβαλε σε λειτουργία το γαλάζιο φως έκτακτης ανάγκης.

Η υπαστυνόμος Τέιλορ κούνησε στον αέρα το χέρι της πίσω από την τζαμαρία, γνέφοντας στον Άλντους να περάσει στο γραφείο της. Ο ντετέκτιβ μπήκε αμίλητος, τη χαιρέτησε με μια ελαφριά υπόκλιση και βολεύτηκε σε μια από τις πολυθρόνες μπροστά από το γραφείο της, περιμένοντας να τελειώσει η πράκτορας το τηλεφώνημά της.

«Το ξέρω, κύριε, έχω επίγνωση της σπουδαιότητας αυτού του ζητήματος».

«...»

«Όχι, ακόμα δε διαθέτουμε αυτή την πληροφορία».

«...»

«Εννοείται! Θα σας κρατώ ενήμερο για ό,τι νεότερο προκύψει».

«Σύμφωνοι, λοιπόν... Γνωρίζετε πως είμαι στη διάθεσή σας».

«...»

«Αντίο σας, κύριε».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ έκλεισε το τηλέφωνο και άφησε να της ξεφύγει ένας αναστεναγμός ανακούφισης. Ο Άλντους την παρατηρούσε όσο μιλούσε. Ένιωθε θαυμασμό για εκείνη τη γυναίκα και δεν μπόρεσε να αποφύγει μια κάποια ταραχή έτσι όπως βρισκόταν καθισμένος απέναντί της. Ήταν σαν τα μάτια της Τέιλορ να μπορούσαν να μαντέψουν τις σκέψεις του.

«Με συγχωρείς ένα λεπτό...» είπε, ενώ φορούσε ένα ζευγάρι γυαλιά και κρατούσε κάποιες σημειώσεις σε μια ατζέντα. Κατόπιν έκλεισε την ατζέντα, έβγαλε τα γυαλιά και συνέχισε: «Σ' ευχαριστώ που ήρθες, Άλντους. Όπως άκουσες μόλις τώρα, τα πράγματα περιπλέκονται. Ο διευθυντής του FBI θα δώσει μια συνέντευξη Τύπου σε πανεθνικό δίκτυο για το θάνατο των τριών επιστημόνων...»

«Ήταν αναμενόμενο», παρατήρησε ο Άλντους.

«Όμως εκείνο που δεν ήταν αναμενόμενο είναι ότι θα ήθελε να συμπεριλάβει την είδηση της αφαίρεσης των εγκεφάλων των θυμάτων. Οι πολιτικοί φοβούνται μήπως χάσουν ψήφους από τους ψηφοφόρους τους, αν η είδηση για τη μακάβρια πρακτική του δολοφόνου διαρρεύσει στον Τύπο προτού οι ίδιοι πληροφορήσουν το ακροατήριο τους. Τελικά τον έπεισα, προς το παρόν, να αποφύγει την όποια αναφορά στην κλοπή των εγκεφάλων των επιστημόνων».

«Γι' αυτό με καλέσατε;»

«Όχι... δεν ήταν γι' αυτό. Όταν σου τηλεφώνησα, δεν ήξερα ότι ο διευθυντής θα τηλεφωνούσε και σ' εμένα».

«Μου είπατε ότι πρόκειται για κάτι εμπιστευτικό, κάτι που θα επιθυμούσατε να μην το συζητήσετε από τηλεφώνου».

«Και πράγματι ήταν, Άλντους, ήταν εξαιρετικά εμπιστευτικό. Αν και δεν είμαι πια πολύ σίγουρη ότι συνεχίζει να είναι. Ο αρχηγός δεν απέκλεισε το ενδεχόμενο να κοινοποιήσει αυτή την είδηση της τελευταίας στιγμής. Δε θέλει να χάσει τον έλεγχο της υπόθεσης και του αντίκτυπού της στην κοινή γνώμη. Πίσεις από τους πολιτικούς, ξέρεις...»

«Τι συνέβη;»

«Ένας άλλος επιφανής επιστήμονας εξαφανίστηκε. Το όνομά του είναι Κένεθ Κόγκαν».

«Πότε το μάθατε;»

«Σήμερα το πρωί, μια δυο ώρες προτού σε πάρω τηλέφωνο. Ο Κένεθ Κόγκαν είναι ένα από τα πιο πολύτιμα στελέχη της NASA,

παρ' όλο που τελευταία συνεργάζεται με τη διαστημική υπηρεσία μόνο από το σπίτι του, στην Ίθακα».

«Και πώς είστε τόσο βέβαιη ότι εξαφανίστηκε;»

«Επειδή δεν είναι στο σπίτι του και βρήκαν το σκύλο του ψόφιο στον κήπο με μια σφαίρα στο κεφάλι, την πόρτα ανοιχτή και τα πάντα άνω κάτω, λες και είχε περάσει από εκεί κάποιος κυκλώνας σαν εκείνους της Φλόριντα».

«Τον απήγαγαν;»

«Έτσι πιστεύουμε. Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, εδώ και μια βδομάδα ένας συντονιστής των διαστημικών προγραμμάτων της NASA πάσχιζε να έρθει σε επαφή με τον αστροφυσικό χωρίς επιτυχία. Στην αρχή σκέφτηκε πως ο Κένεθ Κόγκαν θα ήταν άρρωστος ή θα είχε πάει κάποιο ταξίδι δίχως να ειδοποιηθεί. Αλλά καθώς περνούσαν οι μέρες χωρίς ο καθηγητής να απαντάει στα ηλεκτρονικά του μηνύματα, αποφάσισε να ειδοποιήσει την αστυνομία για να ερευνήσει μήπως του είχε συμβεί κάτι. Τα υπόλοιπα μπορείς να τα φανταστείς».

«Φοβάστε ότι τον δολοφόνησαν κι αυτόν;»

«Δεν είμαι πολύ σίγουρη. Σ' αυτή την περίπτωση υπάρχει κάτι διαφορετικό από τις δολοphonίες των άλλων επιστημόνων...»

«Και τα τρία πτώματα βρέθηκαν στα σπίτια τους, αλλά σε κανένα δεν υπήρχαν ενδείξεις ότι ο δολοφόνος ή οι δολοφόνοι τα έψαξαν για να βρουν κάτι».

«Έτσι ακριβώς, Άλντους. Από την άλλη, σ' αυτή την υπόθεση υπάρχουν στοιχεία κοινά με τα προηγούμενα εγκλήματα, που με μπερδεύουν: ο Κένεθ Κόγκαν, όπως δύο από τους δολοφονημένους συναδέλφους του, είχε περάσει τα εβδομήντα, ήταν ένας επιφανής επιστήμονας και, ακόμα πιο σημαντικό, σπούδασε, όπως και οι υπόλοιποι, στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, στην Ίθακα, όπου ζούσε ακόμα, μέχρι πριν λίγες μέρες».

«Πράγματι, κάτι δεν κολλάει σ' αυτή την περίπτωση. Αν και ακούγεται σκληρό, το λογικό θα ήταν να τον σκότωναν κι εκείνον στο σπίτι του, να του αφαιρούσαν τον εγκέφαλο και να μαρκάριζαν στο χέρι του τη λέξη "Κόι" με πυρωμένο σίδερο».

«Όμως αυτό δε θα το μάθουμε πριν βρεθεί το πτώμα του, και ελπίζω να μην εξελιχθούν έτσι τα πράγματα. Για την ώρα, δεν μπορούμε παρά να αντιμετωπίσουμε το ζήτημα σαν ένα περιστατικό που εμπίπτει στις αρμοδιότητες του Τμήματος Εξαφανισθέντων Ατόμων.

Εμπειρογνώμονες του FBI ήδη εργάζονται στην υπόθεση και θα έχουν μια άμεση συνεργασία με τη δική μας ομάδα έρευνας».

«Υπάρχει άραγε καμιά πρόσφατη φωτογραφία του καθηγητή Κένεθ Κόγκαν; Θα ήθελα να τη δείξω στην οικιακή βοηθό της Χαρτ, μαζί με αυτές του Πολ Ντρέστερ και του Τζον Σικ, μήπως και αναγνωρίσει κάποιον. Πιθανόν ανάμεσα στα θύματα να υπάρχει κάποιου είδους σύνδεση και θα ήθελα να ερευνήσω προς αυτή την κατεύθυνση».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ άνοιξε το φάκελο που είχε μπροστά της και του έδωσε μια φωτογραφία.

«Σύμφωνοι, Άλντους. Εγώ κανόνισα να πετάξω με ελικόπτερο αύριο πρωί πρωί ως το Πανεπιστήμιο Κορνέλ και, με την ευκαιρία, να ρίξω μια ματιά στο σπίτι του Κένεθ Κόγκαν. Είχα σκεφτεί να με συνόδευες».

«Πολύ ευχαρίστως να έρθω μαζί σας, υπαστυνόμε Τέιλορ. Θα έχουμε επιστρέψει πριν τις εφτά; Έχω ένα προσωπικό ραντεβού που δε θα ήθελα να χάσω».

«Με μια φίλη;»

«Με μια αδερφή».

«Στο βιογραφικό σου στην αστυνομική ακαδημία εμφανίζεσαι ως μοναχοπαίδι».

«Είναι μεγάλη ιστορία».

Η Γοιθική Λέσχη

5

Τά ελάχιστα δευτερόλεπτα αναμονής φάνηκαν στον Στακ ατέλειωτα. Είχε σχηματίσει στη συσκευή ανοιχτής ακρόασης τον αριθμό τηλεφώνου που του είχε μόλις δώσει ο Μπένσον, αλλά κανένας δεν το σήκωνε στην άλλη άκρη της γραμμής. Το ηχητικό σήμα της κλήσης τού ήταν τόσο ανυπόφορο όσο οι τρομερές ημικρανίες που συχνά τον βασάνιζαν εδώ και κάποιους μήνες. Και ετοιμαζόταν να έγκατα-

λείψει την προσπάθεια, όταν μια γυναικεία φωνή απάντησε, επιτέλους, με κομμένη την ανάσα:

«Εμπρός!»

Ο Στακ, κρύβοντας την ανυπομονησία του, ρώτησε:

«Σούζαν; Η Σούζαν Γκάλαχερ;»

«Ναι, ναι, η ίδια. Ποιος είναι, παρακαλώ;»

Η αδερφή του ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ πρόφερε κάθε της λέξη με την ίδια αίσθηση ασφυξίας που νιώθει ένας δρομέας φτάνοντας στο τέρμα του μετά από μια έντονη προσπάθεια.

«Καλύτερα να πάρετε μια βαθιά ανάσα προτού εξαντληθούν ε-ντελώς τα πνευμόνια σας», τη συμβούλεψε ο Στακ.

«Ελπίζω να μη λιποθυμήσω, τώρα που κατάφερα να σηκώσω εγκαίρως το τηλέφωνο· μόλις μπήκα στο σπίτι και νόμισα πως δε θα το πρόφταινα», είπε η Σούζαν γελαστά.

«Θα έπρεπε να καπνίζετε λιγότερο».

«Έχετε δίκιο, προσπάθησα να το κόψω αρκετές φορές χωρίς επιτυχία, αλλά...» Σταμάτησε, συνειδητοποιώντας πως μιλούσε στο τηλέφωνο για την ιδιωτική της ζωή με έναν άγνωστο. «Όμως δε μου είπατε ακόμα ποιος είστε. Σας γνωρίζω;»

«Ονομάζομαι Γουόλτερ Στακ, δεν ξέρω αν έχετε ακούσει για μένα».

«Όποιος δημοσιογράφος της Νέας Υόρκης δε γνωρίζει το όνομα του Γουόλτερ Στακ θα έπρεπε να εγκαταλείψει αμέσως το επάγγελμα και να ασχοληθεί με κάτι άλλο».

«Αλήθεια το πιστεύετε αυτό που λέτε;»

«Υπάρχουν κάποιοι που ήδη σας αποκαλούν *ο περιπλανώμενος ιπότης της νεωτερικότητας*. Το ξέρατε;»

«Κάτι διάβασα σχετικά, όμως αυτός ο χαρακτηρισμός ηχεί σαν ανέκδοτο. Δεν ξέρω καν ιπασία, πιστέψτε με».

«Γιατί με καλέσατε, κύριε Στακ;»

«Ήθελα να κανονίσουμε ένα ραντεβού».

«Βλέπω πως είστε ένας ιπότης πιο τολμηρός απ' όσο λέτε».

«Συνγνώμη, ίσως δεν εκφράστηκα σωστά, αναφερόμουν σε ένα επαγγελματικό ραντεβού, προφανώς».

«Το κατάλαβα εξαρχής, κύριε Στακ, απλώς προσπάθησα να αστειευτώ, όπως κάνετε συνήθως κι εσείς».

«Σας βεβαιώνω πως συνήθως είμαι μάλλον βαρετός».

«Εσείς καπνίζετε, κύριε Στακ;»

«Όχι, ποτέ δεν έχω βάλει στο στόμα μου τσιγάρο, αλλά σας υπο-
σχομαι πως δε θα σας εμποδίσω να καπνίσετε όσο θέλετε».

«Αν είναι έτσι, εντάξει».

«Επομένως, δέχεστε να μιλήσετε μαζί μου;»

«Πείτε μου προηγουμένως για τι θέλετε να μιλήσουμε».

«Για τη ζωή μου και για το σχέδιο του Μεσαιωνικού Πάρκου της
Νέας Υόρκης».

«Πίστευα πως μ' αυτά θα ασχολούνταν ο κίτρινος Τύπος. Είστε
κάτι σαν καινούριος αστέρας του Χόλιγουντ για το κοινό».

«Μη με ειρωνεύεστε, Σούζαν».

«Μιλάω σοβαρά, κύριε Στακ».

«Έχω λάβει εξαιρετικές προσφορές από τα πιο σπουδαία μέσα ε-
πικοινωνίας των Ηνωμένων Πολιτειών για πληθώρα τηλεοπτικών
συνεντεύξεων, αλλά δεν είναι τα χρήματα που με ενδιαφέρουν».

«Γιατί, λοιπόν, διαλέξατε εμένα;»

«Το πρόγραμμά σας στην τηλεόραση είναι αρκετά σοβαρό και έχει
μεγάλη ακροαματικότητα σε πανεθνική κλίμακα. Επιπλέον, το κανάλι
όπου ανήκετε συνδέεται με τους *Νιου Γιορκ Τάιμς*, που στάθηκαν ιδι-
αίτερα επικριτικοί απέναντι σ' εμένα και τα μελλοντικά μου σχέδια.
Θα ήθελα να ξεκαθαρίσω μερικά σημαντικά για μένα ζητήματα».

«Τι θέλετε ως αντάλλαγμα, κύριε Στακ;»

«Απλώς να γίνουν γνωστά η ζωή μου και τα σχέδιά μου, τίποτ'
άλλο. Όπως γνωρίζετε, εκατομμύρια Αμερικανοί επιθυμούν να μά-
θουν ποιος πραγματικά είμαι. Εσείς θα κερδίσετε ακροαματικότητα
και εγώ ιδιωτική χρηματοδότηση για το Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέ-
ας Υόρκης. Η πόλη θα ευγνωμονεί και τους δυο μας».

«Πού θα ιδωθούμε;»

«Τι θα λέγατε να σας καλούσα για δείπνο στο σπίτι μου;»

«Ακούγεται ελκυστικό».

«Μπορείτε να είστε σίγουρη πως ο χώρος δε θα σας απογοητεύ-
σει. Αύριο στις οχτώ;»

«Λυπάμαι, αύριο μου είναι αδύνατον. Έχω αγοράσει εισιτήρια
για τον αγώνα των Νικς εδώ και μήνες».

«Σας αρέσει το μπάσκετ;»

«Με συναρπάζει».

«Εγώ προτιμώ τις κονταρομαχίες και τους μεσαιωνικούς χορούς.
Μεθαύριο είναι καλά;»

«Αφήστε με να το συζητήσω με το μαξιλάρι μου».

«Εύχομαι το μαξιλάρι σας να είναι θετικός σύμβουλος».
«Και εγώ σας εύχομαι καληνύχτα, κύριε Στακ».

Η Αποστολή Ουροδόρος

6

Η αίθουσα όπου μπήκαν ήταν μικρή, αλλά εντυπωσιακή. Η Κάρολ τους οδήγησε στο βάθος της, όπου ένα όμορφο ψηφιδωτό καταλάμβανε ένα μεγάλο μέρος του τοίχου. Ο Νίκολας και η Μπεθ πλησίασαν τα είδωλά τους μπροστά σ' εκείνη τη σύνθεση από μικροσκοπικές πολύχρωμες κεραμικές ψηφίδες που έμοιαζε βγαλμένη από κάποιο βυζαντινό τέμπλο. Η Μπεθ υπέθεσε πως βρίσκονταν μπροστά σε κάποιο αίνιγμα κι άρχισε να παρατηρεί το ψηφιδωτό με αληθινή περιέργεια. Ο Νίκολας πάλι δεν ξεκολλούσε τα μάτια του από τη γυναίκα που στεκόταν στο κέντρο του έργου, η οποία κρατούσε μια ογκώδη γαλάζια σφαίρα στα χέρια της. Ήταν σίγουρος πως εκείνη η μεγάλη σφαίρα αναπαριστούσε το σύμπαν, αλλά δεν είχε ακόμα ξεκαθαρίσει τι θα μπορούσαν να παριστάνουν οι άλλες δύο γυναίκες που τη συνόδευαν. Έφτασε να πιστεύει πως η μία τους, εκείνη που κρατούσε μια φιάλη στο αριστερό της χέρι, τον κοιτούσε κατευθείαν στα μάτια και ήταν έτοιμη να του μιλήσει.



«Πρόκειται για ένα καινούριο αίνιγμα;» ρώτησε η Μπεθ ανυπόμονα.

«Όχι, ΜΧ. Τουλάχιστον δεν είναι ένα αίνιγμα που η λύση του οφείλει να σας απασχολήσει. Αλλά, μια και το λες, θα ήθελα να μάθω τι φέρνει στο νου σας αυτό το ψηφιδωτό, τι περνάει από τη φαντασία σας ατενίζοντάς το και με ποιο τρόπο το ερμηνεύετε», είπε η Κάρολ ανοιγοκλείνοντας τα βλέφαρά της με μια αθωότητα που έκανε τον Νικόλας να μείνει σαν υπνωτισμένος.

«Πιστεύω πως πρόκειται για τρεις ειδωλολατρικές θεότητες, εμψνευσμένες από την εποχή της κλασικής ελληνικής αρχαιότητας», είπε η Μπεθ, πριν προλάβει αυτή τη φορά να μιλήσει ο Νικόλας. «Τα διαδήματα και οι χιτώνες έτσι δείχνουν...»

«Η θεά στο κέντρο κρατάει το σύμπαν και η άλλη στα δεξιά μια φιάλη, όμως δεν έχω την παραμικρή ιδέα για το τι μπορεί να συμβολίζουν. Αυτό μου φαίνεται όλο και πιο περίπλοκο», ψιθύρισε ο Νικόλας.

«Το να λύνεις αινίγματα είναι πολύπλοκο, ΝΚ. Αλλά στο ψηφιδωτό υπάρχουν κι άλλα στοιχεία που μπορείτε να διακρίνετε», είπε η Κάρολ.

«Τι κρατάει στο χέρι της η γυναίκα στ' αριστερά; Αυτή εκεί με τα λουλούδια στα μαλλιά και το μενταγιόν στο στήθος».

Η Μπεθ συλλογίστηκε για μια στιγμή.

«Δεν ξέρω. Παραείναι μικρό για να το διακρίνω».

«Μια στιγμή, η θεά στα δεξιά κρατάει ένα κλαδί ελιάς στο χέρι ως σύμβολο ειρήνης, έτσι δεν είναι, Κάρολ;» πέταξε ο Νικόλας μ' έναν τρόπο απρόσμενο.

«Πολύ σωστά, ΝΚ! Αυτό έχει ενδιαφέρον να το πούμε».

Η Μπεθ φάνηκε να ζωηρεύει.

«Και στα πόδια της αριστερής θεάς υπάρχει μια νεκροκεφαλή μαζί με ένα πεντάκτινο αστέρι. Η νεκροκεφαλή αναπαριστά το θάνατο, αλλά δεν ξέρω τι μπορεί να σημαίνει το πεντάκτινο αστέρι. Και στα δεξιά νομίζω πως υπάρχει μια ρόδα... και ένα δοχείο με ένα γαλάζιο υγρό», πρόσθεσε.

«Ναι, τώρα έχετε αναλύσει λεπτομερώς το περιεχόμενο του αινίγματος».

Η εικόνα του ψηφιδωτού κάλυψε τελείως την οθόνη των υπολογιστών τους σαν να ήταν η επιφάνεια εργασίας των Windows.

Ο Νικόλας έκανε νοερά μια ανακεφαλαίωση των αντικειμένων

που ήταν ορατά στο ψηφιδωτό: μια γαλάζια σφαίρα που μάλλον παρίστανε το σύμπαν, μια φιάλη, ένα κλαδί ελιάς, μια νεκροκεφαλή, ένα πεντάκτινο αστέρι, ένα είδος ξύλινου τροχού και ένα κλειστό δοχείο με ένα γαλάζιο υγρό. Όμως κάτι του έλειπε.

«Ακόμα δε μας είπες τι έχει η θεά στα δεξιά στο χέρι της».

Η Κάρολ καθυστέρησε για μερικά δευτερόλεπτα την απάντηση της, αλλά τελικά είπε:

«Την Ουσία του Μυστηρίου, ΝΚ».

«Η Ουσία του Μυστηρίου βρίσκεται εκεί;» ρώτησε απορημένος ο Νίκολας.

«Όχι ως υλική πραγματικότητα, αλλά σίγουρα κατά ένα συμβολικό τρόπο».

«Μα τι είναι, Κάρολ; Τι είναι η Ουσία του Μυστηρίου; Δεν μπορούμε να τη διακρίνουμε από εδώ», επέμεινε η Μπεθ.

«Θα το μάθετε μόλις καταφέρετε να τη βρείτε, το ένα δεν είναι δυνατό δίχως το άλλο».

«Οπότε, τι ακριβώς σημαίνει αυτό το ψηφιδωτό;» ρώτησε ο Νίκολας.

Στις οθόνες τους είδαν και πάλι την αίθουσα όπου τα είδωλά τους στέκονταν μαζί με την Κάρολ μπροστά στο ψηφιδωτό.

«Αυτό το μωσαϊκό δημιουργήθηκε από ένα μέλος του Ιδρύματος Σύμπαν για να γιορτάσει και να μνημονεύσει την ένωση των εννέα νεαρών ιδρυτών του και δωρίστηκε ανώνυμα στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, για να τοποθετηθεί στο χολ της συγκλήτου, συμβολίζοντας τη σοφία στην οποία οφείλουν να προσβλέπουν όλοι οι φοιτητές. Επιπλέον, όμως, έχει και μια μυστική σημασία, που μόνο τα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν είναι ικανά να την καταλάβουν...»

«Το σύμπαν, η επιστήμη, η ειρήνη, ο θάνατος... Αυτά είναι που θέλεις να πεις;» τόλμησε να υποθέσει η Μπεθ.

«Αυτά και άλλα πολλά, ΜΧ, αλλά κατάλληλα συνδεδεμένα ώστε να αποκτήσουν το αληθινό τους νόημα».

«Δεν το καταλαβαίνω», είπε ο Νίκολας.

«Οι τρεις νεαρές θεότητες συμβολίζουν το ανθρώπινο ον, το Κάλλος του, πλαισιωμένο από το φυσικό περιβάλλον των δέντρων που φύονται γύρω του. Η γαλάζια σφαίρα που κρατάει η θεά στο κέντρο δεν είναι παρά το σύμπαν, το Όλον που έγινε επιτέλους αντιληπτό. Το άπειρο που έγινε πεπερασμένο. Η θεά στ' αριστερά κρατάει στο χέρι της την Ουσία του Μυστηρίου και την προσφέρει στην επι-

στήμη, που αντιπροσωπεύεται από τη θεά στα δεξιά που κρατάει τη φιάλη ως σύμβολο της χημικής μεταμόρφωσης της ύλης. Αλλά μαζί με τη φιάλη της επιστήμης πάει και το κλαδί της ελιάς, χέρι χέρι, για να επιτευχθεί η ειρήνη της ανθρωπότητας. Δεν υπάρχει ανθρωπινή εξέλιξη δίχως παγκόσμια ειρήνη. Και στα πόδια των θεοτήτων, η ζωή και ο θάνατος. Η ζωή συμβολίζεται στην αφετηρία της, με ένα δοχείο που περιέχει το γαλάζιο νερό των ωκεανών. Και η νεκροκεφαλή είναι η αναπαράσταση του τέλους, του θανάτου. Σε μια πλευρά, ένας πρωτόγονος τροχός και στην άλλη, ένα αστέρι: από την προϊστορία στην εποχή της κατάκτησης του διαστήματος. Το έτος 1950 η Ουσία του Μυστηρίου βρισκόταν στα χέρια μιας νεαρής ιδιοφυΐας, του Κένεθ Κόγκαν...»

Ο Νίκολας δεν ήθελε να χάσει την παραμικρή λεπτομέρεια από εκείνη την ιστορία, θρύλο ή ό,τι κι αν ήταν.

«Αναφέρεσαι στον καθηγητή Κένεθ Κόγκαν, το δημιουργό της ΠΣΝΑ και αυτού του παιχνιδιού;»

«Ακριβώς, ΝΚ».

«Και από ποιον παρέλαβε την Ουσία του Μυστηρίου ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν;» θέλησε να μάθει η Μπεθ.

«Από τα χέρια του ίδιου του Άλμπερτ Αϊνστάιν, μερικά χρόνια πριν εκείνος πεθάνει, πράγμα που έγινε το 1955. Τότε ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν ήταν είκοσι δύο χρονών και σπούδαζε αστρονομία στο Κορνέλ. Λίγο νωρίτερα, η ανθρωπότητα είχε βιώσει τη μεγαλύτερη τραγωδία της, το Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο, και τώρα ο κόσμος είχε χωριστεί σε δύο ανταγωνιστικά στρατόπεδα, που το ένα απειλούσε το άλλο με το τρομερό τέρας που δημιούργησε η επιστήμη».

«Την ατομική βόμβα», είπε ο Νίκολας, σαν να μονολογούσε.

«Ναι, ΝΚ, την πυρηνική βόμβα που δημιουργήθηκε από μια ομάδα επιστημόνων και μπορούσε να καταστρέψει εντελώς την ανθρωπότητα, όπως συνέβη με τη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι το 1945. Στη μνήμη εκείνης της τραγικής καταστροφής, αλλά και για να αποφύγει την επανάληψή της, ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν, μαζί με άλλους οχτώ νέους που σπούδαζαν στο Κορνέλ, δημιούργησε το Ίδρυμα Σύμπαν, του οποίου τις αρχές υπέγραψαν όλα του τα μέλη με ψευδώνυμο το Δεκέμβριο του 1953, δύο χρόνια πριν το θάνατο του Αϊνστάιν. Οι κύριοι στόχοι του Ιδρύματος Σύμπαν ήταν η προώθηση μιας επιστήμης στην υπηρεσία του ανθρώπου και η αναζήτηση των τελικών απαντήσεων στα μεγάλα αινίγματα του σύμπαντος. Α-

ποτέλεσε την αφετηρία μιας νέας εποχής, που συμβολίζεται σ' αυτό εδώ το ψηφιδωτό».

«Το ψηφιδωτό υπάρχει στ' αλήθεια;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Ναι, στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, στην Ίθακα».

«Και τι ψευδώνυμα είχαν τα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν;» ρώτησε η Μπεθ.

Η εικονική Κάρολ σηκώθηκε όρθια και τα απήγγειλε:

«Φως... Ρόδο... Ουρανός... Ζωή... Πέτρα... Γοτθικός... Σελήνη... Τέχνη... και Αστέρι».

Ο Ταχυδακτυλουργός

6

Οι έλικες του ελικοπτέρου του FBI ράπιζαν τον αέρα δημιουργώντας ολόγυρά του αόρατους στροβίλους. Ούτε ένα σύννεφο δεν υπήρχε στον ουρανό. Ο ήλιος ήταν ακόμα χαμηλά και οι ακτίνες του σκόρπιζαν μια πατίνα χρυσαφένιου φωτός πάνω στους ουρανοξύστες του Μανχάταν.

«Φόρεσε αυτό!» φώναξε η υπαστυνόμος Τέιλορ, προσφέροντας στον Άλντους ένα γιλέκο με αλεξίπτωτο, μόλις ανέβηκε στο ελικόπτερο.

Ο βρόντος των μηχανών ήταν εκκωφαντικός.

«Είστε βέβαιη πως ξέρετε να χειρίζεστε ετούτο το σαράβαλο;» φώναξε ο Άλντους κάπως σαστισμένος, βλέποντας την ειδική πράκτορα καθισμένη στη θέση του πιλότου.

«Πιλοτάρω αυτά τα μαραφέτια από δεκατεσσάρων χρονών», του είπε φωνάζοντας για να ακουστεί. «Ο πατέρας μου ήταν ιδιοκτήτης ενός στόλου ελικοπτέρων στην πολιτεία του Κλίβελαντ. Ήθελε να γίνω χειρουργός, μα σύντομα αντιλήφθηκε πως είχε μια κόρη υπερβολικά ατίθαση για να υπακούσει στο θέλημά του. Όπως βλέπεις, κατέληξα αστυνομικός», εξήγησε η υπαστυνόμος Τέιλορ, ενώ ο

Άλντους βολευόταν στο κάθισμα του συγκυβερνήτη και έδενε τις ζώνες ασφαλείας.

«Τώρα σας ακούω καλύτερα!» αναφώνησε ο Άλντους μόλις φόρεσε την κάσκα με τα ακουστικά.

«Είναι σαν να μιλάμε χωμένοι μέσα σε μια παλιά κονσέρβα, αλλά είναι καλύτερα από το τίποτα. Έχεις ξαναδεί τη Νέα Υόρκη από ψηλά;»

«Όχι. Για να είμαι ειλικρινής, δεν είναι κάτι που με ενθουσιάζει. Προτιμώ να δείχνω σεβασμό στη δύναμη της βαρύτητας, αντί να την προκαλώ».

«Τότε, λοιπόν, κρατήσου γερά και άρχισε να προσεύχεσαι, αν ξέρεις καμιά δέηση», είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ χαμογελώντας. «Θα κάνουμε μια βόλτα πάνω από τις μυθικές κορυφές της Νέας Υόρκης, προτού πετάξουμε προς την Ίθακα».

Ο Άλντους ένωσε το στομάχι του να κολλάει στους πνεύμονές του, αναγκάζοντάς τον να ανασαίνει με δυσκολία. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα το ελικοδρόμιο του FBI μετατράπηκε σε ένα λευκό μικροσκοπικό κύκλο χαμένο στο βάθος μιας αβύσσου, ενώ το κοκαλιάρικο και γκροτέσκο μηχανικό κολεόπτερο υψωνόταν πάνω από μια ορδή κολοσσών και τιτάνων, που έμοιαζαν σαν να ήθελαν να το καταβροχθίσουν πριν ξεφύγει από τα νύχια τους.

«Πώς νιώθεις;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Καλύτερα απ' όσο περίμενα», αποκρίθηκε ο Άλντους, χωρίς να έχει επίγνωση της τρομακτικής χλομάδας του προσώπου του.

«Αν σου έρθει εμετός, μπορείς να χρησιμοποιήσεις μια από τις σακούλες που υπάρχουν εκεί, στη θήκη μπροστά σου».

«Ελπίζω να μη χρειαστεί», είπε ο Άλντους, συγκρατώντας το άγχος του.

«Θα βγούμε στον κόλπο πετώντας πάνω από τη γέφυρα του Μπρούκλιν. Κι όταν φτάσουμε στη θάλασσα, θα πάρουμε στροφή και θα κατευθυνθούμε ξανά προς τη Νέα Υόρκη για να πετάξουμε πάνω από το Μανχάταν από νότο προς βορρά, ακολουθώντας τη ραχοκοκαλιά του μέχρι το Χάρλεμ. Σε βεβαιώνω πως είναι ένα μεγαλειώδες θέαμα».

Σε λίγο, η σκιά του ελικοπτέρου καθρεφτιζόταν στα νερά των εκβολών του ποταμού Χάντσον. Από εκείνο το ύψος, η γέφυρα του Μπρούκλιν δεν ήταν παρά ένας γκρίζος σκελετός που κρεμόταν από

χοντρά ατσάλινα καλώδια και που πάνω του κυκλοφορούσαν μακριές σειρές αυτοκινήτων, σαν λεγεώνα πειθαρχικών μυρμηγκιών.

Το ελικόπτερο έφτασε στα ανοιχτά, έκανε στροφή και ξαναβρέθηκε πάνω από τον κόλπο. Και εκεί φανερώθηκε, μπροστά στα κατάπληκτα μάτια του Άλντους, η μεγαλοπρεπής απεραντοσύνη του Μανχάταν, που αναδυόταν από τη θάλασσα σαν μια μνημειώδης αποικία κρυστάλλων κουάρτς: εκατοντάδες κολοσσοί απειλούσαν τον ουρανό σε μια ατέρμονη γραμμή πύργων, θόλων και αιχμηρών σαν ακόντια κορυφών.

«Είναι απίστευτο που δεν υπάρχουν πια εκεί», σχολίασε ο Άλντους.

«Ναι, είναι τόσο απίστευτο όσο και παράλογο», πρόσθεσε η ειδική πράκτορας του FBI.

Κανένας από τους δύο δεν είπε ρητά σε τι αναφέρονταν, αλλά κι οι δύο ήξεραν πως σ' εκείνη τη μαγική γραμμή του νεοϋορκέζικου ουρανού υπήρχε ένα κενό, μια τρύπα αβυσσαλέας φρίκης και ερέβους, που καμία ανθρώπινη κατασκευή δεν θα κάλυπτε ξανά.

Το ελικόπτερο μπήκε στο Μανχάταν, περνώντας πάνω από τους ουρανοξύστες της περιοχής του Χρηματιστηρίου. Για λίγο έμειναν σιωπηλοί, ώσπου ο Άλντους βάλθηκε να δείχνει με το δάχτυλο, μία προς μία, τις γειτονιές πάνω από τις οποίες πετούσαν, παίρνοντας την έκπληκτη έκφραση ενός παιδιού που ατενίζει μια γιγάντια μακέτα του Μεγάλου Μήλου: τα περίξ του Δημαρχείου, το Γούλγουορθ Μπίλντινγκ, την παλιά εβραϊκή γειτονιά, τη Μικρή Ιταλία, την Τσάινατάουν, το Σόχο και την Τραϊμπέκα, την Ουάσινγκτον Σκουέαρ, το Γκρίνουιτς Βίλατζ, το Εμπάιρ Στέιτ, την Τάιμς Σκουέαρ, το Ροκφέλερ Σέντερ, το Σέντραλ Παρκ...

«Από πού κατάγεται η οικογένειά σου, Άλντους;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ, αφού πέταξαν πάνω από το Χάρλεμ και κατευθύνονταν προς το Πανεπιστήμιο Κορνέλ.

«Από το Σέφιλντ της Αγγλίας. Ο πατέρας μου ανέκαθεν έλεγε πως ένας Φόουλερ με αριστοκρατικό αίμα συνόδεψε το δούκα της Υόρκης όταν εκείνος πήρε το Νέο Άμστερνταμ από τους Ολλανδούς, εκεί γύρω στο χίλια εξακόσια και κάτι».

«Ποτέ δεν είχα φανταστεί πως κυλάει ηρωικό αίμα στις φλέβες σου!»

«Μην τα πιστεύετε, υπαστυνόμε, και μη δίνετε βάση στις φαντασιοπληξίες του πατέρα μου· τρελαινόταν να επινοεί ιστορίες».

«Ήταν συγγραφέας;»

«Δημοσιογράφος, κατάφερε να βγάλει μια εφημερίδα της κακιάς ώρας σε μια μικρή πόλη του Μίσιγκαν, στην περιοχή των Μεγάλων Λιμνών. Εκεί γεννήθηκα εγώ».

«Εκεί γεννήθηκε και η αδερφή σου, εκείνη που απέκρυπες όταν γράφτηκες στην αστυνομική ακαδημία;»

«Νόμιζα πως θα είχατε ξεχάσει αυτό το θέμα».

«Δε θέλεις να μιλάς γι' αυτό;»

«Δεν είναι μια ευχάριστη ιστορία, πιστέψτε με. Θα προτιμούσα να προετοιμάσουμε τη συνάντησή μας με τον πρύτανη του πανεπιστημίου».

«Λυπάμαι που σε έφερα σε δύσκολη θέση. Δεν είχα την πρόθεση, σε διαβεβαιώνω. Δεν μπορούσα να φανταστώ ότι πρόκειται για κάτι που δε θέλεις να θυμάσαι».

Ο Άλντους έμεινε σιωπηλός, δαγκώνοντας το κάτω χείλι του. Από παιδί ακόμα το συνήθιζε αυτό, όταν ένιωθε ανήσυχος ή θλιμμένος. Αλλά εκείνη τη στιγμή δεν θα ήξερε να πει τι ακριβώς του προξενούσε αυτό το νευρικό τικ· αφού αισθανόταν ήρεμος και ευτυχισμένος.

Επιχειρώντας να σκεφτεί κάτι άλλο, άνοιξε την τσέπη του μπουφάν του και έβγαλε ένα διπλωμένο χαρτί.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ με περιέργεια.

«Χτες δεν μπορούσα να κοιμηθώ κι έτσι έκατσα και έφτιαξα ένα συγκριτικό πίνακα με καθένα από τα πιο αξιοσημείωτα στοιχεία των εγκλημάτων του Ταχυδακτυλουργού».

«Ούτε εσύ καταφέρνεις να αποσυνδεθείς όταν πλαгиάζεις;»

«Τι να σας πω... Πιστεύω πως η αϋπνία είναι ένας καλός σύμμαχος για κάθε ερευνητή».

«Αλλά καταντάει εξαντλητική. Ξέρω καλά τι σου λέω... Για να ρίξω μια ματιά σ' αυτόν το συγκριτικό πίνακα».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ πήρε το χαρτί, δίχως να πάρει να έχει συγκεντρωμένη την προσοχή της στις ατμοσφαιρικές συνθήκες και τη ρότα της πτήσης. Είχαν διασχίσει μερικά θερμικά ρεύματα που τα ρακούνησαν το ελικόπτερο, θαρρείς και τα αόρατα χαστούκια του ανέμου ήθελαν να το γκρεμίσουν, αλλά η πορεία του ξανάγινε σταθερή, χωρίς σκαμπανεβάσματα και αναπηδήσεις. Του έριξε μια ματιά και το επέστρεψε στον ντετέκτιβ.

Όνομα	Επιστήμη	Ηλικία	Τόπος	Παν/μιο	Εγκέφ.	Κότ	Έρευνα
Πολ Ντρέστερ	Βιολόγος	72 ετών	Πενσυλβάνια	Κορνέλ	Ναι	Ναι	Όχι
Τζον Σικ	Φυσικός	70 ετών	Μασαχουσέτη	Κορνέλ	Ναι	Ναι	Όχι
Κέιτι Χαρτ	Νευρολόγος	50 ετών	Νέα Υόρκη	Κορνέλ	Ναι	Ναι	Όχι
Κένεθ Κόγκαν	Αστρονόμος	74 ετών	Ίθακα	Κορνέλ	Ναι	Ναι	Ναι

«Τι σημαίνουν τα διαγραμμένα στοιχεία, Άλντους;»

«Αυτά που δεν ταιριάζουν με τους φόνους και την εξαφάνιση του Κένεθ Κόγκαν. Όλοι είναι αξιόλογοι ερευνητές ειδικευμένοι σε διαφορετικούς επιστημονικούς κλάδους και όλοι υπήρξαν λαμπροί φοιτητές του Πανεπιστημίου Κορνέλ. Οι τρεις είναι άντρες πάνω από εβδομήντα χρονών. Και υπάρχει μία μόνο γυναίκα, η δόκτωρ Χαρτ, με ηλικία είκοσι χρόνια κάτω από το μέσο όρο».

«Και αυτό σε παραξενεύει;»

«Ξεφεύγει από τη νόρμα».

«Βρήκες κανένα λόγο που θα εξηγούσε αυτή την εξαίρεση;»

«Όχι ακόμα. Αυτό που μου φαίνεται σαφές είναι πως οι Πολ Ντρέστερ, Τζον Σικ και Κένεθ Κόγκαν φοίτησαν μαζί στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, ενώ η Χαρτ με κανέναν τρόπο δε θα ήταν δυνατόν να συμπέσει μαζί τους, αφού εκείνα τα χρόνια δεν είχε καν γεννηθεί».

«Η ήταν ακόμα μωρό», αποσαφήνισε η υπαστυνόμος Τέιλορ. «Συμπέρασμα;»

«Ότι δεν πρόκειται για κάποιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα σε μια ομάδα συνταξιούχων και αφοσιωμένων στην επιστήμη πανεπιστημιακών».

«Το συμπέρασμα δε μας προσφέρει και πολλά, αν και δεν είναι κακό ως αφετηρία. Τι εννοείς με τα άλλα τρία διαγραμμισμένα στοιχεία του πίνακά σου; Με τα δύο ερωτηματικά στις στήλες "Εγκέφαλος" και "Κοτ" που αναφέρονται στον Κένεθ Κόγκαν, και το Ναι στο "Έρευνα"... του σπιτιού του, υποθέτω».

«Μπορείτε και θυμάστε ολόκληρο τον πίνακα ρίχνοντας απλώς μια ματιά;» ρώτησε ο Άλντους απορημένος.

«Γιατί νομίζεις ότι μου ανέθεσαν αυτή την υπόθεση;... Μήπως επειδή είμαι γυναίκα;»

«Δεν ήθελα να πω κάτι τέτοιο...»

«Ξέχνα το, είναι μάταιο να προσπαθείς να δικαιολογηθείς», είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ, κουνώντας στον αέρα το χέρι της. «Επιπλέον, καλύτερα να μην το κάνεις, θα μπορούσε να χειροτερέψει την κατάσταση. Έχω ανεχτεί τέτοιου είδους πράγματα πάρα πολλές φορές. Τι λέγαμε λοιπόν;»

«Για τα σημειωμένα στοιχεία».

«Είναι τα μόνα που πρόσεξα, τα άλλα τα θεώρησα εξαρχής γνωστά. Το καταλαβαίνεις τώρα; Δεν είναι απλώς θέμα μνήμης».

Ο Άλντους είχε τη γελοία αίσθηση πως η υπαστυνόμος Τέιλορ έπαιζε μαζί του, για να καταστήσει εξαρχής σαφές ποιος διηύθυνε την αστυνομική έρευνα. Αλλά ως προς αυτό ο ντετέκτιβ δεν είχε ούτε ως ή άλλως την παραμικρή αμφιβολία.

«Με τα τρία σημειωμένα στοιχεία του Κένεθ Κόγκαν εννοώ πως αν το πτώμα του δε βρέθηκε, σημαίνει ότι είναι ακόμα ζωντανός...» είπε διστακτικά.

«Τι μου λες! Αυτό ακούγεται ενδιαφέρον! Και γιατί θεωρείς ότι ο Κένεθ Κόγκαν είναι ζωντανός;»

«Επειδή ο Ταχυδακτυλουργός δε βρήκε στο σπίτι του εκείνο που έψαχνε...»

Η υπαστυνόμος Τέιλορ τον διέκοψε και πάλι.

«Και τι έψαχνε, Άλντους;»

«Αν ήξερα, θα ήμουν εγώ εκείνος που θα διηύθυνε αυτή την έρευνα, δε νομίζετε;»

«Και εγώ η ίδια θα σου παραχωρούσα τη θέση μου, ετούτη κιόλας τη στιγμή, να 'σαι σίγουρος. Απλώς προσπαθούσα να ερεθίσω τη φαντασία σου, να την τσιγκλήσω, είναι μια μέθοδος πολύ χρήσιμη για να εξηγήσουμε το ανεξήγητο».

«Παρ' όλο που δεν ξέρουμε τι έψαχνε ο Ταχυδακτυλουργός, τουλάχιστον ξέρουμε ότι κάτι έψαχνε, και αυτό το κάτι δεν το είχαν ούτε ο Ντρέστερ, ούτε ο Σικ, ούτε η Χαρτ...»

«Είσαι σίγουρος γι' αυτό;»

«Εάν κάποιος από αυτούς το είχε, τότε ο Ταχυδακτυλουργός θα είχε φέρει τα πάνω κάτω στα σπίτια τους, όπως το έκανε στου Κόγκαν».

«Και;»

«Ο Κόγκαν είναι ίσως πιο σημαντικός για τον Ταχυδακτυλουργό από τους δολοφονημένους συναδέλφους του. Γι' αυτό θα τον κρατή-
σει ζωντανό μέχρι να βρει αυτό που ψάχνει».

«Που σημαίνει ότι εμείς οφείλουμε να το βρούμε πριν από εκεί-
νον, αν θέλουμε να συνεχίσει να ζει ο Κένεθ Κόγκαν. Συμφωνείς;»

«Απολύτως», είπε ο Άλντους, κρατώντας για τον εαυτό του κά-
ποια άλλα συμπεράσματα.

«Με την ευκαιρία, πώς πήγε χτες η συνάντησή σου με το διευθυ-
ντή του Κέντρου Γκρόσλινγκ; Από την ώρα που έμαθα για την εξα-
φάνιση του Κόγκαν και μετά το τηλεφώνημα του αρχηγού, ξέχασα
να σε ρωτήσω σχετικά», είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Δεν κατάφερα να μάθω περισσότερα από όσα ήδη γνωρίζαμε,
αν και μου έδωσε μερικές λεπτομέρειες για την προσωπική ζωή της
Χαρτ που ίσως έχουν ενδιαφέρον».

«Πιστεύω πως δε σου κάνει κόπο να μου τις πεις κι εμένα».

«Ο κύριος Μπράνα, ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ, ήταν
ερωτευμένος με τη δόκτορα από τότε που ήταν κι οι δύο φοιτητές
στο Κορνέλ, αν και ποτέ δεν της το εξομολογήθηκε. Με βεβαίωσε
πως στη ζωή της Χαρτ δεν υπήρχε θέση για τίποτ' άλλο εκτός από
τις επιστημονικές της έρευνες».

«Γνωρίζω καλά αυτό τον τύπο γυναίκας».

«Εκείνο που δεν ήξερε να μου πει με βεβαιότητα, ή δε θέλησε να
μου πει, δεν είμαι πολύ σίγουρος γι' αυτό, είναι αν μεταξύ του
Γκρόσλινγκ και της προστατευόμενής του υπήρξε κάποια ερωτική
σχέση».

«Και τι γνώμη έχεις εσύ;»

«Δεν ξέρω, αν και μου φαίνεται αρκετά παράξενο που ένας ά-
ντρας σαν τον Γκρόσλινγκ θα άφηνε να του ξεφύγει η ευκαιρία μιας
ρομαντικής περιπέτειας με την αγαπημένη του μαθήτριά».

«Τι σε κάνει να το σκέφτεσαι αυτό;»

«Η Κέιτι Χαρτ δεν ήταν απλώς μια φοιτήτρια που ξεχώριζε από
τους άλλους συναδέλφους της στο πανεπιστήμιο· θα πρέπει επίσης
να ήταν και ιδιαίτερα ελκυστική».

«Η ακαταμάχητη γοητεία του κάλλους».

«Ναι, κάπως έτσι. Πιθανόν να πέφτω έξω, αλλά πιστεύω πως ο
Άνταμ Γκρόσλινγκ απέθεσε τα ηνία του κέντρου της νευρολογικής
έρευνας στα χέρια της Χαρτ με αντάλλαγμα κάτι, δεν ξέρω τι».

«Το να συνεχίσει να είναι ερωμένη του;»

«Ίσως. Ο Μπράνα μου ανέφερε ότι αφότου ο Άνταμ Γκρόσλινγκ υπέστη το ατύχημα που τον άφησε παράλυτο σε ένα κρεβάτι, η Χαρτ έπεσε σε βαθιά κατάθλιψη και λίγο έλειψε να εγκαταλείψει την επιστημονική της καριέρα».

«Λογικό, αν λάβει κανείς υπόψη του πως ήταν πολύ δεμένοι οι δυο τους».

«Αλλά κάπως υπερβολικό, αν ο δεσμός τους δεν ξεπερνούσε μια στενή και παλιά επαγγελματική και φιλική σχέση. Η επιστήμη ήταν η μοναδική φιλοδοξία της Χαρτ, σύμφωνα με τον Μπράνα, και δεν ήταν διατεθειμένη να τη θυσιάσει για τίποτα και για κανέναν».

«Και τι έμαθες για τις έρευνές της πάνω στον ανθρώπινο εγκέφαλο;»

«Ελάχιστα. Η Χαρτ τελειοποιούσε μια επαναστατική τεχνολογία ικανή να αποκωδικοποιήσει και να μετατρέψει σε πραγματικές εικόνες τις σκέψεις ή τις αναμνήσεις κάθε ανθρώπου».

«Η εποχή της επιστημονικής φαντασίας προ των πυλών!»

«Ως προς τις επιστημονικές προόδους φαίνεται πως υπάρχουν πολύ περισσότερες επιτυχίες από όσες οι ίδιοι οι επιστήμονες μας λένε και παραδέχονται. Αναρωτιέμαι πώς θα είναι αυτός ο κόσμος σε εκατό, πεντακόσια, χίλια χρόνια...»

«Ποιος μπορεί να ξέρει;»

«Εκείνοι σίγουρα το ξέρουν».

«Οι επιστήμονες;»

«Βέβαια, ποιοι άλλοι;»

«Γι' αυτό και κάποιος θέλει να αποκτήσει τους εγκεφάλους τους, αυτό εννοείς;»

«Και γιατί όχι; Ποια άλλη εξήγηση μπορούν να έχουν όλα ετούτα τα εγκλήματα; Μόνο ένας τρελός επιστήμονας, ένα διαβολικό μυαλό που διαθέτει μια... πώς να το πω, μια αφάνταστη για την ιατροδικαστική επιστήμη τεχνολογία θα μπορούσε να αφαιρεί τους εγκεφάλους τους δίχως να τους ανοίγει το κεφάλι, ούτε καν να χρησιμοποιεί την αρχαία μέθοδο των Αιγυπτίων για την ταρίχευση των πτωμάτων».

«Ο αχρείος, ο κακός, ας πούμε, των κόμικς;»

«Ένας αχρείος Ταχυδακτυλουργός του νου, ικανός να εξαφανίζει έναν εγκέφαλο από το κρανίο ενός ανθρώπου χωρίς να αφήνει το παραμικρό ίχνος».

«Αυτό θα μας οδηγούσε και πάλι στο Κέντρο Γκρόσλινγκ ή στην ίδια τη Χαρτ και στους επιστημονικούς της άθλους».

«Μα εκείνη υπήρξε ένα ακόμα θύμα, όχι ο δήμιος».

«Κάποιος στενός συνεργάτης;»

«Ο Μπράνα με βεβαίωσε ότι στον κόσμο των επιστημών, και ειδικότερα εκείνων του νου, υπάρχει ένα είδος σιωπηρής ολυμπιάδας όπου όλοι αγωνίζονται για να κατακτήσουν το χρυσό μετάλλιο: το Νόμπελ».

«Ίσως να μην είναι και τόσο αβάσιμη η θεωρία σου. Το ήξερες ότι κανένα πανεπιστήμιο στον κόσμο δεν έχει κατακτήσει τόσα Νόμπελ όσα το Κορνέλ; Είναι μια πραγματική φωλιά μεγάλων μυαλών».

«Ε, λοιπόν, μου φαίνεται προφανές ότι ανάμεσα σε ιδιοφυίες κυκλοφορεί ο δολοφόνος».

«Θυμάσαι το ανώνυμο σκίτσο που έλαβες ταχυδρομικά, Άλντους;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ, σαν να της είχε κατέβει μια απρόσμενη ιδέα.

«Ναι, ήταν ένα ποντίκι στην είσοδο ενός λαβυρίνθου με ένα τυρί στο κέντρο του. Πολύ με απασχόλησε εκείνο το σκίτσο».

«Πιστεύω λοιπόν πως εμείς είμαστε το ποντίκι και το τυρί είναι ο δολοφόνος, αλλά ώσπου να το φτάσουμε έχουμε ακόμα να διατρέξουμε έναν περίπλοκο λαβύρινθο».

«Εκείνο το σκίτσο θα μπορούσε να το έχει φτιάξει οποιοσδήποτε. Το ξέρετε ότι σε τέτοιες περιπτώσεις πάντα υπάρχει κάποιος θρασύς που αφήνει ελεύθερη τη φαντασία του για να κάνει πλάκα στην αστυνομία».

«Πιθανόν, αλλά όποιος σκέφτηκε το συγκεκριμένο σκίτσο είχε ξεκάθαρο πως ο μόνος δυνατός τρόπος για να μπορέσουμε να φάμε το τυρί είναι να διασχίσουμε το λαβύρινθο».

«Τι ακριβώς θέλετε να πείτε;»

«Ότι το Κορνέλ είναι πιθανόν η είσοδος του μυστηριώδους λαβυρίνθου».

Η Γοιθιρή Λέσχη

6

Η γλυκιά φωνή της Σούζαν Γκάλαχερ, ηχογραφημένη στον αυτόματο τηλεφωνητή του πολυτελούς διαμερίσματος της στην Πέμπτη Λεωφόρο, απέναντι από το Σέντραλ Παρκ, ανακοίνωσε στον Στακ πως απουσίαζε από το σπίτι. Η ώρα ήταν εννέα το πρωί και ο Γουόλτερ Στακ ανυπομονούσε να μάθει την απάντηση της γοητευτικής δημοσιογράφου για την πρόσκληση που της είχε κάνει το προηγούμενο βράδυ. Έβαλε στη θέση του το ακουστικό με μια κίνηση καρτερίας. Υπέθετε ότι η Σούζαν Γκάλαχερ θα δεχόταν, αλλά το στυλ της, της σκληρής και toλμηρής γυναίκας ως προς την επιλογή των καλεσμένων στο σαββατιάτικο πρόγραμμά της στο NBC, τον έκανε να φοβάται μήπως δεν τον έβλεπε ως μια προσωπικότητα με επαρκή πολιτική, οικονομική ή πολιτιστική εμβέλεια ώστε να αξίζει την προσοχή της. Σύμφωνα με την αναφορά που του είχε ετοιμάσει ο Μπένσον, η Σούζαν Γκάλαχερ είχε φέρει σε πολύ δύσκολη θέση γνωστούς διεθνείς ηγέτες, μύθους που κολυμπούσαν στο χρυσάφι κι ένα σωρό άλλες διάσημες προσωπικότητες που είχαν εμφανιστεί στο πρόγραμμά της, περιζήτητο, επιπλέον, από όλους όσους, όπως ο ίδιος, ήθελαν να μετατραπούν, δίχως να έχουν ιδιαίτερα χαρίσματα, σε διάττοντες αστέρες της ιστορίας της ανθρωπότητας. Όμως ήξερε άραγε η Σούζαν Γκάλαχερ ποιος ήταν πραγματικά και τι δύναμη θα είχε πάνω στον κόσμο μέσα σε πολύ λίγο χρόνο;

Σχημάτισε τον αριθμό των τηλεοπτικών στούντιο και μια σειρά από τηλεφωνήτριες και γραμματείς τού ζήτησαν να μην κλείσει τη γραμμή. Ο Στακ δεν ήταν συνηθισμένος να περιμένει, αλλά αυτή τη φορά δεν τον ένοιαζε. Ύστερα από μερικά λεπτά μια γυναικεία φωνή, που είχε τον αισθησιακό και γλυκό τόνο μιας επίδοξης ηθοποιού, του ζήτησε να της αφήσει τον αριθμό του τηλεφώνου του, βεβαιώνοντάς τον ότι η Σούζαν Γκάλαχερ θα του τηλεφωνούσε μόλις τελείωνε μια σύσκεψη με τη συντακτική ομάδα του προγράμματος της. Ακούγοντάς το, ο Στακ ένιωσε ανακούφιση.

Ο Μπένσον μπήκε στο γραφείο συνοδευόμενος από μια καμαριέ-

ρα με στολή, που κρατούσε έναν ασημένιο δίσκο στα χέρια της. Η κοπέλα, μια Ασιάτισσα με κατάλευκη επιδερμίδα, λεπτή, με παιδικό πρόσωπο και μικροκαμωμένη, πλησίασε στο τραπέζι των συσκέψεων, απέθεσε το δίσκο στο κέντρο του και έφυγε κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Οι δύο άντρες κάθισαν στο τραπέζι και ο Μπένσον σερβίρισε τον καφέ και την πορτοκαλάδα. Ύστερα πήρε μια τάρτα και είπε:

«Σήμερα το πρόγραμμά σας είναι πολύ φορτωμένο. Στις έντεκα έχετε στο Δημαρχείο ένα ραντεβού με τους αρμόδιους της πολεοδομίας. Θα παρίστανται και οι αρχιτέκτονες του προγράμματος. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα με ένα κομμάτι των οικοπέδων που βρίσκονται στα δυτικά του πάρκου, δίπλα στο ποτάμι. Τίποτα το σημαντικό, πιστεύω, αλλά η επιτροπή επίβλεψης του προγράμματος θέλει να παρουσιαστούν καινούρια σχέδια των οικισμών και των κάστρων που βρίσκονται σε εκείνη τη ζώνη».

Ο Στακ άκουγε τη φωνή του Μπένσον, αλλά δεν πρόσεχε τι του έλεγε. Το μυαλό του έτρεχε αλλού, πασχίζοντας να μπει αθέατο σε ένα γραφείο του τηλεοπτικού καναλιού NBC στο Μανχάταν.

«Στη μία», συνέχισε ο Μπένσον, «θα γευματίσετε με τον αδελφό Γουίλσον. Επιτέλους πέτυχε την επαφή που περιμέναμε και θέλει να σας εκθέσει κάποιες ευαίσθητες λεπτομέρειες εκείνης της συνάντησης».

Ήταν μια ευχάριστη είδηση, χωρίς αμφιβολία, αλλά όχι εκείνη που περίμενε ο Στακ.

«Θα παρευρίσκεται και ο αδελφός Τζακ, όπως προβλεπόταν;»

«Όχι, τηλεφώνησε προ ολίγου, λέγοντας πως δε θα μπορέσει να έρθει στο ραντεβού».

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου έκανε τον Μπένσον να σωπάσει και τον Στακ να δώσει ένα ακροβατικό σάλτο από την πολυθρόνα ως το γραφείο του. Έστρωσε τα μαλλιά του, πήρε βαθιά ανάσα και πάτησε το κουμπί της ανοιχτής ακρόασης.

«Κύριε Στακ;» ρώτησε η Σούζαν.

«Α, Σούζαν, εσύ!» υποκρίθηκε τον έκπληκτο.

«Συγνώμη που δεν μπόρεσα να απαντήσω στην κλήση σας».

«Καταλαβαίνω, δεν υπάρχει λόγος να ζητάς συγνώμη. Άκουσες χτες βράδυ τις καλές συμβουλές του μαξιλαριού σου;»

«Το μαξιλάρι μου μου συνέστησε να μη δεχτώ το ραντεβού...»

«Τότε θα πρέπει να το αλλάξεις με κάποιο άλλο, πιο φρόνιμο και

μυαλωμένο», είπε ο Γουόλτερ Στακ, διαισθανόμενος πως είχε προκαλέσει ένα χαμόγελο στη γοητευτική και πανέξυπνη Σούζαν Γκάλαχερ.

«Κοιμάμαι πολύ βολικά μ' αυτό, είναι με πούπουλα χήνας».

Ο Στακ έσμιξε τα φρύδια του. Η Γκάλαχερ του *μιλούσε σοβαρά* ή αστειευόταν;

«Τι ήταν ακριβώς αυτό που σου είπε;»

«Ότι είστε ένας ακαταμάχητος γόης».

«Πες στο μαξιλάρι σου ότι, εκτός από άμυαλο, είναι και κάπως άδικο και ύπουλο. Δε με γνωρίζει καν».

«Σ' αυτό απατάσθε, κύριε Στακ. Χτες βράδυ είδε μαζί μου ένα πλήρες βίντεο της παρουσίασης του σχεδίου σας για το Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης».

«Το είχες στο σπίτι σου;»

«Ζήτησα από έναν καλό μου συνεργάτη να μου το φέρει. Ήθελα να διαθέτω κάποια στοιχεία πριν συμβουλευτώ το μαξιλάρι μου».

«Δεν του άρεσε κάτι;»

«Υπεκφεύγετε, δεν είστε κατάλληλος για συνέντευξη. Σ' εκείνη τη συνέντευξη Τύπου δεν απαντήσατε σε καμία από τις ερωτήσεις που σας έκαναν για την προσωπική σας ζωή».

«Κρατούσα τις απαντήσεις για σένα».

«Μη γίνεστε κόλακας».

«Σου μιλάω σοβαρά, μπορείς να είσαι σίγουρη πως, αν *μιλήσεις* μαζί μου, δε θα το μετανιώσεις».

Η Σούζαν Γκάλαχερ δεν μασούσε τα λόγια της.

«Δε με απασχολεί αυτό, κύριε Στακ. Την απόφαση δεν την πήρα εγώ, αλλά η συντακτική ομάδα του προγράμματος. Εκείνοι θα είναι υπεύθυνοι αν κάτι πάει στραβά, εγώ περιορίστηκα να τους μεταφέρω την πρότασή σας».

«Αυτό σημαίνει πως δέχεσαι να δειπνήσεις μαζί μου αύριο;»

«Ελπίζω να υπάρχει κάνα σταχτοδοχείο πάνω στο τραπέζι».

«Θα στείλω κάποιον να σε πάρει στις εφτά. Πώς σου φαίνεται;»

«Τέλεια, αλλά δε θα μπορέσει να με πάρει αν δε με ρωτήσετε πού μένω».

«Α, ναι, δίκιο έχεις!» είπε ο Γουόλτερ Στακ σαν να μην είχε σκεφτεί εκείνη τη λεπτομέρεια. Κι όμως γνώριζε πολλά για τη ζωή της Σούζαν, πολύ περισσότερα απ' όσα εκείνη θα μπορούσε να φανταστεί.

«Θα περιμένω στα σκαλιά του Μητροπολιτικού Μουσείου. Έτσι δε θα καθούμε, σίγουρα».

Ο Γουόλτερ Στακ έκλεισε το τηλέφωνο και ένιωσε απίστευτα τυχερός. Τα σχέδιά του πήγαιναν ρολόι.

«Υπάρχει ακόμα ένα ζήτημα που ήθελα να σας αναφέρω», είπε ο Μπένσον, φοβούμενος πως η έκφραση αγαλλίασης του κυρίου του θα μετατρεπόταν σε μια βροντερή καταιγίδα μόλις άκουγε τα μαντάτα.

«Περί τίνος πρόκειται, Μπένσον;»

«Οι χάκερ μας έχασαν τον έλεγχο των συνομιλιών ανάμεσα στους νεαρούς της ΠΣΝΑ».

«Δεν πειράζει. Θα ασχοληθούμε με τα μυζιάρικα αργότερα».

Η Αποσιοθή Ουροδόρος

7

Της Μπεθ της έπεσε το κουτάλι από τα χέρια καθώς τάιζε την αδερφή της την Μπο. Όταν άκουσε το διευθυντή του FBI να ανακοινώνει την είδηση της πρόσφατης εξαφάνισης του καθηγητή Κένεθ Κόγκαν και των φρικτών δολοφονιών των τριών επιστημόνων, μεταξύ των οποίων και μιας διακεκριμένης ερευνήτριας του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ, πίστεψε πως είχε κάποια παραίσθηση, εξαιτίας των πολλών ωρών που είχε περάσει μπροστά στην οθόνη του υπολογιστή της, συγκεντρωμένη στο εικονικό παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων. Όμως τα λόγια του διευθυντή του FBI παραήταν δραματικά και εύγλωττα για να μην τα πάρει στα σοβαρά. Επιπλέον, η φωτογραφία του καθηγητή Κένεθ Κόγκαν, που έδειχνε η τηλεόραση στη διάρκεια της συνέντευξης Τύπου, ήταν ίδια με του εικονικού άντρα που είχε δει στην οθόνη του υπολογιστή της.

Η Μπεθ έτρεμε σύγκορμη. Αλλά η φρίκη της ξεπέρασε τα όρια όταν άκουσε το διευθυντή του FBI να μιλάει για την αφαίρεση των εγκεφάλων των δολοφονημένων επιστημόνων και για τη λέξη «Κοτ» που χάραζαν στα χέρια των θυμάτων τους οι δολοφόνοι. Ένιωσε το

νου της να μπλοκάρει, αδυνατώντας να σκεφτεί ή να λειτουργήσει. «Ωστε το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων δεν ήταν απλώς ένα ει-
κονικό παιχνίδι! Ήταν μια παγίδα!» κατάφερε να πει μετά από μια
μακριά εσωτερική σιωπή. Σκέφτηκε πως, στην πραγματικότητα, το
παιχνίδι της ΠΣΝΑ ήταν απλώς ένας τρόπος για να τους χρησιμο-
ποιήσουν, τον Νικόλας και αυτή, για να αναζητήσουν εκείνο που ή-
θελαν να αποκτήσουν οι δολοφόνοι των επιστημόνων. Γι' αυτόν το
λόγο τους είχαν σκοτώσει και είχαν απαγάγει τον καθηγητή Κένεθ
Κόγκαν. Τελικά, είχε *δίκιο*. Από την αρχή υποψιαζόταν ότι υπήρχε
κάτι αλλόκοτο σ' εκείνο το παιχνίδι, κάτι που δεν ήξερε να εξηγήσει
τότε, αλλά που δεν της άρεσε καθόλου. Το είχε πει στον Νικόλας
πολλές φορές. Όμως πού να φανταστεί πως επρόκειτο για μια υπό-
θεση τόσο φρικτή και επικίνδυνη. Τώρα τα καταλάβαινε όλα: το α-
νώνυμο μήνυμα του ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, τη φόρμουλα,
τους κωδικούς εισόδου στο παιχνίδι, τα λόγια του καθηγητή Κένεθ
Κόγκαν και την ομιλία του περί της Ουσίας του Μυστηρίου και της
Αποστολής Ουροβόρος, το συγκρότημα της ΠΣΝΑ, την εμφάνιση
της Κάρολ Ράμσεϊ. Η παρακολούθηση των βιντεοσυνζητήσεών μας
με τον Νικόλας! φώναζε η Μπεθ νοερά, με το μυαλό της σε ανατα-
ραχή. Και αν οι δολοφόνοι ήξεραν πως είχαν *μπει στο παιχνίδι*; Και
αν γνώριζαν τα ονόματά τους, τη διεύθυνσή τους, το σχολείο τους,
τα ωράριά τους, τις συνήθειές τους; Και αν κινδύνευαν και οι ίδιοι;
Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν τους προειδοποίησε όταν τους μίλησε,
το θυμόταν πεντακάθαρα, και ακόμα και τώρα *μπορούσε να ακούσει*
τη φωνή του σαν να της το επαναλάμβανε.

«Τελείωσέ το μόνη σου, Μπο, έχω να κάνω ένα επείγον τηλε-
φώνημα».

«Τι τρέχει, Μπεθ, γιατί είσαι τόσο τρομαγμένη;»

«Δεν είμαι τρομαγμένη, Μπο, μην ανησυχείς. Απλώς πρέπει να
τηλεφωνήσω αμέσως στον Νικόλας», είπε η Μπεθ ενώ έψαχνε το
κινητό της ολόγυρα στην κουζίνα.

«Θα έρθει ο Νικόλας σπίτι;»

«Πιθανόν, Μπο, του το είπα ότι είσαι άρρωστη. Τώρα τελείωνε
το φαγητό σου και θα σου βάλω στην τηλεόραση τα αγαπημένα σου
κινούμενα σχέδια, σύμφωνα;»

«Τη *Μαγεμένη Κοιλάδα*,»

«Ναι, Μπο, τη *Μαγεμένη Κοιλάδα*», επανέλαβε ενώ σχημάτιζε
στο κινητό της τον αριθμό του Νικόλας.

Κοίταξε το ρολόι της και διαπίστωσε ότι ήταν μία το μεσημέρι. Τέτοια ώρα ο Νίκολας θα έπρεπε να βρίσκεται στο μάθημα Ιστορίας και μάλλον δεν θα μπορούσε να απαντήσει. Έκλεισε το τηλέφωνο και άρχισε να πηγαиноέρχεται μέσα στην κουζίνα, κάτω από το απορριμένο βλέμμα της Μπο. Ξαφνικά ένωσε τον πανικό να την κυριεύει και έτρεξε στην εξώπορτα να βάλει τους σύρτες ασφαλείας. Κατόπιν πήγε στο σαλόνι και κρυφοκοίταξε από το παράθυρο. Όλα ήταν όπως πάντα: αυτοκίνητα παρκαρισμένα στα πεζοδρόμια, κόσμος που βάδιζε στο δρόμο, βιτρίνες, διαφημίσεις, φωτεινοί σηματοδότες... αλλά κανένας δεν είχε τη ματιά του καρφωμένη στο παράθυρο τους, στημένος σε κάποια κολόνα. Επέστρεψε στην κουζίνα και στην αδερφή της. Ενώ αναρωτιόταν τι θα μπορούσε να κάνει, χτύπησε το τηλέφωνο της.

«Τι έκπληξη, Μπεθ!»

«Είσαι στο μάθημα;»

«Ναι, αλλά είδα την κλήση σου και ζήτησα άδεια για να βγω μια στιγμή έξω. Εσύ πού είσαι;»

«Ακόμα στο σπίτι, φροντίζω την Μπο. Η μητέρα μου δε θα επιστρέψει πριν από τις τρεις».

Ο Νίκολας κατάλαβε πως κάτι συνέβαινε στη φίλη του.

«Τρέχει τίποτα;»

«Φοβάμαι πως ναι, Νίκολας», είπε η Μπεθ, βάζοντας τα κλάματα.

«Έλα τώρα, Μπεθ, τι σου συμβαίνει... γιατί κλαις; Έπαθε τίποτα η Μπο;»

Η Μπεθ σκούπισε τα δάκρυά της και βγήκε από την κουζίνα. Δεν ήθελε να ακούσει η αδερφή της τα όσα θα έλεγε.

«Η Αποστολή Ουροβόρος, Νίκολας! Δεν έχει καμιά σχέση με εικονικό παιχνίδι. Είναι παγίδα!...»

«Παγίδα; Πώς μπορείς να το λες; Το διαπίστωσες και μόνη σου. Δεν είναι παρά ένα παιχνίδι στο Διαδίκτυο...»

«Γελιέσαι, Νίκολας. Το είδα πριν ένα λεπτό στην τηλεόραση... τον καθηγητή Κόγκαν τον απήγαγαν...»

Ο Νίκολας ένωσε τα πόδια του να μαλακώνουν σαν μια τσίχλα στον ήλιο.

«Τι είπες;»

«Μόλις τώρα το είπε ο διευθυντής του FBI σε μια συνέντευξη Τύπου. Αλλά το πιο σοβαρό είναι ότι δολοφόνησαν και τρεις επιστήμονες...»

«Τι μου λες!» αναφώνησε έντρομος ο Νίκολας.

«Είναι φρικτό, Νίκολας. Τους αφαίρεσαν τον εγκέφαλο και χάραξαν με πυρωμένο σίδερο στα χέρια τους μια λέξη που τώρα δεν τη θυμάμαι, αλλά που ακουγόταν σαν κάτι διαβολικό. Τι θα κάνουμε, Νίκολας;»

«Καλά, ησύχασε, Μπεθ. Δεν είναι σίγουρο πως αυτά τα εγκλήματα έχουν σχέση με το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων ούτε με την ΠΣΝΑ. Δεν πρέπει να βιαζόμαστε να βγάλουμε συμπεράσματα».

«Τα συμπεράσματα είναι αναπόφευκτα, Νίκολας. Θυμάσαι τι μας είπε ο καθηγητής Κόγκαν όταν εμφανίστηκε στις οθόνες μας;»

«Τώρα δεν μπορώ να θυμηθώ τι ακριβώς, Μπεθ. Νιώθω το κεφάλι μου έτοιμο να σκάσει σε χίλια κομμάτια».

«Μας είπε πως η ίδια μας η ζωή μπορεί να βρίσκεται σε κίνδυνο».

«Μα σου είπα πως αυτά συνηθίζονται στα βιντεοπαιχνίδια. Δε θα έπρεπε να παίρνεις στα σοβαρά κάτι τέτοια», είπε ο Νίκολας επιχειρώντας να ηρεμήσει τη φίλη του.

«Και συνηθίζεται επίσης να εξαφανίζεται ένας εικονικός καθηγητής, που στην πραγματικότητα είναι ένας άνθρωπος με σάρκα και οστά όπως εσύ κι εγώ;»

«Όχι, αυτό δε συνηθίζεται», παραδέχτηκε ο νεαρός απρόθυμα.

«Και να σκοτώνουν τρεις επιστήμονες, να τους κλέβουν τον εγκέφαλο και να τους μαρκάρουν με πυρωμένο σίδερο; Πιστεύεις πως συνηθίζεται, Νίκολας; Αλήθεια το πιστεύεις;» ρώτησε η Μπεθ, εκλιπαρώντας μια ειλικρινή απάντηση.

«Σύμφωνοι, σύμφωνοι, είναι τρομερό, αλλά τι μπορούμε να κάνουμε εμείς;»

«Πρέπει να μιλήσουμε στην αστυνομία το συντομότερο. Να τους πούμε όλα όσα ξέρουμε. Δεν το βλέπεις; Όλα είναι αληθινά, Νίκολας: το ηλεκτρονικό μήνυμα, η φόρμουλα, οι κώδικες εισόδου, το εικονικό παιχνίδι, ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν, η Αποστολή Ουροβόρος, το Ίδρυμα Σύμπαν, η Ουσία του Μυστηρίου, οι εχθροί που θέλουν να την αποκτήσουν, η παρακολούθηση των συνομιλιών μας... όλα είναι τόσο αληθινά όσο ο θάνατος εκείνων των επιστημόνων που τους έκλεψαν τον εγκέφαλο. Μπορεί να είναι αληθινή ακόμα και η Κάρολ».

«Δεν το πιστεύω αυτό. Η Κάρολ είναι απλώς ένα από τα πρόσωπα του παιχνιδιού»

«Εγώ δε θα το ορκιζόμουν».

«Για την ώρα, οφείλουμε να μείνουμε ψύχραιμοι και να σκεφτούμε, δε βλέπω τι άλλο...»

Ήταν κάτι που η Μπεθ δεν έπαψε να κάνει αφότου άκουσε την είδηση.

«Και αν οι δολοφόνοι των επιστημόνων είναι οι ίδιοι που απήγαγαν τον καθηγητή Κόγκαν; Και αν ο καθηγητής τούς μίλησε για μας και ξέρουν ποιοι είμαστε; Είμαι σίγουρη ότι ψάχνουν για το ίδιο πράγμα που ψάχνουμε κι εμείς».

«Την Ουσία του Μυστηρίου;»

«Τι άλλο; Ο καθηγητής Κόγκαν γι' αυτό μας είπε».

«Με τρομάζεις, Μπεθ».

«Όφειλα να σ' το πω, Νίκολας. Είχα ανάγκη να σου πω τι συμβαίνει. Αν δεν κατάφερνα να σου μιλήσω, πιστεύω πως θα τρελαινόμουν».

«Ναι, Μπεθ, εντάξει. Αλλά δεν πρέπει να πούμε γι' αυτό σε κανέναν, τουλάχιστον ώπου να αποφασίσουμε μαζί τι θα κάνουμε. Είσαι σύμφωνη;»

«Ναι, είμαι σύμφωνη».

«Τώρα θα γυρίσω στην τάξη για να πάρω το σακίδιο μου και να πω στην κυρία Έσε πως δε νιώθω καλά. Θα βρίσκομαι σπίτι μου σε μισή ωρίτσα. Θα συνδεθώ μαζί σου μόλις φτάσω- έχε ανοιχτό τον υπολογιστή σου και το πρόγραμμα επικοινωνίας».

«Θα ξαναμπείς στο παιχνίδι;» ρώτησε η Μπεθ.

«Πιστεύω πως η Κάρολ μας οφείλει μια εξήγηση».

Ο Ταχυδακτυλουργός

7

Από ψηλά, το τεράστιο κάμπους του Πανεπιστημίου Κορνέλ φάνηκε στον Άλντους ως μια εξαίσια μητρόπολη της γνώσης. Τα πάντα εκεί ήταν τέλεια και ισορροπημένα, παρά τα πολλά κοντράστ και τις αποχρώσεις, χαρίζοντας στο οικοδομικό σύνολο μια άλω θεϊκότητας

πιο ταιριαστή στον Όλυμπο παρά σε ένα ακαδημαϊκό ίδρυμα. Εκτεταμένοι κήποι με λουλούδια όλων των ειδών και χρωμάτων, απαλά λιβάδια από γκαζόν και δέντρα αιωνόβια και γιγάντια περιέβαλλαν κάθε οδό, κάθε πεζόδρομο, κάθε μονοπάτι που συνέδεε μια πληθώρα κτιρίων κάθε αρχιτεκτονικού στυλ και σχεδίου, από τα πιο κλασικά ως τα πιο πρωτοποριακά, στρατηγικά καταναμημένα από βορρά προς νότο και από ανατολή προς δύση. Στο κέντρο, ένας λιτός και ψηλός τετράπλευρος πύργος από κόκκινο τούβλο έμοιαζε να δίνει τον αργό ρυθμό του χρόνου και της ζωής του πανεπιστημίου με τα τέσσερα μεγάλα στρογγυλά του ρολόγια στραμμένα προς τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα.

Οι φοιτητές που τριγυρνούσαν στο κάμπους σήκωσαν τα μάτια τους προς τον ουρανό ακούγοντας το βουητό του ελικοπτέρου τόσο κοντά στα κεφάλια τους, μια προσβλητική βεβήλωση της μοναστικής σιωπής στην οποία ήταν συνηθισμένοι. Η υπαστυνόμος Τέιλορ θα μπορούσε να προσγειωθεί στο ελικοδρόμιο, αλλά είχε ζητήσει την άδεια να χρησιμοποιήσει μια απλωσιά με γκαζόν κοντά στο κτίριο της συγκλήτου: ένα οικοδόμημα γεμάτο παράθυρα σαν των παριζιάνικων μεγάρων και στεφανωμένο στο κέντρο του με ένα στρογγυλό και ασημί θόλο.

Ανέβηκαν μια σκάλα και μπήκαν στο χολ του πρυτανείου. Ο Άλντους κοίταξε την υπαστυνόμο Τέιλορ και σκέφτηκε ότι φαινόταν πολύ πιο νέα από όσο αντιστοιχούσε στην ηλικία της. Αν δεν είχαν έρθει μαζί, θα μπορούσε κάλλιστα να την πάρει για μια από τις πολλές φοιτήτριες που *μπαινόβγαιναν* στο κτίριο. Ίσως να οφειλόταν στον ανέμελο τρόπο ντυσίματος της, στο κολλητό τζιν και στο μακρύ εφηβικό τσουλούφι που της έπεφτε στα μάτια.

Ο πρύτανης που πανεπιστημίου δεν φαινόταν και πολύ στα κέφια του. Ούτε διέθετε τη λόγια και ευγενική όψη που θα περίμενε κανείς. Όταν η υπαστυνόμος και ο ντετέκτιβ μπήκαν στο γραφείο του, δεν ήταν ακριβώς ένας μορφωμένος και ευγενικός άντρας αυτός που τους υποδέχτηκε, αλλά ένα είδος χοντροκομμένου και οργίλου δράκου που έμοιαζε να φτύνει φωτιές από το στόμα.

«Πού διάολο χαθήκατε; Πάνε είκοσι λεπτά που άκουσα το ελικοπτερο σας να προσγειώνεται και σας περιμένω αυτά τα είκοσι λεπτά καθισμένος εδώ σαν ηλίθιος», είπε δείχνοντας το ρολόι με το λουράκι από δέρμα ερπετού στο χοντρό καρπό του. «Δε θα χαραμίσω

όλο μου το πρωινό μαζί σας... Για την περίπτωση που δεν το ξέρετε, είμαι εξαιρετικά απασχολημένος».

Ο πρύτανης του Κορνέλ ξεφύσηξε και αφέθηκε να πέσει στη δερμάτινη διευθυντική πολυθρόνα πίσω από το γραφείο του. Έβγαλε ένα μαντίλι από μια τσέπη του παντελονιού του και σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπο και τα μάγουλά του.

Ο Άλντους σκέφτηκε πως αν ο πρύτανης έβγαζε φωτιές από το στόμα, αυτός διέθετε ένα φάρμακο πολύ αποτελεσματικό για να σβήσει εκείνες τις φλόγες.

«Κάναμε μια γύρα στα παμπ του κάμπους πριν έρθουμε να σας δούμε, ξέρετε, κάνα δυο ουισκάκια την ώρα της δουλειάς δε βλάπτουν κανέναν. Επιπλέον, μια τόσο μεγάλη πτήση χωμένοι σ' εκείνο το σαράβαλο φέρνει δίψα, με πιάνετε; Αλλά αν σας ξεβολεύει η επίσκεψή μας, μπορούμε να σας καλέσουμε να καταθέσετε απόψε στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης. Εμείς οι ίδιοι θα μπορούσαμε μια χαρά να σας πάμε με το ελικόπτερο μας. Μάλιστα, αν έχετε όρεξη, μπορείτε να περάσετε τη νύχτα σας σε μια από τις πολυτελείς σουίτες των κρατητηρίων μας, έχουν όλα τα κομφορ και είναι πραγματικά βολικές», είπε ο ντετέκτιβ, ανακατεύοντας μερικά χαρτιά πάνω στο γραφείο και φερόμενος σαν ένας διεφθαρμένος αστυνομικός.

«Δεν πιστεύω να μιλάτε σοβαρά, ξέρετε και με το παραπάνω ότι μ' εμένα δεν μπορείτε να χρησιμοποιήσετε τέτοιες μεθόδους, που αρμόζουν σε αλήτες».

«Όχι, εννοείται. Απλώς προσπαθούσα να σας ανταποδώσω την ευγένειά σας. Γιατί δεν παύετε να μας φέρεστε σαν να 'μασταν φοιτητές σας και δε μας μιλάτε πολιτισμένα;»

Ο Άλντους απάλυνε τη σκληρή του έκφραση και ο δράκος φάνηκε να ξεφουσκώνει πάνω στην πολυθρόνα του, ώσπου το πρόσωπο του απέκτησε μια λεπτή ροζ χλομάδα.

«Συγχωρήστε μας, κύριε Μέλβιν· είστε ο κύριος Μέλβιν Όζεροφ, έτσι δεν είναι;» είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ, γλυκαίνοντας τη φωνή της για να ηρεμήσει τον πρύτανη.

«Ναι, αυτό είναι το όνομά μου, και αν ήσασταν ακριβείς στο ραντεβού σας, θα σας είχα υποδεχτεί με το δέοντα τρόπο. Δεν το συνηθίζω να φέρομαι στα όργανα της τάξης μ' αυτό τον τρόπο, τον τόσο... ακατάλληλο. Όμως πιστέψτε με, καταφέρατε να με βγάλετε από τα ρούχα μου. Πέρασα ένα φρικτό πρωινό... ξέρετε τι σημαίνει αυτό;»

Η υπαστυνόμος Τέιλορ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της.

«Μπορούμε να το καταλάβουμε, μην ανησυχείτε», είπε, ικανοποιημένη που η κατάσταση είχε ομαλοποιηθεί. «Σας μίλησε ο διευθυντής του FBI για τους λόγους της επίσκεψής μας;»

«Όχι, απλώς με ενημέρωσε, πολύ ανήσυχος, ότι σχετίζεται με κάποια τρομερά εγκλήματα που θα μπορούσαν να θέσουν αυτό το πανεπιστήμιο στο στόχαστρο όλων των μέσων ενημέρωσης των Ηνωμένων Πολιτειών. Μου είπε ότι λυπόταν, κι ότι δε θα ήταν διόλου ευχάριστο για μένα να μάθω περί τίνος πρόκειται. Κι ο ίδιος υπήρξε φοιτητής αυτού εδώ του πανεπιστημίου. Στη συνέχεια μου είπε πως μια ειδική πράκτορας του FBI θα μου εξηγούσε τα πάντα λεπτομερώς σήμερα το πρωί, στις έντεκα. Εσείς είστε αυτή η πράκτορας;»

«Υπαστυνόμος Τέιλορ, χαίρω πολύ», είπε εκείνη απλώνοντας το χέρι της στον πρύτανη, που το έσφιξε με περιφρονητική ατονία. «Ο συνάδελφος μου από δω είναι ο Άλντους Φόουλερ, ντετέκτιβ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών της Νέας Υόρκης. Δεν είχε την πρόθεση να φανεί αγενής μαζί σας, αλλά όταν τον προκαλούν δείχνει κι αυτός επίσης τα δόντια του...»

Ο Άλντους έμεινε ακίνητος, χωρίς την παραμικρή διάθεση να δώσει το χέρι του σ' εκείνον το χοντράνθρωπο που ήταν σφιγμένος μέσα σ' ένα πανάκριβο κουστούμι.

«Καθώς μπορείτε να φανταστείτε, δεν έκλεισα μάτι όλη τη νύχτα. Σας παρακαλώ, καταλάβετε τον εκνευρισμό μου. Καθίστε», είπε ο Μέλβιν Όζεροφ, σκουπίζοντας και πάλι τον ιδρώτα του προσώπου του.

«Σας λέει κάτι το όνομα Κέιτι Χαρτ, κύριε Όζεροφ;» ρώτησε η Τέιλορ χωρίς άλλα πρελούδια.

«Έμαθα το θάνατο της από τις εφημερίδες και την τηλεόραση, αν και δε δίνουν ιδιαίτερες πληροφορίες σχετικά. Η Κέιτι Χαρτ ήταν μια λαμπρή επιστήμων και ερευνήτρια, άξια να προταθεί πιθανόν για το Νόμπελ Ιατρικής. Αλλά τι σχέση έχει ο θάνατος της με αυτό το πανεπιστήμιο; Πέθανε στο σπίτι της στη Νέα Υόρκη, αν δεν κάνω λάθος;»

«Εμείς είμαστε που κάνουμε τις ερωτήσεις, κύριε Όζεροφ», είπε ο Άλντους, απαλύνοντας τον υπεροπτικό τόνο που θα ήθελε να χρησιμοποιήσει.

«Πρέπει να μάθετε ότι η έρευνα χαρακτηρίστηκε κρατικό απόρρητο, υποθέτω πως καταλαβαίνετε τι σημαίνει αυτό», πρόσθεσε η υ-

παστυνόμος Τέιλορ, για να εμποδίσει μια νέα φραστική **αντιπαράθεση** ανάμεσα στον πρύτανη και τον Άλντους.

«Νομίζω πως ξέρω πολύ καλά ποια είναι η ευθύνη μου σε ό,τι αφορά αυτή τη συνομιλία, υπαστυνόμε», απάντησε ο Όζεροφ.

«Υποθέτω πως ξέρετε επίσης ότι η Χαρτ σπούδασε σε αυτό το πανεπιστήμιο...»

«Ένας πρύτανης δεν είναι δυνατόν να γνωρίζει όλους τους φοιτητές που έχουν περάσει από το πανεπιστήμιο του κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του. Είναι χιλιάδες, δεκάδες χιλιάδες, πιθανώς. Όμως, όσον αφορά την Κέιτι Χαρτ, έμαθα πως είχε φοιτήσει στην ιατρική σχολή μας πολλά χρόνια πριν εγώ γίνω πρύτανης του Κορνέλ, όταν το όνομά της άρχισε να ακούγεται σε όλους τους ακαδημαϊκούς κύκλους ως μιας επιφανούς ερευνήτριας του ανθρώπινου εγκεφάλου, διαδόχου της επιστημονικής σχολής του Άνταμ Γκρόσλινγκ».

«Είχατε την τύχη να τη γνωρίσετε προσωπικά;» ρώτησε ο Άλντους.

«Όχι. Όταν άρχισα τις σπουδές μου στο Κορνέλ, εκείνη φοιτούσε στο τελευταίο έτος της ιατρικής. Εγώ είμαι τώρα σαράντα πέντε χρονών, οπότε εκείνη θα πρέπει να είχε κλείσει τα πενήντα. Δεν ξέρω τίποτα που δε θα ήξερε ο οποιοσδήποτε καθηγητής αυτού του πανεπιστημίου».

«Παρ' όλο που επρόκειτο για μια μελλοντική υποψήφια για το βραβείο Νόμπελ;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Ακόμα κι αν δυσκολεύεστε να το πιστέψετε, οι υποψήφιοι για το Νόμπελ που αποφοίτησαν από το πανεπιστήμιο αυτό δεν είναι παρά ονόματα που προστίθενται σε μια μακρά τιμητική λίστα με καθαρά συμβολική αξία. Είναι σαν τα παράσημα που δίνονται στους ήρωες του πολέμου μετά τις μάχες. Προσφέρουν ένα ιδιαίτερο κύρος, αλλά στερούνται κάθε πρακτικής χρησιμότητας, εκτός ίσως από κάποια ισόβια σύνταξη ή κάποιου άλλου είδους οικονομική αρωγή από το κράτος».

«Δε φαίνεται να είστε πολύ περήφανος για το εν λόγω κύρος», παρατήρησε ο Άλντους.

«Σας παρακαλώ να μη με παρεξηγείτε. Θέλω απλώς να πω ότι σε αυτό εδώ το πανεπιστήμιο, όπως και σε πολλά άλλα, αν κάτι μετράει είναι η καθημερινή ρουτίνα, κάθε μάθημα, κάθε σχολή, κάθε καθηγητής, κάθε φοιτητής. Αν μου επιτρέπετε, θα σας δώσω ένα παράδειγμα», είπε υιοθετώντας ένα διδακτικό ύφος. «Ένα **πανεπιστήμιο**

είναι σαν ένα ποτάμι που παρασύρει άπειρους βράχους στη διαδρομή του. Η πλειονότητα αυτών των βράχων μένει κρυμμένη κάτω από την επιφάνεια και μόνο μερικοί κατορθώνουν να ξεπηδήσουν από το ρεύμα και να γίνουν ορατοί.

»Αυτοί θα είναι οι μόνοι που θα φαίνονται, αλλά κάτω από το ποτάμι θα συνεχίσουν να κυλούν πολλοί άλλοι, που ελάχιστα νοιάζονται για το τι συμβαίνει πιο πάνω από το νερό που κυλά άφθονο, ορμητικό γύρω τους. Έτσι συνέβαινε πάντοτε και έτσι θα *συνεχίσει να συμβαίνει στο μέλλον*. Ο τιμητικός κατάλογος αυτού του πανεπιστημίου είναι γεμάτος επιφανείς προσωπικότητες αντάξιες του Νόμπελ, που πέρασαν από αυτά τα αμφιθέατρα και δεν επέστρεψαν ποτέ».

«Θέλετε να πείτε πως, όταν ολοκληρώσουν τις σπουδές τους, οι φοιτητές χάνουν κάθε επαφή μ' αυτό το πανεπιστήμιο;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ.

«Υπάρχουν εξαιρέσεις, αλλά έτσι συμβαίνει στην πλειονότητα των περιπτώσεων, σ' αυτό το πανεπιστήμιο και σε οποιοδήποτε άλλο, εκτός κι αν συνεχίσουν εδώ για κάποια ακόμα χρόνια ως ερευνητές ή διδάσκοντες.

»Όταν οι φοιτητές πάρουν το πτυχίο τους, τότε αρχίζει για κείνους η ζωή, η ζωή με κεφαλαία, και τα πανεπιστημιακά τους χρόνια θα αποτελούν απλώς, αν πράγματι ήταν, μια ευχάριστη ανάμνηση στη μνήμη τους... Αλλά πείτε μου, επιτέλους, τι συμβαίνει, τι θέλετε από μένα, ποια είναι εκείνα τα τρομερά εγκλήματα για τα οποία μου μίλησε ο διευθυντής του FBI; Δεν αντέχω αυτού του είδους τις καταστάσεις!»

«Εκτός από την Κέιτι Χαρτ, δύο επιστήμονες, που υπήρξαν επίσης φοιτητές του Κορνέλ, δολοφονήθηκαν, και ένας τρίτος εξαφανίστηκε».

Το πρόσωπο του Όζεροφ σκοτείνιασε ενόσω η υπαστυνόμος Τέιλορ άνοιγε ένα ντοσιέ και έβγαζε μερικές φωτογραφίες.

«Γνωρίζετε κάποιον από αυτούς τους άντρες;»

Ο πρύτανης κοίταξε τις φωτογραφίες με την αποστροφή ανθρώπου που κοιτάζει ένα μουμιοποιημένο πτώμα.

«Ποιοι είναι;»

«Πρόκειται για μια πληροφορία απόρρητη... για την ώρα», είπε ο Άλντους.

«Όχι, ποτέ δεν τους έχω δει. Σας είπα ήδη πως είναι δεκάδες χιλιάδες οι φοιτητές που πέρασαν από εδώ, και αυτοί οι επιστήμονες

για τους οποίους μου μιλάτε θα πρέπει να φοίτησαν πριν πενήντα χρόνια. Εγώ είμαι μόλις δύο ακαδημαϊκά έτη πρύτανης του Κορνέλ».

«Και σ' αυτή εδώ τη λέξη βρίσκετε κάποιο νόημα;» ρώτησε η υπαστυνόμος Τέιλορ, δίνοντάς του ένα φύλλο χαρτί.

Ο Όζεροφ φόρεσε τα γυαλιά του, ζάρωσε το μέτωπο, που πια δεν ιδρώνει, και είπε:

«"Κοτ"... Όχι, τίποτα δε μου λέει».

«Εντάξει, κύριε Όζεροφ, δε θέλουμε να κάνουμε κατάχρηση της ευγένειάς σας. Γνωρίζουμε πως είστε ένα άτομο πολύ απασχολημένο», είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ και σηκώθηκε όρθια.

«Αυτό ήταν όλο; Δε θα μου πείτε κάποιες λεπτομέρειες για το τι συμβαίνει; Ως πρύτανης αυτού του πανεπιστημίου έχω δικαίωμα να γνωρίζω σε ποιο βαθμό τα συγκεκριμένα εγκλήματα μπορούν να θίξουν το κύρος μας», επέμεινε ο Μέλβιν Όζεροφ χωρίς να κρύβει τη σύγχυσή του.

«Κάντε μόνος σας μια αξιολόγηση των συνεπειών, εμάς η δουλειά μας είναι απλώς να ερευνήσουμε γιατί όλα τα θύματα εκείνων των εγκλημάτων φοίτησαν σ' αυτό το πανεπιστήμιο», αποκρίθηκε ο Άλντους με αδιαφορία.

«Και αν πρόκειται περί καθαρής σύμπτωσης; Η ζωή είναι γεμάτη από τυχαία γεγονότα που δεν υπόκεινται σε καμία σχέση αιτίου και αιτιατού! Ακόμα και στατιστικά, αφού πρόκειται για τέσσερις επισημειωμένες των Ηνωμένων Πολιτειών, είναι πολύ πιθανό και οι τέσσερις να έχουν σπουδάσει στο Κορνέλ. Ποιος θα αναλάβει τότε τις ζημιές που οι αβάσιμες υποψίες σας θα προξενήσουν στο κύρος αυτού του πανεπιστημίου;» ρώτησε έξαλλος, δίνοντας χαστούκια στον αέρα, θαρρείς και κυνηγούσε ένα σμάρι αόρατες σφήκες που είχαν βάλθει να επιτεθούν με τα κεντριά τους στο μέλλον του.

«Σε αυτή την περίπτωση θα πρέπει να κάνετε αγωγή στο φονιά... όταν τον ανακαλύψουμε, φυσικά. Η επιλογή των θυμάτων υπήρξε δική του ιδέα», μουρμούρισε ο Άλντους, κοιτάζοντας με την άκρη του ματιού του την υπαστυνόμο Τέιλορ. Ο τόνος της φωνής και οι χειρονομίες του πρύτανη του Κορνέλ έγιναν και πάλι δυσάρεστα επιθετικές.

«Θα μιλήσω με το FBI για να μη διαδοθεί αυτή η πληροφορία, μπορείτε να είστε σίγουροι! Θα αποτελούσε μια ύβρη, μια ανεπανόρθωτη συκοφαντία, μια καταστροφή!... Δεν έχουν δικαίωμα να μας συσχετίζουν με μια υπόθεση τόσο θολή όσο τα εγκλήματα ενός

τρελού, μόνο και μόνο επειδή τα θύματά του υπήρξαν φοιτητές του Κορνέλ. Οι εικασίες θα δίνουν και θα παίρνουν και όλοι θα πιστέψουν ότι ο δολοφόνος βρίσκεται ανάμεσά μας».

«Αυτό είναι ένα ενδεχόμενο που ακόμα δεν μπορούμε να το αποκλείσουμε», είπε ο Άλντους.

«Αν σκέφτεστε να μιλήσετε με το FBI, σας συμβουλεύω να το κάνετε το συντομότερο- ο διευθυντής δίνει αυτή τη στιγμή συνέντευξη Τύπου ενώπιον όλων των μέσων μαζικής ενημέρωσης», είπε ήρεμα η υπαστυνόμος Τέιλορ.

Το πρόσωπο του Όζεροφ ξανασυσπάστηκε, θαρρείς και μία από τις αόρατες σφήκες που έδιωχνε προηγουμένως με τα χέρια του να τον είχε τσιμπήσει στο μάγουλο.

«Είναι αλήθεια αυτό;»

«Ακόμα κι αν πιστεύετε το αντίθετο, οι ειδικοί πράκτορες του FBI δε λένε ψέματα. Και τώρα, κύριε Όζεροφ, ο ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ και εγώ θα σας ήμασταν ευγνώμονες αν μας υποδεικνύατε πού θα μπορέσουμε να συμβουλευτούμε τα αρχεία των φοιτητών που γράφτηκαν στο Κορνέλ από το 1949 και μετά».

Η Γοιθική Λέσχη

7

Από τα τριγωνικά παράθυρα του εστιατορίου που βρισκόταν στην αιχμηρή κορυφή του Κράισλερ Μπίλντινγκ, ο Γουόλτερ Στακ και ο Γουίλσον Σίγκελ, ένας ηλικιωμένος Τεξανός εκατομμυριούχος, απολάμβαναν ένα προνομιακό πανόραμα του μαγευτικού ορίζοντα του Μανχάταν. Αναμφίβολα, ένα σημείο μοναδικό για να αισθανθείς τον ίλιγγο της εξουσίας, τα ρίγη της φιλοδοξίας ή την ικανοποίηση της εκδίκησης. Όλη η πόλη της Νέας Υόρκης απλωμένη στα πόδια τους. Δεν είχαν παρά να την πάρουν και να την προσφέρουν στους θεούς, ευχαριστώντας τους για τη γενναιοδωρία τους. Ο ουρανοξύστης, που είχε καταφέρει να καταρρίψει το ρεκόρ ύψους το 1930 με τα

τριακόσια σαράντα τρία του μέτρα, ξεπεράστηκε μόλις ένα χρόνο αργότερα από έναν άλλο μυθικό γίγαντα από μπετόν και ατσάλι: το Εμπάιρ Στέιτ· και ο Στακ είχε καταστήσει εκείνον το χώρο, που κρεμόταν από τα σύννεφα, σε προσωπικό του σημείο συνάντησης όταν επρόκειτο να ασχοληθεί με σημαντικά ζητήματα. Επιπλέον, το διακριτικό εκείνο εστιατόριο με τον αρ-ντεκό διάκοσμο δεν ήταν μόνο το αγαπημένο του, αλλά κι αυτό που προτιμούσαν οι μεγιστάνες της βορειοαμερικανικής βιομηχανίας για τις επιχειρηματικές τους συναντήσεις. Το μέλλον της ανθρωπότητας αποφασιζόταν εκεί και ο Στακ δεν ήταν διατεθειμένος να υστερεί, κυρίως τώρα που τα σχέδιά του προχωρούσαν σύμφωνα με τις επιθυμίες του.

«Λοιπόν, αδελφέ Γουίλσον, για ποιο πράγμα ήθελες να μου μιλήσεις;» ρώτησε ο Στακ, αφού κατέβασε μια γουλιά από το απεριτίφ του.

Ο Γουίλσον Σίγκελ κοίταζε τριγύρω του σαν να φοβόταν μήπως κάποιος τους κατασκόπευε.

«Έλα τώρα, αδελφέ Γουίλσον! Τι φοβάσαι; Εδώ κανένας δεν μπορεί ν' ακούσει τι λέμε».

Ο μεγιστάνας του Τέξας κατέβασε μια βιαστική γουλιά από το βερμούτ του. Κατόπιν είπε σε τόνο εμπιστευτικό:

«Το ραντεβού με το γερουσιαστή είναι για μεθαύριο, στο γραφείο του στην Ουάσινγκτον, αλλά ακόμα δεν είμαι και πολύ σίγουρος πως μας συμφέρει να του προτείνουμε τη μυστική ένταξή του στη Γοτθική Λέσχη».

«Πίστευα πως αυτό το θέμα είχε ήδη δρομολογηθεί στην τελευταία συνάντηση του Συμβουλίου».

«Ναι, το ξέρω, αδελφέ Γουόλτερ. Αλλά έχω σοβαρές αμφιβολίες για το αν θα δεχτεί...»

«Μας βεβαίωσες ότι είχε τακτοποιηθεί, ότι το θέμα είχε λήξει. Το ξέχασες;»

Παρά τα εβδομήντα του χρόνια και την όψη του του απόμαχου πυγμάχου, ο Σίγκελ κατένευσε σαν αγοράκι που πιάστηκε στα πράσα. Ο Στακ συνέχισε:

«Είναι φίλος σου, ή όχι; Οι φίλοι μπορούν να μιλούν για τα πάντα χωρίς να φοβούνται τίποτα. Απλώς πρέπει να φανείς επιδέξιος... Να μη βιαστείς, να αφήσεις την πρότασή σου για το τέλος της συζήτησης, αφού θα έχει ακούσει προσεκτικά όλα τα επιχειρήματα. Στη συνέχεια πρόσφερε του ένα σημαντικό αξίωμα, αν το κρίνεις απα-

ραίτητο», είπε, σαν αρχιμαφιόζος που προσπαθεί να μεταδώσει ε-μπιστοσύνη σε έναν αφοσιωμένο υποτακτικό του.

«Με προβληματίζει ποια θα είναι η αντίδραση του απέναντι στα εγκλήματα...»

«Οι άντρες με ηγετικές φιλοδοξίες δεν έχουν ενδοιασμούς, αδελφέ Γουίλσον! Θα έπρεπε να το ξέρεις αυτό. Επιπλέον, ποτέ δε θα μπορέσει να συσχετίσει τους φόνους των επιστημόνων μ' εμάς. Αυτό είναι δική μου δουλειά».

«Ναι, αλλά ίσως παραείναι νωρίς για να τον βάλουμε να πάρει μια απόφαση τόσο δεσμευτική και γι' αυτόν και για το αξίωμά του. Είχα σκεφτεί να του μιλήσω μόνο για τις προθέσεις της NASA και για τη μυστική της Αποστολή Ουροβόρος...»

«Η NASA έχει πια ακυρώσει την Αποστολή Ουροβόρος. Η εξαφάνιση του Κόγκαν τους άφησε δίχως το μάεστρο της διαπεραστικής της πλανητικής μουσικής. Οι κατάσκοποι μας μόλις μου το ανέφεραν».

«Οπότε θα πρέπει να το έχω υπόψη μου», είπε ο Γουίλσον Σίγκελ, σασιτισμένος.

«Σου το είπα ήδη πως μ' αυτό το θέμα θα ασχολιόμουν εγώ προσωπικά, όπως και με τα υπόλοιπα θολά ζητήματα της Γοτθικής Λέσχης. Όμως υπάρχουν μέρη στα οποία δεν μπορώ να φτάσω με την ίδια ευκολία όσο εσύ, αδελφέ Γουίλσον. Τώρα είναι η στιγμή για να γραπώσουμε το γερουσιαστή. Ο διευθυντής του FBI έδωσε μια συνέντευξη Τύπου σε πανεθνική κλίμακα σχετικά με τους δολοφονημένους επιστήμονες και την εξαφάνιση του Κόγκαν. Οι εφημερίδες και οι τηλεοράσεις όλης της χώρας θα αρχίσουν να θέτουν ερωτήσεις και κανένας δε θα ξέρει να τους δώσει μια ικανοποιητική απάντηση. Θα εκμεταλλευτούμε τη σύγχυση για να σπείρουμε τους σπόρους του μέλλοντος μας», κατέληξε ο Στακ, υψώνοντας το ποτήρι του στον αέρα.

«Αλλά ακόμη δεν ξέρουμε τι συνέπειες θα έχει η είδηση στους πολιτικούς κύκλους της χώρας. Θα βόλευε...»

«Τα πάντα είναι υπό έλεγχο, αδελφέ Γουίλσον, δε χρειάζεται να ανησυχείς για τους πολιτικούς. Ήδη αρκετοί ανάμεσά τους ξέρουν πως πρέπει να συγκρατηθεί η πρόοδος, πως δεν μπορούμε να μένουμε με σταυρωμένα τα χέρια μπρος στην ιερόσυλη αλαζονεία της επιστήμης. Αν δεν την εμποδίσουμε, το μέλλον της ανθρωπότητας θα είναι πιο τερατώδες από το όποιο αφάνταστο έγκλημα. Σε σύγκριση

μ' αυτό, ο θάνατος μερικών επιστημόνων που έχουν βαλθεί να αποκαλύψουν τα μυστήρια του σύμπαντος είναι στην πραγματικότητα ευεργεσία προς το ανθρώπινο είδος. Έτσι να το θέσεις στο γεροϋσιαστή· μίλησέ του ξεκάθαρα για το τι μας περιμένει τις επόμενες δεκαετίες: η μαζική παραγωγή "υπεράνθρωπων", η εξαφάνιση των θρησκειών, η δημιουργία νέων ειδών ζώων που θα είναι ζωντανά τέρατα, η καταστροφή της ατμόσφαιρας και της φύσης, η κυριαρχία των ευφυών ρομπότ, η χειραγώγηση του εγκεφάλου και του νου, η συνάντηση με άλλους πολιτισμούς σε άλλους κόσμους... Ο θάνατος του Θεού! Κοίταξε εμένα και πες μου τι είναι αυτό που βλέπεις!... Θα σου το πω εγώ: Τη φρίκη, αδερφέ Γουίλσον, τη φρίκη!»

Η Αποστολή Ουροδόρος

8

Στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων όλα φαίνονταν εντάξει. Ο Νίκολας είχε συνδεθεί με την Μπεθ από τον Αρθρωτό Διαστημικό Σταθμό NK μόλις έφτασε στο σπίτι του. Ήταν νευρικός και τρομαγμένος. Η Μπεθ ίσως είχε δίκιο από την αρχή, αλλά εκείνος δεν πίστευε ότι επρόκειτο για παγίδα. Αν και σκέφτηκαν ότι ο καθηγητής Κόγκαν πιθανόν να ήταν ένα ακόμα πρόσωπο του παιχνιδιού, τόσο εικονικό όσο η Κάρολ, αυτό δεν σήμαινε ότι τους είχε πει ψέματα όταν τους μίλησε. Τα λόγια του μπορεί να είχαν το διπλό νόημα της πραγματικότητας και της μυθοπλασίας. Σε τελική ανάλυση, αυτή ήταν η συνήθης λογική κάθε βιντεοπαιχνιδιού: να παρουσιάζει ως αυθεντικές ακραίες καταστάσεις κινδύνου για την ανθρωπότητα, οι οποίες δεν ήταν παρά δημιούργημα της φαντασίας των σχεδιαστών του προγράμματος. Αν η συγκεκριμένη περίπτωση ήταν διαφορετική, ίσως η Κάρολ να μπορούσε να τους διευκρινίσει το γιατί.

«Πιστεύεις ότι η Κάρολ γνώριζε κάτι από όλα αυτά, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ, πνιγμένη σε μια βαθιά θάλασσα αμφιβολιών.

«Δύσκολη ερώτηση. Η Κάρολ φαίνεται να είναι προγραμματι-

σμένη ως ένα ευφυές εικονικό πρόσωπο ικανό να συνομιλεί μαζί μας για οτιδήποτε, αλλά δεν ξέρω αν, επιπλέον, έχει την ικανότητα να γνωρίζει το τι συμβαίνει στην πραγματικότητα, έξω από το παιχνίδι. Θα ήταν μάλλον απίστευτο και παρατραβηγμένο».

«Εκτός κι αν η Κάρολ είναι ένα άτομο με σάρκα και οστά όπως εσύ κι εγώ», παρατήρησε η Μπεθ.

Η Μπεθ είδε στην οθόνη της το πρόσωπο του Νίκολας να περιβάλλεται από μια αύρα γαλήνης που την εντυπωσίασε. Ποτέ, ως εκείνη τη στιγμή, δεν τον είχε δει τόσο σίγουρο για τον εαυτό του. Αντί για φόβο, ο Νίκολας φαινόταν να νιώθει μια καρτερική ηρεμία, που τον ωθούσε να φτάσει ως το τέλος του παιχνιδιού των άπειρων αιγμάτων όσοι κι αν ήταν οι κίνδυνοι που караδοκούσαν στη διαδρομή. Μέσα σε μισή μόλις ώρα, η αρχική του συμπεριφορά μπρος στην είδηση των φόνων των επιστημόνων και της εξαφάνισης του καθηγητή Κόγκαν είχε αλλάξει όπως αλλάζουν οι φάσεις της σελήνης.

«Για να δω αν το κατάλαβα καλά, ΜΧ», είπε ο Νίκολας, κάπως μπερδεμένος. «Θέλεις να πεις ότι η Κάρολ είναι ένα πρόσωπο πραγματικό, κάποια που μπήκε στο παιχνίδι των άπειρων αιγμάτων όπως κάναμε κι εμείς;»

«Και γιατί όχι; Αυτό θα εξηγούσε πολλά. Για παράδειγμα, το ότι μπορεί να σκέφτεται, να μιλάει, να κρίνει, να αισθάνεται, να θυμάται ή να γελάει σαν ένα αληθινό ανθρώπινο ον. Μια μηχανή δε θα μπορούσε ακόμα να έχει φτάσει σε τέτοιο βαθμό νοητικής τελειότητας. Νομίζω πως παρατήμασταν αφελείς που χάσαμε το παραμύθι της Κάρολ για την απίστευτη εικονική νοημοσύνη της».

«Η ιδέα σου δεν είναι παράλογη», παραδέχτηκε ο Νίκολας σκεπτικός.

«Είναι λιγότερο ανόητη από το να πιστεύουμε όπως πιστεύαμε ως τώρα πως πρόκειται για ένα νοήμον εικονικό πρόσωπο. Για σκέψου το καλά, ΝΚ. Δεν υπάρχει αμφιβολία πως στο παιχνίδι των άπειρων αιγμάτων υπάρχουν εικονικά πρόσωπα. Εμείς οι ίδιοι υπάρχουμε και κινούμαστε στη σκηνή της Κεντρικής Βάσης της ΠΣΝΑ επειδή έτσι είναι σχεδιασμένο. Όμως, αν δε σε γνώριζα, το πιθανότερο είναι να σκεφτόμουν πως κι εσύ ήσουν απλώς ένα εικονικό πρόσωπο του παιχνιδιού, ικανό να απαντάς σε όλες μου τις ερωτήσεις».

«Επομένως, σύμφωνα με τη θεωρία σου, η Κάρολ πρέπει να έχει μια πραγματική ζωή, να βρίσκεται κάπου, να έχει κάποια σχέση με τον καθηγητή Κόγκαν», συμπέρανε ο Νίκολας.

«Και είναι πιθανόν ακόμα και να γνώριζε τι επρόκειτο να συμβεί στους τρεις επιστήμονες και στον καθηγητή Κόγκαν», τόλμησε να υποθέσει η Μπεθ.

«Ναι, σ' αυτό έχεις δίκιο».

«Τι να σου πω, ΝΚ, νιώθω πολύ μπερδεμένη και μ' έχει παραλύσει ο φόβος».

«Τώρα είναι αργά πια για να κάνεις πίσω, ΜΧ».

«Μα μπορεί να μας σκοτώσουν κι εμάς!» είπε η Μπεθ.

«Δεν ξέρουν ποιοι είμαστε... δεν μπορούν να το μάθουν».

«Και αν μπήκαν στα αρχεία της ΠΣΝΑ; Και αν βασάνισαν τον καθηγητή Κόγκαν και τους ομολόγησε ότι μας ανέθεσε να βρούμε την Ουσία του Μυστηρίου; Ήδη επιχείρησαν να παρακολουθήσουν τις συζητήσεις μας, η Κάρολ το ήξερε. Αυτό ακριβώς ήταν που εννοούσε όταν μας είπε πως ο μηχανισμός ασφαλείας του συστήματος είχε εντοπίσει μια εξωτερική διείσδυση στις γραμμές επικοινωνίας».

«Ακόμα κι αν είναι έτσι, εγώ θα συνεχίσω, ΜΧ. Εσύ;»

Η Μπεθ έμεινε σιωπηλή. Δεν διέθετε πολύ χρόνο για να πάρει μια απόφαση. Η ερώτηση του Νίκολας δεν ήταν μόνο ένα τελεσίγραφο που την υποχρέωνε να απαντήσει άμεσα αν είχε ή όχι εμπιστοσύνη σ' ένα στενό φίλο της, στον καλύτερο της φίλο. Ήταν επίσης μια πρόκληση στον ίδιο της τον εαυτό, στα συμπλέγματά της της αποτυχίας, στις αγωνίες της, στις πολλές της φοβίες, στο μεγάλο φόβο της μήπως πέσει στις σκοτεινές αβύσσους του θανάτου.

«Αν συνεχίσεις στην Αποστολή Ουροβόρος, θα το κάνω κι εγώ», είπε τελικά.

«Οπότε ας μη χάνουμε στιγμή και ας πάμε να συζητήσουμε με την Κάρολ».

«Ελπίζω ότι αυτή τη φορά θα μας πει την αλήθεια. Η ζωή μας βρίσκεται σε κίνδυνο».

Και η Μπεθ δεν έπεφτε έξω.

Όταν ξαναμπήκαν στο παιχνίδι, τα είδωλά τους βρίσκονταν ακόμα μπροστά στο ψηφιδωτό με τις τρεις νεαρές θεότητες που αναπαρίσταναν το πραγματικό νόημα του Ιδρύματος Σύμπαν. Η Κάρολ δε βρισκόταν εκεί, αλλά δεν άργησε να φανεί.

«Συνέβη κάτι τρομερό!» είπε με δάκρυα στα μάτια.

«Τι έγινε;» ρώτησε η Μπεθ, παριστάνοντας την άσχετη.

«Ο καθηγητής Κόγκαν εξαφανίστηκε. Οι Αρχές φοβούνται ότι τον απήγαγαν».

Ο Νικόλας και η Μπεθ έμειναν άφωνοι από την έκπληξη. Η Κάρολ ήταν ενήμερη, και αυτό θα μπορούσε να συμβεί μόνο αν επρόκειτο για ένα πραγματικό πρόσωπο που, όπως η Μπεθ, είχε δει τη συνέντευξη Τύπου του διευθυντή του FBI.

«Το ξέρουμε, Κάρολ. Όλος ο κόσμος το γνωρίζει».

«Μα πώς το έμαθες εσύ;» ρώτησε ο Νικόλας, προτού προλάβει η Κάρολ να πει κάτι.

«Στην ΠΣΝΑ λάβαμε ένα τηλεφώνημα από το FBI».

«Έλα τώρα, Κάρολ, μη μας κάνεις πλάκα. Η ΠΣΝΑ είναι μονάχα μια ιστοσελίδα στο Διαδίκτυο».

«Την αλήθεια σας λέω, ΝΚ. Ο αστυνόμος Άντριου Μακλόσκι μου τηλεφώνησε από την Ίθακα για να με πληροφορήσει ότι κάποιος είχε πυροβολήσει και σκοτώσει το σκύλο του καθηγητή και είχε ερευνήσει όλο το σπίτι. Είναι τρομερό, τρομερό!...» είπε η Κάρολ ανάμεσα σε λυγμούς.

«Το ήξερες αυτό, Μπεθ;» ρώτησε ο Νικόλας σαστισμένος.

«Ο διευθυντής του FBI δεν ανέφερε τίποτα ούτε για το σκύλο ούτε για το σπίτι».

«Τότε, πώς γνωρίζει η Κάρολ αυτές τις λεπτομέρειες;» ρώτησε ο Νικόλας.

«Θα όφειλε η ίδια να μας το εξηγήσει, δε νομίζεις, ΝΚ; Υπάρχουν πολλά που δεν είναι διόλου καθαρά στην όλη υπόθεση».

Τα μάτια της Κάρολ τους κοίταζαν με μια έκφραση βαθιάς θλίψης και απόγνωσης.

«Για μια στιγμή... Τι θέλετε να πείτε; Τι υπονοείτε;» ρώτησε. «Ο καθηγητής Κόγκαν εξαφανίστηκε, δεν το καταλαβαίνετε;»

«Εκείνο που δεν καταλαβαίνουμε είναι τι δουλειά έχουμε εμείς σ' αυτή την υπόθεση φόνων και απαγωγών επιστημόνων», της πέταξε ο Νικόλας. «Γιατί κανένας δε μας είπε ότι δεν επρόκειτο για ένα παιχνίδι; Είχαμε κάθε δικαίωμα να το γνωρίζουμε!»

«Ήταν ένα παιχνίδι, ΝΚ! Πώς τολμάτε και με κατηγορείτε ότι σας είπα ψέματα;»

«Κάποιος όφειλε να μας έχει προειδοποιήσει για το τι θα μπορούσε να συμβεί», είπε η Μπεθ. «Θεωρούσαμε, όταν ο καθηγητής Κόγκαν μας είπε ότι μπορεί να κινδυνέψει η ζωή μας, πως επρόκειτο απλώς για ένα δέλεαρ για το παιχνίδι».

«Και ήταν αλήθεια, ΜΧ. Η ζωή σας ήταν σε κίνδυνο μόνο μέσα στο παιχνίδι, όπως βρίσκεται σε συνεχή κίνδυνο η ζωή όλων των η-

ρώων στα βιντεοπαιχνίδια. Κανένας δεν μπορούσε να φανταστεί τότε πως θα συνέβαινε αυτό».

«Καλύτερα να μας το εξηγήσεις πιο αναλυτικά, Κάρολ. Είμαστε τρομαγμένοι...» είπε ο Νίκολας, προσπαθώντας να απαλύνει τις μομφές του.

«Το καταλαβαίνω, το καταλαβαίνω, ΝΚ, και λυπάμαι που τρομάξατε και αμφιβάλατε για μένα. Κι εγώ έτσι θα αντιδρούσα, αλλά η πραγματικότητα δεν είναι όπως τη φαντάζεστε».

«Ωρες ώρες έχω την αίσθηση πως αυτό το παιχνίδι θα μας τρελάνει τελικά», είπε η Μπεθ, πιο συμφιλιοτική τώρα.

«Μπορώ να σας εξηγήσω μόνο όσα ξέρω: Όλα άρχισαν όταν το Ίδρυμα Σύμπαν αποφάσισε ότι είχε φτάσει η στιγμή να περάσει στα χέρια μιας καινούριας γενιάς η Ουσία του Μυστηρίου, ώστε να αντιμετωπίσουν το μέλλον της ανθρωπότητας με μεγαλύτερη φρόνηση από όση ως τώρα είχε επικρατήσει στον κόσμο. Με τον αρχικό αυτό σκοπό δημιουργήθηκε η Πειραματική Σχολή Νέων Αστροναυτών, που θα έδινε τη δυνατότητα στο Ίδρυμα Σύμπαν να γνωρίσει πολλά παιδιά-θαύματα σαν εσάς- η ΠΣΝΑ είχε ως κύριο μέλημα να επιλέξει ανάμεσά τους τον νέο που θα του άξιζε να λάβει την Ουσία του Μυστηρίου, για να συνεχίσει να τη φυλάει από εκείνους που την κυνηγούν ακατάπαυστα για να ικανοποιήσουν τη φιλοδοξία τους για εξουσία. Συγχρόνως, αυτός ο νέος θα γινόταν ο πρώτος εκπαιδευόμενος αστροναύτης της Ιστορίας που θα συμμετείχε σε ένα μυστικό σχέδιο της NASA...»

«Ένα μυστικό σχέδιο της NASA;» ρώτησε ο Νίκολας, σαστισμένος από τα όσα άκουγε.

«Το παλιό κομμάτι του αστρικού χάρτη του λογότυπου της ΠΣΝΑ περιείχε τα κλειδιά για να εντοπιστεί ένας πλανήτης από τον οποίο είχαν ληφθεί σήματα έλλογων όντων. Ο Κένεθ Κόγκαν διηύθυνε από το σπίτι του το διαστημικό πρόγραμμα της NASA για την πραγματοποίηση του ταξιδιού ως εκείνο τον πλανήτη».

«Φοβάμαι πως άρχισα ξανά να μπερδεύομαι», είπε η Μπεθ. «Τι σχέση έχει το σχέδιο της NASA με την Ουσία του Μυστηρίου και με το παιχνίδι των άπειρων αιγινμάτων;»

«Είναι πολύ απλό, ΜΧ. Ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν αποφάσισε να δημιουργήσει μια σειρά αιγινμάτων στο Ίντερνετ, στα οποία θα κρύβονταν οι κωδικοί για την ανακάλυψη της Ουσίας του Μυστηρίου, κρυμμένης εδώ και χρόνια για να προστατευτεί από τους ε-

χθρούς της. Ούτε ο ίδιος δε γνώριζε το καινούριο σημείο. Η ΠΣΝΑ έστειλε ένα ηλεκτρονικό μήνυμα χωρίς αποστολέα σε όλους τους υποψήφιους αστροναύτες της σχολής, ώστε οι διάφορες ομάδες να επιχειρήσουν να λύσουν μια μυστική φόρμουλα, χωρίς να έχουν ιδέα για το τι πραγματικά επρόκειτο, φόρμουλα που περιείχε και το μήνυμα εισόδου στο παιχνίδι. Εσείς ήσασταν οι πρώτοι που βρήκατε τη φόρμουλα και αρχίσατε να ερμηνεύετε τα άπειρα αινίγματα που οδηγούν ως την Ουσία του Μυστηρίου».

«Πράγμα που σημαίνει ότι ένας από εμάς τους δύο θα ταξιδέψει στο διάστημα; Αυτό μας λες τώρα, Κάρολ;» ρώτησε να μάθει ο Νίκολας.

«Μόνο εφόσον βρίσκατε την Ουσία του Μυστηρίου. Ένα από τα στοιχεία που ο Κένεθ Κόγκαν έβαλε στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων ήταν η παρουσία κακόβουλων ανθρώπων που, όπως συμβαίνει και στην πραγματικότητα, θα επιχειρούσαν να σφετεριστούν την Ουσία του Μυστηρίου σκοτώνοντας τα εικονικά σας πρόσωπα, εκτός κι αν εσείς προλαβαίνατε και τους ξεκάνατε πρώτοι. Γι' αυτό, όταν ο καθηγητής Κόγκαν σας μίλησε αναθέτοντάς σας την Αποστολή Ουροβόρος, που είναι συνώνυμη με τη μυστική αποστολή της NASA, σας είπε πως ίσως διακινδυνεύατε τη ζωή σας...» Η Κάρολ έκανε μια παύση, σαν να χρειαζόταν να πάρει ανάσα για να συνεχίσει. «Αυτό που κανένας από το Ίδρυμα Σύμπαν δε θα μπορούσε τότε να φανταστεί ήταν ότι θα απήγαν τον καθηγητή και θα σκότωναν τρία από τα πιο διακεκριμένα μέλη του στην προσπάθειά τους να οικειοποιηθούν την Ουσία του Μυστηρίου. Σας ορκίζομαι πως εκείνα τα τρομερά εγκλήματα δεν είχαν προβλεφθεί. Δεν ήταν παρά μια τρομερή σύμπτωση».

«Γι' αυτό κάποιος πάσχιζε να μπει στο παιχνίδι των αιγιμάτων;»

«Αγνοούμε πώς κατάφεραν να μάθουν ότι στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων βρίσκονται τα κλειδιά για την ανακάλυψη της Ουσίας του Μυστηρίου, αλλά τα συστήματα ασφαλείας του προγράμματος εντόπισαν μια απόπειρα πειρατικής διείσδυσης, που κατάφερα να την εξουδετερώσω».

«Αυτό σημαίνει πως οι φονιάδες ανάγκασαν τον καθηγητή Κόγκαν να μιλήσει για το παιχνίδι όπου κρύβεται η Ουσία του Μυστηρίου».

«Πολύ το φοβάμαι».

«Επομένως, θα γνωρίζουν επίσης ότι κι εμείς ψάχνουμε το ίδιο

πράγμα μ' εκείνους. Νομίζω ότι η ζωή μας διατρέχει πραγματικό κίνδυνο», παρατήρησε η Μπεθ, μη μπορώντας να πιστέψει τα ίδια της τα λόγια.

«Εγώ νομίζω πως είστε απολύτως ασφαλείς, ΜΧ. Ηρέμησε, κάνενας δεν ξέρει πως εσείς είστε οι υποψήφιοι αστροναύτες της ΠΣΝΑ που κατάφεραν να λύσουν το κρυπτογραφημένο μήνυμα της φόρμουλας, ούτε καν ο καθηγητής Κένεθ Κόγκαν. Όλες οι πληροφορίες του παιχνιδιού προστατεύονται από ένα πολύπλοκο σύστημα κωδικοποίησης, που κρυπτογράφησε τα προσωπικά σας δεδομένα ήδη με την εισαγωγή του κωδικού "Σκραμπλ" και μπορούν να αποκωδικοποιηθούν μονάχα μετά το τέλος του παιχνιδιού. Ως προς αυτό να είστε βέβαιοι».

Η Μπεθ πήρε βαθιά ανάσα.

«Αν το λες εσύ...» μουρμούρισε για παρηγοριά.

«Εγώ δε γνωρίζω για σας περισσότερα από όσα γνωρίζετε εσείς για μένα».

Ο Νίκολας σκέφτηκε πως είχε φτάσει η στιγμή να κάνει την ερώτηση που πιο πολύ τον είχε απασχολήσει αφότου η Μπεθ του εξιστόρησε τα όσα συνέβησαν στον καθηγητή Κόγκαν.

«Και ποια είσαι εσύ στην πραγματικότητα, Κάρολ;»

Το εικονικό πρόσωπο της Κάρολ καθυστέρησε μερικά δευτερόλεπτα να απαντήσει. Αλλά τελικά είπε:

«Λυπάμαι ΝΚ, δεν είμαι προγραμματισμένη να αποκριθώ σ' αυτή την ερώτηση».

«Έλα τώρα, Κάρολ, μη μας κοροϊδεύεις! Μπορείς και μιλάς για το καθετί, μέχρι τώρα το έκανες χωρίς κανένα πρόβλημα».

«Δεν είμαι προγραμματισμένη να απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση».

«Όταν σε γνωρίσαμε στο υπόστεγο, μας είπες πως ήσουν ένα πρόσωπο εικονικό και νοήμον», θυμήθηκε η Μπεθ.

«Ναι, Κάρολ, τι έχεις να πεις σ' αυτό;» επέμεινε ο Νίκολας.

«Αφησέ τη, ΝΚ, ίσως δε μας κοροϊδεύει».

«Δεν είμαι προγραμματισμένη να απαντήσω σ' αυτή την ερώτηση», επανέλαβε η Κάρολ μηχανικά.

«Εντάξει, εντάξει, Κάρολ! Ας αφήσουμε αυτό το ζήτημα για την ώρα», είπε ο Νίκολας, φοβούμενος μήπως είχε δημιουργηθεί μια επιπλοκή ή ένα σφάλμα στο πρόγραμμα του παιχνιδιού των άπειρων αιγιμάτων.

«Μου φαίνεται πως θα μείνουμε και πάλι μόνοι στο παιχνίδι, ΝΚ. Για μια στιγμή είχα την ελπίδα πως η Κάρολ ήταν ένα πλάσμα με σάρκα και οστά όπως εμείς».

«Συνεχίζω να πιστεύω πως έτσι είναι», επέμεινε ο Νίκολας μπροστά στη σιωπή της Κάρολ.

Για μια στιγμή δεν μίλησε κανένας.

«Λυπάμαι γι' αυτό που έγινε», πήρε το λόγο η Κάρολ, «μα έτσι ορίζουν οι κανόνες του παιχνιδιού. Αν δε θέλετε, δεν είστε αναγκασμένοι να τους δεχτείτε. Ένας άλλος σημαντικός κανόνας του παιχνιδιού είναι ότι έχετε δικαίωμα να το εγκαταλείψετε όποτε θέλετε, τίποτα δε σας υποχρεώνει να συνεχίσετε».

«Και τι θα συνέβαινε αν το εγκαταλείπαμε;» ζήτησε να μάθει ο Νίκολας.

«Θα χάνονταν τα πάντα».

«Εμείς δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε, Κάρολ. Η ζωή μας θα εξαγινώταν όπως πριν, θα ήμασταν ευτυχισμένοι και δε θα χρειαζόταν να φοβόμαστε μήπως κάποιος μας δολοφονήσει για να μας βγάλει τον εγκέφαλο από το κεφάλι, όπως σ' εκείνους τους επιστήμονες. Όμως αν, όπως λες, είσαι μονάχα ένα εικονικό πρόσωπο, για σένα θα χάνονταν τα πάντα! Δεν είσαι τίποτα δίχως το παιχνίδι και δίχως εμάς! Δεν υπάρχεις, το ήξερες;» είπε ο Νίκολας θυμωμένος, χωρίς να συνειδητοποιεί πόσο σκληρά μιλούσε.

«Νίκολας, δεν πρέπει να της μιλάς έτσι!» τον μάλωσε η Μπεθ.

Το εικονικό πρόσωπο της Κάρολ τους έστρεψε την πλάτη, σαν να ήθελε να κρύψει τα δάκρυα που ανάβλυζαν από τα μάτια της. Ο Νίκολας νόμιζε πως άκουσε λυγμούς.

«Κλαις, Κάρολ;» ρώτησε.

Η Κάρολ κούνησε αρνητικά το κεφάλι και τα εικονικά της μαλλιά κουνήθηκαν στις οθόνες τους με τη βραδύτητα κάμερας σε αργή κίνηση.

«Έλα τώρα, Κάρολ, σταμάτα τα κλάματα. Δε θέλαμε να σε στενοχωρήσουμε, έτσι δεν είναι, ΝΚ;»

«Ναι, είμαστε μόνο κάπως ανάστατοι και τρομαγμένοι με όλα αυτά που έγιναν. Συγγνώμη, Κάρολ, ειλικρινά λυπάμαι», είπε ο Νίκολας μετανιωμένος.

«Δεν κλαίω εξαιτίας σας, κλαίω γιατί ανησυχώ για τον καθηγητή Κόγκαν».

«Είναι πολύ πιθανόν να επιστρέψει σύντομα στο σπίτι», είπε η Μπεθ για να την καθησυχάσει».

«Όχι, το ξέρω ότι δε θα γυρίσει ποτέ».

Η Μπεθ αποφάσισε να παρακάμψει το ζήτημα. Σκέφτηκε πως κανένας ικανός να λυπηθεί ή να κλάψει δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ρομπότ ή μηχανή, όσο καλά προγραμματισμένος κι αν ήταν.

«Δεν ξέρω αν η Κάρολ είναι αληθινή όπως εμείς ή όχι, ΝΚ, αλλά ούτε και με απασχολεί ιδιαίτερα. Το μόνο για το οποίο είμαι εντελώς σίγουρη είναι πως τώρα δεν έχουμε το δικαίωμα να την παρατήσουμε μόνη της».

Ο Νίκολας ένιωσε μια αμήχανη αίσθηση ενοχής. Θαύμαζε την Κάρολ, μάλιστα είχε αισθανθεί μια έλξη για κείνη, γι' αυτό αρνιόταν να πιστέψει πως ήταν απλώς μια εικόνα, ένα πλάσμα της φαντασίας, μια χίμαιρα, κάτι τόσο ανυπόστατο όσο ένα όνειρο.

«Όχι, δε θα σε αφήσουμε μονάχη, Κάρολ», τη διαβεβαίωσε κι εκείνος. «Θα συνεχίσουμε για χάρη σου και για χάρη του καθηγητή Κόγκαν. Η Ουσία του Μυστηρίου δε θα πέσει στα χέρια των φονιάδων εξαιτίας της δικής μας δειλίας. Ο καθηγητής μάς το είπε όταν μας μίλησε για την Αποστολή Ουροβόρος: το μέλλον ανήκει μονάχα σε εμάς».

Τα μάτια της Κάρολ έλαμψαν και πάλι.

«Αυτός το μόνο που επιθυμούσε ήταν να γίνει ο κόσμος καλύτερος, πιο καλλιεργημένος, πιο ελεύθερος και πιο ανθρώπινος. Όμως υπάρχουν μερικοί που θέλουν ακριβώς το αντίθετο: έναν κόσμο πιο σκοτεινό, πιο αδαή, πιο υποταγμένο και πιο βίαιο, σαν ένα έργο του διαβόλου».

«Λοιπόν, στο διάβολο οι μοχθηροί!» είπε ο Νίκολας.

«Ναι, στο διάβολο αυτοί και οι ψευτιές τους», είπε αποφασιστικά και η Μπεθ. «Πες μας τι έχουμε να κάνουμε τώρα, Κάρολ».

«Ο χρόνος δεν τρέχει προς όφελος μας. Αν είστε αποφασισμένοι, πρέπει να ξεκινήσετε την Αποστολή Ουροβόρος το συντομότερο».

«Τότε, τι περιμένουμε;» ρώτησε ο Νίκολας.

Ο Ταχυδακτυλουργός

8

Χάρη στο εξελεγμένο σύστημα πληροφορικής του Πανεπιστημίου Κορνέλ, η υπαστυνόμος Τέιλορ και ο Άλντους διόλου δεν δυσκολεύτηκαν να βρουν την πληροφορία που έψαχναν. Πριν τους αποχαιρετήσει από το γραφείο του με μια ευγένεια οχιάς, ο πρύτανης Μέλβιν Όζεροφ τους σύστησε μία από τις γραμματείς του. Αυτή θα αναλάμβανε να τους συνοδέψει στην αίθουσα των ιστορικών αρχείων.

«Παράξενο άτομο αυτός ο Όζεροφ», είπε ο Άλντους μόλις κατόρθωσε να πείσει τη γραμματέα του πρύτανη ότι ένας ειδικός πράκτορας του FBI έπρεπε να κάνει τη δουλειά του χωρίς να αισθάνεται το βλέμμα μιας κατασκόπου καρφωμένο στην πλάτη του. Η γραμματέας μουρμούρισε κάτι πιθανότατα όχι και τόσο ευγενικό και βρόντηξε την πόρτα βγαίνοντας.

«Δε φαίνεται να τον ενθουσιάζει που κάποιος χώνει τη μύτη του στις υποθέσεις τους», είπε η υπαστυνόμος, καθισμένη μπροστά στον υπολογιστή που της είχαν υποδείξει.

«Νομίζετε πως έχει κάτι να κρύψει;» ρώτησε ο Άλντους.

«Όλοι κάτι έχουμε να κρύψουμε, Άλντους, αλλά δεν πιστεύω πως αυτό που μπορεί να κρύβει ο Όζεροφ ενδιαφέρει κανέναν. Είναι τόσο άγριος όσο ένας ξεδοντιασμένος σκύλος. Άνθρωποι σαν κι αυτόν υπάρχουν παντού και τούτο το πανεπιστήμιο δεν αποτελεί εξαίρεση».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ έβαλε στη μηχανή αναζήτησης του υπολογιστή ένα ένα τα ονόματα και τα επώνυμα των δολοφονημένων επιστημόνων και του Κένεθ Κόγκαν. Αμέσως εμφανίστηκαν μπροστά στα μάτια τους τα έντυπα εγγραφής, τα μαθήματα που διδάχτηκαν, οι βαθμολογίες τους, τα εργαστήρια που παρακολούθησαν, οι δημοσιεύσεις τους, οι υποτροφίες τους, οι τίτλοι των πτυχίων τους, τα διδακτορικά τους. Και σε λίγο παραπάνω από μια ώρα είχε στη διάθεσή της ένα χοντρό ντοσιέ σχετικό με το διακεκριμένο ακαδημαϊκό ιστορικό καθενός από τα θύματα του Ταχυδακτυλουργού. Από μια γρήγορη ανάλυση, ένα στοιχείο ξεχώριζε: όλοι τους υπήρξαν

οι πιο λαμπροί φοιτητές των αντίστοιχων μαθημάτων και σχολών στη διάρκεια των σπουδών τους στο Κορνέλ. Ούτε το παραμικρό ψεγάδι στο φάκελο τους. Αλλά ούτε και το παραμικρό ίχνος που να τους συσχετίζει.

Καθένας τους είχε πτυχίο διαφορετικό από τους άλλους και, λόγω της διαφορετικής τους ηλικίας, δεν θα έπρεπε επίσης να συνέπεσαν στα ίδια μαθήματα και έτη. Ούτε και ήταν ανάγκη να γνωρίζονται μεταξύ τους, θα μπορούσαν να μην είχαν καν συναντηθεί όλο εκείνο τον καιρό. Ο ΠολΝτρέστερ είχε φτάσει στο Κορνέλ δύο χρόνια μετά τον Κένεθ Κόγκαν και δύο χρόνια πριν τον Τζον Σικ. Και όταν ο Τζον Σικ άρχισε να φοιτά στο πρώτο έτος, ο Κένεθ Κόγκαν βρισκόταν ήδη στο τελευταίο. Και σαν αυτό να μην ήταν αρκετό, όταν η Χαρτ μπήκε στο Κορνέλ, είχαν περάσει είκοσι χρόνια αφότου ο τελευταίος από τους τρεις επιστήμονες είχε φύγει. Η είσοδος του λαβύρινθου φαινόταν κλειστή.

«Θεωρούσα απίθανο να βρούμε κάτι σημαντικό εδώ», είπε ο Άλντους, βλέποντας την απογοήτευση που εξέφραζε το πρόσωπο της υπαστυνόμου.

«Είναι απλώς ακαδημαϊκά στοιχεία, δύσκολο να συμπέσουν σε κάποιο σημείο, αλλά δε θα το ξέρουμε ώσπου να αναλυθούν σχολαστικά όλες αυτές οι πληροφορίες».

«Θα έπρεπε να τυπώσουμε έναν κατάλογο όλων όσοι φοίτησαν μαζί με κάθε ένα από τα θύματα στη διάρκεια των σπουδών τους στο Κορνέλ. Πιθανόν έτσι να βρίσκαμε κάποιο συμφοιτητή που θα μπορούσε να μας μιλήσει για την εξωσχολική ζωή τους. Αν υπήρξε κάποιου είδους σχέση μεταξύ τους, θα πρέπει να ήταν στο περιθώριο των ακαδημαϊκών τους σπουδών: μια ομάδα φίλων με τους οποίους έβγαιναν για να διασκεδάσουν, να κουβεντιάσουν, να δουν σινεμά τρώγοντας ποπκόρν ή για να τα φτιάξουν με κανένα κορίτσι και τα τοιαύτα. Με κάποιο τρόπο θα διασκεδάζαν κι αυτοί, δε νομίζετε; Εκτός από ιδιοφυίες, ήταν άνθρωποι και νεαροί...»

Όσο μιλούσε ο Άλντους, κάτι τράβηξε την προσοχή της Τέιλορ.

«Προφανώς, αυτό είναι!» αναφώνησε, προκαλώντας μια σπίθα περηφάνιας στο βλέμμα του ντετέκτιβ.

«Χαίρομαι που υπήρξα χρήσιμος σε κάτι», είπε ο Άλντους, που, ως εκείνη τη στιγμή, είχε περιοριστεί στο να μαζεύει και να τακτοποιεί τα δεκάδες χαρτιά που έφτυνε ο εκτυπωτής.

«Πώς είπες, Άλντους;» ρώτησε η Τέιλορ, βυθισμένη στους συλλογισμούς της.

Η σπίθα περηφάνιας που φώτιζε το βλέμμα του ντετέκτιβ έσβησε όπως μια ριπή ανέμου σβήνει ένα κερί.

«Ξεχάστε το... Τι βρήκατε, λοιπόν;»

«Η διαμονή, Άλντους. Ο Ντρέστερ, ο Σικ και ο Κόγκαν ζούσαν στην ίδια εστία όσο φοιτούσαν στο Κορνέλ. Ίσως να γνωρίστηκαν εκεί και κάτι να τους συνέδεσε παρά τις διαφορετικές σπουδές και ηλικίες».

Τουλάχιστον είχαν βρει ένα ακόμα ίχνος για να ακολουθήσουν. Τότε ο Άλντους σκέφτηκε κάτι που στην υπαστυνόμο είχε περάσει απαρατήρητο.

«Γιατί δεν αναζητάτε επίσης το φάκελο του Άνταμ Γκρόσλινγκ, του προστάτη της Χαρτ; Κι εκείνος σπούδασε στο Κορνέλ και πρέπει να ήταν συνομήλικος του Κόγκαν».

«Δεν είναι κακή ιδέα, Άλντους», είπε εκείνη, κι έγραψε με προσοχή στον υπολογιστή το όνομα του Γκρόσλινγκ.

Για μερικά δευτερόλεπτα εξέτασε τα διάφορα ακαδημαϊκά ντοκουμέντα που εμφάνισε το πρόγραμμα, ώσπου βρήκε αυτό που αναζητούσε.

«Εδώ είναι. Άνταμ Γκρόσλινγκ, γεννηθείς εν...» Σώπασε, σαν να ηπδούσε βιαστικά τις λέξεις, και σε λίγο συνέχισε: «Διαμονή στην εστία Τανχόιζερ. Καλύτερα να μαζέψεις τις σελίδες που τυπώνονται, Άλντους, και να πάμε να ρίξουμε μια ματιά σ' εκείνη την εστία. Το ένστικτο μου μου λέει πως κατά κει υπάρχει μια έντονη μυρωδιά γραβιέρας και αρχίζει να με πιάνει πείνα».

«Δε θέλετε να φύγετε από το Κορνέλ δίχως να ανοίξετε την πόρτα του λαβύρινθου, ή κάνω λάθος;»

«Η πόρτα του λαβύρινθου είναι πλέον ανοιχτή, Άλντους».

Αφού ρώτησαν τη γραμματέα του Όζεροφ πού ήταν η εστία Τανχόιζερ, βγήκαν από το κτίριο της πρυτανείας και προχώρησαν σε μια αλέα, κάτω από τη σκιά των δέντρων. Στο δρόμο τους διασταυρώθηκαν με κάποιους φοιτητές που ασκούσαν τρέχοντας μέσα στο κάμπους. Και πιο πέρα, σε ένα από τα λιβάδια που περιβάλλονταν από δάση, μια πολυάριθμη ομάδα νεαρών έπαιζε μια παρτίδα ράγκμπι, εμπνυχωνόμενη και επευφημούμενη από τις ενθουσιώδεις κραυγές κοριτσιών. Κανένα όχημα δεν κυκλοφορούσε στους δρόμους.

«Εδώ είναι πολύ διαφορετικά από τη Νέα Υόρκη. Έχω την εντύ-

πωση πως αν ο παράδεισος υπάρχει κάπου, θα πρέπει να μοιάζει πολύ με αυτό το μέρος: δέντρα, λουλούδια, πράσινα λιβάδια, ποτάμια, λίμνες, λόφοι...» παρατήρησε ο Άλντους.

Η υπαστυνόμος Τέιλορ έσκυψε για να μαζέψει ένα μικρό λιλά άνθος που βρισκόταν κομμένο στην άκρη του μονοπατιού. Το μύρισε σαν να εισέπνεε ένα υπέροχο άρωμα και είπε:

«Σκέφτηκες καμιά φορά το θάνατο;»

«Προτιμώ να μην τον σκέφτομαι».

«Μα το επάγγελμά μας μας υποχρεώνει να συμβιώνουμε με το θάνατο, Άλντους. Ο θάνατος αποτελεί μέρος της ζωής, το λένε και οι φιλόσοφοι. Εγώ συχνά αναλογίζομαι εκείνη τη στιγμή και τη φαντάζομαι σαν ένα ασυνείδητο σάλτο στο κενό, ακολουθούμενο από μια πτώση μέσα σε ένα μακρύ όνειρο που δεν οδηγεί παρά σε μια απέραντη άβυσσο, χωρίς πυθμένα, χωρίς τίποτα... Μόνο στην ηρεμία του κενού».

«Το μέρος για το οποίο μιλάτε δε μοιάζει και πολύ με παράδεισο».

«Πιστεύεις πως υπάρχει άλλη ζωή, Άλντους, πως αυτό δεν τελειώνει εδώ; Πιστεύεις πως πιθανόν ο Ντρέστερ, ο Σικ και η Χαρτ να συναντηθούν σε έναν άλλο τόπο εκτός από το ψυγείο ενός νεκροθαλάμου;»

«Όχι, δεν το πιστεύω».

«Ούτ' εγώ, γι' αυτό θέλω να βρω το συντομότερο αυτόν που μας στέρξησε για πάντα εκείνα τα εκπληκτικά όντα».

«Ας μπούμε λοιπόν στο λαβύρινθο και ας συνεχίσουμε να ψάχνουμε για το τυρί».

Η φοιτητική εστία Τανχόιζερ ήταν ένα παλιό κτίριο με πέτρινους τοίχους και γοτθικά παράθυρα, ημικυκλικές καμάρες στις γαλαρίες της κεντρικής αυλής και στέγη από ασβεστολιθικές πλάκες.

Στην είσοδο τους υποδέχτηκε ένας νεαρός θυρωρός ντυμένος με μαύρο κουστούμι και γραβάτα, που χλόμιασε σαν κλόουν μόλις είδε τις ταυτότητες των αστυνομικών. Του πέρασε η τρεμούλα μόνο όταν ο Άλντους του εξήγησε τους λόγους της επίσκεψής τους και το ενδιαφέρον τους να δουν τα αρχεία των φοιτητών που έμειναν στην εστία Τανχόιζερ από το 1949 ως το 1955.

«Τα αρχεία εκείνα κήκαν σε μια πυρκαγιά πριν από καμιά δεκαριά χρόνια. Αλλά στο πρυτανείο διατηρούν τους φακέλους όλων...»

Η υπαστυνόμος Τέιλορ δεν άφησε το νεαρό θυρωρό να τους πει κάτι που ήδη γνώριζαν.

«Τους ακαδημαϊκούς φακέλους τους έχουμε ήδη δει, αλλά χρειαζόμαστε να μάθουμε κάτι περισσότερο σχετικά με τη ζωή σ' αυτή την εστία κάποιων ανθρώπων που υπήρξαν φοιτητές του Κορνέλ εκείνα τα χρόνια».

«Αν θέλετε, μπορώ να ειδοποιήσω το διευθυντή», είπε ο θυρωρός.

«Για την ώρα, δε θα χρειαστεί να τον ενοχλήσετε. Δε διαθέτετε κάποιου είδους βιβλίο που να περιλαμβάνει την ιστορία της εστίας, ένα ημερολόγιο ή κάτι παρόμοιο;» ρώτησε ο Άλντους, κοιτάζοντας τους πολυάριθμους θυρεούς που κοσμούσαν τους πέτρινους τοίχους της ρεσεψιόν.

«Ναι, σ' αυτό θα μπορέσω σίγουρα να σας βοηθήσω. Η εστία Τανχόιζερ εκδίδει κάθε ακαδημαϊκό έτος μια επετηρίδα, που περιλαμβάνει μια μικρή βιογραφία όλων των φοιτητών που διαμένουν σ' αυτή και όλα τα σημαντικά συμβάντα της χρονιάς».

«Αυτό μπορεί να μας χρησιμεύσει», είπε η Τέιλορ.

«Η εστία εκδίδει επίσης ένα εβδομαδιαίο φυλλάδιο με όλες τις πληροφορίες που θα ενδιέφεραν τους ενοίκους της, αλλά το πρώτο τεύχος κυκλοφόρησε το 1975».

«Ψάχνουμε κάτι παλαιότερο, γύρω στα τέλη της δεκαετίας του σαράντα ως τα μέσα του πενήντα», διευκρίνισε η υπαστυνόμος.

«Σε αυτή την περίπτωση θα σας ήταν ίσως χρήσιμο να επισκεφθείτε τις αίθουσες με τις ετήσιες φωτογραφίες των φοιτητών της εστίας και τα βραβεία τους. Εκεί υπάρχουν πολλές φωτογραφίες και αντικείμενα που αντικατοπτρίζουν τη ζωή των φοιτητών από το 1865. Αποτελούν ένα πραγματικό μουσείο».

Ο θυρωρός συνδύαζε την εργασία του στην εστία Τανχόιζερ με τις σπουδές του στα απογευματινά μαθήματα της Σχολής Διοίκησης Ξενοδοχειακών Επιχειρήσεων του Πανεπιστημίου Κορνέλ, που βρισκόταν στην άλλη άκρη του κάμπους. Ονομαζόταν Σάμιουελ Κλαρκ Μουρ, ήταν είκοσι ενός χρονών, με μερικές φακίδες στο πρόσωπο, μύτη ελληνική και μαλλιά κόκκινα όπως του Βαν Γκογκ στην αυτοπροσωπογραφία του. Είχε ενθουσιαστεί που εξυπηρετούσε τους δύο αστυνομικούς που έπεσαν από τον ουρανό για να βάλουν λίγη σάλτσα στην ανούσια γεύση της ζωής του ως θυρωρού. Αν και δεν είχε ιδέα για το τι έψαχναν εκείνοι οι άγνωστοι, μόλις ξεπέρασε το αρχικό σοκ -αφού για μερικά δευτερόλεπτα φοβήθηκε ότι έψαχναν αυτόν-,

ο Σάμιουελ Κλαρκ Μουρ έδειχνε τώρα πρόθυμος να τους βοηθήσει σε ό,τι περνούσε από το χέρι του.

«Ακολουθήστε με, από εδώ είναι», είπε βγαίνοντας από το γκισέ του.

Οι αίθουσες με τις φωτογραφίες των φοιτητών και τα βραβεία βρίσκονταν στον πρώτο όροφο του κτιρίου, σε έναν πολυτελή διάδρομο με ξύλινη επένδυση στον τοίχο και παλιές ελαιογραφίες με ρομαντικά τοπία. Τρεις μεγάλες πόρτες υπήρχαν στο διάδρομο. Η αριστερή οδηγούσε στην αίθουσα των *βραβείων* η μεσαία στη βιβλιοθήκη και η δεξιά στην αίθουσα των φωτογραφιών των φοιτητών.

Ο Σάμιουελ Κλαρκ Μουρ έσπευσε να τους ανοίξει την πόρτα.

Η αίθουσα ήταν αντάξια ενός μουσείου, μόνο που στους τοίχους της, αντί για έργα τέχνης, κρέμονταν ατέλειωτα κάδρα με τα πρόσωπα χιλιάδων φοιτητών. Κάτω από κάθε φωτογραφία υπήρχε μια μπρούντζινη πλάκα με χαραγμένα τα ονόματα όσων διέμειναν στην Τανχόιζερ κάθε ακαδημαϊκή χρονιά και, πλάι στο όνομα, ένα νούμερο που τους ταύτιζε με τη φωτογραφία.

«Συνολικά υπάρχουν εκατόν σαράντα φωτογραφίες, ταξινομημένες κατά έτος από αριστερά προς τα δεξιά και από επάνω προς τα κάτω. Αν δεν κάνω λάθος, εκείνες που σας ενδιαφέρουν πρέπει να βρίσκονται εκεί απέναντι, προς το κέντρο». Ο θυρωρός τούς έδειξε.

Ο Άλντους κοιτούσε από τη μια άκρη στην άλλη, προσπαθώντας να λογαριάσει τον αριθμό των προσώπων που είχαν αποθανατιστεί σ' εκείνες τις φωτογραφίες. Υπολόγισε πως με ένα μέσο όρο εκατό φοιτητών ανά έτος πρέπει να ήταν γύρω στις δεκατέσσερις χιλιάδες. Στο μεταξύ, η Τέιλορ ακολουθούσε τα βήματα του θυρωρού.

«Έτος χίλια εννιακόσια σαράντα, χίλια εννιακόσια σαράντα πέντε... σαράντα εννέα. Να, ορίστε, κοιτάξτε εκεί!»

Η υπαστυνόμος ρίγησε σύγκορμη. Επιτέλους μια αξιόπιστη ένδειξη, ένα σίγουρο στοιχείο, ένα αντικειμενικό γεγονός που συνδέει τους επιστήμονες Πολ Ντρέστερ, Τζον Σικ και Κένεθ Κόγκαν, πέρα από το ότι είχαν σπουδάσει στο Κορνέλ. Είχαν συγκατοικήσει στην ίδια φοιτητική εστία και διόλου απίθανο να υπήρξαν ακόμα και καλοί φίλοι, σκέφτηκε ενώ διάβαζε τα ονόματα που ήταν χαραγμένα κάτω από τη φωτογραφία της τελετής λήξης των μαθημάτων το έτος 1949.

Όμως, προς μεγάλη της έκπληξη, το πρώτο γνωστό όνομα που βρήκε στον αλφαβητικό κατάλογο δεν ήταν του Κένεθ Κόγκαν, αλ-

λά του Άνταμ Γκρόσλινγκ, του ιδρυτή του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών της Νέας Υόρκης.

«Έλα να δεις αυτό εδώ, Άλντους!» φώναξε.

Ο ντετέκτιβ πλησίασε και διάβασε το όνομα που του έδειχνε η Τέιλορ με την άκρη του δαχτύλου της.

«Γκρόσλινγκ, Άνταμ».

«Έτσι είναι... Και να εδώ κι ο Κόγκαν».

«Ο Κένεθ Κόγκαν και ο Άνταμ Γκρόσλινγκ μπήκαν την ίδια χρονιά σ' αυτή την εστία».

«Αυτό δε θα μπορούσαμε να το υποπτευτούμε χωρίς να έρθουμε εδώ», είπε η Τέιλορ, προσθέτοντας ένα ακόμα πρόσωπο στη λίστα της των διακεκριμένων επιστημόνων που σχετίζονταν, κατά τον έναν ή τον άλλο τρόπο, με τα εγκλήματα του Ταχυδακτυλουργού. Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ δεν υπήρξε μόνον ο προστάτης της Χαρτ, υπήρξε επίσης συγγάτοικος του Κένεθ Κογκαν.

«Για να δούμε αν στέκονται πλάι πλάι στη φωτογραφία».

Αναζήτησαν τα νεανικά πρόσωπα των Άνταμ Γκρόσλινγκ και Κένεθ Κόγκαν ανάμεσα στους ενοίκους του ακαδημαϊκού έτους 1949, αλλά ο ένας στεκόταν πολύ μακριά από τον άλλον.

«Κρίμα», μουρμούρισε ο Άλντους.

«Δεν έχει καμιά σημασία, γιατί και κοντά αν στέκονταν δε θα αποτελούσε και τόσο σοβαρό στοιχείο».

«Τα επόμενα έτη μέχρι το 1955 τα έχετε στα δεξιά σας», είπε ο Σάμιουελ, σαν να ήθελε να υπενθυμίσει στους αστυνομικούς πως εξακολουθούσε να βρίσκεται εκεί.

Εξέτασαν τα κάδρα και διαπίστωσαν πως οι φωτογραφίες και τα ονόματα του Άνταμ Γκρόσλινγκ και του Κένεθ Κόγκαν εμφανίζονταν σε όλα από το 1949 ως το 1955, του Πολ Ντρέστερ από το 1952 ως το 1957 και του Τζον Σικ από το 1953 ως το 1958.

«Πιστεύετε πως η φωτογραφία του επόμενου θύματος θα βρίσκεται επίσης σε ένα από αυτά τα κάδρα;» ρώτησε ο Άλντους, πλησιάζοντας στο αυτί της υπαστυνόμου Τέιλορ.

«Αν υπάρξουν κι άλλα θύματα θα στοιχημάτιζα πως ναι, αλλά πού να ξέρεις... Είναι εκατοντάδες οι φοιτητές που έμειναν εδώ μεταξύ 1949 και 1959».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ ψιθύρισε επίσης κάτι στον Άλντους, το οποίο ο θυρωρός δεν κατάφερε να ακούσει. Κατόπιν τον πλησίασαν και οι δύο μαζί και η Τέιλορ τον ρώτησε:

«Θα ήσασταν διατεθειμένος να συνεργαστείτε με το FBI σε μια απόρρητη έρευνα;»

Ο νεαρός αισθάνθηκε τα μαγουλά του να πυρώνουν. Ένιωθε σαν να είχε πέσει θύμα κάποιας κρυφής κάμερας ή ενός ριάλιτι σόου.

«Αστειεύεστε, έτσι δεν είναι;»

«Ποτέ δε θα μας περνούσε από το μυαλό να αστερευτούμε με μια τόσο σοβαρή υπόθεση», είπε ο Άλντους.

«Είστε στ' αλήθεια αστυνομικοί;»

«Μπορείτε να τηλεφωνήσετε στο FBI αν έχετε την παραμικρή αμφιβολία», τον καθησύχασε η υπαστυνόμος.

«Πείτε μου τι πρέπει να κάνω».

Ο Άλντους έβγαλε ένα σημειωματάριο και άρχισε να γράφει κάτι.

«Απλώς πρέπει να μας μεταβιβάσετε κάθε πληροφορία που θα μπορέσετε να βρείτε σ' αυτή την εστία για τη σχέση των ατόμων που ο ντετέκτιβ Φόουλερ σημειώνει στο χαρτί. Κάθε στοιχείο από τις επετηρίδες, κάθε φωτογραφία όπου εμφανίζονται στο μουσείο των βραβείων και στα άλμπουμ της εστίας... ό,τι κι αν είναι. Και η πιο ασήμαντη λεπτομέρεια μπορεί να είναι σημαντική για μας, το α-ντιλαμβάνεστε;» είπε η Τέιλορ.

«Σας ευχαριστώ που με εμπιστεύεστε».

«Να έρθετε σε επαφή μαζί μας οποιαδήποτε ώρα της ημέρας βρείτε κάτι. Τηλεφωνήστε μας σε ένα από τούτα τα νούμερα», του εξήγησε ο Άλντους δίνοντάς του το σημείωμα.

«Και όπως είπαμε, Σάμιουελ, το στόμα σας κλειστό», συμπλήρωσε η Τέιλορ.

Ο Σάμιουελ Κλαρκ Μουρ τους είχε συστήσει ένα ήσυχο κιόσκι στις όχθες της λίμνης που υπήρχε στο κάμπους, όπου θα μπορούσαν να τσιμπήσουν κανένα χοτ ντογκ και να πιουν κάποιο αναψυκτικό. Στις δύο ακριβώς θα τους παραλάμβανε ένα περιπολικό της Αστυνομίας της Ίθακα για να τους πάει στο σπίτι του Κένεθ Κόγκαν και μετά βίας τους απέμενε μισή ώρα για να φάνε κάτι.

Αποφάσισαν να κάνουν μια βόλτα γύρω από τη λίμνη όσο θα έτρωγαν το κολατσιό τους. Δεν φυσούσε και η σκιά των δέντρων τους προστάτευε από τον ήλιο. Μερικά κοινό άφηναν ένα λευκό α-

φρό πίσω τους, που διαλυόταν σε δευτερόλεπτα καθώς ξεμάκρυναν με το ρυθμικό πλατάγισμα των κουπιών.

«Σου αρέσει η βαρκάδα, Άλντους;» τον ρώτησε η υπαστυνόμος.

Αλλά προτού της απαντήσει χτύπησε το κινητό του. Ήταν ένα μήνυμα της Πέμπι, ένα βιντεάκι με κινούμενα σχέδια, όπου ένα κουκλάκι έβαζε καλάθι με μια μπάλα του μπάσκετ και το γιόρταζε με έξαλλους πανηγυρισμούς, συνοδευόμενους από μια μουσική θριάμβου. Το χαμόγελο του Άλντους δεν πέρασε απαρατήρητο από την ειδική πράκτορα του FBI.

«Είναι η αδερφή σου;» ρώτησε όλο περιέργεια.

Ο Άλντους κατένευσε σιωπηρά και άρχισε να βαδίζει δίπλα στην Τέιλορ.

«Δεν πρόκειται ακριβώς για αδερφή μου», είπε. «Λέγεται Σούζαν... Σούζαν Γκάλαχερ, αλλά εγώ ποτέ δεν τη φώναξα με το αληθινό της όνομα. Τότε ήμασταν δέκα χρονών και με ενθουσίαζε να σκαρφίζομαι φανταστικά ονόματα. Τον Τομ τον φώναζα τότε τότε Πετς, αν και δεν του πολυάρεσε. Πολύ πιθανόν να ήταν από μια ασυνείδητη επίδραση του πατέρα μου, καρπό των τόσων ιστοριών που μου διηγούνταν. Όταν τη γνώρισα μου είπε, "Εγώ είμαι η Σούζαν", και... δίχως να ξέρω γιατί, εγώ της αποκρίθηκα: "Εγώ θα σε λέω Πέμπι". Κατακοκκίνισε και είπε: "Μου αρέσει αυτό το όνομα..." Από εκείνη τη μέρα τη φωνάζω Πέμπι».

Η υπαστυνόμος δεν είπε τίποτα, αφήνοντάς τον να συνεχίσει.

«Η Πέμπι ήταν η δίδυμη αδερφή του φίλου μου του Τομ. Τον Τομ τον δολοφόνησαν όταν ήταν δώδεκα χρονών».

«Ω Θεέ μου! Λυπάμαι, λυπάμαι ειλικρινά. Είναι τρομερό, Άλντους, τρομερό, δεν έχω λόγια...»

«Σας το είπα ήδη πως ήταν μια θλιβερή ιστορία, παρά την όμορφη αρχή της. Μετά το σχολείο, η Πέμπι, ο Τομ και εγώ πηγαίναμε συχνά για ψάρεμα στη λίμνη Χιούρον, αψηφώντας το κρύο, τη βροχή ή τον άνεμο. Η Πέμπι ποτέ δεν αποχωριζόταν τον Τομ. Την άνοιξη και το καλοκαίρι κάναμε μπάνιο, κανό, φτιάχναμε καλύβες, κυνηγούσαμε βατράχια και χελώνες και περνούσαμε νύχτες ολόκληρες στην όχθη της λίμνης, μετρώντας τα πεφταστέρια που διέσχιζαν τον ουρανό. Ήταν σαν να ζούσα σ' ένα όνειρο... Ώσπου μια φθινοπωρινή μέρα ο Τομ πήγε να ψαρέψει μόνος του και δεν ξαναγύρισε... Την επομένη τον βρήκα πεθαμένο ανάμεσα στις καλαμιές».

«Εσύ τον βρήκες; Ω Θεέ μου, άμοιρο παιδί!»

«Τη νύχτα που δεν επέστρεψε σπίτι όλοι οι γείτονες βγήκαν για να τον αναζητήσουν. Δεκάδες φωτάκια που κινούνταν στο σκοτάδι. Όλοι ήταν τρομαγμένοι, το πρόσεχες από το τρέμουλο των φαναριών. Ο πατέρας του επέμενε να πιστεύει πως θα ήταν μια ακόμα από τις πολλές του αταξίες, πως κάπου θα είχε χασομερήσει με κάποιον γνωστό. "Αυτό το διαβολόπαιδο θα με πεθάνει όπως πέθανε και τη μάνα του, Θεός σχωρέσ' την!" έλεγε απελπισμένος. Ήταν χήρος, η μητέρα του Τομ και της Πέμπι πέθανε στη γέννα των διδύμων, και αυτός δεν ξαναπαντρεύτηκε. Ο Μπρους Γκάλαχερ λάτρευε το γιο του, παρά τις σκοτούρες που του δημιουργούσε. Ίσως επειδή έμοιαζε με τη μακαρίτισσα τη γυναίκα του περισσότερο από την Πέμπι. Ούτε ήταν η πρώτη φορά που ο Τομ δεν επέστρεψε το βράδυ στο σπίτι...» Έκανε ένα μορφασμό, σαν το ξεκίνημα ενός ανολοκλήρωτου χαμόγελου. «Κάποια φορά έμεινε να κοιμηθεί με την Πέμπι και μια άλλη φίλη σε μια από τις καλύβες μας· ήθελε να τους δείξει κάτι ασημένιες σειρήνες που ισχυριζόταν πως είχε δει στη λίμνη. Οι γονείς της φίλης της Πέμπι λίγο έλειψε να τον λιντσάρουν!»

«Το καταλαβαίνω».

«Όμως εγώ ήξερα ότι εκείνο το βράδυ ήταν διαφορετικά. Κάτι... δεν ξέρω, ένα μοιραίο προαίσθημα ή ένας φόβος που ποτέ δεν είχα ξαναιώσει, με έκανε να φοβάμαι πως είχε συμβεί κάτι σοβαρό. Και δε γελάστηκα. Όταν τον έθαψαν, ορκίστηκα πάνω στον τάφο του ότι θα έβρισκα το φονιά... Αλλά ποτέ δεν κατάφερα να εκπληρώσω τον όρκο μου».

«Εσύ δεν είχες το παραμικρό φταίξιμο, Άλντους. Γιατί βασανίζεσαι μ' αυτή την ιδέα;»

«Εκείνη τη βραδιά ο Τομ επέμεινε ξανά και ξανά να πάω μαζί του για ψάρεμα. Πριν λίγες μέρες είχαμε ανακαλύψει στην όχθη της λίμνης ένα σημείο σχεδόν απρόσιτο, όπου αφθονούσαν οι πέστροφες, και δεν έβλεπε την ώρα να ξαναπάμε εκεί. Αλλά εγώ δεν τον συνόδεψα, προτίμησα να μείνω στο σπίτι του και να βοηθήσω την Πέμπι στα μαθήματά της. Με μάγευε να κάθομαι με την Πέμπι. Τα μάτια της ήταν τόσο γαλάζια... Υπάρχουν νύχτες που ακούω στα όνειρά μου τη φωνή του Τομ να με φωνάζει, να με παρακαλάει να τον βοηθήσω να βγάλει από τη λίμνη μια τεράστια πέστροφα, την πιο μεγάλη πέστροφα που ψάρεψε ποτέ κανείς... Όμως όταν τον πλησιάζω, τον βλέπω κοιμισμένο, ζαρωμένο, σαν να κρυώνει. Όταν του μιλάω δε μου αποκρίνεται, και είναι η ανυπόφορη σιωπή του που με

ξυπνάει από αυτό τον εφιάλτη. Ακόμα αναρωτιέμαι ποιος μπόρεσε να διαπράξει ένα τόσο φρικτό έγκλημα, και με βασανίζει το ότι δε βρίσκω την απάντηση».

«Γι' αυτό θέλησες να γίνεις αστυνομικός του Ανθρωποκτονιών;»

«Ναι, υποθέτω, ήταν ένας τρόπος για να μείνω πιστός σε ένα δολοφονημένο φίλο...»

«Ο Τομ θα ήταν ευχαριστημένος αν το μάθαινε και, υποθέτω, ο άμοιρος ο πατέρας του θα ένιωθε περήφανος για σένα».

«Ο πατέρας του Τομ ήταν υποχρεωμένος να πηγαίνει συχνά στην πόλη για τις δουλειές του. Εκείνες τις μέρες η Πέμπι έμενε σπίτι μου. Αφότου πέθανε ο δίδυμος αδερφός της αισθανόταν σαν να της είχαν ακρωτηριάσει το μισό της κορμί και δεν ήθελε να φύγει από δίπλα μου... σαν να φοβόταν πως θα εξαφανιζόμουν κι εγώ από τη ζωή της. Όταν πέθανε ο πατέρας της, την υιοθέτησε η οικογένειά μου. Στα δώδεκα μόλις χρόνια της μου δήλωνε πως εγώ ήμουν το μόνο που της απέμενε στον κόσμο για να μην πεθάνει από τη στενοχώρια».

Η Γοιθιρή Λέσχη

8

«Θα το κάνουμε σήμερα το ξημέρωμα. Είναι όλα έτοιμα;» είπε ο Στακ, κατευθυνόμενος προς την καμινάδα του αλχημικού του εργαστηρίου.

«Λείπει μόνο το θύμα», αποκρίθηκε ο Μπένσον.

«Ο Λαρς Μούρλικεν μας περιμένει στο σπίτι του, στην παραλία του Ατλάντικ Σίτι. Θα φτάσουμε εκεί πριν τα μεσάνυχτα».

Η μυστική κρύπτη άνοιξε με μια νεκρική σιγή, 'θαρρείς και η φρίκη που κρατούσε κρυμμένη μέσα της αρνιόταν να βγει, έστω και με τη μορφή ενός φαντασμαγορικού ήχου. Ο Στακ πήρε ένα από τα άδεια κρυστάλλινα δοχεία και ξανάκλεισε την καμινάδα, στρέφοντας το κεφάλι του μπρούντζινου αλόγου.

«Φύλαξε το στην τσάντα», είπε, δίνοντάς το στον Μπένσον προσεκτικά.

Ο υπηρέτης έπιασε τη γυάλα με τα δερμάτινα γάντια του σαν να φοβόταν μήπως διαλυθεί ανάμεσα στα χέρια του. Πλησίασε την ογκώδη μαύρη τσάντα, ανοιγμένη πάνω σε ένα τραπέζι, και την τοποθέτησε μέσα στην καπιτονέ θήκη που την προστάτευε από κάθε χτύπημα. Πλάι στη γυάλα υπήρχε ένας φορητός υπολογιστής τελευταίας γενιάς και άλλες παράξενες συσκευές και όργανα μικρότερου μεγέθους, το καθένα στερεωμένο σε διαφορετικό χώρισμα της τσάντας, της οποίας το επάνω μέρος φιλοξενούσε σύριγγες, δοκιμαστικούς σωλήνες και φιαλίδια με διάφορες χημικές ουσίες.

Ο Μπένσον έκλεισε την τσάντα, τράβηξε το φερμουάρ και πέρασε τους ιμάντες στις μεταλλικές πόρπες.

«Περίμενε μια στιγμή, λείπει κάτι ακόμα», είπε ο Στακ σκεπτικός. «Με τον Λαρς Μούρλικεν θα χρησιμοποιήσουμε επίσης το έμβλημα της Γοτθικής Λέσχης».

«Δε θα είναι παρακινδυνευμένο;»

«Κανένας δεν ξέρει τίποτα για τη Γοτθική Λέσχη και ποτέ δε θα μπορέσουν να τη συσχετίσουν μ' εμάς. Ωστόσο, είμαι βέβαιος ότι τα μέλη του Συμβουλίου θα ευχαριστηθούν βλέποντας στο πτώμα το ιερό μας σύμβολο. Όταν ο Τύπος θα το αναφέρει, όλοι θα αναρωτηθούν ποια ισχυρή οργάνωση κρύβεται πίσω από αυτό το έμβλημα και πίσω από τη λέξη "Κόι". Θα χαράξουμε ένα σημάδι σε κάθε χέρι του Λαρς Μούρλικεν, το "Κόι" στο δεξί, όπως και στους άλλους, και τα φίδια στο αριστερό. Οι επιστημονικοί κύκλοι θα αρχίσουν να τρομοκρατούνται και δεν υπάρχει τίποτα πιο χρήσιμο από το φόβο για να εκμηδενιστεί ένας ποταπός εχθρός».

Τα δυνατά φώτα της λιμουζίνας γλιστρούσαν στον αυτοκινητόδρομο της Ανατολικής Ακτής, πλημμυρίζοντας με φως καθαρού αλογόνου τα σπλάχνα μιας αφέγγαρης νύχτας. Ο Στακ είχε υπολογίσει ότι σε λιγότερο από δύο ώρες θα βρίσκονταν στην παραλία του Ατλάντικ Σίτι, εισπνέοντας την απολαυστική υγρασία του ωκεανού. Αφησαν το Μανχάταν από τη Σήραγγα Χόλαντ και πήραν την έξοδο για τον αυτοκινητόδρομο 78 προς το Νιου Τζέρσι, για να πάρουν ύστερα από μερικά χιλιόμετρα τον 95. Η κυκλοφορία ήταν λιγοστή, αλλά ο Μπένσον κρατούσε σταθερή ταχύτητα, που ποτέ δεν ξεπερνούσε τα

νόμιμα όρια. Παρ' όλο που το περιεχόμενο της τσάντας που κουβαλούσαν θα μπορούσε να περάσει για περίπλοκος ιατρικός εξοπλισμός, δεν ήθελε να αναγκαστεί να δώσει εξηγήσεις ως προς τη χρησιμότητα και τη λειτουργία του σε μια αστυνομική περίπολο· ιδίως αν ανακάλυπταν στο διπλό πάτο τα σίδερα με τις μυστικές σφραγίδες της Γοτθικής Λέσχης. Πέρασαν τις μικρές πόλεις Χάζλετ και Μίντλταουν και συνέχισαν παρακάμπτοντας τους αμέτρητους κολπίσκους από το Ντόβερ ως το Πλέζαντβιλ. Στη διάρκεια του ταξιδιού, ο Στακ δεν είπε τίποτα, έτριβε μόνο τα χέρια του ξανά και ξανά, σαν να τον ηρεμούσε αυτή η επαναλαμβανόμενη κίνηση. Το να σκοτώσει έναν άνθρωπο, όσο κι αν πίστευε ότι είχε συνηθίσει να βλέπει να σβήνει η ζωή των θυμάτων του με μια ύστατη και απελπισμένη ανάσα, του προξενούσε μια άβολη ταραχή. Αλλά αυτό ήταν το καθήκον του και θα το εκπλήρωνε δίχως έλεος. Ο Θεός, ο θεός του, ο αληθινός και μοναδικός θεός, τον είχε επιλέξει ως ένα νέο προφήτη επί της Γης, για να επαναφέρει την ανθρωπότητα στον ίσιο δρόμο της άγνοιας. Δεν υπήρχε άλλη εναλλακτική λύση για τον άνθρωπο εκτός από το να επανασυμφιλιωθεί με το Δημιουργό, να σκύψει ταπεινά ενώπιον Του και να αποδεχτεί την ύψιστη Του σοφία επί της διεστραμμένης αλαζονείας της επιστήμης. Αυτή ήταν υπεύθυνη για τα δεινά που τυραννούσαν τον κόσμο. Ανέκαθεν το ήξερε, ακόμα κι όταν αρνιόταν να το παραδεχτεί. Τώρα όμως είχε ξαναβρεί την αλήθεια. Όχι την αλήθεια των επιστημόνων, αλλά την αλήθεια του θεού του. Γι' αυτό έπρεπε να αποκτήσει την Ουσία του Μυστηρίου, όπου κι αν ήταν κρυμμένη, ακόμα κι αν αναγκαζόταν να συνεχίσει να δολοφονεί όλους όσους γνώριζαν την ύπαρξή της. Το Ίδρυμα Σύμπαν θα κατέληγε στην πυρά της Κόλασης.

Η Αποστολή Ουροδόρος

9

Η Μπεθ και ο Νίκολας ακολούθησαν τα βήματα της Κάρολ στην Κεντρική Βάση της ΠΣΝΑ. Βγήκαν από την αίθουσα του ψηφιδωτού με τις τρεις νεαρές θεές της επιστήμης, διέσχισαν το ευρύχωρο χολ και μπήκαν σε ένα είδος βεστιάριου γεμάτου ντουλάπια.

«Θα σας δώσω κάποια πράγματα που θα αποτελέσουν μέρος των εφοδίων σας και που θα σας βοηθήσουν να εκπληρώσετε την αποστολή», είπε η Κάρολ, που στάθηκε μπροστά σε ένα μακρόστενο τραπέζι. Ο Νίκολας και η Μπεθ στάθηκαν δίπλα της ανυπομονώντας να δουν τι θα τους έδινε.

Ανοιξε ένα ντουλάπι και έβγαλε τρία σακίδια με κεντημένο το λογότυπο της ΠΣΝΑ στο πάνω μέρος τους.

«Εδώ θα μπορείτε να φυλάτε και να μεταφέρετε τα αντικείμενα που θα βρείτε στο δρόμο σας. Και επιπλέον...» Ανοιξε το ένα σακίδιο και άρχισε να βγάζει διάφορα πράγματα από μέσα.

«Πού θα πρέπει να πάμε;» τη διέκοψε η Μπεθ με μεγάλο ενθουσιασμό, αν και με κάποια νευρικότητα.

«Θα το μάθετε πολύ σύντομα, έχε λίγη υπομονή... Με αυτή τη συσκευή, που θα πρέπει να τη φοράμε στο δεξί μας αυτί», είπε δείχνοντας τους ένα μικροσκοπικό ακουστικό, «θα μπορούμε να επικοινωνούμε κάθε στιγμή. Καλύτερα να την τοποθετήσουμε από τώρα», πρόσθεσε, βάζοντας το ακουστικό στο αυτί της.

Τα είδωλα του Νίκολας και της Μπεθ τη μιμήθηκαν.

«Όλα εντάξει; Κάποια ενόχληση;» ρώτησε η Κάρολ.

«Όχι, καμιά», είπε η Μπεθ χαμογελώντας. Δεν είχε νιώσει τίποτα μέσα στο αυτί της.

«Είναι μια πολυχρηστική ηλεκτρονική ατζέντα. Με αυτή θα μπορούμε να συνδεόμαστε στο Ίντερνετ, να στέλνουμε μηνύματα, να μιλάμε μέσω του κινητού, να βγάζουμε φωτογραφίες και να τραβάμε βίντεο».

Ο Νίκολας σκέφτηκε και πάλι ότι όλα εκείνα τα στοιχεία αποτελούσαν στην πραγματικότητα μέρος κάθε βιντεοπαιχνιδιού και δια-

πίστωσε πως στο κάτω μέρος της οθόνης του υπολογιστή του είχε εμφανιστεί ένα εικονίδιο με σχήμα μικρού γυλιού. Κούνησε το τζόιστικ ώσπου το εικονίδιο φωτίστηκε, το πάτησε με το ποντίκι και διαπίστωσε πως ανοιγόταν ένα παράθυρο στην πάνω δεξιά γωνία, με όλα τα αντικείμενα που τους είχε δώσει η Κάρολ.

«Πώς θα ξέρουμε πότε πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το κάθε αντικείμενο;» ρώτησε.

«Θα το μάθουμε, ΝΚ, μη σε απασχολεί αυτό τώρα».

Η Κάρολ στράφηκε και πλησίασε ξανά στο ντουλάπι. Έβγαλε από μέσα ένα βαρύ μεταλλικό κιβώτιο και το απέθεσε πάνω στο τραπέζι.

«Τι έχει μέσα;» ρώτησε η Μπεθ.

Αλλά δεν χρειάστηκε να της απαντήσει η Κάρολ. Το είδε με τα ίδια της τα μάτια όταν η Κάρολ άνοιξε το κιβώτιο.

«Όπλα, έχει όπλα, ΜΧ!» αναφώνησε ο Νίκολας, προτού η Μπεθ προλάβει να ανοίξει το στόμα της.

«Θα χρειαστεί να σκοτώσουμε ανθρώπους με όλα τούτα τα όπλα;» ρώτησε η Μπεθ, νιώθοντας ένα έντονο γαργάλημα στο στομάχι της.

Η Κάρολ την κοίταξε τρυφερά.

«Δεν πρόκειται για ανθρώπους, αλλά για σκιές. Αν θέλεις να επιβιώσεις σ' αυτό το παιχνίδι θα πρέπει να αμυνθείς, ΜΧ. Οι σκιές θα επιχειρήσουν να σας εμποδίσουν να εκπληρώσετε την αποστολή σας, ξεκάνοντάς σας».

Ακούγοντάς το, η Μπεθ συνειδητοποίησε πως πρόκειται απλώς για ένα εικονικό παιχνίδι, αλλά ήταν σίγουρη ότι και η ζωή τους επίσης διέτρεχε στην πραγματικότητα κίνδυνο. Ωστόσο, δεν ανέφερε καθόλου τους φόβους των επιστημόνων ούτε την εξαφάνιση του καθηγητή Κόγκαν. Ήταν κάτι που ο Νίκολας και αυτή είχαν πλέον αποδεχτεί και δεν είχε νόημα να το ξανακουβεντιάσουν. Τώρα δεν τους έμενε παρά να προχωρήσουν.

«Ποιο θα είναι το δικό μου;» ρώτησε αποφασιστικά.

«Αυτό θα σου κάνει», είπε η Κάρολ δίνοντάς της ένα είδος φουτουριστικού ρεβόλβερ με θήκη, που η Μπεθ τοποθέτησε αμέσως στη ζώνη της.

Ο Νίκολας πήρε ένα άλλο, διαπιστώνοντας πως στην οθόνη του υπολογιστή του, πλάι στο εικονίδιο του γυλιού, εμφανίστηκε ένα όπλο παρόμοιο με το δικό του.

«Νομίζω πως η κατάσταση αρχίζει να αποκτά ενδιαφέρον, ΜΧ. Τρέμετε, σκιές του σύμπαντος!»

«Ακόμα μας υπολείπεται το πιο σημαντικό, αλλά πρέπει να πάμε να το βρούμε στην αίθουσα με το ψηφιδωτό», είπε η Κάρολ.

Τα εικονικά πρόσωπα του Νίκολας και της Μπεθ φορούσαν τις γαλάζιες στολές των υποψήφιων αστροναυτών, τα κασκέτα της ΠΣΝΑ με το γείσο στο πλάι, τα καινούρια τους σακίδια στην πλάτη και τα όπλα στη δεξιά πλευρά της ζώνης τους.

Έκαναν αντίστροφα τη διαδρομή, περνώντας από το χολ και μπαίνοντας ξανά στην αίθουσα με το ψηφιδωτό. Αλλά κάτι μέσα τους είχε αλλάξει, κάτι που δεν ήξεραν πώς να το ορίσουν ούτε πώς να το εξηγήσουν, κάτι απροσδιόριστο που, ωστόσο, τους έκανε να νιώθουν μια αυτοπεποίθηση άγνωστη ως εκείνη τη στιγμή. Δεν φοβούνταν πια τίποτα και κανέναν.

Πάνω στο τραπέζι της αίθουσας των αινιγμάτων υπήρχαν δύο περγαμινές, τυλιγμένες και δεμένες με κόκκινη κορδέλα, σαν να επρόκειτο για δυο μηνύματα που έρχονταν από το Μεσαίωνα. Η Κάρολ τις πήρε και έδωσε τη μία στην Μπεθ και την άλλη στον Νίκολας.

«Τι είναι αυτές οι περγαμινές;» ρώτησε ο Νίκολας, έτοιμος να τραβήξει την κόκκινη κορδέλα που τις κρατούσε τυλιγμένες.

«Προτού μάθετε τη σημασία τους, θα πρέπει να λύσετε ένα αίνιγμα. Έτσι είναι το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων, μην το λησμονείτε. Για να προχωράτε, θα πρέπει να τα λύνετε».

«Και αν δεν τα καταφέρουμε;» ρώτησε η Μπεθ.

«Αν περάσουν πάνω από είκοσι τέσσερις ώρες χωρίς να λύσετε ένα αίνιγμα, το παιχνίδι θα τελειώσει».

«Υπάρχει κάτι που δε μας έχεις πει ακόμα, Κάρολ», μουρμούρισε ο Νίκολας.

«Πιθανόν κάτι να ξέχασα, ΝΚ. Για τι δε σας έχω μιλήσει;»

«Για τον αριθμό των ζώων που θα διαθέτουμε για να εκπληρώσουμε την Αποστολή Ουροβόρος».

«Έχεις δίκιο, ΝΚ, σκέφτηκα όμως πως ήταν κάτι προφανές. Θα έχετε μονάχα μία ευκαιρία για να φτάσετε ως το τέλος. Αν οι εχθροί της Ουσίας του Μυστηρίου κατορθώσουν να σας νικήσουν, η αποστολή σας θα μείνει ανολοκλήρωτη.

»Κι εγώ επίσης μπορεί να πεθάνω στη διάρκεια του παιχνιδιού, αλλά, ακόμα κι αν καταφέρω να διασωθώ, δε θα χρησιμεύσει σε τί-

ποτα. Μόνο εσείς έχετε το δικαίωμα να αποκτήσετε την Ουσία του Μυστηρίου. Είστε οι εκλεκτοί».

Ο Νίκολας ανατρίχιασε.

«Και αν ένας από εμάς καταφέρει να επιζήσει;»

«Θα πρέπει να προσπαθήσει να φέρει εις πέρας την Αποστολή Ουροβόρος μόνος του, θα είναι η ύστατη ευκαιρία μας για να ανακτήσουμε την Ουσία του Μυστηρίου. Πολύ φοβάμαι πως, μετά την εξαφάνιση του καθηγητή Κόγκαν, κανένας άλλος επίδοξος αστροναύτης της ΠΣΝΑ δε θα κατορθώσει ξανά να το επιχειρήσει».

«Τι θα γινόταν τότε η Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε η Μπεθ, που δεν ήθελε να αφήσει σε εκκρεμότητα κανένα ζήτημα. Κανένα, όσο η ζωή της, έστω και εικονική, παιζόταν.

«Μάλλον θα έπεφτε στα χέρια των φονιάδων».

«Αυτό αποκλείεται να συμβεί όσο η ΜΧ και εγώ είμαστε ζωντανοί», βεβαίωσε ο Νίκολας, δίχως να διευκρινίσει αν αναφερόταν στην εικονική ή στην πραγματική τους ζωή.

«Εγώ θα σας προστατεύω όποτε και όσο μπορώ... να είστε βέβαιοι».

«Πού θα αντιμετωπίσουμε το πρώτο αίνιγμα;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Δε θα χρειαστεί να μετακινηθούμε από εδώ. Εγώ η ίδια θα σας το πω, μόλις είστε έτοιμοι να ξεκινήσετε την Αποστολή Ουροβόρος».

«Είμαστε έτοιμοι, Κάρολ. Έλα, λέγε επιτέλους», είπε η Μπεθ ανυπόμονα.

«Θυμάστε τα ψευδώνυμα των μελών του Ιδρύματος Σύμπαν;»

Η Μπεθ είχε σημειωμένα τα ονόματα των εννέα φοιτητών του Πανεπιστημίου Κορνέλ που υπέγραψαν την ιδρυτική διακήρυξη, και έσπευσε να πει:

«Και βέβαια! Τα σημείωσα όλα όταν τα ανέφερες. Ήταν...» Έπιασε το σημείωμα δίπλα από το πληκτρολόγιο και πρόφερε το κάθε ψευδώνυμο αργά αργά: «Εδώ είναι: Φως... Ρόδο... Ουρανός... Ζωή... Πέτρα... Γοτθικός... Σελήνη... Τέχνη... Αστέρι».

«Ωραία, ΜΧ, βλέπω πως δίνεις προσοχή σε όλα», είπε η Κάρολ.

«Εμένα μου διέφυγε αυτή η λεπτομέρεια. Λυπάμαι, δεν είχα την πρόνοια να σημειώσω τα ψευδώνυμα», παραδέχτηκε ο Νίκολας.

«Είμαστε ομάδα, ΝΚ. Μια αήττητη ομάδα», είπε η Μπεθ, μη κρύβοντας την ευφορία της.

«Ωραία», είπε η Κάρολ παραμερίζοντας τη φράντζα από τα μά-

τια της. «Λοιπόν, το πρώτο αίνιγμα της Αποστολής Ουροβόρος περιέχει τη λέξη "φως", που αντιστοιχεί στο ψευδώνυμο του πρώτου φοιτητή του Κορνέλ που σφράγισε με την υπογραφή του το ιδρυτικό έγγραφο του Ιδρύματος Σύμπαν, το Δεκέμβριο του 1953, και λέει τα εξής:

Από τη θάλασσα έφτασε η φλόγα,
ως σύμβολο φωτός και ελευθερίας·
αιώνιο όνειρο των σοφών,
που φώτισαν την ανθρωπότητα».

Ο Ταχυδακτυλουργός

9

Ένας ειδικός πράκτορας του FBI τους περίμενε στη βεράντα του σπιτιού του εξαφανισμένου Κένεθ Κόγκαν. Ήταν ένας άντρας ψηλός με εμφάνιση στελέχους χρηματιστηριακής εταιρείας: ριγέ γκρι κουστούμι, χωρίς γραβάτα, πουκάμισο λευκό, γυαλιά σκούρα, πλούσια γκριζωπά και καλοχτενισμένα μαλλιά, περιποιημένη επιδερμίδα και μια έκφραση ψυχρής αδιαφορίας στο πρόσωπο του. Πρέπει να ήταν καμιά πενήνταριά χρονών και εξαιρετικά έμπειρος. Ονομαζόταν Άντριου Μακλόσκι.

Σηκώθηκε όρθιος μόλις άκουσε τα χαλίκια στο δρομάκι να τρίξουν κάτω από τις ρόδες ενός αυτοκινήτου. Σκέφτηκε πως μάλλον ήταν το περιπολικό που μετέφερε την υπαστυνόμο Τέιλορ από το πανεπιστήμιο και δεν έπεσε έξω. Ποιος άλλος θα χωνόταν μέσα σ' εκείνο το πυκνό δάσος προς αναζήτηση ενός απομονωμένου σπιτιού, που έμοιαζε να βρίσκεται στη μέση του πουθενά; Κοίταξε το ρολόι του: δεκατέσσερις και τριάντα. Η υπαστυνόμος Τέιλορ εξακολουθούσε να είναι όπως πάντα στην ώρα της.

Το περιπολικό σταμάτησε πλάι σε μια παλιά σπορ Ντοτζ μαύρου χρώματος, παρκαρισμένη στη σκιά ενός χοντρόκορμου αιωνόβιου

δέντρου. Η Τέιλορ κατέβηκε από το αμάξι και πλησίασε χαμογελαστή τον Άντριου Μακλόσκι.

«Συνεχίζεις να είσαι τόσο ακαταμάχητα ωραίος όσο στις καλύτερες σου εποχές», του είπε, αγκαλιάζοντάς τον τρυφερά.

«Τώρα ζω την καλύτερή μου εποχή!...» αντέτεινε ο Άντριου Μακλόσκι, που έκανε ένα βήμα πίσω για να την εξετάσει από πάνω ως κάτω. «Κι εσύ είσαι στις ομορφιές σου!»

«Όμως αυτή δεν είναι η καλύτερή μου εποχή, αισθάνομαι ότι κάθε χρόνο γερνάω σαν να κλείνω ξαφνικά μια δεκαετία», είπε η Τέιλορ γελώντας.

«Τα γερατειά δεν τολμούν να σε αγγίζουν».

«Πώς είναι η Λούσι και τα παιδιά;»

«Μια χαρά... όπως πάντα. Ο μικρός μπήκε πια στο πανεπιστήμιο».

«Για όνομα του Θεού, πώς περνάει ο καιρός! Κι εσύ να επιμένεις πως συνεχίζουμε να περνάμε για νέοι...»

Ο Άλντους είχε επίσης κατέβει από το περιπολικό και περίμενε ακουμπώντας στο καπό να τον συστήσει. Η υπαστυνόμος δεν τον είχε ενημερώσει ότι ο Μακλόσκι ήταν παλιός της φίλος.

«Α, περίμενε μια στιγμή, Αντριου...» είπε η Τέιλορ. «Από δω ο ντετέκτιβ του Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης, Άλντους Φόουλερ».

Ο Άλντους πλησίασε χαμογελώντας και έσφιξε το χέρι του πράκτορα του FBI.

«Ο αστυνόμος Άντριου Μακλόσκι έχει αναλάβει την έρευνα για την εξαφάνιση του Κένεθ Κόγκαν. Είναι ο καλύτερος πράκτορας του FBI που γνώρισα ποτέ... σ' το ορκίζομαι στην τιμή μου», δήλωσε σηκώνοντας το χέρι της με επισημότητα.

«Μη δίνεις σημασία στην Τέσα, είναι τόσο υπερβολική όσο και όμορφη», είπε εκείνος. «Στοιχηματίζω ότι δεν ανέφερες στον Άλντους πως στην Ακαδημία του FBI στο Κουάντικο σε φωνάζαμε T-T. Τέσα Τέιλορ: τρομερή και τολμηρή!»

«Αυτό το ξέρει όλος ο κόσμος πια», είπε γελώντας η Τέιλορ.

Ο Άλντους ήξερε για το παρατσούκλι, αλλά πέρα από τα αρχικά του ονόματος της δεν μπορούσε να δώσει κάποια άλλη εξήγηση. Τώρα μάθαινε πως ήταν ένα χαϊδευτικό που της είχαν δώσει οι συμφοιτητές της αναφερόμενοι και στα δύο πιο βασικά γνωρίσματα της προσωπικότητάς της.

Ο Μακλόσκι πλησίασε τους αστυφύλακες που παρέμεναν ακόμα

μέσα στο περιπολικό περιμένοντας οδηγίες και τους είπε να φύγουν, θα αναλάμβανε ο ίδιος να γυρίσει πίσω στο Κορνέλ την υπαστυνόμο και τον ντετέκτιβ.

«Πώς είναι η κατάσταση εκεί μέσα;» ρώτησε η Τέιλορ γνέφοντας κατά το εσωτερικό του σπιτιού, μόλις ο Μακλόσκι επέστρεψε κοντά της.

«Ένας χαμός».

Ένας σκούρος λεκές πάνω στο ξύλινο δάπεδο της βεράντας, πλάι στην είσοδο του σπιτιού, έκανε τον Άλντους να σκύψει εξεταστικά. Ήταν μια μεγάλη κηλίδα ξεραμένου αίματος.

«Τι ράτσα ήταν ο σκύλος του Κόγκαν;»

«Αγίου Βερνάρδου. Σύμφωνα με τη βαλλιστική έκθεση, τον πυροβόλησαν στο κεφάλι. Πιθανότατα με ένα FIE Τάιταν, διαμετρήματος 25 χιλιοστών. Αλλά αυτό συνέβη αφότου κάποιος του έσπασε το σβέρκο με τα ίδια του τα χέρια. Ο κτηνίατρος που τον εξέτασε βεβαιώνει ότι πρέπει να ήταν ένα άτομο με τρομερή δύναμη».

«Τι νόημα είχε λοιπόν να τον πυροβολήσουν, αφού το καημένο το ζώο ήταν πια νεκρό;» ρώτησε η υπαστυνόμος, πλησιάζοντας τον αιμάτινο λεκέ.

«Κανένας δεν ξέρει, ίσως να πρόκειται απλώς για το αιμοβόρο καπρίτσιο ενός τύπου ιδιαίτερα άσπλαχνου», είπε ο Μακλόσκι. «Αλλά ας περάσουμε τώρα μέσα».

Το σπίτι του Κένεθ Κόγκαν δεν ήταν μια συνηθισμένη κατοικία, παρά την εξωτερική απλότητα της πρόσοψης από λευκό ξύλο, με μεγάλες μπαλκονόπορτες που έβγαζαν στο δάσος. Ήταν διώροφο, με μια ευρύχωρη σοφίτα κάτω από τη σκεπή, όπου προεξείχε μια πέτρινη καμινάδα. Πάνω στη στέγη του γκαράζ στριμώχνονταν αμέτρητες κεραίες: κάποιες συμβατικές παραβολικές και κάποιες άλλες σε ένα πρωτότυπο σχήμα αντεστραμμένου μανιταριού. Αλλά το πραγματικά ασυνήθιστο του σπιτιού βρισκόταν μέσα, σκόρπιο ανάμεσα στο χάος της κατεστραμμένης επίπλωσης.

«Ω Θεέ μου!» αναφώνησε η υπαστυνόμος μπαίνοντας.

«Είναι σαν ένα μικρό διαστημικό κέντρο ελέγχου της NASA!» ήταν το μόνο που μπόρεσε να πει ο Άλντους, εντυπωσιασμένος απ' όσα έβλεπε.

Οι τοίχοι της σάλας καλύπτονταν από τεράστιους μεταλλικούς πίνακες γεμάτους διακόπτες και φωτάκια, πελώριες ψηφιακές οθόνες, καθώς και υπολογιστές κάθε τύπου και μεγέθους, πολλοί από

τους οποίους κείτονταν τώρα ξεχαρβαλωμένοι, με τα καλώδιά τους να ξεπετάγονται από το εσωτερικό τους σαν να τους είχαν ξεριζώσει τα σπλάχνα. Αρκετά τραπέζια τοποθετημένα σε διάφορα σημεία της αίθουσας ήταν κυριολεκτικά ισοπεδωμένα, μαζί με όλα τα αντικείμενα και τις συσκευές που είχαν επάνω τους, δημιουργώντας μια ατμόσφαιρα αλλόκοτης τεχνολογικής καταστροφής.

«Ποιος είναι, στην πραγματικότητα, ο Κένεθ Κόγκαν;» ρώτησε ο Άλντους, αποσβολωμένος μπρος σ' εκείνο το θαύμα της αεροδιαστημικής τεχνολογίας που βρισκόταν διάσπαρτη παντού.

«Μια αληθινή ιδιοφυΐα, ένας μεγάλος σοφός, ένα μοναδικό πλάσμα, εντελώς άγνωστο ως την πρόσφατη εξαφάνισή του», αποκρίθηκε ο Μακλόσκι, με μια χροιά μυστηρίου στη φωνή του.

«Τι ξέρεις γι' αυτόν;» ρώτησε με ενδιαφέρον η Τέιλορ, ενώ φορούσε ένα ζευγάρι λαστιχένια γάντια που είχε μόλις βγάλει από την τσάντα της.

Ο Μακλόσκι ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του.

«Για τα παιδικά και τα νεανικά του χρόνια γνωρίζουμε ελάχιστα, εκτός από το ότι γεννήθηκε στο Πίτσμπεργκ της Πενσιλβάνια και σπούδασε στο Κορνέλ...»

Η Τέιλορ τον διέκοψε:

«Μόλις σήμερα το πρωί ανακαλύψαμε εκεί ότι ο Κένεθ Κόγκαν έζησε στη διάρκεια των φοιτητικών του χρόνων στην παλιά εστία Τανχόιζερ, μαζί με δύο από τους δολοφονημένους επιστήμονες, τον Πολ Ντρέστερ και τον Τζον Σικ, καθώς και το μακαρίτη Άνταμ Γκρόσλινγκ, ιδρυτή του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών της Νέας Υόρκης. Αλλά ακόμα αγνοούμε ποιοι συγκεκριμένοι δεσμοί θα μπορούσαν να τους συνδέουν. Για την ώρα έχουμε ξεκαθαρίσει απλώς ότι η σχέση τους ξεκινάει από το Κορνέλ».

«Είναι ένα ενδιαφέρον στοιχείο, χωρίς αμφιβολία», παραδέχτηκε ο Άντριου Μακλόσκι. «Όπως περιέργως, ο Κένεθ Κόγκαν συνέχισε να συνεργάζεται επί πολλά χρόνια με το πανεπιστήμιο, ακόμα και αφότου ανέλαβε διευθυντής της ομάδας προγραμματισμού διαστημικών πτήσεων της NASA. Ήταν, θα λέγαμε, ένας άνθρωπος ιδιαίτερα συνεσταλμένος και πολύπλευρος, στον οποίο δεν άρεσε να έχει κανέναν πρωταγωνιστικό ρόλο. Κανένας δεν τον γνώριζε ούτε ήξερε κάτι γι' αυτόν, εκτός από τους πιο στενούς του συνεργάτες, και, ωστόσο, σε αυτόν οφείλονται πολλές από τις ιστορικές επιτυχίες της NASA στη διάρκεια της μακριάς της πορείας για την κατάκτηση του

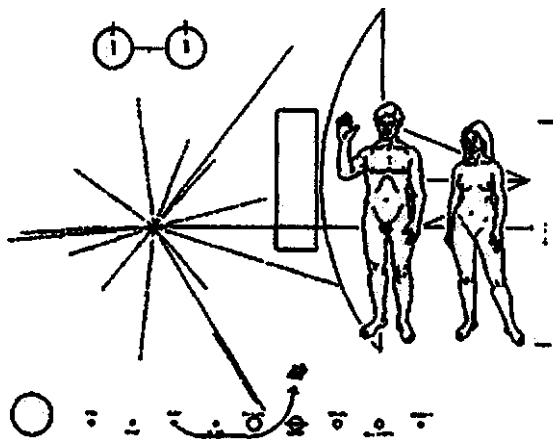
διαστήματος. Συμμετείχε ενεργά στο σχεδιασμό πολλών δορυφόρων, ρομπότ, ρουκετών, πυραύλων και διαστημικών λεωφορείων, εκτός από την πραγματοποίηση σημαντικών ερευνών που επιχειρούν να εξηγήσουν την καταγωγή του σύμπαντος...» Έκανε μια παύση για να βγάλει ένα διπλωμένο χαρτί από την τσέπη του. «Τελευταία συνεργαζόταν, από αυτό εδώ το σπίτι, σε ένα μυστικό πρόγραμμα της NASA».

«Ένα μυστικό πρόγραμμα;» ρώτησε ο Άλντους ανοίγοντας διάπλατα τα μάτια του. «Ίσως αυτό να τα εξηγεί όλα, ή τουλάχιστον το τι ζητούσαν οι απαγωγείς του στο σπίτι του».

«Ναι, μια αποστολή χαρακτηρισμένη μυστική από τη NASA: την Αποστολή Ουροβόρος».

«Αποστολή Ουροβόρος...» επανέλαβε η υπαστυνόμος Τέιλορ σκεπτική, σαν να μπορούσε να μαντέψει περί τίνος επρόκειτο προφέροντας απλώς το όνομα.

Ο Μακλόσκι ξεδίπλωσε το χαρτί και το έδειξε στους συνάδελφους του.

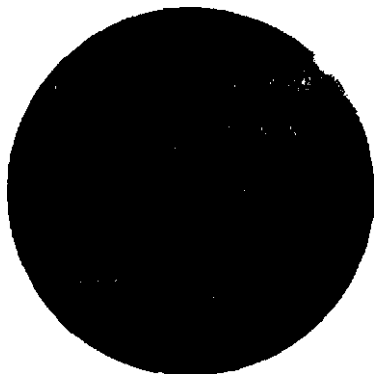


«Έχετε δει αυτό το σκίτσο καμιά φορά;»

Ο Άλντους και η Τέιλορ αντάλλαξαν μια ερωτηματική ματιά.

«Όχι, καμία», απάντησε αμέσως ο Άλντους.

Η Τέιλορ κούνησε επίσης αρνητικά το κεφάλι της, ενώ ο Μακλόσκι γυρνούσε το χαρτί και τους έδειχνε μια φωτογραφία στην πίσω του όψη.



«Και αυτό, σας λέει κάτι;»

Η υπαστυνόμος και ο ντετέκτιβ κοιτούσαν άναυδοι το χαρτί που είχαν μπροστά στα μάτια τους. Αν ο Άντριου Μακλόσκι είχε την πρόθεση να τους εκπλήξει, χωρίς αμφιβολία το είχε καταφέρει.

«Είναι μήπως κανένα μενταγιόν;» ρώτησε η Τέιλορ.

«Κάηκες...» είπε ο Μακλόσκι σαν να έπαιζαν το «Βρες το και πάρ' το». Κατόπιν, συνέχισε: «Υποθέτω πως, τουλάχιστον, έχετε ακούσει για τον Καρλ Σαγκάν...»

«Ναι, βέβαια... Ήταν ένας διάσημος επιστήμονας που έκανε εκκλαϊκευτικές εκπομπές στην τηλεόραση, ε;» είπε ο Άλντους, χωρίς ιδιαίτερη σιγουριά.

«Πράγματι», συμφώνησε η υπαστυνόμος. «Εβλεπα τότε τότε κάποιο επεισόδιο από τη δημοφιλή σειρά του... Πώς λεγόταν;»

«Κόσμος», είπε ο Μακλόσκι ψιθυριστά. «Αλλά ο Καρλ Σαγκάν υπήρξε κάτι πολύ παραπάνω από γνωστός τηλεπαρουσιαστής. Για να καταλάβετε πόσο μας ενδιαφέρει, αρκεί να σας πω ότι ο Καρλ

Σαγκάν υπήρξε ο κυριότερος οργανωτής, μαζί με άλλους διακεκριμένους αστρονόμους και επιστήμονες, του προγράμματος SETI*».

«Κάτι άκουσα κάποτε για την ιδέα να αναζητηθεί εξωγήινη νοημοσύνη. Για κάτι τέτοιο δεν πρόκειται, Άντριου;» ρώτησε η Τέιλορ.

«Ακριβώς, Τέσα. Σύμφωνα με πολλούς επικριτές του Καρλ Σαγκάν, εκείνο το πρόγραμμα δεν ήταν παρά ένας παραλογισμός, μια τρέλα, μια από τις φαντασιοπληξίες του σε σχέση με το σύμπαν και το ενδεχόμενο να υπάρχουν κι άλλοι εξελεγμένοι κόσμοι όπως ο δικός μας».

Ο Άλντους και η Τέιλορ άρχισαν να τα χάνουν μέσα στο κουβάρι των στοιχείων που τους παρέθετε ο αστυνόμες του FBI.

«Πού θες να καταλήξεις, Άντριου;» τον ρώτησε η υπαστυνόμες, για να επαναφέρει τη συζήτηση στην υπόθεση. Αν δεν γελιόταν, βρίσκονταν εκεί για να ερευνήσουν τους λόγους της εξαφάνισης του Κένεθ Κόγκαν.

«Κάθε πράγμα στην ώρα του, Τέσα. Ξέρω πως μπορεί να σας φαίνεται μπερδεμένο, αλλά σύντομα θα τα καταλάβετε όλα».

«Έχεις κάποια ιδέα για το τι μπορεί να έχει συμβεί στον Κόγκαν;» επέμεινε ο Άλντους.

«Όχι, ακόμα όχι. Όμως αρχίζουμε να σχηματίζουμε μια ιδέα για το τι ίσως έψαχναν στο σπίτι του οι απαγωγείς του. Δεν πήραν χρήματα, ούτε κανένα άλλο αντικείμενο αξίας, και αυτό μας κάνει να σκεφτόμαστε ότι εκείνο που έψαχναν και δε βρήκαν πιθανόν να σχετίζεται με τη μυστική Αποστολή Ουροβόρος της NASA. Αυτό είναι που προσπαθώ να σας εξηγήσω».

«Συνέχισε, Άντριου, δεν είχαμε την πρόθεση να σε διακόψουμε. Το πρόβλημα είναι πως ο ντετέκτιβ Φόουλερ έχει απόψε ένα ραντεβού στη Νέα Υόρκη που δεν παίρνει αναβολή. Του έδωσα το λόγο μου ότι θα φτάναμε εγκαίρως», είπε η υπαστυνόμες Τέιλορ, προς μεγάλη έκπληξη του Άλντους.

«Μην ανησυχείτε για μένα, δε βιάζομαι καθόλου».

«Σύμφωνοι, θα προσπαθήσω να είμαι σύντομος...» Ο Μακλόσκι πήρε μια ανάσα για να πιάσει το κουβάρι της αφήγησης από εκεί που είχε μείνει. «Λοιπόν, σας έλεγα για το πρόγραμμα SETI που προωθούσε ο Καρλ Σαγκάν. Η ιδέα του ήταν να προσπαθήσει να

*SETI: Search for Extraterrestrial Intelligence (Έρευνα για Εξωγήινη Νοημοσύνη). (Σ.τ.Μ.)

συλλάβει τα ραδιοφωνικά σήματα που ταξιδεύουν στο διάστημα, δημιουργώντας ένα είδος επίγειων ανιχνευτών που θα εντόπιζαν και θα ερμήνευαν εκείνα τα κύματα, όταν τα έβρισκαν. Απ' όσο γνωρίζω, ως τώρα, το πρόγραμμα SETI δεν είχε κανένα θετικό αποτέλεσμα. Αλλά ο Καρλ Σαγκάν επινόησε επίσης έναν τρόπο αποστολής γήινων μηνυμάτων σε άλλους πολιτισμούς που πιθανόν να βρίσκονται στο διάστημα, ακόμα και εκτός του ηλιακού μας συστήματος».

«Αυτό είναι βέβαιο;» ρώτησε δύσπιστα ο Άλντους.

«Τόσο βέβαιο όσο το ότι βρίσκεσαι εδώ αυτή τη στιγμή», τον διαβεβαίωσε ο Άντριου Μακλόσκι, δείχνοντας το κομμάτι του δαπέδου όπου ο ντετέκτιβ πατούσε. «Η ιδέα, φαινομενικά αφελής και σχεδόν παιδιαστική, προτάθηκε από τον Καρλ Σαγκάν στη NASA, και στις 2 Μαρτίου του 1972, ο πύραυλος *Παϊονίρ Χ* εκτοξεύτηκε στο διάστημα από το Ακρωτήριο Κανάβεραλ, με την αποστολή να εξερευνήσει τους γιγάντιους πλανήτες του ηλιακού συστήματος. Στο σκελετό του τοποθετήθηκε μια μεταλλική πλάκα με ένα συμβολικό μήνυμα πάνω της, που είναι το ίδιο με αυτό εδώ στο χαρτί. Μια άλλη παρόμοια πλάκα στάλθηκε με τον πύραυλο *Παϊονίρ ΧΙ*, που εκτοξεύτηκε επίσης από το Κανάβεραλ το 1973».

«Σαν να ρίχνεις στο διάστημα ένα μήνυμα μέσα σε ένα μπουκάλι», μουρμούρισε εντυπωσιασμένη η Τέιλορ.

«Στη γλώσσα ενός ναυαγού θα μπορούσε να ειπωθεί έτσι».

«Και ξέρεις αν υπήρξε κάποιου είδους απάντηση σ' εκείνο το μήνυμα;» ρώτησε ο Άλντους.

«Όχι, απ' ό,τι γνωρίζω. Όμως, πέντε χρόνια αργότερα, το 1977, η NASA ξανάστειλε στο διάστημα δύο νέους πυραύλους, τον *Βόγιατζερ Ι* και τον *Βόγιατζερ ΙΙ*, στους οποίους τοποθετήθηκε ένας χρυσός δίσκος, που είναι αυτός που μόλις σας έδειξα στην έγχρωμη φωτογραφία, όπου, εκτός από τα σημάδια που βλέπετε, ηχογραφήθηκαν διάφορες μουσικές του κόσμου, πενήντα πέντε τρόποι χαιρετισμού σε όλες σχεδόν τις ανθρώπινες γλώσσες, ένας χαιρετισμός του τότε γενικού γραμματέα του ΟΗΕ, διάφοροι γήινοι ήχοι όπως του ανέμου και της θάλασσας και εκατόν δεκαπέντε φωτογραφίες από τον πλανήτη μας, το σώμα μας και την κοινωνία μας».

«Πού έμαθες τόσα πολλά σχετικά με την κατάκτηση του διαστήματος, Άντριου; Πίστευα ότι η ειδικότητά σου ήταν οι απαγωγές σημαντικών προσώπων».

«Είναι από τα τυχερά του επαγγέλματος, Τέσα. Εσύ το ξέρεις καλά».

«Και τι συνέβη κατόπιν;» ρώτησε ο Άλντους.

«Οι πύραυλοι και οι χρυσοί δίσκοι με τα συμβολικά μηνύματα, σχεδιασμένα από ένα φίλο του Καρλ Σαγκάν ονόματι Φρανκ Ντρέικ, συνεχίζουν το αστρικό τους ταξίδι εδώ και πάνω από τριάντα χρόνια στο διάστημα, έξω από το ηλιακό μας σύστημα. Ακόμα δε γνωρίζουμε πώς κατάφερε και το έκανε, αλλά το βέβαιο είναι πως, πριν ένα χρόνο, ο Κένεθ Κόγκαν εντόπισε έναν πλανήτη, εκτός ηλιακού συστήματος, ο οποίος είχε δεχτεί ένα από τα συμβολικά μηνύματα. Γι' αυτό διηύθυνε έκτοτε την Αποστολή Ουροβόρος, της οποίας ο μυστικός προορισμός ήταν εκείνος ο πλανήτης, όπου πιθανόν υπάρχει νοήμων ζωή».

«Και όλα τούτα έχουν κάποια σχέση με τα όσα αναζητούσαν οι απαγωγείς του Κόγκαν;» ρώτησε η Τέιλορ.

Ο Μακλόσκι πήρε βαθιά ανάσα.

«Πιστεύουμε πως αυτό ακριβώς έψαχναν οι απαγωγείς του. Η NASA δε γνώριζε ακόμα την ακριβή θέση εκείνου του πλανήτη. Μόνο ο Κόγκαν τη γνώριζε».

«Το βρίσκω ανήκουστο! Μου φαίνεται παράλογο να κουβεντιάσουμε για εξωγήινους. Ακούγεται γελοίο», μουρμούρισε η υπαστυνόμος.

«Οι απαγωγείς του Κόγκαν μάλλον δε σκέφτονται σαν εσένα».

«Ο Καρλ Σαγκάν ζει ακόμα;» ρώτησε ο Άλντους, μπερδεμένος.

«Όχι, πέθανε στις 20 Νοεμβρίου του 1996. Εδώ και πάνω από δέκα χρόνια. Δεν μπόρεσε να δει το όνειρο του να γίνεται πραγματικότητα, αλλά ο Κόγκαν βρισκόταν σε καλό δρόμο».

«Δεν πιστεύω ο Καρλ Σαγκάν να σπούδασε επίσης στο Κορνέλ; Θα πρέπει να ήταν συνομήλικος του Κόγκαν», υπέθεσε η Τέιλορ.

Ο αστυνόμος Άντριου Μακλόσκι χαμογέλασε.

«Όχι, είναι πτυχιούχος αστρονομίας του Πανεπιστημίου του Σικάγου...»

«Ωραία, τουλάχιστον δε χρειάζεται να σκοτιζόμαστε για το αν ο Καρλ Σαγκάν είχε κάποια σχέση με τα θύματα των φόνων. Όλοι σπούδασαν στο Κορνέλ».

«Δεν τέλειωσα ακόμα, Τέσα».

«Υπάρχουν κι άλλα;»

«Ναι, υπάρχει κάτι ακόμα, που ίσως σ' ενδιαφέρει: Ο Καρλ Σαγκάν και ο φίλος του ο Φρανκ Ντρέικ κατείχαν επί πολλά χρόνια

την έδρα της Αστρονομίας και των Διαστημικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Κορνέλ».

Η Γοιθική Δέσχη

9

Η Σούζαν ένιωθε ευτυχής. Ήταν τριάντα χρονών, διάσημη και διακεκριμένη δημοσιογράφος, οι άντρες κοντοστέκονταν στο πέρασμά της για να θαυμάσουν τη μοναδική ομορφιά της, απολάμβανε μια προσωπική ανεξαρτησία δίχως εκκεντρικότητες και υπερβολές, και το προηγούμενο βράδυ είχε βραχνιάσει από τις φωνές, εμψυχώνοντας τους Ντιτρόιτ Πίστονς στο Μάντισον Σκουέαρ Γκάρντεν της Νέας Υόρκης. Πίστευε πως ήταν μια γυναίκα τυχερή, που αρκούσε να της γεννηθεί μια επιθυμία για να εκπληρωθεί στη στιγμή, σαν μια ηρωίδα παραμυθιού που απολάμβανε την προστασία ενός μαγικού και αόρατου πλάσματος. Αλλά η Σούζαν ποτέ δεν είχε φανταστεί ότι, εκείνη τη βραδιά, ο αινιγματικός Γουόλτερ Στακ θα τη δεχόταν στην κατοικία του στο Γκρίνουιτς Βίλατζ με τις τιμές μιας πριγκίπισσας.

Το μέγαρο του *Γουόλτερ Στακ* ήταν ένα μικρό ανακαινισμένο παλατάκι, που είχε χρησιμοποιηθεί για να στεγάσει ένα παμπάλαιο και φανταχτερό μουσείο κέρινων ομοιωμάτων ως τα τέλη του 20ού αιώνα, οπότε έκλεισε οριστικά. Χτισμένο πίσω από το αριστοκρατικό Τζέφερσον Μάρκετ Κόρτχαουζ, ένα ωραίο κοκκινωπό κτίριο γοθικού ρυθμού, το μέγαρο του Γουόλτερ Στακ έμοιαζε να ανήκει σε έναν άλλο τόπο και σε άλλους καιρούς, πιο ταιριαστούς σε ιππότες με αστραφτερές πανοπλίες παρά σε τυχερούς μεγιστάνες του πετρελαίου και του χρηματιστηρίου, η ζωή των οποίων κυλούσε ανάμεσα στους εντυπωσιακούς ουρανοξύστες του Μανχάταν. Και αν η Σούζαν είχε ροπή σε τέτοιες φαντασιοπληξίες και χίμαιρες, κάλλιστα θα μπορούσε να σκεφτεί πως την είχαν υπνωτίσει με κάποιο ανεξήγητο ξελόγιασμα ή γήτεμα.

Ο Στακ την υποδέχτηκε στη βάση της σκάλας, άνοιξε την πόρτα της λιμουζίνας και την καλωσόρισε φιλώντας το χέρι της με ένα τελετουργικό Ευρωπαίου αριστοκράτη.

«Ευχαριστώ που ήρθες, Σούζαν», είπε.

«Οφείλω να παραδεχτώ πως κατορθώσατε να με εντυπωσιάσετε, κύριε Στακ. Αυτό το μέρος είναι καταπληκτικό».

«Περίμενε να δεις το *εσωτερικό του*», είπε εκείνος, προσφέροντάς της το μπράτσο του.

«Πώς θα πρέπει να σας αποκαλώ; Σερ Γουόλτερ Στακ;» ρώτησε η Σούζαν θαμπωμένη.

«Λέγε με απλώς Γουόλτερ, ποτέ δε μου άρεσαν οι τίτλοι ευγενείας».

Στη σκάλα, η Σούζαν διαπίστωσε ότι όλα τα δωμάτια του μεγάρου ήταν άπλετα φωτισμένα, γεγονός που της επέτρεπε να διακρίνει την αμύθητης πολυτέλειας διακόσμηση.

Ένας υπηρέτης κομψά ντυμένος με μαύρο κουστούμι και παπιγιόν τους δέχτηκε στην είσοδο. Ήταν ένας άντρας σωματώδης και φαλακρός, με άγρια χαρακτηριστικά, που τη χαιρέτησε με μια ευγενική υπόκλιση και ένα χαμόγελο που μετά βίας διαγραφόταν στα χείλη του, προτού της προσφέρει ένα ποτήρι σαμπάνια. Ο Στακ διέκρινε μια σπίθα ανησυχίας στα όμορφα γαλάζια μάτια της καλεσμένης του και είπε:

«Μη σε απασχολεί ο Ότο, είναι τόσο άκακος όσο ένα γούνινο αρκουδάκι, παρά την ανησυχητική του όψη».

Η Σούζαν πάσχισε να κρύψει το φόβο που της είχε προξενήσει η όψη του και χαιρέτησε τον μπάτλερ με ένα «Καλησπέρα σας» γεμάτο συνγνώμες, ενώ έπαιρνε το ποτήρι με τη σαμπάνια που της πρόσφερε.

«Ο Ότο δε θα μπορέσει να σου απαντήσει, του έκοψαν τη γλώσσα όταν ήταν μικρός εξαιτίας ενός ακοήθους όγκου».

Βλέπω πως έχεις επιμεληθεί την ατμόσφαιρα μέχρι τελευταίας λεπτομέρειας, σκέφτηκε να πει η Σούζαν, αλλά περίμενε να αποσυρθεί ο υπηρέτης και προτίμησε να ρωτήσει:

«Πώς τον γνώρισες;»

«Ο Ότο ήταν νυχτοφύλακας του παλιού μουσείου κέρινων ομοιωμάτων σ' αυτό το κτίριο από τη δεκαετία του ογδόντα...»

«Αυτό εδώ το μέγαρο ήταν μουσείο κέρινων ομοιωμάτων;» ρώτησε η Σούζαν έκπληκτη.

«Και ακόμα είναι».

«Δεν το πιστεύω!» είπε σαστισμένη, κοιτάζοντας ολόγυρα σαν να έψαχνε κάποια απαθανατισμένη φιγούρα ανάμεσα στην πομπώδη επίπλωση του χολ.

«Όταν μία από τις χρηματιστηριακές εταιρείες μου αγόρασε αυτό το κτίριο, βρισκόταν σε μια κατάσταση αξιοθρήνητης εγκατάλειψης. Οι ιδιοκτήτες του ανυπομονούσαν να το ξεφορτωθούν με όλα όσα υπήρχαν στο εσωτερικό του: ένα αληθινά ιστορικό κόσμημα, πίστεψέ με, που για εκείνους δεν είχε καμιά απολύτως αξία».

«Και ο Ότο αποτελούσε επίσης μέρος εκείνου του πακέτου;»

«Ο άμοιρος ο Ότο είχε ζήσει ανάμεσα σ' αυτούς τους τοίχους όλη του τη ζωή. Τι μπορούσα να τον κάνω; Αν τον εγκατέλειπα στην τύχη του μέσα στη ζούγκλα της Νέας Υόρκης, θα ένιωθε σαν ένα ελαφάκι ανάμεσα σε μια αγέλη από ύαινες. Δε θα κατάφερνε να επιβιώσει για πολύ, είμαι σίγουρος».

«Είσαι εξαιρετικά γενναιόδωρος».

«Τον συμπάθησα, αυτό είναι όλο. Επιπλέον, σκέφτηκα πως θα μπορούσε να συνεχίσει να είναι χρήσιμος σ' αυτό το σπίτι, καθώς το γνωρίζει καλύτερα από μένα. Πριν μερικά χρόνια ανέθεσα σε μια ομάδα αρχιτεκτόνων και διακοσμητών να το ανακαινίσουν ριζικά, διαμορφώνοντας τα δωμάτια της πρόσοψης σε προσωπική μου κατοικία και διατηρώντας το υπόλοιπο ως ένα ιδιωτικό μουσείο. Η συλλογή των κέρινων ομοιωμάτων και των σκηνικών εποχής του μουσείου είναι πραγματικά εκπληκτική. Ο Ότο φροντίζει να διατηρούν τα πάντα την παλιά τους λάμψη».

«Θα μπορέσω να επισκεφθώ το μουσείο;» ρώτησε η Σούζαν, με λαχτάρα σχεδόν παιδική.

«Σε προειδοποιώ πως χρειάζονται πολλές ώρες για να διατρέξεις όλα του τα τμήματα, αλλά, αν θέλεις να το δεις, με μεγάλη μου χαρά θα γίνω ο προσωπικός σου ξεναγός όποια μέρα αποφασίσεις. Τώρα ας περάσουμε καλύτερα σε ένα από τα αγαπημένα μου σαλόνια, μας περιμένει ένα εξαιρετο δείπνο».

Η Αποστολή Ουροβόρος

10

Μέσα σε πέντε μόλις λεπτά, η Μπεθ και ο Νίκολας είχαν λύσει το αίνιγμα που τους είχε θέσει η Κάρολ. Όμως αυτή τη φορά δεν επιτρεπόταν να το λύσουν μαζί. Καθένας τους έπρεπε να αναζητήσει τη λύση για λογαριασμό του, χωρίς να επιτρέπεται να σχολιάσει το παραμικρό με τον άλλον. Και παρ' όλο που στην αρχή τους φάνηκε κάπως δύσκολο, όταν άρχισαν να το αναλύουν δεν άργησαν να αντιληφθούν ότι επρόκειτο για μια εμβληματική και ιστορική τοποθεσία της Νέας Υόρκης, γνωστή σε ολόκληρο τον κόσμο. Αν η φλόγα, για την οποία μιλούσε το αίνιγμα, είχε φτάσει από τη θάλασσα, ως σύμβολο φωτός και ελευθερίας, δεν θα μπορούσε να είναι παρά η χρυσαφιά φλόγα του πυρσού που κρατάει το γιγάντιο άγαλμα απέναντι από το λιμάνι της Νέας Υόρκης: το Άγαλμα της Ελευθερίας.

Η Μπεθ και ο Νίκολας ανακοίνωσαν τις λύσεις τους στην Κάρολ, γράφοντάς τες στις ηλεκτρονικές τους ατζέντες, όπως τους είχε υποδείξει.

«Το πετύχατε», τους είπε. «Το Άγαλμα της Ελευθερίας είναι το μέρος απ' όπου ξεκινά η Αποστολή Ουροβόρος. Ως γνωστόν, το 1886, η Γαλλία δώρισε στις Ηνωμένες Πολιτείες, με αφορμή την επέτειο των εκατό χρόνων από την ανεξαρτησία τους, ένα τεράστιο άγαλμα ως αλληγορία της *Ελευθερίας που φωτίζει τον κόσμο*. Αυτό ήταν το αρχικό του όνομα και δημιουργήθηκε από το Γάλλο γλύπτη Φρεντερίκ Ογκίστ Μπαρτολντί.

»Όπως ξέρετε, το άγαλμα κρατάει έναν πυρσό με μια χρυσαφένια φλόγα στο δεξί του χέρι και μια πλάκα στο αριστερό, με την επιγραφή "4 Ιουλίου 1776". Ωστόσο», συνέχισε η Κάρολ, «ο κρυφός θρύλος για τον οποίο σας μίλησα μια άλλη φορά αναφέρει ότι το Άγαλμα της Ελευθερίας συμβόλιζε, επιπλέον, κάτι που μονάχα κάποιοι σοφοί της αρχαίας Εταιρείας Ουροβόρος γνώριζαν: τη μεταφορά της Ουσίας του Μυστηρίου από την Ευρώπη στις Ηνωμένες Πολιτείες».

«Είναι βέβαιο αυτό; Η Ουσία του Μυστηρίου έφτασε λοιπόν εδώ από τη Γαλλία με το Άγαλμα της Ελευθερίας;» ρώτησε ο Νίκολας

έκπληκτος. Θυμόταν ότι είχε διαβάσει πως το άγαλμα κατασκευάστηκε στο Παρίσι με έναν κεντρικό μεταλλικό σκελετό από τον Γουσταύο Άιφελ και, στη συνέχεια, αποσυναρμολογήθηκε και στάλθηκε με πλοίο στη Νέα Υόρκη.

«Αυτό, τουλάχιστον, αναφέρει ο κρυφός θρύλος και, κάποιες φορές, η ιστορία και οι θρύλοι είναι σαν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Τα μακρινά εκείνα χρόνια», συνέχισε η Κάρολ, «οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος διαισθάνθηκαν πως η Ευρώπη όχι μόνο είχε εξαντλήσει τη δυναμική της παγκόσμιας ηγεμονίας της, αλλά σύντομα θα εισερχόταν και σε ένα σκοτεινό κυκεώνα πολέμων που ίσως θα έθεταν σε κίνδυνο την ίδια την ύπαρξη της Ουσίας του Μυστηρίου. Αποφάσισαν λοιπόν πως έπρεπε να την προστατέψουν, στέλνοντάς τη σε μια μακρινή πόλη που άρχιζε να γίνεται η μεγάλη πόλη του μέλλοντος· μια πόλη ανοιχτή σε όλες τις ιδέες και σε όλες τις γλώσσες, όπου θα συμβίωναν ειρηνικά όλες οι φυλές της Γης».

«Γι' αυτό επέλεξαν τη Νέα Υόρκη;» ρώτησε η Μπεθ.

«Ναι. Το ήξεραν πως η Νέα Υόρκη θα μεταβαλλόταν πολύ σύντομα στην καινούρια πρωτεύουσα του κόσμου και σκέφτηκαν να δημιουργήσουν ένα σύμβολο που θα αντιπροσώπευε για πάντα το πνεύμα της ίδιας της Ουσίας του Μυστηρίου: η ελευθερία του ανθρώπου υπεράνω οποιασδήποτε άλλης πίστης που θα τον υποδούλωνε. Αυτή είναι επίσης η σημασία της κορόνας του με τις εφτά μύτες: η ελευθερία ακτινοβολεί σε κάθε γωνιά της Γης».

«Άρα, σύμφωνα με το θρύλο, ήταν οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος εκείνοι που είχαν την ιδέα του Αγάλματος της Ελευθερίας και που το έστειλαν μαζί με την Ουσία του Μυστηρίου στη Νέα Υόρκη», είπε η Μπεθ.

«Έτσι ακριβώς, ΜΧ, το Άγαλμα της Ελευθερίας δε θα αποτελούσε μόνο το σύμβολο της Ουσίας του Μυστηρίου, αλλά επίσης και τον τόπο όπου θα φυλαγόταν· ένα είδος κοσμικού ναού της νεωτερικότητας, όπου θα την έκρυβαν από τους εχθρούς της».

«Δηλαδή, μας λες πως οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος έκρυψαν την Ουσία του Μυστηρίου μέσα στο Άγαλμα της Ελευθερίας;» ρώτησε ο Νίκολας δύσπιστα, προκαλώντας την αντίδραση της Μπεθ.

«Προφανώς, ΝΚ. Γι' αυτό και το αίνιγμα έλεγε πως από τη θάλασσα έφτασε η φλόγα ως σύμβολο φωτός και ελευθερίας, αιώνιο όνειρο των σοφών που φωτίσαν την ανθρωπότητα: η Ουσία του Μυστηρίου που φωτίζει τον κόσμο.

»Είμαι βέβαιη πως αυτό είναι το αληθινό νόημα του αινίγματος και θα στοιχημάτιζα ότι οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος την έκρυψαν μέσα στη χρυσαφιά φλόγα που καίει στον πυρσό του αγάλματος».

«Εκεί είναι που πρέπει να την ψάξουμε, Κάρολ;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Μπορεί να βρίσκεται εκεί ή και οπουδήποτε αλλού».

«Αυτός είναι ο καινούριος γρίφος;»

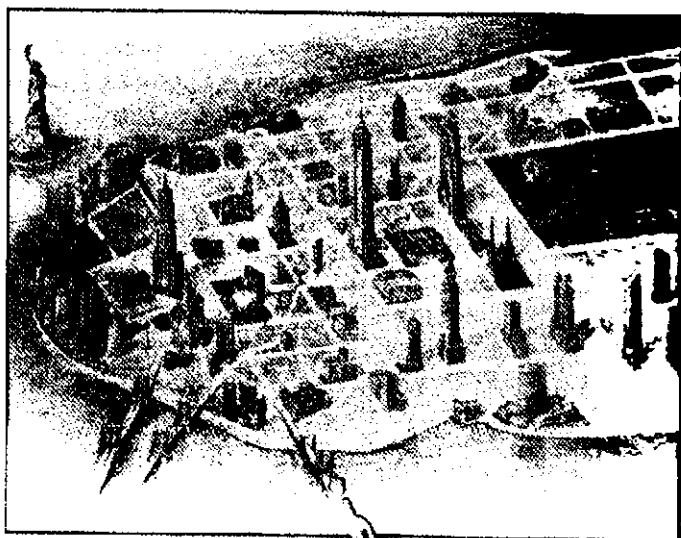
«Τα αινίγματα του παιχνιδιού είναι άπειρα, ΝΚ».

«Ναι, το ξέρω καλά, το μήνυμα της φόρμουλας ήταν ξεκάθαρο. Δεν το έχω λησμονήσει», είπε.

Ο Νίκολας έφερε στο νου του για μια στιγμή τη βραδιά που έλαβε το μήνυμα με τη φόρμουλα στο ηλεκτρονικό του ταχυδρομείο και τις αυταπάτες, τις αμφιβολίες και τους φόβους που έκτοτε είχε αντιμετωπίσει μαζί με την Μπεθ. Πού να φανταζόταν πως η λύση εκείνου του πρώτου αινίγματος θα τους οδηγούσε σε μια μακριά αλληλουχία μυστηρίων, τόσο αφάνταστων όσο και ανησυχητικών! Αλλά ήταν πλέον πολύ αργά να κάνουν πίσω. Εάν, όπως ο καθηγητής Κόγκαν τους είχε πει, το μέλλον ανήκε σ' εκείνους, δεν είχαν δικαίωμα να επιτρέψουν να πέσει η Ουσία του Μυστηρίου στα χέρια κάποιων κακών, ακόμα κι αν το πεπρωμένο της δικής του ζωής και της Μπεθ αποτελούσε πλέον μέρος ενός παιχνιδιού, τόσο πραγματικού όσο και επικίνδυνου.

«Τώρα μπορείτε να ξετυλίξετε τις περγαμηνές», είπε επιτέλους η Κάρολ.

Με μεγάλη περιέργεια, τα εικονικά πρόσωπα της Μπεθ και του Νίκολας τράβηξαν τις κόκκινες ταινίες που τις συγκρατούσαν. Και τότε, στις οθόνες των υπολογιστών τους ξεδιπλώθηκε ένα καινούριο αίνιγμα.



«Είναι ένας χάρτης! Ένας χάρτης του Μανχάταν!» αναφώνησε η Μπεθ χαρούμενη.

«Είναι ο χάρτης του κρυφού θρύλου!» είπε ο Νίκολας συγκινημένος. Τώρα ήξεραν τι έψαχναν και πού να το αναζητήσουν: η Αποστολή Ουροβόρος είχε αρχίσει.

Ο Ταχυδακτυλουργός

10

Πάνω στο τραπέζι υπήρχε ένας κλειστός φάκελος. Ο Άλντους άνοιξε το ντοσιέ του Ταχυδακτυλουργού και ξεφύλλισε μερικά έγγραφα ώσπου βρήκε εκείνο που έψαχνε. Τοποθέτησε τον ένα φάκελο πλάι στον άλλο και διαπίστωσε πως ήταν παρόμοιοι: πανομοιότυπος γραφικός χαρακτήρας στην ταχυδρομική διεύθυνση του παραλή-

πτη, ένα παρόμοιο γραμματόσημο και μια σφραγίδα από το ίδιο ταχυδρομικό υποκατάστημα της Ενδεκάτης Λεωφόρου. Ο δημιουργός του σκίτσου του λαβυρίνθου επικοινωνούσε και πάλι μαζί του, σκέφτηκε. Έπιασε τον πρώτο φάκελο με δύο δάχτυλα, για να μη σβήσει κάποιο πιθανό δακτυλικό αποτύπωμα του αποστολέα του, και τον έβαλε κατά μέρος. Κατόπιν φόρεσε πλαστικά γάντια, έπιασε τον καινούριο φάκελο και τον άνοιξε προσεκτικά με ένα χαρτοκόπτη. Μέσα υπήρχε ένα φύλλο χαρτί. Το έβγαλε κινώντας αργά τα δάχτυλά του, το ξεδίπλωσε και είδε πως επρόκειτο για ένα απόκομμα σελίδας περιοδικού όπου υπήρχε η φωτογραφία ενός χιμπαντζή δεμένου σε ένα μικρό ντιβάνι, συνδεδεμένου με ένα πλήθος καλωδίων κάθε είδους χρώματος. Στο κεφάλι του φορούσε μια μεταλλική κάσκα στερεωμένη στο σαγόνι του με έναν ιμάντα και είχε μια έκφραση βαθιάς θλίψης στα μάτια του. Την ίδια έκφραση που είχε διακρίνει στους χιμπαντζήδες μέσα στα κλουβιά των υπογείων του Κέντρου Γκρόσλινγκ, όταν ο Μπράνα του έδειξε τα εργαστήρια και τα πειραματόζωα.

Αυτή τη φορά δεν πρόκειται για κάποιο αστείο, είτε μέσα του. Όποιος κι αν του είχε στείλει την επιστολή προσπαθούσε να του πει κάτι, να του δώσει ένα στοιχείο, μια κατεύθυνση, να του υποδείξει μια τοποθεσία του λαβυρίνθου που του είχε ζωγραφίσει στο προηγούμενο σημείωμα. Υπέθεσε πως η φωτογραφία του χιμπαντζή δεν μπορούσε να έχει άλλη ερμηνεία εκτός από εκείνη που από μόνη της εξέφραζε: ένα επιστημονικό πείραμα πραγματοποιούμενο σε έναν πίθηκο. Και αυτό τον οδηγούσε εκ νέου στο Κέντρο Γκρόσλινγκ, αν και σίγουρα δεν θα ήταν το μοναδικό ίδρυμα επιστημονικών ερευνών στη Νέα Υόρκη που χρησιμοποιούσε χιμπαντζήδες ως πειραματόζωα. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να σκεφτεί πως ίσως ο αποστολέας των επιστολών να ήταν ο ίδιος ο φονιάς, που προκαλούσε με αυτό τον τρόπο την αστυνομία να τον συλλάβει, ή τους έριχνε το γάντι για να ερμηνεύσουν σωστά τις κατευθύνσεις που τους έδινε, σαν να ήθελε να παίξει μαζί τους. Σε κάθε περίπτωση, ήταν σαφές πως ο αποστολέας των μηνυμάτων γνώριζε αρκετά πράγματα για τα εγκλήματα ώστε να μην μπορεί να θεωρηθεί κάποιος που απλώς έκανε πλάκα.

Η υπαστυνόμος Τέιλορ δεν βρισκόταν στο γραφείο της, αλλά δεν άργησε να του τηλεφωνήσει.

«Λοιπόν, Άλντους, πώς πήγε το χτεσινοβραδινό μάτς;»

«Συναρπαστικό, πιστέψτε με, κέρδισαν οι Πίστονς με ένα μόνο καλάθι διαφορά».

«Χαίρομαι που έφτασες εγκαίρως στο ραντεβού σου. Ελπίζω η αδερφή σου να χάριξε που σε είχε στο πλευρό της».

«Εδώ και μήνες το είχε κανονίσει να δούμε παρέα αυτό τον αγώνα μπάσκετ. Επιπλέον, ήταν ανάγκη να συναντηθούμε για να κουβεντιάσουμε για κάποια οικογενειακά ζητήματα...»

«Καταλαβαίνω. Υπάρχει τίποτα νεότερο;» ρώτησε η Τέιλορ, διακόπτοντάς τον.

«Έλαβα μια καινούρια ανώνυμη επιστολή».

«Όπως εκείνη με το ποντίκι και το τυρί στο λαβύρινθο;»

«Ο φάκελος, ο γραφικός χαρακτήρας και η σφραγίδα είναι ακριβώς τα ίδια, αλλά το περιεχόμενο είναι διαφορετικό από την προηγούμενη». Έκανε μια παύση, περιμένοντας την αντίδραση της Τέιλορ.

«Ένα ακόμα αστείο;»

«Όχι, αυτή τη φορά μοιάζει κάπως πιο σοβαρό και προσχεδιασμένο. Είναι ένα απόκομμα από τη σελίδα ενός περιοδικού με τη φωτογραφία ενός χιμπαντζή που υποβάλλεται σε ένα επιστημονικό πείραμα».

«Ενός χιμπαντζή;»

«Ακριβώς, όλο το σώμα του πιθήκου είναι συνδεδεμένο με διάφορα καλώδια και έχει καλυμμένο το κεφάλι του με μια μεταλλική κάσκα».

«Υπάρχει κάποιο στοιχείο που επιτρέπει να διαπιστώσουμε για ποιο περιοδικό πρόκειται;»

«Είναι απλώς ένα κομμάτι μιας σελίδας με μια φωτογραφία. Στο πίσω μέρος της υπάρχει ένα τμήμα από την εικόνα ενός αυτοκινήτου, που πρέπει να είναι από διαφήμιση», εξήγησε ο Άλντους.

«Και τι νομίζεις ότι σημαίνει αυτός ο χιμπαντζής στην υπόθεσή μας, Άλντους;»

«Δεν ξέρω, αλλά όταν πήγα στο Κέντρο Γκρόσλινγκ είδα κάτι παρόμοιο».

«Δηλαδή;»

«Να, δηλαδή... ο διευθυντής μου έδειξε τις εγκαταστάσεις και επισκεφθήκαμε τα εργαστήρια και το ζωοτροφείο. Εκεί είδα τους χιμπαντζήδες που χρησιμοποιούν για τα πειράματά τους».

«Είναι κάτι συνηθισμένο σε πολλά κέντρα ερευνών».

«Έτσι το θεώρησα κι εγώ, αλλά είναι φανερό πως όποιος έστειλε αυτό το απόκομμα μας λέει κάτι σχετικά με επιστημονικά πειράματα, μερικά από τα οποία πραγματοποιούνται στο ίδιο ακριβώς μέρος όπου εργαζόταν η Χαρτ. Η σχέση αυτής της δεύτερης επιστολής και των δολοφονιών των επιστημόνων είναι αναμφισβήτητη, δε συμφωνείτε;»

«Νομίζω πως έχεις δίκιο, Άλντους... Έχεις καμιά ιδέα για το τι είδους άνθρωπος μπορεί να κρύβεται πίσω από αυτό τον ανώνυμο αποστολέα;» ρώτησε η υπαστυνόμος, που και η ίδια αναζητούσε την απάντηση στο ερώτημά της, ενώ μιλούσε.

«Σκέφτηκα μόνο δύο ενδεχόμενα. Το πρώτο είναι ότι ο ίδιος ο φονιάς έστειλε τις ανώνυμες επιστολές θέλοντας να διασκεδάσει μαζί μας, να μας αποπροσανατολίσει, ή να μας προσφέρει κάποια ίχνη βέβαιος πως, ακόμα κι έτσι, δε θα κατορθώσουμε να τον ανακαλύψουμε».

«Σύμφωνοι, Άλντους... ο άνθρωπος μας θα μπορούσε να είναι ένας ψυχοπαθής φαναρόνος ή ένας παράτολμος επιστήμονας. Και το δεύτερο;»

«Ότι κάποιοι προσπαθεί να μας βοηθήσει και φοβάται να εμφανιστεί αυτοπροσώπως. Υπάρχει κάτι πολύ ευδιάκριτο στις δύο ταχυδρομικές σφραγίδες, μια λεπτομέρεια που δε θα άρμοζε σε έναν έξυπνο φονιά».

«Ενδιαφέρον. Τι είναι αυτό;»

«Το ότι οι φάκελοι στάλθηκαν από το ίδιο ταχυδρομικό υποκατάστημα, γωνία Τεσσαρακοστής Πρώτης Οδού και Ενδεκάτης Λεωφόρου, πολύ κοντά στο Κέντρο Γκρόσλινγκ».

«Συγχαρητήρια, Άλντους! Πιστεύω πως ανακάλυψες ένα κρυφό πέρασμα ανάμεσα στους θάμνους του λαβυρίνθου. Θα δώσω εντολή να στηθεί επειγόντως ένας μηχανισμός στενής παρακολούθησης αυτού του ταχυδρομικού γραφείου. Πιθανόν ο μυστηριώδης πληροφοριοδότης μας να ξαναμπει στον πειρασμό να σου γράψει μια νέα ανώνυμη επιστολή».

«Είμαι πεισμένος πως θα το κάνει», είπε ο Άλντους σκεπτικός.

Η Γοιδική Δέσχη

10

Στη διάρκεια του δείπνου, ένα κουιντέτο από μηχανικές κούκλες-μουσικούς ερμήνευε κλασικά έργα σπουδαίων συνθετών όπως οι Λιστ, Μότσαρτ, Μπετόβεν, Μπαχ... Γλυκές μελωδίες που πλανώ-νταν μέσα στη μεγαλειώδη επισημότητα του Ρομαντικού Σαλονιού, δημιουργώντας μια απαλή ατμόσφαιρα μελαγχολίας. Η Σούζαν και ο Στακ συζήτησαν για διάφορα θέματα, κάποια από τα οποία σχετί-ζονταν άμεσα με τα κέρινα ομοιώματα που μοιράζονταν μαζί τους το τραπέζι, όπως για παράδειγμα το παθιασμένο ρομάντζο της Μέρι-λιν Μονρόε και του Τζον Φ. Κένεντι.

«Η εξουσία είναι τόσο σαγηνευτική όσο η ομορφιά», παρατήρη-σε ο Στακ.

«Και ο έρωτας;» ρώτησε η Σούζαν.

«Ο έρωτας είναι απλώς κάτι που ισοπεδώνεται ανάμεσα σε δύο κορμιά».

Μόλις τελείωσαν με το επιδόρπιο, η Σούζαν άναψε τσιγάρο και φύσηξε φιλάρεσκα τον καπνό στο πρόσωπο του Τζον Φ. Κένεντι.

«Λοιπόν, Γουόλτερ, νομίζω πως όλοι οι καλεσμένοι σου περιμέ-νουν να τους μιλήσεις για τη ζωή σου».

«Δεν είμαι βέβαιος πως αυτοί εδώ», είπε κοιτάζοντας τα κέρινα ομοιώματα, «ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για το παρελθόν μου».

«Εμένα όμως με ενδιαφέρει. Έχουμε σε εκκρεμότητα μια συνέ-ντευξη στην τηλεόραση, το ξέχασες;»

«Αχ, Σούζαν, τα παιδικά μου χρόνια υπήρξαν πολύ δυστυχισμέ-να...»

Σκέφτηκε να του πει ότι και τα δικά της ήταν θλιβερά και άχαρα, αλλά προτίμησε να αφήσει τις προσωπικές εξομολογήσεις για άλλη φορά και περιορίστηκε να ρωτήσει:

«Όπως του Όλιβερ Τουίστ;»

«Ναι, εν μέρει». Η φωνή του Στακ πήρε δραματικό τόνο. «Η μη-τέρα μου με εγκατέλειψε μόλις γεννήθηκα, σε ένα ορφανοτροφείο στο Ρόουντ Άιλαντ...»

«Πω, πω, δεν φανταζόμουν πως επρόκειτο για κάτι τέτοιο. Λυπάμαι, δεν ήθελα να φανώ τόσο αστόχαστη».

«Μη σε απασχολεί, αντιλαμβάνομαι πως η σύγκριση ήταν αναπόφευκτη».

«Ποτέ δεν έμαθες τίποτα για κείνη;»

«Ποτέ, ούτε καν σήμερα γνωρίζω ποια ήταν η μάνα μου και γιατί με εγκατέλειψε. Πριν μερικά χρόνια προσπάθησα να βρω κάποιο στοιχείο σχετικά με την ταυτότητά της, αλλά το ορφανοτροφείο του Νιούπορτ δεν υπήρχε πια. Κανένας δεν ξέρει τι απέγιναν τα αρχία του».

«Είναι τρομερό».

«Πέντε χρονών το 'σκασα για πρώτη φορά από το ορφανοτροφείο. Έκαναν κάμποσες μέρες ώσπου να με βρουν».

«Περιπλανιόσουν μονάχος για μέρες;»

«Ναι, και κοιμόμουν τα βράδια σε ένα άδειο κοντέινερ που είχα βρει ανοιχτό στο λιμάνι. Θυμάμαι πως τότε ήθελα να σαλπάρω με ένα εμπορικό πλοίο που θα με πήγαινε σε κάποιο μακρινό τόπο, αλλά με έπιασαν και με ξανάκλεισαν στο ορφανοτροφείο. Λίγο αργότερα με μετέφεραν σε κάποιο ίδρυμα του Κονέτικατ και, μόλις έκλεισα τα δέκα, με έβαλαν σε ένα κολέγιο για ορφανά της Νέας Υόρκης, στο Κουίνς. Μια μέρα με κάλεσε ο διευθυντής στο γραφείο του και μου ζήτησε να καθίσω απέναντί του. "Ενας φύλακας άγγελος βρέθηκε στο δρόμο σου, παιδί μου", μου είπε ξαφνικά, χωρίς να καταλαβαίνω τι εννοούσε. Προς στιγμήν, μάλιστα, σκέφτηκα πως η μητέρα μου είχε γυρίσει να με πάρει».

«Και δεν ήταν έτσι;» ρώτησε η Σούζαν συγκινημένη.

«Όχι, δεν επρόκειτο γι' αυτό. Συνέβη κάτι πιο παράδοξο, πιο απίστευτο. Κάποιος, ένας άγνωστος εκατομμυριούχος που δεν ήθελε να γίνει γνωστό το όνομά του, είχε ψάξει ανάμεσα σε εκατοντάδες ορφανούς νεαρούς της Ανατολικής Ακτής και είχε διαλέξει εμένα».

«Ήθελε να σε υιοθετήσει;»

«Στην πραγματικότητα δε θα μπορούσαμε να το πούμε έτσι. Μα είναι γεγονός πως ήταν διατεθειμένος να με θεωρήσει παιδί του, αν και ποτέ δε θα κατόρθωνα να τον γνωρίσω. Ο διευθυντής του κολεγίου μού εξήγησε ότι, αν δεχόμουν, ο άγνωστος εκατομμυριούχος θα αναλάμβανε όλα τα έξοδα της εκπαίδευσής μου σε ένα εξαιρετικό κολέγιο της Οξφόρδης, στην Αγγλία, και θα με όριζε νόμιμο κληρονόμο της περιουσίας του όταν θα πέθαινε».

«Υποθέτω πως αποδέχτηκες εκείνη την προσφορά».

«Φυσικά και την αποδέχτηκα. Η ιδέα και μόνο να ξεφύγω από εκείνο το ίδρυμα του Κούνινς ήταν για μένα σαν να ανακτούσα την ελευθερία μου. Ήμουν πρόθυμος να κάνω το οτιδήποτε για να μην επιστρέψω ποτέ σε ένα μέρος τόσο θλιβερό όσο εκείνο, και μόνο η σκέψη του ταξιδιού στην Αγγλία αρκούσε για να αποκριθώ στο διευθυντή ότι θα έκανα ό,τι ο φύλακας άγγελος μου θα με πρόσταζε. Τότε ούτε καν σκέφτηκα πως θα γινόμεουν ο μοναδικός κληρονόμος μιας μεγάλης οικονομικής αυτοκρατορίας. Ο διευθυντής με έβαλε να ορκιστώ πως δε θα τον απογοήτευα και, σε λίγες μέρες, ξεκίνησα το ταξίδι, με ένα υπερωκεάνιο, για το λιμάνι του Λονδίνου. Εκεί με υποδέχτηκε ένας άντρας με αυστηρή όψη ονόματι Πίτερ Νάουλετ, που αποδείχτηκε για μένα αληθινός πατέρας. "Καλώς όρισες στο σπίτι, Γουόλτερ", μου είπε μόλις με είδε, ενώ μου έσφιγγε δυνατά το χέρι. Ανέλαβε την καθοδήγησή μου στο Νιου Κόλετζ της Οξφόρδης ως την είσοδο μου στο πανεπιστήμιο. Ο Πίτερ Νάουλετ ήταν καθηγητής Μεσαιωνικής Ιστορίας και σ' εκείνον οφείλω το πάθος μου για το Μεσαίωνα και όσα γνωρίζω σχετικά. Εκείνος επίσης μου έμαθε να κατασκευάζω μακέτες μεσαιωνικών κτιρίων: κάστρα, καθεδρικούς ναούς, μοναστήρια, παλάτια, πόλεις... και εγώ ήμουν πολύ χαρούμενος στο μικρόκοσμο μου των χαρτονένιων λίθων και των μολυβένιων ιπποτών. Οφείλω να ομολογήσω ότι στην Οξφόρδη πέρασα τα καλύτερα χρόνια της ζωής μου. Ολοκλήρωσα τις πανεπιστημιακές μου σπουδές παίρνοντας πτυχίο Ιστορίας και εργάστηκα ως καθηγητής στο ίδιο κολέγιο όπου είχα φοιτήσει. Πριν μερικά χρόνια, ο Πίτερ Νάουλετ με πληροφόρησε ότι ο "φύλακας άγγελος μου", ο επί τόσα χρόνια άγνωστος προστάτης μου, ήταν βαριά άρρωστος και ήθελε να αναλάβω κάποιες από τις πετρελαϊκές επιχειρήσεις του. Επίσης μου ξεκαθάρισε ότι έπρεπε να βρω ένα σπίτι στο Μανχάταν, όπου θα ζούσα όταν θα πέθαινε και θα γινόμεουν ο κληρονόμος του. Ήταν ένας από τους όρους της διαθήκης. Τότε σκέφτηκα να βάλω μπρος το σχέδιο του Μεσαιωνικού Πάρκου της Νέας Υόρκης, γι' αυτό αγόρασα τούτο το παλατάκι με τη συλλογή των κέρινων ομοιωμάτων και των σκηνικών εποχής. Αισθανόμεουν άνετα ζώντας ανάμεσα σε φαντάσματα του παρελθόντος, όπως όταν ήμουν παιδί και κατασκεύαζα μεσαιωνικές μακέτες».

«Δεν έμαθες τελικά ποιος ήταν ο άγνωστος φύλακας άγγελος σου;»

«Η μοίρα μου μου αρνιόταν πάντα αυτή την παρηγοριά. Πριν λί-

γο καιρό, δέχτηκα την επίσκεψη στην Οξφόρδη ενός δικηγόρου της Νέας Υόρκης, που με ενημέρωσε για το θάνατο του ανώνυμου προσάτη μου. Ταξίδεψα μαζί του, ως εδώ με ένα ιδιωτικό αεροπλάνο για να τακτοποιήσω το θέμα της διαθήκης και της αμύθητης περιουσίας μου. Έκτοτε δεν ξαναγύρισα στην Οξφόρδη».

«Γιατί θέλεις να μαθευτούν όλα αυτά, Γουόλτερ;»

«Σου είπα ήδη πως αρκετοί πολίτες των ΗΠΑ επιθυμούν να μάθουν ποιος πραγματικά είμαι. Σε αντάλλαγμα, θα πετύχω επαρκή χρηματοδότηση για το σχέδιο του Μεσαιωνικού Πάρκου. Ο προϋπολογισμός του φτάνει τα πολλά δισεκατομμύρια δολάρια και δεν είναι φρόνιμο να αντιμετωπίσω μόνος μου τους κινδύνους μιας τέτοιας επένδυσης. Κανένας συνετός επιχειρηματίας δε θα το έκανε».

Η Σούζαν πέρασε το χέρι της πάνω από το καλλιτεχνικό κέντημα του τραπεζομάντιλου σαν να το χάιδευε.

«Για να είμαι ειλικρινής, Γουόλτερ, πιστεύω ότι η ιστορία σου είναι πολύ ενδιαφέρουσα... Θα έλεγα, μάλιστα, συναρπαστική και συγκινητική, αλλά αυτοί οι λόγοι για τους οποίους μου μιλάς δε με πολυπείθουν. Δε με έπεισαν όταν μου μίλησες στο τηλέφωνο και συνεχίζουν να μη με πείθουν ούτε τώρα. Αν επιθυμείς μια συνέντευξη στο πρόγραμμά μου θα πρέπει να φανείς λίγο πιο πειστικός... πιο ειλικρινής, αν προτιμάς».

«Σου είπα ήδη πως ήθελα επίσης να απαντήσω στους υπαινιγμούς των *Νιου Γιορκ Τάιμς* αναφορικά με το σχέδιο του Μεσαιωνικού Πάρκου και τα προσωπικά μου πιστεύω».

«Τι ακριβώς γράφτηκε στην εφημερίδα;»

«Ένα σωρό ψευτιές δίχως καμιά απολύτως βάση. Ο τίτλος χαρκτήριζε το Μεσαιωνικό Πάρκο καινούρια θρησκεία με θεματικές ατραξιόν, και στο κείμενο, ούτε λίγο ούτε πολύ, έλεγαν πως πίσω από την εταιρεία κρύβεται μια νέα θρησκευτική σχέση».

«Και υπάρχει κάποιο ψήγμα αλήθειας στη μομφή αυτή, Γουόλτερ;»
Ο Στακ χαμογέλασε.

«Αυτά είναι παραμύθια της Χαλιμάς. Στην παρουσίαση του σχεδίου για το Μεσαιωνικό Πάρκο πράγματι αναφέρθηκα στην ανάγκη επανασυμφιλίωσης του ανθρώπου με το Θεό, δηλώνοντας ότι ο Μεσαίωνας ήταν για μένα παραπάνω από ένα πάθος, ήταν ένας τρόπος ζωής, ένας δρόμος προς την πνευματική πληρότητα, μια αναζήτηση της αιωνιότητας...»

«Αλήθεια έτσι πιστεύεις;»

«Οι δηλώσεις εκείνες είχαν ένα στόχο καθαρά διαφημιστικό, για να ξυπνήσω το ενδιαφέρον για το σχέδιο μου. Εκείνη την εποχή ο κόσμος έτσι πίστευε, έκανε μεγάλες θυσίες, πήγαινε για προσκύνημα στους Αγίους Τόπους, προσευχόταν για να σώσει την ψυχή του και να κερδίσει την αιώνια ζωή. Εδώ, στις Ηνωμένες Πολιτείες, γνωρίζουμε ελάχιστα για το Μεσαίωνα και πρόθεσή μου είναι να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις ώστε όλοι να στρέψουν τα μάτια τους στο παρελθόν, προς τα ίδια τα σπλάχνα μιας συγκλονιστικής εποχής που στην Αμερική ουδέποτε υπήρξε».

«Ελπίζω να μην παρεξηγηθείς, αλλά εγώ δεν πιστεύω πως οι Αμερικανοί ενδιαφέρονται ιδιαίτερα για το σχέδιο σου του Μεσαιωνικού Πάρκου», είπε η Σούζαν κάπως περιφρονητικά. «Στη Νέα Υόρκη υπάρχουν αρκετές εκκλησίες και καθεδρικοί γοτθικού ρυθμού, αλλά αυτό δεν τις κάνει αυτομάτως πιο ελκυστικές από τις υπόλοιπες στους πιστούς. Οι άνθρωποι αυτής της χώρας έχουν πιο σημαντικά πράγματα να σκεφτούν από το Μεσαίωνα».

«Μην το λες, Σούζαν. Ήδη χιλιάδες άνθρωποι έχουν εκδηλώσει την επιθυμία να συμμετάσχουν στη χρηματοδότηση του Μεσαιωνικού Πάρκου ως μικρομέτοχοι. Ο Μεσαίωνας θα είναι πάντα της μόδας».

«Γιατί σε παθιάζει τόσο εκείνη η εποχή;»

«Επειδή σε καμιά άλλη εποχή δεν ήταν όλα τόσο μυστηριώδη και τόσο εκπληκτικά. Έχεις ακούσει καμιά φορά για τους Ναΐτες Ιππότες;»

«Ναι, αν και δε θα ήξερα να σου πω σχεδόν τίποτα για κείνους».

«Ήταν κάποιοι στρατιώτες-μοναχοί που έλαβαν μέρος στις Σταυροφορίες και στους οποίους οι μεσαιωνικοί θρύλοι αποδίδουν την ανακάλυψη ενός μεγάλου θησαυρού στους Αγίους Τόπους. Όσο κι αν δυσκολεύεσαι να το πιστέψεις, υπάρχουν πολλές μυστικές εταιρείες που ψάχνουν ακόμα για κείνον το θησαυρό».

«Εδώ, στη Νέα Υόρκη;»

«Σε πολλά μέρη του κόσμου».

«Πάντα υπήρχαν κυνηγοί χαμένων θησαυρών».

«Όχι όπως εκείνοι που ψάχνουν το θησαυρό των Ναϊτών, οι οποίοι δε θα δίσταζαν και να σκοτώσουν για να καταφέρουν να τον βρουν».

«Είναι τόσο τρελοί;»

«Υποθέτω πως έχεις μάθει για τους φόνους των επιστημόνων»,

είπε ο Στακ, σαν να είχε φτάσει σ' εκείνο το σημείο της συζήτησης εντελώς συμπτωματικά.

Η Σούζαν ένιωσε την καρδιά της να χτυπάει άτακτα. Επρόκειτο για τα εγκλήματα που ερευνούσε ο αδερφός της ο Άλντους μαζί με μια πράκτορα του FBI.

«Ναι, φυσικά. Όλος ο κόσμος τους έμαθε», αποκρίθηκε, χωρίς να αναφέρει ότι ο αδερφός της συμμετείχε στην έρευνα για το δολοφόνο.

«Θα στοιχημάτιζα τη ζωή μου πως μια από εκείνες τις μυστικές εταιρείες βρίσκεται πίσω από τα εγκλήματα», είπε ο Στακ κοιτάζοντας την ίσια στα μάτια, σαν να της αποκάλυπτε ένα ανομολόγητο μυστικό.

«Γιατί είσαι τόσο σίγουρος;»

«Εξαιτίας της λέξης "Κοτ" που μαρκάρεται στο δεξί χέρι των πτωμάτων».

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτή η λέξη, Γουόλτερ;»

«Όχι, δεν το ξέρω ακόμα, αλλά κατά το Μεσαίωνα η Ιερά Εξέταση μάρκαρε με ένα πυρωμένο σίδερο ένα σταυρό στο χέρι πολλών αιρετικών, για να μπορεί να τους αναγνωρίζει αμέσως».

«Μα οι επιστήμονες δεν είναι αιρετικοί».

Ο Στακ πήρε ύφος συνωμοτικό.

«Για πολλές από εκείνες τις μυστικές εταιρείες ασφαλώς και είναι. Οι χειρότεροι αιρετικοί που υπήρξαν ποτέ. Έχω βαλθεί να ερμηνεύσω τη σημασία της λέξης, για να δω μήπως ανακαλύψω την κρυφή διασύνδεση με κάποια από τις εταιρείες».

«Νομίζω πως θα έπρεπε να μιλήσεις με τον αδερφό μου τον Άλντους σχετικά», είπε η Σούζαν.

Ο Στακ προσποιήθηκε έκπληξη, αλλά στην πραγματικότητα ένιωσε βαθιά ικανοποίηση: η Σούζαν είχε τσιμπήσει το δόλωμα.

Η Αποστολή Ουροβόρος

11

Μετά το σχόλασμα, ο Νίκολας και η Μπεθ δεν πήραν το σχολικό λεωφορείο. Κατευθύνθηκαν σε μια κοντινή στάση του μετρό και συμβουλευτήκαν το χάρτη για να δουν ποια γραμμή θα τους οδηγούσε κάπου κοντά στην έδρα του FBI στο νότιο Μανχάταν. Το πρωί είχαν αποφασίσει ότι, προτού συνεχίσουν την Αποστολή Ουροβόρος, όφειλαν να ενημερώσουν την αστυνομία για όσα γνώριζαν σχετικά με τους φόνους των επιστημόνων και την εξαφάνιση του Κένεθ Κόγκαν. Πιθανόν οι πληροφορίες τους να βοηθούσαν το FBI να βρει τους δολοφόνους και να εμποδίσει ένα νέο θάνατο, που μάλιστα, σκέφτονταν, ίσως να ήταν ο δικός τους.

Το φως εκείνη την απογευματινή ώρα έμοιαζε φιλτραρισμένο από ένα πέπλο φαιών τόνων στο δρόμο και χρυσαφιών στις στραμμένες δυτικά προσόψεις των ουρανοξυστών. Ένα πολύχρωμο πλήθος μπαινόβγαίνει από το στόμιο του μετρό, με τον ιλιγγιώδη ρυθμό μιας μυρμηγκοφωλιάς το δειλινό.

«Από εδώ είναι», είπε ο Νίκολας, πιάνοντας την Μπεθ από το χέρι για να εμποδίσει τον ανθρώπινο χείμαρρο να την παρασύρει προς λάθος κατεύθυνση.

Διέσχισαν ένα λαβύρινθο από στοές και σκάλες, ώσπου, τελικά, έφτασαν στην κατάλληλη αποβάθρα. Σε λίγο, η αμαξοστοιχία ανήγγειλε την άφιξή της με μια βουή μακρινής καταιγίδας.

Η Μπεθ δεν έπαιρνε συχνά το μετρό, και το σιωπηλό πλήθος του βαγονιού την έκανε να νιώθει φυλακισμένη μέσα σε μια σαρκοφάγο γεμάτη μουμιοποιημένα πλάσματα.

«Πόσες στάσεις μάς απομένουν ακόμα;» ρώτησε, γραπωμένη δυνατά από το χέρι του Νίκολας.

«Εφτά, μα δεν αργούμε».

Η Μπεθ άφησε έναν αναστεναγμό.

«Κάνει ζέστη εδώ. Αισθάνομαι κάπως σαν να πνίγομαι».

«Ηρέμησε, Μπεθ, είμαι εγώ δίπλα σου».

Όταν η υπαστυνόμος Τέιλορ πληροφορήθηκε πως ένα αγόρι και

ένα κορίτσι καμιά δεκαπενταριά χρονών ήθελαν να της μιλήσουν για τις δολοφονίες των επιστημόνων, σκέφτηκε πως θα ήταν τίποτα μαθητές που είδαν το όνομά της στις ειδήσεις ή σε κάποιο πρόγραμμα αναζήτησης στο Ίντερνεντ και ήθελαν να της πάρουν συνέντευξη για κανένα σχολικό περιοδικό.

«Έχεις καμιά αντίρρηση να αφιερώσουμε μερικά λεπτά σ' εκείνα τα παιδιά, Άλντους;» ρώτησε, φράζοντας το μικρόφωνο του τηλεφώνου με το χέρι της.

«Όχι, καμία».

Μετά την τηλεφωνική τους συνομιλία, ο Άλντους και η Τέιλορ είχαν φάει μαζί σε ένα εστιατόριο κοντά στο Κολόμπους Σερκλ και κατόπιν πήγαν στην έδρα του FBI για να ολοκληρώσουν την αναφορά τους σχετικά με την επίσκεψή τους στο Κορνέλ.

«Οι νεαροί είναι εδώ, υπαστυνόμε Τέιλορ», τους ανακοίνωσε ένας αστυφύλακας.

Ο Νίκολας και η Μπεθ μπήκαν με δειλά βήματα, αν και τα μάτια τους έλαμπαν με μια ασυνήθιστη ζωηρότητα.

«Λοιπόν, παιδιά, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε η υπαστυνόμος πίσω από το γραφείο της, προσπαθώντας να φανεί πρόσχαρη. Υπέθετε πως το έντονο βλέμμα των δύο νεαρών οφειλόταν στη συστολή τους, αλλά σύντομα θα διαπίστωνε πως τα δυο μαθητούδια δεν ήταν τόσο αθώα όσο τα είχε θεωρήσει.

Ο Άλντους σηκώθηκε από το κάθισμά του και αποτραβήχτηκε διακριτικά σε μια άκρη, σαν να γνώριζε πως η παρουσία του εκεί ήταν απλώς συμβουλευτική.

«Καθίστε εδώ, θα είστε πιο άνετα».

«Ευχαριστούμε, κύριε», είπε ο Νίκολας χωρίς δισταγμό, αφήνοντας να περάσει η Μπεθ στη δεξιά πολυθρόνα. Μόλις κάθισαν και οι δύο, συνέχισε: «Ονομάζομαι Νίκολας Κίλμι και η φίλη μου από δω είναι η Μπεθ Χάμπτον. Είστε η υπαστυνόμος Τέιλορ;»

Εκείνη κατένευσε.

«Ναι, εγώ είμαι», πρόσθεσε, διασκεδάζοντας με το θάρρος εκείνων των παιδιών που είχαν χωθεί στο γραφείο της δίχως ακόμα να καλοξέρει για ποιο λόγο, αλλά που έδειχναν να έχουν απολύτως σάφες το τι ήθελαν από αυτή. Έτσι, άφησε το αγόρι να συνεχίσει να έχει την πρωτοβουλία.

Ωστόσο, δεν ήταν ο Νίκολας εκείνος που μίλησε.

«Ηρθαμε εδώ επειδή πιστεύουμε πως υπάρχει κάτι σημαντικό που

πρέπει να μάθετε σχετικά με τις δολοφονίες που έχουν διαπραχθεί», παρενέβη η Μπεθ, που δεν ήθελε να μείνει σε υποδεέστερη θέση.

Η υπαστυνόμος αναπήδησε και αντάλλαξε ματιές με τον ντετέκτιβ. Στη συνέχεια κοίταξε την κοπέλα και είπε:

«Αναφέρεσαι στους φόνους των επιστημόνων;»

«Και στην εξαφάνιση του καθηγητή Κένεθ Κόγκαν».

«Όλοι τους ήταν μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν», συμπλήρωσε βιαστικά ο Νίκολας, σαν να μην ήθελε να χασομερήσει με άχρηστες πολυλογίες. Τώρα θα τους έπαιρναν στα σοβαρά, είπε μέσα του. Δεν ήταν τίποτα μωρά που θα έπρεπε να τους φέρονται σαν να ήταν ηλίθια.

«Του Ιδρύματος Σύμπαν;» επανέλαβε σαστισμένη η Τέιλορ.

«Το Ίδρυμα Σύμπαν δημιουργήθηκε από εννέα φοιτητές του Πανεπιστημίου Κορνέλ το 1953», εξήγησε ο Νίκολας απνευστί. «Ωστόσο, την ιδρυτική διακήρυξη την υπέγραψαν με ψευδώνυμο. Οι επιστήμονες Πολ Ντρέστερ, Τζον Σικ και Κένεθ Κόγκαν υπήρξαν ιδρυτικά μέλη και ο στόχος τους ήταν να προωθήσουν μια επιστήμη στην υπηρεσία του ανθρώπου και να βρουν τις οριστικές απαντήσεις στα μεγάλα αινίγματα του σύμπαντος. Στο Κορνέλ υπάρχει ένα ψηφιδωτό που τα αναπαριστά όλα αυτά και η NASA έχει προγραμματίσει μια μυστική αποστολή που θα πάει τον άνθρωπο σε ένα μακρινό πλανήτη, όπου έχει βρεθεί η ύπαρξη όντων με νοημοσύνη...»

«Μια στιγμή, μια στιγμή!...» τους έκοψε απότομα η Τέιλορ. «Δε γίνεται να συνεχίσω να ακούω αυτή την απίστευτη ιστορία χωρίς να είναι παρόντες οι γονείς σας και ο εισαγγελέας ανηλίκων...»

Αυτή τη φορά ήταν ο Νίκολας και η Μπεθ που αντάλλαξαν ερωτηματικά βλέμματα. Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχαν υπολογίσει. Η επίσκεψη τους στο FBI δεν θα ήταν τόσο εύκολη όσο την είχαν σχεδιάσει.

«Αφήστε τους να συνεχίσουν, υπαστυνόμε. Τοποθετούν τα κομμάτια που μας λείπουν για να καταλάβουμε επιτέλους αυτή τη σαζοκεφαλιά», είπε ο Άλντους. «Κατόπιν θα ζητήσουμε την εξουσιοδότηση των γονιών τους για να μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τις εν λόγω πληροφορίες».

«Τα λεγόμενα των παιδιών, Άλντους, είναι εξαιρετικά σημαντικά και σοβαρά για να τα πάρουμε απήφιστα. Ακόμα και ο πιο άσχετος δικηγόρος της Νέας Υόρκης θα κατόρθωνε να ακυρώσει τη μαρτυ-

ρία τους και να μας κλείσει όλους στη φυλακή για καιρό, λόγω παραβίασης των συνταγματικών δικαιωμάτων ανηλίκων μαρτύρων. Δεν μπορώ να επιτρέψω να συμβεί κάτι τέτοιο. Οδήγησε τα παιδιά στην αίθουσα συνεντεύξεων και ζήτησέ τους τα στοιχεία και τα τηλέφωνα των γονιών τους για να προσπαθήσουμε να τους εντοπίσουμε. Εγώ οφείλω να ενημερώσω τον εισαγγελέα αμέσως».

Τόσο οι γονείς του Νίκολας όσο και η μητέρα της Μπεθ δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως τους τηλεφωνούσε ένας ντετέκτιβ της αστυνομίας καλώντας τους επειγόντως στα γραφεία του FBI, όπου βρίσκονταν τα παιδιά τους. Και παρ' όλο που ο Άλντους επέμεινε ότι δεν έπρεπε να ανησυχούν για τα παιδιά, διότι επρόκειτο για ένα θέμα καθαρά τυπικό, ηρέμησαν μονάχα όταν η Τέιλορ και ένας σαφής και κατανοητός εισαγγελέας ανηλίκων τούς εξήγησαν με κάθε λεπτομέρεια τι συνέβαινε.

«Πρέπει να νιώθετε περήφανοι», είπε η Τέιλορ μετά την κατάθεση του Νίκολας και της Μπεθ. «Η μαρτυρία τους μας πρόσφερε πολλά σημαντικά στοιχεία σε σχέση μ' αυτή την τόσο λεπτή υπόθεση, τα οποία, διαφορετικά, ίσως να μην καταφέρναμε να μάθουμε».

«Ναι, ο Νίκολας και η Μπεθ ενήργησαν με μια υπευθυνότητα ασυνήθιστη για την ηλικία τους. Με τον τρόπο τους, μετατράπηκαν σε μικρούς ήρωες», πρόσθεσε γελώντας ο εισαγγελέας. «Ελάχιστα παιδιά θα σκέφτονταν να έρθουν κατευθείαν στο FBI για να πουν όσα γνώριζαν για τα εγκλήματα», πρόσθεσε.

Ο Άλντους ανακάτεψε τα μαλλιά του Νίκολας και έκλεισε το μάτι στην Μπεθ.

Τα απλά εκείνα λόγια βοήθησαν ώστε ο κύριος και η κυρία Κίλμπι να νιώσουν περηφάνια για το γιο τους και τον πήραν πίσω στο σπίτι με τόσα φιλιά όσα αν έβγαине θριαμβευτής από μια εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς. Η κυρία Χάμπτον, αντίθετα, υπήρξε πιο επικριτική απέναντι στη διαγωγή της Μπεθ.

«Δε νομίζεις ότι όφειλες να μου το είχες αναφέρει προτού να πας στην αστυνομία;» της είπε μέσα στο αμάξι, καθώς επέστρεφαν στο σπίτι.

«Το σκεφτήκαμε... στ' αλήθεια το σκεφτήκαμε, μαμά. Αλλά δε θέλαμε να σας κάνουμε να ανησυχήσετε για το τίποτα».

«Αποκαλείς "τίποτα" μια άγνωστη στην ίδια την αστυνομία πληροφορία για κάποιους επιστήμονες που δολοφονήθηκαν με φρικτό τρόπο;»

Η Μπεθ δεν χρειαζόταν να συλλογιστεί τις απαντήσεις της. Όταν αποφάσισαν να πάνε στην ειδική πράκτορα του FBI που είχε αναλάβει την έρευνα, η εμπλοκή με τον εισαγγελέα ανηλίκων και τους γονείς τους υπήρξε κάτι που, πράγματι, δεν το είχαν υπολογίσει. Όμως, εκτός από εκείνο το απρόβλεπτο περιστατικό, είχαν σχεδιάσει με κάθε λεπτομέρεια το τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε να αποκαλύψουν στην αστυνομία. Στο εξής, θα όφειλαν να δείξουν τις ίδιες επιφυλάξεις και με τους γονείς τους.

«Στην αρχή πιστέψαμε πως ήταν μια υπόθεση χωρίς μεγάλη σημασία. Πού να φανταζόμασταν ότι η αστυνομία δεν ήξερε απολύτως τίποτα για το Ίδρυμα Σύμπαν;»

«Είναι αλήθεια όσα είπατε για την ιστοσελίδα της ΠΣΝΑ;»

«Ναι, μαμά. Εκείνη η σελίδα όπου είδαμε τον καθηγητή Κόγκαν και την ιστορία της επιστημονικής του ομάδας έχει πια εξαφανιστεί από το Ίντερνετ. Μόνη σου το είδες, όταν η αστυνομία το διερευνήσε», είπε η Μπεθ κρύβοντας την αλήθεια.

«Η υπαστυνόμος Τέιλορ μου είπε πως δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε, κανένας δε θα μάθει ότι καταθέσατε για την υπόθεση. Τώρα είστε προστατευόμενοι μάρτυρες».

«Καλύτερα έτσι, μαμά, προτιμώ να τα ξεχάσω όλα αυτά όσο πιο γρήγορα γίνεται» είπε η Μπεθ με κουρασμένο ύφος.

Αλλά μέσα της ήξερε πως δεν θα τα ξεχνούσε.

Ο Ταχυδακτυλουργός

11

«Οι πληροφοριοδότες μου μου είπαν πως θα σε έβρισκα εδώ», είπε η υπαστυνόμος, εμφανιζόμενη σαν φάντασμα πλάι στο τραπέζι μιας καφετέριας κοντά στην έδρα του FBI όπου είχε πάει ο Άλντους για φαγητό.

Ο ντετέκτιβ σήκωσε τα μάτια και δεν έκρυψε τη χαρά του που την έβλεπε.

«Θα σας άρεσε να πάρετε μία σπαγγέτι *άλε βόνγκολε*; Εδώ τα φτιάχνουν πολύ νόστιμα», πρότεινε.

«Δέχομαι την πρόσκληση, Άλντους», του είπε και κάθισε απέναντι του.

Ο Άλντους κάλεσε το σερβιτόρο και παρήγγειλε μία ακόμα σπαγγέτι και ένα μπουκάλι αφρώδες κρασί.

«Σου αρέσει η ιταλική κουζίνα;» τον ρώτησε η Τέιλορ.

«Είμαι λάτρης των ζυμαρικών, είναι πολύ πλούσια σε υδατάνθρακες».

«Εγώ προτιμώ τις σαλάτες».

«Αν θέλετε, να παραγγείλω να σας φέρουν μία με ροκφόρ, θα σας αρέσει».

«Μην μπαίνεις στον κόπο, θα μου κάνει καλό να αλλάξω τη διατροφή μου για μια μέρα».

«Νόμιζα πως βρισκόσασταν στην Ουάσινγκτον».

«Πράγματι ήμουν, γύρισα πριν λίγο».

«Υπάρχουν αναταράξεις εκεί πάνω;»

«Αρχίζουν να δυναμώνουν οι άνεμοι».

«Ξεκίνησαν οι πιέσεις;»

«Από τα πιο ψηλά. Θέλουν απτά αποτελέσματα και δεν τους χρησιμεύουν οι υποθέσεις».

«Τώρα όμως θα είναι πιο δύσκολη η εξιχνίαση αυτής της υπόθεσης. Όλος ο κόσμος γνωρίζει το *modus operandi* του φονιά, δεν έμεινε κρυφή καμία λεπτομέρεια που να μας επιτρέπει να καταλάβουμε αν κάποιο ίχνος είναι ή όχι αξιόπιστο. Υπάρχει ως και κάποιος που μιλάει πια για απαγωγές από εξωγήινους για να εξηγήσει την αφαίρεση των εγκεφάλων των θυμάτων».

Η Τέιλορ χαμογέλασε.

«Ένας σχολιαστής στην τηλεόραση έφτασε στο σημείο να ββαιώσει ότι οι επιστήμονές μας ξύπνησαν την περιέργεια όντων που ήρθαν από έναν άλλο κόσμο και ζουν ανάμεσά μας για να καταστρέψουν την ανθρωπότητα», είπε.

«Όλοι μας τρελαθήκαμε».

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά θα πρέπει να συνεχίσουμε να διασχίζουμε το λαβύρινθο. Περί αυτού ακριβώς θα ήθελα να σου μιλήσω».

Ο σερβιτόρος πλησίασε και τους σερβίρισε δύο ποτήρια Λαμπρούσκο.

«Ανέθεσα στη στατιστική ομάδα του FBI να κάνει μια μελέτη για

Η Αποστολή Ουροβόρος

11

Μετά το σχόλασμα, ο Νίκολας και η Μπεθ δεν πήραν το σχολικό λεωφορείο. Κατευθύνθηκαν σε μια κοντινή στάση του μετρό και συμβουλευτήκαν το χάρτη για να δουν ποια γραμμή θα τους οδηγούσε κάπου κοντά στην έδρα του FBI στο νότιο Μανχάταν. Το πρωί είχαν αποφασίσει ότι, προτού συνεχίσουν την Αποστολή Ουροβόρος, όφειλαν να ενημερώσουν την αστυνομία για όσα γνώριζαν σχετικά με τους φόνους των επιστημόνων και την εξαφάνιση του Κένεθ Κόγκαν. Πιθανόν οι πληροφορίες τους να βοηθούσαν το FBI να βρει τους δολοφόνους και να εμποδίσει ένα νέο θάνατο, που μάλιστα, σκέφτονταν, ίσως να ήταν ο δικός τους.

Το φως εκείνη την απογευματινή ώρα έμοιαζε φιλτραρισμένο από ένα πέπλο φαίων τόνων στο δρόμο και χρυσαφιών στις στραμμένες δυτικά προσόψεις των ουρανοξυστών. Ένα πολύχρωμο πλήθος μπαινόβγαίνει από το στόμιο του μετρό, με τον ιλιγγιώδη ρυθμό μιας μυρμηγκοφωλιάς το δειλινό.

«Από εδώ είναι», είπε ο Νίκολας, πιάνοντας την Μπεθ από το χέρι για να εμποδίσει τον ανθρώπινο χείμαρρο να την παρασύρει προς λάθος κατεύθυνση.

Διέσχισαν ένα λαβύρινθο από στοές και σκάλες, ώσπου, τελικά, έφτασαν στην κατάλληλη αποβάθρα. Σε λίγο, η αμαξοστοιχία ανήγγειλε την άφιξή της με μια βουή μακρινής καταιγίδας.

Η Μπεθ δεν έπαιρνε συχνά το μετρό, και το σιωπηλό πλήθος του βαγονιού την έκανε να νιώθει φυλακισμένη μέσα σε μια σαρκοφάγο γεμάτη μουμιοποιημένα πλάσματα.

«Πόσες στάσεις μάς απομένουν ακόμα;» ρώτησε, γραπωμένη δυνατά από το χέρι του Νίκολας.

«Εφτά, μα δεν αργούμε».

Η Μπεθ άφησε έναν αναστεναγμό.

«Κάνει ζέστη εδώ. Αισθάνομαι κάπως σαν να πνίγομαι».

«Ηρέμησε, Μπεθ, είμαι εγώ δίπλα σου».

Όταν η υπαστυνόμος Τέιλορ πληροφορήθηκε πως ένα αγόρι και

ένα κορίτσι καμιά δεκαπενταριά χρονών ήθελαν να της μιλήσουν για τις δολοφονίες των επιστημόνων, σκέφτηκε πως θα ήταν τίποτα μαθητές που είδαν το όνομά της στις ειδήσεις ή σε κάποιο πρόγραμμα αναζήτησης στο Ίντερνεντ και ήθελαν να της πάρουν συνέντευξη για κανένα σχολικό περιοδικό.

«Έχεις καμιά αντίρρηση να αφιερώσουμε μερικά λεπτά σ' εκείνα τα παιδιά, Άλντους;» ρώτησε, φράζοντας το μικρόφωνο του τηλεφώνου με το χέρι της.

«Όχι, καμία».

Μετά την τηλεφωνική τους συνομιλία, ο Άλντους και η Τέιλορ είχαν φάει μαζί σε ένα εστιατόριο κοντά στο Κολόμπους Σερκλ και κατόπιν πήγαν στην έδρα του FBI για να ολοκληρώσουν την αναφορά τους σχετικά με την επίσκεψή τους στο Κορνέλ.

«Οι νεαροί είναι εδώ, υπαστυνόμε Τέιλορ», τους ανακοίνωσε ένας αστυφύλακας.

Ο Νίκολας και η Μπεθ μπήκαν με δειλά βήματα, αν και τα μάτια τους έλαμπαν με μια ασυνήθιστη ζωηρότητα.

«Λοιπόν, παιδιά, σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;» ρώτησε η υπαστυνόμος πίσω από το γραφείο της, προσπαθώντας να φανεί πρόσχαρη. Υπέθετε πως το έντονο βλέμμα των δύο νεαρών οφειλόταν στη συστολή τους, αλλά σύντομα θα διαπίστωνε πως τα δυο μαθητούδια δεν ήταν τόσο αθώα όσο τα είχε θεωρήσει.

Ο Άλντους σηκώθηκε από το κάθισμά του και αποτραβήχτηκε διακριτικά σε μια άκρη, σαν να γνώριζε πως η παρουσία του εκεί ήταν απλώς συμβουλευτική.

«Καθίστε εδώ, θα είστε πιο άνετα»,

«Ευχαριστούμε, κύριε», είπε ο Νίκολας χωρίς δισταγμό, αφήνοντας να περάσει η Μπεθ στη δεξιά πολυθρόνα. Μόλις κάθισαν και οι δύο, συνέχισε: «Ονομάζομαι Νίκολας Κίλμπι και η φίλη μου από δω είναι η Μπεθ Χάμπτον. Είστε η υπαστυνόμος Τέιλορ;»

Εκείνη κατένευσε.

«Ναι, εγώ είμαι», πρόσθεσε, διασκεδάζοντας με το θάρρος εκείνων των παιδιών που είχαν χωθεί στο γραφείο της δίχως ακόμα να καλοξέρει για ποιο λόγο, αλλά που έδειχναν να έχουν απολύτως σαφές το τι ήθελαν από αυτή. Έτσι, άφησε το αγόρι να συνεχίσει να έχει την πρωτοβουλία.

Ωστόσο, δεν ήταν ο Νίκολας εκείνος που μίλησε.

«Ηρθαμε εδώ επειδή πιστεύουμε πως υπάρχει κάτι σημαντικό που

πρέπει να μάθετε σχετικά με τις δολοφονίες που έχουν διαπραχθεί», παρενέβη η Μπεθ, που δεν ήθελε να μείνει σε υποδεέστερη θέση.

Η υπαστυνόμος αναπήδησε και αντάλλαξε ματιές με τον ντετέκτιβ. Στη συνέχεια κοίταξε την κοπέλα και είπε:

«Αναφέρεσαι στους φόνους των επιστημόνων;»

«Και στην εξαφάνιση του καθηγητή Κένεθ Κόγκαν».

«Όλοι τους ήταν μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν», συμπλήρωσε βιαστικά ο Νίκολας, σαν να μην ήθελε να χασομερήσει με άχρηστες πολυλογίες. Τώρα θα τους έπαιρναν στα σοβαρά, είπε μέσα του. Δεν ήταν τίποτα μωρά που θα έπρεπε να τους φέρονται σαν να ήταν ηλίθια.

«Του Ιδρύματος Σύμπαν;» επανέλαβε σαστισμένη η Τέιλορ.

«Το Ίδρυμα Σύμπαν δημιουργήθηκε από εννέα φοιτητές του Πανεπιστημίου Κορνέλ το 1953», εξήγησε ο Νίκολας απνευστί. «Ωστόσο, την ιδρυτική διακήρυξη την υπέγραψαν με ψευδώνυμο. Οι επιστήμονες Πολ Ντρέστερ, Τζον Σικ και Κένεθ Κόγκαν υπήρξαν ιδρυτικά μέλη και ο στόχος τους ήταν να προωθήσουν μια επιστήμη στην υπηρεσία του ανθρώπου και να βρουν τις οριστικές απαντήσεις στα μεγάλα αινίγματα του σύμπαντος. Στο Κορνέλ υπάρχει ένα ψηφιδωτό που τα αναπαριστά όλα αυτά και η NASA έχει προγραμματίσει μια μυστική αποστολή που θα πάει τον άνθρωπο σε ένα μακρινό πλανήτη, όπου έχει βρεθεί η ύπαρξη όντων με νοημοσύνη...»

«Μια στιγμή, μια στιγμή!...» τους έκοψε απότομα η Τέιλορ. «Δε γίνεται να συνεχίσω να ακούω αυτή την απίστευτη ιστορία χωρίς να είναι παρόντες οι γονείς σας και ο εισαγγελέας ανηλίκων...»

Αυτή τη φορά ήταν ο Νίκολας και η Μπεθ που αντάλλαξαν ερωτηματικά βλέμματα. Αυτό ήταν κάτι που δεν το είχαν υπολογίσει. Η επίσκεψή τους στο FBI δεν θα ήταν τόσο εύκολη όσο την είχαν σχεδιάσει.

«Αφήστε τους να συνεχίσουν, υπαστυνόμε. Τοποθετούν τα κομμάτια που μας λείπουν για να καταλάβουμε επιτέλους αυτή τη σπασοκεφαλιά», είπε ο Άλντους. «Κατόπιν θα ζητήσουμε την εξουσιοδότηση των γονιών τους για να μπορέσουμε να χρησιμοποιήσουμε τις εν λόγω πληροφορίες».

«Τα λεγόμενα των παιδιών, Άλντους, είναι εξαιρετικά σημαντικά και σοβαρά για να τα πάρουμε αψήφιστα. Ακόμα και ο πιο άσχετος δικηγόρος της Νέας Υόρκης θα κατόρθωνε να ακυρώσει τη μαρτυ-

ρία τους και να μας κλείσει όλους στη φυλακή για καιρό, λόγω παραβίασης των συνταγματικών δικαιωμάτων ανηλίκων μαρτύρων. Δεν μπορώ να επιτρέψω να συμβεί κάτι τέτοιο. Οδήγησε τα παιδιά στην αίθουσα συνεντεύξεων και ζήτησε τους τα στοιχεία και τα τηλέφωνα των γονιών τους για να προσπαθήσουμε να τους εντοπίσουμε. Εγώ οφείλω να ενημερώσω τον εισαγγελέα αμέσως».

Τόσο οι γονείς του Νίκολας όσο και η μητέρα της Μπεθ δεν μπορούσαν να πιστέψουν πως τους τηλεφωνούσε ένας ντετέκτιβ της αστυνομίας καλώντας τους επειγόντως στα γραφεία του FBI, όπου βρίσκονταν τα παιδιά τους. Και παρ' όλο που ο Άλντους επέμεινε ότι δεν έπρεπε να ανησυχούν για τα παιδιά, διότι επρόκειτο για ένα θέμα καθαρά τυπικό, ηρέμησαν μονάχα όταν η Τέιλορ και ένας σαφής και κατανοητός εισαγγελέας ανηλίκων τους εξήγησαν με κάθε λεπτομέρεια τι συνέβαινε.

«Πρέπει να νιώθετε περήφανοι», είπε η Τέιλορ μετά την κατάθεση του Νίκολας και της Μπεθ. «Η μαρτυρία τους μας πρόσφερε πολλά σημαντικά στοιχεία σε σχέση μ' αυτή την τόσο λεπτή υπόθεση, τα οποία, διαφορετικά, ίσως να μην καταφέραμε να μάθουμε».

«Ναι, ο Νίκολας και η Μπεθ ενήργησαν με μια υπευθυνότητα ασυνήθιστη για την ηλικία τους. Με τον τρόπο τους, μετατράπηκαν σε μικρούς ήρωες», πρόσθεσε γελώντας ο εισαγγελέας. «Ελάχιστα παιδιά θα σκέφτονταν να έρθουν κατευθείαν στο FBI για να πουν όσα γνώριζαν για τα εγκλήματα», πρόσθεσε.

Ο Άλντους ανακάτεψε τα μαλλιά του Νίκολας και έκλεισε το μάτι στην Μπεθ.

Τα απλά εκείνα λόγια βοήθησαν ώστε ο κύριος και η κυρία Κίλμπι να νιώσουν περηφάνια για το γιο τους και τον πήραν πίσω στο σπίτι με τόσα φιλιά όσα αν έβγαινε θριαμβευτής από μια εγχείρηση ανοιχτής καρδιάς. Η κυρία Χάμπτον, αντίθετα, υπήρξε πιο επικριτική απέναντι στη διαγωγή της Μπεθ.

«Δε νομίζεις ότι όφειλες να μου το είχες αναφέρει προτού να πας στην αστυνομία;» της είπε μέσα στο αμάξι, καθώς επέστρεφαν στο σπίτι.

«Το σκεφτήκαμε... στ' αλήθεια το σκεφτήκαμε, μαμά. Αλλά δε θέλαμε να σας κάνουμε να ανησυχήσετε για το τίποτα».

«Αποκαλείς "τίποτα" μια άγνωστη στην ίδια την αστυνομία πληροφορία για κάποιους επιστήμονες που δολοφονήθηκαν με φρικτό τρόπο;»

Η Μπεθ δεν χρειαζόταν να συλλογιστεί τις απαντήσεις της. Όταν αποφάσισαν να πάνε στην ειδική πράκτορα του FBI που είχε αναλάβει την έρευνα, η εμπλοκή με τον εισαγγελέα ανηλίκων και τους γονείς τους υπήρξε κάτι που, πράγματι, δεν το είχαν υπολογίσει. Όμως, εκτός από εκείνο το απρόβλεπτο περιστατικό, είχαν σχεδιάσει με κάθε λεπτομέρεια το τι έπρεπε και τι δεν έπρεπε να αποκαλύψουν στην αστυνομία. Στο εξής, θα όφειλαν να δείξουν τις ίδιες επιφυλάξεις και με τους γονείς τους.

«Στην αρχή πιστέψαμε πως ήταν μια υπόθεση χωρίς μεγάλη σημασία. Πού να φανταζόμασταν ότι η αστυνομία δεν ήξερε απολύτως τίποτα για το Ίδρυμα Σύμπαν;»

«Είναι αλήθεια όσα είπατε για την ιστοσελίδα της ΠΣΝΑ;»

«Ναι, μαμά. Εκείνη η σελίδα όπου είδαμε τον καθηγητή Κόγκαν και την ιστορία της επιστημονικής του ομάδας έχει πια εξαφανιστεί από το Ίντερνετ. Μόνη σου το είδες, όταν η αστυνομία το διερεύνησε», είπε η Μπεθ κρύβοντας την αλήθεια.

«Η υπαστυνόμος Τέιλορ μου είπε πως δεν έχετε τίποτα να φοβηθείτε, κανένας δε θα μάθει ότι καταθέσατε για την υπόθεση. Τώρα είστε προστατευόμενοι μάρτυρες».

«Καλύτερα έτσι, μαμά, προτιμώ να τα ξεχάσω όλα αυτά όσο πιο γρήγορα γίνεται» είπε η Μπεθ με κουρασμένο ύφος.

Αλλά μέσα της ήξερε πως δεν θα τα ξεχνούσε.

Ο Ταχυδακτυλουργός

11

«Οι πληροφοριοδότες μου μου είπαν πως θα σε έβρισκα εδώ», είπε η υπαστυνόμος, εμφανιζόμενη σαν φάντασμα πλάι στο τραπέζι μιας καφετέριας κοντά στην έδρα του FBI όπου είχε πάει ο Άλντους για φαγητό.

Ο ντετέκτιβ σήκωσε τα μάτια και δεν έκρυψε τη χαρά του που την έβλεπε.

«Θα σας άρεσε να πάρετε μία σπαγγέτι όλε βόνγκολε; Εδώ τα φτιάχνουν πολύ νόστιμα», πρότεινε.

«Δέχομαι την πρόσκληση, Άλντους», του είπε και κάθισε απέναντι του.

Ο Άλντους κάλεσε το σερβιτόρο και παρήγγειλε μία ακόμα σπαγγέτι και ένα μπουκάλι αφρώδες κρασί.

«Σου αρέσει η ιταλική κουζίνα;» τον ρώτησε η Τέιλορ.

«Είμαι λάτρης των ζυμαρικών, είναι πολύ πλούσια σε υδατάνθρακες».

«Εγώ προτιμώ τις σαλάτες».

«Αν θέλετε, να παραγγείλω να σας φέρουν μία με ροκφόρ, θα σας αρέσει».

«Μην μπαίνεις στον κόπο, θα μου κάνει καλό να αλλάξω τη διατροφή μου για μια μέρα».

«Νόμιζα πως βρισκόσασταν στην Ουάσινγκτον».

«Πράγματι ήμουν, γύρισα πριν λίγο».

«Υπάρχουν αναταράξεις εκεί πάνω;»

«Αρχίζουν να δυναμώνουν οι άνεμοι».

«Ξεκίνησαν οι πιέσεις;»

«Από τα πιο ψηλά. Θέλουν απτά αποτελέσματα και δεν τους χρησιμεύουν οι υποθέσεις».

«Τώρα όμως θα είναι πιο δύσκολη η εξιχνίαση αυτής της υπόθεσης. Όλος ο κόσμος γνωρίζει το *modus operandi* του φονιά, δεν έμεινε κρυφή καμία λεπτομέρεια που να μας επιτρέπει να καταλάβουμε αν κάποιο ίχνος είναι ή όχι αξιόπιστο. Υπάρχει ως και κάποιος που μιλάει πια για απαγωγές από εξωγήινους για να εξιγήσει την αφαίρεση των εγκεφάλων των θυμάτων».

Η Τέιλορ χαμογέλασε.

«Ένας σχολιαστής στην τηλεόραση έφτασε στο σημείο να βεβαιώσει ότι οι επιστήμονές μας ξύπνησαν την περιέργεια όντων που ήρθαν από έναν άλλο κόσμο και ζουν ανάμεσά μας για να καταστρέψουν την ανθρωπότητα», είπε.

«Όλοι μας τρελαθήκαμε».

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά θα πρέπει να συνεχίσουμε να διασχίζουμε το λαβύρινθο. Περί αυτού ακριβώς θα ήθελα να σου μιλήσω».

Ο σερβιτόρος πλησίασε και τους σερβίρισε δύο ποτήρια Λαμπρούσκο.

«Ανέθεσα στη στατιστική ομάδα του FBI να κάνει μια μελέτη για

όλους όσοι έμειναν στην Τανχόιζερ από το ακαδημαϊκό έτος 1949 ως το 1955, σύμφωνα με τους καταλόγους των φοιτητών του Κορνέλ. Στη διάρκεια εκείνων των χρόνων έμειναν στην Τανχόιζερ χίλιοι περίπου φοιτητές. Από αυτούς, εκατόν είκοσι το 1949, οπότε έφτασαν στο Κορνέλ ο Κένεθ Κόγκαν και ο Άνταμ Γκρόσλινγκ. Τριάντα έχουν πια πεθάνει για διάφορους λόγους, μεταξύ των οποίων και ο Γκρόσλινγκ. Αν δεν υπολογίσουμε στον κατάλογο ούτε τον Κόγκαν που εξαφανίστηκε, μας απομένουν ογδόντα εννέα ζωντανοί, με τις ίδιες πιθανότητες να είναι είτε ανάμεσα στα επόμενα θύματα είτε ο ίδιος ο δολοφόνος».

«Όλοι τους πάνω από τα εβδομήντα».

«Ναι, και στην πλειονότητά τους ανώτερα στελέχη, χρηματιστές, αρχιτέκτονες, καθηγητές, δικηγόροι, μηχανικοί, οικονομολόγοι και συνταξιούχοι επιστήμονες, διασκορπισμένοι σε όλη την επικράτεια των Ηνωμένων Πολιτειών. Πράκτορες του FBI θα πάρουν καταθέσεις από τον καθένα τους και πιστεύω πως αυτό το ξεσκόνισμα ίσως μας προμηθεύσει κάποιο στοιχείο. Πολλοί από αυτούς πρέπει να γνώριζαν τα θύματα των εγκλημάτων».

Ο Άλντους κατέβασε μια γερή γουλιά κρασί.

«Καμιά γυναίκα;» ρώτησε.

«Ουδενμία. Η Τανχόιζερ ήταν μια εστία αποκλειστικά για άντρες».

«Η Χαρτ εξακολουθεί να μην έχει θέση σ' αυτό τον κατάλογο».

«Μην είσαι τόσο σίγουρος, Άλντους».

«Βρήκατε κάτι που τη συσχετίζει με τους λοιπούς επιστήμονες;»

«Κατέληξα στο συμπέρασμα πως έπρεπε να ξέρει τα πάντα για τον Άνταμ Γκρόσλινγκ και αν, καθώς φαίνεται, υπήρξε ερωμένη του, έπρεπε επίσης να γνωρίζει την ύπαρξη κάτι τόσο αινιγματικού και ενοχοποιητικού όσο αυτό που οι απαγωγείς του Κόγκαν αναζήτησαν στο σπίτι του. Κάτι αρκετά πολύτιμου ώστε να φτάσεις να σκοτώσεις για να το αποκτήσεις».

«Όλα δείχνουν πως οι Ντρέστερ, Σικ, Κόγκαν και Γκρόσλινγκ συμμετείχαν σε μια ομάδα φοιτητών με κάποιον ειδικό δεσμό: μια πανεπιστημιακή λέσχη, μια πολιτική ομάδα, έναν επιστημονικό σύλλογο...»

«Η μια μυστική εταιρεία», κατέληξε η Τέλορ.

«Ναι, μια μυστική εταιρεία... Αλλά με ποιο σκοπό; Τι έκρυβαν και γιατί;»

Η υπαστυνόμος άρχισε να στριφογυρίζει το πιρούνι πάνω από τα μακαρόνια.

«Ένας από τους σπουδαστές που έμεινε στην Τανχόιζερ μαζί με τον Κόγκαν ονομάζεται Τζέικομπ Μπλουμ. Είναι επίτιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Κολούμπια, εδώ στη Νέα Υόρκη, και ειδικεύεται στην αρχαία ιστορία, στις μυστικές εταιρείες και την αποκρυφιστική συμβολολογία. Ήρθα από την Ουάσινγκτον για να τον δω αύριο».

«Θα μπορούσα να σας συνοδέψω; Θα μου άρεσε...»

Το κουδούνισμα του κινητού της τους διέκοψε.

«Υπαστυνόμος Τέιλορ, σας ακούω», είπε.

Μια παραλλαγμένη φωνή ήχησε στο ακουστικό της, ενώ εκείνη έθετε ενστικτωδώς σε λειτουργία την ανοιχτή ακρόαση και τη μαγνητοφώνηση. Ο Άλντους βουβάθηκε.

«Πες στο αφεντικό σου ότι πρέπει να προσθέσει ένα καινούριο πτώμα στον κατάλογο των δολοφονημένων επιστημόνων. Θα το βρείτε στο σπίτι του, στην παραλία του Ατλάντικ Σίτι. Το όνομά του είναι Λαρς Μούρλικεν».

Η Τέιλορ πλησίασε το κινητό στα χείλη της.

«Ποιος είστε; Γιατί θα έπρεπε να σας πιστέψω;»

«Επειδή είμαι ».

Η Γοιθική Δέσχη

11

Η άφιξη της Σούζαν στο στούντιο του NBC έγινε δεκτή από τους θυρωρούς και τους ρεσεψιονίστ του ισογείου με μια θύελλα χειροκροτημάτων. Στην αρχή νόμισε πως το καλωσόρισμα δεν είχε καμιά σχέση με την ίδια και κοίταξε πίσω της για να δει ποιο ήταν το πρόσωπο που τόσο επευφημούσαν. Όμως διαπιστώνοντας ότι όλοι είχαν τα μάτια τους καρφωμένα επάνω της, συνειδητοποίησε ότι το απέραντο χολ του κτιρίου ήταν γεμάτο λουλούδια κάθε είδους και χρώματος.

«Για σας είναι», είπε ο σεκιουριτάς που περίμενε να δει την αντίδραση της μπρος σε ένα τόσο γενναιόδωρο δώρο.

Η Σούζαν κοίταξε σατισμένη ολόγυρα της.

«Ήταν το μόνο σημείο του στούντιο όπου χωρούσαν όλα τα μπουκέτα», της εξήγησε με χαμογελαστό πρόσωπο μια νεαρή τηλεφωνήτρια.

Μια από τις κοπέλες της ρεσεψιόν την πλησίασε και της παρέδωσε έναν κλειστό φάκελο. Η Σούζαν έτρεμε από συγκίνηση την ώρα που τον άνοιγε. Έβγαλε την καρτούλα και διάβασε το σημείωμα σιωπηρά: *Χτες ήσουν κομμάτι των ονείρων μου, σήμερα είσαι κομμάτι της ζωής μου. Σ' αγαπώ, Γουόλτερ.*

Η ίδια κοπέλα που της είχε δώσει το φάκελο πλησίασε στο αυτί της και, σαν να της εξομολογούνταν ένα μυστικό, είπε:

«Το αφεντικό σάς περιμένει στο γραφείο. Φαίνεται πολύ θυμωμένος, δε σταμάτησε να ρωτάει για σας όλο το πρωινό. Θα τον ειδοποιήσω πως φτάσατε. Αυτό θα τον ηρεμήσει».

«Ευχαριστώ, σας ευχαριστώ όλους».

Ο Τίλφορ Γουάλας, ο διευθυντής του προγράμματος της, βρισκόταν καθισμένος στην καρέκλα του γραφείου της Σούζαν. Όταν εκείνη μπήκε, σήκωσε τα μάτια του λες και είχε δει ένα φάντασμα, και είπε:

«Ελπίζω να έχεις μια πειστική εξήγηση για το γιατί άφησες τη συντακτική ομάδα του προγράμματος σου σε αναμονή όλο το πρωί».

«Δούλεψα μέχρι τα ξημερώματα για τούτο το πρόγραμμα, θα έπρεπε να μου πληρώσεις υπερωρίες αντί να μου βάζεις πόστα. Η συντακτική ομάδα μπορούσε να δουλέψει για την επόμενη εκπομπή δίχως εμένα».

«Αυτό ακριβώς θα κάνουν από δω και πέρα: θα δουλεύουν δίχως εσένα. Απολύεσαι!»

Η Σούζαν άφησε έναν καγχασμό.

«Πότε θα πάψεις να με απειλίζεις με τις ηλίθιες απολύσεις σου κάθε φορά που τσαντίζεσαι μαζί μου; Δεν είμαι πια κανένα κοριτσάκι που πρέπει να το τρομάζεις με μπαμπούλες και δράκους για να κάνει τα μαθήματά του».

«Για μένα συνεχίζεις να είσαι ένα κοριτσάκι, Σούζαν, και αυτή τη φορά σ' το λέω σοβαρά: αν δε βάλεις χαλινάρι στον ανυπότακτο χαρακτήρα σου, θα πρέπει να ψάξεις για άλλη δουλειά».

«Ελα τώρα, Τίλφορ, γνωριζόμαστε χρόνια, δουλέψαμε μαζί μέρα και νύχτα τους δύσκολους καιρούς ώσπου να σχηματίσουμε μια σπουδαία δημοσιογραφική ομάδα, καταλαμβάνουμε τις πρώτες θέσεις της ακροαματικότητας και ξέρεις πως δεν υπάρχει τίποτα που να μ' ενδιαφέρει πιο πολύ από αυτό το πρόγραμμα».

«Τότε θα έπρεπε να το παίρνεις περισσότερο στα σοβαρά».

«Αυτό κάνω, Τίλφορ. Αν σήμερα το πρωί απουσίασα από τη σύσκεψη με τους συντάκτες ήταν επειδή ήμουν κουρασμένη και αποκοιμήθηκα».

«Η Ωραία Κοιμωμένη δεν ήταν παρά μια ηρωίδα παραμυθιού· αν υπήρχε πραγματικά, θα την είχαν απολύσει λόγω μη κάλυψης του εργασιακού της ωραρίου, όσο γητεμένη κι αν ήταν», είπε ο διευθυντής με καλύτερη διάθεση.

«Η Ωραία Κοιμωμένη δε θα σου έφερνε ειδήσεις σαν αυτές που εξασφάλισα εγώ».

Η συμπεριφορά του διευθυντή άλλαξε όπως αλλάζουν χρώμα οι χαμαιλέοντες.

«Τι ειδήσεις;»

«Σχετίζονται με τα εγκλήματα των επιστημόνων».

«Αυτό μπορεί να αποτελέσει μια πραγματική ειδησεογραφική βόμβα».

«Εγώ δε σταματώ τη δουλειά ούτε όταν κοιμάμαι, θα έπρεπε πια να το ξέρεις».

«Όλες οι τηλεοράσεις θέτουν χιλιάδες ερωτήματα σχετικά με το θέμα, που έχει προκαλέσει τόση δημόσια συζήτηση όση και οι δολοφονίες των Κένεντι».

«Εμείς θα δώσουμε αρκετές απαντήσεις σ' αυτά τα ερωτήματα».

«Πώς σκέφτεσαι να το κάνεις;»

«Παίρνοντας συνέντευξη από τον Γουόλτερ Στακ, ο οποίος φαίνεται πως ξέρει πολλά για την υπόθεση».

«Δώσε μου ένα παράδειγμα».

«Ότι πίσω από τους φόνους κρύβεται μια μεσαιωνική μυστική εταιρεία».

Η Αποστολή Ουροβόρος

12

«Καλά ξεμπερδέψαμε, ΝΚ», είπε η Μπεθ από την ηρεμία του Διαπλανητικού της Σκάφους ΜΧ.

«Σιγά το δύσκολο! Οι γονείς μου μου αγόρασαν ένα κουτί γλυκά στο δρόμο για το σπίτι. Η μάνα μου είπε πως τις πίκρες της ζωής πρέπει να τις γλυκαίνουμε, αν δε θέλουμε να μετατραπούν σε οδυνηρές αναμνήσεις».

«Αν οι γονείς σου γνώριζαν όλη την αλήθεια, τώρα θα βρισκόσουν κλεισμένος σε κανένα αναμορφωτήριο του Μπρονξ», είπε η Μπεθ χαμογελώντας.

«Δεν πρέπει να παίρνουμε αυτή την υπόθεση στ' αστεία, ΜΧ».

«Τώρα είμαστε μάρτυρες υπό την προστασία του FBI, το είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ στη μητέρα μου πριν φύγουμε για το σπίτι».

«Λες ν' ανακαλύψουν το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων;»

«Μα αφού δεν ήξεραν ούτε καν ότι υπήρχε στ' αλήθεια η ΠΣΝΑ! Θα μάθουν μόνο όσα θέλουμε να ξέρουν. Και, για την ώρα, δε βλέπω γιατί πρέπει να μάθουν τι ψάχνουμε στην Αποστολή Ουροβόρος. Όπως έλεγες κι εσύ, δεν πρόκειται παρά για ένα εικονικό παιχνίδι στο Ίντερνετ», επιχειρηματολόγησε η Μπεθ.

«Σκέφτομαι μήπως θα έπρεπε να αναφέρουμε αυτό το θέμα στη φίλη μας την Κάρολ. Δεν ξέρει ότι έχουμε μιλήσει στην αστυνομία».

«Και αν θεωρήσει ότι την προδώσαμε; Μας είπε πως μονάχα εμείς οι δύο είχαμε το δικαίωμα να μάθουμε την αληθινή ιστορία της Ουσίας του Μυστηρίου».

«Και κανένας άλλος εκτός από εμάς δεν τη γνωρίζει, ΜΧ. Στην αστυνομία μιλήσαμε μόνο για το Ίδρυμα Σύμπαν και τους εννέα φοιτητές που το δημιούργησαν, για να εμποδίσουμε να υπάρξουν και άλλα θύματα. Αυτό το στοιχείο μπορεί να τους βοηθήσει να βρουν τον καθηγητή Κόγκαν. Πιστεύω ότι η Κάρολ θα χαρεί, έστω και μόνο γι' αυτόν το λόγο», είπε ο Νίκολας.

«Εντάξει, ίσως βρούμε την Κάρολ εκεί που την αφήσαμε».

Ο Ταχυδακτυλουργός

12

Το να εντοπίσει από το ελικόπτερο το σπίτι του Λαρς Μούρλικεν στην ακτή του Ατλάντικ Σίτι ήταν τόσο απλό για την Τέιλορ όσο το να δει τον καπνό μιας πυρκαγιάς στη μέση ενός δάσους. Από ψηλά, οι κοκκινογάλαζες λάμπες των τεσσάρων περιπολικών δημιουργούσαν μια εντυπωσιακή ψυχεδελική εικόνα γύρω από το φράχτη που χώριζε τον κήπο από την παραλία. Η ειδική πράκτορας είχε ζητήσει από την Αστυνομία του Νιου Τζέρσι να στείλουν αρκετούς αστυνομικούς στην κατοικία του καινούριου θύματος και να την περιμένουν ώσπου να φτάσει, συνοδευόμενη από έναν ντετέκτιβ του Ανθρωποκτονιών της Νέας Υόρκης. Δεν χρειάστηκαν παρά είκοσι λεπτά πτήσης για να διασχίσουν τα εκατόν πενήντα χιλιόμετρα που χώριζαν το Μανχάταν από τον τόπο του εγκλήματος.

Η κατοικία του Λαρς Μούρλικεν υψωνόταν αντίκρυ στη θάλασσα, ελάχιστα βήματα από το αυτοσχέδιο ελικοδρόμιο. Μερικοί γλάροι διέσχισαν τον ουρανό πετώντας υστερικές στριγκλιές στους νεοφερμένους, ενώ εκείνοι χαιρετούσαν τους αστυνομικούς που φρουρούσαν το σπίτι.

Η πόρτα ήταν ανοιχτή, αν και κανένας αστυνομικός του Ατλάντικ Σίτι δεν είχε περάσει το κατώφλι για να μην καταστρέψει τα ίχνη που ίσως είχε αφήσει ο δολοφόνος στον τόπο του εγκλήματος. Η Τέιλορ έβγαλε από τη θήκη του ένα μικρό πιστόλι που φορούσε κάτω από το μπουφάν της και έγενεψε στον Άλντους να μπουν ο καθένας από μια πλευρά. Επρόκειτο απλώς για προληπτικά μέτρα, αφού έμοιαζε απίθανο να υπήρχε στο εσωτερικό του σπιτιού κάποιος άλλος εκτός από το άψυχο και, κατά πάσα πιθανότητα, δίχως εγκέφαλο σώμα του επιστήμονα. Στη διάρκεια της πτήσης, ο Άλντους είχε μάθει ότι ο Λαρς Μούρλικεν όχι μόνο είχε σπουδάσει χημεία στο Κορνέλ, αλλά είχε επίσης ζήσει στην εστία Τανχόιζερ τον ίδιο καιρό με τους άλλους δολοφονημένους συναδέλφους του και τον εξαφανισμένο Κόγκαν. Και, αντίθετα με ό,τι σκεφτόταν αρχικά, δεν του απέμενε πλέον καμιά αμφιβολία ότι ο δολοφόνος των επιστημόνων

τακτοποιούσε κάποιον ανοιχτό λογαριασμό με το παρελθόν, το παρόν ή, πιθανώς, το μέλλον.

Μια ξύλινη σκάλα οδηγούσε στον επάνω όροφο, όπου έπρεπε να βρίσκεται το υπνοδωμάτιο με το πτώμα του Λαρς Μούρλικεν. Το βρήκε ο Άλντους, στην ίδια θέση που είχε δει και το άψυχο σώμα της Χαρτ στο κρεβάτι της. Φορούσε την πιζάμα του και είχε τα μάτια ανοιχτά, να κοιτάζουν το ταβάνι με μια έκφραση αψηφισιάς στο πρόσωπο του.

«Φαίνεται πως όλα συμπίπτουν με τα υπόλοιπα θύματα», μουρμούρισε η Τέιλορ, σταματώντας και κοιτάζοντας το πτώμα, που έμοιαζε σαν να βρισκόταν υπό την επήρεια ύπνωσης.

«Ξανά το ίδιο σημάδι», είπε ο Άλντους, πλησιάζοντας για να παρατηρήσει από κοντά τη λέξη «Κόι» γραμμένη με πυρωμένο σίδερο στο ανοιχτό χέρι του νεκρού.

Η υπαστυνόμος έριξε μια ματιά στην κάμαρα, χωρίς τίποτα να της τραβήξει την προσοχή: ταπετσαρία στους τοίχους, κρεμ κουρτίνες κάπως ξεθωριασμένες, έπιπλα από μαόνι, μερικά βιβλία πάνω στο κομοδίνο και ένα παλιομοδίτικο ξυπνητήρι με καμπανάκια πλάι στο κρεβάτι. Στην ατμόσφαιρα πλανιόταν μια έντονη μυρωδιά καμένης σάρκας.

«Ξέρεις κάτι, Άλντους; Νομίζω πως δεν το σχολίασα, αλλά σε καμιά από τις κατοικίες των θυμάτων δεν υπήρχε τηλεόραση. Είναι μια λεπτομέρεια χωρίς ιδιαίτερη σημασία, αλλά μόλις τώρα τη σκέφτηκα».

«Κάτω υπάρχουν κάνα δυο υπολογιστές. Ίσως να χρησιμοποιούσαν μονάχα Ίντερνετ για να ενημερώνονται, πέρα από τη μεταξύ τους επικοινωνία».

«Αυτό είναι ένα άλλο παράδοξο: Ως τώρα, τα ηλεκτρονικά αρχεία που ανέλυσαν οι ειδικοί μας δεν περιείχαν κανενός είδους επικοινωνία μεταξύ των θυμάτων. Ούτε καν ένα λακωνικό ηλεκτρονικό μήνυμα, ούτε ένα, "Τι κάνεις;" "Πώς τα περνάς;" "Πότε θα ιδωθούμε;..." Τίποτα», είπε ενώ έβγαине από την κάμαρα.

Ο Λαρς Μούρλικεν ήταν τελείως φαλακρός και στο κρανίο του δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος που να δείχνει ότι κάποιος είχε επιχειρήσει να φτάσει στον εγκέφαλο του. Ο Άλντους εξέταζε το πτώμα δίχως να το αγγίζει, ώσπου είδε κάτι παράξενο στη σχεδόν κλειστή παλάμη του αριστερού του χεριού. Έπιασε το χέρι και το έστριψε λίγο. Κατόπιν άνοιξε σιγά σιγά τα σχεδόν άκαμπτα πλέον δάχτυ-

λα του νεκρού επιστήμονα και είδε ένα άλλο σημάδι, που δεν το είχε ξαναδεί στα υπόλοιπα θύματα.

«Θα πρέπει να δείτε αυτό εδώ, υπαστυνόμε!» φώναξε.

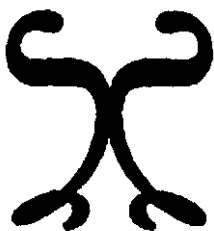
Η ειδική πράκτορας είχε βγει από το υπνοδωμάτιο για να εξετάσει το λουτρό. Επέστρεψε αμέσως.

«Τι βρήκες, Άλντους;»

Με τη ματιά του της έδειξε προς το αριστερό χέρι του πτώματος.

«Τι διάολο είναι πάλι τούτο!»

«Μοιάζει με αποκρυφιστικό σύμβολο», είπε ο Άλντους, βγάζοντας το σημειωματάριο του και σχεδιάζοντας το ακόλουθο σκίτσο:



«Αυτό το σύμβολο, ή ό,τι κι αν είναι, δεν υπήρχε στα άλλα πτώματα».

«Αλλά γιατί να το χαράξουν στο χέρι ειδικά του Λαρς Μούρλικεν και όχι των υπολοίπων;»

«Φοβάμαι πως είναι μία ακόμα ερώτηση στην οποία δεν έχουμε απάντηση».

Ο Άλντους παρατήρησε για λίγο το σκίτσο του μισοκλείνοντας τα μάτια του.

«Είναι περίεργο», μουρμούρισε.

«Για να το δω», είπε η Τέιλορ, παίρνοντας το σημειωματάριο και μιμούμενη τον Άλντους στον τρόπο που κοιτούσε το σχέδιο.

«Τα βλέπετε;»

Η Τέιλορ έκανε μερικά λεπτά για να απαντήσει.

«Ναι, Άλντους, φυσικά και τα βλέπω. Μοιάζουν με δύο φίδια ενωμένα στο θώρακα και με τις ουρές τυλιγμένες».

«Είναι μια συμμετρία».

«Τι εννοείς;»

«Δεν καταλαβαίνω τίποτα από σύμβολα ούτε από εσωτεριστικά θέματα, αλλά θα ορκιζόμουν πως πρόκειται για μια δυαδικότητα ανάμεσα σε δύο οντότητες· δύο όντα ανταγωνιστικά, αλλά όμοια».

Η Γοιθική Λέσχη

12

Το Ανώτατο Συμβούλιο της Γοιθικής Λέσχης είχε συγκεντρωθεί στα υπόγεια του μεγάρου του Γουόλτερ Στακ. Ντυμένοι με μαύρα ράσα μοναχών του Μεσαίωνα, οι δώδεκα άντρες του Συμβουλίου κάθονταν γύρω από το τραπέζι, τοποθετημένο στο κέντρο της συνοδικής αίθουσας. Πολυάριθμοι πυρσοί έκαιγαν στους πέτρινους τοίχους, τονίζοντας τις σκιές που χόρευαν στα κρυμμένα κάτω από τις κουκούλες πρόσωπά τους.

Ο αδελφός Γουόλτερ κήρυξε την έναρξη της τελετής, υψώνοντας ολόενα τη φωνή του σε καθεμιά από τις δέκα ιερές δεήσεις. Κατόπιν, με την ίδια έξαψη, είπε:

«Το ξεκίνημα μιας νέας εποχής πλησιάζει! Και, πολύ σύντομα, η εξουσία επί του κόσμου θα είναι δική μας! Ο Θεός ικανοποίησε όλες μας τις επιθυμίες. Θέλησε να ανταμειφθούμε για όλες μας τις προσπάθειες. Εκείνοι, οι ιερόσυλοι, οι βλάσφημοι, οι αιρετικοί, οι θρασείς λάτρες της επιστήμης, οι μάγοι της νεωτερικότητας που αναζητούν την αλήθεια στους μακρινούς αστέρες, τιμωρούνται με την αυστηρότητα που αξίζει στην αλαζονεία τους. Ο θάνατος θα είναι η μόνη βεβαιότητα των σοφών, ενώ η μονομαχία των φιδίων, το ιερό μας σύμβολο, όπου να 'ναι θα μεταμορφωθεί στο αυθεντικό πρόσωπο του Θεού μας. Η ώρα της αποκάλυψης έφτασε!» κατέληξε, υψώνοντας τα χέρια του προς τον ουρανό σαν ένας φωτισμένος.

«Ευλογητός ο Θεός μας!» φώναξε ο αδελφός Γουίλσον. «Με πίστη στις νικηφόρες μάχες μας εναντίον των αιρετικών, σας ενημερώνω ότι το καθήκον που μου ανέθεσε το Ανώτατο αυτό Συμβούλιο εξετελέσθη με επιτυχία, παρά τις αμφιβολίες και τους φόβους μου: ο γε-

ρουσιαστής Γουίλμουτ Γουίτακερ δέχτηκε να αναγορευθεί αδελφός της Γοτθικής Λέσχης και, σήμερα, με τη λήξη της παρούσας συνέλευσης, θα ορκιστεί πίστη στο ιερό τυπικό της μυστικής μας εταιρείας».

Μερικά μурμουρητά ικανοποίησης υψώθηκαν στη συνοδική αίθουσα, ώσπου ακούστηκε η φωνή του αδελφού Ρόμπερτ, και οι υπόλοιποι σώπασαν.

«Όλες αυτές οι νίκες για τις οποίες μιλάς, αδελφέ Γουίλσον, δε θα χρησιμεύσουν σε τίποτα αν οι αιρετικοί συνεχίσουν να κατέχουν την Ουσία του Μυστηρίου».

Ο αδελφός Μπένσον παρενέβη για να κατασιγάσει τις αντιπαλότητες.

«Καλώς εκφράζετε μεγαλόφωνα την αμφιβολία σας, αδελφέ Ρόμπερτ, αλλά θα πρέπει να ξέρετε ότι εντοπίσαμε ξανά τα ίχνη που οδηγούν στην κρυψώνα της Ουσίας του Μυστηρίου και πιστεύουμε ότι θα καταφέρουμε να την αποκτήσουμε μόλις οι χάκερ μας αποκαλύψουν τους κωδικούς του παιχνιδιού που θα μας οδηγήσουν ως εκείνη».

«Ένα παιχνίδι είπατε; Τι είδους παιχνίδι είναι αυτό για το οποίο δε μας μιλήσατε ποτέ ως τώρα;» ρώτησε φουριόζος ο αδελφός Τζακ.

Ο αδελφός Γουόλτερ περίμενε σιωπηλός να φτάσει η στιγμή να απαντήσει σ' εκείνες τις ερωτήσεις.

«Ο Κένεθ Κόγκαν θα πρέπει να φοβόταν μήπως συμβεί κάτι στην Ουσία του Μυστηρίου και αποφάσισε να αλλάξει το μέρος όπου ήταν ανέκαθεν κρυμμένη και που μόνο εκείνος γνώριζε: στη φλόγα του Αγάλματος της Ελευθερίας», είπε τελικά.

«Εκείνος ο καταραμένος ήταν πολύ πιο πανούργος από όσο πιστεύατε, αδελφέ Γουόλτερ. Μας κορόιδεψε όλους κάτω από τη μύτη μας».

«Όμως κήκε στην πυρά για το θράσος του».

«Αν δεν τον είχατε κάψει ζωντανό, τώρα θα γνωρίζαμε πού έκρυψε την Ουσία του Μυστηρίου. Σ' αυτό το υπόγειο υπάρχουν σύνεργα βασανιστηρίων που θα τον είχαν αναγκάσει να μας πει τελικά την αλήθεια».

«Με τον αναγνώστη του νου της δόκτορος Χαρτ μάθαμε πολύ περισσότερα απ' όσα ο ίδιος θα μας είχε ομολογήσει με τις παραδοσιακές μεθόδους βασανιστηρίων. Δεν υπήρχε καμιά ιδέα ή σκέψη στο νου του Κόγκαν που να μην τη διαβάσαμε με κάθε λεπτομέρεια. Ως και τα πιο μύχια συναισθήματά του είναι στη διάθεσή μας...»

«Τότε, πώς είναι δυνατόν να μην έχετε ακόμα παραδώσει την Ουσία του Μυστηρίου στο Ανώτατο Συμβούλιο, όπως μας υποσχέθήκατε;»

«Ο Κένεθ Κόγκαν σχεδίασε ένα είδος εικονικού παιχνιδιού στο Ίντερνετ, του οποίου την εξέλιξη ανέθεσε σε μια συνεργάτιδα του, κάποια Κάρολ Ράμσεϊ. Στη συνέχεια της παρέδωσε την Ουσία του Μυστηρίου και της ζήτησε να την κρύψει σε κάποιο άγνωστο μέρος της Νέας Υόρκης, το οποίο ούτε ο ίδιος ο Κόγκαν δε γνώριζε. Για να φτάσει κανείς εκεί χρειάζεται να εξιχνιάσει μια σειρά μυστηρίων, οι κώδικες των οποίων κρύβονται στο παιχνίδι...»

«Και πού βρίσκεται αυτή η Κάρολ Ράμσεϊ; Πώς και οι κατάσκοποι μας δεν την έχουν βρει ακόμα;»

«Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά όσο νομίζετε, αδελφέ Τζακ», είπε ο Στακ. «Αυτή η νεαρή είναι μια εξπέρ της εικονικής πραγματικότητας και εργαζόταν μαζί με τον Κόγκαν στο μυστικό πρόγραμμα της NASA, την Αποστολή Ουροβόρος. Πριν συλλάβουμε τον Κόγκαν άλλαξε διεύθυνση και, έκτοτε, αγνοείται η τύχη της. Σαν να άνοιξε η γη και να την κατάπιε».

Ο αδελφός Ρόμπερτ, που ως εκείνη τη στιγμή άκουγε με προσοχή και σιωπηλός τις εξηγήσεις του Γουόλτερ Στακ, χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι και φώναξε:

«Ε, λοιπόν, προστάξτε τη Γη να τη φτύσει από την κρυψώνα της, την καταραμένη!»

«Ηρεμήστε, αδελφέ Ρόμπερτ, δε θα χρειαστεί να την ψάξουμε. Σας είπα ήδη πως βρίσκονται όλα υπό έλεγχο», είπε ο Στακ, δαγκώνοντας τα χείλη για να μην αφήσει να εκραγεί η οργή του. Αν υπήρχε κάτι που απεχθανόταν περισσότερο κι από τους αιρετικούς επιστήμονες ήταν το να του βάζουν τις φωνές, όπως έκαναν οι φύλακες των ορφανοτροφείων όπου είχε ζήσει μικρός.

«Εξηγήστε μας, λοιπόν».

«Ο Κόγκαν ανέθεσε σε δύο νεαρούς της ΠΣΝΑ να μπουν στο εικονικό παιχνίδι του Ίντερνετ με την αποστολή να βρουν το μέρος όπου κρύβεται η Ουσία του Μυστηρίου. Εκείνοι θα μας οδηγήσουν εκεί».

«Και αν οι νεαροί αποτύχουν στην αποστολή τους;»

«Οι χάκερ μας θα φροντίσουν να τη βρουν. Ήδη κατόρθωσαν να παρακάμψουν τους μηχανισμούς ασφαλείας του προγράμματος και είναι έτοιμοι να εισχωρήσουν στο παιχνίδι...»

Ο αδελφός Τζακ τον διέκοψε:

«Νομίζω πως είναι εξαιρετικά επικίνδυνο για τη Γοτθική Λέσχη και για όλους εμάς το να γνωρίζουν εκείνοι οι νεαροί την ύπαρξη της Ουσίας του Μυστηρίου. Ως τώρα κανένας, εκτός από το Συμβούλιο και τον Κένεθ Κόγκαν, δε γνώριζε τίποτα γι' αυτή και τη δύναμη της».

«Να είστε βέβαιοι πως οι εν λόγω νεαροί δε θα ζήσουν για να μιλήσουν».

Η Αποστολή Ουροδόρος

13

Εισήγαγαν τον κωδικό «Σκραμπλ» στην αρχική σελίδα του παιχνιδιού των άπειρων αιγιμάτων και αμέσως είδαν τα εικονικά τους πρόσωπα να στέκουν μαζί με την Κάρολ μπροστά στο ψηφιδωτό της σοφίας.

«Οφείλω να ομολογήσω πως δεν μπορώ να το συνηθίσω να στέκομαι εδώ χωρίς εσάς», είπε η Κάρολ τρεμοπαίζοντας γλυκά τις βλεφαρίδες της.

«Ούτε κι εμείς χωρίς εσένα», ψιθύρισε ο Νίκολας.

Η Μπεθ πήγε κατευθείαν στο θέμα, χωρίς περιστροφές.

«Έχουμε να σου πούμε κάτι, Κάρολ. Κάτι που κάναμε χωρίς να το ξέρεις, αλλά που σκεφτήκαμε, ο ΝΚ κι εγώ, ότι οφείλαμε να το κάνουμε μόνοι μας».

«Σας είπα ήδη πως είστε ελεύθεροι να παίρνετε τις αποφάσεις σας».

«Σήμερα το απόγευμα πήγαμε στα γραφεία του FBI και τους είπαμε ό,τι ξέραμε για το Ίδρυμα Σύμπαν», εξήγησε ο Νίκολας.

«Και τι τους είπατε;» ρώτησε με φουντωμένο το ενδιαφέρον η Κάρολ.

«Τίποτα απ' όσα το FBI δεν έπρεπε να γνωρίζει. Απλώς τους μιλήσαμε για την ιστορία του ιδρύματος και για τα μέλη του, μήπως

και καταφέρουν να εμποδίσουν τη δολοφονία των υπόλοιπων επισημόνων που συμμετείχαν σ' αυτό».

«Ήδη σκότωσαν έναν ακόμα, ονομαζόταν Λαρς Μούρλικεν. Μόλις πριν λίγο το είπαν στις ειδήσεις».

«Ω, όχι!» αναφώνησε η Μπεθ.

«Λυπόμαστε πολύ, Κάρολ. Ίσως, αν είχαμε μιλήσει νωρίτερα...»

«Το φταίξιμο δεν είναι δικό σας. Κανένας δε φταίει γι' αυτές τις δολοφονίες. Οι φονιάδες δε χρειάζονται άλλα κίνητρα για να σκοτώσουν πέρα από τις διαβολικές τους δοξασίες».

«Δεν ξέρεις ποια είναι τα υπόλοιπα επιζώντα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν, Κάρολ; Θα μπορούσαμε να ειδοποιήσουμε την αστυνομία για να τους προστατέψει, προτού να είναι πολύ αργά», επέμεινε η Μπεθ.

«Πιστεύετε πως αν το ήξερα θα στεκόμουν εδώ με τα χέρια σταυρωμένα, περιμένοντας έναν ακόμα επιστήμονα να προστεθεί στη ζοφερή λίστα των πτωμάτων; Εγώ γνωρίζω μόνο τα ψευδώνυμά τους, όπως κι εσείς. Οι μόνοι που ήξεραν τα αληθινά ονόματα των εννέα φοιτητών του Κορνέλ ήταν οι ίδιοι. Γι' αυτό ο δολοφόνος πρέπει να είναι ένας από αυτούς».

«Και ο ντετέκτιβ Άλντους Φόουλερ το ίδιο πιστεύει», είπε η Μπεθ.

«Τους είπατε τίποτα για την Ουσία του Μυστηρίου και το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων;»

«Μόνο ότι οι απαγωγείς έψαχναν στο σπίτι του καθηγητή Κόγκαν την Ουσία του Μυστηρίου, αλλά πως δεν είχαμε την παραμικρή ιδέα για το τι ακριβώς είναι αυτό».

«Κάτι που δεν είναι ψέμα», πρόσθεσε η Μπεθ.

«Το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων δε θα χρησιμεύσει στην αστυνομία για να βρει το φονιά και θα κατέστρεφε το μέλλον της Ουσίας του Μυστηρίου. Το δικό σας μέλλον», τόνισε η Κάρολ.

«Γι' αυτό δεν είπαμε τίποτα ούτε γι' αυτή ούτε για το παιχνίδι. Να είσαι ήσυχη, Κάρολ», είπε ο Νίκολας.

Η Κάρολ παρέμεινε σιωπηλή για μερικά δευτερόλεπτα. Στη συνέχεια είπε:

«Κι εγώ σας έχω μια είδηση».

Τα αυτιά της Μπεθ και του Νίκολας τεντώθηκαν.

«Μια κακή είδηση», συνέχισε η Κάρολ. «Οι παρείσακτοι που ε-

ντόπισε ο μηχανισμός ασφαλείας του συστήματος μπήκαν στο παιχνίδι και πήραν τον έλεγχο των σκιών».

«Τι σημαίνει, "πήραν τον έλεγχο των σκιών";» ρώτησε η Μπεθ.

«Ότι τώρα αυτοί είναι που θα ελέγχουν τους εχθρούς μας και όχι το πρόγραμμα του παιχνιδιού».

«Όπως σε ένα παιχνίδι *on line*;»

«Ναι, περίπου έτσι».

«Συνεπώς θα είναι ακόμα πιο διασκεδαστικό να τους ξεκάνουμε, γνωρίζοντας πως υπάρχει κάποιος τόσο αληθινός όσο εμείς στην άλλη πλευρά του παιχνιδιού!» αναφώνησε ο Νίκολας, μετακινώντας τον εικονικό εαυτό του από τη μια άκρη της οθόνης στην άλλη και κραδαίνοντας το διαστημικό του όπλο.

«Δε θα είναι τόσο απλό, ΝΚ, αν είναι πραγματικά πρόσωπα ίσως είναι επικίνδυνα. Δεν πρέπει να τους εμπιστευέσαι», είπε η Κάρολ.

«Μα δεν έχουμε άλλη εναλλακτική λύση. Έτσι δεν είναι;» ρώτησε η Μπεθ.

«Όχι, δεν υπάρχει άλλη εναλλακτική λύση».

«Αρα ας προχωρήσουμε στην επόμενη φάση του παιχνιδιού», πρότεινε η Μπεθ, παρ' όλο το φόβο που αισθανόταν».

«Πρέπει να τη βρείτε μόνοι σας, στο χάρτη της Νέας Υόρκης που σας έδωσα».

«Το Άγαλμα της Ελευθερίας;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Ακριβώς, ΝΚ».

«Το πρόβλημα είναι πώς θα φτάσουμε ως εκεί, ΜΧ».

«Σ' αυτό μπορώ να σας βοηθήσω», είπε η Κάρολ. «Η εικονική βάση της ΠΣΝΑ βρίσκεται στο Νιου Τζέρσι, στις όχθες του ποταμού Χάντσον, απέναντι από το νησί της Ελευθερίας. Δε θα καθυστερήσουμε πολύ να φτάσουμε στο άγαλμα».

«Θα πάμε με πλοίο;» ρώτησε η Μπεθ.

«Θα πετάξουμε πάνω από το νερό!» είπε η Κάρολ.

Ο Ταχυδακτυλουργός

13

Ο καθηγητής Τζέικομπ Μπλουμ τους περίμενε κοντά στο μνημειώδες γλυπτό της *Alma Mater* της σοφίας, που είχε τα μπράτσα απλωμένα σε στάση καλωσορίσματος και καθόταν σε έναν τεράστιο θρόνο.

Πίσω από τον εύθραυστο Τζέικομπ Μπλουμ υψωνόταν η Βιβλιοθήκη Λόου, ένα επιβλητικό νεοκλασικό κτίριο με προστώο ιωνικού ρυθμού, το πρώτο που χτίστηκε στο κάμπους του Πανεπιστημίου Κολούμπια, στα τέλη του 19ου αιώνα.

Δεν ήταν ακόμα εννέα το πρωί όταν η υπαστυνόμος Τέιλορ και ο Άλντους ανέβηκαν την πρώτη σκάλα και πλησίασαν τον καθηγητή. Ήταν ένας άντρας λεπτός και μικροκαμωμένος, με αραιά λευκά μαλλιά, μέτωπο γεμάτο φακίδες και πρόσωπογωνιώδες. Κρατούσε ένα μπαστούνι με χρυσή λαβή, που τον βοηθούσε να περπατάει εδώ και κάποια χρόνια.

«Ο κύριος Τζέικομπ Μπλουμ;» ρώτησε η Τέιλορ.

Ο καθηγητής πλησίασε χαμογελώντας.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω, υπαστυνόμε Τέιλορ».

Έσφιξαν τα χέρια και η ειδική πράκτορας του σύστησε τον Άλντους.

«Θέλω να σας ευχαριστήσω για την καλοσύνη σας να μου παραχωρήσετε αυτή τη συνάντηση, κύριε καθηγητά».

«Αφήστε τις τυπικότητες», είπε εκείνος κουνώντας στον αέρα το ελεύθερο χέρι του. «Η επίσκεψή σας με τιμά και ελπίζω τουλάχιστον να μπορέσω απλώς να φανώ κάπου χρήσιμος σ' αυτή την τρομερή υπόθεση. Αφότου έμαθα για τους φόνους και την εξαφάνιση του γερο-Κένεθ, δεν έπαυα να αναλογίζομαι τα χρόνια που περάσαμε μαζί στην εστία Τανχόιζερ και στο Κορνέλ... Αχ, υπαστυνόμε Τέιλορ, πώς περνάει ο καιρός!»

Άρχισαν να ανεβαίνουν τη σκάλα, βήμα βήμα.

«Λυπάμαι που αναγκάζεστε να ανεβείτε αυτά τα σκαλιά, καθηγητά, δεν ήξερα πως χρησιμοποιείτε μπαστούνι», είπε απολογητικά η Τέιλορ.

«Ανεβοκατεβαίνω τούτα τα σκαλοπάτια κάθε μέρα εδώ και πάνω από σαράντα χρόνια και την ημέρα που δε θα μπορώ να τα ανεβαίνω μόνος μου θα σταματήσω να έρχομαι στο πανεπιστήμιο. Αντιλαμβάνεστε λοιπόν γιατί οφείλω να συνεχίζω την προπόνηση», είπε ο Μπλουμ με χιούμορ, μισοκλείνοντας τα μάτια σαν ένα καλόκαρδο γεροντάκι. Φαινόταν μεγαλύτερος από την ηλικία του.

Σε λίγα λεπτά μπήκαν στη Βιβλιοθήκη Λόου.

«Έχετε έρθει καμιά φορά εδώ;» ρώτησε ο καθηγητής αφού πέρασαν τον έλεγχο εισόδου.

«Όχι, είναι η πρώτη φορά που επισκεπτόμαστε το πανεπιστήμιο», είπε η Τέιλορ, ενώ ο Άλντους παρατηρούσε σαστισμένος την τεράστια ροτόντα του εσωτερικού και το θόλο που υψωνόταν σε μεγάλο ύψος πάνω από τα κεφάλια τους.

«Παρ' όλο που δεν την επισκέπτονται πολλοί τουρίστες, η Βιβλιοθήκη Λόου είναι ένα από τα πιο όμορφα κτίρια της Νέας Υόρκης».

«Εδώ βρίσκεται η πανεπιστημιακή βιβλιοθήκη;» ρώτησε ο Άλντους, που δεν έπαυε να κοιτάζει θαμπωμένος ολόγυρά του.

«Δυστυχώς όχι, κύριε...»

«Άλντους».

«Ω, συγχωρήστε με, Άλντους, αλλά ανέκαθεν δυσκολεύομαι να συγκρατήσω τα ονόματα».

«Δεν πειράζει».

«Όπως σας έλεγα, δυστυχώς, η βιβλιοθήκη του Πανεπιστημίου Κολούμπια δε βρίσκεται εδώ. Το 1934 μεταφέρθηκε απέναντι στη Βιβλιοθήκη Μπάτλερ. Ελάχιστος κόσμος γνωρίζει πως, με τους πάνω από έξι εκατομμύρια τόμους της, είναι μία από τις πιο σημαντικές των Ηνωμένων Πολιτειών».

«Τότε, σε τι χρησιμεύει αυτό το κτίριο;» ρώτησε η υπαστυνόμος ενόσω περίμεναν να έρθει το ασανσέρ.

«Σε κάτι που καταπίνει τα πάντα σαν πεινασμένος βόας: στη διεύθυνση», είπε εκείνος χαμογελώντας και πάλι.

Ανέβηκαν με το ασανσέρ στον πρώτο όροφο και προχώρησαν προς μια μικρή αίθουσα συσκέψεων, πλάι στη γαλαρία όπου ήταν εκτεθειμένα πολυάριθμα έγγραφα, βιβλία και πορτραίτα σχετικά με την ιστορία του πανεπιστημίου.

Η αίθουσα περιβαλλόταν από ράφια με παλαιά βιβλία, πίνακες και περσίδες, πίσω από τις οποίες διακρίνονταν οι σίλουέτες των υπόλοιπων κτιρίων του κάμπους. Στο κέντρο της υπήρχε ένα στρογ-

γυλό τραπέζι με δέκα καθίσματα και, στο βάθος, ένα αναγνωστήριο με δύο λαμπατέρ και τέσσερις δερμάτινες πολυθρόνες.

«Εδώ έρχομαι συνήθως όταν θέλω να έχω, ησυχία. Κανένας δε θα μας ενοχλήσει», είπε ο Μπλουμ, γνέφοντάς τους να καθίσουν.

«Λοιπόν, υπαστυνόμε, τι επιθυμείτε να μάθετε από μένα; Σας ομολογώ πως την τελευταία φορά που είδα πράκτορα του FBI ήταν σε ταινία και από τότε έχουν περάσει πολλά χρόνια», είπε ο καθηγητής, κάπως μελαγχολικά.

«Βρήκαμε το όνομά σας στον κατάλογο των φοιτητών του Κορνέλ που έμεναν στην εστία Τανχόιζερ μεταξύ 1949 και 1955 και σκεφτήκαμε πως ίσως θα μπορούσατε να μας πείτε κάτι σχετικά με τους δολοφονημένους επιστήμονες και τον εξαφανισμένο Κένεθ Κόγκαν...»

«Πράγματι, τους γνώρισα εκεί όλους και ακόμα δεν έχω συνέλθει από το σοκ γι' αυτό που τους συνέβη. Είναι κάτι άγριο, κτηνώδες, απάνθρωπο. Ποιος μπόρεσε να κάνει κάτι τέτοιο;»

Ο Άλντους έβγαλε ένα μαγνητόφωνο τσέπης, το τοποθέτησε στο κέντρο ενός μικρού τετράγωνου τραπεζιού και βάλθηκε να κρατάει σημειώσεις στο μπλοκ του.

«Αυτό προσπαθούμε να μάθουμε, κύριε καθηγητά», είπε η Τέιλορ, βγάζοντας από το ντοσιέ της μια σειρά φωτογραφίες. Κατόπιν έδειξε μία στον Μπλουμ και συνέχισε: «Είμαστε υποχρεωμένοι να σας δείξουμε κάποιες φωτογραφίες των πτωμάτων, ελπίζω στην κατανόησή σας».

Ο Μπλουμ κατένευσε σιωπηρά.

«Τον γνωρίζετε αυτό τον άντρα;»

Ο καθηγητής πήρε διστακτικά τη φωτογραφία και την κοίταξε. Όμως ηρέμησε διαπιστώνοντας πως έμοιαζε μάλλον με πρόσωπο ανθρώπου που κοιμόταν παρά με πτώματος. Δεν υπήρχε η παραμικρή ένδειξη οδύνης στα χαρακτηριστικά εκείνου του ανθρώπου που είχε γνωρίσει πριν από τουλάχιστον πενήντα χρόνια.

«Είναι ο Πολ Ντρέστερ, δίχως αμφιβολία».

«Υπήρξε φίλος σας στην Τανχόιζερ;»

«Τι να πω, εκεί γνωριστήκαμε όλοι, αλλά οι σχέσεις μου μαζί του δεν ήταν στην πραγματικότητα στενές».

«Τι μπορείτε να μας πείτε γι' αυτόν;»

«Ο Πολ ήταν αρκετά συνεσταλμένος. Ένα αγόρι έξυπνο και συκρατημένο που συμμετείχε ελάχιστα στις δραστηριότητες της ε-

στίας: γιορτές, πάρτι, αθλητικές διοργανώσεις, εκδρομές, κορίτσια, καταλαβαίνετε... Έλεγε πως τίποτα από αυτά δεν τον ενδιέφερε και πως πήγε στο Κορνέλ για σπουδές, όχι για διασκέδαση».

Η υπαστυνόμος του έδειξε την επόμενη φωτογραφία.

«Και αυτός;»

«Αμοιρε Τζον... Ο Τζον Σικ ήταν σπουδαίος τύπος, το εντελώς αντίθετο του Πολ. Γνώριζε όλο τον κόσμο και ήταν χωμένος παντού. Ήταν πολύ διασκεδαστικός, σ' έκανε να κρατάς την κοιλιά σου από τα γέλια. Ωστόσο, αυτό δεν τον έκανε λιγότερο λαμπρό σπουδαστή. Όση επιτυχία είχε στις εξετάσεις άλλη τόση είχε και στις κοπέλες. Ο Τζον Σικ ήταν με όλους φίλος και ποτέ δε θα ήταν ικανός να βλάψει κανέναν. Μεγάλη διάνοια».

Ο Άλντους καθόταν σιωπηλός, κρατώντας σημειώσεις πότε πότε.

«Διάνοια;» επανέλαβε η Τέιλορ.

«Ναι, ένα εξαίρετο πλάσμα, που εξελίχθηκε σε έναν επιστήμονα λαμπρό. Οι ανακαλύψεις του στην έρευνα για την προέλευση της ζωής είναι γνωστές παγκοσμίως. Δεν μπορώ ακόμα να εξηγήσω γιατί δεν του έδωσαν το Νόμπελ. Αν κάποιος το άξιζε, ήταν εκείνος... Απίστευτο αυτό που του συνέβη...» είπε με θλίψη, στρέφοντας ξανά τα μάτια του προς τη φωτογραφία.

Την άφησε στο τραπέζι και πήρε τη φωτογραφία που του έτεινε η ειδική πράκτορας.

«Ω, όχι! Δεν ήξερα κι ότι ο Λαρς Μούρλικεν δολοφονήθηκε!» είπε, φέρνοντας το χέρι του στο πρόσωπο του.

«Τον σκότωσαν χτες τα ξημερώματα, στο σπίτι του στο Ατλάντικ Σίτι».

«Μα πώς είναι δυνατόν... Ο Λαρς Μούρλικεν ήταν ένας καλός άνθρωπος, ένας πρόσχαρος και ήσυχος συνάδελφος. Είχε πάθος με τη μουσική, πέρα από την επιστήμη, και συμμετείχε σε μια από τις καλύτερες μπάντες του Κορνέλ. Νομίζω πως κέρδισε κάνα δυο βραβεία ως σολίστας στο σαξόφωνο. Ποιο διαβολικό πλάσμα είναι η αιτία αυτού του μακελειού; Δε βγαίνει νόημα, κανένα νόημα...»

Οι ματιές της Τέιλορ και του Άλντους διασταυρώθηκαν με νόημα τη στιγμή που ο καθηγητής έπιανε την επόμενη φωτογραφία.

«Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ; Τι σχέση έχει ο Άνταμ Γκρόσλινγκ με αυτούς τους φόνους;»

«Πιστεύαμε πως ίσως θα μας δίνате κάποια στοιχεία που θα τον συνέδεαν μαζί τους», είπε η υπαστυνόμος.

«Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ πέθανε πριν μερικούς μήνες στο σπίτι του στο Λονγκ Άιλαντ, έχοντας ζήσει ακίνητος πάνω από είκοσι χρόνια εξαιτίας ενός ατυχήματος».

«Αυτό το ξέρουμε, κύριε καθηγητά...»

«Ποτέ δε στάθηκε τυχερός».

«Τι μπορείτε να μας πείτε για κείνον;»

«Όχι πολλά...» Έκανε μια παύση, σαν να ανακαλούσε τις αναμνήσεις του. «Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ήταν τότε ένας νέος αρκετά παράξενος. Κομπλεξικός και ανασφαλής, θα έλεγα. Ίσως δεν ήταν τόσο μοναχικός όσο ο Πολ Ντρέστερ, αλλά όταν βρισκόταν σε μια φοιτητική συγκέντρωση πάντα παρέμενε σιωπηλός. Ίσως σκεφτόταν ότι κανέναν δε θα ενδιέφερε αυτό που είχε να πει. Είχε μανία με το ανθρώπινο μυαλό, με τη λειτουργία του. Μερικοί φοιτητές έλεγαν πως έμοιαζε με ζόμπι, λόγω της μόνιμης εσωστρέφειάς του. Μάλλον δεν κατάφερε ποτέ να ξεπεράσει το θάνατο του πατέρα του. Ήταν γι' αυτόν ένα σκληρό πλήγμα».

«Πώς πέθανε ο πατέρας του Άνταμ Γκρόσλινγκ, κύριε καθηγητά;» ρώτησε η Τέιλορ

«Δεν το ξέρετε;»

Οι δύο αστυνομικοί αντάλλαξαν ματιές.

«Όχι, πείτε μας».

«Έκοψε το κεφάλι του με την ίδια του την γκιλοτίνα. Ανάμεσα στους φοιτητές κυκλοφορούσε η φήμη πως πίστευε ότι ήταν δαιμονισμένος, αλλά κανένας δεν κατάφερε να μάθει τις λεπτομέρειες εκείνης της ιστορίας. Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ετέθη υπό ψυχιατρική παρακολούθηση για μερικούς μήνες. Ήταν η πρώτη του χρονιά στην Τανχόιζερ και υπήρξε ο πιο λαμπρός φοιτητής του Κορνέλ εκείνου του έτους, παρά την αυτοκτονία του πατέρα του. Κατόπιν θα γινόταν ο καλύτερος νευρολόγος των Ηνωμένων Πολιτειών, ώσπου έπεσε από ένα άλογο και έκανε κομμάτια τη σπονδυλική του στήλη».

«Τον ξαναείδατε μετά το Κορνέλ;»

«Τον είδα κάποια φορά να μιλάει στην τηλεόραση για τις απίστευτες δυνατότητες του ανθρώπινου εγκεφάλου, αλλά από τότε πέρασαν πάνω από τριάντα χρόνια. Πριν έρθω στη Νέα Υόρκη χρημάτισα καθηγητής του Πανεπιστημίου του Μέμφις, στην Πολιτεία του Τενεσί. Ποτέ δεν ξανασυνάντησα κάποιον από τους συγκατοίκους μου της εστίας. Έτσι είναι η ζωή, γνωρίζεις πολύ κόσμο που εκτιμάς και που κατόπιν δεν ξαναβλέπεις».

Μια καινούρια φωτογραφία πέρασε από τα χέρια της Τέιλορ στα δικά του. Ο καθηγητής την απομάκρυνε από τα μάτια του για να τη δει καλύτερα. Δεν γνώριζε τη νεκρή γυναίκα που του έδειχνε η ειδική πράκτορας.

«Αυτή πρέπει να είναι η επιστήμονας του Κέντρου Γκρόσλινγκ για την οποία μίλησε ο διευθυντής του FBI στη συνέντευξη Τύπου».

«Την έχετε δει ποτέ;»

«Όχι, ποτέ», είπε χωρίς δισταγμό. «Αυτή είναι ο λόγος για τον οποίο ερευνάται η προσωπική ζωή του Άνταμ Γκρόσλινγκ;»

«Η προσωπική ζωή του Άνταμ Γκρόσλινγκ δεν ερευνάται, κύριε καθηγητά. Έχουμε πληροφορίες ότι ήταν προστάτης της Κέιτι Χαρτ και ψάχνουμε να βρούμε κάποια σύνδεση ανάμεσα στο θάνατο της και την αφαίρεση των εγκεφάλων των δολοφονημένων επισημόνων».

«Φοβάμαι πως δε θα μπορέσω να σας βοηθήσω σ' αυτό. Δεν ξέρω τίποτα σχετικά».

«Και τι έχετε να μας πείτε για τον Κένεθ Κόγκαν;»

Ένα καλοκάγαθο χαμόγελο χαράχτηκε στα χείλη του καθηγητή ενώ παρατηρούσε τη φωτογραφία του.

«Πως ήταν ο καλύτερος απ' όλους μας. Δεν πιστεύω να υπήρξε σ' ολόκληρη την ιστορία του Κορνέλ κάποιος άλλος τόσο σοφός και έξυπνος όσο ο Κένεθ. Ήξερε τα πάντα για το κάθε πράγμα, σαν μια ζωντανή εγκυκλοπαίδεια, και ήταν ικανός να δημιουργήσει τις πιο πρωτότυπες και απίστευτες συσκευές και εργαλεία...»

«Ένας εφευρέτης;»

«Ακόμα περισσότερο από εφευρέτης... Θα έλεγα πως ήταν μια πραγματική μεγαλοφυΐα. Όταν έμαθα πως εργαζόταν για τη NASA, στα προγράμματα διαστημικών ταξιδιών, χάρηκα για λογαριασμό του. Πάντα έλεγε ότι θα ταξίδευε ως ένα κάστρο στ' αστέρια».

«Ένα κάστρο στ' αστέρια, κύριε καθηγητά; Δε βρίσκετε ότι είναι μια ιδέα κάπως παιδιάστικη;»

«Ο Κένεθ Κόγκαν υπήρξε πάντα ένα παιδί, αν και υποθέτω πως επρόκειτο απλώς περί μεταφοράς, πως ήταν ένας τρόπος για να πει ότι θα ταξίδευε στο διάστημα. Ο διαστημικός σταθμός Μιρ θα μπορούσε κάλλιστα να είναι αυτό το κάστρο στ' αστέρια, το οποίο διαισθανόταν ήδη από τότε πως θα γινόταν πραγματικότητα».

«Ίσως να έχετε δίκιο, κύριε καθηγητά. Πείτε μου, όμως, έχετε κάποια εξήγηση για το γεγονός ότι όλοι οι δολοφονημένοι επιστή-

μονές και ο αγνοούμενος Κόγκαν υπήρξαν φοιτητές του Κορνέλ και έμειναν στην ίδια εστία, τα ίδια χρόνια, με εξαίρεση τη Χαρτ;»

Ο καθηγητής Μπλουμ έσμιξε τα φρύδια του, φάνηκε να το σκέφτεται για λίγο και τελικά είπε:

«Λυπάμαι, υπαστυνόμε Τέιλορ, αλλά δεν έχω απάντηση σ' αυτή την ερώτηση. Μακάρι να μπορούσα να σας δώσω μια πειστική εξήγηση, αλλά ούτε εγώ μπορώ να καταλάβω τι προκάλεσε όλη αυτή την καταστροφή. Το μόνο που ξέρω είναι ότι όλοι τους ήταν φοβερά επιστημονικά μυαλά».

«Ως ειδικός στην αρχαία ιστορία και στην αποκρυφιστική συμβολολογία, σας λέει κάτι αυτή η λέξη, κύριε καθηγητά;» ρώτησε η Τέιλορ, δείχνοντάς του μια άλλη φωτογραφία, αυτή τη φορά το ανοιχτό χέρι της Χαρτ, με τη λέξη «Κόι» χαραγμένη στην παλάμη της με πυρωμένο σίδερο.

Ο Τζέικομπ Μπλουμ την κοίταξε με φρίκη.

«Ω Θεέ μου! Πώς μπόρεσαν να κάνουν κάτι τέτοιο;»

«Υπάρχει στο δεξί χέρι όλων των πτωμάτων. Θέλουμε να μας βοηθήσετε να δώσουμε μια εξήγηση».

«Μια λέξη σαν κι αυτή μπορεί να έχει πολλές σημασίες, είναι μόνο τρία γράμματα».

«Οι ειδικοί του FBI πιστεύουν πως αυτό είναι όλο κι όλο: μια λέξη σαν οποιαδήποτε άλλη. Στο Google εμφανίζονται εκατομμύρια αναφορές με τη λέξη "Kot"».

«Εμφανίζεται και η περισπωμένη πάνω στο γράμμα όμικρον;» ρώτησε ο καθηγητής, δείχνοντάς το με το δάχτυλο πάνω στη φωτογραφία.

«Όχι, η περισπωμένη δεν εμφανίζεται σε καμία από τις αναφορές, το διαπίστωσα ο ίδιος στο Ίντερνετ», είπε ο Άλντους, που δεν είχε μιλήσει ως εκείνη τη στιγμή.

«Οπότε το κλειδί, αν πρόκειται για ένα κρυπτογράφημα, ίσως να έχει σχέση με την περισπωμένη, αν και είναι δύσκολο να το ξέρεις».

«Αν σας χρησιμεύει σε κάτι, χτες έλαβα ένα ανώνυμο τηλεφώνημα από κάποιον που ισχυρίστηκε πως ήταν ο Κόι».

«Δεν πιστεύω πως είναι απλώς ένα κύριο όνομα, όταν μάλιστα βρίσκει κανείς τόσα πολλά σε μια απλή αναζήτηση στο Google. Η λέξη αυτή θα πρέπει να έχει μια σημασία, ένα νόημα με το οποίο ο φονιάς διεκδικεί τα εγκλήματά του. Αλλιώς δε θα τη χρησιμοποιούσε.

Νομίζω πως σας προκαλεί να αποκαλύψετε εκείνο το μυστήριο που μόνο ο ίδιος γνωρίζει».

«Σε γενικές γραμμές αυτό πιστεύουμε κι εμείς, κύριε καθηγητά. Αλλά επίσης αναρωτιόμαστε αν τα θύματα γνώριζαν το νόημα της λέξης».

«Εξετάσατε το ενδεχόμενο μιας εκδίκησης;»

«Υπάρχει κάτι που δεν έχετε δει ακόμα, κύριε καθηγητά», είπε η υπαστυνόμος, χωρίς να απαντήσει στην ερώτησή του. «Σας παρακαλώ, κοιτάξτε αυτό το άλλο σύμβολο με προσοχή», πρόσθεσε, δίνοντάς του μια τελευταία φωτογραφία.

«Μοιάζει με δυο φίδια σε αμυντική στάση», αποκρίθηκε ο καθηγητής.

«Ο ντετέκτιβ Φόουλερ πιστεύει πως πρόκειται για μια συμμετρία, έτσι δεν το είπες, Άλντους;»

Ο ντετέκτιβ ξερόβηξε.

«Ναι, σωστά. Προσπάθησα να δώσω μια εξήγηση γι' αυτή τη στάμπα και σκέφτηκα πως πρόκειται για ένα συμμετρικό σύμβολο, μια σύνθεση από δύο πανομοιότυπα, αν και αντιμέτωπα, μέρη».

«Έχετε γνώσεις αποκρυφιστικής συμβολολογίας, κύριε Άλντους;»

«Όχι, καθόλου, απλώς έδωσα την πιο λογικά πιθανή ερμηνεία. Τα δύο φίδια είναι ολόιδια και στέκονται το ένα αντίκρυ στο άλλο. Εσείς το διατυπώσατε ακριβέστερα από μένα: η θέση των δύο φιδιών είναι αμυντική».

«Σας συγχαίρω για το συλλογισμό σας, Άλντους. Πράγματι, πρόκειται για ένα συμμετρικό σύμβολο, το οποίο εμείς οι ειδικοί αποκαλούμε "απόλυτης ισορροπίας". Τα δύο αυτά φίδια αντιπροσωπεύουν δύο αντιτιθέμενες δυνάμεις σε τέλεια αρμονία: το καλό κατά του κακού, η ημέρα κατά της νύχτας, το φως κατά του σκότους, η ζωή κατά του θανάτου, το θεϊκό κατά του ανθρώπινου, το γιν και το γιάνγκ της ινδουιστικής φιλοσοφίας...» Ο καθηγητής έκανε μια παύση, σαν να ήθελε να θυμηθεί κάτι. «Αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, θα έλεγα πως η αμυντική θέση των δύο φιδιών έχει ένα νόημα καθαυτό, που πάει πιο μακριά από την απλή δυαδικότητα αντίθετων, αν και ολόιδων, στοιχείων».

«Δε σας καταλαβαίνω», είπε η Τέιλορ.

«Θέλω να πω ότι αυτή η αμυντική θέση των φιδιών, στα ορθωμένα κορμιά των οποίων διακρίνεται μια συγκερατημένη ένταση, σημαίνει πως το καθένα περιμένει την τελική επίθεση του άλλου. Οπό-

τε η δυαδικότητά τους, αντί να είναι αρμονική και ειρηνική, όπως συμβαίνει σε τέτοιου είδους σύμβολα απόλυτης ισορροπίας, βρίσκεται σε συνεχή σύγκρουση, σε μια αδιάκοπη και σιωπηρή πάλη, που θα αναδείξει τελικά το μοναδικό νικητή».

«Ο δολοφόνος απέναντι στα θύματά του», είπε ο Άλντους, σαν να σκεφτόταν μεγάλωφωνα.

«Ναι, αυτό θα μπορούσε να είναι ένα καλό παράδειγμα. Το ζήτημα είναι να μάθουμε ποιες ίσες και αντίθετες δυνάμεις είναι οι αντιμαχόμενες σ' αυτό τον πόλεμο, έτσι ώστε η μία να επικρατήσει τελικά επί της άλλης σε μια έσχατη θανατηφόρα επίθεση».

«Όλα τα θύματα είναι σπουδαίοι επιστήμονες. Πιστεύετε πως μία από τις δυνάμεις που αναφέρετε θα μπορούσε να είναι η επιστήμη, κύριε καθηγητά;» ρώτησε ο Άλντους.

«Διαθέτετε μια αξιοζήλευτη διαίσθηση, κύριε Άλντους. Εγώ θα σας βεβαίωνα πως ναι, η επιστήμη είναι το ένα από τα ορθωμένα φίδια. Μάλιστα, θα τολμούσα να υποθέσω ποιο μπορεί να είναι το άλλο», είπε ο καθηγητής, δημιουργώντας ένα νέφος μυστηρίου πάνω από τους αστυνομικούς.

«Ένας άλλος επιστήμονας, αντίζηλος ή εκδικητής;» ρώτησε η Τέιλορ.

«Η θρησκεία», είπε με έναν ψίθυρο ο καθηγητής, σαν να φοβόταν μήπως τον ακούσει κάποιος τρίτος.

«Η θρησκεία; Ποια θρησκεία;» ρώτησε η υπαστυνόμος μπερδεμένη.

«Η οποιαδήποτε, στις πιο ακραίες δοξασίες της».

«Μπορείτε να γίνετε πιο σαφής, κύριε καθηγητά;»

Ο Τζέικομπ Μπλουμ μετακινήθηκε στην πολυθρόνα του. Το άρρωστο πόδι του άρχιζε να τον ενοχλεί.

«Οι αντιπαραθέσεις ανάμεσα σε επιστήμη και θρησκεία είναι τόσο παλιές όσο το ίδιο το ανθρώπινο είδος. Και οι δύο επιδιώκουν το ίδιο: να εξηγήσουν τον κόσμο, τη ζωή, την ψυχή, τους θεούς, το σύμπαν... Ωστόσο, οι μέθοδοι τους και τα αξιώματά τους βρίσκονταν ανέκαθεν σε ριζική αντίθεση. Για τις θρησκείες υπάρχει μόνο μία αλήθεια εξ αποκαλύψεως, που δε χωράει συζήτηση ούτε αμφισβητήσεις: για την επιστήμη τα πάντα είναι αβέβαια και συζητήσιμα ως την απόδειξή τους στο εργαστήριο. Ιστορικά, οι θρησκείες υπέταξαν την επιστήμη με έναν τρόπο βίαιο και ανελέητο. Στις πρωτόγονες φυλές οι μάγοι επέβαλλαν την εξουσία τους σπέρνοντας το φόβο με

την απειλή της μαγείας· θυσίαζαν ως και ανυπεράσπιστους ανθρώπους για να κατασιγάσουν την οργή των θεών. Στην αρχαία Ρώμη, οι μάντεις και οι νεκρομάντες αποφάσιζαν για τη ζωή και το θάνατο όσων αμφισβητούσαν τις δοξασίες τους σφυρίζοντας απλώς μια θεϊκή απειλή στα αυτιά των αυτοκρατόρων. Και στο Μεσαίωνα, η Ιερά Εξέταση έκαιγε στην πυρά όσους τολμούσαν να διεισδύσουν στα μυστήρια της φύσης και του σύμπαντος κόσμου...»

«Σ' αυτό το σύμβολο υπάρχει κάτι το μεσαιωνικό, δε νομίζετε, κύριε καθηγητά;» ρώτησε ο Άλντους.

«Στο Μεσαίωνα, η αποκρυφιστική συμβολολογία είχε τόση δύναμη και ανάπτυξη όσο σε καμιά άλλη εποχή. Αυτό όμως οφειλόταν σε λόγους καθαρά επιβίωσης. Όποιος ξέφευγε από το δόγμα της Εκκλησίας είχε πολλές πιθανότητες να τελειώσει τη ζωή του στην πυρά, και οι μυστικές εταιρείες καθώς και η αποκρυφιστική συμβολολογία τους ήταν οι μοναδικές άμυνες. Ωστόσο, τα σύμβολα αποτελούσαν την πιο γνωστή πρωτόγονη μορφή έκφρασης. Σε όλες τις εποχές, ο άνθρωπος ένιωθε την ανάγκη να αναπαριστά με εικόνες τις ιδέες του, για να τις μεταμορφώσει σε κάτι πραγματικό και απτό. Αυτή είναι η αληθινή καταγωγή της τέχνης και της γραφής. Σε τελική ανάλυση, ένα σύμβολο δεν είναι παρά μια εικόνα που περιέχει ένα κρυφό νόημα».

«Όπως η λέξη "Κόι" και εκείνα τα φίδια».

«Ακριβώς. Η ουσία βρίσκεται πάντα στο νόημα...» Άπλωσε το χέρι του προς τον ντετέκτιβ: «Δώστε μου το σημειωματάριό σας και το στυλό σας, κύριε Άλντους», είπε.

Ο Άλντους γύρισε το φύλλο όπου κρατούσε τις σημειώσεις του και πρόσφερε στον καθηγητή μια λευκή σελίδα.

«Θα σας δώσω ένα παράδειγμα που θα σας βοηθήσει ίσως να το καταλάβετε καλύτερα...»

Το χέρι του κινήθηκε πάνω στο χαρτί με ένα ελαφρό τρέμουλο, που ωστόσο δεν επηρέαζε την ακρίβεια των γραμμών που σχεδίαζε. Όταν τελείωσε, τους έδειξε το αποτέλεσμα.

Τ

«Αν εγώ σχεδιάσω αυτό το σύμβολο, όλοι θα ξέρουμε ότι πρόκειται για το ελληνικό γράμμα ταυ· όποτε το νόημά του, αντί να είναι απόκρυφο ή μυστικό, θα είναι γνωστό σε όλο τον κόσμο. Ωστόσο, θα μπορούσα να δώσω σε τούτο το γράμμα ένα νόημα διαφορετικό, έτσι ώστε, αντί να είναι ταυ, να αναπαριστάνει συμβολικά μια μυστική εταιρεία. Θα ήταν προφανές τότε πως, αν ένα μέλος εκείνης της μυστικής εταιρείας λάβαινε ένα μήνυμα με το εν λόγω σύμβολο, θα καταλάβαινε ότι έπρεπε να πάει στο προβλεπόμενο σημείο συνάντησης. Όμως, ούτε εσείς ούτε εγώ θα κατορθώναμε ποτέ να μάθουμε αυτή τη σημασία του. Κατά βάθος, δεν επρόκειτο παρά για τη δημιουργία μυστικών γλωσσών, που γνώριζαν μόνο κάποιοι μνημένοι. Ένα καλό παράδειγμα των όσων σας λέω είναι η γλώσσα της αλχημείας, που ήταν ερμηνεύσιμη μόνο από τους αλχημιστές τους μνημένους στη σημασία εκείνων των συμβόλων...»

Η υπαστυνόμος Τέιλορ δεν έκρυψε τις αμφιβολίες της.

«Συνεπώς, σύμφωνα με τη θεωρία σας, ο δολοφόνος χαράζει με πυρωμένο σίδερο τη λέξη "Kot" και τα ορθωμένα φίδια στα χέρια των θυμάτων του όχι για να μας προκαλέσει να τον ανακαλύψουμε, αλλά για να μεταδώσει ένα μήνυμα σε κάποιους άλλους που, όμοια μ' εκείνον, καταλαβαίνουν τη σημασία του».

«Κατά τη γνώμη μου, είναι σαφές πως όποιος χάραξε αυτές τις σφραγίδες εκπληρώνει ένα διπλό σκοπό κοινοποιώντας τις. Από τη μία μεταδίδει ένα μήνυμα σε κάποιους, σαν μια απόδειξη ότι ήταν αυτός και όχι κάποιος άλλος ο αληθινός δράστης του εγκλήματος· και από την άλλη, πρέπει να έχει επίγνωση του ότι προσφέρει σημαντικά στοιχεία στην αστυνομία, η οποία τελικά ίσως ανακαλύψει την αληθινή του ταυτότητα, αν κατορθώσει να αντιληφθεί την απόκρυφη σημασία των συμβόλων. Ο δολοφόνος πρέπει να νιώθει ιδιαίτερη σιγουριά πως, παρά την πληροφορία που ο ίδιος σας προσφέρει, εσείς δε θα τον συλλάβετε».

«Φαντάζεστε κάποια σημασία που θα μπορούσε να μας χρησιμεύσει, κύριε καθηγητά;» ρώτησε η Τέιλορ. Τώρα αντιλαμβανόταν πολύ καλύτερα τις δυσκολίες του πεδίου που είχαν να εξιχνιάσουν.

«Καθώς σας είπα πριν, αυτή η ιστορική διχοτόμηση μεταξύ θρησκείας και επιστήμης ποτέ δεν είχε φτάσει σε ισορροπία μέχρι τον περασμένο αιώνα, αλλά πάντα παρέμεναν σε συνεχή ένταση, όπως τα δύο ορθωμένα ερπετά. Και αν προσέξετε το γράμμα t της λέξης "Kot", θα δείτε ότι περιέχει τα δύο στοιχεία μιας σταυροφορίας: το

σταυρό και το ξίφος. Δεν πιστεύω ότι κάνω μεγάλο λάθος αν σας πω ότι πίσω από τα εγκλήματα κρύβεται κάποια μυστική εταιρεία θρησκευτικού και φανατικού χαρακτήρα, που επιθυμεί να γκρεμίσει την επιστήμη, προτού οι επιστημονικές ανακαλύψεις βγάλουν αυτή από τη μέση. Αυτός ήταν ανέκαθεν ο φόβος των θρησκειών: η ικανότητα του ανθρώπου να δώσει εξηγήσεις για τα πάντα. Δυστυχώς, στη σύγχρονη εποχή ανθούν ξανά πολλά θρησκευτικά κινήματα, που προπαγανδίζουν την επιστροφή στις πιο ριζοσπαστικές αρχές της πίστης τους, όποια κι αν είναι».

«Έχετε καμιά ιδέα για το πού οφείλεται αυτό το φαινόμενο;» ρώτησε ο Άλντους ευχαριστημένος από τις εξηγήσεις του καθηγητή.

«Κι εγώ ο ίδιος αναρωτήθηκα αρκετές φορές, ιδίως τώρα που ολόκληρη η ανθρωπότητα είναι μπλεγμένη σε τόσο τρομερές και βάρβαρες θρησκευτικές σταυροφορίες. Για μένα, το μεγάλο σφάλμα της εποχής μας είναι ότι υπάρχουν ακόμα κάποιοι που επιμένουν να εξηγούν τον 21ο αιώνα με ιδέες και δοξασίες που ίσχυαν πριν τουλάχιστον δύο χιλιάδες χρόνια, όταν ο άνθρωπος ήταν τόσο αδαής όσο ένα νεογέννητο. Γι' αυτό πιστεύω πως εκεί είναι που πρέπει να ψάξετε το δολοφόνο σας».

«Σε μια μυστική εταιρεία;»

«Δίχως την παραμικρή αμφιβολία. Τα ίδια τα σημάδια στα χέρια των θυμάτων δείχνουν προς αυτή την κατεύθυνση. Μία από τις μεθόδους που χρησιμοποιούσε η Ιερά Εξέταση για να τιμωρεί τους αιρετικούς ήταν ακριβώς το μαρκάρισμα των χεριών τους με ένα σταυρό, ως αδιάψευστο και ανεξίτηλο σημάδι των αμαρτιών τους».

«Πόσες μυστικές εταιρείες νομίζετε πως είναι πιθανόν να δρουν στις Ηνωμένες Πολιτείες, κύριε καθηγητά;»

Ο Μπλουμ τους κοίταξε συνοφρυωμένος.

«Όταν πρόκειται για αληθινές μυστικές εταιρείες είναι παρακινδυνευμένο να πούμε ένα νούμερο, επειδή κανένας δε γνωρίζει τίποτα για την ύπαρξή τους πέρα από τα ίδια τους τα μέλη. Δεν πιστεύω ότι υπάρχουν πολλές. Όπως σας είπα πριν, οι μυστικές εταιρείες είχαν νόημα σε εποχές που οι πολίτες κάθε χώρας διώκονταν αμείλικτα λόγω των ιδεών τους. Ήταν ο μοναδικός τρόπος για να μείνουν στη σκιά και να σώσουν το τομάρι τους, αν μου επιτρέπετε την έκφραση. Ωστόσο, σε ελεύθερες και δημοκρατικές χώρες σαν τη δική μας, οι μυστικές εταιρείες, καθώς επίσης και οι θρησκευτικές σέχτες, είναι πολύ περισσότερες απ' όσες θα περιμέναμε. Και εκτός α-

πό αναχρονισμό, συνιστούν κι ένα σοβαρό κίνδυνο για όλους. Όσοι επιδιώκουν ένα νόμιμο και ευγενικό στόχο δε χρειάζεται να κρύβονται πίσω από μια μυστική εταιρεία ή μια σχέση».

«Ξέρετε αν οι Πολ Ντρέστερ, Τζον Σικ, Λαρς Μούρλικεν, Άνταμ Γκρόσλινγκ και Κένεθ Κόγκαν ανήκαν σε κάποια φοιτητική ομάδα του Κορνέλ ή της εστίας Τανχόιζερ;»

«Σε όλα τα πανεπιστήμια των ΗΠΑ υπάρχει μια υγιής παράδοση των σπουδαστών να οργανώνονται σε λέσχες, ομάδες, κύκλους συζήτησης, σωματεία κ.λπ. με διάφορους σκοπούς: εκπαιδευτικούς, πολιτιστικούς, αθλητικούς, μουσικούς, ιδεολογικούς, φιλανθρωπικούς, ή ακόμα και πολιτικούς και θρησκευτικούς. Όμως, απ' όσο γνωρίζω, κανένας φοιτητής της εστίας που αναφέρατε δε συμμετείχε ενεργά σε τέτοιες οργανώσεις. Η μπάντα όπου ανήκε ο Μούρλικεν ήταν απλώς μια ορχήστρα τζαζ».

«Και σε κάποιο ίδρυμα ονόματι Σύμπαν;» επέμεινε η υπαστυνόμος.

«Όχι, δεν ξέρω, αν και δεν το θεωρώ πιθανό. Ήταν φοιτητές, τίποτ' άλλο».

«Κάτι όμως έπρεπε να τους συνδέει. Κάτι που μόνο εκείνοι μοιράζονταν και για το οποίο έχασαν τη ζωή τους. Τι κοινό νομίζετε πως είχαν όλοι αυτοί, κύριε καθηγητά;»

Ο Μπλουμ δεν χρειάστηκε να συλλογιστεί την απάντηση του.

«Τα λαμπρά τους μυαλά».

Η Γοιθική Λέσχη

13

Ο γερουσιαστής Γουίλμουτ Γουίτακερ περίμενε με αδημονία σε ένα παρεκκλήσι πλάι στην αίθουσα του Συμβουλίου τη στιγμή που θα ορκιζόταν πίστη στο μυστικό τελετουργικό και τους κανόνες της Γοιθικής Λέσχης. Φορούσε ένα λευκό ράσο με κουκούλα που κρεμόταν στην πλάτη του, ένα μαύρο μοναστικό κορδόνι δεμένο στη

μέση του και μαύρα δερμάτινα σανδάλια. Ήταν μόνος, γονατιστός με σταυρωμένα τα χέρια μπροστά σε μια μεγάλη, χρυσή αναπαράσταση του συμβόλου των αντικριστών φιδιών, και με τα μάτια δεμένα. Το να παραμείνει ακίνητος σ' εκείνη τη θέση για πολλές ώρες, συλλογίζόμενος σε πλήρη απομόνωση και σιωπή την υπερβατικότητα της απέραντης τιμής που του παραχωρούνταν, αποτελούσε ένα ουσιαστικό μέρος της τελετής μύησης. Ήταν η στιγμή της ύστατης απόφασης, της ιερής δέσμευσης που δεν θα μπορούσε ποτέ πλέον να διαρρήξει, εκτός κι αν ήταν διατεθειμένος να πληρώσει με τη ζωή του την προδοσία του. Παρ' όλα αυτά, είχε ακόμα καιρό για να μετανιώσει, να αρνηθεί την προσχώρηση του στη Γοτθική Λέσχη, να απαρνηθεί την απόλαυση των μυστικών της, των προνομίων της, της υπέρτατης δύναμής της πάνω στον κόσμο. Ο αδελφός Γουίλσον του είχε εξηγήσει με κάθε λεπτομέρεια τις τελετουργίες και τους κανόνες του μυστικού μοναχικού τάγματος. Εκείνοι ήταν οι αληθινοί άγγελοι που θα ευαγγελίζονταν ένα νέο ουράνιο βασίλειο· η φωνή του μοναδικού Θεού επί της Γης· οι σταυροφόροι που αγωνίζονταν εναντίον της αίρεσης της επιστήμης· το ξίφος που θα έκοβε τα κεφάλια των αιρετικών δίχως το παραμικρό έλεος· το φίδι της πίστης που θα καταβρόχθιζε επιτέλους τον αιώνιο εχθρό του· το φίδι του ορθολογισμού. Είχε φτάσει η στιγμή να θριαμβεύσει επί της διαστροφής της ανθρωπίνης φυλής και της αυθάδους ελευθερίας της. Τότε, το σύμβολο της μονομαχίας των φιδιών θα μετατρέποταν στο αληθινό πρόσωπο του Θεού τους.

Άκουσε το τρίξιμο της πόρτας του παρεκκλησίου και έμεινε ακίνητος, ώσπου ο αδελφός Γουίλσον στάθηκε δίπλα του κρατώντας ένα μαύρο ράσο στο δεξί του μπράτσο, από το οποίο κρεμόταν επίσης ένα μαύρο δερμάτινο κορδόνι.

«Είστε έτοιμος να προφέρετε τον ιερό σας όρκο;» ρώτησε ο αδελφός Γουίλσον.

«Ναι, απολύτως έτοιμος».

«Συλλογιστήκατε την απόφασή σας;»

«Τη συλλογίστηκα ολομόναχος στο ιερό αυτό παρεκκλήσι και η επιθυμία μου είναι ακλόνητη και ειλικρινής».

«Και η ψυχή σας;»

«Η ψυχή μου είναι έτοιμη για να δεχτεί το σχήμα και το σύμβολο της αδελφότητάς σας».

«Τότε σηκωθείτε όρθιος, πάρτε αυτό τον πυρσό και προχωρήστε

στα αριστερά μου. Θα σας παρουσιάσω στο Ανώτατο Συμβούλιο του τάγματός».

Οι δύο άντρες βγήκαν από το παρεκκλήσι και αφού διέσχισαν ένα μικρό μισοσκότεινη διάδρομο, σταμάτησαν μπροστά σε δύο μεγάλες ξύλινες πόρτες, πλαισιωμένες από μια ογκώδη πέτρινη αψίδα.

Ο Γουίλσον χτύπησε με δύναμη ένα από τα σιδερένια ρόπτρα. Από μέσα ακούστηκε η αυστηρή φωνή του αδελφού Μπένσον:

«Ποιος χτυπά τις πύλες του ναού μας;»

«Ένας πιστός αδελφός».

«Και ποιος σας συνοδεύει;»

«Ένας ισχυρός άνδρας, που επιθυμεί να ορκιστεί πίστη στο τάγμα μας».

«Γνωρίζει τις τελετές και ιερουργίες μας;»

«Εγώ ο ίδιος τον μύησα σ' αυτές».

«Θα θυσιάσετε τη ζωή σας αν πατήσει τον όρκο του;»

«Ορκίζομαι να την αφαιρέσω με τον τρόπο που επιβάλλει το τελετουργικό μας στον καθοδηγητή ενός προδότη δοκίμου, κόβοντας εγώ ο ίδιος το κεφάλι μου σε μια γκιλοτίνα».

«Πώς ονομάζεται ο δοκίμος σας;»

«Γουίλμντ Γουίτακερ».

Οι μεγάλες πόρτες άνοιξαν και ο Γουίλμντ Γουίτακερ στάθηκε πλάι στον αδελφό Γουίλσον, απέναντι από το τραπέζι. Έντεκα κουκουλοφόροι και με μαύρα ράσα μοναχοί τον κοιτούσαν μέσα από το βαθύ σκοτάδι των ματιών τους.

«Εσείς είστε ο Γουίλμντ Γουίτακερ;» ρώτησε ξερά ο αδελφός Μπένσον, ο μόνος που στεκόταν όρθιος στη συνοδική αίθουσα.

«Αυτό είναι το όνομά μου!»

«Τι σας φέρνει ως εμάς;»

«Η ακλόνητη πίστη μου στη δύναμη του Θεού σας».

«Θα απαρνηθείτε τα πάντα για να λάβετε τα πάντα από Εκείνον;»

«Ναι, τα απαρνιέμαι».

«Απαλλαχθείτε, λοιπόν, από το λευκό ένδυμα που συμβολίζει την προηγούμενη ζωή σας».

Ο Γουίλμντ Γουίτακερ παρέδωσε τον πυρσό σε ένα φαλακρό γίγαντα που ασκούσε χρέη διακόνου, έλυσε το κορδόνι από τη μέση του και έβγαλε από το λαιμό το λευκό ένδυμά του. Το λιπόσαρκο κορμί του έμεινε ολόγυμνο μπρος στους μοναχούς του Συμβουλίου.

«Τώρα που απαλλαχθήκατε από τους προηγούμενους δεσμούς σας με τον κόσμο, μπορείτε να καλύψετε το γυμνό σας σώμα με το μαύρο ράσο της αδελφότητάς μας».

Ο αδελφός Γουίλσον του πρόσφερε το χιτώνα που κρατούσε και τον βοήθησε να ντυθεί. Κατόπιν του έδωσε το κορδόνι για να το δέσει γύρω από τη μέση του. Όταν έκανε τον κόμπο, όλοι οι μοναχοί που έμεναν καθιστοί σηκώθηκαν όρθιοι.

«Οι κλειστές πύλες του ιερού ναού μας άνοιξαν μόνο για σας, αδελφέ Γουίτακερ. Αν ποτέ μας προδώσετε, εμείς θα είμαστε που θα ανοίξουμε τις πύλες του τάφου σας», είπε η φωνή του αδελφού Μπένσον.

«Θα δεχτώ το θάνατο ως ένα βάλσαμο των βασάνων της συνείδησής μου, αν κάποια ημέρα καταλήξω να προδώσω το τάγμα».

«Πλησιάστε!»

Οι δύο μοναχοί προχώρησαν κι έφτασαν στο κέντρο της αίθουσας, μπροστά στον αδελφό Μπένσον και τον αδελφό Γουόλτερ.

«Μπορείτε να απαγγείλετε τον όρκο σας», είπε ο Μπένσον, δίνοντάς του ένα κλειστό παλιό βιβλίο που περιείχε τους κανόνες και τις μυστικές τελετουργίες του μοναχικού τάγματος.

Ο Γουίλμντ Γουίτακερ ξερόβηξε για να καθαρίσει τη φωνή του.

«Ορκίζομαι να διαφυλάσσω και να υπακούω στους κανόνες και τις μυστικές τελετές της Γοτθικής Λέσχης με σχυρό την πίστη μου στο Θεό μας! Ορκίζομαι ότι θα παλέψω μέχρι θανάτου για τη δικαίη υπόθεση της αδελφότητάς μας! Και ορκίζομαι πως η αλαλία θα επικρατεί στη φωνή μου, το σκότος στα μάτια μου και η σιωπή στα αυτιά μου!»

«Ο όρκος σας μας ικανοποιεί, αδελφέ Γουίλμντ, αλλά να είστε βέβαιος πως, αν τον παραβείτε, θα σας καεί η γλώσσα μέχρι που δε θα απομείνει κανένα της ίχνος, θα σας ξεριζωθούν τα μάτια και θα σας κοπούν τα αυτιά δίχως τον παραμικρό οίκτο».

«Έτσι να γίνει!»

Ο αδελφός Μπένσον πήρε από το τραπέζι μια αλυσίδα και ένα χρυσό μενταγιόν με το σύμβολο των φιδιών και το κρέμασε στο λαιμό του νέου μοναχού του τάγματος.

«Είστε πλέον ένας από εμάς. Σας συγχαίρω στο όνομα του Ανώτατου Συμβουλίου της Γοτθικής Λέσχης. Μπορείτε να βγάλετε τον επίδεσμο από τα μάτια».

Συγκινημένος, ο Γουίλμουτ Γουίτακερ υπάκουσε και πήρε στα δάχτυλά του το μενταγιόν με τα δύο αιώνια αντιμέτωπα φίδια. Τότε είδε, γεμάτος περηφάνια, πως το αληθινό πρόσωπο του θεού του ήταν η εικόνα του διαβόλου.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ

«Τα ιέραια ιου νου»

I

Ένας πράκτορας παρέδωσε ένα σημείωμα στην υπαστυνόμο Τέιλορ, όπου ο Σάμιουελ Κλαρκ Μουρ, ο θυρωρός της φοιτητικής εστίας Τανχόιζερ του Πανεπιστημίου Κορνέλ, την παρακαλούσε να του τηλεφωνήσει επείγοντως στον αριθμό που της υποδείκνυε.

«Πάει πολλή ώρα που τηλεφώνησε;» ρώτησε η Τέιλορ.

«Πήρε αρκετές φορές, η τελευταία ήταν πριν πέντε λεπτά περίπου. Του είπα πως τόσο εσείς όσο και ο ντετέκτιβ Φόουλερ βρισκόσασταν σε μια σύσκεψη και ήταν αδύνατο να σας περάσω την κλήση».

«Σε πειράζει να τον πάρεις εσύ, Άλντους; Εγώ πρέπει να βγω για μια στιγμή».

Η υπαστυνόμος χάθηκε στο βάθος του διαδρόμου, ενώ ο Άλντους ξανάμπαινε στο γραφείο, καθόταν στη θέση της και σχημάτιζε το νούμερο στο τηλέφωνο.

«Εστία Τανχόιζερ...»

«Σάμιουελ, εσύ είσαι;»

«Γεια σας, ντετέκτιβ Φόουλερ! Νόμιζα πως με είχατε ξεχάσει».

«Απουσιάζαμε όταν μας πήρες τηλέφωνο, λυπάμαι».

«Δεν πειράζει. Έχω καλά νέα για σας, ντετέκτιβ», είπε ο Σάμιουελ χωρίς να κρύβει την ικανοποίησή του.

«Βρήκες κάτι σχετικά μ' αυτό που ψάχναμε;»

«Θα' έλεγα πως βρήκα αυτό ακριβώς που ψάχνετε».

«Συγχαρητήρια, Σάμιουελ, μόλις κέρδισες ένα μετάλλιο διακεκριμένων υπηρεσιών».

«Είναι σίγουρο αυτό;» αντέδρασε με χιούμορ ο θυρωρός.

«Ας δούμε πρώτα περί τίνος πρόκειται».

«Είναι μια παλιά φωτογραφία χρώματος σέπια... κάπως φθαρμένη, αλλά αρκετά καθαρή για να δείτε ευκρινώς τα πρόσωπα μιας ομάδας εννέα φοιτητών της εστίας Τανχόιζερ το έτος 1955».

Ο Άλντους ανατρίχιασε σαν να είχε αισθανθεί το άγγιγμα ενός φαντάσματος.

«Κατάφερες να τους αναγνωρίσεις όλους;»

«Νομίζω πως ναι. Επιπλέον υπάρχει κάτι παράξενο στο κορμί του καθενός τους, κάτω από το κεφάλι τους».

«Έλα τώρα, Σάμιουελ, πες μου επιτέλους για τι πρόκειται».

«Είναι λέξεις, ντετέκτιβ. Εννέα λέξεις, μία για κάθε φοιτητή. Θα σας στείλω αμέσως ένα φαξ μόλις μου δώσετε το νούμερο».

«Για περίμενε μια στιγμή, γιατί δεν ξέρω τον αριθμό του φαξ του FBI...» είπε ο ντετέκτιβ, ενώ έψαχνε το σημειωματάριο του και το στυλό του. Κατόπιν πρόσθεσε: «Θα σου το δώσω αργότερα. Τώρα πες μου το καθένα από τα ονόματα των φοιτητών και τη λέξη που φαίνεται πάνω τους -πρέπει να είναι ψευδώνυμα».

«Ναι, πιθανόν. Ο πρώτος είναι ο Κένεθ Κόγκαν και η λέξη είναι "Πέτρα", δεύτερος ο Πολ Ντρέστερ και η λέξη είναι "Φως", τρίτος ο Τζον Σικ και η λέξη είναι "Αστέρι", τέταρτος ο Άνταμ Γκρόσλινγκ και η λέξη είναι "Γο..."»

Έπεσε μια σιωπή που συνοδεύτηκε από ένα είδος ρόγχου.

«Σάμιουελ; Σάμιουελ, πού είσαι; Τι σου συμβαίνει; Σάμιουελ; Σάμιουελ;» φώναξε, όμως το μόνο που κατάφερε να ακούσει ο Άλντους στο ακουστικό του τηλεφώνου του ήταν η ύστατη αγωνιώδης πνοή ενός καινούριου πτώματος.

«Τον σκότωσαν! Τον σκότωσαν οι παλιάνθρωποι!» φώναξε ο Άλντους με το πρόσωπο έξαλλο από τη λύσσα, μόλις η Τέιλορ επέστρεψε στο γραφείο της.

«Για ποιον μιλάς;» ρώτησε απορημένη.

«Σκότωσαν τον Σάμιουελ!»

«Το θυρωρό της εστίας;»

«Τον στραγγάλισαν ενώ μου μιλούσε στο τηλέφωνο!»

«Να πάρει και να σηκώσει, Άλντους! Νιώθω σαν να τον καταδικάσαμε εμείς σε θάνατο», είπε η υπαστυνόμος και αφέθηκε να πέσει εξουθενωμένη σε μια πολυθρόνα απέναντι του.

«Πού να το φανταστούμε πως θα του συνέβαινε κάτι τέτοιο! Οι

μπάσταρδοι μας παρακολουθούν, αντί να παρακολουθούμε εμείς εκείνους».

«Είναι τρομερό, αλλά δυστυχώς τώρα πια δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτόν...»

«Βεβαίως και μπορούμε!»

«Τι εννοείς;»

Ο Άλντους αναποκοκκίνισε.

«Να εκδικηθούμε το θάνατο του! Και μαζί με του άμοιρου του Σάμιουελ, να εκδικηθούμε για το θάνατο του Ντρέστερ, του Σικ, της Χαρτ, του Μούρλικεν, ακόμα και του Κόγκαν! Δεν πιστεύω πως παραμένει ακόμα ζωντανός, ύστερα απ' όλα αυτά».

«Ηρέμησε, Άλντους, εμείς είμαστε αστυνομικοί, όχι άγγελοι εκδικητές. Η δικαιοσύνη θα ασχοληθεί με την τιμωρία τους».

«Η δικαιοσύνη;» φώναξε ο ντετέκτιβ. «Γιατί δε ρωτάτε τον Σάμιουελ; Εμπρός, υπαστυνόμε, ρωτήστε τους νεκρούς αν επιθυμούν να δικαστούν οι δήμιοι τους! Γιατί δε ρωτάτε όλους τους δολοφονημένους του κόσμου τι θα έκαναν τους δημίους τους; Αν μπορούσαν, θα σηκώνονταν από τους τάφους τους και θα τους κατασπάραζαν αμείλικτα».

«Αυτό θα ήθελες να κάνεις στο φονιά του φίλου σου του Τομ;» ρώτησε η υπαστυνόμος. Ήξερε πως ο Άλντους είχε ανάγκη από εκτόνωση, λαχταρούσε να αποβάλει τον πόνο που αισθανόταν καθώς ξαναμάτωναν οι παιδικές του πληγές.

«Ναι, και θα το έκανα όχι μία, μα χίλιες φορές», είπε με φωνή βαριά από την απόγνωση.

«Νιώθεις καλύτερα τώρα;»

Ο Άλντους έκρυψε το πρόσωπο του στα χέρια του και πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Ειδοποίησα ήδη την Αστυνομία της Ίθακα. Θα έρθουν σε επαφή μαζί μας μόλις μάθουν κάτι», είπε τέλος.

«Ο άμοιρος ο Σάμιουελ, κι ήταν συμπαθητικό παιδί».

«Τηλεφώνησε για να μας πα πως είχε βρει μια φωτογραφία του 1955, με τους εννέα φοιτητές του Κορνέλ που ψάχναμε. Μου είπε πως πάνω στον καθένα υπήρχε μια λέξη. Ήθελε να μου στείλει ένα αντίγραφο της φωτογραφίας με φαξ, αλλά δεν ήξερα το νούμερο του FBI. Προτίμησα να περιμένω ώσπου να γυρίσετε...»

«Που να πάρει!... Βρισκόμασταν στο τέλος και τώρα θα πρέπει να ξαναρχίσουμε από την αρχή».

«Του ζήτησα να μου πει τα ονόματα των φοιτητών και το ψευδώνυμο του καθενός, αλλά έφτασε μόνο μέχρι τον τέταρτο της λίστας...» της είπε, δίνοντάς της το σημειωματάριο του όπου είχε σημειώσει τα ονόματα.

Η υπαστυνόμος εξέτασε για μερικά δευτερόλεπτα τη λίστα.

«Είναι μόνο όσοι έχουν πεθάνει».

«Την ώρα που μου έλεγε το όνομα του Γκρόσλινγκ, κατάλαβα μονάχα ότι το ψευδώνυμο του άρχιζε με τη συλλαβή "Γο". Εκείνη τη στιγμή θα πρέπει να...»

Η Τέιλορ σηκώθηκε και έψαξε στα χαρτιά του γραφείου της. Πήρε ένα ιδιόχειρο σημείωμά της και το κοίταξε για μερικές στιγμές πριν αναφωνήσει:

«Γοτθικός! Το ψευδώνυμο του Γκρόσλινγκ ήταν Γοτθικός! Είναι η μοναδική λέξη που αρχίζει με τη συλλαβή "Γο", σύμφωνα με τα ψευδώνυμα που μας έδωσαν οι νεαροί».

«Και τι μας χρησιμεύει που το μάθαμε; Αυτοί που πρόλαβε να μου πει ο Σάμιουελ είναι νεκροί, και εξακολουθούμε να μη γνωρίζουμε τίποτα για τα υπόλοιπα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν που παραμένουν εν ζωή. Ανάμεσα τους δε βρίσκονται μόνο τα προσεχή θύματα του Ταχυδακτυλουργού, αλλά, πιθανόν, κι ο ίδιος ο φονιάς».

Τους *διέκοψε* ξαφνικά το κουδούνισμα του τηλεφώνου πάνω στο γραφείο.

«Θα το σηκώσω εγώ», είπε η Τέιλορ.

«...»

«Βρήκατε το πτώμα;»

«...»

«Υπήρχε καμιά φωτογραφία πλάι του;»

«...»

«Φροντίστε να ειδοποιήσετε τους γονείς του».

«...»

«Σύμφωνοι, κρατήστε με ενήμερη για τα πάντα».

Η υπαστυνόμος έκλεισε το τηλέφωνο και άφησε έναν αναστεναγμό.

«Πλάι στο πτώμα δε βρήκαν καμιά *φωτογραφία*, μόνο μια μεγάλη λίμνη αίματος».

«Δεν τον στραγγάλισαν;»

«Όχι... του έκοψαν το λαιμό».

Ο κρυφός θρύλος

I

Στις οθόνες των υπολογιστών τους, ο Νίκολας και η Μπεθ μπόρεσαν να δουν μια τέλεια ψηφιακή εικόνα του Αγάλματος της Ελευθερίας και, πιο πέρα, σε απόσταση, τους ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης, να υψώνονται στον ουρανό σαν ένα μεσαιωνικό απόρθητο οχυρό.

«Τώρα καλύτερα να μην απομακρυνθούμε πολύ ο ένας από τον άλλον και να προχωρήσουμε με μεγάλη ταχύτητα πάνω από το νερό ώσπου να πλησιάσουμε στην ακτή. Μόλις φτάσουμε εκεί θα πάρουμε ύψος για να προσεγγίσουμε τον πυρσό. Αφού το αίνιγμα μιλούσε για τη φλόγα που έφτασε από τη θάλασσα, εκεί θα πρέπει να βρίσκεται αυτό που ψάχνουμε», πρότεινε ο Νίκολας, αναλαμβάνοντας χρέη αρχηγού της εκστρατείας.

«Η Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε η Μπεθ.

«Έτσι δε λέει ο θρύλος;»

Η Κάρολ παρέμενε σιωπηλή. Η λήψη αποφάσεων δεν ήταν δική της αρμοδιότητα.

«Αρχίζω την αντίστροφη μέτρηση για την απογείωση: τρία, δύο, ένα... μηδέν».

Επιτάχυναν τα σκάφη τους ταυτόχρονα, όπως στην εκκίνηση ενός αγώνα της Φόρμουλα Ένα. Πέταξαν πάνω από τον ποταμό Χάντσον σε ευθεία γραμμή και, σε ελάχιστο χρόνο, διέτρεξαν τα λιγοστά μίλια που τους χώριζαν από το νησί. Μόλις πλησίασαν, το σκάφος του Νίκολας άρχισε την άνοδο ακολουθούμενο από αυτά της Μπεθ και της Κάρολ, ώσπου έφτασε στο ύψος του πυρσού του αγάλματος. Η χρυσαφιά φλόγα της ελευθερίας βρισκόταν απέναντί τους. Όμως, εκείνη τη στιγμή, άκουσαν κάποιες εκρήξεις, ακολουθούμενες από κάτι ανατριχιαστικά σφυρίγματα που έλεγε πως θα τρυπούσαν τα αυτιά τους.

«Πυροβολούν! Κάποιος μας πυροβολεί από το άγαλμα!» φώναξε ο Νίκολας, αισθανόμενος το αίμα να κοχλάζει στις φλέβες του.

«Είναι οι Σκιές, ΝΚ, μας περιμένουν!» φώναξε η Κάρολ.

«Το ραντάρ μου εντόπισε τρεις στα παράθυρα της κορόνας!» είπε η Μπεθ.

«Πρέπει να διασκορπιστούμε, πριν καταφέρουν να μας πετύχουν!» είπε ο Νίκολας και, τραβώντας το διαστημικό του όπλο, όρμησε προς το κεφάλι του αγάλματος σαν να ήταν αποφασισμένος να πέσει πάνω του. Οι ριπές του πιστολιού του ήταν σαν λεπτές ακτίνες λείζερ, παρήγαν ένα συριστικό ήχο και χτυπούσαν το στεφάνι του αγάλματος βγάζοντας μεταλλικές σπίθες.

«Την πέτυχα! Την πέτυχα! Πέτυχα μια Σκιά!» φώναξε βλέποντας από ένα παράθυρο να βγαίνει μια γλώσσα φωτιάς που σύντομα έσβησε στον αέρα, ακολουθούμενη από ένα τρομαχτικό ουρλιαχτό.

«Τις είδες, ΝΚ; *Κατάφερες* να τις δεις;» ρώτησε ξεφωνίζοντας η Μπεθ, λες και βρισκόταν στ' αλήθεια μακριά από τον Νίκολας. Ήταν κι οι δύο τόσο συγκεντρωμένοι στο εικονικό παιχνίδι ώστε είχαν ξεχάσει την πραγματικότητα.

«Ναι, ναι, τις είδα! Είναι... είναι σαν φαντάσματα, σαν ζοφερά όντα σκεπασμένα με μαύρους μανδύες και μάσκες που κρύβουν τα πρόσωπά τους».

Η Μπεθ και η Κάρολ τράβηξαν επίσης τα όπλα τους και πλησίασαν στο στεφάνι του αγάλματος, χωρίς να πάνουν να κάνουν ατρόμητες περιστροφές με τα ανεπηρέαστα από τη δύναμη της βαρύτητας σκάφη τους και χωρίς να πάνουν να πυροβολούν. Οι σφαίρες των Σκιών έπεφταν σαν δηλητηριασμένα βέλη ολόγυρά τους, ώσπου δυο γλώσσες φωτιάς έσकाσαν στα παράθυρα και δύο στριγκλιές πιο μακάβριες κι από ενός βαμπίρ πνίγηκαν στο εσωτερικό του στεφανιού.

«Τις νικήσαμε! Τις ξεκάναμε!» φώναξε η Μπεθ ενθουσιασμένη.

«Αυτό ήταν μονάχα η αρχή, δεν πρέπει να παίρνουμε θάρρος», είπε η Κάρολ.

«Τώρα όλα είναι ήρεμα», είπε η Μπεθ.

Η Κάρολ κοίταζε γύρω της.

«Πού χώθηκε ο ΝΚ;» ρώτησε ανήσυχη, μη βλέποντας τον Νίκολας πουθενά.

«Είμαι εδώ κάτω, Κάρολ. Έκανα μια αναγνωριστική πτήση για να αποφύγω μια καινούρια έκπληξη», είπε ο Νίκολας.

«Καλύτερα ξανανέβα, δεν είμαι πολύ σίγουρη πως εκείνες οι τρεις Σκιές ήταν οι μόνες που φρουρούσαν τον πυρσό».

Ο Νίκολας ανέβηκε και, όλοι μαζί, κατευθύνθηκαν προς το δαυ-

λό όπου έκαιγε η χρυσαφιά φλόγα της ελευθερίας. Αλλά εκεί βρήκαν μια άλλη φλόγα, μικρότερη και γαλάζια, που έκαιγε κρεμασμένη στον αέρα.

«Είναι η αληθινή φλόγα της ελευθερίας!» είπε η Μπεθ, πιάνοντάς τη σαν να άγγιζε μια όμορφη φλόγα από γαλαζωπό κρύσταλλο.

«Ναι, Μπεθ, είναι το φως των διανοιών που φώτισε την ανθρωπότητα», πρόσθεσε η Κάρολ.

«Αυτό το φως είναι η Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Όχι, αλλά θα σας είναι χρήσιμο στην αποστολή σας. Αυτό το φως θα σας επιτρέψει να δείτε το αόρατο».

Ο Νίκολας πάτησε ένα κουμπί του τζόιστικ του και διαπίστωσε ότι ένα γαλάζιο φως είχε προστεθεί στα αντικείμενα που κουβαλούσε στο σακίδιο του. Κατόπιν είδε μια Σκιά να πλησιάζει αθόρυβα από την άλλη πλευρά του πυρσού. Χωρίς να πει τίποτα μετακίνησε τον εικονικό εαυτό του προς την αντίθετη κατεύθυνση, ώσπου στην οθόνη του εμφανίστηκε η εικόνα ενός κουκουλοφόρου πλάσματος από το υπερπέραν. Πυροβόλησε με το αυτόματο όπλο του και η σκιά διαλύθηκε μέσα σε φλόγες και στριγκλιές τρόμου.

«Τι συνέβη, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ ακούγοντας τους πυροβολισμούς.

«Τίποτα, ΜΧ, ήταν απλώς μια Σκιά που ήθελε να μας κάνει μια ακόμη δυσάρεστη έκπληξη. Την έστειλα στην Κόλαση».

Ο Νίκολας επέστρεψε κοντά στην Μπεθ και την Κάρολ.

«Τι θα κάνουμε τώρα;» ρώτησε.

«Εσείς πρέπει να αποφασίσετε τον προορισμό σας, ΝΚ», είπε η Κάρολ.

Τότε ο Νίκολας θυμήθηκε πως, στα βιντεοπαιχνίδια, μία φάση οδηγεί σε μια άλλη ώσπου να κατακτηθεί ο τελικός στόχος και εκείνοι είχαν μόλις ξεκινήσει την Αποστολή Ουροβόρος. Το φως της ελευθερίας που μόλις είχαν βρει στη βάση της φωτιάς του πυρσού δεν ήταν παρά η πρώτη φάση του παιχνιδιού. Έπρεπε να συνεχίσουν να αναζητούν τον τρόπο που θα έβγαιναν από εκεί.

«Θα πάμε από εδώ», είπε, αρχίζοντας να περπατάει γύρω από τη βάση της φωτιάς, ώσπου συνάντησε, στην άλλη πλευρά, μια μικρή πόρτα κλειστή.

«Πρέπει να είναι η πρόσβαση στο εσωτερικό του αγάλματος», υπέθεσε η Μπεθ.

Η Κάρολ είχε ακολουθήσει τα βήματά τους.

«Φαίνεται κλειστή», είπε.

«Ναι, και δε βλέπω ούτε πόμολο ούτε κλειδαριά για να την ανοίξω», γκρίνιαξε ο Νίκολας, σκεπτόμενος πως αυτή ήταν μια από τις μεγαλύτερες δυσκολίες των βιντεοπαιχνιδιών μυστηρίου: το να ανοίξεις τις άπειρες κλειστές πόρτες.

«Κάποιος τρόπος θα υπάρξει για να μπορούμε. Πρέπει να τον βρούμε», είπε η Μπεθ.

«Ίσως τα κλειδιά να μην είναι απαραίτητα», μουρμούρισε η Κάρολ.

«Μας υποδεικνύεις ένα δρόμο;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Απλώς σκέφτομαι φωναχτά».

Η Μπεθ και ο Νίκολας εξέτασαν την πόρτα σπιθαμή προς σπιθαμή για αρκετή ώρα χωρίς να βρουν τίποτα. Αλλά όταν ο Νίκολας άρχισε να εξετάζει την επιφάνεια της κάσας της, βρήκε μια ύποπτη σχισμή.

«Νομίζω πως ανακάλυψα τον τρόπο να την ανοίξω, MX».

«Πώς;»

«Στ' αριστερά, μια σχισμή στην κάσα».

«Τη βλέπω, ΝΚ».

«Ίσως χρειάζεται να χρησιμοποιήσουμε τίποτα ταυτότητας».

Η Μπεθ το σκέφτηκε μια στιγμή.

«Η κάρτες της ΠΣΝΑ», πρότεινε.

«Νομίζω πως έχουμε στα σακίδια».

Ο Νίκολας και η Μπεθ πίεσαν το πλήκτρο ελέγχου του τζοϊстик που άνοιγε ένα παράθυρο στις οθόνες τους με όλα τα αντικείμενα που κουβαλούσαν. Ενεργοποίησαν την κάρτα της ΠΣΝΑ, που φωτίστηκε εντονότερα μόλις πέρασε ο κέρσορας από πάνω της. Επέστρεψαν στην πόρτα και τα χέρια τους γλίστρησαν την κάρτα της ΠΣΝΑ μέσα στη σχισμή, οπότε είδαν τη μικρή πόρτα να ανοίγει μπροστά στα μάτια τους.

«Όλα είναι σκοτεινά εδώ μέσα», είπε ο Νίκολας δρασκελίζοντας την πόρτα. «Αλλά φαίνεται πως υπάρχει μια στριφογυριστή σκάλα».

«Θα είναι η σκάλα που κατεβαίνει μέσα από το μπράτσο του Αγάλματος της Ελευθερίας και, κατόπιν, συνεχίζει στο σώμα του ωσπου να φτάσει στη βάση», εξήγησε η Μπεθ.

«Θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε το φως της γαλάζιας φλόγας».

«Σύμφωνοι, ΝΚ. Ποιος θα κατέβει πρώτος;»

Η Κάρολ πρόλαβε την απάντηση του Νίκολας:

«Αυτή τη φορά θα το κάνω εγώ, ξέρω καλά το δρόμο», είπε.

Ενεργοποίησαν τη γαλάζια φλόγα στις οθόνες τους και τα εικονικά πρόσωπα του Νίκολας και της Μπεθ ακολούθησαν τις σκιές του κορμιού της Κάρολ στη στενή και απότομη στριφογυριστή σκάλα. Στο τέλος της μακριάς μεταλλικής κατασκευής βρήκαν το πάνω μέρος του βάθρου του αγάλματος, όπου είδαν τα ασανσέρ που κατέβαιναν ως το μουσείο.

Ετοιμάστηκαν να μπουν, αλλά μια Σκιά βγήκε προς συνάντησή τους, ρίχνοντας τόσες σφαίρες που στάθηκε αδύνατον να εγκαταλείψουν το καταφύγιο τους. Η Κάρολ κατέφυγε στο εσωτερικό του αγάλματος και δεν άργησε να ξεκάνει τη Σκιά με έναν εύστοχο πυροβολισμό, που την έκανε να φουντώσει σαν σπίρτο τη στιγμή που ανάβει.

Τα ασανσέρ τους οδήγησαν στο κατώτερο επίπεδο. Ο Νίκολας και η Μπεθ μπήκαν στο μουσείο και εκεί συνάντησαν πολύ κόσμο που κοίταζε τις εικόνες, τις μακέτες, τις επεξηγήσεις, τις φωτογραφίες και τους πίνακες με την ιστορία του Αγάλματος της Ελευθερίας.

«Κοιτάξτε αυτό!» φώναξε η Μπεθ, βλέποντας στο δάπεδο ένα κομμάτι ξύλο, κάτω από την ελαιογραφία του Γάλλου γλύπτη Φρεντερίκ Ογκίστ Μπαρτολντί.

Ο Νίκολας και η Κάρολ πλησίασαν και κοίταξαν το ξύλο, ενώ ολόγυρά τους μετακινούνταν οι εικονικοί επισκέπτες του μουσείου, χωρίς να δίνουν καμιά σημασία στους νεαρούς που, ντυμένοι αστροναύτες, είχαν καρφωμένα τα μάτια στο δάπεδο.

«Έχει ζωγραφισμένο ένα σημάδι, ένα είδος ρουνικού γράμματος», είπε ο Νίκολας μόλις το είδε.



«Είναι ένα ακόμα αίνιγμα;» ρώτησε η Μπεθ, παρ' όλο που γνώριζε την απάντηση.

«Ναι, αλλά αυτό το σημάδι μπορείτε να το ξεχάσετε για την ώρα».

Το εικονικό πρόσωπο του Νίκολας πλησίασε και πήρε το κομμάτι του ξύλου.

«Θα το φυλάξω στο σακίδιο, μέχρι να φτάσει η στιγμή για να το αποκωδικοποιήσουμε».

«Η πρώτη φάση της Αποστολής Ουροβόρος ολοκληρώθηκε», είπε η Κάρολ.

«Δεν ήταν και τόσο δύσκολο», δήλωσε ο Νίκολας.

«Δεν ήταν παρά η αρχή. Έπρεπε να συνηθίσετε να κινείστε στο παιχνίδι. Από δω και πέρα δε θα είναι τόσο απλό».

«Έτσι θα γίνει πιο ενδιαφέρον, δε θέλω να βαριέμαι», είπε η Μπεθ.

«Σε βεβαιώνω ότι δε θα βαρεθείς, ΜΧ».

«Και τώρα τι κάνουμε;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Θα βγούμε έξω, προτού το φερμπότ επιστρέψει στο Μανχάταν».

«Θα ταξιδέψουμε με το φέρι;» ρώτησε η Μπεθ απορημένη.

«Θα είναι πιο εύκολο από το να γυρίσουμε πίσω για να βρούμε τα σκάφη μας. Στο δρόμο θα σας μιλήσω για το αίνιγμα που θα ανοίξει τη δεύτερη φάση της Αποστολής Ουροβόρος».

Άφησαν το μουσείο και κατέβηκαν τη σκάλα ώσπου βγήκαν έξω από το Αγαλμα της Ελευθερίας. Ομάδες εικονικών απόμων πηγαίνον-έρχονταν πάνω στο νησί. Δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος από τις Σκιές. Και ενώ περπατούσαν στο δασωμένο πάρκο που οδηγούσε στο λιμάνι, η Κάρολ τους είπε:

«Το δεύτερο αίνιγμα της Αποστολής Ουροβόρος περιέχει τη λέξη "ρόδο", που αντιστοιχεί στο ψευδώνυμο του δεύτερου φοιτητή του Κορνέλ που υπέγραψε το συστατικό έγγραφο του Ιδρύματος Σύμ-μπαν, και λέει το εξής:

Ο χρόνος έσβησε το όνομά του,
και στη λήθη το όνομά του έμεινε.
Αλλά στον ανώνυμο τάφο του,
ένα όμορφο ρόδο άνθισε».

Η μονομαχία των ψιδιών

I

Η πληροφορία ότι δύο παιδιά της ΠΣΝΑ είχαν συζητήσει με το FBI για τους φόνους των επιστημόνων και την εξαφάνιση του Κένεθ Κόγκαν όχι μόνο δεν ανησύχησε τον Γουόλτερ Στακ, αλλά του προξένησε μια ευχάριστη έκπληξη.

Εκτός από τα ονόματα των νεαρών, το εκτεταμένο δίκτυο κατασκόπων της Γοτθικής Λέσχης τον είχε ενημερώσει και για το πού έμεναν, σε ποιο σχολείο φοιτούσαν και τι ακριβώς είχαν καταθέσει ενώπιον της υπαστυνόμου Τέιλορ και ενός άπειρου εισαγγελέα ανηλίκων. Ωστόσο, ο Στακ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί, τελικά, δεν είχαν αναφέρει στο FBI το παραμικρό σχετικά με το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων.

«Τι σκέφτεσαι για εκείνα τα παιδιά, Μπένσον;» ρώτησε ενώ δάγκωνε ένα στυλό και πηγαινοερχόταν στο γραφείο του.

«Νομίζω πως το πιο φρόνιμο θα ήταν να τα καθαρίσουμε το συντομότερο. Ακούσατε ήδη τη γνώμη του Συμβουλίου», αποκρίθηκε ο Μπένσον, παραλείποντας άλλες εκτιμήσεις. Για πρώτη φορά, ήταν κι ο Μπένσον καθιστός.

«Για τη γνώμη του Συμβουλίου δε μου καίγεται καρφί!» αναφώνησε ο Στακ θυμωμένα. «Στο κάτω κάτω δεν έχουν ιδέα με πόση δεξιοτεχνία ο Κόγκαν μας εμπόδισε την πρόσβαση στην Ουσία του Μυστηρίου. Κανένας στον κόσμο δεν ήταν πιο έξυπνος και πιο πανούργος από αυτόν. Αν ξεπαστρέψουμε τα παιδιά όπως θέλει το Συμβούλιο, θα χάσουμε και πάλι τα ίχνη της Ουσίας του Μυστηρίου και δεν είμαι ιδιαίτερα σίγουρος ότι θα τα ξαναβρούμε ποτέ».

«Οι χάκερ μας μπήκαν ήδη στο εικονικό παιχνίδι και βεβαιώνουν πως όπου να 'ναι θα τους προλάβουν. Στη συνέχεια θα τους ξεκάνουν. Εμείς θα έπρεπε να είχαμε κάνει το ίδιο και να αφήσουμε τους χάκερ μας να ανακαλύψουν πού έκρυψε η Κάρολ Ράμσεϊ την Ουσία του Μυστηρίου».

Ο Στακ κοντοστάθηκε στο κέντρο του γραφείου του και έβλεπε το πιγούνι του.

«Όχι, δεν εμπιστεύομαι τον Κόγκαν ούτε αυτή την Κάρολ Ράμσεϊ. Δεν αποκλείεται να έχουν προβλέψει ακόμα και κάποιον ιό ασφαλείας για να σβήσουν το παιχνίδι από το δίκτυο, αν συμβεί τίποτα στα παιδιά».

«Τι μπορούμε να κάνουμε τότε;»

«Να βασιستούμε σ' εκείνους όπως έκανε ο Κόγκαν και να περιμένουμε».

«Και αν πουν στο FBI ότι η Ουσία του Μυστηρίου βρίσκεται κρυμμένη σε ένα εικονικό παιχνίδι του Ίντερνετ;» ρώτησε ο Μπένσον, εκφράζοντας τις αμφιβολίες του μεγαλόφωνα.

«Δε θα το κάνουν. Επιλέχθηκαν ανάμεσα σε τόσους και τόσους για να αποκτήσουν την Ουσία του Μυστηρίου και το ξέρουν. Αν μιλούσαν στο FBI για το παιχνίδι των αινιγμάτων, θα την έχαναν για πάντα», υποστήριξε ο Στακ, δίνοντας και στον εαυτό του την απάντηση που αναζητούσε.

«Γι' αυτό δεν είπαν τίποτα στην Τέιλορ και στον Φόουλερ για το χάρτη της Νέας Υόρκης που τους παρέδωσε η Ράμσεϊ;»

«Τώρα σκέφτεσαι έξυπνα. Τα παιδιά διαθέτουν εξαιρετικό μυαλό και δε θα κάνουν λάθος. Θα βρουν την Ουσία του Μυστηρίου. Ο Κόγκαν το ήξερε και γι' αυτό τους διάλεξε για να αναλάβουν την αποστολή. Δεν μπορούμε να τους ξεκάνουμε προτού φτάσει η κατάλληλη στιγμή. Αλλά έχουμε καιρό ακόμα».

«Και, στο μεταξύ, τι θα πούμε στο Συμβούλιο;»

«Άφησέ το σ' εμένα. Εσύ φρόντισε να βρίσκονται πάντα υπό παρακολούθηση. Αλήθεια, έστειλες τα λουλούδια στην Γκάλαχερ μαζί με το σημείωμά μου;» ρώτησε ο Στακ, αλλάζοντας θέμα.

«Έκανα τα πάντα όπως μου υποδείξατε. Επίσης, μόλις έφτασε η φωτογραφία από την εστία Τανχόιζερ».

«Δώσ' τη μου να τη δω», είπε ο Στακ σμίγοντας τα φρύδια του.

Ο Μπένσον άνοιξε ένα φάκελο και έβγαλε μια πλαστική θήκη.

«Είναι λίγο λεκιασμένη από αίμα, θα φροντίσω να την καθαρίσω».

Ο Στακ κοίταξε τη φωτογραφία κουνώντας ικανοποιημένος το κεφάλι.

«Όχι, άφησέ την έτσι. Το αίμα την κάνει πιο ανθρώπινη».

«Τα ιέραια του νου»

2

Σε μια γωνιά του 52ου ορόφου του ουρανοξύστη των *Νιου Γιορκ Τάιμς*, ο Άλντους συμβουλευόταν το αρχείο της εφημερίδας. Εκείνο το πρωί, πριν βγει από το διαμέρισμά του, είχε δεχτεί ένα τηλεφώνημα από την αδερφή του την Πέμπι, που του ζητούσε μια χάρη:

«Θέλω να μου βρεις έναν άνθρωπο, Άλντους».

«Για ποιον πρόκειται;»

«Είναι μια γυναίκα, δεν ξέρω το όνομά της».

«Τότε, πώς θέλεις να τη βρω; Ρωτώντας κανένα μάγο;»

«Μην κάνεις φτηνά αστεία μ' αυτό το ζήτημα, Άλντους. Σε βεβαιώνω πως είναι κάτι πολύ σημαντικό για μένα. Ξέρω μόνο το όνομα του γιου της. Τον παράτησε αμέσως μόλις γεννήθηκε σε ένα ορφανοτροφείο του Νιούπορτ, στο Ρόουντ Άιλαντ».

«Πώς λέγεται ο γιος της;»

«Το όνομά του είναι Γουόλτερ Στακ».

«Περίμενε μια στιγμή, να βρω το σημειωματάριο μου και ένα στυλό», είπε ο Άλντους, ψάχνοντας στο τραπέζι του σαλονιού του διαμερίσματος του, που ήταν γεμάτο με παλιές εφημερίδες και αθλητικά περιοδικά, βιβλία, χαρτιά, CD κλασικής μουσικής, μερικά άδεια κουτάκια μπίρας και διάφορα λιγδωμένα περιτυλίγματα από κάποιο φαστφουντάδικο. «Εδώ είναι!» αναφώνησε τελικά.

«Μπορώ να φανταστώ σε τι χάλι βρίσκεται το διαμέρισμά σου».

«Μην αμφιβάλλεις, Πέμπι: χειρότερα κι από στάβλο. Για ξαναπές μου τα ονόματα».

Η Πέμπι επανέλαβε τα μοναδικά στοιχεία που γνώριζε, ενώ ο Άλντους τα πρόφερε χαμηλόφωνα καθώς τα έγραφε.

«Γουόλτερ Στακ, εγκαταλείφθηκε σε ένα ορφανοτροφείο του Νιούπορτ, στο Ρόουντ Άιλαντ...»

«Ναι, σωστά».

«Πότε γεννήθηκε;»

«Χρειάζεται;»

«Είσαι δημοσιογράφος, Πέμπι, μη μου κάνεις γελοίες ερωτήσεις».

«Δεν είναι γελοίες ερωτήσεις, αλλά δεν το ξέρω».

«Και δεν μπορείς να ρωτήσεις κάποιον;»

«Όχι, δεν ξέρω ποιον να ρωτήσω».

«Πες μου κάτι, Πέμπι. Για ποιο λόγο θέλεις να βρω αυτό το άτομο;»

«Δεν μπορώ να σου πω, είναι μυστικό».

«Πάντα έλεγες πως ανάμεσά μας δεν υπήρχαν μυστικά».

«Αυτή τη φορά είναι διαφορετικό, Άλντους. Θα σου τα πω μια άλλη στιγμή, σ' το υπόσχομαι... Θα σε καλέσω για δείπνο και θα σου τα διηγηθώ όλα».

«Πες μου μονάχα αν είσαι ευτυχισμένη μ' εκείνο τον παρατημένο γιο».

«Ναι, Άλντους, είμαι. Μα μη με ρωτάς τίποτ' άλλο γι' αυτόν, μόλις τώρα τον γνώρισα».

«Καλά, εντάξει... δε θέλω να σε πιέσω, αλλά τουλάχιστον πες μου πόσος περίπου καιρός πέρασε αφότου τον παράτησαν στο ορφανοτροφείο».

«Τώρα πρέπει να είναι καμιά τριανταπενταριά χρονών».

«Καλά, από το τίποτα κάτι είναι κι αυτό...»

«Θα βρεις τη μητέρα του;»

«Δεν ξέρω, Πέμπι, θα δω τι μπορώ να κάνω. Θα μιλήσω με μια καλή μου φίλη του Τμήματος Εξαφανισθέντων Ατόμων, ίσως θα μπορούσε να με βοηθήσει».

«Μακάρι!»

«Σκέφτηκες πως ίσως εκείνη η γυναίκα δεν επιθυμεί να βρεθεί;»

«Μην ανησυχείς γι' αυτό, εκείνη δε θα το μάθει ποτέ».

Όμως εκείνο το πρωί ο ντετέκτιβ δεν βρισκόταν στα αρχεία των *Νιου Γιορκ Τάιμς* για να βρει στοιχεία για μια άγνωστη μάνα που είχε εγκαταλείψει το νεογέννητο γιο της σε ένα ορφανοτροφείο του Νιούπορτ. Με τέτοιες ειδήσεις δεν ασχολούνταν οι εφημερίδες. Αυτή τη δουλειά την είχε αναθέσει τηλεφωνικά στην Άω Χάρντγουι, μια συνάδελφο του από την αστυνομική ακαδημία με την οποία είχε μια ρομαντική σχέση στα νιάτα του και την είχε έκτοτε ξανασυναντήσει κάνα δυο φορές.

Εκείνο το πρωί στα αρχεία των *Νιου Γιορκ Τάιμς* ο Άλντους αναζητούσε κάτι τόσο συγκλονιστικό, όσο η αυτοκτονία ενός άντρα που, το 1949, είχε κόψει μόνος του το κεφάλι του με μια γκιλοτίνα. Και, απ' όσο γνώριζε, δεν έπρεπε να υπάρχουν πολλές τέτοιες ειδή-

σεις στα χρονικά των εφημερίδων της Νέας Υόρκης, στη διάρκεια της ιστορίας της.

Ο Άλντους δεν έπεσε έξω. Μόλις εισήγαγε την ερώτηση, στην οθόνη του υπολογιστή εμφανίστηκε μια τυπωμένη σελίδα των *Νιου Γιορκ Τάιμς* με ημερομηνία 25 Νοεμβρίου του 1949, όπου ξεχώριζε ο ακόλουθος τίτλος:

**ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΡΑΤΟΜΗΜΕΝΟΣ
Ο ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ**

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΚΡΟΣΛΙΝΓΚ

Ο κρυφός θρύλος

2

Καθώς ο Νίκολας περπατούσε προς το σπίτι του στη λεωφόρο Λέ-ξινγκτον, δεν έπανε να αναρωτιέται για το νόημα που μπορούσε να έχει το καινούριο αίνιγμα της Κάρολ. Το επανέλαβε νοερά πολλές φορές, λέγοντας πως, ίσως, το κλειδί για να λύσει το γρίφο βρισκόταν στη λέξη «τάφος». Αφού το αίνιγμα έλεγε πως *ο χρόνος έσβησε το όνομα του, και στη λήθη το όνομά του έμεινε, αλλά στον ανώνυμο τάφο του, ένα όμορφο ρόδο άνθισε*, ο Νίκολας ήταν πεισμένος πως έπρεπε να βρεθεί ο τάφος όπου είχε φυτρώσει εκείνο το άνθος. Αλλιώς ήταν αδύνατο να λυθεί το αίνιγμα. Όμως δεν είχε ιδέα για το πόσα νεκροταφεία υπήρχαν στη Νέα Υόρκη, ούτε πού να τα βρει.

Αυτά αναλογιζόταν ο Νίκολας, όταν μια αναπάντεχη νεροποντή τον υποχρέωσε να βρει καταφύγιο κάτω από τη μαρκίζα της εισόδου ενός εμπορικού κέντρου, όπου έμπαιναν ασταμάτητα γυναίκες όλων των ηλικιών με σκυμμένους τους ώμους και πρόσωπα τρομαγμένα από τις βροντές που έσκαγαν πάνω από τα κεφάλια τους. Εκείνος όμως στάθηκε έξω, παρατηρώντας το πώς φωτιζόταν ο ουρανός κάθε φορά που τον διέσχιζαν οι κεραυνοί. Η βουή της καταιγίδας έπνιγε

το θόρυβο των αυτοκινήτων, που περνούσαν μπροστά του σαν θαμπές εικόνες λόγω της πυκνής κουρτίνας που δημιουργούσε εκείνος ο απρόσμενος κατακλυσμός.

Περίμενε να κόψει κάπως η βροχή και τότε έτρεξε στο σπίτι του στην 114η Οδό, πολύ κοντά στο πάρκο Τζέφερσον. Τα γκρίζα σύννεφα παραμέρισαν και μεγάλα κομμάτια ενός χλομού γαλάζιου ουρανού φάνηκαν πάνω από το Μανχάταν.

Την απογευματινή εκείνη ώρα η μητέρα του δεν ήταν σπίτι και ο πατέρας του δεν θα επέστρεφε πριν νυχτώσει. Ο Νίκολας ένωσε ελεύθερος να κάνει ό,τι του άρεσε χωρίς να χρειαστεί να δώσει εξηγήσεις. Από τότε που τους κάλεσε το FBI, παρ' όλο που η μητέρα του τον θεωρούσε ήρωα, τον είχε διαρκώς από κοντά: *Τι κάνεις, Νίκολας; Πού πας; Τι ψάχνεις εκεί, Νίκολας; Δεν έχεις μαθήματα να μελετήσεις, Νίκολας; Πάλι συνδέθηκες στο Ίντερνετ, Νίκολας;* Ερωτήσεις σαν κι αυτές, που ποτέ πριν δεν ήταν αναγκασμένος να απαντήσει, του είχαν γίνει τώρα τόσο καθημερινές όσο το σάντουιτς με ζαμπόν, τυρί, ένα φύλλο μαρούλι και μαγιονέζα, που η μητέρα του του άφηνε πάντα έτοιμο για κολατσιό.

«Πρέπει να τρέφεις καλά, Νίκολας, βρίσκεσαι σε μια δύσκολη ηλικία», συνήθιζε να του λέει.

Μπήκε στην κουζίνα, άνοιξε το ψυγείο, πήρε το ανάμεικτο σάντουιτς του και ένα σοκολατούχο γάλα, και έκλεισε την πόρτα χτυπώντας την ελαφρά με το δεξί του μπράτσο. Στο διάδρομο έβγαλε σιγά σιγά το περιτύλιγμα του σάντουιτς και, μπαίνοντας στην κάμαρά του, το δάγκωσε σαν να μην είχε βάλει για βδομάδες ούτε μπουκιά στο στόμα του. Είχε μια τρομερή πείνα. Έβγαλε το καλαμάκι από το νάιλον, το έμπηξε στο κουτί με το γάλα κι άνοιξε τον υπολογιστή. Μέχρι να εμφανιστεί στην οθόνη η επιφάνεια εργασίας των Windows, δεν απέμενε στα χέρια του ούτε ψίχουλο από το σάντουιτς. Μπήκε στο Ίντερνετ και, πριν ακόμη ανοίξει η αρχική σελίδα, έκανε κλικ στην μπάρα εργαλείων πάνω στο εικονίδιο του Google. Με το που εμφανίστηκε το πλαίσιο αναζήτησης, πληκτρολόγησε βιαστικά: Νεκροταφεία της Νέας Υόρκης.

Στη στιγμή, τα δέκα πρώτα αποτελέσματα της αναζήτησης βρίσκονταν στην οθόνη του. Διάβασε φωναχτά την παράθεση αποσπασμάτων του πρώτου, σαν να μιλούσε στον εαυτό του:

«Τα πιο γοητευτικά νεκροταφεία του κόσμου... Ο κόσμος είναι

γεμάτος γοητευτικά νεκροταφεία όπου... Στη λεωφόρο Μπρόντγουεϊ της Νέας Υόρκης, απέναντι από τη Γουόλ Στρητ και κοντά στο...»

Ο Νίκολας έκανε κλικ στην περίληψη, ενώ σκεφτόταν ότι έπρεπε διάννα σ' αυτό που έψαχνε. Περίμενε να φορτωθεί η σελίδα ρουφώ-ντας την τελευταία γουλιά της σοκολάτας του.

Ήταν ένα άρθρο που ο συγγραφέας του το υπέγραφε με το ψευ-δώνυμο «πύρινηπεταλούδα». Έριξε μια βιαστική ματιά στη σύνοψη κάτω από τον τίτλο και διαπίστωσε πως αναφερόταν στα δημοφιλή, για κάποιο λόγο, νεκροταφεία του κόσμου... Ο Νίκολας ποτέ δεν εί-χε φανταστεί πως ένα νεκροταφείο θα μπορούσε να είναι ένας τόπος ελκυστικός για να κάνεις μια τουριστική επίσκεψη, οπότε, χωρίς να σταθεί σε λεπτομέρειες, σκρολάρισε προσπερνώντας τα κοιμητήρια της Πράγας, της Ρώμης, του Παρισιού και του Λονδίνου, ώσπου έ-φτασε σ' εκείνο που τον ενδιέφερε: «Νέα Υόρκη, ο μικρός κήπος». Το άρθρο δεν έλεγε αν στο νεκροταφείο τής εκκλησίας της Αγίας Τριάδας υπήρχε κάποιος ανώνυμος τάφος, αν και του τράβηξε την προσοχή το ότι μιλούσε για μαυρισμένες από τον καιρό ταφόπετρες και για κάποιες επιφανείς προσωπικότητες της Νέας Υόρκης που εί-χαν θαφτεί εκεί. Στην αρχή το αίνιγμα έλεγε ότι ο καιρός έσβησε το όνομά του... και σκέφτηκε πως, ίσως, κάποια από εκείνες τις ταφό-πετρες θα έπρεπε να πάει να βρει.

Κοίταξε το ρολόι του: έξι το απόγευμα. Αν δεν χασομερούσε, προλάβαινε ακόμα να πάρει το μετρό και να φτάσει στη Γουόλ Στρητ πριν νυχτώσει. Έτσι, δίχως δισταγμό, έβγαλε από την ντουλάπα το α-διάβροχο μπουφάν του, πήρε μερικά δολάρια από το κουτάκι με τις οικονομίες του και έφυγε από το σπίτι ελπίζοντας να μη διασταυρω-θεί με τη μητέρα του στο ασανσέρ ή βγαίνοντας από το κτίριο.

Η λεωφόρος Λέξινγκτον είχε ξαναβρεί τους ρυθμούς της μετά την πρόσφατη μπόρα. Ο κόσμος βάδιζε ξανά στα πεζοδρόμια χωρίς φόβο μήπως βραχεί, και στο δροσερό αέρα, που ο Νίκολας ανάσανε βγαίνοντας από το σπίτι του, επικρατούσε η γαλήνη που ακολουθεί πάντα την καταιγίδα.

Στον πίνακα πληροφοριών του σταθμού είδε πως η πράσινη γραμμή θα τον οδηγούσε κατευθείαν στη Γουόλ Στρητ και υπολόγι-σε πως σε λιγότερο από μισή ώρα θα βρισκόταν εκεί. Φτάνοντας στο σταθμό της Γουόλ Στρητ, οι πόρτες του μετρό άνοιξαν δίχως να υποψιαστεί ότι δύο σκιές, κρυμμένες ανάμεσα στους σιωπηλούς επι-βάτες του βαγονιού, ακολουθούσαν αθέατες τα βήματά του. Δύο

σκιές που δεν ήταν εικονικές, όπως στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων, αλλά δύο άτομα με σάρκα και οστά όπως ο ίδιος.

Ο Νίκολας βγήκε από τη Γουόλ Στρητ στη λεωφόρο Μπρόντγουεϊ και δεν χρειάστηκε να ρωτήσει κανέναν για το πώς θα φτάσει στην Αγία Τριάδα. Η εκκλησία βρισκόταν ακριβώς απέναντι του και ο οξυκόρυφος γοτθικός πύργος της υψωνόταν στον ουρανό μ' έναν τρόπο ολόιδιο με τους γύρω ουρανοξύστες της περιοχής του Χρηματιστηρίου, σε βαθμό που να συγχέεται μαζί τους. Έβγαλε το κινητό του και πήρε την Μπεθ.

«Γεια σου, Νίκολας».

«Δεν έχω πολύ χρόνο, Μπεθ».

«Πού βρίσκεσαι; Ακούω πολύ θόρυβο».

«Στη Γουόλ Στρητ, απέναντι από την εκκλησία της Αγίας Τριάδας, ίσως βρήκα τον ανώνυμο τάφο. Ήθελα απλώς να το ξέρεις».

«Σίγουρα;» ρώτησε η Μπεθ.

«Νομίζω πως ναι, αλλά τα λέμε αργότερα, τώρα δεν μπορώ να σου πω λεπτομέρειες».

«Έχε συνέχεια το νου σου, Νίκολας».

«Θα τον έχω, μην ανησυχείς για μένα», είπε, νιώθοντας περήφανος για τον εαυτό του.

Ολόγυρά του, τα στελέχη του νεοϋορκέζικου Χρηματιστηρίου που μπαινόβγαιναν στα γραφεία τους κινούνταν με την ίδια ταχύτητα που κινούνταν τα εκατομμύρια που χειρίζονταν. Ο Νίκολας διέσχισε τη λεωφόρο και στάθηκε μπροστά στην πύλη του ναού, όπου διαπίστωσε πως οι πόρτες ήταν ακόμα ανοιχτές. Στο εσωτερικό του, μερικές ομάδες τουριστών παρατηρούσαν με μοναστική σιωπή το αρχιτεκτονικό στυλ της Γοτθικής Αναβίωσης στα βιτρό και στην όλη κατασκευή.

Δίχως να αντιληφθεί την παρουσία των σκιών που τον κατασκόπευαν, ο Νίκολας αναζήτησε στον πλαϊνό τοίχο κάποια πόρτα που να βγάζει στο νεκροταφείο της εκκλησίας, αλλά αυτή που βρήκε ήταν κλειστή, όπως και η άλλη που διέκρινε στο απέναντι κλίτος. Ίσως, σκέφτηκε, η μόνη ανοιχτή είσοδος να βρισκόταν στο δρόμο. Ξαναβγήκε και ακολούθησε το σιδερένιο κιγκλίδωμα που περικύκλωνε εκείνον το «μικρό κήπο» της Νέας Υόρκης, όπως τον είχε αποκαλέσει η «πύρινηπεταλούδα» στο άρθρο της. Εκεί όμως δεν υπήρχε καμιά πόρτα για να μπει στο κοιμητήριο. Ωστόσο, απέξω, μπόρεσε να δει ότι όλοι οι τάφοι καλύπτονταν από ένα φροντισμένο γκαζόν, από το

οποίο εξείχαν οι επιτύμβιες πλάκες. Πλάκες λευκές οι περισσότερες, και άλλες μαυρισμένες, εξαιτίας του χρόνου και της έκθεσης τους στα καπρίτσια του καιρού. Όμως πρόσεξε πως οι πλάκες στην πλειονότητά τους δεν είχαν σκαλισμένη καμιά επιγραφή πάνω τους. Τίποτα, ούτε ένα μηδαμινό σημάδι που θα επέτρεπε να καταλάβεις ποιο πρόσωπο και πότε είχε θαφτεί από κάτω τους. «Ο χρόνος έσβησε το όνομά του, και στη λήθη το όνομά του έμεινε», απήγγειλε ο Νίκολας, επαναλαμβάνοντας την αρχή του αινίγματος που η Κάρολ τους είχε αναθέσει να λύσουν. Οπότε, δεν του απέμενε καμιά αμφιβολία πως έπρεπε να πηδήσει το σιδερένιο κιγκλίδωμα, αν ήθελε να βρει το ρόδο σε κάποιον από εκείνους τους ανώνυμους τάφους.

Αποφεύγοντας τις αιχμηρές άκρες του κιγκλιδώματος, πήδησε επιδέξια από την άλλη πλευρά. Για μια στιγμή ένωσε σαν λωποδύτης που υπερβαίνει ξεδιάντροπα τα όρια του νόμου ή, κάτι ακόμα πιο σοβαρό, σαν ένας συλητής τάφων. Αν κάποιος τον ανακάλυπτε και οι γονείς του μάθαιναν τι έκανε εκεί, πιθανότατα θα κατέληγε εσωτερικός σε κανένα αναμορφωτήριο για απροσάρμοστους νέους του Μπρονξ, όπως του είχε πει η Μπεθ αστειευόμενη κάποια φορά.

Με την καρδιά του να βροντοχτυπά στο στήθος του, ο Νίκολας άρχισε να διατρέχει το «μικρό κήπο» κάνοντας ζιγκ ζαγκ. Το αδύναμο φως του δειλινού μετά βίας αρκούσε για να κοιτάξει καθεμιά από τις ανώνυμες ταφόπλακες, ψάχνοντας να δει αν είχαν γραμμένο κάποιο όνομα. Όμως, όσο ο Νίκολας εισχωρούσε στο μισοσκοτάδο του κοιμητηρίου, τόσο ένιωθε να μεγαλώνει μέσα του ένας ανεξέλεγκτος τρόμος, μήπως ξαφνικά ανοίξει η γη κάτω από τα πόδια του και τον καταπιεί ανάμεσα σε σαπισμένα ζόμπι. Γι' αυτό περνούσε δίπλα από τους τάφους δίχως να τολμάει να τους κοιτάξει.

Έφτασε στο βάθος εκείνου του «μικρού κήπου» με την αίσθηση ότι βάδιζε επί ώρες στα μονοπάτια που ήταν χαραγμένα πάνω στο γκαζόν. Κάτι μέσα του του έλεγε να φύγει, να το σκάσει από εκείνο τον πένθιμο και σκοτεινό τόπο προτού να είναι πολύ αργά. Αλλά δεν ήταν διατεθειμένος να εγκαταλείψει το παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων. Αν το ρόδο βρισκόταν εκεί, έπρεπε να το βρει. Έτσι, οπλίστηκε με θάρρος και πέρασε τρέμοντας πίσω από την εκκλησία. Από την άλλη πλευρά του ναού υπήρχαν διασκορπισμένες τόσες ταφόπετρες όσες και από την πλευρά που ο Νίκολας είχε μόλις διασχίσει. Ωστόσο, τώρα έβλεπε μπροστά του τους αναμμένους φανοστάτες της λεωφόρου Μπρόντγουεϊ, που προηγουμένως τους είχε πίσω

του. Και εκείνη η επαφή με τον κόσμο των ζωντανών καταλάγιασε τον πανικό που αισθανόταν.

Ο Νίκολας βάδισε και πάλι ανάμεσα στους τάφους και μπροστά σε μια ταφόπλακα είδε κάτι που έλαμπε αδύναμα στο σκοτάδι. Πλησίασε σιγά σιγά και ανακάλυψε πως ένα όμορφο κόκκινο ρόδο φύτρωνε ανάμεσα στο υγρό *χορτάρι* εκείνου του σαηνευτικού κοιμητηρίου. Η *πάχνη* του δειλινού είχε αποθέσει μερικές σταγόνες πάνω στα πέταλά του, που στραφτάλιζαν σαν μικροσκοπικά αστέρια ανακλώντας τα δυνατά φώτα του δρόμου. Τότε άρχισε να φυσάει ο άνεμος, και οι σκιές της νύχτας καταβρόχθισαν ανελέητα τις ψηλές κορφές του *Μανχάταν*.

Η μονομαχία των ψιδιών

2

Αν και έβρεχε με το τουλούμι, η Σούζαν στεκόταν στην Πέμπτη Λεωφόρο, απέναντι από τα στούντιο του NBC στο Ροκφέλερ Σέντερ, με μια ομπρέλα στο ένα χέρι, ενώ με το άλλο πάσχιζε να τραβήξει την προσοχή των ταξιτζήδων που έτρεχαν ολοταχώς προς το νότιο *Μανχάταν*, αφήνοντας έναν υδάτινο στρόβιλο πίσω από τα κίτρινα αμάξια τους. *Φορούσε* ένα μπέζ ανοιχτό ταγέρ και ψηλοτάκουνα παπούτσια, που δεν εμπόδισαν όμως τα πόδια της να βραχούν ως τους αστραγάλους. Ήταν κάποια περαστικά, ταξιδιάρικα σύννεφα, που αποφάσισαν να διαγεύσουν τις μετεωρολογικές προβλέψεις για το απόγευμα στη Νέα Υόρκη, ρίχνοντας αμέτρητες αστραπές και κεραυνούς στις κορυφές των ουρανοξυστών, θαρρείς και ο ίδιος ο Δίας είχε βαλθεί να καταστρέψει την πόλη. Αν η Σούζαν είχε υποπτευθεί την ένταση της καταιγίδας, θα είχε δεχτεί ευχαρίστως την προσφορά του Γουόλτερ Στακ, όταν το πρωί την κάλεσε να επισκεφθεί το μουνσείο κέρινων ομοιωμάτων του μεγάρου του στο Γκρίνουιτς Βίλατζ.

«Θα στείλω τον Μπένσον να σε πάρει στις πέντε», της είχε πει.

Αλλά εκείνη είχε επιμείνει πως, για να μην τον ενοχλήσει, θα έ-

παίρνε ένα ταξί από τα στούντιο. Και τώρα η ώρα είχε πάει πεντέμισι και ακόμα δεν είχε βρει ελεύθερο ταξί.

«Αν δεν ήσουν τόσο πεισματάρη, δε θα γινόσουν παπί», της είπε ο Στακ γελώντας, όταν την υποδέχτηκε στην είσοδο του σπιτιού του.

«Ελπίζω να μη φοβάσαι ότι θα σου καταστρέψω το πάτωμα», του αντιγύρισε η Σούζαν, ενώ τίνιζε τα νερά από τα ρούχα της.

«Και βέβαια το φοβάμαι, αγαπητή μου, αλλά τι να κάνουμε;»

«Για να πω την αλήθεια, αισθάνομαι τόσο άβολα, σαν να έκανα ντους ντυμένη».

«Καλύτερα λοιπόν να βγάλεις αυτό το όμορφο συνολάκι, πριν αρπάξεις κάνα συνάχι».

«Δε γίνεται να μείνω τσίτσιδη».

«Ούτε εγώ θα το επέτρεπα. Σήμερα το πρωί έκανα κάτι δουλειές για το Μεσαιωνικό Πάρκο και πέρασα από την Πεντηκοστή Έβδομη Οδό για ψώνια. Άφησα στην κάμαρά σου μερικά άνετα ρούχα για να κυκλοφορείς στο σπίτι και μερικά φορέματα κατάλληλα για την εποχή. Ελπίζω να σου αρέσουν...»

«Η κάμαρά μου, μερικά ρούχα, φορέματα;...» ρώτησε η Σούζαν απορημένη.

«Ναι, το σκέφτηκα καλά και πιστεύω πως είναι το πιο σωστό, δεδομένων των περιστάσεων», είπε ο Στακ πλησιάζοντάς την. Ακούμπησε απαλά τα χέρια του στους ώμους της και, καρφώνοντας τα μάτια του στα δικά της, πρόσθεσε: «Θέλω να μείνεις μαζί μου».

«Ω Γουόλτερ, είσαι αδιόρθωτος!»

«Σου το είπα πως ήμουν κάπως άτακτο παιδί».

«Μα αφού μόλις γνωριστήκαμε!»

Ο Στακ την αγκάλιασε.

«Γνωριζόμαστε αρκετά για να μπορέσουμε να μένουμε μαζί αιώνια».

«Ακούγεται πολύ ρομαντικό, αλλά δε μ' αρέσει να προχωρώ τόσο βιαστικά», του ψιθύρισε στο αυτί.

Παρ' όλο που λαχταρούσε να του μιλήσει για το παρελθόν της, για τις απογοητεύσεις της, για τις ερωτικές της αποτυχίες, η τελευταία από τις οποίες ήταν τόσο οδυνηρή που δεν ήθελε να τη θυμάται, η Σούζαν σκέφτηκε πως δεν ήταν η στιγμή για εκμυστηρεύσεις, πως ήταν πάρα πολύ νωρίς για να εμπιστευτεί και πάλι έναν άντρα.

«Πέρασες ήδη εδώ μια νύχτα, γιατί δεν μπορείς να περάσεις κι αυτή; Και την αυριανή, τη μεθαυριανή, και...»

Η Σούζαν τοποθέτησε το δείκτη του χεριού της πάνω στο στόμα του Στακ.

«Σσς! Μη συνεχίζεις, σε παρακαλώ... Δε θέλω να σκέφτομαι το αύριο. Με φοβίζει να αναλογίζομαι το μέλλον. Είμαι τόσο ευτυχισμένη τώρα...» είπε, πλησιάζοντας τα ρόδινα χείλη της στο στόμα αυτού του άντρα που, χωρίς να ξέρει πώς, είχε ερωτευτεί.

«Τα ιέραια ιου νου»

3

«Ρίξτε μια ματιά σ' αυτές τις ειδήσεις», είπε ο Άλντους, αφήνοντας μερικά τυπωμένα αντίγραφα των *Νιου Γιορκ Τάιμς* να πέσουν πάνω στο τραπέζι του γραφείου της υπαστυνόμου Τέιλορ.

Νιου Γιορκ Τάιμς

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 1949

**ΠΕΘΑΝΕ ΚΑΡΑΤΟΜΗΜΕΝΟΣ
Ο ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ**

ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΚΡΟΣΛΙΝΓΚ

Σύμφωνα με ανακοίνωση της Αστυνομίας της Νέας Υόρκης, το άψυχο σώμα του εκατομμυριούχου Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ βρέθηκε χθες το απόγευμα από έναν υπηρέτη του στα υπόγεια του πολυτελούς μεγάρου του στο Γκρίνουιτς Βίλατζ. Αν και

ο εκπρόσωπος Τύπου της αστυνομίας δεν αποκάλυψε κατένε άλλο στοιχείο σχετικά με τις συνθήκες του θανάτου του, πηγές που πρόσκεινται στο περιβάλλον του θανόντος δήλωσαν στην εφημερίδα ότι το πτώμα του μεγιστάνα του πε-

τρελαίου είχε χωρισμένο το κεφάλι από τον κορμό, και λόγω αυτού όλα συγκλίνουν προς την υπόθεση ότι πρόκειται περί ενός τρομερού εγκλήματος. Ο θανάων, Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ, εθεωρείτο ένας από τους πλουσιότερους ανθρώπους της Νέας Υόρκης, αφότου, το 1925, αγόρασε για μια χούφτα δολάρια τα εδάφη των εκτεταμένων πετρελαιοπηγών του στην έρημο της Αριζόνας. Έκτοτε, οι ε-

πιχειρήσεις του επεκτάθηκαν σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες, καθιστώντας τον έναν από τους πιο ισχυρούς άνδρες της χώρας, παρ' όλο που σπάνια συμμετείχε στις δραστηριότητες της κοσμοπολίτικης κοινωνίας της Νέας Υόρκης και απείχε γενικά από τα κοινά. Η κηδεία του θα λάβει χώρα στον Καθεδρικό του Αγίου Πατρικίου, όπου και εκκλησιαζόταν συχνά.

«Μα αυτό το ξέραμε ήδη», είπε η Τέιλορ.

«Διαβάστε την επόμενη είδηση».

Η υπαστυνόμος κάρφωσε τα μάτια της στον τίτλο.

Νιου Γιρκ Τάιμς

Κυριακή, 2 Δεκεμβρίου 1949

ΜΙΑ ΤΕΛΕΤΟΥΡΓΙΚΗ ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΡΙΤΣΑΡΝΤ ΓΚΡΟΣΛΙΝΓΚ

Αστυνομικές πηγές βεβαίωσαν τους *Νιου Γιρκ Τάιμς* ότι ο διάκαρκατομήσεως θάνατος του εκατομμυριούχου Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ ίσως οφείλεται σε τελετουργική αυτοκτονία, σύμφωνα με τα στοιχεία που βρέθηκαν στο μέγαρό του στο Γκρίνουιτς

Βίλατζ. Προς αυτή την κατεύθυνση συγκλίνει και η ιατροδικαστική έρευνα, τείνοντας στο συμπέρασμα ότι ήταν ο ίδιος ο μεγιστάνας του πετρελαίου εκείνος που ενεργοποίησε την γκιλοτίνα, αφήνοντας την κοφτερή ατσάλινη λεπίδα να πέ-

σει και να του προκαλέσει ακαριαίο θάνατο. «Ο υποτίθεται εκτελεσθείς δεν είχε δεμένα τα χέρια του», δήλωσε ένας από τους ιατροδικαστές που παρέστησαν στην αποκομιδή του πτώματος.

Παρ' όλο που η εφημερίδα δεν είχε πρόσβαση στο έγγραφο, οι εν λόγω θέσεις ενισχύονται, όπως φαίνεται, από μια χειρόγραφη επιστολή του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ, γραμμένη λίγο πριν πεθάνει: «Το τελετουργικό εκπληρώθηκε, πλήρως με την ίδια μου τη ζωή την προδοσία του μαθητή μου». Η γκιλοτίνα που χρησιμοποιήθηκε από τον Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ ως όργανο για τη θυσία του αποτελούσε μέρος της πολύτιμης ιδιωτικής συλλογής του έργων τέχνης και αρχαίων αντικειμένων. Ειδικοί σε τελετουργίες και μυστικές εταιρείες, τους οποίους συμβουλευ-

τηκαν οι *Νιου Γιορκ Τάιμς*, δήλωσαν την έκπληξή τους γι' αυτού του είδους την τελετουργική αυτοκτονία, της οποίας δεν γνώριζαν κανένα ιστορικό προηγούμενο, όχι μόνο στις Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής, αλλά ούτε και στη γηραιά Ευρώπη.

Τα πάντα συγκλίνουν, λοιπόν, στο ότι ο εκκεντρικός εκατομμυριούχος αποτελούσε ένα διακεκριμένο μέλος κάποιας μυστικής εταιρείας άγνωστης έμπνευσης, από εκείνες που είναι τόσο του συρμού τελευταία στη χώρα μας. Μόνο στην πόλη της Νέας Υόρκης, υπολογίζεται ότι δρουν δεκάδες τέτοιες εταιρείες και τάγματα, πολλά από τα οποία διαθέτουν τις δικές τους τελετές και σύμβολα, γνωστά μόνον από τους επονομαζόμενους «μυημένους» και «διδασκάλους» των εν λόγω μυστικών ταγμάτων.

«Αυτό μοιάζει πολύ πιο ενδιαφέρον...» είπε χωρίς να σταματήσει να διαβάζει.

«Εδώ έχουμε τη μυστική εταιρεία που αναζητούσαμε, άμεσα συνδεδεμένη με τον πατέρα του Άνταμ Γκρόσλινγκ. Αλλά συνεχίστε την ανάγνωση, υπάρχουν κι άλλα».

Νιου Γιορκ Τάιμς

Τετάρτη, 16 Μαρτίου 1983

Ο νευρολόγος Άνταμ Γκρόσλινγκ σοβαρά τραυματισμένος κατόπιν πτώσεως από το αλόγό του

Χθες το απόγευμα, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ, ιδρυτής του διεθνώς αναγνωρισμένου κέντρου νευρολογικών ερευνών που φέρει το όνομά του, υπέστη ένα πολύ σοβαρό ατύχημα πέφτοντας από το αλόγό του, ενώ έκανε υπερπήδηση εμποδίων σε ένα από τα ράντσα του στο Τέξας.

Σύμφωνα με το τελευταίο ιατρικό ανακοινωθέν του νοσοκομείου του Χιούστον όπου εισήχθη, ο νευρολόγος παρουσιάζει ένα πλήρες κάταγμα της σπονδυλικής στήλης, το οποίο δεν κατέστη δυνατόν να αντιμετωπιστεί χειρουργικά λόγω ανεπανόρθωτης βλάβης του νωτιαίου μυελού. Οι χειρουργοί που τον έχουν αναλάβει δεν έκρυψαν στους *Νιου Γιορκ Τάιμς* τους φόβους τους ότι ο Άνταμ Γκρόσλινγκ πιθανόν να μείνει τελείως παράλυτος και να υποχρεωθεί να ζήσει την υπόλοιπη ζωή του καθηλωμένος σε μια αναπηρική καρέκλα.

Η μοίρα φαίνεται πως έχει

βάλει στο στόχαστρο την άμπλουτη οικογένεια Γκρόσλινγκ, από τότε που ο μεγιστάνας του πετρελαίου Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ αυτοκτόνησε, το 1949, κόβοντας το ίδιο του το κεφάλι με μια αυθεντική γκιλοτίνα από τη Γαλλική Επανάσταση. Ο μοναδικός γιος και κληρονόμος του, ο σκληρά δοκιμαζόμενος τώρα Άνταμ Γκρόσλινγκ, σπούδασε ιατρική στο φημισμένο Πανεπιστήμιο Κορνέλ. Ειδικευθείς στη νευρολογία με όλες τις ακαδημαϊκές τιμές και επαίνους, στα τριάντα του χρόνια ίδρυσε στη Νέα Υόρκη το πιο σύγχρονο κέντρο έρευνας εγκεφάλου των Ηνωμένων Πολιτειών. Στη σύντομη ιατρική του καριέρα βραβεύτηκε από τα πλέον έγκριτα επιστημονικά ιδρύματα του κόσμου και ήταν ένας σταθερός υποψήφιος για το βραβείο Νόμπελ, λόγω των πρωτοποριακών ανακαλύψεών του των σχετικών με τα μυστήρια του ανθρώπινου νου.

Νιου Γιορκ Τάιμς

Δευτέρα, 25 Νοεμβρίου 2006

ΑΠΟΒΙΩΝΕΙ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 74 ΕΤΩΝ Ο ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΓΚΡΟΣΛΙΝΓΚ

Έχοντας περάσει πάνω από είκοσι χρόνια καθηλωμένος σε ένα κρεβάτι, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ πέθανε χθες στην οικία του στο Λονγκ Άιλαντ. Η εύθραυστη υγεία του ιδρυτή του πιο πρωτοπόρου και καινοτόμου κέντρου νευρολογικών ερευνών των Ηνωμένων Πολιτειών είχε επιδεινωθεί τους τελευταίους μήνες λόγω μιας βαριάς στεφανιαίας ανεπάρκειας, την οποία τελικά δεν κατόρθωσε να ξεπεράσει. Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ, ο οποίος, α-

φότου υπέστη το 1983 ένα σοβαρό ατύχημα που του προκάλεσε μια ανεπανόρθωτη παραπληγία, είχε δηλώσει πως η ζωή του ως επιστήμονα και ερευνητή του ανθρώπινου νου είχε τελειώσει τη στιγμή που έπεσε από το άλογό του, θα περάσει στην ιστορία της παγκόσμιας ιατρικής λόγω της πολύτιμης συνεισφοράς του στην κατανόηση του εγκεφάλου και των ανεξήγητων δυνατοτήτων της νόησης.

«Ίσως να μην έχει πολύ μεγάλη σημασία, αλλά υπάρχει κάτι περίεργο σ' αυτές τις ειδήσεις, που δεν έχει καμιά σχέση με τη μυστική εταιρεία της οποίας υπήρξε μέλος ο πατέρας του Άνταμ Γκρόσλινγκ», παρατήρησε ο ντετέκτιβ.

«Δηλαδή;»

«Στις ημερομηνίες θανάτου πατέρα και γιου».

«Δεν είχα προσέξει αυτή τη λεπτομέρεια», είπε η Τέιλορ, ξανακοιτάζοντας τις ειδήσεις των *Νιου Γιορκ Τάιμς*.

«Και οι δύο πέθαναν την ίδια μέρα: είκοσι πέντε Νοεμβρίου, αν και με διαφορά πενήντα έξι χρόνων».

«Είναι περίεργο που τα πάντα μας οδηγούν και πάλι στον Άνταμ Γκρόσλινγκ, παρ' όλο που πέθανε μερικούς μήνες πριν αρχίσουν τα εγκλήματα», είπε η υπαστυνόμος.

«Ναι, αλλά ενδεχομένως εκείνη η μυστική εταιρεία της οποίας υπήρξε μέλος ο πατέρας του και στην οποία συμμετείχε ίσως και ο Άνταμ δεν πέθανε μαζί του».

«Βρισκόμαστε, πιθανώς, πιο κοντά στο δολοφόνο απ' όσο νομίζαμε».

«Ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ;» υπαινίχθηκε ο Άλντους διστακτικά.

«Είναι τελικά δύσκολο να πιστέψουμε πως όλα αυτά δεν είναι εν γνώσει του κυρίου Μπράνα».

«Πιστεύω πως στη σιωπή του βρίσκεται η σωτηρία του», δήλωσε ο Άλντους.

«Ωστόσο, οι κινήσεις και η συμπεριφορά του Μπράνα δε δείχνουν την παραμικρή εμπλοκή στα εγκλήματα».

«Δεν είναι πάντα παρών ο πραγματικός δολοφόνος στον τόπο του εγκλήματος, το είπατε εσείς η ίδια σε μια από τις διαλέξεις σας».

«Τι μου λες! Δεν ήξερα πως ήμουν ικανή να πω κάτι τόσο έξυπνο, ούτε ότι εσύ είχες τόσο καλή μνήμη», αντιγύρισε η Τέιλορ γελώντας.

«Συνήθως προσέχω τα θέματα που μ' ενδιαφέρουν».

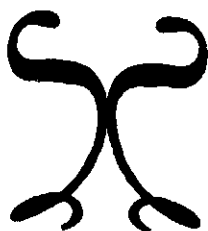
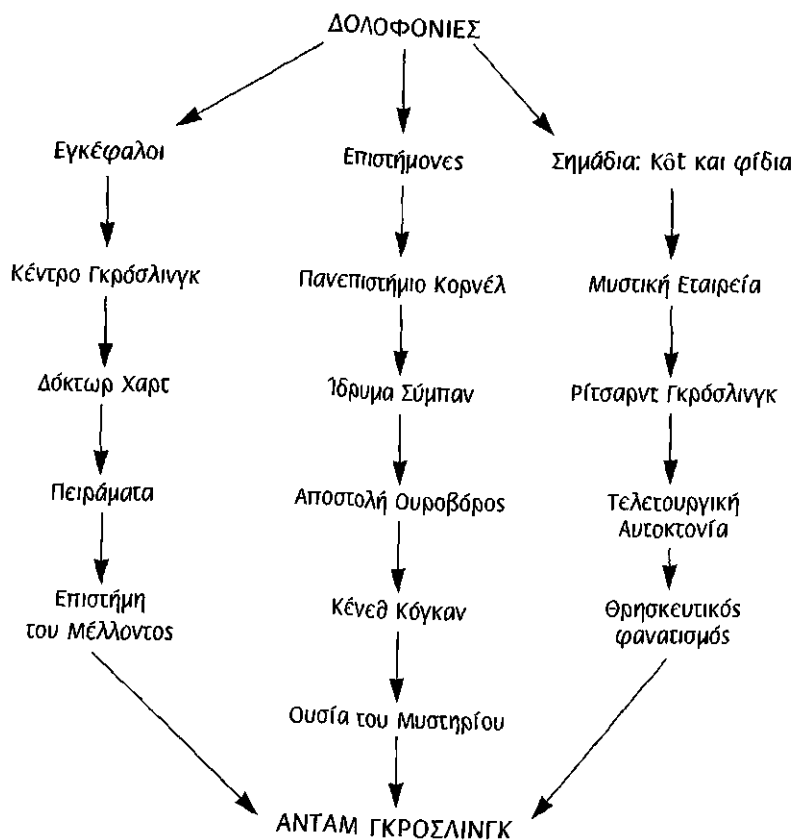
«Ποτέ δεν αμφέβαλα για τις ικανότητές σου ως αστυνομικού του Ανθρωποκτονιών, γι' αυτό και σου ζήτησα να συνεργαστείς μαζί μου, πίστεψέ με».

«Όταν βρήκα αυτές τις ειδήσεις στο αρχείο των *Νιου Γιορκ Τάιμς*, έκανα ένα σχεδιάγραμμα όλων όσα γνωρίζουμε ως τώρα για την υπόθεση του Ταχυδακτυλουργού και ανακάλυψα κάτι που δεν το περίμενα», είπε ο Άλντους, παίρνοντας θάρρος από τους επαίνους της υπαστυνόμου.

«Δώσ' το μου να το δω».

Ο Άντριους της έδωσε το σημειωματάριο του με το σχεδιάγραμμα, που η πράκτορας του FBI εξέτασε με γνήσια περιέργεια ντετέκτιβ.

Kôṭ



«Είναι εκπληκτικός ο τρόπος που τοποθέτησες όλα τα κομμάτια αυτού του περίπλοκου παζλ».

«Τα κομμάτια ήταν εδώ, εγώ απλώς χρειάστηκε να τα ταξινομήσω. Τώρα τουλάχιστον έχουμε όλα τα κομμάτια πάνω στο τραπέζι και το μόνο που μας απομένει είναι να τους δώσουμε την ορθή ερμηνεία. Όπως βλέπετε σ' αυτό το σχεδιάγραμμα, τίποτα δεν ήταν αλλόκοτο ή άσχετο. Όλα είχαν τη σημασία τους, αν και με έναν τρόπο κάπως συγκεχυμένο».

«Ναι, νομίζω πως έχεις δίκιο για μια ακόμα φορά, Άλντους».

«Θυμάστε τα χέρια του πτώματος του Λαρς Μούρλικεν;»

«Υποθέτω πως αναφέρεσαι στη λέξη "Κοί" στο δεξί του χέρι και στο σύμβολο με τα ορθωμένα φίδια στο αριστερό».

«Ακριβώς. Τώρα προσέξτε τη λέξη "Κοί" και το σύμβολο με τα ορθωμένα φίδια στο σχεδιάγραμμα. Είναι σαν ο φονιάς, ο Ταχυδακτυλουργός, να έκανε ένα μακάβριο παιχνίδι με τα χέρια του μπροστά στα μάτια μας, κρύβοντας το αληθινό περιεχόμενο των εγκλημάτων του. Ίσως πίστευε πως ποτέ δε θα κατορθώναμε να λύσουμε ένα γρίφο σαν αυτόν. Το κόλπο βρίσκεται σ' αυτό το σχεδιάγραμμα που πριν δε βλέπαμε και που δίνει πλήρες νόημα στις δολοφονίες των επιστημόνων, στην εξαφάνιση των εγκεφάλων και στα σύμβολα πίσω από τα οποία κρύβεται ο Ταχυδακτυλουργός».

Ο κρυφός θρύλος

3

«Το βρήκα, MX, το βρήκα!» αναφώνησε ο Νίκολας, μόλις συνδέθηκε με την Μπεθ μέσω βιντεοκλήσης.

«Άρα, πέτυχες διάνα».

«Ναι, ο δίκως όνομα τάφος και το ρόδο που άνθισε βρίσκονταν εκεί, μπροστά σε μια ταφόπετρα του κοιμητηρίου της Αγίας Τριάδας!»

Η φωνή του Νίκολας ήταν τόσο ενθουσιώδης όσο ενός αφηγητή περιπετειώδους παραμυθιού.

«Είναι καταπληκτικό, ΝΚ! Η Κάρολ δε θα μπορεί να το πιστέψει που τα κατάφερε».

«Ανυπομονώ να ξαναμπώ στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων».

«Σε καταλαβαίνω, ΝΚ, αλλά πες μου, πώς το βρήκες;» ρώτησε η Μπεθ.

«Έψαξα στο Google, νεκροταφεία της Νέας Υόρκης, και η πρώτη σελίδα μιλούσε για κάποια γοητευτικά νεκροταφεία του κόσμου. Ανάμεσά τους βρισκόταν και της Αγίας Τριάδας, στη Γουόλ Στρητ. Το άρθρο είχε από κάτω την υπογραφή "πύρινηπεταλούδα"».

«Πύρινη πεταλούδα;»

«Ναι, οι λέξεις κολλημένες. Πρέπει να είναι από καμιά κοπέλα που έχει μανία με τέτοια θέματα παράξενων ταξιδιών. Έλεγε πως στην Αγία Τριάδα υπάρχουν κάποιες ταφόπλακες μαυρισμένες από τον καιρό και σκέφτηκα πως ίσως επρόκειτο για το ίδιο μέρος όπου βρίσκεται ο τάφος χωρίς όνομα».

«Και το πέτυχες, ΝΚ, είναι φανταστικό».

«Ήταν μια απίστευτη σύμπτωση, ΜΧ. Ένωσα κάτι παράξενο μόλις διάβασα αυτό που έγραψε η "πύρινηπεταλούδα"... δεν ξέρω, κάτι σαν διαίσθηση».

«Συμβαίνουν αυτά, ΝΚ. Κάτι σου είπε να συνεχίσεις και το έκανες».

«Έτσι έγινε, ΜΧ, σηκώθηκα αμέσως και πήγα στη Γουόλ Στρητ. Σκέφτηκα ότι η είσοδος του νεκροταφείου θα ήταν μέσα από την εκκλησία και μπήκα, αλλά εκεί όλες οι πόρτες ήταν κλειστές. Όποτε βγήκα έξω, πήδηξα το κιγκλίδωμα και βρέθηκα στο νεκροταφείο πάνω ακριβώς που βράδιαζε...»

«Τόλμησες να μπεις ολομόναχος νυχτιάτικα σε ένα νεκροταφείο;» ρώτησε η Μπεθ με θαυμασμό.

«Όλα ήταν σκοτεινά και μετά βίας μπορούσα να διακρίνω αν οι πλάκες των τάφων είχαν όνομα. Μ' έπιασε φόβος και έτρεξα βιαστικά από τη μια άκρη στην άλλη, ώσπου είδα κάτι να γυαλίζει μπροστά μου».

«Ήταν το ρόδο; Το ρόδο γυάλιζε στο σκοτάδι;»

«Γυάλιζαν κάποιες σταγόνες δροσιάς. Αλλά ήταν κάτι στ' αλήθεια μαγικό!»

«Πόσο θα 'θελα να ήμουν μαζί σου!»

«Κι εγώ, ΜΧ, κι εγώ...»

Στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων, η φιγούρα της Κάρολ βρισκόταν μαζί με την Μπεθ και τον Νικόλας κοντά στην αποβάθρα του νησιού της Ελευθερίας. Μπροστά τους, μερικοί επισκέπτες επιβιβάζονταν στο караβάκι που επέστρεφε στο Μανχάταν, στο Μπάτερι Παρκ. Αμέσως μόλις η Μπεθ χαιρέτησε την Κάρολ, της είπε:

«Ο Νικόλας έλυσε το αίνιγμα του ρόδου που άνθισε στον ανώνυμα τάφο».

«Και εσύ, ΜΧ; Δεν κατάφερες να το λύσεις;»

«Όχι, είχα να προσέχω την αδερφή μου την Μπο...»

«Για να δούμε, λοιπόν, ποια είναι η ερμηνεία σου για το αίνιγμα, ΝΚ».

«Ο χωρίς όνομα τάφος όπου άνθισε το ρόδο βρίσκεται στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας», δήλωσε εκείνος με καμάρι.

«Ακριβώς, ΝΚ. Και βρήκες επίσης ποιος ήταν θαμμένος εκεί;» ρώτησε η Κάρολ, θαρρείς και η ανακάλυψη του Νικόλας δεν είχε σημασία.

«Έπρεπε να βρω και το όνομα που έσβησε ο χρόνος;» ρώτησε ο Νικόλας ενοχλημένος. Όλο του το θάρρος και η προσπάθεια δεν είχαν χρησιμεύσει σε τίποτα;

«Πες μου, το βρήκες;»

«Όχι, στην ταφόπλακα δεν υπήρχε γραμμένο κανένα όνομα. Ο χρόνος το έσβησε, εσύ δεν το είπες;»

Η Μπεθ στεκόταν σιωπηλή. Ένωθε πως δεν είχε δικαίωμα να παρέμβει. Αλλά σκέφτηκε επίσης πως η Κάρολ ήταν άδικη με τον Νικόλας.

«Ναι, ΝΚ, έτσι είπα. Απλώς ήθελα να μάθω ως πού κατάφεραν να φτάσουν οι έρευνές σου».

«Ως πού;» της αντιγύρισε ο Νικόλας θυμωμένος. «Μπήκα μόνος μου νυχτιάτικα στο νεκροταφείο για να βρω το ρόδο του χωρίς όνομα τάφου, Κάρολ, και ποτέ δεν έχω ξαναπεράσει τέτοιο φόβο. Τι παραπάνω ήθελες να κάνω;»

«Τίποτα, ΝΚ, ήδη έκανες αρκετά. Αυτό το αίνιγμα δεν είναι εύκολο, καθόλου εύκολο... Αλλά ακόμα δεν έχει λυθεί εντελώς».

«Ω, όχι!» είπε ο Νικόλας φέρνοντας τα χέρια στο κεφάλι του.

«Δηλαδή, δεν μπορούμε να συνεχίσουμε το παιχνίδι;» ρώτησε η Μπεθ.

«Δεν είπα κάτι τέτοιο, ΜΧ. Είπα μόνο ότι το αίνιγμα δεν έχει λυθεί εντελώς, τώρα εσείς πρέπει να βγάλετε τα συμπεράσματά σας: τα αινίγματα είναι άπειρα».

«Εσύ, ΜΧ, τι σκέφτεσαι;» ρώτησε κουρασμένα ο Νίκολας.

«Πιστεύω πως θα χρειαστεί να πάμε ξανά στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας».

«Εγώ δεν προτίθεμαι να *επιστρέψω εκεί*, ΜΧ».

«Εννοούσα μέσω του εικονικού παιχνιδιού. Αν κοιτάξεις το χάρτη του Μανχάταν που μας έδωσε η Κάρολ, θα δεις ότι η Αγία Τριάδα υπάρχει εκεί, όπως και το Άγαλμα της Ελευθερίας και πολλές άλλες τοποθεσίες όπου μπορεί να βρίσκεται κρυμμένη η Ουσία του Μυστηρίου».

«Σύμφωνοι, ΜΧ. Ας πάρουμε λοιπόν το φέρι για το Μπάτερι Παρκ- από εκεί δεν είναι μακριά η περιοχή του Χρηματιστηρίου».

Στο δρόμο για το караβάκι πέρασαν πλάι από το άγαλμα ενός μικροκαμωμένου άντρα που κρατούσε ένα βιβλίο κοντά στο πρόσωπο του, σε στάση στοχαστική. Φορούσε ένα παλτό ως τα γόνατα, που ο άνεμος έμοιαζε σαν να το κουνούσε λες και ήταν αληθινό.

«Ποιος είναι αυτός; Δε μοιάζει καθόλου με τα πορτραίτα του Μπαρτολντί που είδαμε στο μουσείο του Αγάλματος της Ελευθερίας», ρώτησε ο Νίκολας.

«Ένας Γάλλος ονόματι Εντουάρ Ρενέ ντε Λαμπουλέ. Αυτός ήταν που είχε την *ιδέα του* Αγάλματος της Ελευθερίας και το σχεδίασε μαζί με το συμπατριώτη του τον Ογκίστ Μπαρτολντί».

Ενόσω ταξίδευαν προς το Μπάτερι Παρκ, ο Νίκολας διηγήθηκε στην Κάρολ την ιστορία που είχε διαβάσει στο άρθρο που υπέγραφε η «πύρινηπεταλούδα». Κατόπιν, η Κάρολ συμπλήρωσε:

«Είναι γεγονός ότι ο γοτθικός πύργος της εκκλησίας, με τα ογκδόντα έξι και μισό μέτρα του, χρησίμευε ως οδηγός στα καράβια που εισέρχονταν στον κόλπο και ήταν το πιο ψηλό κτίσμα της Νέας Υόρκης ως τα τέλη του 19ου αιώνα. Η ιστορία βεβαιώνει ότι εκεί θάφτηκαν πολλές επιφανείς προσωπικότητες της εποχής και, μάλιστα, σε ένα οστεοφυλάκιο φυλάσσονται οι στάχτες δύο χιλιάδων αιχμαλώτων που πέθαναν κατά τον Πόλεμο της Ανεξαρτησίας. Αλλά ο κρυφός θρύλος βεβαιώνει επίσης ότι, σε έναν από εκείνους τους τάφους, αναπαύονται τα λείψανα του άντρα που έφερε στην Αμερική την Ουσία του Μυστηρίου, για να την κρύψει στη χρυσαφένια φλόγα του Αγάλματος της Ελευθερίας».

«Γι' αυτό οφείλουμε να βρούμε το όνομά του, για να συμπληρώσουμε το θρύλο;» ρώτησε η Μπεθ.

«Ακριβώς, ΜΧ. Το αίνιγμα δεν απαιτεί μόνο να βρεθεί η τοποθεσία όπου φυτρώνει το ρόδο, αλλά χρειάζεται και το όνομα του προσώπου που θάφτηκε εκεί».

«Και, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, γιατί φύτεψε ένα όμορφο ρόδο στο χωρίς όνομα τάφο, Κάρολ;» επέμεινε η Μπεθ.

«Ο θρύλος λέει πως μια νέα ταπεινής καταγωγής, που εκείνη την εποχή πουλούσε κόκκινα τριαντάφυλλα στην αποβάθρα του Μπάτε-ρι Παρκ, στους περιέργους που πλησίαζαν για να παρακολουθήσουν την κατασκευή του Αγάλματος της Ελευθερίας, είχε για καλύτερο πελάτη της έναν ηλικιωμένο άντρα ο οποίος, κάθε φορά που την έβλεπε κοντά στην Προβλήτα Α, αγόραζε όλα της τα άνθη. Μια μέρα, η κοπέλα, καθώς είχε καιρό να δει το γέροντα, ρώτησε ένα ναύτη αν ήξερε κάτι για εκείνον. Και άκουσε έκπληκτη ότι ο καημένος είχε πεθάνει πριν μερικές εβδομάδες και είχε θαφτεί στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας. Το ίδιο εκείνο απόγευμα, η νεαρή έψαξε και βρήκε τον τάφο του γενναιόδωρου πελάτη της και φύτεψε εκεί ένα κόκκινο τριαντάφυλλο, που το πότισε με τα ίδια της τα δάκρυα. Από τότε, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, κάθε άνοιξη ένα όμορφο τριαντάφυλλο ανθίζει σε έναν τάφο της Αγίας Τριάδας».

Η μονομαχία των ψιδιών

3

Στη διάρκεια της περιήγησής της στις διάφορες αίθουσες του μουσείου κέρινων ομοιωμάτων του Γουόλτερ Στακ, η Σούζαν είχε την εντύπωση πως επισκεπτόταν ένα μαγεμένο πύργο. Τα πάντα εκεί μέσα ήταν εκπληκτικά τέλεια, θαρρείς και κάθε διάδρομος ή κάθε αίθουσα ανήκε σε κάποιο μακρινό και παμπάλαιο χώρο, που εκείνη τον επισκεπτόταν ταξιδεύοντας μέσα στο χρόνο, χέρι χέρι με ένα μάγο. Ένιωθε τόση άνεση και σιγουριά πλάι στον Στακ, ώστε δεν εί-

χε την παραμικρή ανησυχία όταν εισχώρησε σ' εκείνη την τεράστια επικράτεια του παρελθόντος, που κατοικούνταν από τους αληθινούς πρωταγωνιστές του λησμονημένου χρονικού της ανθρωπότητας, απαθανατισμένους ως κέρινες φιγούρες. Αλλά αντί να της φανεί ένας χώρος που τον στοιχειωναν φαντάσματα, όπως είτε τη βραδιά που δειπνήσαν στο Ρομαντικό Σαλόνι του μεγάρου, η Σούζαν αισθάνθηκε την αμήχανη περιέργεια του παιδιού που ανακαλύπτει ένα μυστικό παράδεισο κάτω από το κρεβάτι του. Από τη μεγάλη σάλα των προέδρων των ΗΠΑ, απ' όπου είχαν αρχίσει την επίσκεψή τους, πέρασαν στις ευρύχωρες ιστορικές γαλαρίες με τις διασημότερες προσωπικότητες του κόσμου, διαποτισμένες από την ατμόσφαιρα της κάθε εποχής, και κατέληξαν στις αίθουσες των τεχνών, της μουσικής, του κινηματογράφου και του θεάματος. Η Σούζαν το χάρηκε αφάνταστα, ήταν σαν να ξαναζούσε τα καλύτερα παιδικά της χρόνια. Ωστόσο, όταν έφτασαν στον τρομακτικό διάδρομο του εγκλήματος, ένιωσε μια δυνατή ανατριχίλα.

«Θα προτιμούσα να μην μπω εδώ, Γουόλτερ», είπε ξερά.

«Μη μου πεις πως φοβάσαι;»

«Όχι, δεν είναι αυτό, αλλά δεν έχω διάθεση να δω σκηνές εγκλημάτων».

«Έλα, Σούζαν, θα είναι διασκεδαστικό, κάποιες κέρινες φιγούρες είναι μονάχα», είπε ο Στακ, αν και ήξερε καλά πού οφειλόταν ο τρόμος της.

«Μισώ εκείνους τους ψυχοπαθείς...»

«Γιατί; Είναι δολοφόνοι, εντάξει, αλλά γι' αυτό ακριβώς πέρασαν στην ιστορία, έγιναν σχεδόν ήρωες. Στον κόσμο αρέσει να τους βλέπει από κοντά στο περιβάλλον των εγκλημάτων τους, να τους κοιτάζει στα μάτια πασχίζοντας να ανακαλύψει το αίτιο της κακίας τους, παρ' όλο που γνωρίζει πως δεν είναι παρά μια κατά προσέγγιση ανάπλαση της πραγματικότητας. Η πραγματικότητα μας διασκεδάζει και μας γοητεύει, όσο τραγική κι αν είναι».

«Εμένα όχι. Ένας από εκείνους τους δολοφόνους για τους οποίους μιλάς σκότωσε τον αδερφό μου όταν ήταν δώδεκα χρονών», είπε η Σούζαν, δίχως ίχνος χρώματος στη φωνή της.

«Δεν ήξερα πως... Ω Σούζαν, καημένη μου Σούζαν!» είπε ο Στακ αγκαλιάζοντάς την τρυφερά.

Του αφηγήθηκε τι είχε συμβεί στον αδερφό της και κατέληξε:

«Ας πάμε κάπου αλλού, θέλω να φύγω από δω μέσα».

«Βέβαια, βέβαια... Έλα, πάμε έξω, θα σου κάνει καλό να πάρεις λίγο αέρα».

Στο τέλος του πέτρινου διαδρόμου υπήρχε μια μεγάλη δίφυλλη πόρτα με πέτρινη καμάρα. Ο Στακ τράβηξε ένα μεγάλο σύρτη και το φως εισχώρησε με ορμή, εξαφανίζοντας τα σκότη που, για μια στιγμή, είχαν κυριεύσει το νου της Σούζαν. Έξω είχε δροσιά, αλλά εκείνη δέχτηκε με ευγνωμοσύνη το χάδι της αύρας στο πρόσωπο της. Απορημένη, κοίταξε ολόγυρά της. Ένα συγκρότημα μικρών ξύλινων σπιτιών με πέτρινες προσόψεις απλωνόταν μπροστά της.

«Τι είναι πάλι τούτο;»

«Είναι η μεσαιωνική ζώνη του παλιού μουσείου, μια μικρογραφία της πλατείας ενός ευρωπαϊκού χωριού του 13ου και 14ου αιώνα. Είναι το πιο θεαματικό και ασυνήθιστο τμήμα αυτού του μεγάρου, γι' αυτό το αγόρασα».

«Και εκείνη εκεί η πυρά;» είπε η Σούζαν, δείχνοντας τη στοίβα των κλαδιών και ξερών καυσόξυλων που περιέβαλλαν ένα σιδερένιο ιστό καρφωμένο στο κέντρο της πλατείας.

«Κατά το Μεσαίωνα, τους αιρετικούς και τις μάγισσες τους έκαιγαν στις πλατείες των χωριών, ήταν το μοναδικό θέαμα που γνώριζαν. Τότε δεν υπήρχε η τηλεόραση», είπε ειρωνικά ο Στακ, πιάνοντας τη Σούζαν από το χέρι.

«Τρομερό, στ' αλήθεια τρομερό! Πώς μπορούσαν και έκαιγαν ζωντανό κάποιον μόνο και μόνο για τα πιστεύω του;»

«Ήταν καθαρά ζήτημα επιβίωσης. Η Εκκλησία δεν μπορούσε να επιτρέψει να εξαπλωθούν στην Ευρώπη εκείνες οι δοξασίες και να θέσουν σε κίνδυνο τα δόγματα της πίστης της. Γι' αυτό τους έκαιγαν, για να εξαγνίσουν με φωτιά τις δαιμονισμένες ψυχές τους και, με την ευκαιρία, να δώσουν ένα δημόσιο μάθημα στους απείθαρχους».

«Όπως αυτό που γίνεται τώρα με τους δολοφονημένους επιστήμονες, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, κάτι παρόμοιο μ' εκείνα τα εγκλήματα. Όπως σου είπα ήδη, πολλές μυστικές εταιρείες μεσαιωνικής προέλευσης μισούν την επιστήμη όσο εσύ μισείς τους ψυχοπαθείς».

«Μα μόνο ένας ψυχοπαθής μπορεί να σκοτώνει με τέτοιο τρόπο. Τι συμβαίνει, Γουόλτερ; Τι παθαίνουν οι άνθρωποι και αλληλομισούνται για δοξασίες που σήμερα δεν έχουν κανένα νόημα;»

«Δε σκέφτονται όλοι όπως εσύ, Σούζαν. Υπάρχουν κάποιοι που

πιστεύουν ότι οφείλουν να υπερασπίσουν τις δοξασίες τους με το σταυρό και το ξίφος, όπως στις παλιές σταυροφορίες».

«Κι εσύ τι πιστεύεις, Γουόλτερ; Εσύ είσαι ιστορικός, γνωρίζεις τα αίτια της τόσης βαρβαρότητας, τόσης καταστροφής, τόσων θανάτων. Τι σκέφτεσαι για όλα αυτά; Θέλω να ξέρω, Γουόλτερ. Έχω ανάγκη να το μάθω».

Ο Στακ το συλλογίστηκε για μια στιγμή.

«Εγώ σκέφτομαι μονάχα ό,τι η αγαπημένη και γλυκιά κυρά μου θέλει να σκέφτομαι. Είσαι το μόνο που μ' ενδιαφέρει τώρα», είπε ψέματα, με ύφος μεσαιωνικού τροβαδούρου. «Ελα τώρα, ξέχασέ τα όλα αυτά και πάμε να σου δείξω κάτι».

Χέρι χέρι διέσχισαν τη μικρή μεσαιωνική πλατεία του μουσείου. Στην άλλη πλευρά, μια πέτρινη πρόσοψη αναπαρίστανε την είσοδο ενός παλιού μοναστηριού.

«Περίμενε εδώ μια στιγμή», της είπε πριν ανοίξει την πόρτα.

Μπήκε στην εκκλησία και γύρισε ένα διακόπτη που βρισκόταν πίσω από την πόρτα. Κατόπιν, από το κατώφλι, της έκανε νόημα να περάσει, ενώ μια χορωδία αντρικών φωνών άρχισε να ερμηνεύει ένα γρηγοριανό ύμνο.

«Αχ, είναι υπέροχο!» αναφώνησε η Σούζαν, βλέποντας τις φιγούρες *καμιά πενηνταριά μοναχών με μαύρα ράσα, και τα κεφάλια κρυμμένα κάτω από κουκούλες.*

Οι μοναχοί ήταν καθισμένοι σε αντικριστά στασίδια, κι από τις δύο πλευρές του κεντρικού κλίτους, και, μπροστά στην Αγία Τράπεζα, ένας τους, όρθιος πλάι σε ένα αναλόγιο από σκαλιστό ξύλο, έμοιαζε να διαβάζει ένα βιβλίο με ψαλμούς.

Η Σούζαν προχώρησε στον κεντρικό διάδρομο ακολουθούμενη από τον Στακ. Κοιτούσε πέρα δώθε με ενθουσιασμό.

«Γιατί δε φαίνονται τα πρόσωπα τους;» ρώτησε.

Ο Στακ έβαλε τα γέλια.

«Επειδή είναι σε κατάσταση ενατένισης και, εξάλλου, δεν έχουν πρόσωπο. Είναι απλώς ένας ξύλινος σκελετός καλυμμένος με μαξιλαράκια από μαλλί που από πάνω τού έχουν φορέσει το μαύρο ράσο του μοναχού. Ακόμα κι αν είχαν ένα κεφάλι και ένα πρόσωπο από κερί, πάλι δε θα φαίνονταν· η κουκούλα του ράσου θα τους τα σκέπαζε. Οι ιδιοκτήτες του μουσείου πρέπει να σκέφτηκαν πως ήταν πιο οικονομική αυτή η λύση, με την οποία, επιπλέον, πετύχαιναν ένα εκπληκτικό αποτέλεσμα, δε νομίζεις;»

«Εγώ θα ορκιζόμουν πως είναι αληθινοί μοναχοί».

«Βλέπεις λοιπόν πόσο εύκολο είναι να παραποιήσεις την αλήθεια; Αλλά εκείνο που ήθελα να σου δείξω δεν ήταν ετούτοι εδώ οι καλόγεροι».

«Υπάρχει κάτι ακόμα πιο ενδιαφέρον;» ρώτησε η Σούζαν ζωνηρά, σαν να είχε ξεχάσει τις παιδικές της λύπες.

«Κρίνε το μόνη σου», είπε ο Στακ και, σπρώχνοντας ένα από τα φύλλα της γιγάντιας πόρτας που βρισκόταν πλάι του, της έκανε νόημα να περάσει.

Η Σούζαν μπήκε σε μια μικρή αίθουσα, θολωτή και διακοσμημένη με υπέροχες ταπισερί στους χοντρούς πέτρινους τοίχους της.

Μπροστά της ανοιγόταν ένας μικρός διάδρομος, που τον διέσχιζε ως το τέλος του χωρίς να κοντοσταθεί.

«Πού οδηγεί αυτή η σκάλα;» ρώτησε με περιέργεια.

«Στα μπουντρούμια του μουσείου», της είπε, ενώ πατούσε ένα διακόπτη κρυμμένο πίσω από ένα χαλκά.

Κατέβηκαν σιωπηλά τη στενή στριφογυριστή σκάλα και έφτασαν σε μια σιδερένια πόρτα πλαισιωμένη από μια πέτρινη καμάρα, την οποία έσπρωξε ο Στακ και με τα δύο χέρια σαν να ήταν σκεβρωμένη.

Μια έντονη οσμή υγρασίας και σήψης πλημμύρισε τα ρουθούνια της γυναίκας μπαίνοντας σ' εκείνο το είδος της σπηλιάς, σκαμμένης στα σπλάχνα της γης. Ένιωσε αηδία, αλλά δεν μίλησε. Αφότου αρνήθηκε να μπει στο διάδρομο των εγκλημάτων, δεν ήθελε να σχηματίσει ο Γουόλτερ λάθος ιδέα για τις αντοχές της.

Ο Στακ άναψε τους πυρσούς στους πέτρινους τοίχους, δημιουργώντας ένα τρομακτικό και άγριο εφέ. Δεν πρόλαβαν να κάνουν πολλά βήματα και η Σούζαν άφησε μια κραυγή τρόμου και γραπώθηκε από το μπράτσο του συνοδού της.

«Μη φοβάσαι, είναι απλώς τα κορμιά μερικών εκτελεσμένων που κρέμονται από την οροφή».

Η Σούζαν πέρασε πλάι στις κέρινες φιγούρες μισοκλείνοντας τα μάτια για να αποφύγει να δει τις λεπτομέρειες εκείνης της εικονικής αιματοχυσίας. Αλλά στη συνέχεια δεν κατάφερε να εμποδίσει το βλέμμα της να σταθεί στα παραμορφωμένα από τον πόνο πρόσωπα κάποιων κέρινων ομοιωμάτων που υποβάλλονταν σε φρικτά βασανιστήρια.

«Αυτό το μέρος είναι απάνθρωπο! Πώς μπόρεσες να αγοράσεις

αυτές τις θηριωδίες;» του πέταξε η Σούζαν πασχίζοντας να συγκρατήσει τη ναυτία της.

«Τη σκληρότητα δεν την επινόησα εγώ, αποτελεί μέρος της ζωής μας, Σούζαν».

Τα μάτια της Σούζαν γλίστρησαν στα σκοτεινά μπουντρούμια που τους περιέβαλλαν και που στο εσωτερικό τους μετά βίας διακρίνονταν τα ματωμένα κορμιά κάποιων κέρινων ομοιωμάτων, αλυσοδεμένων στους πέτρινους τοίχους. Πού και πού, κάποιοι αρουραίοι ανέβαιναν στα κορμιά.

«Ξέρεις πώς ονόμαζαν αυτά τα μπουντρούμια στο Μεσαίωνα;»

«Όχι, δεν ξέρω. Πώς να το ξέρω; Ποτέ δεν ενδιαφέρθηκα να γνωρίσω μια εποχή τόσο σκοτεινή και δεισιδαίμονα όσο εκείνη. Και χαίρομαι που δεν το έκανα».

«Τα ονόμαζαν μπουντρούμια του διαβόλου», είπε ο Στακ με έναν αλλόκοτο τόνο.

«Το βρίσκω ιδιαίτερα κατάλληλο όνομα για ένα μέρος σαν αυτό».

«Σίγουρα. Αλλά όχι για το λόγο που σκέφτεσαι».

«Γιατί, τότε;»

«Επειδή πίστευαν πως ο Θεός τους είχε εγκαταλείψει και πως μόνο ο διάβολος μπορούσε να τους σώσει».

Ο Στακ προχώρησε μερικά βήματα με τη Σούζαν να μην ξεκολλάει από δίπλα του και, φτάνοντας σε μια γωνιά της σπηλιάς, πλάι σε μια μεγάλη σιδερένια πόρτα, σταμάτησε.

«Αυτή εδώ η πόρτα οδηγεί σε ένα άλλο μέρος;» τον ρώτησε.

«Όχι, είναι ψεύτικη, ένα διακοσμητικό στοιχείο του μουσείου, όπως οι καλόγεροι επάνω. Αυτό που θέλω να δεις είναι εκείνο εκεί», είπε, δείχνοντας στ' αριστερά του.

Η Σούζαν έστρεψε το κεφάλι προς μια μικρή στοά, όπου δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από μια γκιλοτίνα.

«Τα ιέραια του νου»

4

Στην μπάρα ενός ιταλικού εστιατορίου της Τεσσαρακοστής Τετάρτης Οδού, κοντά στην Τάιμς Σκουέαρ, ο Άλντους έπινε μια μπίρα περιμένοντας τη φίλη του την Άω Χάρντγουι για να της κάνει το τραπέζι. Μια και το πρωί της είχε ζητήσει να μάθει για τη μητέρα κάποιου Γουόλτερ Στακ, εγκαταλειμμένου πριν τριάντα πέντε χρόνια σε ένα ορφανοτροφείο του Νιούπορτ, του φαινόταν ασυγχώρητη αγένεια το να μην της ζητήσει επίσης να δειπνήσουν μαζί το βράδυ, αφού είχαν να ιδωθούν τόσο καιρό.

Όμως απόψε ο Άλντους δεν αναλογιζόταν τη σχέση του με την Άω Χάρντγουι, αλλά τον καινούριο έρωτα της Πέμπι με αυτόν τον Γουόλτερ Στακ, που μόλις είχε γνωρίσει. Ήξερε πόσα είχε τραβήξει η Πέμπι στον προηγούμενο γάμο της με έναν αποτυχημένο ηθοποιό του Χόλιγουντ ονόματι Λίο Μπρέικ, κοκαϊνομανή, μέθυσο και μαφιόζο, και ευχόταν να μην κακοπέσει ξανά. Παρά την υπερβολική της αυτοπεποίθηση, η Πέμπι ήταν τόσο ευάλωτη όσο ένα πουλάκι μέσα σε ανεμοστρόβιλο και κάθε απρόσμενη αλλαγή κατεύθυνσης στην ερωτική της ζωή επιδρούσε καταστροφικά πάνω στη συναισθηματική της ισορροπία. Σ' αυτό η Πέμπι έμοιαζε πολύ με τον πατέρα της. Ίσως υπερβολικά, σκέφτηκε ο Άλντους, πίνοντας μια γουλιά από την μπίρα του.

Η Πέμπι είχε γνωρίσει τον Λίο Μπρέικ σε ένα της ταξίδι στη Δυτική Ακτή με τη γυναικεία ομάδα μπάσκετ του Πανεπιστημίου του Ντιτρόιτ και, τελειώνοντας τις σπουδές της δημοσιογραφίας, πήγε να ζήσει μαζί του στην Καλιφόρνια. Στο διάστημα εκείνο, ο Άλντους μιλούσε σποραδικά στο τηλέφωνο με την αδερφή του, κυρίως τα Χριστούγεννα ή την 4η Ιουλίου, και έδειχνε να είναι πολύ ευτυχισμένη με τη νέα και πολυτελή ζωή της ανάμεσα στους μεγάλους σταρ του αμερικανικού κινηματογράφου. Όμως, λίγα χρόνια αργότερα, η Πέμπι τον πήρε μια μέρα στο τηλέφωνο τραυλίζοντας και με φωνή που μετά βίας ακουγόταν.

«Έχω ανάγκη να έρθεις να με δεις», του είπε ανάμεσα σε λυγμούς.

Ο Άλντους πέταξε την επομένη από τη Νέα Υόρκη στην Καλιφόρνια και βρήκε την Πέμπι σε έναν οικισμό από τροχόσπιτα, γεμάτο σκουπίδια και μπάζα ολόγυρα. Η Πέμπι ήταν υπό την επήρεια ναρκωτικών, αλκοόλ και ούτε καν τον αναγνώρισε όταν μπήκε στο τρέιλερ.

«Ποιος αλήτης σ' το έκανε αυτό;» τη ρώτησε αγκαλιάζοντάς την έξαλλος.

Ο Λίο Μπρέικ την είχε χτυπήσει τόσο δυνατά ώστε της έσπασε τη μύτη και αρκετά πλευρά. Η Πέμπι πέρασε κάνα δυο βδομάδες σε μια ιδιωτική κλινική του Σαν Φρανσίσκο αναρρώνοντας από τα τραύματά της, ενώ ο Άλντους δεν έφευγε στιγμή από το πλευρό της. Στη συνέχεια επέστρεψαν μαζί στη Νέα Υόρκη και η Πέμπι εισήχθη σε ένα κέντρο αποτοξίνωσης ανώνυμων αλκοολικών και κοκαϊνομανών. Πέντε χρόνια είχαν περάσει από τότε.

Η Aw Χάρντγουι ήταν μια ελκυστική γυναίκα, με την περισσότερη από τη γοητεία της συγκεντρωμένη στα μάτια της. Τα μαλλιά της, μαύρα επίσης, ήταν ολόισια και αφημένα ελεύθερα στην πλάτη της. Και όταν χαμογελούσε, τα μάτια της άστραφταν με χίλια δυο διαφορετικά χρώματα. Γι' αυτό ο Άλντους χάρηκε βλέποντάς την και πάλι.

«Σ' ευχαριστώ που ήρθες, Aw», είπε δίνοντάς της ένα φιλί.

«Γι' αυτό δεν είναι οι καλοί φίλοι; Για να τηλεφωνιούνται πότε πότε», πέταξε το καρφί της η Aw, βγάζοντας τη ζακέτα της και αφήνοντας γυμνούς τους μελαχρινούς και λεπτούς της ώμους.

«Ξέρω πως έπρεπε να σου είχα τηλεφωνήσει νωρίτερα, αλλά δεν ήθελα να σε ξαναερωτευτώ», δικαιολογήθηκε ο Άλντους, προτού η Aw διατυπώσει σαφέστερα τα παράπονά της.

«Δε χρειάζεται να με κολακεύεις, ξέρεις πως δε μ' αρέσουν κάτι τέτοια», του είπε χαμογελώντας.

«Το σκέφτηκα, ειλικρινά το σκέφτηκα πολλές φορές να σε πάρω, αλλά...»

«Κόνε τις δικαιολογίες και παράγγειλέ μου ένα λευκό κρασί καλά παγωμένο, πεθαίνω από τη δίψα. Είναι φοβερό να έρχεσαι με αμάξι στην Τάιμς Σκουέαρ», είπε η Aw, μη δίνοντας ιδιαίτερη προσοχή στις εξηγήσεις του Άλντους.

Ένας σερβιτόρος τούς οδήγησε στο τραπέζι τους, στον επάνω ό-

ροφο του ρεστοράν, και, αφού έριξαν μια ματιά στον κατάλογο, παρήγγειλαν τα πιάτα τους.

«Θα μου πεις τώρα γιατί ερευνάς την καταγωγή του Γουόλτερ Στακ;» τον ρώτησε μόλις έμειναν μόνοι.

«Οι πληροφορίες που ζητάω δεν είναι για μένα, εγώ δεν τον ξέρω καν».

«Δεν έχεις ακούσει να μιλούν για τον Γουόλτερ Στακ;» ρώτησε η Άω, υψώνοντας τα φρύδια της.

«Όχι. Γιατί θα έπρεπε να είχα ακούσει γι' αυτόν;» είπε παραξενεμένος ο Άλντους.

«Είναι ο βασικός εμπνευστής του Μεσαιωνικού Πάρκου της Νέας Υόρκης και προ ημερών έγινε χαμός στον Τύπο με αφορμή τη δημόσια παρουσίαση του σχεδίου. Μα έχεις πάψει πια να αγοράζεις εφημερίδα;»

«Η αλήθεια είναι πως τελευταία έχω αρκετά μπλεξίματα».

«Λοιπόν, το πρώτο που θα όφειλες να ξέρεις είναι ότι ο Γουόλτερ Στακ είναι ένας πανίσχυρος μεγιστάνας του πετρελαίου, ένας εκατομμυριούχος νέος και ελκυστικός που ξετρελαίνει τις γυναίκες».

Ο Άλντους έμεινε σκεπτικός και με το προαίσθημα ότι η αγαπημένη του αδερφή ούτε μ' αυτό τον άντρα θα γινόταν ευτυχισμένη.

Ο κρυφός θρύλος

4

Το караβάκι έδεσε στην Προβλήτα Α και οι εικονικές φιγούρες της Κάρολ, της Μπεθ και του Νίκολας βγήκαν στην αποβάθρα, απέναντι στο εντυπωσιακό τείχος των ουρανοξυστών που υψώνονταν πίσω από τα δέντρα και τους κήπους του Μπάτερι Παρκ. Ο Νίκολας χάζεψε για λίγο τον παλιό πύργο από πράσινο ξύλο και τα μεγάλα λευκά του ρολόγια, ενώ η Μπεθ κοιτούσε τα οθω8<ja και το γαλάζιο ουρ-
νό που καθρεφτίζονταν στις γυάλινες προσόψεις των ουρανοξυστών.

«Πρέπει να συνεχίσουμε, ΜΧ», είπε ο Νίκολας από τη θέση ελέγχου του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού ΝΚ.

«Είμαι έτοιμη, ΝΚ».

«Εσύ, Κάρολ;»

«Περιμένω την απόφασή σας».

«Αν διασχίσουμε το Μπάτερι Παρκ από εδώ», είπε δείχνοντας ίσια μπροστά τους, «θα φτάσουμε από τη Στέιτ Στρητ στην Αγία Τριάδα. Είναι ο πιο σύντομος δρόμος».

Μπήκαν στο Μπάτερι Παρκ και πέρασαν πλάι από το μνημείο των μεταναστών που έφτασαν στις ΗΠΑ από όλα τα μέρη της Γης. Πιο πέρα, σε ένα σιντριβάνι που εξακόντιζε πίδακες νερού στον αέρα, κάτι παιδάκια πλατσούριζαν ευτυχισμένα, κάνοντας πως τους απέφευγαν. Στην άλλη πλευρά του πάρκου συνάντησαν τη μικρή πλατεία Σάουθ Φέρι. Μερικά εικονικά πρόσωπα διάβαζαν εφημερίδα ή συζητούσαν στα παγκάκια, κάτω από τις σκιές των δέντρων. Αλλά οι Σκιές, κακόβουλες και μοχθηρές, τους περίμεναν μόλις έφτασαν στη Στέιτ Στρητ.

«Μας πυροβολούν! Μας πυροβολούν!» φώναξε ο Νίκολας ακούγοντας τις σφαίρες να σφυρίζουν πλάι στο κεφάλι του.

Οι φιγούρες των τριών φίλων καλύφθηκαν πίσω από τα παρκαρισμένα αυτοκίνητα και άρχισαν να ρίχνουν πυκνές ομοβροντίες στις Σκιές με τα αυτόματα όπλα τους.

«Στ' αριστερά σου, ΜΧ, έρχονται από τ' αριστερά σου!» φώναξε ο Νίκολας, χωρίς να πάψει να πατάει το κουμπί του τζόιστικ του.

«Είναι πολλές, ΝΚ. Οι Σκιές βγαίνουν από παντού», είπε η Μπεθ, ενώ οι βολές της έκαναν τις Σκιές να εκρήγνυνται σε θεαματικές πύρινες σφαίρες.

Η Κάρολ είχε καταφύγει στη γωνία της Στέιτ Στρητ, απέναντι από εκεί όπου βρίσκονταν η Μπεθ και ο Νίκολας.

«Νομίζω πως δε θα καταφέρουμε να περάσουμε από δω!» φώναξε, ενώ με το όπλο της γυρισμένο προς το δρόμο πυροβολούσε ανεξέλεγκτα πέρα δώθε χωρίς να πετυχαίνει το στόχο της.

«Πρέπει να το επιχειρήσουμε, Κάρολ! Το πιο σίγουρο είναι πως όλες οι προσβάσεις προς την Αγία Τριάδα ελέγχονται από τις Σκιές!»

«Θα διασχίσω το δρόμο και θα έρθω κοντά σας, από εδώ δεν μπορώ να δω τίποτα!»

Η Κάρολ έτρεξε με ζιγκ ζαγκ για να αποφύγει τις σφαίρες και

στάθηκε κοντά στην Μπεθ, καλυμμένη πίσω από το κίτρινο καπό ενός παρκαρισμένου ταξί.

Ο θόρυβος των πυροβολισμών ήταν εκκωφαντικός, όπως σε μια οδομαχία μεταξύ αντίπαλων συμμοριών.

«Με πέτυχαν! Με πέτυχαν!» φώναξε η Μπεθ, νιώθοντας σαν να είχαν καρφωθεί στον ώμο της οι μύτες από δύο φλεγόμενα βέλη. Το επίπεδο ζωής της στην οθόνη του υπολογιστή της είχε κατέβει αισθητά, περνώντας από το γαλάζιο χρώμα στο κοκκινωπό, ενώ η ειρηνική της φιγούρα αιμορραγούσε από τον ώμο.

«Ας φύγουμε από δω, αν πετύχουν ξανά τη ΜΧ είμαστε χαμένοι! Δεν έχουμε φορητό φαρμακείο για να τη φροντίσουμε και να ανεβάσουμε το επίπεδο ζωής της στο παιχνίδι», προειδοποίησε η Κάρολ ανάμεσα στο ζοφερό βούισμα των πυρών.

Μόνο όταν έστριψαν στη Γουότερ Στρητ, οι πυροβολισμοί των Σκιών σταμάτησαν.

«Πώς είσαι, ΜΧ;» ρώτησε ο Νίκολας ανησυχώντας για τις πληγές της Μπεθ.

«Αν η εικονική μου ζωή δεν είχε πάρει κόκκινο χρώμα, θα ορκιζόμουν πως νιώθω τόσο καλά όσο και πριν».

Η Κάρολ την πλησίασε, εξέτασε τον ώμο της και της είπε:

«Μην το παίρνεις στ' αστεία, ΜΧ. Αν σε ξαναπληγώσουν προτού επανακτήσεις τα κανονικά επίπεδα ζωής σου, το παιχνίδι των άπειρων αιγιγμάτων θα λήξει για σένα».

«Το ξέρω, Κάρολ, απλώς προσπαθούσα να κάνω λιγότερο δραματική την κατάσταση μου».

«Πρέπει να βρούμε ένα φαρμακείο το συντομότερο», είπε ο Νίκολας. Χωρίς την Μπεθ, το παιχνίδι δεν είχε κανένα νόημα.

Σιωπηλά, σαν να είχαν όλοι τους συνειδητοποιήσει τη σοβαρότητα της κατάστασης της Μπεθ, προχώρησαν με τα όπλα στο χέρι. Η περιοχή που περπατούσαν τώρα ήταν γεμάτη μικρά και παλιά κτίσματα, βαμμένα λιλά, μπορντό και καφέ.

«Κοιτάξτε εκείνο εκεί!» αναφώνησε ο Νίκολας, βλέποντας ένα ιατρικό βαλίσάκι, λευκό και με έναν κόκκινο σταυρό στο κέντρο, μπροστά στο δημοφιλές Φρόνσις Τάβερν, στη γωνία της Μπρόουντ με την Περλ Στρητ.

«Καλύτερα να το πάρεις εσύ, ΜΧ», είπε η Κάρολ.

Η φιγούρα της Μπεθ πλησίασε το βαλίσάκι και αμέσως, στον

πίνακα της οθόνης της, το επίπεδο ζωής της αυξήθηκε ώσπου απέκτησε ξανά ένα έντονο γαλάζιο χρώμα.

«Καλώς όρισες και πάλι στο παιχνίδι, ΜΧ!» είπε ο Νίκολας χαρούμενος.

«Ουφ! Φοβόμουν πως δε θα μετρούσα πια», ψιθύρισε η Μπεθ, αφήνοντας έναν αναστεναγμό.

«Τώρα ξέρουμε πως οι Σκιές μπορούν να μας κάνουν κακό, πολύ κακό. Καλύτερα να βρισκόμαστε σε επιφυλακή και να διαλέγουμε καλά το δρόμο μας. Αυτή η περιοχή φαίνεται πως είναι έξω από τον έλεγχο τους».

«Αν ανεβούμε την Μπρόουντ Στρητ θα βγούμε κατευθείαν στη Γουόλ Στρητ. Από εκεί ως την Αγία Τριάδα είναι δυο βήματα», πρότεινε ο Νίκολας.

«Εσύ είσαι ο οδηγός μας, ΝΚ. Θα κάνουμε ό,τι πεις», είπε η Μπεθ, στηριζόμενη στο ένστικτο του φίλου της. Εκείνος άλλωστε τους είχε οδηγήσει στο ιατρικό βαλιτσάκι που της έσωσε τη ζωή.

«Εγώ θα πηγαίνω πίσω σας, καλύπτοντάς σας τα νώτα», είπε η Κάρολ.

Δεν είχαν προχωρήσει πολύ, όταν ο Νίκολας είδε κάνα δυο Σκιές να κινούνται στο βάθος της οθόνης του.

«Αυτή τη φορά δε θα μας πιάσουν στον ύπνο», μουρμούρισε.

«Είδες κάτι, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ χαμηλόφωνα, σαν να φοβόταν μήπως οι Σκιές την ακούσουν.

«Κοίταξε εκεί, ΜΧ, κάτω από εκείνα τα κτίρια απέναντι. Μου φάνηκε πως κάτι μαύρο κουνιόταν».

«Ναι, ναι, είναι δύο Σκιές, δύο μαύρες Σκιές».

«Μείνετε εδώ, θα προχωρήσω για να δω αν είναι μόνο αυτές, ή υπάρχουν κι άλλες πίσω τους».

Ο Νίκολας κόλλησε στον τοίχο, με το αυτόματο όπλο του να σημαδεύει στο κέντρο του δρόμου. Οι Σκιές έμοιαζαν απασχολημένες με άλλα ζητήματα και ακόμα δεν είχαν πάρει είδηση πόσο κοντά τους βρισκόταν. Στάθηκε μόλις έφτασε στη γωνία και, πάντα κολλημένος στον τοίχο, έμεινε για λίγο να τις παρατηρεί. Είδε ότι φορούσαν μαύρα ράσα με κουκούλες που τους κάλυπταν τα κεφάλια. Ωστόσο, δεν μπόρεσε να δει τα πρόσωπά τους, αν τελικά είχαν.

Χωρίς να το πολυσκεφτεί, αποφάσισε να ξεμπερδεύει μαζί τους το συντομότερο. Όσο οι Σκιές στέκονταν εκεί, δεν θα μπορούσαν να φτάσουν στη Γουόλ Στρητ. Οπότε μετακίνησε τον εικονικό εαυτό

του στο κέντρο του δρόμου και άρχισε να πυροβολεί ώσπου οι δυο Σκιές μετατράπηκαν σε δυο φλόγες, των οποίων η ζωηρή λάμψη έσβησε σε δευτερόλεπτα.

«Έτοιμοι να συνεχίσουμε!» φώναξε, βλέποντας ελεύθερο το δρόμο του.

Στη Γουόλ Στρητ κυκλοφορούσαν χρηματιστές με κουστούμι και γραβάτα, όπως αυτοί που είχε δει ο Νίκολας το προηγούμενο απόγευμα βγαίνοντας από το μετρό. Κάποιοι από αυτούς συζητούσαν ζωηρά έξω από τον εκπληκτικό κορινθιακό ναό του Χρηματιστηρίου της Νέας Υόρκης, οι τεράστιοι κίονες του οποίου καλύπτονταν από μια μεγάλη σημαία των ΗΠΑ, και, στα σκαλοπάτια του Ομοσπονδιακού Μεγάρου, οι τουρίστες φωτογραφίζονταν κάτω από το άγαλμα του Προέδρου Ουάσινγκτον. Καμία Σκιά δεν φαινόταν τριγύρω. Δεν τολμούσαν να κυκλοφορήσουν σε μια τοποθεσία τόσο πολυσύχναστη.

«Εκεί πέρα είναι η Αγία Τριάδα», είπε ο Νίκολας, όταν ο οξυκόρυφος γοθικός πύργος φάνηκε μπροστά τους.

Χωρίς να χρονοτριβούν βγήκαν από τη Γουόλ Στρητ στην Μπρόντγουεϊ, τη διέσχισαν και μπήκαν στην εκκλησία. Η Κάρολ ερχόταν πίσω τους σαν να φύλαγε τα νώτα τους. Σε αντίθεση με την προηγούμενη επίσκεψη του Νίκολας, μια από τις πλαϊνές πόρτες του ναού, που έβγαζε στο κοιμητήριο, ήταν ανοιχτή.

«Αυτός εδώ είναι ο "μικρός κήπος" για τον οποίο μιλούσε η "πύρινη πεταλούδα";» ρώτησε η Μπεθ, έκπληκτη από τη γαλήνη που επικρατούσε ολόγυρα.

«Αυτός ακριβώς, αν και στην πραγματικότητα ήταν πολύ λιγότερο φιλόξενος από τούτον εδώ, σε διαβεβαιώ. Ελάτε, από εδώ είναι».

Η Μπεθ έκανε να ακολουθήσει τον Νίκολας, αλλά κάτω από ένα κοντινό δέντρο είδε ένα κομμάτι ξύλο με ζωγραφισμένο ένα σύμβολο παρόμοιο με εκείνο που είχε βρει στο μουσείο του Αγάλματος της Ελευθερίας.

«Περίμενε, ΝΚ, νομίζω πως εδώ υπάρχει κάτι σημαντικό».

Πλησίασαν και το κοίταξαν προσεκτικά.



«Φύλαξε το στο σακίδιο σου, ΝΚ, μαζί με το άλλο σύμβολο», είπε η Μπεθ.

«Είναι παράξενα σύμβολα», μουρμούρισε το αγόρι παίρνοντάς το.

«Πιθανόν να κρύβουν ένα κρυπτογραφημένο μήνυμα, όπως η φόρμουλα, αλλά, όπως μας είπε η Κάρολ, δεν έχει φτάσει ακόμα η στιγμή για να ασχοληθούμε μαζί τους».

«Οπότε συνεχίζουμε, το ρόδο που άνθισε στον ανώνυμο τάφο μάς περιμένει».

Έκαναν το γύρο της εκκλησίας και, από την άλλη της πλευρά, σε μια διακριτική γωνιά κοντά στον τοίχο του πλευρικού κλίτους, είδαν ένα ωραίο ρόδο μπροστά σε μια ταφόπλακα. Η Μπεθ πλησίασε συγκινημένη, με τη σκέψη στο θρύλο της ανθοπώλισσας που το φύτεψε πριν από τουλάχιστον εκατόν πενήντα χρόνια.

«Πάρ' το, ΜΧ. Μη φοβάσαι», την ενθάρρυνε η Κάρολ.

Η εικονική φιγούρα της Μπεθ άπλωσε το χέρι και έκοψε το τριαντάφυλλο. Και, σαν ο χρόνος να σταμάτησε για μια στιγμή, τα πάντα γύρω της έμειναν ακίνητα, μαγεμένα θαρρείς: τα πουλιά έπαψαν το κελάηδισμά τους, η αύρα δεν κουνούσε τα φύλλα των δέντρων, τα σύννεφα κοντοστάθηκαν στον ουρανό και ο Νίκολας φαινόταν να έχει μεταμορφωθεί σε ένα πέτρινο άγαλμα πλάι της. Η Μπεθ κοίταξε το τριαντάφυλλο, έκθαμβη μπρος στην ομορφιά του. Κι ύστερα, ξαφνικά, ξανάγιναν όλα όπως πριν. Όμως στην πλάκα άρχισε να σχηματίζεται ένα όνομα, λες και ένα αόρατο χέρι το σκάλιζε την πέτρα:

Εντουάρ Ρενέ ντε Λαμπουλέ

«Εντουάρ Ρενέ ντε Λαμπουλέ, ο ίδιος αδύνατος άντρας που είδαμε το άγαλμά του όταν πηγαίναμε στο φέρι; Αυτό είναι το όνομα του σοφού που έφερε την Ουσία του Μυστηρίου από τη Γαλλία;» ρώτησε ο Νίκολας με κομμένη την ανάσα.

«Ακριβώς, ΝΚ. Ο Εντουάρ Ρενέ ντε Λαμπουλέ ήταν εκείνος που είχε την ιδέα του Αγάλματος της Ελευθερίας και εκείνος που το σχεδίασε μαζί με τον Μπαρτολντί. Η ιστορία βεβαιώνει ότι πέθανε στο Παρίσι, το 1883...»

«Άρα πέθανε τρία χρόνια πριν φτάσει το άγαλμα στη Νέα Υόρκη. Πώς, λοιπόν, είναι δυνατόν να ταξίδεψε κατόπιν στις Ηνωμένες

Πολιτείες από τη Γαλλία;» έσπευσε να ρωτήσει η Μπεθ, που δεν της έβγαιναν σωστά οι υπολογισμοί.

«Επειδή ο κρυφός θρύλος λέει ότι ο Εντουάρ Ρενέ ντε Λαμπουλέ εξαφανίστηκε από το Παρίσι λίγα χρόνια πριν φέρει την Ουσία του Μυστηρίου στη Νέα Υόρκη, ταξιδεύοντας με το ίδιο καράβι που μετέφερε το Άγαλμα της Ελευθερίας, και ότι πέρασε εδώ τα τελευταία χρόνια της ζωής του. Όμως, μη ξέροντας τίποτα για κείνον, στο Παρίσι τον είχαν για νεκρό».

«Είναι ένας απίστευτος θρύλος!» αναφώνησε ο Νίκολας.

«Και τώρα το αίνιγμα του χωρίς όνομα τάφου λύθηκε. Σας συγχαίρω», είπε η Κάρολ.

«Τα καταφέραμε, ΝΚ. Χάρη σ' εσένα τα καταφέραμε», είπε η Μπεθ.

«Όχι, ΜΧ, είμαστε ομάδα».

«Αλλά ακόμα σας απομένει μακρύς δρόμος να διατρέξετε. Τα αινίγματα σ' αυτό το εικονικό παιχνίδι συνεχίζουν να είναι άπειρα», είπε η Κάρολ.

«Ποιο είναι το επόμενο;» ρώτησε η Μπεθ, λαχταρώντας να συνεχίσει.

Και η Κάρολ αποκρίθηκε με ένα ακόμα σύντομο αίνιγμα:

Στον ουρανό το καρφώνει, περήφανος,
το κοφτερό του ατσάλινο σπαθί.
Και στα πόδια του παραδίδεται, χαρούμενο,
το κολοσσιαίο βασίλειο του ιππότη.

«Όμως δεν μας είπες ποια λέξη του αντιστοιχεί σε ένα από τα ψευδώνυμα των εννέα μελών του Ιδρύματος Σύμπαν», της θύμισε ο Νίκολας.

«Έχεις δίκιο, ΝΚ, το ξέχασα. Η λέξη "ουρανός"».

Η μονομαχία των φιδιών

4

Η ιστορία του άντρα που αυτοκτόνησε κόβοντας το κεφάλι του στην γκιλοτίνα εντυπωσίασε τόσο τη Σούζαν ώστε σκέφτηκε πως η ψυχή εκείνου του ακέφαλου φαντάσματος θα περιπλανιόταν αιώνια στα μπουντρούμια του διαβόλου δίχως ελπίδα παρηγοριάς. Γερμένη στο στήθος του Γουόλτερ Στακ, στον καναπέ του γραφείου του, δεν έπαυε να αναλογίζεται το φρικτό θάνατο του μεγιστάνα του πετρελαίου που είχε ζήσει σ' εκείνο το σπίτι *καμιά* εξηνταριά χρόνια πριν.

«Και πώς την έμαθες εσύ την ιστορία;» τον ρώτησε.

«Μου τη διηγήθηκε ο μεσίτης που μου πούλησε το μέγαρο. Μου είπε πως όφειλε να φανεί ειλικρινής μαζί μου ως προς το σκοτεινό παρελθόν αυτού του σπιτιού, προτού αποφασίσω να το αγοράσω».

«Το σκοτεινό παρελθόν του σπιτιού;» ρώτησε η Σούζαν χωρίς να κρύβει την περιέργειά της.

«Αυτά ακριβώς ήταν τα λόγια του. Απ' ό,τι φαίνεται, πριν μετατραπεί σε μουσείο κέρινων ομοιωμάτων, μια μυστική εταιρεία στην οποία συμμετείχε ο παλιός ιδιοκτήτης έκανε τις τελετές της στα υπόγεια όπου τώρα βρίσκονται τα μπουντρούμια».

«Τι είδους τελετές;»

«Τι να σου πω, ο μεσίτης δεν ήξερε λεπτομέρειες, αλλά με βεβαίωσε ότι, μετά την καρατόμηση του εκατομμυριούχου Γκρόσλινγκ, σε όλο το Μανχάταν απλώθηκε η **φήμη** πως εδώ μέσα κατοικούσε ο διάβολος».

Η Σούζαν ένωσε μια ανατριχίλα παρόμοια μ' εκείνη που είχε αισθανθεί μπαίνοντας στο διάδρομο των εγκλημάτων. Όμως αυτή δεν φοβόταν το διάβολο. Πίστευε πως όλα τα δαιμόνια που επινόησε η φαντασία του ανθρώπου ανά τους αιώνες δεν ήταν παρά μια εκδήλωση της ίδιας του της άγνοιας και ένας τρόπος αναπαράστασης του Κακού.

«Και τι θα έκανε ο διάβολος στη Νέα Υόρκη;» ρώτησε, χωρίς να παίρνει στα σοβαρά τα λόγια του.

«Δεν ξέρω, υποθέτω πως επρόκειτο απλώς για έναν τρομακτικό

Azara

αστικό μύθο. Το θέμα είναι πως μετά τη μακάβρια αυτοκτονία του Γκρόσλινγκ, αυτό το σπίτι δόθηκε προς πώληση και κανένας δε θέλησε να το αγοράσει, ούτε καν στο μισό της αξίας του. Για πολλά χρόνια το μέγαρο παρέμεινε κλειστό, ώσπου μια επιχείρηση σκέφτηκε ότι σε τούτο ακριβώς το παλατάκι θα μπορούσε να στήσει το πιο εντυπωσιακό μουσείο κέρινων ομοιωμάτων στις ΗΠΑ, εκμεταλλευόμενη τον ίδιο τον τρομακτικό θρύλο που βάραινε πάνω του».

«Από επιχειρηματική σκοπιά δεν ήταν κακή ιδέα».

«Δίκιο έχεις, αλλά το θέμα είναι ότι το μουσείο κατέληξε σε πλήρη αποτυχία. Κατά τα λεγόμενα του μεσίτη, το βάρος του σκοτεινού θρύλου ήταν τόσο μεγάλο ώστε ο κόσμος αρνιόταν να το επισκεφθεί, από φόβο μήπως πέσει θύμα κάποιας διαβολικής κατάρας».

«Μα επρόκειτο για ένα καταπληκτικό μουσείο, πώς έδωσε βάση ο κόσμος σε μια δεισιδαιμονία τόσο γελοία;»

«Είναι δύσκολο να το εξηγήσεις. Ίσως επειδή μας αρέσει να πιστεύουμε πως οι μυστηριώδεις δυνάμεις του άγνωστου συνεχίζουν να δυναστεύουν την ύπαρξή μας».

«Τότε, εσύ γιατί αγόρασες αυτό το μέγαρο;»

«Επειδή με τράβηξε όπως ο μαγνήτης το σίδερο...» της είπε, με το βλέμμα χαμένο στην κρυφή εσοχή πίσω από το τζάκι του γραφείου του, αντίκρυ στο οποίο κάθονταν.

«Σε τράβηξε η ιδέα πως ίσως ο διάβολος έζησε σ' αυτό το μέγαρο;»

Η απάντηση του άντρα καθυστέρησε μερικά δευτερόλεπτα.

«Με τράβηξε η ιδέα να αποκαλύψω τα μυστήρια εκείνης της μυστικής εταιρείας. Ήθελα να μάθω την προέλευσή της, τις τελετές της, τις δοξασίες της, τους σκοπούς της...»

«Και βρήκες κάτι;»

«Έτσι νομίζω, Σούζαν».

Η Σούζαν ανασηκώθηκε, δίπλωσε τα πόδια της πάνω στον καναπέ και κοίταξε τον Στακ στα μάτια.

«Τι κατάφερες να μάθεις;»

«Ακόμα δεν είμαι πολύ σίγουρος, αλλά πιστεύω πως η ίδια μυστική εταιρεία που συγκεντρωνόταν προ ετών στα υπόγεια αυτού του μεγάρου κρύβεται πίσω από τους φόνους των επιστημόνων».

«Ω, μα είναι τρομερό, Γουόλτερ!» αναφώνησε η κοπέλα μη πιστεύοντας στ' αυτιά της.

«Ναι, είναι πράγματι τρομερό. Νομίζω πως έφτασε η στιγμή να μιλήσεις στον αδερφό σου τον Άλντους σχετικά με αυτό το ζήτημα».

«Θα του τηλεφωνήσω τώρα αμέσως», είπε η Σούζαν και σηκώθηκε από τον καναπέ. Πήρε το κινητό της από την τσάντα της, το άνοιξε και σχημάτισε τον αριθμό του αδερφού της.

Όμως το βράδυ εκείνο, δειπνώντας με την Aw Χάρντγουι σε ένα ιταλικό εστιατόριο της Τάιμς Σκουέαρ, ο Άλντους είχε κλειστό το τηλέφωνο του.

«Τα ιέραια ιου νου»

5

Το πρωί της επομένης, πριν αναχωρήσει για το Πανεπιστήμιο Κολούμπια για να ξαναμιλήσει με τον καθηγητή Τζέικομπ Μπλουμ, ο Άλντους άνοιξε το κινητό του. Είχε πολλές αναπάντητες κλήσεις από την Πέμπι και ένα μήνυμά της στον αυτόματο τηλεφωνητή: «Ο φίλος μου ο Γουόλτερ Στακ θέλει να σου μιλήσει για ένα σημαντικό ζήτημα. Έλα απόψε το βράδυ στο σπίτι του κατά τις εννιά, να δειπνήσουμε παρέα. Είναι στη λεωφόρο Γκρίνουιτς, ένα παλιό παλατάκι πίσω από τη Βιβλιοθήκη Τζέφερσον Μάρκετ Κόρτχαουζ. Αποκλείεται να μην το βρεις. Σε φιλώ, η βατραχούλα».

Πηγαίνοντας στο Χάρλεμ, ο Άλντους ξέχασε την Πέμπι και τον καινούριο φίλο της και εστίασε τη σκέψη του στο σχεδιάγραμμα του σχετικά με τους φόνους των επιστημόνων. Σύμφωνα με αυτό, ο καθηγητής Μπλουμ δεν έπεφτε έξω λέγοντας πως πίσω από τη λέξη «Κόι» και το σύμβολο με τα ορθωμένα φίδια κρυβόταν μια μυστική εταιρεία. Και ήταν φανερό πως είχε επίσης δίκιο όταν έλεγε ότι τα φίδια αντιπροσώπευαν την αιώνια πάλη επιστήμης και θρησκείας. Ωστόσο, σκέφτηκε ο Άλντους, ο ηλικιωμένος καθηγητής είχε πέσει έξω στην εκτίμησή του ότι οι δολοφονημένοι επιστήμονες δεν συμμετείχαν σε κάποια ομάδα σπουδαστών στη διάρκεια των χρόνων που έζησαν στην εστία. Και ήταν πιθανό, είπε μέσα του, με τις πληροφορίες που διέθεταν τώρα, ο καθηγητής Μπλουμ να μπορούσε να τον κατευθύνει στο πώς να βρει ποια μυστική εταιρεία κρυβόταν πί-

σω από τα εγκλήματα του Ταχυδακτυλουργού. Επιπλέον, ήθελε να του διευκρινίσει γιατί δεν τους μίλησε, στον ίδιο και στην υπαστυνόμο, για τη μυστική εταιρεία όπου ανήκε ο πατέρας του Άνταμ Γκρόσλινγκ, ούτε για τον τελετουργικό χαρακτήρα της αυτοκτονίας του.

Ο καθηγητής Μπλουμ τον περίμενε στην ίδια αίθουσα όπου είχαν συναντηθεί με την υπαστυνόμο Τέιλορ.

«Ελάτε, περάστε, περάστε, ντετέκτιβ Φόουλερ», είπε βλέποντας το κεφάλι του Άλντους να ξεπροβάλλει διστακτικά πίσω από την πόρτα.

Ο Άλντους μπήκε και πλησίασε στο γραφείο όπου καθόταν ο καθηγητής.

«Καλημέρα σας, κύριε καθηγητά».

«Συγνώμη που δε σηκώνομαι, αλλά σήμερα το πρωί το άρρωστο πόδι μου αποφάσισε να με εξοργίσει με μια ακόμη απρόβλεπτη κρίση απειθαρχίας».

«Μη σας νοιάζει για μένα, θα φροντίσω να είμαι όσο το δυνατόν πιο σύντομος».

«Μα, καθίστε, νεαρέ, μην είστε τόσο σφιγμένος», του γκρίνιαξε ο καθηγητής. «Διαθέτω μιάμιση ώρα. Ελπίζω να είναι αρκετή για να αναλύσουμε λεπτομερώς τα νεότερα αποτελέσματα των ερευνών σας, για τα οποία μου μιλήσατε στο τηλέφωνο».

Ο Άλντους κάθισε και ξερόβηξε. Το στόμα του ήταν κατάξερο εξαιτίας της σαμπάνιας που το προηγούμενο βράδυ είχαν πει με την Aw Χάρντγουι και ένιωθε σαν να πετούσαν πουλιά μέσα στο κεφάλι του.

«Θα ήθελα να ρίξετε μια ματιά σ' αυτό το σχεδιάγραμμα», είπε, τείνοντας στον καθηγητή το σημειωματάριο του.

«Χμ... Γνωρίζατε πως το σχήμα αυτού του διαγράμματος μοιάζει πολύ με τις δέκα σφαίρες του Δέντρου της Ζωής της ιουδαϊκής Καβάλας;»

«Όχι, δεν είχα ιδέα. Θα πρέπει να είναι καθαρή σύμπτωση».

Ο καθηγητής Μπλουμ διάβαζε ενόσω μιλούσε.

«Τίποτα δεν είναι συμπτωματικό στη ζωή, Άλντους, σας το λέει ένας γέροντας αδαής σαν εμένα. Ποιος έφτιαξε αυτό το διάγραμμα;» ρώτησε.

«Εγώ το έκανα, για να συνοψίσω όλες τις πληροφορίες που διαθέτουμε γι' αυτή την υπόθεση. Θεώρησα πως έτσι θα ήταν ευκολότερο να αξιολογήσουμε τις διασυνδέσεις μεταξύ των διαφορετι-

κών πιθανών σεναρίων σχετικά με τους φόνους των επιστημόνων του Κορνέλ».

«Έχετε έναν προικισμένο αναλυτικό νου, ντετέκτιβ».

«Περιορίστηκα στο να ταξινομήσω όσα στοιχεία και αποδείξεις διαθέταμε. Είναι πραγματικά εκπληκτικό το ότι δικαιωθήκατε σε όλα όσα μας είπατε για το σύμβολο των ορθωμένων φιδιών και την αιώνια πάλη μεταξύ επιστήμης και θρησκείας που αντιπροσωπεύει».

«Για έναν ειδικό στην αποκρυφιστική συμβολολογία δεν ήταν διόλου δύσκολο να καταλήξει σ' αυτό το συμπέρασμα. Ο οποιοσδήποτε με στοιχειώδεις γνώσεις στο θέμα θα σας είχε πει κάτι παρόμοιο. Όμως δεν καταλαβαίνω γιατί συμπεριλαμβάνετε στο διάγραμμά σας το όνομα του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ».

«Βρήκα μια πληροφορία σύμφωνα με την οποία ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ αυτοκτόνησε κόβοντας το κεφάλι του με μια γκιλοτίνα, ακολουθώντας το τελετουργικό μιας μυστικής εταιρείας της οποίας αποτελούσε διακεκριμένο μέλος».

«Όμως ποτέ δεν αποδείχτηκε πως η πληροφορία ήταν ακριβής», παρατήρησε ο καθηγητής.

«Εσείς τη γνωρίζετε, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ο Άλντους, κοιτώντας τον στα μάτια.

«Εγώ ο ίδιος ερεύνησα τις φήμες πριν χρόνια και δε βρήκα τίποτα που να αποδεικνύει την αλήθεια τους. Δεν επρόκειτο παρά για μια αστυνομική θεωρία, δίχως την παραμικρή βάση».

«Και τι έχετε να μου πείτε για το χειρόγραφο σημείωμα του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ; Έλεγε ότι το τελετουργικό εκπληρώθηκε και ότι πλήρωσε με την ίδια του τη ζωή την προδοσία του μαθητή του».

«*Ουδείς επαγγελματίας γραφολόγος εξέτασε εκείνο το έγγραφο. Απλώς έγινε αντιπαραβολή του με άλλα χειρόγραφα του Γκρόσλινγκ, από τους ίδιους τους ντετέκτιβ που ασχολήθηκαν με την εξιχνίαση του θανάτου του. Εκείνο το έγγραφο θα μπορούσε να το πλαστογραφήσει οποιοσδήποτε, ο γραφικός χαρακτήρας του πατέρα του Άνταμ Γκρόσλινγκ ήταν αρκετά κοινός. Είχα την ευκαιρία να το δω όταν εξέτασα τα αστυνομικά αρχεία.*

«Και γιατί δε μας μιλήσατε για τα όσα γνωρίζατε σχετικά με το θάνατο του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ όταν ήρθαμε να σας δούμε με την υπαστυνόμο Τέιλορ, κύριε καθηγητά; Πίστευα πως θα μας βοηθούσατε».

Ο Μπλουμ έσκυψε το κεφάλι ντροπιασμένος και η λάμψη των μικρών του ματιών έσβησε, σαν να είχε τυλίξει μια πυκνή ομίχλη.

«Φοβήθηκα, αυτό είναι όλο», είπε καταρρακωμένος. Και μπροστά στη σιωπή του ντετέκτιβ, που δεν είχε πειστεί από την απάντησή του, ο Μπλουμ συνέχισε: «Όταν ο πατέρας του Άνταμ αυτοκτόνησε, όλοι στο Κορνέλ διαβεβαίωναν πως είχε τρελαθεί. Έλεγαν πως πίστευε ότι ο διάβολος είχε κυριέψει το μυαλό του και πως σε ένα από τα ντελίριά του αποφάσισε να κόψει το κεφάλι του με την αρχαία γκιλοτίνα που είχε στο σπίτι του. Ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ μάζευε κάθε είδους αντίκες και κανέναν δεν παραξένεψε το ότι μια γκιλοτίνα από τη Γαλλική Επανάσταση ανήκε στην πολύτιμη συλλογή του από ιστορικά αντικείμενα. Εκείνη την εποχή, κανένας φοιτητής του Κορνέλ δεν ενδιαφέρθηκε να μάθει τι συνέβη στην πραγματικότητα. Ήμασταν νέοι και σύντομα λησμονήσαμε την αυτοκτονία του πατέρα ενός συναδέλφου όπως ο Άνταμ, παρά το ξάφνιασμα που μας προκάλεσε αρχικά. Εγώ είχα μόλις ξεκινήσει τις σπουδές της Ιστορίας και ακόμα δεν ήξερα σε ποιο κλάδο θα ειδικεύομαι. Με το πέρας των χρόνων, η κλίση μου με ώθησε στη μελέτη της αποκρυφιστικής συμβολολογίας και των μυστικών εταιρειών κάθε εποχής. Μια μέρα θυμήθηκα την περίπτωση της αυτοκτονίας του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ και αποφάσισα να ερευνήσω τον παράδοξο θάνατο του και την πιθανή σύνδεσή του με κάποια μυστική εταιρεία εσωτεριστικής έμπνευσης, ή ακόμα και διαβολικής, άγνωστη ως τότε στις Ηνωμένες Πολιτείες. Δε βρήκα τίποτα, ούτε το παραμικρό ίχνος».

«Αλλά το ότι εσείς δε βρήκατε αξιόπιστα στοιχεία σχετικά μ' εκείνη τη μυστική εταιρεία δε σημαίνει ότι δεν υφίσταται».

«Εννοείται, αλλά εάν κανένας, εκτός από τα μέλη της, δεν τη γνωρίζει, τότε προφανώς είναι αδιάφορη από ιστορική άποψη, αφού οι δραστηριότητές της στερούνται δημόσιας προβολής».

«Εκτός κι αν οι δραστηριότητες αυτές είναι παράνομες και εκδελώνονται με τη μορφή κατά συρροή εγκλημάτων, όπως οι φόνοι των επισημώνων».

«Ναι, σε μια τέτοια περίπτωση η εταιρεία θα έπαινε να είναι μυστική, από τη στιγμή που θα δημοσιοποιούνταν οι δραστηριότητές της και οι τελετουργίες της. Αυτό συνέβη με την πλειονότητα των μυστικών εταιρειών μεσαιωνικής, εσωτεριστικής, θρησκευτικής, πολιτικής ή φιλανθρωπικής προέλευσης», είπε ο καθηγητής. «Σήμερα είναι γνωστές στους πάντες και μονάχα μερικές συνεχίζουν να διατηρούν κρυφές τις τελετές τους και τις ιεροτελεστίες μύησης».

«Σε ποιες μυστικές εταιρείες αναφέρεστε, κύριε καθηγητά;»

«Είναι πάρα πολλές, αλλά υποθέτω πως θα έχετε ακούσει για τους Μασόνους, τους Ροδοσταυρίτες, τα νέα Τάγματα των Ναϊτών, τους Καθαρούς, τους Φωτισμένους ή Ιλουμινάτους, την Ηγουμενία της Σιών και τόσες άλλες που έλκουν την καταγωγή τους από το Μεσαίωνα- ή για τις πιο σύγχρονες, όπως είναι το Τάγμα των Γερακιών, οι Ιππότες του Κολόμβου, το Αρχαίο Ενιαίο Τάγμα των Δρυϊδων ή οι Τάρανδοι της Νέας Υόρκης. Όλες με ένα παρόμοιο πνεύμα μύησης, γνώσης της "αλήθειας" που ενώνει τα μέλη τους και που μόνο εκείνα γνωρίζουν και αποκαλύπτουν σε όσους κρίνουν κατάλληλους. Κι αυτή ακριβώς η "αλήθεια" είναι το μυστικό τους, το μυστικό που τους παραχωρεί τη δύναμη και την επιρροή για να αλλάξουν τον κόσμο».

«Όμως κάθε εταιρεία φυλάει ένα μυστικό διαφορετικό από τις άλλες».

«Πράγματι, ντετέκτιβ, το μυστικό διαφέρει ανάλογα με το ποιος είναι ο σκοπός της ομάδας που το περιφρουρεί, με την ικανότητά της να επιδρά στη δημόσια ζωή μιας χώρας, με τη δυνατότητά της να αποκτά οπαδούς, με την αντίληψη της για τη ζωή και το θάνατο... Ωστόσο, όλες *μοιάζουν ως προς τον* τρόπο δράσης τους, τους *χώρους όπου* συγκεντρώνονται, που τους αποκαλούν στοές, τους όρκους και τις διακηρύξεις τους, τους βαθμούς ιεραρχίας των μελών τους: δόκιμος, σύντροφος, ιππότης, διδάσκαλος- τους κώδικες ιδιωτικής και δημόσιας συμπεριφοράς, την εσωτεριστική μύηση που μεταμορφώνει τον υποψήφιο σε ένα ανώτερο και διαφορετικό πλάσμα το οποίο ξαναγεννιέται σε μια καινούρια ζωή γαλήνης και τελειότητας, τις τελετές και τα σύμβολα που μόνο εκείνοι γνωρίζουν και αποτελούν σημεία αναγνώρισης...»

«Όπως το Κοτ και τα ορθωμένα φίδια;» τον διέκοψε ο Άλντους.

«Ναι, σας είπα ήδη ότι αυτά τα σύμβολα ανήκουν σε μια μυστική εταιρεία».

«Στην ίδια μυστική εταιρεία που ανήκε ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ όταν αυτοκτόνησε και που κατόπιν συμμετείχε κι ο γιος του Άνταμ;»

«Αυτό δε θα τολμούσα να το βεβαιώσω. Και τώρα να με συγχωρήσετε, αλλά θα πρέπει να ετοιμάσω κάποια θέματα για τη συνέλευση των καθηγητών».

Ο Άλντους σηκώθηκε να φύγει, αλλά, πριν το κάνει, ρώτησε:

«Τι σας φοβίζει, κύριε καθηγητά;»

«Το Κόι και εκείνα τα δύο δηλητηριώδη φίδια».

Στις σκάλες, ο Άλντους ένωσε τη δόνηση του κινητού μέσα στην τσέπη του μπουφάν του. Σκέφτηκε πως τον έπαιρνε η αδερφή του, αλλά ήταν η Τέιλορ, που του είχε αφήσει ένα λακωνικό μήνυμα:

Το ποντίκι έπεσε στην παγίδα

Ο κρυφός θρύλος

5

Δεν ήταν ακόμα εννέα το βράδυ όταν ο Νίκολας επικοινωνήσε ξανά με την Μπεθ μέσω βιντεοκλήσης. Είχαν στη διάθεσή τους σχεδόν δυο ώρες για να λύσουν το καινούριο αίνιγμα που τους είχε θέσει η Κάρολ και να φτάσουν στη νέα τοποθεσία του τρισδιάστατου χάρτη του Μανχάταν, προτού πάνε να κοιμηθούν στους χώρους ανάπαυσης του Διαπλανητικού Σκάφους ΜΧ και του Αρθρωτού Διαστημικού Σταθμού ΝΚ.

Και οι δύο γνώριζαν ήδη την πιθανή λύση του νέου αινίγματος, αλλά δεν συζήτησαν τίποτα μεταξύ τους ώσπου μπήκαν στο παιχνίδι. Εκεί βρισκόταν η Κάρολ, μπροστά στην πύλη της Αγίας Τριάδας.

«Πρέπει να βιαστούμε», τους είπε όταν στάθηκαν δίπλα της.

«Συμβαίνει κάτι, Κάρολ;»

«Οι δύο παρείσακτοι που μπήκαν στο παιχνίδι μάς πλησιάζουν».

«Ουάου!» αναφώνησε ο Νίκολας. «Να περιμένουμε να φτάσουν ως εδώ και να τους ξεκάνουμε μια και καλή».

Όμως, η Μπεθ ένωσε λες κι εκείνες οι μοχθηρές σκιές γλιστρούσαν αθόρυβα πίσω της.

«Μην αστειεύσαι μ' αυτούς, ΝΚ, δεν πρόκειται για κάνα καλαμπούρι», είπε.

«Η ΜΧ έχει δίκιο. Δε θα είναι εύκολο να τους αντιμετωπίσουμε. Είναι έμπειροι χάκερ και ξέρουν καλύτερα από εμάς πώς να αμυνθούν σ' αυτό το παιχνίδι. Πρέπει να προχωρήσουμε και να μην τους αφήσουμε να μας φτάσουν», συμβούλεψε η Κάρολ.

«Εγώ νομίζω ότι ξέρω ποιος είναι ο ιππότης που στον ουρανό καρφώνει το κοφτερό ατσάλινο σπαθί του», είπε ο Νίκολας.

«Κι εγώ επίσης», έσπευσε να πει η Μπεθ.

«Τότε, γράψτε το όνομά του στα σημειωματάριά σας».

Ο Νίκολας και η Μπεθ έκαναν κλικ στον πίνακα ελέγχου και ενεργοποίησαν τα σακιδία τους. Στη συνέχεια διάλεξαν το εικονίδιο των ηλεκτρονικών σημειωματαρίων τους και έγραψαν εκεί τη λύση του αινίγματος. Οι απαντήσεις τους συνέπεσαν. Η Κάρολ τις διάβασε και είπε:

«Και γιατί όχι το Γούλγουορθ ή το κτίριο της Κράισλερ; Βρίσκονται επίσης στο χάρτη».

«Επειδή το Εμπάιρ Στέιτ εξακολουθεί να είναι ο πιο ψηλός ουρανοξύστης της Νέας Υόρκης και ακόμα αποτελεί το σύμβολο του μεγαλείου της», αποκρίθηκε αμέσως η Μπεθ.

«Ναι, και ολόκληρη η πόλη της Νέας Υόρκης παραδίδεται στα πόδια του, όπως στα πόδια του ιππότη παραδίδεται, χαρούμενο, το κολοσσιαίο του βασίλειο. Και το βασίλειο είναι συνώνυμο της αυτοκρατορίας, του *ιμπεριουμ*, του *Εμπάιρ*. Ήταν αρκετά σαφές», πρόσθεσε ο Νίκολας.

«Μα πώς θα πάμε ως το Εμπάιρ Στέιτ Μπίλτινγκ; Είναι αρκετά μακριά από εδώ», είπε ανυπόμονα η Μπεθ.

«Εκεί απέναντι υπάρχει η στάση του μετρό της Γουόλ Στρητ».

«Νομίζεις πως το μετρό θα λειτουργεί σ' αυτό το παιχνίδι;»

«Εκείνα τα εικονικά πρόσωπα φαίνεται πως μπεινοβγαίνουν εκεί», είπε ο Νίκολας.

«Φοβάμαι πως οι Σκιές θα βρίσκονται επίσης εκεί κάτω».

«Τότε, τι προτείνεις;»

«Θα μπορούσαμε να πάρουμε ένα ταξί, έχουμε αρκετά χρήματα για να το πληρώσουμε».

Στη λεωφόρο Μπρόντγουεϊ κυκλοφορούσαν μερικά εικονικά αυτοκίνητα, αλλά κανένα ταξί.

«Ο χρόνος τρέχει γρήγορα», είπε η Κάρολ.

«Και από εδώ δεν περνούν ταξί, οπότε δεν έχουμε άλλη λύση από το να μπούμε στο μετρό».

«Εσύ είσαι ο οδηγός μας, ΝΚ», είπε η Μπεθ ανόρεχτα. Η ιδέα να κατέβουν και πάλι στους στενούς διαδρόμους του μετρό, έστω και εικονικά, δεν της άρεσε καθόλου.

Στο παιχνίδι, η στάση της Γουόλ Στρητ ήταν πολύ πιο ευχάριστη

απ' όσο την είχε δει ο Νίκολας στην πραγματικότητα. Πάντως, η αναπαράσταση των υπόγειων στοών, οι σκάλες, οι ζώνες ελέγχου και τα εκδοτήρια ήταν τόσο καλά σχεδιασμένα ώστε νόμιζε πως ξανάμπαινε στο μετρό της Νέας Υόρκης. Μάλιστα, ένιωθε ακόμα και τους χτύπους της καρδιάς του να αυξάνουν όσο κατέβαιναν στα έγκατα του σταθμού.

«Από δω δε φαίνεται να 'χει κόσμος», μурμουούρισε ενώ κοντοστάθηκε σε μια διασταύρωση.

Πριν το πει καλά καλά, είδε μια ομάδα Σκιών που ορμούσαν καταπάνω τους από το βάθος του θολωτού διαδρόμου, ξεστομίζοντας ουρλιαχτά που τρόμαξαν την Μπεθ.

«Ερχονται από εκεί!» φώναξε ο Νίκολας, ενώ πυροβολούσε αδιάκοπα με το αυτόματο όπλο του.

«Δεν αντέχω τις στριγκλιές τους», είπε η Μπεθ παίρνοντας θέση δίπλα του και κάνοντας κομματάκια τα φαντάσματα που εμφανίστηκαν στο διάδρομο.

«Ερχονται κι από πίσω! Μας έχουν περικυκλώσει!» φώναξε η Κάρολ, της οποίας το αυτόματο όπλο δεν έπαυε να κινείται από τη μία στην άλλη πλευρά της υπόγειας στοάς, θαρρείς και ήθελε να σαρώσει με τις ριπές της ό,τι ξεπεταγόταν μπροστά της.

Οι Σκιές έσκαγαν σε εφήμερες μπάλες φωτιάς με το που δέχονταν τις σφαίρες τους, φωτίζοντας την είσοδο του διαδρόμου σαν τις αστραπές μιας τρομερής καταιγίδας.

«Πυροβολείτε συνέχεια! Πυροβολείτε συνέχεια!» φώναξε ο Νίκολας, διαπιστώνοντας ότι οι Σκιές δεν είχαν καιρό να αντιδράσουν, αφότου έφταναν στο στόμιο του διαδρόμου.

Αλλά μετά τους τελευταίους τους πυροβολισμούς, τα ουρλιαχτά έπαψαν.

«Τους νικήσαμε, ΝΚ!» αναφώνησε η Μπεθ.

«Εντάξει, ακόμα δεν κερδίσαμε αυτό τον εικονικό πόλεμο, αλλά νικάμε σιγά σιγά στις μάχες».

«Ας προχωρήσουμε, εδώ πια δεν κάνουμε τίποτα», είπε η Κάρολ.

Πέρασαν την μπάρα εισόδου στην αποβάθρα και, αντί για τα βαγόνια του μετρό, συνάντησαν άλλες Σκιές που τους περίμεναν. Για κάνα δυο λεπτά στάθηκαν και πυροβολούσαν ολόγυρα, σαν δραπετες που πασχίζουν να ξεφύγουν από μια ενέδρα. Σημάδευαν με τόση ακρίβεια, ώστε δεν έδιναν την ευκαιρία στις Σκιές, που ξεπηδούσαν μέσα από το σκοτάδι του τούνελ, να προφτάσουν να χρησιμοποιή-

σουν τα όπλα τους εναντίον τους. Μέχρι που το βουητό του μετρό υψώθηκε ανάμεσα στο θόρυβο των πυροβολισμών και σταμάτησε στην αποβάθρα.

«Ανεβείτε, γρήγορα!» φώναξε ο Νίκολας βλέποντας να ανοίγουν οι πόρτες του πιο κοντινού βαγονιού.

Στο βαγόνι ταξίδευαν κι άλλες εικονικές μορφές, που δεν έδωσαν σημασία στους πυροβολισμούς ούτε στα αυτόματα όπλα τους.

«Εδώ θα είμαστε ήσυχοι», είπε ο Νίκολας.

«Νομίζω πως οι Σκιές δεν εμφανίζονται σε πολυσύχναστα μέρη», είπε η Μπεθ.

«Πιθανόν, αλλά δεν μπορούμε να βασιστούμε σ' αυτό. Ως τώρα είχαμε τουλάχιστον την τύχη να μη μας ξανατραυματίσουν».

«Εγώ δε θα το 'λεγα», μουρμούρισε η Κάρολ, που φαινόταν να αιμορραγεί από το ένα πλευρό.

«Είσαι πληγωμένη!» φώναξε η Μπεθ.

«Ναι, με πλήγω...»

Η Κάρολ ήταν ανήμπορη να μιλήσει άλλο. Αφέθηκε να πέσει στα καθίσματα του βαγονιού και λιποθύμησε.

«Τι της συμβαίνει, ΝΚ, τι έπαθε;» ρώτησε ανήσυχη η Μπεθ.

«Δεν ξέρω, ίσως οι πληγές από τις σφαίρες των Σκιών να είχαν διαφορετική επίδραση σ' εκείνη απ' ό,τι σ' εμάς. Η Κάρολ είναι μια φιγούρα του παιχνιδιού και δεν έχει επίπεδο ζωής όπως εσύ κι εγώ».

«Τότε, πώς θα την κάνουμε καλά;»

«Εδώ γύρω πρέπει να υπάρχει κάποιο βαλιτσάκι πρώτων βοηθειών που θα μπορούσαμε να χρησιμοποιήσουμε. Σε όλα τα βιντεοπαιχνίδια υπάρχει κάποιος τρόπος για την αποκατάσταση της ζωής έπειτα από μια επίθεση των εχθρών. Αλλιώς θα ήταν αδύνατον να προχωρήσεις στις επόμενες φάσεις τους. Πρέπει να κοιτάξουμε καλά στο βαγόνι, ίσως βρούμε κάτι».

Ο Νίκολας και η Μπεθ μετακίνησαν τις φιγούρες τους μέσα στο βαγόνι του μετρό με την ίδια αγωνία που θα κινούνταν οι ίδιοι για να βρουν ένα φάρμακο και να συνφέρουν την Κάρολ. Γι' αυτούς δεν υπήρχε πια καμιά διαφορά ανάμεσα στο παιχνίδι και την πραγματικότητα. Η Κάρολ ήταν φίλη τους, μια ακόμα *σύντροφος* στην εικονική περιπέτεια της αναζήτησης της Ουσίας του Μυστηρίου, και, χωρίς εκείνη, δεν θα κατάφερναν να τη βρουν.

Η μορομαχία των φριδιών

5

Σε απόσταση μεγαλύτερη από δύο χιλιάδες χιλιόμετρα από τη Νέα Υόρκη, τρεις μαυροντυμένοι άντρες ετοιμάζονταν να μπουν στο σπίτι του Μάθιου Έντουιν, ενός επιστήμονα ειδικευμένου στην πυρηνική σύντηξη, που είχε εργαστεί όλη του τη ζωή στο Διαστημικό Κέντρο Κένεντι της NASA, στη Φλόριντα. Οι τρεις άντρες ήταν ο Γουόλτερ Στακ, ο Μπένσον και ο Ότο, που νωρίς το πρωί είχαν πετάξει από το αεροδρόμιο της Νέας Υόρκης ως το Ορλάντο με το ιδιωτικό τζετ του νεαρού μεγιστάνα του πετρελαίου. Ο Μάθιου Έντουιν τους περίμενε καθισμένος σε μια πολυθρόνα στη σάλα του σπιτιού του, στη μικρή πόλη Αλταμόντε Σπρινγκς. Ήξερε πως είχε φτάσει η ώρα του, πως ο θάνατος θα χτυπούσε σύντομα την πόρτα του, όπως είχε χτυπήσει τις πόρτες των υπόλοιπων συναδέλφων του. Εκτός κι αν ο Κόγκαν ζούσε ακόμα, αυτός ήταν ο μόνος από τους εννιά που απέμενε στη ζωή. Οι υπόλοιποι είχαν πεθάνει μερικά χρόνια πριν, όπως ο Μαξ Βίλον, ο Στιούαρτ Λίντστενς και ο Κλίφορντ Νολντ· ή πριν από μερικούς μόλις μήνες, όπως ο Άνταμ Γκρόσλινγκ· ή είχαν δολοφονηθεί, όπως ο Πολ Ντρέστερ, ο Τζον Σικ και ο Λαρς Μούρλικεν. Και τώρα ήταν η σειρά του. Θα μπορούσε να το σκάσει και να κρυφτεί κάπου μακριά από εκεί· ή να προσφύγει στην αστυνομία, προειδοποιώντας πως κάποιος θα τον σκότωνε όπως είχαν σκοτώσει τους άλλους τέσσερις επιστήμονες. Αλλά ο Μάθιου Έντουιν είχε αποδεχτεί το θάνατο του σαν μια αναπόδραστη συνέπεια του πεπρωμένου του. Η εποχή του Ιδρύματος Σύμπαν είχε παρέλθει. Θυμόταν το ξεκίνημά της σαν να ήταν χτες. Είχαν συγκεντρωθεί όλοι στη βιβλιοθήκη της εστίας Τανχόιζερ, στο Πανεπιστήμιο Κορνέλ, μια νυχτερινή ώρα που οι άλλοι φοιτητές είχαν πέσει πια για ύπνο. Ο Κένεθ Κόγκαν προήδρευε στη συνεδρίαση και διάβασε προσεκτικά ένα προς ένα τα άρθρα του καταστατικού. Στη συνέχεια ψήφισαν ομόφωνα, υψώνοντας το χέρι, τις δέκα βασικές αρχές, και υπέγραψαν το ιδρυτικό έγγραφο με ψευδώνυμο: Μαξ Βίλον· Σελήνη· Στιούαρτ Λίντστενς· Τέχνη· Κλίφορντ Νολντ· Ζωή· Άνταμ Γκρόσλινγκ· Γοτθικός· Πολ

Ντρέστερ: *Φως*• Τζον Σικ: *Αστέρι*• Λαρς Μούρλικεν: *Ρόδο*• Κένεθ Κόγκαν: *Πέτρα*• και αυτός, ο Μάθιου Έντουιν: *Ουρανός*.

Επί πολλά χρόνια, το Ίδρυμα Σύμπαν εκπλήρωνε τους προγραμματικούς στόχους του στην εντέλεια. Οι μεγάλες επιστημονικές ανακαλύψεις καθενός από τα μέλη του είχαν προσεγγίσει τις οριστικές απαντήσεις των μυστηρίων της ζωής και του σύμπαντος και ο κόσμος άλλαζε: η πρόοδος της ανθρωπότητας ήταν αδιάκοπη. Ωστόσο, το κακό είχε ήδη γίνει, από την ημέρα που ο Άνταμ Γκρόσλινγκ υπερέβη ένα από τα όρια που τα εννέα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν είχαν επιβάλει στον εαυτό τους: «ουδεμία επιστημονική έρευνα δεν θα επέτρεπε να απειληθεί η αξιοπρέπεια του ανθρώπου». Συνέβη μετά το θάνατο του βραβευμένου με Νόμπελ Άλμπερτ Αϊνστάιν. Ο Γκρόσλινγκ θέλησε να αποκτήσει τον εγκέφαλο του διακεκριμένου επιστήμονα για να μελετήσει την προέλευση της ιδιοφυΐας του και πλήρωσε μια περιουσία σε ένα γιατρό του νοσοκομείου του Πρίνστον, τον Τόμας Σ. Χάρβεϊ, για να τον αφαιρέσει από το πτώμα πριν την αποτέφρωσή του. Ο Γκρόσλινγκ πραγματοποίησε διάφορες μελέτες στην εγκεφαλική μάζα του Αϊνστάιν και, ύστερα από μερικά χρόνια, επέστρεψε τον εγκέφαλο στον Τόμας Σ. Χάρβεϊ, όπως είχε απαιτήσει προκειμένου να δεχτεί να τον αφαιρέσει. Όταν, το 1974, η επιθεώρηση *Νιου Τζέρσι Μάνθλι* έφερε στο φως αυτή την ιστορία, τα υπόλοιπα οχτώ μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν κατάλαβαν τι είχε κάνει ο Γκρόσλινγκ, κι ας μην αναφερόταν το όνομά του πουθενά στο άρθρο. Συγκάλεσαν, λοιπόν, μια επείγουσα σύσκεψη όπου αποφάσισαν την αποπομπή του από την ομάδα των «Εννέα του Κορνέλ», όπως αυτοαποκαλούνταν μεταξύ τους. Και ήξεραν πως, από εκείνη τη στιγμή, θα έπρεπε να θεωρούν τον Άνταμ Γκρόσλινγκ ως τον πιο επικίνδυνο εχθρό τους.

Αυτά αναλογιζόταν ο Μάθιου Έντουιν, όταν χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

«Τα τέρατα του νου»

6

«Πού βρίσκεται;» ρώτησε ο Άλντους μόλις μπήκε στο γραφείο της υπαστυνόμου.

Η Τέιλορ σήκωσε τα μάτια της από τα έγγραφα που εξέταζε.

«Αν αναφέρεσαι στο ποντίκι μας, είναι κάτω, στην αίθουσα ανακρίσεων. Σε περιμέναμε, αρνήθηκε να μιλήσει σε οποιονδήποτε άλλον εκτός από σένα».

«Και για ποιον πρόκειται;» ρώτησε ο ντετέκτιβ, ανίκανος να συκρατήσει την ανυπομονησία του.

«Θα τη δεις μόνος σου σε ένα λεπτό...»

«Θα τη δω; Είναι γυναίκα;»

«Ναι, πρόκειται για μια γυναίκα... μια καλλιεργημένη και νέα γυναίκα. Αλλά πριν κατέβουμε να κουβεντιάσουμε μαζί της, θα ήθελα να δεις αυτό εδώ. Είναι η καινούρια ανώνυμη επιστολή που ο ποντικός μας επιχειρούσε να σου στείλει από το ταχυδρομικό γραφείο της Τεσσαρακοστής Πρώτης Οδού».

Η Τέιλορ του παρέδωσε έναν ανοιγμένο φάκελο, παρόμοιο με τους άλλους δύο που είχε λάβει τις προηγούμενες φορές.

«Πώς την έπιασαν;» ρώτησε πριν βγάλει το σημείωμα από το φάκελο.

«Η ίδια της η νευρικότητα την πρόδωσε μπροστά στις κάμερες παρακολούθησης του ταχυδρομείου. Τόσο πολύ κοιτούσε δεξιά κι αριστερά ώστε την υποψιάστηκε ο φρουρός που ασχολείται με τον έλεγχο έξω από το κτίριο».

Ο Άλντους έβγαλε το σημείωμα από το φάκελο. Ήταν ένα σύντομο κείμενο γραμμένο σε υπολογιστή που έλεγε:

Μέσα στις βαθιές σπηλιές του νου
κρύβονται ακόμα τα τέρατα που μας καταβροχθίζουν.

Τα τέρατα του νου

Κεϊτι Χαρτ

«Μοιάζει με λογοτεχνικό παράθεμα», υπέθεσε ο Άλντους.

«Ναι, και σύμφωνα μ' αυτό το σημείωμα, συγγραφέας του είναι η Χαρτ».

«Τι νομίζετε πως θα ήθελε να μας πει μ' αυτό το γράμμα;»

«Δεν ξέρω, φαίνεται όμως πως κάποιος πασχίζει να αναστήσει τους πεθαμένους».

Στην αίθουσα ανακρίσεων του FBI, μια νεαρή γυναίκα καθόταν μπροστά σε ένα άδειο τραπέζι. Έδειχνε νευρική και θλιμμένη, με το βλέμμα χαμένο σε κάποιο απροσδιόριστο σημείο εκείνης της δίχως παράθυρα αίθουσας.

«Ονομάζεται Κορίνα Φρεντιάνι, ιταλικής καταγωγής αλλά γεννημένη στη Νέα Υόρκη. Είναι είκοσι πέντε χρονών, πτυχιούχος Ιατρικής, και μένει σε ένα στούντιο της Εικοστής Ενάτης Οδού, κοντά στην ιατρική σχολή. Εκτός από το διαβατήριό, στην τσάντα της βρήκαμε μια άδεια εισόδου στο Κέντρο Γκρόσλινγκ ως υπότροφης», τον πληροφόρησε η υπαστυνόμος, ενώ ο Άλντους μελετούσε τις κινήσεις της γυναίκας μέσα από ένα τζάμι που τους χώριζε από την αίθουσα ανακρίσεων.

«Για να δούμε τι έχει να μας πει για τα μυστηριώδη της γράμματα», είπε τελικά ο ντετέκτιβ, κατευθυνόμενος προς την πόρτα που έβγαζε τις δύο αίθουσες.

Με το που τον είδε να μπαίνει, η Κορίνα Φρεντιάνι σηκώθηκε όρθια και χαμογέλασε σαν να είχε δει έναν άγγελο. Ο Άλντους την πλησίασε και της άπλωσε το χέρι.

«Είμαι ο ντετέκτιβ Φόουλερ», είπε.

«Το ξέρω, το ξέρω... Σε είδα μια δυο φορές στο Κέντρο Γκρόσλινγκ», εξήγησε το κορίτσι χαιρετώντας τον, χωρίς να ξέρει και πολύ καλά πώς όφειλε να απευθυνθεί σ' εκείνο τον αστυνομικό που ήταν μόλις μερικά χρόνια μεγαλύτερος της.

«Κάθισε, σε παρακαλώ», της επέδειξε ο Άλντους.

Η Κορίνα Φρεντιάνι υπάκουσε. Είχε τα μάτια της γουρλωμένα, σαν να μην μπορούσε να καταλάβει τι της συνέβαινε και να εκλιπαρούσε με το βλέμμα μια λογική εξήγηση. Δεν είχε κάνει τίποτα κακό, επαναλάμβανε μέσα της.

«Λοιπόν, Κορίνα... λυπάμαι που τραβάς όλ' αυτά, μα είναι οι κανονισμοί, τα τυπικά που απαιτούνται σε μια υπόθεση σαν αυτή, κατάλαβες;» είπε ο Άλντους, στηρίζοντας τα χέρια του στο τραπέζι. Ήθελε να φανεί ευγενικός μαζί της, να μην την τρομάξει.

«Εγώ δεν έκανα τίποτα... τίποτα! Απλώς προσπάθησα να τραβήξω την προσοχή σας στα επιστημονικά πειράματα του Κέντρου Γκρόσλινγκ, αυτό είναι όλο», υπερασπίστηκε τον εαυτό της η Κορίνα με πιο σταθερή φωνή.

«Σύμφωνοι, σύμφωνοι. Θα κουβεντιάσουμε γι' αυτά και θα τα ξεκαθαρίσουμε όλα. Κατόπιν θα μπορέσεις να φύγεις από τούτη την τρύπα».

«Μιλάς σοβαρά; Θα μ' αφήσεις ελεύθερη αν σ' τα πω όλα;»

«Εννοείται, εδώ κανένas δε θεωρεί πως έχεις κάποια σχέση με το θάνατο της Χαρτ, αλλά οι επιστολές που μου έστειλες θα μπορούσαν να σημαίνουν και το αντίθετο. Αυτά τα ζητήματα είναι πολύ λεπτά, ποτέ δεν ξέρεις ποιος μπορεί να κρύβεται πίσω από ένα ανώνυμο μήνυμα. Το καταλαβαίνεις, ε;»

Η Κορίνα Φρεντιάνι κατένευσε.

«Ήμουν τρομαγμένη, πολύ τρομαγμένη...» είπε κοιτάζοντας σταθερά τον Άλντους στα μάτια. «Εγώ την εκτιμούσα τη δόκτορα Χαρτ και, όταν έμαθα ότι την είχαν δολοφονήσει, σκέφτηκα πως όφειλα να ειδοποιήσω την αστυνομία για ό,τι γνώριζα, αλλά δε βρήκα το κουράγιο. Φοβόμουν πως αν το έκανα θα μπορούσε να μου συμβεί κι εμένα το ίδιο. Στη συνέχεια, όταν άκουσα στις ειδήσεις για τους φόνους και των άλλων επιστημόνων, τρομοκρατήθηκα».

«Τώρα δεν έχεις λόγο να νιώθεις φόβο, Κορίνα. Εμείς θα σε προστατέψουμε, σ' το υπόσχομαι. Αλλά προηγουμένως χρειαζόμαστε να ξέρουμε γιατί μου έστειλες εκείνα τα γράμματα σαν να ήταν γρίφου».

«Κατασκόπευα τη δόκτορα Χαρτ δίχως να το ξέρει», του ομολόγησε, «και δεν ήθελα να υποπτευθεί κανένas πως εγώ έστελνα τις επιστολές. Γι' αυτό σκέφτηκα πως, αν έστελνα διάφορους γρίφους με κάποιες ενδείξεις για ό,τι ήξερα, εσύ θα μπορούσες να ερευνήσεις όσα προσπαθούσα να σου πω. Γι' αυτό άλλωστε δεν πήγαινες στο Κέντρο Γκρόσλινγκ;»

«Και τι προσπαθούσες να μου πεις; Τα μηνύματά σου ήταν αρκετά μπερδεμένα».

«Ότι στο Κέντρο Γκρόσλινγκ πραγματοποιούνταν μυστικά επιστημονικά πειράματα που μπορεί να είναι η αιτία του φόνου της δόκτορας Χαρτ. Γι' αυτό σου έστειλα πρώτα ένα ποντίκι σ' ένα λαβύρινθο, που είναι ένα από τα πιο γνωστά πειράματα, και μετά ένα χιμπαντζή συνδεδεμένο με καλώδια και με ένα μεταλλικό κράνος στο κεφάλι».

«Εκείνα μπόρεσα να τα καταλάβω. Αλλά αυτό το τελευταίο...» είπε ο Άλντους, κουνώντας την επιστολή που είχε στο χέρι του.

«Έτσι ακριβώς άρχιζε το ημερολόγιο της δόκτορος Χαρτ, στο οποίο η ίδια είχε δώσει τον τίτλο *Τα τέρατα του νου*. Σ' εκείνο το ημερολόγιο ήταν σημειωμένα όλα της τα πειράματα εδώ και πολλά χρόνια».

«Κατάφερες να διαβάσεις το ημερολόγιο;»

«Μόνο μερικά μεμονωμένα κεφάλαια, ήταν πολύ ογκώδες. Μια μέρα το βρήκα τυχαία σε ένα ράφι του γραφείου της. Αρχικά θεώρησα πως επρόκειτο για κάποιο βιβλίο που έγραφε με σκοπό να το εκδώσει, αλλά όταν το άνοιξα και έριξα μια ματιά, διαπίστωσα ότι ήταν το προσωπικό της ημερολόγιο. Εκεί μέσα βρίσκονται όλες οι αποδείξεις των εγκλημάτων που διαπράττονταν στο Κέντρο Γκρόσλινγκ επί χρόνια».

Η υπαστυνόμος Τέιλορ παρακολουθούσε πίσω από το τζάμι και με ασύρματα ακουστικά το διάλογο του Άλντους και της απρόβλεπτης πληροφοριοδότριάς του. Όμως, όταν άκουσε την Κορίνα Φρεντιάνι να μιλάει για άλλα εγκλήματα, διαφορετικά από εκείνα που ερευνούσαν, ένιωσε όλες της τις αισθήσεις να μπαίνουν σε επιφυλακή. Ο Άλντους, πάλι, κατάφερε να κρύψει το σοκ του από αυτό που είχε μόλις ακούσει. Έσκυψε προς το τραπέζι και ρώτησε με απόλυτη φυσικότητα:

«Για ποια εγκλήματα μου μιλάς, Κορίνα;»

Ο κρυφός θρύλος

6

Στο βαγόνι του μετρό δεν βρήκαν τίποτα που θα μπορούσε να συνεφέρει την Κάρολ.

«Ίσως πρέπει να ψάξουμε σε κανένα άλλο βαγόνι», πρότεινε ο Νίκολας, στρέφοντας τη φιγούρα του προς την πόρτα του διπλανού βαγονιού.

Η πόρτα άνοιξε αυτόματα μόλις ο Νίκολας άγγιξε το πόμολο.
«Θα πρέπει να μείνεις με την Κάρολ ώσπου να ρίξω μια ματιά»,
είπε.

«Θα μ' αφήσεις εδώ;» ρώτησε η Μπεθ τρομαγμένη.

«Δε νομίζω πως υπάρχει άλλη λύση. Πρόσεχε μόνο μήπως πλη-
σιάσει κάποια Σκιά».

«Δε χρειαζόταν να μου το υπενθυμίσεις».

«Συγνώμη, ΜΧ, αλλά τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά. Θα επι-
στρέψω το συντομότερο».

Η Μπεθ έστρεψε το όπλο της προς την είσοδο του βαγονιού. Το
μετρό δεν θα αργούσε να σταματήσει σε μια καινούρια στάση και ή-
ταν σίγουρη πως οι Σκιές θα τους επιτίθονταν ξανά. Το χέρι της έτρε-
με πάνω στο τζόιστικ που συνδεόταν με τον υπολογιστή της, λες και
η θερμοκρασία του Διαπλανητικού της Σκάφους ΜΧ είχε πέσει κάτω
από το μηδέν. Δεν κρύωνε, μα ήταν πραγματικά τρομοκρατημένη.

Ο Νίκολας, από τη μεριά του, περιέφερε τον εικονικό εαυτό του
στα γειτονικά βαγόνια σαν να αναζητούσε απεγνωσμένα το ελιξίριο
της ζωής, αλλά βρήκε μονάχα ένα καινούριο όπλο, ένα είδος μυδρα-
λιοβόλου, και αρκετούς γεμιστήρες με σφαίρες. Ήξερε πως εκείνα
τα ευρήματα δεν ήταν διόλου καλοί οιωνοί, σε κανένα βιντεοπαιχνί-
δι, διότι το μόνο που σήμαιναν ήταν ότι οι συγκρούσεις τους με τις
Σκιές θα γίνονταν όλο και πιο βίαιες και επικίνδυνες. Άλλαξε στον
πίνακα ελέγχου το αυτόματο όπλο του με το μυδραλιοβόλο και προ-
χώρησε. Καθώς έφτανε στο τελευταίο βαγόνι, το μετρό σταμάτησε.
Δεν το είχε αντιληφθεί, αλλά από το μέτωπο του, κάτω από το κα-
σκέτο της ΠΣΝΑ, έσταζε ιδρώτας. Περίμενε να ανοίξουν οι πόρτες
του βαγονιού, όμως δεν έγινε τίποτα. Τότε άκουσε πυροβολισμούς,
συνοδευόμενους από τις κραυγές της Μπεθ.

Όταν ο Νίκολας κατάφερε να επιστρέψει κοντά της, το μετρό εί-
χε ξεκινήσει ξανά και οι κραυγές και οι πυροβολισμοί είχαν πάψει.

«Μη με ξαναφήσεις μονάχη σ' αυτό το παιχνίδι, ΝΚ. Ήταν τρο-
μερό, φοβήθηκα πως εκείνες οι Σκιές θα με έκαναν κόσκινο από τις
σφαίρες», είπε η Μπεθ λαχανιασμένη.

«Όμως τις ξέκανες, τις ξεπάστρεψες από μόνη σου».

«Έχω παίξει πολλά βιντεοπαιχνίδια, αλλά αυτή τη φορά πίεσα το
κουμπί πυροβολισμού και το κράτησα πατημένο όλη την ώρα με τα
μάτια κλειστά. Δεν ήθελα να δω πώς εκείνα τα κουκουλοφόρα φα-
ντάσματα θα με έβγαζαν από τη μέση».

«Βρήκα μονάχα αυτό το καινούριο μυδραλιοβόλο, αλλά τίποτα που να μπορεί να μας χρησιμεύει για να συνεφέρουμε την Κάρολ».

«Ίσως βιαστήκαμε να συμπεράνουμε ότι χρειαζόμασταν ιατρικό βαλιτσάκι και το αντίδοτο να ήταν κάτι άλλο», είπε η Μπεθ σκεφτική.

«Για παράδειγμα;»

«Κάτι που κουβαλάμε στα σακίδια».

«Ως τώρα έχουμε μαζέψει το φως του Αγάλματος της Ελευθερίας, τις δύο τάβλες με τα σύμβολα και το τριαντάφυλλο από τον ανώνυμο τάφο».

«Το τριαντάφυλλο! Αυτό μπορεί να είναι το αντίδοτο στη λιποθυμία της!»

«Στ' αλήθεια πιστεύεις πως ένα τριαντάφυλλο μπορεί να γιατρέψει την Κάρολ;»

«Δεν είμαι πολύ σίγουρη, ΝΚ. Αλλά όταν η Κάρολ μου είπε να πάρω το τριαντάφυλλο, ένιωσα μια παράξενη αίσθηση που δεν μπορούσα να εξηγήσω. Ήταν κάτι, κάτι... καλό, σαν να ξαναγεννιόμουν αφότου όλα γύρω μου σταμάτησαν για μια στιγμή».

«Χρησιμοποίησέ το, ΜΧ. Βάλ' το κοντά στην Κάρολ, να δούμε τι θα συμβεί».

Η Μπεθ άνοιξε τον πίνακα ελέγχου και μετακίνησε τον κέρσορα ώσπου φωτίστηκε το σακίδιο. Επέλεξε το τριαντάφυλλο, το πλησίασε στο πρόσωπο της Κάρολ, σαν για να μυρίσει το άρωμά του, και αμέσως η Κάρολ αντέδρασε.

«Λειτουργήσε, ΜΧ! Η Κάρολ κουνιέται!» φώναξε ο Νίκολας.

Η Κάρολ άνοιξε τα μάτια της και η λάμψη τους ήταν τόσο έντονη όσο το στραφτάλισμα του ήλιου στη γαλάζια απεραντοσύνη των θαλασσών.

«Γεια σου, Κάρολ!» είπε η Μπεθ χαμογελώντας. «Δε φαντάζεσαι τι τρομάρα μας έδωσες!»

«Ναι, νομίζαμε ότι πάει, σε χάναμε», είπε ο Νίκολας, κι αμέσως δάγκωσε τη γλώσσα του για το ωμό σχόλιο του.

Η εικονική μορφή της Κάρολ ανασηκώθηκε, αλλά η φωνή της ήταν ακόμα αδύναμη, σαν να είχε ξυπνήσει από ένα μακρύ λήθαργο.

«Τι μου συνέβη;»

«Οι Σκιές σε τραυμάτισαν στα πλευρά και έχασες τις αισθήσεις σου», της εξήγησε η Μπεθ.

Το χέρι της Κάρολ αναζήτησε την πληγή στο πλευρό της, αλλά δεν τη βρήκε.

«Εξαφανίστηκε! Το τριαντάφυλλο εξάλειψε τη σφαίρα και το αίμα!» αναφώνησε ο Νίκολας.

«Πώς ξέρατε ότι το τριαντάφυλλο μπορούσε να με σώσει;»

«Το σκέφτηκε η ΜΧ. Έτσι είναι αυτή, έχει φοβερή διαίσθηση».

Ενώ το μετρό συνέχιζε την υπόγεια διαδρομή του κάτω από τις λεωφόρους και τους ουρανοξύστες του Μανχάταν, η Μπεθ εξήγησε στην Κάρολ τι είχε συμβεί από την ώρα που λιποθύμησε.

Με το καινούριο του μυδραλιοβόλο, ο Νίκολας καθάρισε από μοχθηρές Σκιές την αποβάθρα του σταθμού της Τριακοστής Τρίτης Οδού.

«Ουάου! Τούτο το μαραφέτι είναι αχτύπητο!» είπε, μόλις κυρίεψε τη σκάλα που οδηγούσε στην έξοδο.

Έφτασαν στη λεωφόρο Παρκ δίχως άλλα απρόοπτα. Οι μόνες σκιές που συνάντησαν βγαίνοντας από τον υπόγειο ήταν οι σκιές της νύχτας, που τις κομμάτιαζαν σαν τσεκούρια τα φώτα των φαναριών του δρόμου.

Η μονομαχία των ψιδιών

6

Ο Μάθιου Έντουιν άνοιξε την πόρτα. Απέναντι του στέκονταν τρεις άγνωστοι του άντρες ντυμένοι στα μαύρα. Ήταν αναμφίβολα οι ίδιοι που του είχαν τηλεφωνήσει για να του ανακοινώσουν ότι έφτασε η στιγμή του θανάτου του. Αλλά ο Μάθιου Έντουιν δεν τρόμαξε.

«Χαίρομαι που σε ξαναβλέπω, Μάθιου», είπε ο Στακ με ένα υποκριτικό χαμόγελο.

«Ποιος είστε; Δε σας γνωρίζω».

«Τόσο πολύ αδυνάτισε η μνήμη σου που είσαι ανίκανος να αναγνωρίσεις τους φίλους σου;»

Τα ζοηρά μάτια του Μάθιου μισόκλεισαν για να δει καλύτερα το

πρόσωπο εκείνου του νεαρού που ισχυριζόταν ότι τον γνώριζε. Αλλά στάθηκε αδύνατο να θυμηθεί ποιος ήταν.

«Πού βρίσκεται ο Κένεθ Κόγκαν;» ρώτησε σαστισμένος, ενώ οι τρεις μαυροφορεμένοι άντρες έμπαιναν στο σπίτι και έκλειναν την πόρτα πίσω τους.

«Ω... Μάθιου, συνεχίζεις να τρέφεις την ίδια πάντα εκτίμηση στον αρχηγό σου. Δε θα έπρεπε ωστόσο να ανησυχείς τόσο για κείνον, πάει πια καιρός που η ψυχή του καίγεται στην Κόλαση».

«Τον σκοτώσατε κι αυτόν; Σκοτώσατε τον Κένεθ Κόγκαν;»

«Σ' εκείνον επιφύλασσα ένα θάνατο λιγότερο γλυκό από αυτόν που περίμενε εσένα και τους άλλους. Του ξύπνιου του Κένεθ του άξιζε μια τιμωρία πολύ πιο παραδειγματική. Πώς να σ' το πω... κάτι πιο αυθεντικό, πιο εξαγνιστικό. Τον έκαψα λοιπόν ζωντανό σε μια πυρά, όπως έναν καταραμένο αιρετικό», είπε ο Στακ, αντλώντας αγγαλίαση από τα λόγια του.

Το πρόσωπο του Μάθιου συσπάστηκε από ένα μορφασμό φρίκης και περιφρόνησης.

«Δεν ξέρω ποιος είσαι, ούτε γιατί τα κάνεις όλα αυτά, αλλά μόνο ένα τέρας, ένα βρομερό κτήνος, θα μπορούσε να φέρει εις πέρας ένα σχέδιο τόσο σκληρό και απάνθρωπο όσο το δικό σου».

«Γιατί; Θέλεις να μάθεις το γιατί, Μάθιου;» Έκανε μια παύση, πλησίασε το πρόσωπο του γέροντα που εξακολουθούσε να στέκεται μπροστά του και συνέχισε: «Αυτό τουλάχιστον θα σε παρηγορούσε, έτσι δεν είναι; Θα σου χρησίμευε για να δώσεις ένα νόημα στο θάνατο σου, στο θάνατο των "Εννέα του Κορνέλ". Πρέπει να είναι θλιβερό, πάρα πολύ θλιβερό, το να πεθάνεις δίχως να ξέρεις το γιατί. Ναι, οι ήρωες έχουν ανάγκη να πεθαίνουν για χάρη κάποιου σκοπού, ενός σκοπού ευγενούς που δικαιώνει την απώλειά τους ενώπιον της ανθρωπότητας», είπε ο Στακ. Κατόπιν αγκάλιασε από τους ώμους τον Μάθιου και, σε τόνο πατρικό και σπλαχνικό, πρόσθεσε: «Ελα, συνόδεψε μας ως την κάμαρά σου. Εκεί θα σου τα εξηγήσω όλα. Δεν πρέπει να φοβάσαι το θάνατο, Μάθιου. Θα είναι κάτι απλό, ένας θάνατος γαλήνιος, ανώδυνος, δίχως φρικτή αγωνία. Θα είναι σαν να πέφτεις σε ένα μακρύ και αιώνιο ύπνο...»

Και ο Μάθιου Έντουιν ακολούθησε τα βήματά τους με την υποταγή ενός ανυπεράσπιστου αρνιού που οδηγείται στο σφαγείο.

Ξαπλωμένος τώρα στο κρεβάτι του υπνοδωματίου του, είχε τα μάτια κλειστά και φαινόταν κοιμισμένος. Ωστόσο, δεν θα ξυπνούσε

ποτέ πια από τον αιώνιο ύπνο του. Το αναισθητικό είχε δράσει και, ολόγυρά του, σαν τρεις σκιές που αγρυπνούσαν για την ψυχή του, έστεκαν ο Γουόλτερ Στακ, ο Μπένσον και ο Ότο.

Το κεφάλι του Έντουιν ήταν καλυμμένο από ένα είδος χαλκό-χρωμου δίχτυου, φτιαγμένου από άπειρες λεπτές, ενωμένες μεταξύ τους μεταλλικές κλωστές, και από κάτω του υπήρχαν άπειρες μικροσκοπικές βεντούζες, κολλημένες στο κρανίο του. Δύο μακριά καλώδια συνέδεαν εκείνο το φουτουριστικό δίχτυ με ένα φορητό υπολογιστή, που ο Στακ χειριζόταν με προσοχή καθισμένος στα πόδια του κρεβατιού.

«Η σάρωση του εγκεφάλου εξελίσσεται κανονικά», είπε, τη στιγμή που στην οθόνη του υπολογιστή άρχισε να εμφανίζεται η αναπαράσταση της δομής του εγκεφάλου του Έντουιν, σαν μια μικροσκοπική κάμερα να μετακινούνταν στο εσωτερικό του κεφαλιού του σχηματίζοντας μια τέλεια τρισδιάστατη εικόνα.

Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, ο υπολογιστής άρχισε να ξεδιπλώνει μια ιλιγγιώδη διαδοχή φωτογραφιών, που αναπαρίσταναν εκατομμύρια συνδέσεις νευρώνων -μια ασύλληπτη διαδικασία αντιγραφής όλων των πληροφοριών που ήταν αποθηκευμένες στα εγκεφαλικά κυκλώματα του Έντουιν, στη διάρκεια των εβδομήντα τεσσάρων χρόνων της ζωής του. Ο αναγνώστης του μυαλού, δημιουργημένος από τη δόκτορα Κέιτι Χαττ, λειτουργούσε με την ακρίβεια ενός άκρως εξελιγμένου και επαναστατικού σκάνερ, που επέτρεπε στον Στακ να γίνει κάτοχος όλων των γνώσεων, αναμνήσεων, ανησυχιών, συγκινήσεων, εικόνων, δοξασιών, σκέψεων και ιδεών του Μάθιου Έντουιν, όπως ήδη το είχε κάνει με τους Ντρέστερ, Σικ, Μούρλικεν, Κόγκαν και την ίδια τη Χαττ. Πολύ σύντομα θα ήταν ο πιο σοφός άνθρωπος του κόσμου, ο μόνος ικανός να ελέγχει το ανθρώπινο μυαλό, το μοναδικό πλάσμα της Γης που είχε κατακτήσει την αθανασία.

«Τα τρυπάνια ρευστοποίησης είναι έτοιμα», είπε ο Μπένσον.

«Τοποθέτησέ τα», πρόσταξε ψυχρά ο Στακ.

Ο Μπένσον σήκωσε το κεφάλι του Μάθιου Έντουιν, έβγαλε το παράξενο δίχτυ που το κάλυπτε και τοποθέτησε πάνω στα κλειστά του μάτια ένα είδος μεταλλικού τόξου με δύο λεπτότατες βελόνες στο κέντρο του, συνδεδεμένες με δύο μικρούς σωλήνες αποστράγγισης που κατέληγαν σε ένα γυάλινο δοχείο.

Τότε, στην οθόνη εμφανίστηκε η εικόνα ενός κρανίου, όπου διακρίνονταν οι ινώδεις ενώσεις των διαφόρων οστών της κεφαλής και

δύο κινούμενες ακίδες κόκκινου χρώματος. Ο Στακ κούνησε το πο-
ντίκι ώσπου προσάρμοσε την κάθε ακίδα σε ένα δακρυϊκό πόρο του
Μάθιου Έντουιν, και πρόσταξε:

«Ενεργοποίησε τα τρυπάνια».

Ο Μπένσον πάτησε το κουμπί της διατρητικής συσκευής ρευστο-
ποίησης και οι δύο βελόνες εισχώρησαν στους δακρυϊκούς πόρους,
κατευθυνόμενες από τον υπολογιστή με ακρίβεια χιλιοστού στο ε-
σωτερικό του δίχως ζώή εγκεφάλου του Μάθιου Έντουιν.

«Τα ιέραια ιου νου»

7

Η Κορίνα Φρεντιάνι παραμέρισε το τσουλούρι από τα μάτια της.
Δεν ήξερε από πού έπρεπε να αρχίσει. Οι πρώτες της λέξεις ήταν οι
ακόλουθες:

«Η δόκτωρ Χαρτ άρχισε να γράφει το ημερολόγιο της πριν είκο-
σι χρόνια περίπου. Ήταν ένα ημερολόγιο με δερμάτινο εξώφυλλο,
σαν μια από εκείνες τις απομιμήσεις παλαιών βιβλίων που σήμερα
βρίσκεις σε πολλά βιβλιοπωλεία. Φαντάζομαι πως τότε θα ήταν κάτι
πιο σπάνιο. Είχε δύο κορδέλες, δερμάτινες επίσης, που χρησίμευαν
για να το κλείνει δένοντάς τες. Υποθέτω πως εκείνη η όψη παλαιού
βιβλίου ήταν που' αρχικά τράβηξε την προσοχή μου, όταν το είδα
στα ράφια του γραφείου της. Πριν ένα χρόνο είχα κερδίσει μια υπο-
τροφία του Πανεπιστημιακού Ιατρικού Κέντρου της Νέας Υόρκης,
για να πραγματοποιήσω κάποια έρευνα πάνω στη δημιουργικότητα
του ανθρώπινου νου, υπό τη διεύθυνση της δόκτορος Χαρτ στο Κέν-
τρο Γκρόσλινγκ. Εννοείται πως ήμουν ενθουσιασμένη που θα μπο-
ρούσα να εργαστώ μαζί με μία από τις κορυφαίες ειδικούς του κό-
σμου στη γνώση του εγκεφάλου. Αλλά και η δόκτωρ Χαρτ φαινόταν
πολύ ικανοποιημένη που εντάχτηκα στο τμήμα της. Όταν με δέχτη-
κε για πρώτη φορά στο εργαστήριο της, μου είπε: "Ωστε σε ενδια-
φέρει να ερευνήσεις τις δημιουργικές διαδικασίες της σκέψης". Εγώ

είχα τέτοια νευρικήτητα που δεν κατάλαβα αν το συμπεραίνει ή μου το ρωτούσε και της απάντησα πως ναι, η δημιουργικότητα του ανθρώπου ήταν ένας εγκεφαλικός μηχανισμός που μου φαινόταν συγγκλονιστικός και μυστηριώδης. Και τότε μου είπε: "Θα πρέπει να προσέξεις πάρα πολύ, η δημιουργικότητα είναι αυτό που μας μετατρέπει σε θεούς ή σε διαβόλους". Στην αρχή δεν κατάλαβα τι εννοούσε μ' εκείνη τη δήλωση. Ούτε καν σκέφτηκα αν μου έδινε μια συμβουλή ή απλώς επιχειρούσε να με εντυπωσιάσει με μια φράση χωρίς ιδιαίτερο νόημα. Αλλά όταν άρχισα να διαβάζω το ημερολόγιο της, κατάλαβα τι ήθελε να μου πει εκείνη τη μέρα. Η δομή του ημερολογίου ήταν παρόμοια με οποιουδήποτε άλλου ημερολογίου. Στην πρώτη σελίδα είχε γράψει με μεγάλα γράμματα τον τίτλο, *Τα τέρατα του νου*, στο κέντρο, σαν να επρόκειτο για τον τίτλο ενός επιστημονικού δοκιμίου. Και στη δεύτερη σελίδα ήταν γραμμένο το απόφθεγμα που επιχειρήσα να σας ταχυδρομήσω: *Μέσα στις βαθιές σπηλιές του νου κρύβονται ακόμα τα τέρατα που μας καταβροχθίζουν*. Όμως πιο πολύ με εντυπωσίασε η αρχή της τρίτης σελίδας, ένα είδος προλόγου, όπου η δόκτωρ Χαρτ φαίνεται πως ήθελε να δικαιολογηθεί στον εαυτό της για τις φρικαλεότητες που ήταν διατεθειμένη να προβεί από έρωτα...

Ο Άλντους, κατάπληκτος από αυτά που άκουγε, τη διέκοψε.

«Από έρωτα;»

«Ναι. Στο πρώτο εκείνο μέρος του ημερολογίου, η μακαρίτισσα διατύπωνε τη γνώμη πως αυτό που επρόκειτο να κάνει αντιστρατευόταν και τις πιο στοιχειώδεις ηθικές αρχές της επιστήμης και παρέθετε μια σειρά αμφιβολιών και προσωπικών συγκρούσεων μέσα από τις οποίες είχε πάρει την απόφασή της... Έλεγε πάνω κάτω πως η ζωή του προσώπου που αγαπούσε βρισκόταν υπεράνω της όποιας ηθικής και δεοντολογίας και πως η ίδια, ως επιστήμονας, είχε υποχρέωση να κάνει τα αδύνατα δυνατά για να σώσει τον Άνταμ Γκρόσλινγκ από την κατάρρευσή του, όσο τρομερές κι αν ήταν οι συνέπειες των πράξεών της...» Ακούγοντας το όνομα του Άνταμ Γκρόσλινγκ, ο Άλντους ένιωσε την επιθυμία να παρέμβει, αλλά προτίμησε να αφήσει την Κορίνα να συνεχίσει την αφήγησή της. Όλα εκείνα άρχιζαν να εντάσσονται στο σχεδιάγραμμά του για την υπόθεση, παρ' όλο που ακόμα δεν ήξερε πώς. «Μετά από εκείνες τις εισαγωγικές εκτιμήσεις, η δόκτωρ Χαρτ έκανε στο ημερολόγιο της μια κλινική αξιολόγηση της κατάστασης του ασθενούς της, των θεραπειών

στις οποίες είχε υποβληθεί, των χειρουργικών του επεμβάσεων και της παρούσας κατάστασής του. Στη συνέχεια διάβασα το πιο φρικτό κομμάτι εκείνου του ημερολογίου. Η δόκτωρ Χαρτ έκανε ένα είδος καταγραφής των τεχνολογικών, επιστημονικών και προσωπικών μέσων που θα χρειαζόταν για να ξεκινήσει τα πειράματά της και ανέφερε την ανάγκη να χρησιμοποιήσει τουλάχιστον πενήντα ανθρώπινα πειραματόζωα για ένα πρόγραμμα έρευνας που θα διαρκούσε πέντε χρόνια *σύμφωνα με τους υπολογισμούς της...*»

«Τι εννοείς λέγοντας "ανθρώπινα πειραματόζωα", Κορίνα;» ρώτησε ο Άλντους, αν και φοβόταν την απάντηση.

«Άτομα όπως εσύ και όπως εγώ. Ανθρώπους που θα τους αποσπούσαν από την κανονική τους ζωή για να τους υποβάλουν στα πιο ωμά ιατρικά πειράματα, ώσπου να βρει το φάρμακο για να επανασυνδέσει το νωτιαίο μυελό του Άνταμ Γκρόσλινγκ».

«Έχεις επίγνωση του τι λες;»

Η Κορίνα Φρεντιάνι έκανε μια χειρονομία απόγνωσης.

«Γι' αυτό δεν ήθελα να εμφανιστώ αυτοπροσώπως σε τούτη την τερατώδη υπόθεση. Ελπίζω πως τώρα το καταλαβαίνεις».

«Το ξέρεις πως ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ήταν εβδομήντα τεσσάρων χρονών όταν πέθανε πριν λίγους μήνες, το ίδιο ανάπηρος και κατάκοιτος όπως όταν υπέστη το ατύχημα;»

«Πώς να μην το ξέρω; Εκεί δουλεύω κάθε μέρα».

«Αυτό θα μπορούσε να σημαίνει πως τα τρομερά πειράματα της Χαρτ πάνω σε ανθρώπους δεν είχαν την παραμικρή επιτυχία».

«Αυτό είναι κάτι που δεν το γνωρίζω, δεν κατάφερα να διαβάσω παρακάτω. Φύλαγε το ημερολόγιο στο χρηματοκιβώτιο του γραφείου της, μαζί με άλλα έγγραφα του κέντρου. Μόνο μια ακόμη ευκαιρία είχα να ρίξω μια βιαστική ματιά, και διάβασα κάτι για μια κρύπτη όπου λάβαιναν χώρα εκείνα τα πειράματα».

«Έχεις καμία ιδέα για το πού μπορεί να βρίσκεται το ημερολόγιο;»

«Όχι, μετά το θάνατο της ερεύνησα η ίδια το γραφείο της και το εργαστήριο της, αλλά δε βρήκα τίποτα που να αναφέρεται στα πειράματα, ούτε και το ημερολόγιο της».

«Και γιατί θα πρέπει να πιστέψω αυτά που μου αφηγήθηκες, Κορίνα; Δεν έχεις κανένα στοιχείο που να τα αποδεικνύει».

«Τα όσα σου ανέφερα είναι η αλήθεια. Για ποιο λόγο θα επινοούσα μια ιστορία σαν κι αυτή; Ψάξε να βρεις το ημερολόγιο και την κρύπτη και θα διαπιστώσεις πως δε λέω ψέματα».

«Ναι, Κορίνα, θα το κάνουμε, μην έχεις την παραμικρή αμφιβολία ότι θα το κάνουμε».

«*Νομίζω πως ξέρω πού βρίσκεται η κρύπτη, αλλά ποτέ δεν είχα το θάρρος να επιχειρήσω να μπω εκεί μονάχη*».

«Είσαι σίγουρη;»

«Στο ημερολόγιο της αναφέρεται στην ανάγκη να επεκταθεί ένα από τα κλουβιά των χιμπαντζήδων, στο ζωοτροφείο του κέντρου, για να υπάρχει πρόσβαση από εκεί στο μυστικό της εργαστήριο. Με τρώμαζε η σκέψη τού τι θα μπορούσα να συναντήσω σε ένα χώρο τόσο φρικτό. Γι' αυτό σου έστειλα τη φωτογραφία της δεύτερης επιστολής».

«Δεν μπορώ να πιστέψω τα όσα άκουσα», είπε η Τέιλορ, όταν ο Άλντους μπήκε στην αίθουσα παρακολούθησης και καταγραφής των ανακρίσεων.

«Πιστεύετε πως λέει ψέματα;»

«Όχι, δεν είναι αυτό, αλλά τι νόημα έχουν όλα αυτά, Άλντους; Τώρα, πάνω που πιστεύαμε ότι έχουμε όλα τα κομμάτια του γρίφου, εμφανίζεται η Κορίνα Φρεντιάνι και μας διηγείται μια ιστορία φρικιαστικών επιστημονικών πειραμάτων».

«Ίσως γι' αυτό σκότωσαν τη Χαρτ. Μια αρχαία μυστική εταιρεία φανατικών φονιάδων, αντιμέτωπων με μια τερατώδη επιστήμη, θυμάστε τα λόγια του Τζέικομπ Μπλουμ;»

«Και τι λες για τους υπόλοιπους επιστήμονες που πέθαναν; Αλήθεια πιστεύεις ότι ήταν κι εκείνοι φονιάδες;»

«Όχι, δεν πιστεύω πως τα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν επιθυμούσαν μια τέτοια επιστήμη. Οι προγραμματικές αρχές τους ήταν ακριβώς οι αντίθετες».

«Πρέπει να υπάρχει κάτι ακόμα, Άλντους. Κάτι που αγνοούμε και που θα δώσει τελικά νόημα σε όλη ετούτη την τρέλα».

«Θα έπρεπε να ζητήσουμε ένα ένταλμα συλλήψεως για μαζική ανθρωποκτονία κατά του Μπράνα και να ψάξουμε στο Κέντρο Γκρόσλινγκ για την είσοδο στο μυστικό εργαστήριο της Χαρτ».

«Αυτό που προτείνεις είναι εντελώς αδύνατο, εάν το μόνο ενοχοποιητικό στοιχείο που έχουμε εναντίον της Χαρτ και του κέντρου είναι η μαρτυρία της κοπέλας. Στο FBI θα μας περάσουν για τρελούς».

«Άρα δεν έχουμε άλλη λύση παρά να αναζητήσουμε τα στοιχεία», είπε ο ντετέκτιβ. «Τι σκέφτεστε να κάνετε με τη Φρεντιάνι;»

«Δεν υπάρχει κανένας λόγος να παραμείνει υπό κράτηση. Το μόνο που έκανε είναι ότι κατασκόπευε τη Χαρτ, μα αυτό δεν αποτελεί αδίκημα».

«Αν δεν το είχε κάνει, δε θα ξέραμε ό,τι ξέρουμε τώρα».

«Αυτές οι πληροφορίες ελπίζω να μας χρησιμεύσουν για κάτι περρισσότερο από το να βρούμε έναν ομαδικό τάφο γεμάτο πτώματα εξαφανισμένων».

«Η Κορίνα μπορεί να μας φανεί πολύ χρήσιμη στο να βρούμε την κρύπτη», τόνισε ο Άλντους.

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά νομίζω πως η νεαρή θα ήταν πολύ πιο ασφαλής σε κάποιο κελί μας παρά στο σπίτι της. Ας μην ξεχνάμε τι συνέβη στον άμοιρο τον Σάμιουελ. Δε θα άντεχα ένα ακόμα πτώμα στη συνείδησή μου».

«Θα αναλάβω εγώ την προστασία της, δεν πρέπει να φοβάστε για τη ζωή της».

Ο Ρηνύως Ορυφίλος

7

Στη γωνία της Τριακοστής Τρίτης Οδού με τη λεωφόρο Παρκ τα πάντα ήταν ήρεμα. Δεκάδες εικονικά αυτοκίνητα κυκλοφορούσαν και στις δύο κατευθύνσεις της λεωφόρου: προς τη Γιούνιον Σκουέαρ νότια ή προς το σταθμό Σέντραλ βόρεια. Λίγο πιο πέρα, αστράφτοντας με τα φώτα του σαν τη χρυσαφιά πανοπλία ενός γιγάντιου μεσαιωνικού πολεμιστή, υψωνόταν το Εμπάιρ Στέιτ Μπιλντινγκ. Μόνο δύο τετράγωνα τους χώριζαν από αυτό. Κατευθύνθηκαν προς την Τριακοστή Τέταρτη Οδό και, κατόπιν, πήραν τη λεωφόρο Παρκ προς τα δυτικά, συζητώντας μεταξύ τους χωρίς να φοβούνται τις Σκιές δίχως πρόσωπο. Ήξεραν πια πως ποτέ δεν επιχειρούσαν να επιτεθούν όταν υπήρχε κόσμος ολόγυρα.

«Εκεί πέρα βρίσκεται ο ιπότης μας», είπε ο Νίκολας.

«Περρισσότερο από ιπότης, εγώ θα έλεγα πως είναι μάλλον ο

πύργος που δεσπόζει στο μεγάλο κάστρο του Μανχάταν», δήλωσε η Μπεθ.

«Και οι δυο παρομοιώσεις είναι όμορφες, ΜΧ, αλλά το αίνιγμα του κρυφού θρύλου μιλάει για έναν ιππότη, όχι για έναν πύργο», παρατήρησε η Κάρολ.

«Και για το ξίφος του. Ελπίζω πως τώρα θα είναι ένα αληθινό μεσαιωνικό ξίφος αυτό που θα βρούμε εκεί μέσα», είπε ο Νίκολας.

«Νομίζεις πως θα χρειαστεί να ανεβούμε ως τον τελευταίο όροφο του Εμπάιρ Στέιτ, ΝΚ;»

«Θα το μάθουμε μόλις μπορούμε. Αλλά, αν το αίνιγμα δε μας εξαπατά, το ξίφος πρέπει να βρίσκεται εκεί ψηλά, προς τον ουρανό».

Διέσχισαν τη λεωφόρο Μάντισον, διέτρεξαν το τετράγωνο που τους χώριζε από την Πέμπτη Λεωφόρο και στάθηκαν μπροστά στο οικοδόμημα που υψωνόταν μπροστά τους. Πολλά από τα παράθυρα του κτιρίου ήταν φωτισμένα και, από κάτω, φαίνονταν σαν πυγολαμπίδες κολλημένες στις τζαμαρίες.

«Είναι υπέροχο», μουρμούρισε η Μπεθ.

Υπό τη γωνία που το παρουσίαζε η οθόνη της, το έβλεπε σαν ένα μύθο περιβαλλόμενο από μυστήριο και φαντασία. Και αναρωτήθηκε τι θα τους διηγούνταν η Κάρολ σχετικά με τον κρυφό θρύλο του Εμπάιρ Στέιτ.

Όμως, πριν προλάβει κάποιος να μιλήσει, κάτι αιχμηρό σφύριξε στον αέρα και καρφώθηκε στον κορμό ενός μικρού δέντρου δίπλα τους.

Ο Νίκολας πλησίασε για να δει τι ήταν.

«Ένα βέλος, ένα βέλος!» φώναξε.

Και μόλις το είπε, ένας βόμβος σηκώθηκε πάνω από τα κεφάλια τους, σαν σμήνος από δηλητηριασμένες λόγχες.

«Καλυφθείτε!» φώναξε τρέχοντας προς ένα κοντινό υπόστεγο, που θα τους χρησίμευε ως ασπίδα από τα βέλη που έβρεχε ο ουρανός.

Η Κάρολ και η Μπεθ τρύπωσαν δίπλα του.

«Είναι τοξότες, ΝΚ. Κατέλαβαν το Εμπάιρ Στέιτ για να μας εμποδίσουν να μπορούμε», είπε η Κάρολ.

Τα βέλη συνέχισαν να πέφτουν κατά δεκάδες πάνω από τα κεφάλια τους ανά τέσσερα με πέντε δευτερόλεπτα.

«Πρέπει να περάσουμε απέναντι», πρότεινε ο Νίκολας.

«Αν το κάνουμε, θα μας εξουδετερώσουν πριν προλάβουμε να διασχίσουμε τη λεωφόρο», αντιγύρισε η Μπεθ.

«Όχι αν τρέξουμε ως εκεί ανάμεσα σε δύο ριπές. Μέτρησα το χρόνο που μεσολαβεί και διαθέτουμε μερικά δευτερόλεπτα».

«Κι αν κάναμε λάθος...»

«Σε όλα τα βιντεοπαιχνίδια δράσης διαθέτεις μερικά δευτερόλεπτα για να περάσεις από το ένα μέρος στο άλλο υπερπηδώντας τα εμπόδια. Δεν καταλαβαίνω γιατί αυτό το παιχνίδι να είναι αλλιώςτικο», υποστήριζε ο Νίκολας.

«Γιατί να είναι αλλιώςτικο; Μήπως είδες κάνα παιχνίδι σαν αυτό άλλη φορά, ΝΚ;»

«Σύμφωνοι, είναι αλλιώςτικο, αλλά πολλά από τα όσα συμβαίνουν εδώ γίνονται και στα βιντεοπαιχνίδια. Και θα ορκιζόμουν πως τούτη η επίθεση είναι κάτι συνηθισμένο».

«Πρέπει να αποφασίσετε τι θα κάνουμε, ο χρόνος κυλάει και οι παρείσακτοι μας πλησιάζουν», είπε η Κάρολ.

«Εγώ θα περάσω πρώτος», είπε ο Νίκολας, καθώς τελείωνε η βολή ενός ακόμη πυκνού σύννεφου από βέλη.

«Περίμενε!...» φώναξε η Μπεθ κλείνοντας τα μάτια.

Αλλά ο Νίκολας δεν περίμενε. Όρμησε τρέχοντας χωρίς να αντιληφθεί πως μια πολυτελής εικονική λιμουζίνα περνούσε εκείνη τη στιγμή κατευθυνόμενη προς το Φλατάιρον. Και θα τον είχε πατήσει, αν ο οδηγός της δεν έκανε μια ακροβατική μανούβρα για να τον αποφύγει.

Η Μπεθ άνοιξε τα μάτια και ανάσανε ανακουφισμένη βλέποντας τον Νίκολας στην απέναντι πλευρά του δρόμου, κολλημένο στην πρόσοψη του Εμπάιρ Στέιτ, σαν να ετοιμαζόταν να σκαρφαλώσει στους τοίχους του.

«Έλα, ΜΧ, η σειρά σου. Περίμενε να πέσει μια καινούρια ριπή και μετά τρέξε γρήγορα, χωρίς φόβο», την ενθάρρυνε ο Νίκολας, έχοντας ήδη ξεχάσει το επεισόδιο με τη λιμουζίνα.

«Θα το κάνουμε και οι δυο μαζί», είπε η Κάρολ πιάνοντάς της το χέρι.

Και μόλις σταμάτησε ο καινούριος καταιγισμός από βέλη, έτρεξαν στην άλλη πλευρά της λεωφόρου.

Κολλημένοι στον τοίχο, πλησίασαν στη γωνία της Τριακοστής Τετάρτης Οδού. Το αγόρι πρόβαλε το κεφάλι του και είδε ότι η κυρία είσοδος ήταν ελεύθερη.

«Θα πηγαίνω μπροστά», είπε.

Σημαδεύοντας με το μυδραλιοβόλο, ο Νίκολας έστριψε στη γωνία

και έγνεψε στις κοπέλες να τον ακολουθήσουν. Κανένας και τίποτα δεν μπήκε στο δρόμο του. Η πόρτα της εισόδου του Εμπάιρ Στέιτ ήταν ανοιχτή και, *απέξω, το αγόρι* είδε τα πολυτελή καφετιά μάρμαρα που κάλυπταν τους τοίχους του χολ. Δεν υπήρχε το παραμικρό ίχνος από τις Σκιές χωρίς πρόσωπο, αν και ήξερε ότι βρίσκονταν εκεί, κάπου μέσα σ' εκείνο το τεράστιο κτίριο των εκατόν δύο ορόφων.

Δύο σημαίες των ΗΠΑ κρέμονταν από τα κοντάρια τους δεξιά κι αριστερά στο μεγάλο διάδρομο της εισόδου. Στο βάθος δέσποζε το τεράστιο μεταλλικό ανάγλυφο, όπου η κορυφή του Εμπάιρ Στέιτ σκόρπιζε τόσες ακτίνες όσες και ο ήλιος που αναδυόταν από πίσω του. Δεξιά στη βάση του κτιρίου ένα ρολόι έδειχνε την ώρα και τα τέσσερα σημεία του ορίζοντα, ενώ όλο το ανάγλυφο από κει και κάτω παρίστανε ένα κομμάτι του χάρτη, όπου απεικονίζονταν η Νέα Υόρκη και μερικές Πολιτείες, της Πενσυλβάνια, του Βερμόντ, του Κονέτικατ...

Κάτω από το ανάγλυφο, στα αριστερά, πλάι σε μια μακέτα του Εμπάιρ Στέιτ προστατευμένη σε μια γυάλινη βιτρίνα, υπήρχε ένας ιστός όπου κρεμόταν μια αμερικανική σημαία. Ο Νίκολας δεν άργησε να δει το κομμάτι ξύλου στο δάπεδο, μπροστά στον ιστό. Ήταν σαν εκείνα που είχαν βρει στο Άγαλμα της Ελευθερίας και κάτω από ένα δέντρο του κοιμητηρίου της Αγίας Τριάδας.

«Εκεί υπάρχει ένα καινούριο σύμβολο», είπε.

Το πήρε και το έδειξε στα κορίτσια.



«Φύλαξέ το, ΝΚ, μαζί με τα άλλα».

Από έναν πλαϊνό διάδρομο ξεπρόβαλε ένας τοξότης ντυμένος στα μαύρα, με το κεφάλι ακάλυπτο· ένα κεφάλι χωρίς δέρμα και χωρίς μάτια, ένα κεφάλι που ήταν το κρανίο ενός σκελετού.

Ο Νίκολας στράφηκε ταχύτατα και πυροβόλησε εκείνο το ζόμπι, πριν τεντώσει το τόξο του και του ρίξει ένα από τα δηλητηριασμένα

του βέλη. Και όταν η Μπεθ και η Κάρολ πήραν είδηση τι συνέβαινε, μπόρεσαν να δουν μόνο μια φλόγα που έσβηνε, αφήνοντας ένα συννεφάκι μαύρου καπνού στον αέρα.

«Δεν ήταν μια Σκιά χωρίς πρόσωπο!» είπε ο Νίκολας αναστατωμένος.

«Τι είδες, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ.

«Ένα πλάσμα ντυμένο στα μαύρα, με ένα πρόσωπο φρικιαστικό. Δεν είχε δέρμα... ούτε... ούτε μάτια ούτε μύτη ούτε στόμα», είπε χωρίς ανάσα.

«Ήταν ένας από τους τοξότες;» ρώτησε η Κάρολ.

«Έτσι νομίζω. Αλλά φοβήθηκα πυροβολώντας τον, σαν να είχα δει κάτι φρικτό στις άδειες κόγχες των ματιών του»

«Θα ήταν από την κούραση, ΝΚ. Εδώ και τόσες ώρες είμαστε κολλημένοι στο παιχνίδι και *καμιά φορά* προκαλούνται κάποιες παραισθήσεις. Αν θέλεις, μπορούμε να το αφήσουμε για αύριο», πρότεινε η Μπεθ.

«Όχι, όχι, δε θέλω να το σταματήσουμε τώρα!» έσπευσε να πει ο Νίκολας.

«Η ΜΧ έχει δίκιο, ΝΚ. Ίσως καλό θα ήταν να ξεκουραστείς λίγο, έχεις ζήσει πολλές συγκινήσεις μαζεμένες αυτές τις μέρες», είπε η Κάρολ.

«Μην ανησυχείτε για μένα, είμαι καλά. Θα ξεκουραστώ μόλις βρούμε το ξίφος του ιππότη».

Τα ασανσέρ του χολ δεν λειτουργούσαν. Η Μπεθ πρότεινε να αναζητήσουν άλλα, σε κάποιον από τους δύο διαδρόμους που ανοίγονταν δίπλα τους.

«Από ποιο διάδρομο συνεχίζουμε; Σ' αυτό το κτίριο υπάρχουν πάνω από εβδομήντα ασανσέρ», είπε η Μπεθ.

«Εκείνος ο τοξότης εμφανίστηκε από αριστερά, ψηφίζω το δεξιό διάδρομο», είπε ο Νίκολας.

«Εσύ είσαι ο οδηγός, ΝΚ», είπε η Μπεθ, που εμπιστευόταν απόλυτα το ένστικτο του φίλου της στο εικονικό παιχνίδι.

«Τότε ακολουθήστε με και φυλάτε τα νώτα μου. Για ό,τι συμβαίνει εδώ μπροστά θα ασχοληθώ εγώ», είπε ο Νίκολας, χαϊδεύοντας το μυδραλιοβόλο του.

Οι διάδρομοι του Εμπάιρ Στέιτ ήταν μακριοί και μπερδεμένοι. Μερικοί τοξότες ξεπρόβαλαν από τις γωνίες των μαιάνδρων που σχηματίζονταν και το αγόρι τούς κατακεράυνωσε με την ίδια ευκο-

λία που ένας αγρότης ξεπαστρεύει ψεκάζοντας τα παράσιτα ενός φυτού. Όλες οι πόρτες που βρήκαν ήταν κλειστές, αλλά όταν έφτασαν σε ένα διάδρομο γεμάτο ασανσέρ στον αριστερό του τοίχο, διαπίστωσαν πως τα φώτα ανόδου και καθόδου λειτουργούσαν. Ο Νίκολας πάτησε το κουμπί και, σε δευτερόλεπτα, οι πόρτες άνοιξαν και βγήκαν δύο μαύροι τοξότες. Όμως και πάλι κατατροπώθηκαν από τις βολές του, πριν προλάβουν να τεντώσουν τα τόξα τους. Μια έντονη μυρωδιά πλανιόταν στην ατμόσφαιρα.

«Ας μπούμε σ' αυτό, τώρα είναι ελεύθερο από εισβολείς», είπε ο Νίκολας.

Μπήκαν μέσα και, όταν έκλεισαν οι πόρτες, η Μπεθ οσμίστηκε τον αέρα σαν λαγωνικό.

«Μυρίζει καμένο θειάφι».

«Θα είναι από τα καμένα κορμιά εκείνων των ζόμπι».

«Είναι αηδιαστικό!»

«Σε ποιον όροφο θα ανέβουμε;» ρώτησε η Κάρολ.

«Ο εξώστης του παρατηρητήριου βρίσκεται στον τελευταίο όροφο πριν τον πυργίσκο. Ας πάμε ως εκεί», είπε ο Νίκολας, πατώντας το κουμπί του ογδοηκοστού έκτου ορόφου του κτιρίου.

Ένας ήχος παρόμοιος με το μουγκρητό των σπλάχνων ενός γίγαντα συνόδευσε την απογείωση του ασανσέρ.

«Με τι ταχύτητα ανεβαίνουμε;» ρώτησε η Μπεθ.

Η Κάρολ έκανε νοερά ένα βιαστικό υπολογισμό.

«Με έξι μέτρα το δευτερόλεπτο. Σε λιγότερο από ένα λεπτό θα βρισκόμαστε επάνω».

«Ετοιμαστείτε για μια νέα επίθεση των ζόμπι», ανήγγειλε ο Νίκολας.

«Φαίνονται μάλλον ακίνδυνοι», μουρμούρισε η Μπεθ.

«Μην επαναπαύεσαι, ΜΧ. Σίγουρα τα βέλη τους είναι θανατηφόρα».

Όμως, όταν οι πόρτες του ασανσέρ άνοιξαν, κανένας τοξότης δεν τους περίμενε.

«Ελάτε από εδώ», είπε ο Νίκολας, προχωρώντας σε ένα μεγάλο διάδρομο. Στο βάθος του έβλεπαν τα φώτα του εξώστη του παρατηρητήριου.

Ο Νίκολας άνοιξε την πόρτα και ένωσε στο πρόσωπο του την υγρή αύρα της νύχτας, συνοδευόμενη από το σφύριγμα ενός βέλους που πέρασε ξυστά από το κεφάλι του.

«Εκεί έξω είναι!» φώναξε κλείνοντας πάλι την πόρτα.

«Μπόρεσες να δεις τι κατάσταση υπάρχει;» ρώτησε η Κάρολ.

«Όχι, δεν είδα ούτε πού είναι ούτε πόσοι».

Η Μπεθ προσπέρασε τον Νικόλας και στάθηκε πλάι στην πόρτα.

«Αυτή τη φορά θα πηγαίνω εγώ μπροστά».

«Τρελάθηκες, ΜΧ; Το όπλο σου είναι πολύ πιο αργό από το δικό μου», της είπε εκείνος.

«Αλλά μπορώ να κινηθώ με όση ταχύτητα κι εσύ. Θα τρέξω στον εξώστη προς τα αριστερά χωρίς να πάψω να πυροβολώ και θα τραβήξω την προσοχή των ζόμπι. Στη συνέχεια θα βγείτε με την Κάρολ, πυροβολώντας προς την κατεύθυνση που θα σας υποδειξω».

«Ίσως παραείναι επικίνδυνο, ΜΧ».

«Εκεί κάτω εσύ διακινδύνεψες τη ζωή σου, τώρα ήρθε η σειρά μου. Είμαστε ομάδα, ΝΚ».

«Συμφωνώ με τη ΜΧ. Είναι τόσο άξια όσο κι εσύ σ' αυτή την αποστολή», είπε η Κάρολ.

«Πάρε τουλάχιστον το μυδραλιοβόλο».

Αντάλλαξαν τα όπλα τους και ο Νικόλας κοίταξε την Μπεθ στα μάτια.

«Να προσέχεις, εντάξει;»

Η Μπεθ άνοιξε την πόρτα και έτρεξε πυροβολώντας αδιάκοπα τριγύρω της.

«Βρίσκονται επάνω, στην ταράτσα του παρατηρητήριου! Βγείτε... τώρα!» φώναξε, ενώ οι σφαίρες του μυδραλιοβόλου της πυρπολούσαν τους ακροβολισμένους τοξότες.

Ο Νικόλας έτρεξε προς τα δεξιά, κάνοντας ακροβασίες σαν σαλτιμπάγκος για να αποφύγει τα βέλη που σφύριζαν ολόγυρά του, ενώ η Κάρολ έμεινε στο κέντρο, *καλύπτοντας του τα νώτα*. Σε ελάχιστο χρόνο σάρωσαν κάθε ίχνος από τους τοξότες και συγκεντρώθηκαν ξανά.

«Κυριεύσαμε τον απόρθητο πύργο του Μανχάταν!» αναφώνησε ο Νικόλας.

«Και απαλλάξαμε τον ιπότη από τους εχθρούς του!» πρόσθεσε η Μπεθ με τον ίδιο ενθουσιασμό.

«Αλλά ακόμα δε λύσατε το αίνιγμα», τους υπενθύμισε ψύχραιμα η Κάρολ.

«Α, ναι, το ξίφος! Πού να 'ναι το ξίφος;» ρώτησε ο Νικόλας, συνειδητοποιώντας πως είχαν ξεχάσει αυτό που στην πραγματικότητα έψαχναν εκεί.

Μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, ο Νίκολας και η Μπεθ αναζήτησαν άκαρπα το ξίφος του ιππότη.

«Ίσως να είναι στην ταράτσα. Εκεί όπου κρύβονταν οι τοξότες και, πιθανόν, γι' αυτό στέκονταν εκεί, για να το φρουρούν», πρότεινε η Μπεθ.

«Σωστά, αυτό είναι, ΜΧ! Δεν ξέρω τι θα κάναμε χωρίς εσένα», είπε ο Νίκολας.

«Πρέπει να προσπαθήσουμε να ανεβούμε», υπέδειξε η Κάρολ.

Ο Νίκολας κούνησε το κεφάλι του. Το παρατηρητήριο γύρω γύρω ήταν όλο τζαμαρίες. Δύσκολα θα ανέβαιναν από τα τζάμια, εκτός κι αν διέθεταν τίποτα βεντούζες, σκέφτηκε.

«Σ' αυτή εκεί τη γωνία υπάρχουν μερικές προεξοχές που μπορεί να μας βοηθήσουν να σκαρφαλώσουμε. Ακολουθήστε με...» είπε η Μπεθ, περνώντας πάλι μπροστά από τον Νίκολας.

Με ένα σάλτο, η εικονική φιγούρα της Μπεθ αρπάχτηκε από μια προεξοχή, στήριξε τα πόδια της στον τοίχο και αναρριχήθηκε ώσπου γραπώθηκε σε ένα οριζόντιο σίδερο που χρησίμευε ως ιστός για τις σημαίες. Κρεμάστηκε από εκεί και άρχισε να ταλαντεύεται με κινήσεις εκκρεμούς για να πάρει φόρα. Κατόπιν έκανε πολλές περιστροφές γύρω από τον ιστό, άφησε τα χέρια της και εκμεταλλεύτηκε τη φυγόκεντρο δύναμη για να πέσει απαλά στο χείλος της ταράτσας. Στο μεταξύ, οι δύο άλλοι παρατηρούσαν, με ανοιχτό το στόμα, τις πιρουέτες της.

«Όλο τούτο το έκανε εσύ, ΜΧ;» ρώτησε ο Νίκολας, που δεν κατάφερε να συνέλθει από την έκπληξή του.

«Είδα να το κάνουν σε ένα βιντεοπαιχνίδι, όταν ήμουν μικρή», του εξήγησε με καμάρι.

Η Κάρολ και ο Νίκολας τη μιμήθηκαν και βρέθηκαν κι εκείνοι στην ταράτσα δίχως δυσκολία. Η νυχτερινή θέα του Μανχάταν έκοβε την ανάσα. Η Μπεθ ποτέ δεν είχε αισθανθεί πιο ικανοποιημένη με τον εαυτό της και ο Νίκολας ένιωθε σαν να είχε αγγίξει τα αστέρια με τα ίδια του τα χέρια. Και η Κάρολ επίσης ήταν συγκινημένη. Τα πάντα ολόγυρά τους είχαν μεταμορφωθεί σε έναν απέραντο χρωματιστό γαλαξία που έπλεε θαρρείς στη μέση του πουθενά. Η πόλη της Νέας Υόρκης, το κολοσσιαίο βασίλειο του ιππότη, είχε παραδοθεί στα πόδια τους: νότια, πέρα μακριά, οι φωτισμένοι τιτάνες της περιοχής του Χρηματιστηρίου, του Λόουερ Μανχάταν και του Δημαρχείου· πιο κοντά, τα εκτεταμένα φωτοβόλα λιβάδια της Τσάινα-

ταουν, της Μικρής Ιταλίας, του Γκρίνουιτς Βίλατζ και του Ιστ Βίλατζ, και οι χρυσαφένιοι, γυαλιστεροί θόλοι των ουρανοξυστών της Μετροπόλιταν Λάιφ και της Νιου Γιορκ Λάιφ, δύο γιγάντων στις όχθες της Πέμπτης Λεωφόρου και της Μπρόντγουεϊ, που κυλούσαν σαν ποτάμια φωτεινής λάβας σχηματίζοντας στη συμβολή τους το μικρό τριγωνικό νησάκι του Φλατάιρον Μπίλντινγκ. Ανατολικά μπορούσαν να διακρίνουν τη φωτοχυσία του Μπρούκλιν και του Κουίνς και, δυτικά, τους φωσφορισμούς του Νιου Τζέρσι. Κατόπιν, κάνοντας τον κύκλο της ταράτσας, ατένισαν τις επικράτειες του ιππότη που εκτεινόταν προς βορρά: το διαμαντένιο στεφάνι του κτιρίου της Κράισλερ, τα απόρθητα τείχη του Ροκφέλερ Σέντερ, τους κολοσσούς του Μιντ-Τάουν, τις αβύσσους από νέον της Τάιμς Σκουέαρ, το Τερτλ Μπέι, τα δάση και τις λίμνες του Σέντραλ Παρκ. Και πιο πέρα, τα θερμά και εξωτικά εδάφη του Χάρλεμ, θαμπά στη σκοτεινιά του ορίζοντα. Καμιά άλλη πόλη στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους προσφέρει ένα σύμπαν φωτός τόσο μαγικό και θαυμαστό όσο εκείνο που είχαν μπροστά τους.

Η Μπεθ έφερνε βόλτα την ταράτσα, αποφασισμένη να βρει το ξίφος πριν από τον Νικόλας. Δεν είχε την πρόθεση να τον ανταγωνιστεί, αλλά σκεφτόταν πως εκείνος είχε βρει το τριαντάφυλλο, άρα τώρα ήταν η *σειρά της* να βρει το ξίφος του ιππότη του Μανχάταν. Ως τότε το έψαχναν στο δάπεδο, ενώ το αίνιγμα μιλούσε για ουρανό, οπότε σήκωσε το βλέμμα της προς τη μεγάλη κεραία που υψωνόταν πίσω τους, φύλαξε στον πίνακα ελέγχου το όπλο της και άρχισε να σκαρφαλώνει αμίλητη στον πυργίσκο που στεφάνωνε την κορφή του *Εμπάιρ Στέιτ*.

«Ξέρεις κάτι, MX; Ποτέ δεν είχα δει τη Νέα Υόρκη όπως τη βλέπουν τα πουλιά», είπε ο Νικόλας με ύφος ονειροπόλο.

«Η MX θα τη δει ακόμα καλύτερα από σένα, NK. Ανεβαίνει στον ουρανό», του αποκρίθηκε η Κάρολ δείχνοντας κατά πάνω.

«Τι;»

Ο Νικόλας έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι του.

«Μα τι κάνει;» φώναξε βλέποντας την Μπεθ στο πιο ψηλό σημείο της μυτερής κορυφής του κτιρίου.

«Πήγε να βρει το ξίφος του ιππότη».

«Εκεί πάνω; Μα τρελάθηκε; Αν χάσει την ισορροπία της θα σκοτωθεί!»

«Μην το τραγικοποιείς τόσο, NK. Αν χάσω την ισορροπία μου

θα σκοτωθεί ο εικονικός εαυτός μου, όχι εγώ. Πρόκειται για παιχνίδι, το ξέχασες;»

«Για μένα το ίδιο κάνει. Κατέβα από κει τώρα αμέσως!»

«Δεν μπορώ πια να επιστρέψω. Με πιάνει πιο πολύ ίλιγγος στη σκέψη τού να κατέβω παρά του να συνεχίσω το ανέβασμα».

Στην κορυφή του Εμπάιρ Στέιτ υπήρχε μια κυκλική πλατφόρμα, όπου υψωνόταν ένας μεταλλικός πυργίσκος με τις κεραίες πάμπολλων τηλεοπτικών και ραδιοφωνικών σταθμών.

«Το βλέπω! Το ξίφος του ιπότη είναι εκεί, στο πιο ψηλό σημείο», φώναξε, σκαρφαλώνοντας τώρα στον πυργίσκο των κεραιών.

Η Μπεθ είχε την εντύπωση πως έπλεε πάνω από το Μανχάταν και, όταν πήρε το ξίφος, έβγαλε μια κραυγή χαράς και το ύψωσε στον ουρανό.

«Στον ουρανό το καρφώνει, περήφανος, το κοφτερό του ασάλινο σπαθί! Και στα πόδια του παραδίδεται, χαρούμενο, το κολοσσιαίο βασίλειο του ιπότη!» αναφώνησε.

Η μονομαχία των ψιδιών

7

Το ιδιωτικό τζετ του Γουόλτερ Στακ πετούσε πάνω από τη βαλτώδη Πολιτεία της Φλόριντα σε πάνω από έξι χιλιάδες πόδια ύψος. Αραιά σύννεφα γλιστρούσαν κάτω από τα φτερά του σαν κατάλοιπα μιας λευκής και αφρισμένης θάλασσας.

Ο Μπένσον μιλούσε στο κινητό. Πλάι στο κάθισμά του ήταν ακουμπισμένο το μαύρο βαλιτσάκι του κυρίου του και, στο σκοτεινό εσωτερικό του, κλεισμένος σε ένα κρυστάλλινο δοχείο, ο εγκέφαλος του Μάθιου Έντουιν δεν ήταν πλέον παρά μια ροδαλή κολλώδης ουσία. Ο Στακ είχε πάρει την εκδίκησή του: «Οι Εννέα του Κορνέλ» ήταν νεκροί. Οι τέσσερις λόγω ασθενείας και οι υπόλοιποι πέντε έχοντας θυσιαστεί λόγω του θράσους τους. Η Γοτθική Λέσχη δεν μπορούσε να επιτρέψει να συνεχίσει ο κόσμος την πορεία που χάρα-

ζαν τα μεγάλα μυαλά της επιστήμης. Ήταν απαραίτητο να αλλάξει η Ιστορία, για το ίδιο το καλό της ανθρωπότητας. Η ανθρώπινη πρόοδος είχε αποδειχτεί ανίκανη να δώσει λύση στα μεγάλα προβλήματα της Γης και έπρεπε να τεθεί ένα τέλος, δίχως δισταγμούς, στην αυταμεία των κυβερνήσεων. Όταν η Ουσία του Μυστηρίου θα ερχόταν στην κατοχή του, όλα θα ήταν έτοιμα για τη μεγάλη αλλαγή: ο Θεός, ο θεός του, ο μοναδικός και αληθινός θεός, θα βασίλευε και πάνω στο εύθραυστο σύμπαν των ανθρώπων.

«Υπάρχουν καλά νέα από τους χάκερ μας», είπε ο Μπένσον.

«Πάντα ήσουν αγγελιοφόρος κάλων ειδήσεων για τι πρόκειται ακριβώς;» ρώτησε ο Στακ.

«Ακολουθούν στο Ίντερνετ τα βήματα εκείνων των παιδιών από την ΠΣΝΑ. Πέρασαν ήδη από το Αγαλμα της Ελευθερίας και την Αγία Τριάδα και τώρα βρίσκονται στο Εμπάιρ Στέιτ».

«Ωστε ο γερο-Κόγκαν δεν είχε βγάλει την Ουσία του Μυστηρίου από το Μεγάλο Μήλο», συλλογίστηκε φωναχτά ο Στακ.

«Κατά πάσα πιθανότητα, όχι. Τα παιδιά ακολουθούν ένα χάρτη με τα πιο γνωστά κτίρια της Νέας Υόρκης και φαίνεται πως σε κάποιο από αυτά έχει κρύψει η Κάρολ Ράμσεϊ την Ουσία του Μυστηρίου».

«Μην τους χάσεις από τα μάτια σου. Σ' το είχα πει, αυτοί θα μας οδηγήσουν στην Ουσία του Μυστηρίου και, κατόπιν, θα τους κάνουμε να εξαφανιστούν χωρίς να αφήσουν το παραμικρό ίχνος. Καθένας δε θα βρει ποτέ τα κορμιά τους».

«Ένας από τους κατασκόπους μας με πληροφόρησε ότι το αγόρι, αυτός ο Νίκολας Κίλμπεϊ, πήγε στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας κι έψαχνε κάτι ανάμεσα στους τάφους».

«Στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας; Τι μπορεί να έψαχνε εκεί;»

«Τις λύσεις των αινιγμάτων που οδηγούν από το ένα σημείο του χάρτη στο άλλο».

«Και βρήκε τίποτα;»

«Ο κατάσκοπος μας ισχυρίζεται ότι ήταν νύχτα και αρκετά σκοτεινά, αλλά πιστεύει ότι δεν πήρε τίποτα».

«Θέλω να μιλήσω με τους χάκερ, Μπένσον. Θέλω να δω πώς κάνουν τη δουλειά τους και να βεβαιωθώ ότι δε θα αποτύχουν. Κρεμόμαστε από εκείνα τα δυο μυξιάρικα της ΠΣΝΑ».

«Τα ιέραια του νου»

8

Παρ' όλο που ο Άλντους το αγνοούσε, ο ιατροδικαστής Σκρίνα βρισκόταν επάνω, σε μια αίθουσα αναμονής των γραφείων του FBI, περιμένοντάς τους να τελειώσουν την ανάκριση. Τους έφερνε σπουδαία νέα.

«Ξεχάστε όποια παραφυσική εξήγηση δώσατε σχετικά με το πώς εξαφανίστηκαν οι εγκέφαλοι των θυμάτων του μυστηριώδους μας δολοφόνου!» δήλωσε με ασυνήθιστη ζέση, αφού χαιρέτησε τον ντετέκτιβ και την υπαστυνόμο.

«Ανακαλύψατε τα μαγικά κόλπα του Ταχυδακτυλουργού;» ρώτησε να μάθει, ανυπόμονος, ο Άλντους.

«Ανακαλύψαμε την προχωρημένη του τεχνολογία. Δε θα μπορούσε να είναι τίποτ' άλλο, προφανώς...» είπε ο ιατροδικαστής, επιστρέφοντας στη συνηθισμένη του ηρεμία.

«Ήταν το πιο λογικό», παρατήρησε η Τέιλορ.

«Χωρίς αμφιβολία. Τα μαγικά κόλπα είναι αληθοφανή μονάχα στις αίθουσες θεαμάτων, υπαστυνόμε... Είναι γεγονός πως στην αρχή μάς ήταν αδύνατο να καταλάβουμε πώς μπορεί κάποιος να αφαιρέσει τον εγκέφαλο ενός πτώματος χωρίς να αφήσει κανένα ίχνος, αλλά οι τελευταίες εξετάσεις που πραγματοποιήσαμε μας οδηγούν στο αλάνθαστο συμπέρασμα ότι ο δολοφόνος υγροποιούσε... ναι, κυριολεκτικά υγροποιούσε τους εγκεφάλους των θυμάτων του», είπε βλέποντας το δύσπιστο ύφος των αστυνομικών.

Ο Άλντους θυμήθηκε τις προηγούμενες συζητήσεις του με τον ιατροδικαστή.

«Όπως έκαναν οι Αιγύπτιοι από τις ρινικές κοιλότητες, όταν μумιοποιούσαν τους νεκρούς;»

«Κάτι παρόμοιο, αλλά σίγουρα πολύ πιο εξελιγμένο και περίπλοκο. Γι' αυτό αργήσαμε να το ανακαλύψουμε. Με την παραδοσιακή μέθοδο μумιοποίησης, όπως ήδη γνωρίζετε, έσπαζε το ηθμοειδές οστόν και εισχωρούσε στο κρανίο ένα είδος μηχανικού τρυπανιού που προξενούσε βαριές θλάσεις στις μεμβράνες των ρινικών κοιλο-

τήτων, από τις οποίες, στη συνέχεια, έβγαζαν τα κομμάτια του εγκεφάλου, τοποθετώντας το πτώμα με το κεφάλι προς τα κάτω, ώστε η δύναμη της βαρύτητας να τον κάνει να βγει από την κρανιακή κοιλότητα. Όπως είναι προφανές, αυτή η μέθοδος αφήνει αποδείξεις παραπάνω από ορατές κατά τη νεκροψία ή τις ακτίνες X και θα αρκούσε μια απλή ακτινογραφία για να διαπιστωθεί. Αυτή ακριβώς η έλλειψη αποδείξεων ήταν που μας οδήγησε να σκεφτούμε ότι ο δολοφόνος χρησιμοποιούσε κάποια καινούρια και ασυνήθιστη τεχνολογία, άγνωστη σ' εμάς».

«Και την ανακαλύψατε αυτή τη νέα τεχνολογία;» ρώτησε η Τέιλορ.

«Νανοτεχνολογία, υπαστυνόμε! Τεχνολογία μικροσκοπική, μοριακή, αόρατη!» δήλωσε ο γιατρός με θριαμβευτικό ύφος.

«Μπορείτε να μας εξηγήσετε τι είναι αυτό, δόκτορ Σκρίνα;» ζήτησε ο Άλντους, όλο περιέργεια.

Ο Σκρίνα ανακάθισε στην καρέκλα του.

«Λοιπόν, οι ειδικοί επιστήμονες ορίζουν τη νανοτεχνολογία ως μελέτη, σχεδίαση, δημιουργία, σύνθεση, χειρισμό και εφαρμογή υλικών, συσκευών και λειτουργικών συστημάτων μέσω του ελέγχου της ύλης σε νανοκλίμακα, δηλαδή των ατόμων και των μορίων. Πιστεύουν πως η νανοεπιστήμη θα σηματοδοτήσει μια καινούρια βιομηχανική επανάσταση, μια καινούρια επιστήμη που σε ελάχιστο χρονικό διάστημα θα μεταμορφώσει τον κόσμο. Προβλέπεται πως θα επιδράσει κυρίως στα πεδία της πληροφορικής, της αρχιτεκτονικής, του περιβάλλοντος, της βιολογίας και, το σημαντικότερο, της ιατρικής. Εννοείται πως στον τομέα των ιατρικών επιστημών υπήρχαν ήδη τεχνικές μικροχειρουργικής που επέτρεπαν την εμφύτευση ηλεκτρομαγνητικών συσκευών για την αναζωογόνηση της καρδιάς, ή την εισαγωγή μικροσκοπικών μεταλλικών σωλήνων για τη διέγερση των αρτηριών, ή ακόμα την εισαγωγή μιας μικροκάμερας στο ανθρώπινο σώμα για την πρόσβαση σε οποιοδήποτε ζωτικό όργανο και τη διαπίστωση της κατάστασής του. Ωστόσο, ο εγκέφαλος ήταν ανέκαθεν ένας χώρος απρόσιτος για την ιατρική, εκτός κι αν άνοιγες το κρανίο. Ακόμα και τα επιτεύγματα της νευροχειρουργικής για την εμφύτευση ηλεκτροδίων στον εγκέφαλο με τα οποία αντιμετωπίζονταν ασθένειες όπως το Πάρκινσον απαιτούσαν τη διάτρηση του κρανίου του ασθενούς».

«Επομένως, πώς διάβολο αφαιρεί ο Ταχυδακτυλουργός τους εγκεφάλους, δόκτορ Σκρίνα;» ρώτησε η Τέλιор.

Ο ιατροδικαστής δεν καθυστέρησε άλλο την απάντησή του.

«Χρησιμοποιώντας νανοχειρουργικές τεχνικές ακόμα άγνωστες, που του επιτρέπουν να φτάσει στον εγκέφαλο δίχως να αγγίζει το κρανίο. Ακόμα και αν σας φαίνεται απίστευτο, ο φονιάς εισχωρούσε στο κρανίο των θυμάτων του εισάγοντας ένα ζεύγος λεπτότατες βελόνες μέσα από τους δακρυϊκούς πόρους και, στη συνέχεια, έστρεφε το νανορομπότ στο χώρο ανάμεσα στην κόγχη του ματιού και τον οπτικό βολβό. Ακολουθώντας τη διαδρομή του οπτικού νεύρου ως τον εγκέφαλο, έφτανε στο εσωτερικό της κρανιακής κοιλότητας. Την αποφασιστική ένδειξη μας την έδωσε ένα ροδόχρωμο δάκρυ που βρήκαμε όταν εξετάσαμε τα μάτια του τελευταίου θύματος: του Λαρς Μούρλικεν».

«Ένα δάκρυ σάς οδήγησε στη λύση αυτού του μυστηρίου;» ρώτησε απορημένος ο Άλντους.

«Στην ιατροδικαστική συνήθως είναι οι πιο ασήμαντες λεπτομέρειες που μας οδηγούν στα πιο ακριβή συμπεράσματα, Άλντους. Εκείνη η σταγόνα του αιματώδους υγρού στο δακρυϊκό πόρο μάς οδήγησε να εξετάσουμε με μεγεθυντικές κάμερες τα κατάλοιπα του βολβού και του οπτικού νεύρου και ανακαλύψαμε πως είχαν γρατσουνιστεί από ένα μικροσκοπικό διατηρητικό αντικείμενο, κάποια βελόνα που άφησε στο πέρασμά της ένα ανεπαίσθητο ίχνος μικροσκοπικών κωνικών πληγών στις επιφάνειες του ματιού, από την εσωτερική γωνία ως το οπτικό νεύρο. Μεταγενέστερες πολύπλοκες χημικές αναλύσεις των τοιχωμάτων της κρανιακής κοιλότητας μας επέτρεψαν να καταλάβουμε πως υπήρχαν υπόλοιπα από απροσδιόριστες ουσίες, που είχαν φτάσει εκεί μέσω της διόδου που περιέγραψα, με το νανορομπότ. Οι αναλύσεις επαναλήφθηκαν στα κρανιακά οστά των άλλων θυμάτων, επιβεβαιώνοντας το αποτέλεσμα, αν και με άνισες παραμέτρους. Όλα αυτά μας επέτρεψαν να συμπεράνουμε ότι η ουσία που εισήχθη στο κρανίο για να εξαχθεί η εγκεφαλική μάζα ήταν ίσως ένα υγρό με ρευστοποιητικές ιδιότητες για τον εγκέφαλο, έτσι ώστε στη συνέχεια να είναι δυνατή η εξαγωγή του διά μέσου των ίδιων νανοαγωγών, και να καταλήξουμε στο πόρισμα πως ο δολοφόνος είναι ένας επιστήμονας εξαιρετικά προχωρημένος στην επιστήμη μας. Τα υπόλοιπα, φίλοι μου, πρέπει να τα ερευνήσε-

τε εσείς», είπε ο ιατροδικαστής με την ίδια γαλήνη που αντιμετώπιζε όλες τις καταστάσεις της ζωής του.

Η υπαστυνόμος πάσχιζε να συσχετίσει τα όσα άκουγε με τα πειράματα του Κέντρου Γκρόσλινγκ, για τα οποία πριν μόλις μισή ώρα τους είχε μιλήσει η Φρεντιάνι, και ένιωσε παγιδευμένη σε ένα βάλτο σύγχυσης.

«Νανοτεχνολογία, νανορομπότ, νανοαγωγοί... Θυμάσαι τη συζήτησή μας στο ελικόπτερο, Άλντους, όταν ταξιδεύαμε για το Κορνέλ; Εσύ το είχες διαισθανθεί, μου μίλησες για το ενδεχόμενο ο δολοφόνος να είναι ένας τρελός επιστήμονας, μια διαβολική διάνοια, και εγώ σε ρώτησα αν μου μιλούσες για έναν κακό των κόμικς...»

«Μα τότε δεν μπορούσα να πιστέψω πως όλα αυτά ήταν αλήθεια».

Ο κρυφός θρύλος

8

Στον ύπνο του, ο Νίκολας ξανάζησε τις συγκινήσεις που είχε νιώσει το απόγευμα στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων. Ήταν αλήθεια πως θα 'θελε να είχε βρει αυτός το ξίφος του ιππότη στην κορυφή του Εμπάιρ Στέιτ, όμως δεν τον δυσaréστησε το ότι η Μπεθ αποφάσισε να ανέβει μονάχη ως εκεί για να το φτάσει. Το θέαμα που είδε από την ταράτσα του παρατηρητήριου όταν η Μπεθ ύψωσε προς τον ουρανό το ξίφος τού φάνηκε το πιο όμορφο που είχε αντικρίσει στη ζωή του: μια ακτίνα έντονου γαλάζιου φωτός έσκασε πάνω στο βασίλειά των ουρανοξυστών της Νέας Υόρκης και ζωγράφισε πάνω από το Μανχάταν ένα μαγικό μαστίγιο, η μύτη του οποίου ενώθηκε με την αιχμή του ξίφους, με τρόπο ώστε το κορμί της Μπεθ τυλίχτηκε σε μια αιθέρια, θεϊκή αύρα. Από εκείνη τη στιγμή κάτι άλλαξε μέσα της, λες και, αγγίζοντας το ξίφος, όλοι της οι φόβοι και οι αμφιβολίες είχαν ξαφνικά διαλυθεί και, τελικά, είχε βρει τον εαυτό της στη μέση εκείνου του ουράνιου παράδεισου. Στο όνειρο του ο Νίκολας ξαναείδε την Μπεθ να επιστρέφει στην ταράτσα με μια λάμψη τόσο

έντονη στα μάτια της ώστε δεν του έμεινε η παραμικρή αμφιβολία πως ήταν εκείνη, και όχι ο ίδιος, που έπρεπε να κατέχει το ξίφος του ιππότη. Ωστόσο, ο Νίκολας αισθάνθηκε ακόμα πιο ευτυχής όταν, κατεβαίνοντας και πάλι στον εξώστη του μεγαλειώδους Εμπάιρ Στέιτ, καθώς πήγαιναν να μουν ξανά μέσα στο κτίριο, βρήκαν στην είσοδο δύο ολόιδια μεσαιωνικά ξίφη.

«Αυτά τα δύο είναι για μας, ΝΚ», του είχε πει η Κάρολ. «Με το τέταρτο αίνιγμα θα κάνουμε ένα μικρό ταξίδι στο χρόνο, χωρίς να χρειαστεί να εγκαταλείψουμε το Μανχάταν».

Ο Νίκολας και η Μπεθ δεν είχαν καλοκαταλάβει τι ακριβώς εννοούσε η Κάρολ, αλλά το αντιλήφθηκαν μόλις άκουσαν από τα χείλη της τι έλεγε στη συνέχεια ο κρυφός θρύλος για το κολοσσιαίο βασίλειο του ιππότη. Η Κάρολ τους διηγήθηκε πως, μετά την κατασκευή του Αγάλματος της Ελευθερίας και την άφιξη της Ουσίας του Μυστηρίου στη Νέα Υόρκη, η πόλη γνώρισε μια φάση μεγάλης οικιστικής και βιομηχανικής ανάπτυξης, που διευκολύνθηκε από τα εκατομμύρια μεταναστών που κατέφθασαν εκεί από κάθε μέρος της Γης. Ένα μείγμα ανθρώπων, φυλών και γλωσσών που ήταν αδιανόητο σε οποιοδήποτε άλλο μέρος του κόσμου. Η ιστορία, τους είπε η Κάρολ, βεβαίωνε πως η αιτία που άρχισαν να ξεπηδούν στους μεγάλους δρόμους και τις λεωφόρους οι πρώτοι ουρανοξύστες της Νέας Υόρκης, στη δεκαετία του 1870, ήταν εκείνος ο πλούτος και η περιορισμένη έκταση του Μανχάταν, ενός στενόμακρου νησιού δίχως αρκετό χώρο για να φιλοξενήσει έναν πληθυσμό τόσο πολυάριθμο και διαφορετικό. Έτσι ξεκίνησε μια περίοδος μεγάλης αρχιτεκτονικής ανάπτυξης, που θα έφτανε στο ζενίθ της εξήντα χρόνια αργότερα, με την οικοδόμηση, το 1930, του κτιρίου της Κράισλερ, που ξεπεράστηκε την επόμενη χρονιά από το Εμπάιρ Στέιτ. Ωστόσο, τους εξήγησε η Κάρολ, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, η γέννηση των ουρανοξυστών του Μανχάταν είχε μια πολύ διαφορετική προέλευση: οι πρώτοι ουρανοξύστες, όπως, μεταξύ άλλων, το Φλατάιρον, το Δημοτικό Μέγαρο του Μανχάταν ή το Γούλγουορθ, είχαν μεγάλη σχέση με την Ουσία του Μυστηρίου και το μυθικό Πύργο της Βαβέλ. Και μετά από αυτό τους ζήτησε να ανοίξουν τις ηλεκτρονικές τους ατζέντες και να γράψουν εκεί τη λέξη «Βαβέλ». Το έκαναν, και στις οθόνες τους εμφανίστηκε ένα αντίγραφο του πίνακα *Ο Πύργος της Βαβέλ*, ζωγραφισμένου το 1563 από το Φλαμανδό ζωγράφο Πέ-

τερ Μπρίγκελ τον Πρεσβύτερο, που βρίσκεται στο Μουσείο Ιστορίας της Τέχνης, στη Βιέννη.



Η Κάρολ τους είπε πως, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, οι ουρανοξύστες του Μανχάταν προέκυψαν ως μια ιδέα των σοφών της Εταιρείας Ουροβόρος, με την οποία ήθελαν να συμβολίσουν το νέο πνεύμα της πόλης, απελευθερωμένο από κάθε δέος προς τους θεούς του παρελθόντος. Ήθελαν να αποδείξουν στον κόσμο πως κανένας θεός δεν θα τους τιμωρούσε επειδή όρθωσαν καινούριους πύργους της Βαβέλ πάνω στη Γη και πως τίποτα δεν θα εμπόδιζε τους κατοίκους της Νέας Υόρκης να συνεννοηθούν μεταξύ τους, όσο διαφορετικές κι αν ήταν οι γλώσσες τους.

Ο Νίκολας συνέχισε να ονειρεύεται απόρθητους πύργους, ξίφη μεσαιωνικών ιπποτών και κολοσσιαία βασίλεια, ενώ το μυαλό του επαναλάμβανε σιωπηρά το καινούριο αίνιγμα που τους είχε θέσει η Κάρολ και που έλεγε τα εξής:

Ένας μοναχός στο σκριπτόριό του
ένα χειρόγραφο αντιγράφει και εικονογραφεί.
Παλιά και λησμονημένα κλειστά βιβλία,
που ανοίγοντας παίρνουν ζωή.

Και «ζωή» ήταν η λέξη που αντιστοιχούσε στο ψευδώνυμο ενός από τους εννέα φοιτητές του Κορνέλ.

Η μονομαχία των ψιδιών

8

Ο Άλντους βιαζόταν, βιαζόταν πολύ. Ήταν οχτώ το βράδυ και είχε μόλις αφήσει την Κορίνα Φρεντιάνι στο σπίτι της Αω, όπου θα έμενε όσο θα ερευνούσαν μαζί με την υπαστυνόμο την υπόθεση των επιστημονικών εγκλημάτων του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Με την Αω, η βασική μάρτυρας της υπόθεσης θα ήταν ασφαλής και η ζωή της δεν θα διέτρεχε τον παραμικρό κίνδυνο. Ίσως ο δολοφόνος να γνώριζε ήδη ότι η Κορίνα είχε μιλήσει στο FBI και να σκόπευε να την εμποδίσει να το ξανακάνει, κόβοντάς της το λαιμό, όπως είχε κάνει με το θυρωρό της εστίας Τανχόιζερ. Η Αω δεν έφερε καμία αντίρρηση στο να μείνει η νεαρή στο σπίτι της για κάποιο διάστημα. Αντίθετα, έδειξε ενθουσιασμένη που θα είχε κάποιον για να κουβεντιάξει. Ένωθε πολλή μοναξιά και ανία στο σπίτι.

Κολλημένος στην κίνηση από την άλλη πλευρά της γέφυρας του Μπρούκλιν, πήρε στο κινητό την αδερφή του την Πέμπι, για να την ειδοποιήσει πως θα έφτανε λίγο μετά τις οχτώ.

«Εντάξει, αλλά μην αργήσεις πολύ, σε περιμένουμε», ήταν η απάντηση της.

Όταν ο Άλντους κατόρθωσε να διασχίσει τη γέφυρα και να περάσει το πάρκο του Δημαρχείου, του απέμενε ακόμα μπόλικος δρόμος ως το Γκρίνουιτς Βίλατζ. Όμως δεν σκεφτόταν το τι θα μπορούσε να του πει ο καινούριος φίλος της Πέμπι, αλλά τα όσα άκουσε το μεσημέρι από τα χείλη της Κορίνα. Δεν θα μπορούσε ποτέ να υποψιαστεί πως μια γυναίκα σαν τη Χαρτ θα έκρυβε ένα παρελθόν τόσο τρομερό και ανατριχιαστικό. Είχε φτάσει να τρέφει γι' αυτή μεγάλο θαυμασμό, οπότε ένιωθε τώρα μια αίσθηση εξαπάτησης να τον πλημμυρίζει.

Πέρασε μπροστά από το Γούλγουορθ Μπίλντινγκ, ύστερα έστριψε δεξιά και κατευθύνθηκε προς τα βόρεια, λουσμένος στα φώτα των διαφημίσεων της Τσερτς Στρητ και ύστερα της λεωφόρου Αμερικής. Φτάνοντας στη συμβολή της Έκτης Λεωφόρου με την Γκρίνουιτς, το κτίριο και ο νεογοθτικός πύργος του Τζέφερσον Μάρκετ

Κόρτχαουζ του φάνηκαν βγαλμένα από παραμύθι με νεράιδες. Έστριψε αριστερά και αναγνώρισε το σπίτι του Γουόλτερ Στακ -το παλιό παλατάκι που η Πέμπι είχε αναφέρει στο μήνυμά της. Παρκάρισε το αυτοκίνητο του κοντά στο Μίλιγκαν Πλέις και κατέβηκε αφήνοντας ένα χασμουρητό από την κούραση. Σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, αλλά το μόνο που είδε ήταν μια πυκνή μαυρίλα **χωρίς** αστέρια.

Μέσα στο μέγαρο του Στακ, η Πέμπι άστραφτε τόσο που ο Άλντους θα ορκιζόταν πως η αδερφή του ήταν μια αληθινή πριγκίπισσα. Αναμφίβολα, ήταν ευτυχισμένη. Η Πέμπι ποτέ δεν έκρυβε τη διάθεσή της και, παρ' όλο που κρατούσε κάποια απόσταση από τον οικοδεσπότη τους, ο Άλντους κατάλαβε πως τον είχε ερωτευτεί. Η λάμψη των ματιών της και το χαμόγελο της την πρόδιδαν.

Μπήκαν στο Ρομαντικό Σαλόνι και κάθισαν στο τραπέζι με ένα ποτήρι σέρι στο χέρι. Αυτή τη φορά κανένα κέρινο ομοίωμα δεν τους συντρόφευε στο δείπνο. Για μερικά λεπτά, ο Άλντους ένωσε άβολα μέσα στην πολυτελή διακόσμηση που τους περιέβαλλε. Σε αντίθεση με την Πέμπι, δεν ήταν συνηθισμένος να συγχρωτίζεται με εκατομμυριούχους, πολιτικούς και διασημότητες. Επιπλέον, δεν γνώριζε ακόμα για ποιο πράγμα ήθελε να του μιλήσει ο Γουόλτερ Στακ και αυτή η ασάφεια μεγάλωνε την αμηχανία του. *Σύντομα* όμως, η ευγενική συμπεριφορά του οικοδεσπότη τον έκανε να χαλαρώσει. Τότε, η Πέμπι έπιασε από το χέρι τον Στακ και **αφηγήθηκε** στον αδερφό της πώς είχαν γνωριστεί.

«Αλλά το πιο εκπληκτικό απ' όλα θα σ' το εξηγήσει ο ίδιος, εγώ δε θα τα κατάφερνα, παρά το επάγγελμά μου», είπε κοιτάζοντας τον Στακ, για να του δώσει το λόγο.

«Ναι, προηγουμένως όμως, θα έλεγα πως ήταν μια καταπληκτική σύμπτωση που είστε αδέρφια με τη Σούζαν. Σε μια συζήτηση μας, εκείνη ήταν που μου ανέφερε πως είσαι αστυνομικός και **ερευνάς** μαζί με το FBI τους φόνους των επιστημόνων του Κορνέλ. Αν θυμάμαι καλά, μιλούσαμε με τη Σούζαν για κάποιες μυστικές εταιρείες που ανάγονταν στο Μεσαίωνα, πολλές από τις οποίες είναι ακόμα ικανές ως και να σκοτώσουν για να ιδιοποιηθούν κάποια εξαιρετικά περιζήτητα μυστικά εκείνης της εποχής».

«Περιζήτητα μυστικά από το Μεσαίωνα;» ρώτησε ο Άλντους, για να μη χάσει τον ειρμό μιας συζήτησης που άρχιζε να του φαίνεται ενδιαφέρουσα -και κυρίως πιο ευχάριστη απ' όσο **περίμενε**: είχε

φοβηθεί ότι η Πέμπι τον φώναζε στο σπίτι του Στακ για να του αναγγείλει το νέο της γάμο μ' αυτό τον άνθρωπο, που του ήταν τελείως άγνωστος.

«Ως ιστορικός και παθιασμένος με το Μεσαίωνα, δεν ήταν δυνατόν να μην προσέξω τη λέξη με την οποία ο δολοφόνος σημαδεύει τα χέρια των θυμάτων του».

«Εννοείς τη λέξη "Κοτ";» ρώτησε ο Άλντους, που τώρα η περιέργεια του είχε φουντώσει για τα καλά.

«Ακριβώς. Με το που τη διάβασα στις εφημερίδες, κατάλαβα πως εκείνα τα χωρίς φανερό νόημα τρία γράμματα έχουν κάποια μυστική σημασία. Ένα όνομα γραμμένο κρυπτογραφικά, όπως γινόταν με τις τελετουργικές λέξεις εκείνων των μυστικών εταιρειών που ανέφερα πριν. Οπότε σκέφτηκα πως ίσως πρόκειται για κάποιο ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ αντιπάλων μυστικών εταιρειών, για κάποια εκδίκηση μεταξύ μυστικιστών ή για κάποια τελετουργία που συνδέεται με την αναζήτηση ενός από εκείνα τα μεσαιωνικά μυστικά στα οποία αναφέρθηκα προηγουμένως: το Άγιο Δισκοπότηρο, το Σμαραγδένιο Πίνακα, τη Λόγχη του Λογγίνου, το Τίμιο Ξύλο ή την Ουσία του Μυστηρίου».

«Τι ξέρεις για την Ουσία του Μυστηρίου;» βιάστηκε να ρωτήσει ο Άλντους, που θυμήθηκε την κατάθεση των δύο παιδιών.

«Κατ' αρχήν, κανένας σχεδόν δεν την ξέρει με αυτό το όνομα και όλοι, χωρίς αμφιβολία και εσύ, έχουμε ακούσει να μιλούν γι' αυτή. Η Ουσία του Μυστηρίου είναι ένας από τους πολλούς θρύλους που γεννήθηκαν από τους μεγάλους μεσαιωνικούς μύθους, και, στην πραγματικότητα, σχετίζεται με τη *lapis philosophorum* των αλχημιστών».

«Εννοείς τη φιλοσοφική λίθο;»

«Αυτό είναι το πιο γνωστό της όνομα. Από αρχαιοτάτων χρόνων, στη φιλοσοφική λίθο απέδιδαν θαυματουργές δυνάμεις για τη μετατροπή του μολύβδου σε χρυσό, την κατάκτηση της αθανασίας, την απάντηση σε όλα τα ερωτήματα ή την κυριαρχία του κόσμου».

«Αυτά δεν είναι παρά αρχαίες φαντασιοπληξίες, στις οποίες κανένας δεν πιστεύει σήμερα. Ζούμε στον εικοστό πρώτο αιώνα», είπε ο Άλντους, κάπως απογοητευμένος.

Ο Στακ δεν το έβαλε κάτω.

«Απατάσαι, Άλντους. Αντιλαμβάνομαι το σκεπτικισμό σου, αλλά πιστεύω ότι κάνεις λάθος. Είσαι Αμερικάνος, όπως και η Σούζαν, ό-

πως εκατομμύρια άλλοι άνθρωποι, και οι μεγάλοι μεσαιωνικοί μύθοι είναι ξένοι στη δική σας ιστορία. Αλλά πολλές ευρωπαϊκές μυστικές εταιρείες επιβιώνουν από τότε πιστεύοντας τυφλά σ' εκείνα τα αντικείμενα που τους αποδίδονται απεριόριστες δυνάμεις, και έχουν επεκτείνει τα μυστικά δίκτυά τους σε όλο τον κόσμο στην προσπάθειά τους να τα βρουν».

«Βρισκόμαστε στις ΗΠΑ, όχι στη γηραιά Ευρώπη», αντέτεινε ο Άλντους, έχοντας επίγνωση της αδυναμίας του επιχειρήματος του. Ο ίδιος ο καθηγητής Τζέικομπ Μπλουμ τους είχε βεβαιώσει ότι πολλές μυστικές εταιρείες μεσαιωνικής έμπνευσης δρούσαν στη Νέα Υόρκη, συχνά ως πραγματικά παράνομες οργανώσεις που δύσκολα εντοπιζόνταν και είχαν αθέμιτους σκοπούς.

«Ακριβώς γι' αυτό... Ένας άγνωστος θρύλος βεβαιώνει ότι η Ουσία του Μυστηρίου, η θαυματουργή *lapis philosophorum*, μεταφέρθηκε από τη γηραιά Ευρώπη στις Ηνωμένες Πολιτείες στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα».

Η Σούζαν δεν έπαιρνε μέρος στη συζήτηση. Ήταν η μόνη που απολάμβανε το εξαιρετικό δείπνο.

«Δεν είναι παρά ένας θρύλος. Μια φαντασίωση με την οποία διαγωνίζονται εκείνοι οι μεσαιωνικοί μύθοι για τους οποίους μιλάς».

«Ίσως έχεις δίκιο, αλλά θα εκπλαγείς όταν σου πω τι βρήκα σε τούτο το σπίτι».

«Την Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε ο ντετέκτιβ για να ελαφρύνει την ατμόσφαιρα.

«Όχι, δεν είναι αυτό...»

«Πες στον Άλντους για την γκιλοτίνα και για την κατάρα αυτού του μεγάρου», είπε η Σούζαν, για να κατανικήσει τη δυσπιστία του αδερφού της.

Ο Άλντους χλόμιασε ξαφνικά τόσο που η αδερφή του φοβήθηκε πως ήταν έτοιμος να λιποθυμήσει. Κι ο Στακ, επίσης, διέκρινε την επίδραση που είχαν τα λόγια της πάνω του, αλλά περιορίστηκε στο να του αφηγηθεί τα ίδια που είχε πει σ' εκείνη.

Οι νευρικές συνάψεις του εγκεφάλου του Άλντους λειτουργούσαν με ιλιγγιώδη ταχύτητα και, όσο άκουγε την ιστορία της κατάρας που βάραινε το σπίτι όπου έζησε ο κατατομημένος Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ, πάσχιζε να τη συνδυάσει με την αφήγηση της Κορίνα και τα πορίσματα του ιατροδικαστή. Και, προς στιγμήν, έφτασε να σκεφτεί πως η διαβολική κατάρα ίσχυε πράγματι και πως ο ίδιος άρχιζε να

τρελαίνεται μέσα σ' εκείνο το γαλλικό σαλόνι του 18ου αιώνα. Ωστόσο, έφερε στο νου του το σχεδιάγραμμα που είχε φτιάξει για τα εγκλήματα και διαισθάνθηκε ότι όλο και περισσότερο πλησίαζε στην ανακάλυψη της αλήθειας.

«Και πώς έφτασες στο συμπέρασμα ότι η μουσική εταιρεία που συγκεντρωνόταν εδώ πριν πάνω από μισό αιώνα είναι η ίδια που δολοφονεί τους επιστήμονες;» ρώτησε.

Ο Στακ σηκώθηκε, πήγε σε ένα τραπεζάκι σε μια γωνιά της αίθουσας, άνοιξε ένα συρτάρι και έβγαλε κάτι από μέσα. Κατόπιν, επιστρέφοντας κοντά στον καλεσμένο του, άφησε πάνω στο τραπέζο-μάντιλο μερικά έγγραφα και είπε:

«Επειδή, όταν επισκευάστηκε το μουσείο, οι εργάτες βρήκαν αυτό εδώ, εντοιχισμένο σε μια μικρή κρύπτη».

Η Σούζαν κοίταξε με θαυμασμό τις περγαμινές που έδειχνε ο Στακ στον αδερφό της.

«Γι' αυτά τα έγγραφα δε μου ανέφερες τίποτα».

«Δεν ήθελα να τρομάξεις».

Τα μάτια του ντετέκτιβ καρφώθηκαν σ' εκείνα τα φύλλα περγαμνής, που είχαν για τίτλο τη λέξη «Κοτ», έτσι όπως ήταν γραμμένη στα χέρια των πωμάτων. Επίσης, σ' εκείνα τα έγγραφα είδε το σύμβολο των ορθωμένων φιδιών, αν και σε θέση αντίστροφη, που του προξένησε ένα αλλόκοτο δέος.

«Τα Ιέραια του νου»

9

Πριν πλαγιάσει, ο Αλντους άνοιξε ένα κουτάκι μπίρα, κάθισε στο ακατάστατο τραπέζι του σαλονιού του, άναψε το φορητό υπολογιστή του και άρχισε να γράφει. Ήθελε να καταγράψει την απρόσμενη πληροφορία που του είχε δώσει ο Στακ σχετικά με την παράσταση των ορθωμένων φιδιών και τη μετατροπή της, με μια απλή αντιστροφή, σε διαβολικό σύμβολο. Αισθανόταν επίσης μεγάλη έκπλη-

ξη για τη σύμπτωση του να γνωρίσει ο Στακ την αδερφή του και, ταυτόχρονα, να είναι ο καινούριος ιδιοκτήτης του σπιτιού όπου έζησε και αυτοκτόνησε ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ. Ο Στακ του είχε δείξει εκείνο το βράδυ ένα τμήμα του μουσείου κέρινων ομοιωμάτων, συμπεριλαμβανομένων των υπόγειων κελιών, και ο αστυνομικός σκέφτηκε πως επρόκειτο για έναν άντρα ευγενικό, ενδιαφέροντα και καλλιεργημένο, του οποίου η χαρακτηριστική αγγλική προφορά αποκάλυπτε την εξαιρετή μόρφωσή του στην Οξφόρδη και η παρουσία του του είχε επιτρέψει το καπρίτσιο να ζει στο παλάτι των ονείρων του, όσο κι αν το φάντασμα του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ περιπλανιόταν αποκεφαλισμένο ανάμεσα στους τοίχους του. Θεώρησε πως επρόκειτο για μια σύμπτωση τόσο διεστραμμένη όσο η αφηρημένη απεικόνιση του διαβόλου που είχε δει κάτω από τη λέξη «Κόιν», στα αρχαία ντοκουμέντα που του είχε δείξει ο Στακ. Όμως τέτοιες συμπτώσεις συμβαίνουν, είπε μέσα του για να καθησυχάσει τον εαυτό του. Ούτε ήταν η πρώτη φορά που γινόταν κάτι τέτοιο. Κάποτε αναζητούσε έναν πληρωμένο εκτελεστή της κινεζικής μαφίας της Νέας Υόρκης και τον βρήκε εντελώς τυχαία στο εστιατόριο όπου αποφάσισε να πάει, αλλάζοντας απρόβλεπτα τα σχέδιά του για φαγητό. Ωστόσο, ήθελε με κάθε θυσία να μείνει η Πέμπι μακριά από αυτή την επικίνδυνη ιστορία, με την οποία στο κάτω κάτω δεν είχε καμιά σχέση. Επιπλέον, φοβόταν μήπως η κατάρα για την οποία του είχε μιλήσει ο Στακ ήταν τόσο αληθινή όσο πίστευαν πολλοί Νεοϋορκέζοι, και έπεφτε πάνω στον Στακ και στην αδερφή του με την ίδια σκληρότητα που έπεσε η λεπίδα της γκιλοτίνας στο λαιμό του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ. Όμως τουλάχιστον ο Άλντους ήταν πια σίγουρος για ένα πράγμα: ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ δεν πίστευε πως τον είχε κυριεύσει ο διάβολος, λάτρευε το διάβολο. Ο διάβολος, αναπαριστάμενος με το κεφάλι ενός τράγου, που συμβολικά σχεδιαζόταν με κάποιες αφηρημένες ελικοειδείς και συμμετρικές γραμμές, στις οποίες εύκολα διακρίνονταν το τριγωνικό σχήμα του κρανίου του ζώου και τα κέρατά του, ήταν το ιερό είδωλο της μυστικής εταιρείας στην οποία ανήκε ο πατέρας Γκρόσλινγκ. Και πιθανότατα ανήκε σ' αυτή και ο γιος του και ιδρυτής του νευρολογικού κέντρου στο οποίο οδηγούσαν όλα τα στοιχεία από τους φόνους των επιστημόνων.

Στον υπολογιστή, ο Άλντους έγραψε μια παράξενη λέξη: *Μπαφομέτ*. Δεν είχε ξανακούσει το όνομα αυτού του *δαίμονα*, μέχρι που ο Στακ του εξήγησε τι ήταν και του έδειξε μια αναπαράστασή του.

Σύμφωνα με τα λεγόμενα του, ο Μπαφομέτ ήταν μια θεότητα για τη λατρεία της οποίας κατηγορήσε η Ιερά Εξέταση τους Ναΐτες Ιππότες, καταδικάζοντάς τους στην πυρά ως αιρετικούς. Ποτέ δεν μαθεύτηκε αν εκείνη η κατηγορία ήταν βάσιμη ή επινοημένη, αλλά το βέβαιο ήταν πως, έκτοτε, δόθηκαν στη λέξη «Μπαφομέτ» αμέτρητες ερμηνείες που τη συσχετίζαν με το πρόσωπο του διαβόλου. Ιδίως από τη στιγμή που, στις αρχές του 14ου αιώνα, εμφανίστηκε στη Γαλλία ένας άγνωστος θρύλος που απέδιδε στον Μπουλμπάρ ντε Γκοζτέλ, ένα δομινικανό μοναχό της Λυών, την ίδρυση μιας μυστικής εταιρείας μοναχών που ο βασικός σκοπός της ήταν να βρει την Ουσία του Μυστηρίου, τη φιλοσοφική λίθο ή *lapis flosophorum*.

Ενώ έγραφε, ο Άλντους σκέφτηκε πως ένας καινούριος κρίκος ερχόταν να προστεθεί στη μακριά αλυσίδα των ενδείξεων που ήδη διέθεταν στην έρευνα των φόνων του Κορνέλ. Ένας καινούριος κρίκος με το πρόσωπο μιας διαβολικής θεότητας ονόματι Μπαφομέτ. Κοίταξε την εικόνα που του είχε φωτοτυπήσει ο Στακ από ένα βιβλίο μυστικιστικών συμβόλων και αισθάνθηκε φόβο. Τον ίδιο φόβο που είχε αισθανθεί κάποτε, πριν πολλά χρόνια, όταν βρήκε το πτώμα του φίλου του του Τομ.

Ο κρυφός θρύλος

9

Στο μάθημα της Χημείας, ο Νίκολας και η Μπεθ εκτελούσαν στο εργαστήριο μια άσκηση παρασκευής διαλυτών με μια συγκεκριμένη πυκνότητα υδροξειδίου του νατρίου και υδροχλωρικού οξέος. Η άσκηση δεν παρουσίαζε καμία δυσκολία και, αναμειγνύοντας τις χημικές ουσίες, συνέχιζαν να συζητούν χαμηλόφωνα για το νέο γρίφο που όφειλαν να λύσουν.

«Εάν πρόκειται για κάποιο χειρόγραφο, πιθανότατα θα βρίσκεται στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Πέμπτης Λεωφόρου, που εμφανίζεται στο χάρτη του κρυφού θρύλου», είπε η Μπεθ.

Ο Νίκολας προσποιήθηκε πως συζητούσαν για το πείραμα, παίρνοντας ένα σταγονόμετρο για να προσθέσει λίγο νερό στο διάλυμα και να αποφύγει τον κορεσμό.

«Αλλά δεν είμαι και πολύ σίγουρος πως στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης θα βρούμε ένα μεσαιωνικό καλόγερο καθισμένο σε ένα σκριπτόριο».

«Ίσως ο μοναχός να είναι απλώς μια μεταφορά, όπως ο ιππότης για το Εμπάιρ Στέιτ», υπέθεσε η Μπεθ.

«Τι θα 'λεγες να κάνουμε μια βόλτα κατά κει μόλις σχολάσουμε;»

«Το ίδιο σκεφτόμουν κι εγώ. Αυτή τη φορά δε θα σε αφήσω μόνο, όπως στο κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας».

Όταν βγήκαν από το σχολείο, μια υγρή αχλή υψωνόταν από τον Ιστ Ρίβερ, μεταμορφώνοντας τον ουρανό του Μανχάταν σε μια γάζα, πίσω από την οποία, ωστόσο, παρέμενε ορατή η θαμπάδα του νέφους. Έκανε κρύο και ο άνεμος παρέσερνε κάποια χαρτιά, που στροβιλίζονταν σαν τρελά. Ωστόσο, πολύ κοντά στη στάση του σχολικού λεωφορείου, ένας άντρας με μπεζ καμπαρντίνα φαινόταν συγκεντρωμένος στην ανάγνωση μιας εφημερίδας.

«Βλέπεις εκείνον εκεί τον τύπο;» είπε ο Νίκολας, γνέφοντας προς τον άντρα.

«Τον ξέρεις;» ρώτησε η Μπεθ.

«Όχι, μα θα στοιχημάτιζα δέκα δολάρια πως είναι αστυνομικός. Κανείς δε θα στεκόταν να διαβάσει εφημερίδα μες στη μέση του δρόμου με τέτοιο αέρα».

«Πιστεύεις πως μας φυλάει;»

«Θα το διαπιστώσουμε πολύ σύντομα».

Άφησαν πίσω τους τη στάση και πέρασαν δίπλα από τον άντρα σαν να μην είχαν αντιληφθεί την παρουσία του. Για να φτάσουν στη Δημόσια Βιβλιοθήκη έπρεπε να πάρουν το μετρό και η πιο κοντινή στάση βρισκόταν μπόλικο τετράγωνο πιο πέρα, προς τα δυτικά. Μόλις απομακρύνθηκαν από το σχολείο, ο Νίκολας έκανε πως σκόνταψε και στράφηκε για να δει αν ο τύπος με την καμπαρντίνα τούς ακολουθούσε. Ακόμα κι η Μπεθ ξεγελάστηκε και πίστεψε ότι ο φίλος της είχε χάσει στ' αλήθεια την ισορροπία του.

«Επιβεβαιωμένο», της δήλωσε.

«Μας ακολουθεί;» ρώτησε η Μπεθ, που δεν της άρεσε καθόλου η αίσθηση ότι την κατασκοπεύαν.

«Ναι, έρχεται μερικά βήματα πιο πίσω».

«Και αν δεν είναι αστυνομικός;»

«Μην αρχίζεις τα ίδια, Μπεθ. Μόνη σου το είπες πως είμαστε μάρτυρες προστατευμένοι από το FBI».

«Αλλά δεν είπα πως θα μας φρουρούσαν την κάθε στιγμή».

«Θα 'πρεπε να αισθάνεσαι πιο ήσυχη. Με την αστυνομία στο πλευρό μας, οι Σκιές δε θα τολμήσουν να μας κάνουν κακό».

Ο τύπος με την καμπαρντίνα στάθηκε μπροστά σε ένα από τα μαρμάρινα λιοντάρια που πλαισίωναν την είσοδο της Δημόσιας Βιβλιοθήκης. Τα παιδιά είχαν μπει μέσα και ο άντρας υπέθεσε πως είχαν αναλάβει μια σχολική εργασία και γι' αυτό έπρεπε να συμβουλευτούν κάποιο βιβλίο της Βιβλιοθήκης. Δεν είχε διαπιστώσει τίποτα το παράξενο στο φέρσιμο τους. Έβγαλε ένα κινητό από την τσέπη του και έκανε μια κλήση πατώντας ένα μόνο πλήκτρο. Ο ψυχρός βοριάς που φυσούσε στην Πέμπτη Λεωφόρο τον ανάγκασε να σηκώσει το γιακά της καμπαρντίνας του.

«Υπαστυνόμε Τέιλορ, σας ομιλεί ο πράκτορας Νταν».

«Σ' ακούω, Νταν».

«Βρίσκομαι στην Πέμπτη Λεωφόρο. Τα παιδιά μπήκαν στη Βιβλιοθήκη».

«Κανένα νέο;»

«Τίποτα, για την ώρα. Ήθελα μόνο να σας ρωτήσω αν πρέπει να μπω κι εγώ και να κοιτάξω τι κάνουν εκεί μέσα. Δε θα ήθελα να ξασυμβεί αυτό που έπαθα στην Αγία Τριάδα».

«Κανένας δε σε κατηγορήσε που δεν ακολούθησες το αγόρι μέσα στο κοιμητήριο».

«Μα εσείς μου είπατε να παρακολουθώ όλα όσα κάνουν έξω από το σχολείο και τα σπίτια τους».

«Καλώς έκανες μένοντας απέξω, Νταν. Στη Βιβλιοθήκη δε διατρέχουν κανέναν κίνδυνο και εσένα δεν πρέπει με τίποτα να σε πάρουν είδηση. Αυτή ήταν η απαίτηση του εισαγγελέα ανηλίκων για να επιτρέψει την αστυνομική τους παρακολούθηση. Δεν πρέπει να νιώσουν ότι προστατεύονται από κάποιον κίνδυνο, παιδιά είναι».

«Κατάλαβα, υπαστυνόμε. Θα τα περιμένω εδώ να ξαναβγούν».

«Κράτησέ με ενήμερη, Νταν... Και πρόσεχε αυτά τα παιδιά σαν να ήταν δικά σου».

«Θα το κάνω, υπαστυνόμε, μέινετε ήσυχη», είπε ο πράκτορας του FBI, αγνοώντας πως μια σκιά τόσο σκοτεινή όσο οι σκιές μιας αφέγγαρης νύχτας παρακολουθούσε κι εκείνον επίσης.

Μέσα στο μνημειώδες νεοκλασικό κτίριο, ο Νίκολας και η Μπεθ παρατηρούσαν κάθε λεπτομέρεια του ευρύχωρου, καλυμμένου με λευκό μάρμαρο χολ. Παρ' όλο που και οι δύο είχαν συμβουλευτεί κάποιες φορές τα αρχεία της Βιβλιοθήκης, ποτέ δεν είχαν προσέξει τη λιτή της διακόσμηση, το ύψος της στέγης της ή τα έργα τέχνης που φιλοξενούσε.

«Μήπως να ρωτούσαμε κανέναν για τον καλόγερο στο σκριπτόριό του;» πρότεινε η Μπεθ, από φόβο μήπως η έρευνά της αποδειχτεί άκαρπη.

«Σύμφωνοι, ρώτα το θυρωρό».

«Και γιατί δεν τον ρωτάς εσύ;»

«Ήταν δική σου ιδέα, Μπεθ».

«Γι' αυτό ακριβώς πρέπει εσύ να μιλήσεις στο θυρωρό. Εγώ έκανα ήδη πολλά έχοντας την ιδέα. Τώρα είναι η σειρά σου να τη φέρεις εις πέρας».

«Αυτός ο τσακωμός είναι γελοίος, Μπεθ. Χάνουμε πολύτιμο χρόνο».

«Αν δεν πας εσύ, ούτε εγώ θα πάω», πείσμωνσε η κοπέλα.

«Σύμφωνοι, θα πάμε μαζί».

«Αυτό είναι και το καλύτερο», δέχτηκε η Μπεθ.

Επείστρεψαν στην είσοδο και πλησίασαν το θυρωρό, έναν άντρα με κομψή εμφάνιση και ευγενικό πρόσωπο, που χαμογέλασε βλέποντάς τους.

«Ξέρετε... δεν είμαστε πολύ βέβαιοι ότι θα βρούμε εδώ αυτό που ψάχνουμε, αλλά εσείς ίσως μπορείτε να μας βοηθήσετε...» άρχισε το αγόρι διστακτικά.

«Ωραία, πείτε μου τι ζητάτε», μουρμούρισε ο θυρωρός, χωρίς να κρύψει την περιέργειά του.

«Πρόκειται για έναν καλόγερο», είπε το κορίτσι χωρίς ιδιαίτερη πειστικότητα.

«Για έναν καλόγερο; Δεν είδα να μπαίνει κανένας καλόγερος», είπε ο θυρωρός.

«Όχι, δεν ψάχνουμε κάποιον που μπήκε στη Βιβλιοθήκη», του εξήγησε η Μπεθ.

«Ψάχνουμε για έναν καλόγερο», παρενέβη ο Νίκολας, «που κάθεται σ' ένα σκριπτόριο...»

«Α, αυτό εννοούσατε!» αναφώνησε ο θυρωρός.

Τα παιδιά κοιτάχτηκαν έκπληκτα. Δεν φαντάζονταν πως θα ήταν τόσο εύκολο.

«Ναι, ακριβώς αυτό», είπε ο Νίκολας χαμογελώντας.

Ο θυρωρός σκέφτηκε να τους ρωτήσει για ποιο λόγο έψαχναν τον καλόγερο, αλλά μια άλλη επισκέπτρια, που στάθηκε πίσω τους περιμένοντας να του μιλήσει, τον έκανε να μην επιμείνει.

«Θα τον βρείτε στο τελευταίο πάτωμα. Εκεί είναι μια ζωή», είπε.

Ο Νίκολας και η Μπεθ τον ευχαρίστησαν και έτρεξαν στο κλιμακοστάσιο. Φτάνοντας στον τελευταίο όροφο κοίταξαν γύρω τους και ανάμεσα σε κόκκινα μάρμαρα, τοιχογραφίες και ξυλόγλυπτα είδαν τον μοναχό καθισμένο στο σκριπτόριό του, να αντιγράφει ένα χειρόγραφο.



«Πράγματι, Νίκολας, εδώ είναι! Ο καλόγερος βρίσκεται εδώ!» αναφώνησε η Μπεθ μη κρύβοντας τον ενθουσιασμό της.

«Ναι, Μπεθ, ένας μεσαιωνικός καλόγερος στη Νέα Υόρκη. Όπως έλεγε και το αίνιγμα: ένας μοναχός στο σκριπτόριό του, ένα χειρόγραφο αντιγράφει και εικονογραφεί...»

«Κοίτα εκείνα τα βιβλία, Νίκολας. Είναι τα παλιά και λησμονημένα κλειστά βιβλία, που ανοίγοντας παίρνουν ζωή», είπε η Μπεθ δείχνοντας την κάτω δεξιά γωνία της τοιχογραφίας.



Η μονομαχία των φιδιών

9

Στη διάρκεια του πρωινού, ο Γουόλτερ Στακ παραβρέθηκε στην τελετή της θεμελίωσης του Μεσαιωνικού Πάρκου στην τεράστια έκταση της οποίας ήταν ιδιοκτήτης, βόρεια του Χάρλεμ, απέναντι στο Ίνγκουντ Χιλ Παρκ. Μια πολυπληθής **ομάδα** δημοσιογράφων περικύκλωνε το νεαρό μεγιστάνα του **πετρελαίου**, τυλίγοντάς τον με τα μικρόφωνα και τις κάμερές τους σαν να επρόκειτο για κανέναν σταρ του σινεμά. Ο Μεσαίωνας θα άρχιζε να ξαναγεννιέται στο Μεγάλο Μήλο, εμφυσώντας μια καινούρια ζωή στα ήδη υπάρχοντα μνημεία της πόλης που ήταν εμπνευσμένα από εκείνη την εποχή, όπως ο Καθεδρικός του Αγίου Πατρικίου στην Πέμπτη Λεωφόρο ή τα Κλόιστερς του Φορτ Τράιον Παρκ εκεί δίπλα.

«Αυτός ο θεμέλιος λίθος είναι το σύμβολο ενός μέλλοντος που θα μας οδηγήσει ξανά σε ένα συναρπαστικό παρελθόν της ανθρωπότητας», είπε ο Στακ ολοκληρώνοντας τη σύντομη ομιλία του.

Ωρες αργότερα, στην πριβέ αίθουσα ενός πολυτελούς ρεστοράν του Μιντ-Τάουν, ο Στακ μοιράστηκε ένα κοκτέιλ με τον Τύπο και τις πλέον εξέχουσες προσωπικότητες της Νέας Υόρκης. Οι καλεσμένοι συνομιλούσαν ανά ομάδες, έπιναν σαμπάνια και γεύονταν

νόστιμα καναπεδάκια μπροστά στις κάμερες της τηλεόρασης που διέτρεχαν την αίθουσα με τα φλας αναμμένα, φιλμάροντας διακεκριμένους πολιτικούς, καλλιτέχνες, επιχειρηματίες και τραπεζίτες που ενδιαφέρονταν για τις επενδυτικές δυνατότητες και την αποδοτικότητα του σχεδίου του Μεσαιωνικού Πάρκου. Πολλοί ήταν αυτοί που επιθυμούσαν διακαώς να πλησιάσουν το πρόσωπο της ημέρας, αυτό τον άνθρωπο που, σε ελάχιστο διάστημα, κατόρθωσε να μετατραπεί σε ένα νέο πρότυπο τζέντλεμαν, ικανού να κατακτήσει την εμπιστοσύνη τους ως ένας ηγέτης με αξιοθαύμαστη ευγλωττία και αρχοντιά. Η πόρτα στο πλευρό του μπροστά στις κάμερες, η απόκτηση μιας φωτογραφίας πλάι στο γοητευτικό του χαμόγελο, είχε γίνει ο στόχος κάμποσων παρευρισκομένων, που περίμεναν ολόγυρα τη σειρά τους για να συγχαρούν τον εκατομμυριούχο για την πρωτοτυπία του σχεδίου του.

Ο Μπένσον πλησίασε τον κύριό του, ζήτησε συγγνώμη από την ομήγυρη και του είπε κάτι στο αυτί.

«Συγχωρήστε με, πρέπει να υποδεχτώ έναν εκλεκτό καλεσμένο», δικαιολογήθηκε ο Στακ.

Ακολούθησε τον Μπένσον στην άλλη άκρη της αίθουσας, όπου ο Γουίλσον Σίγκελ συζητούσε με έναν άντρα καμιά εξηνταριά χρόνων, με άσπρα μαλλιά, μάτια πολύ ανοιχτόχρωμα και ηλιοκαμένη επιδερμίδα, που φορούσε ένα σκούρο κουστούμι και μια φανταχτερή γραβάτα με τροπικά χρώματα.

«Α, Γουόλτερ, πλησίασε! Θέλω να σου συστήσω τον κύριο Στίβεν Φούλτον», είπε ο Γουίλσον Σίγκελ βλέποντάς τον να πλησιάζει.

Ο Στακ έσφιξε το χέρι του Στίβεν Φούλτον με μια ελαφριά υπόκλιση.

«Χαίρομαι για τη γνωριμία, κύριε Στακ. Ο κοινός μας φίλος ο Γουίλσον μου έχει μιλήσει πολύ για σας και είχα στ' αλήθεια την επιθυμία να σας γνωρίσω».

«Η χαρά είναι όλη δική μου, κύριε Φούλτον», είπε ο Στακ, χωρίς να έχει την παραμικρή ιδέα για το ποιος ήταν ο άντρας με τον οποίο μιλούσε.

«Ο κύριος Φούλτον είναι ο μεγαλύτερος μέτοχος μιας αλυσίδας πολυτελών ξενοδοχείων στις ακτές της Φλόριντα και της Καλιφόρνιας», του εξήγησε ο Γουίλσον.

«Εξαιρετική επιχείρηση», τόνισε ο Στακ, παρατηρώντας την μπρούτζινη επιδερμίδα και τα σχεδόν άχρωμα μάτια του συνομιλητή του.

«Ανέκαθεν με ενδιέφεραν τα θεματικά πάρκα, κύριε Στακ. Ένας μοναδικός τρόπος για να πραγματωθούν και οι πιο απίστευτες φαντασιώσεις: φανταστικοί κόσμοι, ταξίδια στο χρόνο, τόποι ονειρικοί, εξάισια οράματα, συγκλονιστικές εμπειρίες... Η φαντασία τρέφει την ψυχή των ανθρώπων, ανεξάρτητα από ηλικία και φύλο, δε συμφωνείτε, κύριε Στακ;»

«Προφανώς, και αυτός είναι ο βασικός στόχος του Μεσαιωνικού Πάρκου της Νέας Υόρκης: να δημιουργηθεί ένας χώρος όπου θα **βιώνεται** μια αλησμόνητη μυθική περιπέτεια».

«Καθηδρικοί, κάστρα, χωριά, δάση, πεδία μαχών... τη βρίσκω μια ιδέα σαγηνευτική, το ομολογώ. Υποθέτω πως θα έχουν προβλεφθεί οι **ανάγκες** σε ξενοδοχεία ενός σχεδίου τόσο ελκυστικού τουριστικά».

«Επιθυμείτε να συζητήσουμε επαγγελματικά, κύριε Φούλτον;» είπε ο Στακ πριν πει μια γουλιά από τη σαμπάνια του.

«Ω, όχι! Θα ήταν κακογουστία να καταστρέψουμε τη μαγεία αυτής της στιγμής με κάτι τόσο κοινό όπως το χρήμα. Απλώς θα ήθελα να ξέρω αν το σχέδιο σας θα ήταν ελκυστικό για έναν ξενοδοχειακό **επιχειρηματία** όπως εγώ, δίχως να χρειαστεί να μπούμε σε κουραστικές λεπτομέρειες».

Ο Γουίλσον άφησε έναν καγχασμό.

«Μην ξεγελιέσαι από το αθώο ύφος του, Γουόλτερ. Κανένας στις ΗΠΑ δε γνωρίζει τον ξενοδοχειακό τομέα όσο ο Στίβεν».

«Αλλά η πρόθεσή μου δεν ήταν να σας μιλήσω για το συναρπαστικό Μεσαιωνικό Πάρκο σας», του διευκρίνισε ο Φούλτον.

«Τότε για ποιο πράγμα, κύριε Φούλτον;» ρώτησε ο Στακ με φωνημένη την περιέργεια.

Ο επιχειρηματίας χαμήλωσε τη φωνή του και μισόκλεισε τα **ξεπλυμένα** μάτια του.

«Ακουσα πως είστε ένας μεγάλος διδάσκαλος του αποκρυφισμού».

«Ας πούμε πως είμαι ένας καθηγητής Μεσαιωνικής Ιστορίας που παθιάζεται με τα μυστήρια εκείνης της εποχής», διευκρίνισε ο Στακ, μη καταλαβαίνοντας πού ήθελε να καταλήξει ο συνομιλητής του.

«Ελάτε, κύριε Στακ, δε χρειάζεται να κρύβεστε από μένα!»

Ο Στακ κοίταξε τον Γουίλσον απορημένος.

«Ο Στίβεν θέλει να γίνει μέλος της Λέσχης», έσπευσε να εξηγήσει ο πρώην γερουσιαστής.

«Θέλω να είμαι στο πλευρό σας, Γουόλτερ. Δε σκεφτήκατε ποτέ να ασχοληθείτε με την πολιτική;»

«Όχι, δεν...»

«Ε, λοιπόν, πιστεύω πως έφτασε η στιγμή να αρχίσετε να το σκέφτεστε».

«Τα ιέραια ιου νου»

10

Πάνω στο γραφείο της υπαστυνόμου Τέιλορ ήταν απλωμένα διάφορα σχεδιαγράμματα του Κέντρου Νευρολογικών Ερευνών Γκρόσλινγκ. Ένας ειδικός του FBI στις οικοδομές είχε παραλάβει εκείνο το πρωί ένα πλήρες αντίγραφο του σχεδίου κατασκευής του από την Πολεοδομία της Νέας Υόρκης και επί μία ώρα μελετούσαν μαζί το χώρο του υπογείου όπου θα μπορούσε να βρίσκεται η φρικτή κρύπτη. Αν η υπότροφος δεν είχε κάνει λάθος, η είσοδος του μυστικού εργαστηρίου θα έπρεπε να βρίσκεται κοντά σε ένα από τα κλουβιά των χιμπαντζήδων. Τα σχέδια τους είχαν προσφέρει μεγάλη βοήθεια, καθώς στο κέντρο του κτιρίου υπήρχε ένας κενός χώρος, που φαινόταν να προορίζεται για στέρνα, αλλά ο ειδικός τον θεωρούσε υπερβολικά μεγάλο για αποθήκευση νερού. Το πρόβλημα ήταν πώς θα διαπίστωναν τι συνέβαινε στο κέντρο δίχως να προκαλέσουν υποψίες. Πριν μιλήσει στους προϊσταμένους της για το ζήτημα, η υπαστυνόμος ήθελε να είναι σίγουρη ότι υπήρχε ο ζοφερός λάκκος όπου θα έβρισκαν τα πτώματα για τα οποία τους είχε μιλήσει η Φρεντιάνι. Αρκούσε ένα λάθος στους υπολογισμούς της και όλα τα χρόνια που είχε αφιερώσει στην έρευνα εγκλημάτων από κατά συρροή δολοφόνους θα σβήνονταν σε μια στιγμή, όπως η ουρά ενός διάττοντος αστερά στο στερέωμα. Το FBI δεν θα της συγχωρούσε ένα τόσο παιδαριώδες λάθος.

Αυτά αναλογιζόταν όταν ο Άλντους χτύπησε με τη γροθιά του το τζάμι της πόρτας του γραφείου της.

«Έλα μέσα, Άλντους!»

Αφού την καλημέρισε, κάρφωσε το βλέμμα του στα σχέδια που κάλυπταν το γραφείο. Αλλά πριν της μιλήσει, η Τέιλορ πήρε το λόγο:

«Εσύ και η Κορίνα θα πρέπει να βρείτε την κρύπτη στα υπόγεια του Κέντρου Γκρόσλινγκ».

«Δεν υπάρχει κανένα ενδεικτικό στοιχείο σ' αυτά τα σχέδια;»

«Μόνο μια μεγάλη στέρνα στο κέντρο του συγκροτήματος, πλάι στο ζωοτροφείο. Ο ειδικός μας εκτιμάει πως είναι υπερβολικά μεγάλη για αποθήκη νερού, αλλά δεν μπορεί να βεβαιώσει ότι εκεί ακριβώς βρίσκεται η κρύπτη».

«Σύμφωνοι, θα κοιτάξω να δω τι μπορώ να κάνω για να ανακαλύψω εκείνο το νεκροταφείο», είπε ο Άλντους και κάθισε σε μια πολυθρόνα.

Η γυναίκα τον κοίταξε επίμονα. Υπήρχε κάτι στα μάτια του ντετέκτιβ που την προβλημάτιζε: μια λάμψη που είχε διακρίνει μόνο όταν ο Άλντους ήταν απορροφημένος από κάτι που η ίδια δεν κατόρθωνε να καταλάβει.

«Τι συμβαίνει, Άλντους; Σε βλέπω πολύ σκεπτικό σήμερα».

Ο άντρας χαμογέλασε. Δεν ήξερε από πού ν' αρχίσει να της εξηγήει τα όσα του είχε εξιστορήσει ο Γουόλτερ Στακ το προηγούμενο βράδυ.

«Φαίνεται πως όλοι συμφώνησαν να μιλήσουν ταυτόχρονα», είπε.

«Όλοι; Εννοείς την Κορίνα και τον ιατροδικαστή Σκρίνα;»

«Και τον Γουόλτερ Στακ».

«Ποιος είναι πάλι ο Γουόλτερ Στακ».

Ο Άλντους αφιέρωσε κάποιο χρόνο για να εξηγήσει στην υπαστυνόμο τη συμπτωματική σχέση της αδερφής του με τον πολυεκατομμυριούχο που είχε αγοράσει το παλιό μέγαρο του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ, καθώς και τις λεπτομέρειες που του είχε διηγηθεί εκείνος για την γκιλοτίνα του μουσείου, την κατάρα του κτιρίου και τα έγγραφα που βρέθηκαν εντοιχισμένα σε μια κρύπτη.

«Είσαι βέβαιος πως η μυστική εταιρεία στην οποία ανήκε ο πατέρας Γκρόσλινγκ είναι η ίδια μ' εκείνη που ανήκει ο φονιάς, Άλντους;»

Ο ντετέκτιβ δεν απάντησε. Άνοιξε ένα ντοσιέ που κρατούσε και έδωσε στην Τέιλορ τα φωτοαντίγραφα των εγγράφων που του είχε δείξει ο Στακ.

«Είναι οι τίτλοι της ανακήρυξης του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ σε μεγάλο διδάσκαλο της μυστικής εταιρείας που ονομάζεται Κόι».

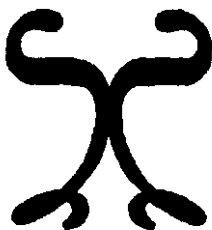
«Άρα κάναμε διάνα», είπε η Τέιλορ, χωρίς να τραβάει τα μάτια της από τη λέξη με την οποία είχε σφραγιστεί το έγγραφο.

«Ακριβώς, υπαστυνόμε. Ο πατέρας του ιδρυτή του Κέντρου Γκρόσλινγκ ήταν ο μεγάλος διδάσκαλος μιας μυστικής εταιρείας που λάτρευε το διάβολο».

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Τέιλορ, που δεν είχε προσέξει ακόμα ότι το σύμβολο των ορθωμένων φιδιών ήταν αντεστραμμένο.

«Καλύτερα να κοιτάξετε αυτό εδώ», της είπε δίνοντάς της το σημειωματάριο του με το σκίτσο των ορθωμένων φιδιών, όπως το βρήκαν στο αριστερό χέρι του Μούρλικεν.

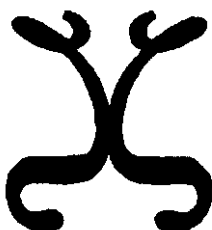
Η πράκτορας του FBI κοίταξε το σκίτσο με προσοχή.



«Μα τούτο το σκίτσο το ξέρουμε ήδη!» αναφώνησε σαστισμένη.

«Τώρα στρίψτε το μπλοκ κατά εκατόν ογδόντα μοίρες».

Μετακίνησε το μπλοκ ώσπου το σκίτσο ήρθε ανάποδα και τότε τα μάτια της άνοιξαν διάπλατα.



«Είναι το κεφάλι μιας κατσίκας;» ρώτησε δύσπιστα.

«Είναι το κεφάλι ενός τράγου. Η σχηματική αναπαράσταση μιας θεότητας που λατρευόταν το Μεσαίωνα και ονομαζόταν Μπαφομέτ. Μιας διαβολικής θεότητας που προσκυνούσαν τα μέλη της μυστικής εταιρείας Κόι, στην οποία προήδρευε πριν χρόνια ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ και όπου, τώρα, μεγάλος διδάσκαλος πρέπει να είναι ο φονιάς που ψάχνουμε», κατέληξε ο Άλντους, αφήνοντας μπροστά στην Τέιλορ το φωτοαντίγραφο της εικόνας του Μπαφομέτ που του είχε παραχωρήσει ο Στακ.



«Είναι φρικτό! Τρομάζεις σαν κοιτάς αυτό το κτήνος στα μάτια».

«Αυτό το κτήνος είναι η εικόνα του ίδιου του διαβόλου».

«Αλλά τότε το σύμβολο των δύο ορθωμένων φιδιών δεν είχε τη σημασία που του απέδωσε ο καθηγητής Μπλουμ», είπε η Τέιλορ, εντελώς περδωμένη.

«Μην είστε τόσο σίγουρη, υπαστυνόμε. Κατά τη γνώμη μου, όχι μόνο συνεχίζει να έχει την ίδια σημασία, αλλά αυτή γίνεται ακόμα πιο προφανής αντιστρέφοντας το σύμβολο. Τα δύο φίδια, το φίδι του θρησκευτικού φανατισμού και το φίδι της αδίστακτης επιστήμης, ενώνονται για να σχηματίσουν την εικόνα του τράγου, του κτήνους, του πραγματικού διαβόλου, που επιθυμεί να μετατρέψει τον κόσμο σε μια καινούρια κόλαση».

Ο κρυφός θρύλος

10

Επιστρέφοντας στα σπίτια τους, ο Νίκολας και η Μπεθ συζητούσαν για τον καλόγερο που είχαν βρει στη Βιβλιοθήκη. Ο άνεμος είχε σταματήσει, η ομίχλη ήταν πολύ πιο πυκνή και η Πέμπτη Λεωφόρος θάμπωνε και εξαφανίζοταν κάνα δυο τετράγωνα πιο πέρα. Στις βιτρίνες τα φώτα ήταν αναμμένα και δημιουργούσαν μια ευχάριστη ονειρική ατμόσφαιρα ολόγυρά τους.

«Δυσκολεύομαι ακόμα να πιστέψω όλα αυτά που συμβαίνουν», είπε το αγόρι σαν να μονολογούσε.

«Ναι, μοιάζει σαν να ζούμε ένα όνειρο», πρόσθεσε το κορίτσι.

Βάδιζαν κολλημένοι ο ένας στον άλλον για να προστατευτούν από το κρύο ή για να διώξουν τους ίδιους τους τους φόβους.

«Ξέρεις, πολλές φορές αναρωτιέμαι τι νόημα έχουν όλα αυτά».

«Κι εγώ, Νίκολας, αλλά νομίζω πως είμαστε προνομιούχοι. Κάνα ένας άλλος δεν είχε την ευκαιρία να μπει στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων για να αναζητήσει την Ουσία του Μυστηρίου».

«Όμως δεν καταλαβαίνω τελικά γιατί ο καθηγητής Κόγκαν επινόησε αυτό το εικονικό παιχνίδι που είναι γεμάτο ανιγμάτα. Γιατί πρέπει να κάνουμε όλο αυτόν το δρόμο περνώντας από τόσες διαφορετικές τοποθεσίες του Μανχάταν;»

«Δεν ξέρω, αν και υποθέτω πως είναι ένας τρόπος για να γνωρίσουμε τον κρυφό θρύλο της πόλης, ο οποίος συνδέει τοποθεσίες που ποτέ δε σκεφτήκαμε πως είχαν μεταξύ τους κάτι κοινό», εξήγησε η Μπεθ.

«Πιστεύεις πραγματικά σ' εκείνον το θρύλο;»

Ήταν μια ερώτηση που η Μπεθ είχε κάνει πολλές φορές στον εαυτό της από τότε που μπήκαν στο παιχνίδι των αινιγμάτων. Δεν πίστευε σε αποκυήματα της φαντασίας, αλλά ο κρυφός θρύλος της φαινόταν η ομορφότερη ιστορία που είχε ακούσει ποτέ για τη Νέα Υόρκη. Δεν ήταν βέβαιη πως η Ουσία του Μυστηρίου είχε πράγματι φτάσει στις Ηνωμένες Πολιτείες από τη Γαλλία μαζί με το Άγαλμα της Ελευθερίας, πως στον ανώνυμο τάφο της Αγίας Τριάδας φύτρω-

νε ένα λουλούδι, πως το ξίφος του ιππότη ήταν τόσο αληθινό όσο το κολοσσιαίο βασίλειο του Εμπάιρ Στέιτ ή ότι ο καλόγερος που καθόταν στο σκριπτόριό της Βιβλιοθήκης είχε κάποια σχέση μ' εκείνον το θρύλο. Αλλά δεν αμφέβαλλε πως όλα όσα ζούσε στο εικονικό παιχνίδι ήταν τελείως αληθινά.

«Σας περίμενα όλο το απόγευμα», είπε η Κάρολ, όταν οι δύο νέοι συνδέθηκαν και πάλι στο Ίντερνετ.

«Συγγνώμη, Κάρολ, αλλά έπρεπε να βρούμε τον καλόγερο στη Νέα Υόρκη», εξήγησε η Μπεθ.

«Και τον βρήκατε;»

«Δεν ήταν δύσκολο. Ο καλόγερος βρίσκεται στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Πέμπτης Λεωφόρου».

«Σωστά. Αλλά έχουμε ελάχιστο χρόνο για να πάμε ως εκεί. Οι παρείσακτοι όλο και μας πλησιάζουν. Αν δε βιαστούμε, θα μας φτάσουν».

«Ξεκινάμε μόλις μας πεις, Κάρολ», είπε ο Νίκολας.

Η Κάρολ τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν. Κατέβηκαν με ένα ασανσέρ από τον ουρανοξύστη και βγήκαν στο δρόμο. Η Πέμπτη Λεωφόρος είχε λιγότερη κίνηση από πριν. Κυκλοφορούσαν ελάχιστα εικονικά αμάξια και στα πεζοδρόμια βάδιζαν λιγοστά άτομα.

«Η Βιβλιοθήκη βρίσκεται μόλις έξι τετράγωνα από εδώ, μπορούμε να πάμε περπατώντας», είπε η Κάρολ, κοιτάζοντας δεξιά κι αριστερά σαν να φοβόταν μια απρόσμενη επίθεση από τις Σκιές ή τους τοξότες.

Μετά από λίγο, βαδίζοντας προς τα βόρεια στο αριστερό πεζοδρόμιο, ο Νίκολας σταμάτησε μπροστά σε μια πολυτελή βιτρίνα της Πέμπτης Λεωφόρου.

«Ε, για κοιτάξτε!» φώναξε.

Η Μπεθ στάθηκε δίπλα του, ακολουθούμενη από την Κάρολ.

«Μεσαιωνικά ρούχα!» είπε έκπληκτη.

«Μια στιγμή...» πέταξε ο Νίκολας κοιτώντας την Κάρολ. «Εσύ δε μας είπες πως με το τέταρτο αίνιγμα θα κάναμε ένα ταξίδι στο χρόνο χωρίς να χρειαστεί να εγκαταλείψουμε το Μανχάταν;»

«Αρχίσαμε κιόλας να το κάνουμε, ΝΚ. Ο μοναχός της Βιβλιοθήκης είναι ένας καλόγερος του Μεσαίωνα».

«Άρα, αυτό σημαίνει πως η βιτρίνα δεν μπήκε εδώ ως ένα απλό διακοσμητικό στοιχείο του παιχνιδιού», συμπέρανε το αγόρι.

«Πού το πας, ΝΚ;» ρώτησε η Μπεθ.

«Θα σου πω μόλις διαπιστώσω αν η πόρτα αυτού του μαγαζιού είναι ανοιχτή».

Ο Νίκολας μετατόπισε τη φιγούρα του, σπρώχνοντας τη γυάλινη πόρτα του καταστήματος.

«Το ήξερα, το ήξερα! Φοβάμαι πως έφτασε η ώρα να αλλάξουμε τη στολή μας των υποψήφιων αστροναυτών».

«Θέλεις να ντυθούμε μεσαιωνικοί ιππότες;» ρώτησε η Μπεθ δύσπιστα.

«Δεν είναι μια ιδιοτροπία μου, ΜΧ, είναι μια απαίτηση του παιχνιδιού, σωστά δεν το λέω, Κάρολ;»

Η Κάρολ κατένευσε με ένα χαμόγελο και είπε:

«Προς στιγμήν φοβήθηκα πως δε θα προσέχατε τη βιτρίνα και την πόρτα. Θα αναγκαζόμασταν να γυρίσουμε πίσω για να λύσετε αυτό το ζήτημα».

«Βλέπεις, ΜΧ; Είχα δίκιο. Είναι κάτι πολύ κοινό στα βιντεοπαιχνίδια μυστηρίου. Ελάτε, ας μπούμε για να δούμε τι θα βρούμε».

Το εικονικό κατάστημα παρίστανε το εσωτερικό ενός πύργου, στους τοίχους του οποίου έκαιγαν πυρσοί που φώτιζαν μια συλλογή από κούκλες βιτρίνας ντυμένες με διάφορες φορεσιές εποχής. Υπήρχαν ιππότες με χιτώνια και κάπες, δέσποινες με κομψά καπέλα και βελούδινα φορέματα, ράσα μοναχών, πολυτελείς βασιλικές φορεσιές, κουρέλια ασκητών και πλανόδιων, καθώς και στολές μάγων και αλχημιστών. Ο Νίκολας μετέφερε τη φιγούρα του κοντά σε μια κούκλα, πίεσε τα πλήκτρα του τζόιστικ του και, στη στιγμή, μεταμορφώθηκε σε έναν ιππότη του Μεσαίωνα, ντυμένο με ένα κρεμ χιτώνιο, με ένα μπορντό δράκο κεντημένο στο στέρνο. Από την πλάτη του κρεμόταν μια κάπα ίδιου χρώματος και στα πόδια του φορούσε δερμάτινες μπότες στολισμένες με χρυσαφίες μεταλλικές αγκράφες. Στη συνέχεια, πίεσε το εικονίδιο των όπλων και διάλεξε το ξίφος που είχαν βρει στην ταράτσα του Εμπάιρ Στέιτ.

«Εγώ είμαι πλέον έτοιμος για το ταξίδι στο Μεσαίωνα!» είπε με ένα πρόσωπο τόσο χαρούμενο, σαν ηθοποιού στον πρώτο πρωταγωνιστικό του ρόλο.

«Διόλου άσχημα, ΝΚ», μουρμούρισε η Μπεθ, που είχε διαλέξει για τον εαυτό της μια ιπποτική φορεσιά με λευκό χιτώνιο και μαύρη κάπα, στολισμένη με το έμβλημα ενός μονόκερου.

Αλλά κι οι δύο κοίταζαν γοητευμένοι την Κάρολ όταν τους ανακοίνωσε πως έπρεπε να προχωρήσουν. Ήταν εκθαμβωτική. Τα ξανθά

της μαλλιά έλαμπαν σαν ατόφιο χρυσάφι, το ίδιο και το ξίφος της. Η Κάρολ έμοιαζε να ανήκε ανέκαθεν σ' εκείνο τον εικονικό κόσμο όπου τα πάντα ήταν αληθινά και, ταυτόχρονα, τίποτα δεν υπήρχε.

Όταν ξαναβγήκαν στο δρόμο, ένιωθαν σαν ήρωες μιας ιστορίας που δεν ειπώθηκε ποτέ στη Νέα Υόρκη. Ο Νίκολας κουνούσε στον αέρα το ξίφος του, ενώ η Μπεθ προχωρούσε πλάι στην Κάρολ με την αλαζονεία ενός ιππότη έτοιμου να λάβει μέρος σε κονταρομαχία. Όμως, η χαρά τους δεν άργησε να διαλυθεί από μια ξαφνική ενέδρα κάποιων μαυροφορεμένων πολεμιστών, που τους την είχαν στημένη στα σκαλιά της Βιβλιοθήκης.

«Το ήξερα πως θα είχαμε προβλήματα», είπε το αγόρι κραδαίνοντας με σιγουριά το ξίφος.

«Τι περίμενες, ΝΚ; Για παιχνίδι πρόκειται, σωστά;» του αντιγύρισε η φίλη του σαρκαστικά.

«Το μόνο που ελπίζω είναι να μη μας κόψουν το κεφάλι».

Και μόλις το είπε, οι τρεις ήρωές μας άρχισαν να παλεύουν εναντίον των μαύρων πολεμιστών με όλη τη δύναμη της ψυχής τους. Τα ξίφη άστραφταν και πετούσαν σπίθες καθώς διασταυρώνονταν. Παρ' όλα αυτά, αρκούσε μια γρήγορη ανταλλαγή χτυπημάτων για να εκραγούν οι μαύροι πολεμιστές σε μια εκθαμβωτική και φευγαλέα φλόγα, μόλις τους διαπερνούσαν με τα ξίφη. Όμως, όταν κατόρθωναν να ξεκάνουν έναν εχθρό, ένας άλλος ξεπεταγόταν από τα σκαλιά και έπαιρνε τη θέση του, προκαλώντας μια νέα σύγκρουση που δεν τους άφηνε να πάρουν ανάσα.

«Συνεχίζουν να ξεπετάγονται σαν τα ποντίκια!» φώναξε η Μπεθ, καθώς πάσχιζε να απαλλαγεί από τρεις μαύρους πολεμιστές που την είχαν κυκλώσει δίπλα σε ένα από τα λιοντάρια της σκάλας.

Ο Νίκολας ξέκανε έναν εχθρό με μια καίρια σπαθιά και έτρεξε να βοηθήσει τη φίλη του.

«Ασχολήσου με τις δουλειές σου, ΝΚ... Αυτοί οι κύριοι φεύγουν ήδη για την Κόλαση», του είπε εκτελώντας μια πιρουέτα, που στη στιγμή μετέτρεψε και τους τρεις αντιπάλους της σε φλόγες.

Η Κάρολ είχε καταφέρει να φτάσει στην πόρτα της Βιβλιοθήκης:

«Από εδώ ο δρόμος είναι ανοιχτός!» τους φώναξε.

Ο Νίκολας και η Μπεθ έτρεξαν κοντά της λαχανιασμένοι.

«Περίμενε, ΝΚ, περίμενε! Νομίζω πως είδα ένα ακόμη κομμάτι ξύλου στη βάση εκείνου του κίονα».

Η Μπεθ κοντοστάθηκε μπροστά στα κλασικού ρυθμού προπύ-

λαιο της Βιβλιοθήκης. Ένα καινούριο σύμβολο προστέθηκε στα τρία που είχαν ήδη βρει. Ήταν ακουμπισμένο στη βάση μιας κολόνας, μπροστά στην πύλη.



«Θα το πάρω εγώ», είπε ο Νίκολας δίχως να διστάσει.

«Άντε, ελάτε, μπείτε!» τους παρότρυνε η Κάρολ.

Χωρίς να χασομερήσουν, πέρασαν το κατώφλι της Βιβλιοθήκης.

«Ελάτε από δω», είπε ο Νίκολας, τρέχοντας προς τη σκάλα.

Αλλά η πορεία τους διακόπηκε από την εμφάνιση καινούριων μαύρων πολεμιστών. Ο Νίκολας χειριζόταν το ξίφος του με την ίδια επιδεξιότητα, αν και τώρα δεν καθάριζε τους εχθρούς του με την ίδια ευκολία. Χρειάστηκε να επιστρατεύσει όλη του την ενεργητικότητα και την αυτοσυγκέντρωση στη χρήση του τζόιστικ για να κατορθώσει να εξουδετερώσει τον πρώτο από τους εικονικούς του εχθρούς. Οι δύο κοπέλες έσπευσαν στο πλευρό του και βάλθηκαν να παλεύουν κατά της ορδής που τους εμπόδιζε τη διέλευση.

«Πρόσεξε, ΝΚ, έρχονται πίσω σου!» φώναξε η Κάρολ.

Ο Νίκολας στράφηκε ταχύτατα. Πίσω του, δύο μαύροι πολεμιστές εκτόξευαν τα ξίφη τους στο κεφάλι ιού. Μόλις που πρόλαβε να αποφύγει το ένα χτύπημα, όταν αισθάνθηκε πως ο ώμος του τον έκαιγε σαν να του είχαν καρφώσει μια δηλητηριασμένη βουκέντρα. Και αν η Κάρολ δεν τίναξε τον εχθρό στον αέρα με ένα γρήγορο χτύπημα του ξίφους της, η εικονική ζωή του Νίκολας θα είχε σβήσει για πάντα.

«Πληγώθηκες!» είπε η Κάρολ, ακουμπώντας το χέρι της στον ώμο του.

«Δεν είναι τίποτα, Κάρολ, μια απλή γρατσουνιά».

«Εντάξει, ας συνεχίσουμε. Επάνω πρέπει να βρούμε ένα βαλίσάκι πρώτων βοηθειών για να φροντίσουμε το τραύμα».

Το επίπεδο ζωής του Νίκολας είχε μειωθεί αισθητά στην οθόνη του. Δεν είπε τίποτα για να μην ανησυχήσει η Μπεθ, αλλά ο ίδιος γνώριζε πολύ καλά τι σήμαινε αυτό. Αν δεν το επανέφερε σύντομα στο επίπεδο πληρότητας, κάθε νέα επίθεση που θα τον τραυμάτιζε θα μπορούσε να αποδειχτεί μοιραία για την παραμονή του στο παιχνίδι.

Ανέβηκαν στο δεύτερο όροφο και ο Νίκολας είδε σε μια γωνιά ένα δοχείο που πιθανόν να περιείχε ένα ελιξίριο ζωής. Έτρεξε προς τα εκεί, αλλά ένας καινούριος πολεμιστής τού έκοψε το δρόμο. Ήταν πολύ πιο μεγαλόσωμος και δυνατός από τους άλλους **Kat** κάλυπτε το κεφάλι του με μια περικεφαλαία αστραφτερή σαν το ξίφος του. Ο Νίκολας ήξερε πως βρισκόταν σε μειονεκτική θέση, αλλά δεν ήταν διατεθειμένος να υποχωρήσει.

«Μείνετε εκεί!» φώναξε μόλις οι κοπέλες επιχειρήσαν να τον βοηθήσουν.

«Δε θα μπορέσεις να τον νικήσεις, ΝΚ, είσαι πληγωμένος», είπε η Κάρολ πλησιάζοντάς τον μερικά βήματα.

«Πρέπει να το προσπαθήσω, Κάρολ».

«Μην είσαι πεισματάρης, ΝΚ...» είπε η Μπεθ, παίρνοντας είδηση τον τραυματισμό του.

Όμως πριν τελειώσει τη φράση της, το αγόρι είχε επιτεθεί στο εχθρό του, ρίχνοντάς του τρομερά χτυπήματα με το ξίφος του. Ο πολεμιστής υποχωρούσε, αποκρούοντας κάθε επίθεση του Νίκολας σαν να μην τον ενδιέφερε να την ανταποδώσει. Περίμενε να εξαντληθεί ο Νίκολας και τότε θα αρκούσε ένα και μόνο πλήγμα για να κατεβάσει το επίπεδο ζωής του εικονικού αγοριού σε ανησυχητικά επίπεδα.

«Θα σε σκοτώσει, ΝΚ!» φώναξε η Μπεθ, κάνοντας ένα σάλτο που ανάγκασε το μαύρο πολεμιστή να σταθεί, πάνω που ετοιμαζόταν να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στο κεφάλι του Νίκολας.

Το πλευροκόπημα της Μπεθ ήταν καταλυτικό. Το ξίφος της είχε μια δύναμη που ο φοβερός μαύρος πολεμιστής μετά βίας κατόρθωνε να απωθήσει. Αντάλλαξαν κάθε είδους χτυπήματα, συνοδευόμενα από το μεταλλικό ήχο των σπαθιών τους: πάνω, κάτω, δεξιά, αριστερά... όσπου η Μπεθ, βγάζοντας μια κραυγή, έκανε μια πλήρη περιστροφή γύρω από τον άξονά της θερίζοντας τον εχθρό, που χάθηκε μ' ένα ουρλιαχτό μέσα στις φλόγες.

Η μονομαχία των φιδιών

10

Σε ένα δρομάκι του Ιστ Σάιντ, πολύ κοντά στην οδό Μπάουερι, ο Στακ και ο Μπένσον μπήκαν σε ένα παλιό κτίριο που φαινόταν από πολύ καιρό εγκαταλειμμένο. Η πρόσοψή του ήταν γεμάτη ξεθωριασμένα γκράφιτι και η εξωτερική σκάλα κινδύνου καλυμμένη από ένα χοντρό στρώμα σκουριάς. Η είσοδος ήταν σαν μια μικρή χωματερή όπου στοιβάζονταν άδεια τενεκεδένια κουτιά, σπασμένα μπουκάλια, χαρτόκουτα, σακούλες φαστφουντάδικων και κάθε είδους άλλα απορρίμματα και μαζί μ' όλα αυτά ένα λιγδιάρικο στρωματάκι όπου κοιμόταν ένας άστεγος.

Το διαμέρισμα του τετάρτου ορόφου προστατευόταν με μια θωρακισμένη πόρτα.

«Γεια σας, κύριε Μπένσον! Ελπίζω ο σκουπιδότοπος εκεί κάτω να μη σας ενόχλησε», είπε ο νεαρός ανοίγοντας την πόρτα.

Ήταν δεκαοχτάρης, με μακριά μαλλιά και στρογγυλά γυαλιά. Ένα άσπρο μπλουζάκι με την εικόνα ενός πιγκουίνου πάνω σε ένα παγόβουνο κάλυπτε το τζιν του ως τα γόνατα. Στα πόδια φορούσε κόκκινα αθλητικά παπούτσια.

«Είμαι ο Ντένις Κοέν», πρόσθεσε συστηνόμενος στον Γουόλτερ Στακ.

Κάλεσε τους νεοφερμένους να περάσουν μέσα, χωρίς να πάψει να μιλάει.

«Συγγνώμη για την όψη του κτιρίου μας, αλλά σ' αυτή τη γειτονιά έτσι περνάς πιο εύκολα απαρατήρητος. Οι πελάτες μας σπάνια μας επισκέπτονται», είπε προχωρώντας σε ένα μακρύ διάδρομο. «Ξέρω πως εσείς προτιμάτε τη ραφινάτη ατμόσφαιρα της περιοχής του Χρηματιστηρίου, αλλά θα αντιλαμβάνεστε πως εκεί τα νοίκια είναι απαγορευτικά για μας. Επιπλέον, σας βεβαιώνω πως σε τούτο το σπίτι κανένας δε θα μας ενοχλήσει... Εκτός από εκείνο τον αλήτη, εννοείται, που εγκαταστάθηκε στην είσοδο πριν κάνα δυο μήνες. Προσπαθήσαμε να τον διώξουμε, αλλά επιμένει πως έχει βολευτεί

στη γειτονιά. Πάντως, όταν δεν είναι μεθυσμένος, τον στέλνουμε για θελήματα. Κατά βάθος είναι αρκετά εξυπηρετικός, ξέρετε».

Ο Στακ τον ακολούθησε στο διάδρομο αμίλητος και δίχως να κρύβει τη δυσανεξία του. Εάν ο Μπένσον δεν τον είχε βεβαιώσει πως ήταν οι καλύτεροι χάκερ όλου του Μανχάταν, θα είχε φύγει τρέχοντας από εκείνο το λημέρι των πειρατών πληροφορικής χωρίς καν να πει αντίο.

Μια δωδεκάδα υπολογιστές και επίπεδες οθόνες έστεκαν πάνω σε ένα τεράστιο τετράγωνο τραπέζι τοποθετημένο στο κέντρο ενός χώρου ο οποίος κάποτε θα πρέπει να ήταν χωρισμένος σε γραφεία. Τέσσερις μπαλκονόπορτες χωρίς κουρτίνες έβλεπαν στο δρόμο και οι τοίχοι ήταν ταπεταρισμένοι με αφίσες από λησμονημένες πια κινηματογραφικές ταινίες. Μπροστά σε έναν υπολογιστή καθόταν ένας άλλος νεαρός ίδιας ηλικίας, αν και πιο βρόμικος. Είχε αφήσει ένα γένη που μετά βίας σκέπαζε το μισό του πιγούνι, μια αλογοουρά από κατσαρά μαλλιά τού κρεμόταν στο σβέρκο, τα μάτια του είχαν το χρώμα του δαμάσκηνου και φορούσε ένα μαύρο μπλουζάκι με τη στάμπα μιας ηλεκτρικής κιθάρας του χαρντ ροκ στην πλάτη.

«Κύριε Μπένσον, κύριε Στακ, από δω ο φίλος μου Φάιμπερ Στόλμαν, δημιουργός, ανάμεσα σε πολλά άλλα προσόντα και χαρίσματα, που δεν υπάρχει χρόνος να αναφέρω τώρα, του διάσημου προγράμματος *Πολυπους*. Μπορείτε να στοιχηματίσετε ότι θέλετε πως δεν υπάρχει σύστημα στον κυβερνοχώρο που να του αντιστέκεται».

Ο Φάιμπερ Στόλμαν κοίταξε το φίλο του τον Ντένις λες και τον παρακαλούσε να καταπιεί τη γλώσσα του.

«Κύριε Μπένσον, κύριε Στακ», είπε σφίγγοντάς τους το χέρι, «μην πιστεύετε όσα σας λέει ο Ντένις, είναι μεγάλος φαφλατάς».

Ο Ντένις χαμογέλασε.

«Ο κύριος Στακ επιθυμεί να διαπιστώσει προσωπικά το αποτέλεσμα των προόδων σας στη δουλειά που σας ανέθεσε», είπε ο Μπένσον μπαίνοντας κατευθείαν στο ψητό.

«Αν θέλετε, μπορείτε να το δείτε από μόνοι σας σε τούτη την οθόνη. Αυτή τη στιγμή, τα παιδιά έχουν συνδεθεί στο παιχνίδι», είπε ο Φάιμπερ Στόλμαν.

«Ας το δούμε, λοιπόν».

Ο Στακ και ο Μπένσον έκαναν το γύρο του τραπεζιού και κάθισαν δεξιά και αριστερά του νεαρού. Ο Ντένις έμεινε όρθιος.

Η οθόνη ήταν αρκετά μεγάλη για να βλέπουν όλες τις λεπτομέρειες της σκηνής.

«Εκείνα εκεί είναι τα παιδιά;» ρώτησε ο Στακ, έκπληκτος από το ρεαλισμό της εικόνας που αντίκριζε.

«Ο νεαρός στα δεξιά είναι ο ΝΚ και η κοπέλα στ' αριστερά είναι η ΜΧ. Η άλλη, με τα χρυσαφένια μαλλιά, είναι η Κάρολ Ράμσεϊ, η δημιουργός του παιχνιδιού».

«Είναι στ' αλήθεια τόσο νέα;» ρώτησε ο Μπένσον, κατάπληκτος από την πραγματική όψη της κοπέλας που είχε κατορθώσει να ξεγελάσει τους κατασκόπους του.

«Από το εικονικό της πρόσωπο φαίνεται να είναι συνομήλικη με το αγόρι και το κορίτσι, αλλά αφότου την άκουσα να μιλάει, θα στοιχημάτιζα πως είναι μεγαλύτερή τους. Δεν ξέρω, την κάνω πάνω από εικοσι χρονών... ίσως τριάντα».

«Ξέχασες να συνδέσεις την ακρόαση», του είπε ο φίλος του ο Ντένις.

«Συνγνώμη, την αποσύνδεσα για να σας χαιρετήσω μόλις φτάσατε», εξήγησε ο Φάιμπερ.

Πάτησε ένα πλήκτρο και από τα μεγάφωνα άρχισε να ακούγεται η φωνή της Κάρολ.

«Καλύτερα να πάρεις το ελιξίριο της ζωής το συντομότερο».

Στην οθόνη, η φιγούρα του ΝΚ πλησίασε στη γωνιά του λόμπι του δευτέρου ορόφου, όπου είχε δει το δοχείο με το ελιξίριο. Το πήρε και, καθώς έπινε, το επίπεδο της ζωής του ανέβαινε σιγά σιγά.

«Αν δεν ήσουν εσύ, ΜΧ, τώρα θα ήμουν νεκρός», ακούστηκε να λέει ο Νίκολας.

«Για τι πράγμα μιλάνε;» ρώτησε ο Στακ, ενώ ακουγόταν η φωνή της Μπεθ από τα μεγάφωνα να λέει:

«Κι εσύ το ίδιο θα έκανες για μένα. Το ήξερα πως με το ξίφος του ιππότη θα ήμουν ανίκητη και δε γελάστηκα».

Ο Φάιμπερ Στόλμαν εξήγησε στον Στακ τη φάση του εικονικού παιχνιδιού όπου βρίσκονταν τα παιδιά και τη μάχη που είχαν δώσει με μερικούς πολεμιστές στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης, ενώ ταυτόχρονα παρατηρούσαν τις κινήσεις τους στην οθόνη. Οι τρεις πρωταγωνιστές κοντοστάθηκαν μπροστά στον καλόγερο της τοιχογραφίας και πλησίασαν σ' έναν πάγκο από κόκκινο μάρμαρο που υπήρχε από κάτω του. Εκεί είδαν δυο παλαιά χειρόγραφα, ολόδια και κλειστά. Κάθε παιδί πήρε το δικό του και δοκίμασε να το α-

νοίζει, αλλά δεν τα κατάφερε. Και τα δύο κοίταξαν παραξενεμένα το εξώφυλλο, όπου η πύλη ενός καθεδρικού ναού φαινόταν να οδηγεί σε έναν ουρανό γεμάτο αστέρια.

Τα μάτια του Στακ ήταν καρφωμένα στην οθόνη. Εκείνα εκεί τα παιδιά, που αναζητούσαν την Ουσία του Μυστηρίου, έμοιαζαν σαν να είχαν μια αληθινή ζωή μέσα σ' αυτό το μυστηριώδες παιχνίδι.

«Παλιά και λησμονημένα κλειστά βιβλία, που ανοίγοντας παίρνουν ζωή», είπε η Κάρολ, χωρίς να απαντήσει στην ερώτηση του Νίκολας για το πώς θα άνοιγαν εκείνα τα χειρόγραφα. Στη συνέχεια, τους μίλησε για την ιστορία της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της πόλης και για τον κρυφό θρύλο εκείνου του καλόγερου που καθόταν στο σκριπτόριό του και αντέγραφε και εικονογραφούσε ένα αρχαίο χειρόγραφο.

«*Το Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων!*» αναφώνησε ο Στακ, δίχως να πιστεύει στα μάτια του.

«Αρα ήταν αλήθεια ότι υπήρχε», μουρμούρισε ο Μπένσον.

«Θέλω αυτό το χειρόγραφο! Μ' ακούς; Και το θέλω πριν καταφέρουν να το ανοίξουν!» είπε ο Στακ σε απειλητικό τόνο.

Τότε, όλοι άκουσαν τη φωνή της Κάρολ, ενώ το *όμορφο της πρόσωπο* γέμιζε με φως την οθόνη των χάκερ.

«Τα ιέραια ιου νου»

11

Η Κορίνα Φρεντιάνι δεν χρειαζόταν να τηλεφωνήσει στο Κέντρο Γκρόσλινγκ για να πει πως εκείνη την ημέρα δεν θα πήγαινε στο εργαστήριο. Ως υπότροφος, είχε εντελώς ελεύθερο ωράριο και όφειλε απλώς να συμμορφώνεται προς τις συστάσεις του διευθυντή του τμήματος έρευνας που επέβλεπε τη διατριβή της σχετικά με τις «Βιολογικές βάσεις της ανθρώπινης δημιουργικότητας». Αλλά, από το θάνατο της Χαρτ και μετά, η Κορίνα ελάχιστα είχε προχωρήσει στις μελέτες της. Τη διεύθυνση του τμήματος την είχε αναλάβει ένας

καινούριος νευρολόγος, ο Τόμας Γουάτς, με τον οποίο δεν είχε ακόμα συναντηθεί.

Πέρασε το πρωινό καθισμένη στο σαλόνι του διαμερίσματος της Aw Χάρντγουιτς βλέποντας τηλεόραση και φυλλομετρώντας μερικά περιοδικά τέχνης. Βαριόταν και πεινούσε. Δεν επιτρεπόταν καν να βγει στη μικρή βεράντα και να σκύψει στο δρόμο. Ο Άλντους της είχε πει πως, για τη δική της ασφάλεια, κανένας δεν έπρεπε να μάθει ότι βρισκόταν εκεί, ούτε οι φίλοι της, και τη συμβούλεψε να μην τους τηλεφωνήσει. Η Aw θα επέστρεφε το βράδυ.

Πού πήγες κι έμπλεξες, Κορίνα; ρωτούσε τον εαυτό της ξαπλωμένη στον καναπέ, με το τηλεκοντρόλ στο χέρι και το βλέμμα χαμένο στις εικόνες ενός ριάλιτι σόου. Δεν μετάνιωνε για ό,τι είχε κάνει, αλλά θα προτιμούσε χίλιες φορές να είχε μείνει έξω από την υπόθεση. Είχε αποφασίσει να στείλει τα ανώνυμα γράμματα στον ντετέκτιβ Φόουλερ, επειδή πίστευε πως αυτό που είχε ανακαλύψει στο ημερολόγιο της διακεκριμένης νευρολόγου έπρεπε να ερευνηθεί από την αστυνομία. Ίσως, σκεφτόταν, στα μυστικά πειράματα του Κέντρου Γκρόσλινγκ να βρισκόταν η εξήγηση για το θάνατο όχι μόνο της Χαρτ αλλά και των υπόλοιπων επιστημόνων. Όμως ποτέ δεν φανταζόταν πως θα χρειαζόταν να τεθεί υπό την προστασία του FBI. Η ιδέα και μόνο ότι κάποιος θα μπορούσε να αποπειραθεί να τη σκοτώσει για όσα γνώριζε της προξενούσε μια αίσθηση πανικού που τίποτα δεν κατόρθωνε να διαλύσει.

Γι' αυτό, το αίμα της πάγωσε μόλις ήχησε το κουδούνι της πόρτας. Ακούστηκαν τρία σύντομα χτυπήματα. Ήταν το σύνθημα που είχαν συμφωνήσει με τον ντετέκτιβ για να του ανοίξει.

«Είχα αρχίσει να φοβάμαι πως με ξέχασες», του είπε ανακουφισμένη.

Ο Άλντους μίληκε κρατώντας δυο χαρτοσακούλες.

«Είχα μια μέρα κάπως δύσκολη... Σ' αρέσει το ψητό κρέας;»

«Τέτοιες ώρες θα έτρωγα κι ωμό βουβάλι αν μου το πρόσφεραν. Στο ψυγείο αυτού του διαμερίσματος υπάρχουν μόνο μπουκάλια με νερό».

«Η Aw είναι χορτοφάγος. Ελπίζω πως μ' αυτές τις προμήθειες θα βολευτείς για μερικές μέρες».

Η Κορίνα μάζεψε κάποια περιοδικά, ένα ποτήρι νερό και το τηλεκοντρόλ από το τραπεζάκι που βρισκόταν μπροστά στον καναπέ, ενώ ο Άλντους ετοιμάζε το πρόχειρο γεύμα βγάζοντας από τις χαρ-

τοσακούλες δύο πιάτα κρέας ψητό, σαλάτες, ένα κομμάτι τυρί, ψωμί και μπίρες.

«Αχ, ξέχασα να φέρω τίποτα φρούτα», είπε ο ντετέκτιβ κοιτάζοντας το μικρό μπουφέ που είχε σχηματίσει στο τραπέζι.

«Αυτά αρκούν, είναι περισσότερα απ' όσα τρώω συνήθως. Εξάλλου, ελπίζω πως η κατάσταση δε θα παρατραβήξει, πεθύμησα τα πράγματά μου».

«Για την ώρα, πρέπει να συνεχίσεις να μένεις εδώ, ώσπου να επαληθεύσουμε τις πληροφορίες που μας έδωσες».

Καθισμένοι στον καναπέ, άρχισαν να τρώνε με τα πλαστικά μαχαιροπίρουνα που είχε φέρει ο ντετέκτιβ. Η Κορίνα άνοιξε ένα κουτάκι μπίρα και ήπιε μια γουλιά.

«Αισθάνομαι σαν φυλακισμένη».

«Σύντομα θα μπορέσεις να βγεις από δω, αν το επιθυμείς. Χρειαζόμαστε τη βοήθειά σου».

Οι πέντε αισθήσεις της Κορίνα μπήκαν σε επιφυλακή.

«Έκανα ήδη ό,τι περνούσε από το χέρι μου και κοίτα σε τι κατάσταση βρίσκομαι... Σε τι άλλο μπορώ να σε βοηθήσω;»

«Στο να βρεθεί η κρύπτη του Κέντρου Γκρόσλινγκ».

«Εγώ ξέρω μονάχα ότι βρίσκεται μάλλον στο υπόγειο, κοντά στο ζωοτροφείο, και ότι πρέπει να υπάρχει μια κρυφή είσοδος από κάποιον από τα κλουβιά των χιμπατζήδων. Αλλά δεν έχω ιδέα για το πώς φτάνει κανείς ως εκεί».

«Μ' αυτές τις λεπτομέρειες θα ασχοληθώ εγώ. Εσύ θα πρέπει απλώς να με διευκολύνεις να μπω στο κέντρο και να με συνοδεύεις ως τα κλουβιά».

«Μου λες δηλαδή ότι το FBI δεν μπορεί να μπει στο Κέντρο Γκρόσλινγκ;»

«Δεν είναι αυτό. Εννοείται πως θα μπορούσε να το κάνει με ένα δικαστικό ένταλμα έρευνας, αλλά δε θέλουμε να φτάσουμε ως εκεί πριν βεβαιωθούμε ότι το κρυφό εργαστήριο υπάρχει πραγματικά».

«Η ίδια η Χαρτ μιλούσε για την κρύπτη στο ημερολόγιο της. Μήπως νομίζεις πως σου είπα ψέματα;»

«Κανένας δεν αμφιβάλει για σένα. Απλώς θέλουμε να αποφύγουμε να πάει στράφι όλη η ως τώρα δουλειά μας εξαιτίας ενός λάθους. Το ημερολόγιο της Χαρτ μπορεί να είναι μια μυθοπλασία, ένα μυθιστόρημα ή ένα κινηματογραφικό σενάριο που έγραφε για κάποια φανταστικά πειράματα. Ένα ημερολόγιο δεν ταιριάζει πάντα με τη βιω-

μένη πραγματικότητα εκείνου που το γράφει. Αν το FBI έμπαινε στο κέντρο και στα υπόγεια δεν υπήρχε τίποτα, το σκάνδαλο θα μας κατέστρεφε όλους. Όπως καταλαβαίνεις, δε μας επιτρέπεται να πάρουμε αυτό το ρίσκο. Το μόνο που ξέρουμε για τα μυστικά πειράματα της Χαρτ είναι ό,τι μας είπες εσύ, αλλά δεν υπάρχει το παραμικρό στοιχείο που να επιβεβαιώνει με τη μαρτυρία σου. Έγινα σαφής τώρα;»

Το μυαλό της Κορίνα πάσχιζε να αναλύσει τα λόγια του ντετέκτιβ. Αυτό που της ζητούσε ο Άλντους θα την έμπλεκε ακόμα περισσότερο στην υπόθεση των φρικτών εγκλημάτων και η ίδια δεν επιθυμούσε να γίνει πιο πολύπλοκη η ζωή της απ' όσο την είχε ήδη κάνει. Αρκετά προβλήματα της είχαν δημιουργήσει τα ανώνυμα γράμματά της, δεν χρειαζόταν να είναι εκείνη που θα οδηγούσε το FBI στην πόρτα της μυστικής κρύπτης. Νευρολόγος ήταν στο κάτω κάτω, όχι αστυνομικός. Όμως, από την άλλη, αντιλαμβανόταν όλα όσα της εξήγησε ο Άλντους. Επιπλέον, δεν θα της ήταν δύσκολο να μπει στο ζωοτροφείο και στα κλουβιά των χιμπαντζήδων. Το έκανε συχνά και όποια ώρα ήθελε. Και μάλιστα την είχαν συνηθίσει τόσο ώστε η παρουσία της δεν θα τους αναστάτωνε όπως ενός ξένου.

«Οι χιμπαντζήδες είναι αρκετά επιθετικοί με τους ανθρώπους που δε γνωρίζουν», είπε τελικά.

«Αυτό σημαίνει ότι θα με βοηθήσεις να μπω στα κλουβιά;»

«Κοίτα, κατά κάποιον τρόπο εγώ ήμουν που σε ώθησα να ανακαλύψεις εκείνη την κρύπτη. Δε θα ήταν σωστό να σε εγκαταλείψω τη στιγμή που με χρειάζεσαι πιο πολύ».

«Ούτε που μου πέρασε από το μυαλό πως θα έκανες κάτι τέτοιο».

Ο κρυφός θρύλος

11

«Η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης ιδρύθηκε το 1895. Για να επιτευχθεί ο σκοπός για τον οποίο δημιουργήθηκε, οι δημοτικές αρχές απαίτησαν να μένει ανοιχτή τα απογεύματα, τα Σάββατα και τις

Κυριακές. Το από λευκό μάρμαρο μέγαρο, σχεδιασμένο από τους παλιούς μαθητές της Σχολής Καλών Τεχνών του Παρισιού Τζον Μέρβεν Καρέρ και Τόμας Χάστινγκς, άνοιξε τελικά για το κοινό το 1911. Το μεγάλο αναγνωστήριο του τελευταίου ορόφου χωρίζεται στα δύο από μια μικρή γαλαρία πρόσβασης και ο διάδρομος διακοσμήθηκε με τοιχογραφίες του Έντουαρντ Λέινινγκ. Ο θρύλος λέει πως μαζί με το Άγαλμα της Ελευθερίας δεν έφτασε μόνο η Ουσία του Μυστηρίου στη Νέα Υόρκη, αλλά και ένα παλιό μεσαιωνικό βιβλίο, γραμμένο σε μια άγνωστη γλώσσα από ένα νεαρό σοφό ονόματι Γκρίμπο, με τον τίτλο: *Το Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων*. Η τοιχογραφία με τον καλόγερο στο σκριπτόριό του ανατέθηκε στο ζωγράφο Έντουαρντ Λέινινγκ από ένα άγνωστο μέλος της Εταιρείας Ουροβόρος, ως δωρεά στη Δημόσια Βιβλιοθήκη. Σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, σ' αυτό το χειρόγραφο, του οποίου τώρα έχετε από ένα αντίγραφο, υπάρχουν οι απαντήσεις στα μεγάλα μυστήρια του σύμπαντος, που έγιναν κατανοητές από τα ανθρώπινα όντα πολλά χρόνια αργότερα. Ένα είδος προφητείας για το μέλλον της ανθρωπότητας, γραμμένης το Μεσαίωνα, που με το πέρασμα του χρόνου επαληθεύτηκε ως την πιο μικρή της λεπτομέρεια».

«Τότε, γιατί το χειρόγραφο είναι κλειστό;» ρώτησε η Μπεθ.

«Επειδή δεν είστε ακόμα έτοιμοι να το ανοίξετε και να μάθετε τα κοσμικά θαύματα που εξηγούνται εκεί. Ένα από αυτά τα θαύματα είναι η "ζωή". Γι' αυτό και η λέξη, που ήταν επίσης ένα από τα ψευδώνυμα των εννέα φοιτητών του Κορνέλ, βρίσκεται στην επικεφαλίδα του αινίγματος».

«Έχει κάποια σχέση η Ουσία του Μυστηρίου με αυτό εδώ το χειρόγραφο;» ρώτησε ο Νίκολας, προσπαθώντας να αποσπάσει από την Κάρολ κάποιο στοιχείο.

«Πριν πολύ καιρό, κάποιος έγραψε: "Όλα αποτελούν μέρος του όλου και τίποτα δεν ανήκει στο τίποτα"».

«Δεν το καταλαβαίνω, αλλά προτιμώ να μη σπάσω ξανά το κεφάλι μου».

«Συμφωνώ με τον ΝΚ, Κάρολ. Πιστεύαμε πως στο παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων θα έπρεπε να λύσουμε μαθηματικά προβλήματα, ή να απαντήσουμε σε ερωτήσεις αστρονομίας, χημείας, φυσικής, ή οποιοδήποτε άλλου επιστημονικού τομέα, αλλά όχι ότι θα ψάχναμε τη λύση του ενός γρίφου μετά τον άλλον», παραπονέθηκε η

Μπεθ, παρ' όλο που ήταν ενθουσιασμένη με το εικονικό παιχνίδι. Της φαινόταν πολύ πιο διασκεδαστικό από ένα σχολικό διαγώνισμα.

«Αν το καλοσκεφτείς, ΜΧ, αυτό ακριβώς έκανε ο άνθρωπος μέσα στους αιώνες: αναζητούσε την ορθή λύση των άπειρων αινιγμάτων που η ζωή σε τούτο τον πλανήτη τού έθετε καθημερινά. Πολλοί από τους γρίφους έχουν ήδη απάντηση, αλλά μένουν και πολλοί άλλοι προς επίλυση. Επιπλέον, ο καθηγητής Κόγκαν ήδη γνώριζε καλά τα προσόντα και τις δυνατότητές σας, και το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων θα του επέτρεπε να μάθει την ικανότητά σας να επιβιώσετε σ' αυτό ως ομάδα».

«Και ποιο είναι το επόμενο αίνιγμα του παιχνιδιού;» ρώτησε ο Νίκολας κακοδιάθετα.

«Περιέχει τη λέξη "γοτθικός" και λέει:

Ρυθμού γοτθικού είναι οι πύργοι του,
και στο δάπεδο μερικά σημάδια βλέπεις,
αλλά δεν είναι αρχαία η ιστορία του,
ούτε η αρχιτεκτονική του αυθεντική».

Οι νεαροί ξεδίπλωσαν το χάρτη του κρυφού θρύλου της Νέας Υόρκης στις οθόνες τους. Για άλλη μια φορά, η Μπεθ το βρήκε πρώτη.

Η μονομαχία ιων ψιδιών

11

Πολύ ευχαρίστως ο Στακ θα έστριβε με τα ίδια του τα χέρια το λαρύγγι των νεαρών που, ντυμένοι μεσαιωνικοί ιππότες, κατέβαιναν τις εικονικές σκάλες της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Νέας Υόρκης. Χίλιες φορές θα προτιμούσε να είχε να αντιμετωπίσει ανθρώπους με σάρκα και οστά παρά εικονικές φιγούρες που κινούνταν μπροστά του χωρίς να φοβούνται τίποτα και κανέναν. Ούτε καν τις Σκιές, ούτε τους τοξότες ή τους μαύρους πολεμιστές για τους οποίους του εί-

χαν μιλήσει οι χάκερ. Παρ' όλο που γνώριζε πως επρόκειτο απλώς για εικονική πραγματικότητα που δημιούργησε μια ειδικός στην τεχνική νοημοσύνη όπως η Κάρολ Ράμσεϊ, δεν αμφέβαλλε πως τα παιδιά εκείνα πλησίαζαν όλο και πιο πολύ την Ουσία του Μυστηρίου. Είχαν βρει ως και το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων*, για την ύπαρξη του οποίου ο ίδιος είχε αμφιβολίες. Διόλου απίθανο το παλιό εκείνο βιβλίο να φυλασσόταν όντως στη Δημόσια Βιβλιοθήκη ως πολύτιμο χειρόγραφο εκτός κοινής θέας. Κάποιοι ειδικοί βεβαίωναν πως το χειρόγραφο είχε εξαφανιστεί και άλλοι πως δεν ήταν παρά μια φαντασιοπληξία των τροβαδούρων. Στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης είχε την ευκαιρία να διαβάσει κάποια κείμενα που μιλούσαν για εκείνα τα κοσμικά θαύματα και για το βιβλίο που τα ανέφερε. Επίσης, ο αναγνώστης του μυαλού της Χαρτ είχε εντοπίσει την παρουσία του χειρογράφου στις σκέψεις του Κένεθ Κόγκαν, αλλά δεν φαινόταν καθαρά αν επρόκειτο για μια πραγματική ανάμνηση ή για μια απλή χίμαιρα.

«Αν θέλετε εκείνο το χειρόγραφο θα το έχετε, κύριε Στακ», είπε ο Ντένις Κοέν, όρθιος πίσω του.

«Μπορείτε, στο μεταξύ, να εμποδίσετε τα παιδιά να συνεχίσουν; Δε θα ήθελα να μάθουν το περιεχόμενο του πριν από μένα», είπε ο Στακ, που στο κεφάλι του μαγειρευόταν μια νέα στρατηγική.

«Μέχρι πριν μια δυο μέρες, τα συστήματα ασφαλείας του προγράμματος μας εμποδίζαν να χειραγωγήσουμε το παιχνίδι. Μπορούσαμε απλώς να αντιγράφουμε τον κώδικα επαλήθευσης για την άδεια εισόδου και να μπαίνουμε στο σύστημα με ένα κατασκοπευτικό πρόγραμμα, για να δούμε πώς τα παιδιά διασκεδάζαν λύνονταςαινίγματα και σκοτώνοντας εικονικές σκιές...»

Ο Ντένις διέκοψε το συνάδελφο του. Πάντα έλεγε υπερβολικά πολλά για να εξηγήσει κάτι απλό.

«Όμως τώρα σπάσαμε κάποιους κώδικες προστασίας του προγράμματος και μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλετε, αρκεί να συμφωνείτε να πληρώσετε το ανάλογο αντίτιμο».

«Αυτό δε θα ήταν πρόβλημα», είπε ο Μπένσον.

«Τι ακριβώς θέλετε να κάνουμε;»

«Να βρείτε ποιο είναι το τέλος του παιχνιδιού», είπε ο Στακ.

«Μας ζητάτε κάτι αδύνατον», έσπευσε να πει ο Στόλμαν.

«Ο φίλος σου είπε πως μπορείτε να κάνετε το οτιδήποτε».

«Σας προειδοποίησα ότι δε θα έπρεπε να πιστεύετε όλα όσα λέει

ο Ντένις. Δοκίμασα να ξεμπλοκάρω εντελώς το σύστημα ασφαλείας, αλλά η τελική φάση του παιχνιδιού είναι εξαιρετικά προστατευμένη με ένα πολύπλοκο δίκτυο κωδίκων που δε σπάνε».

«Αλλά σύντομα θα έχουμε συμπληρώσει την κρυπτογραφημένη αλυσίδα», είπε ο Ντένις, λιγότερο απαισιόδοξος.

Ο Μπένσον τοποθέτησε πάνω στο τραπέζι ένα βαλιτσάκι γεμάτο χαρτονομίσματα των εκατό δολαρίων.

«Πιστεύουμε πως αυτή η προκαταβολή θα σας χρησιμεύσει για να ολοκληρώσετε το έργο σας».

«Πείτε πως έγινε κιόλας, κύριε Μπένσον», είπε ο Ντένις δίχως να το πολυπιστεύει.

«Τα ιέραια ιου νου»

12

Για την Κορίνα, το να βγει ξανά στο δρόμο ήταν σαν να ανακτούσε τη χαμένη της ελευθερία. Αρχίζε να νυχτώνει και αμέτρητα φωτάκια έλαμπαν γύρω από τη γέφυρα του Μπρούκλιν. Η Κορίνα είχε φορέσει ένα άνετο τζιν, μια μπλούζα στο χρώμα του κοραλλιού και ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν. Στα πόδια της έβαλε αναπνευστικές μπότες με λαστιχένια σόλα, που αποτελούσαν μέρος της στοιχειώδους γκαρνταρόμπας που είχε μεταφέρει στο σπίτι της Aw Χάρντγουι.

Το αυτοκίνητο με συμβατικές πινακίδες του FBI ήταν παρκαρισμένο στο ίδιο οικοδομικό τετράγωνο, κοντά σε μια καφετέρια με μια μεγάλη φωτεινή επιγραφή που αναβόσβηνε στην είσοδο της. Ο Άλντους το ξεκλείδωσε με το τηλεχειριστήριο και περίμενε να βολευτεί η Κορίνα στο μπροστινό κάθισμα. Κατόπιν μπήκε κι αυτός και έβαλε μπρος.

«Υπήρξες ποτέ σωματοφύλακας κάποιου, Άλντους;» ρώτησε η Κορίνα, νιώθοντας την ασφάλεια που της πρόσφερε το γεγονός ότι συνοδευόταν από έναν αστυνομικό.

«Όχι, όταν αποφοίτησα από την ακαδημία εργάστηκα για ένα

διάστημα στη Δίωξη Ναρκωτικών του Μπρονξ και κατόπιν ειδικεύτηκε στις ανθρωποκτονίες».

«Πρέπει να είναι ενδιαφέρον να εξιχνιάζεις ένα έγκλημα».

«Ναι, πράγματι. Στις περισσότερες περιπτώσεις δεν είναι καθαρό ποιος ήταν ο φονιάς και πρέπει να ανασυνθέσεις τα γεγονότα με τη βοήθεια των στοιχείων».

«Είναι σαν να φτιάχνεις ένα παζλ όπου καθετί πρέπει να μπει στη θέση του, ε;»

«Ναι... περίπου. Το πρόβλημα είναι πως δε διαθέτεις πάντα όλα τα κομμάτια».

«Και τι κάνεις τότε;»

«Το έγκλημα μένει ανεξιχνίαστο».

«Πιστεύεις πως αυτό θα συμβεί με τους φόνους των επιστημόνων;»

«Όχι, δε νομίζω. Σιγά σιγά ταιριάζουμε τα κομμάτια, αν και ακόμα μας λείπουν μερικά».

Τα φώτα των αυτοκινήτων σχημάτιζαν μακριές κίτρινες και κόκκινες σειρές.

«Ελπίζω η κρύπτη που ανέφερε το ημερολόγιο της Χαρτ να είναι πραγματικά ένα από εκείνα τα κομμάτια».

«Ασφαλώς. Η μαρτυρία σου μπορεί να μας βοηθήσει πολύ, Κορίνα. Αλλά ακόμα αγνοούμε τι θα βρούμε εκεί. Μετά απ' ό,τι συνέβη στην ίδια τη Χαρτ, δε θα με παραξένευε αν άδειαζαν την κρύπτη, όπως έκαναν με τον εγκέφαλο της».

«Και αν έχω κάνει λάθος;»

«Τότε όλο αυτό θα είναι ένας λάθος συναγερμός. Αλλά δεν πρέπει να το σκέφτεσαι τώρα. Αν έχεις πέσει έξω ή όχι είναι κάτι που δε θα το μάθουμε πριν καταφέρουμε να μπούμε στην κρύπτη».

Έπεσε για λίγο σιωπή και η Κορίνα κοίταξε την κίνηση της λεωφόρου που διέσχιζαν. Μια εσωτερική ζωή παλλόταν ανάμεσα στους ουρανοξύστες, λες και το Μανχάταν ήταν ένας πολυκυτταρικός οργανισμός αδιάκοπτης δραστηριότητας, που θα έπρεπε να παρατηρήσεις με τη βοήθεια ενός μικροσκοπίου για να συλλάβεις τις άπειρες αποχρώσεις του.

«Για πες μου, λοιπόν, τι σε τράβηξε στη νευρολογία;» ρώτησε ο Άλντους προσπαθώντας με την κουβέντα να την κάνει να ηρεμήσει.

Ήταν ολοφάνερη η νευρική της, όσο κι αν άσχιζε να την κρύψει. Ήξερε πως το να μπει στην κρύπτη του κέντρου θα μπορού-

σε να αποδειχτεί τόσο φρικτό όσο το να μπει σε μια σπηλιά γεμάτη τέρατα: *Τα τέρατα του νου*.

«Μια μέρα, μαθήτριά ακόμη, συνειδητοποίησα ότι ο εγκέφαλος ήταν τα πάντα... χωρίς αυτόν δεν υπήρχε τίποτα, ούτε καν εγώ η ίδια, και αποφάσισα να μάθω όλα όσα μου ήταν δυνατόν για τη λειτουργία του. Είναι κάτι θαυμαστό, δεν πιστεύω ότι υπάρχει τίποτα πιο συγκλονιστικό σε ολόκληρο το σύμπαν. Χάρη σ' αυτή τη μαλακή και γκριζωπή μάζα μπορούμε να ζούμε, ν' αγαπάμε, να ονειρευόμαστε, να γελάμε, να σκεφτόμαστε, να θυμόμαστε, να δημιουργούμε. Παρ' όλο που η πλειονότητα του κόσμου ποτέ δεν το αναλόγιζε, ταί, καθετί όμορφο και εκπληκτικό που υπάρχει μέσα μας το οφείλουμε στον εγκέφαλο, γι' αυτό με συνεπαίρνει η μελέτη του, η προσπάθεια να μάθουμε πώς φυλάγονται οι αναμνήσεις στη μνήμη, πώς γεννιούνται οι σκέψεις ή πώς δημιουργείται μια ιδέα».

«Μα ο ίδιος αυτός εγκέφαλος μας επιτρέπει επίσης να σκοτώνουμε, να μισούμε, να υποφέρουμε, να κλαίμε, να καταστρέφουμε. Δε φαίνονται όλα τόσο τέλεια όσο τα θεωρείς εσύ».

«Ήξερα ότι θα το έλεγες. Όλος ο κόσμος το λέει, όταν κουβεντιάζουμε γι' αυτό το θέμα. Η ζοφερή πλευρά του ανθρώπου, το σκοτάδι, η κακία, η φρίκη».

«Δεν είναι δυνατόν να αρνηθούμε πως αυτή η ζοφερή πλευρά αποτελεί επίσης κομμάτι δικό μας. Αν δεν ήταν έτσι, εμείς οι αστυνομικοί δε θα χρειαζόμασταν. Κανένας δε θα έκανε κακό σε κανέναν».

«Υπάρχει όμως μια σημαντική διαφορά μεταξύ της ιδιοφυούς πλευράς και της διεστραμμένης πλευράς των ανθρώπινων όντων».

«Α, ναι; Αυτό είναι καινούριο για μένα. Πίστευα πως ο εγκέφαλος μας αποφασίζει τι θέλουμε να είμαστε».

«Αυτό κάνει. Η συνειδησή μας, η ανθρώπινη ψυχή μας, αν προτιμάς, είναι απλώς το αποτέλεσμα μιας διαδικασίας ηλεκτροχημικής διασύνδεσης επιτελούμενης σε διάφορες ζώνες του εγκεφάλου μας. Είμαστε σκέτοι νευρώνες, Άλντους. Εκείνοι είναι που πραγματικά κυβερνούν το νου μας. Ο εγκέφαλος μας επίσης εξαρτάται από βιολογικούς, γενετικούς, κοινωνικούς και πολιτισμικούς καθοριστικούς παράγοντες, που μας μετατρέπουν στα πιο έξυπνα και δημιουργικά όντα της Γης, ή στα πιο επιθετικά και διεστραμμένα που μπορούμε να φανταστούμε. Ούτε καν τ' αγρίμια δεν είναι ικανά να κάνουν ό,τι μπορεί να κάνει ένας άνθρωπος με την πιο πρωτόγονη ικανότητά του επιβίωσης: τη βία».

«Εννοείς ότι η βία μας βοηθάει να επιβιώσουμε;»

«Όχι στο σημερινό μας πολιτισμό, φυσικά, αλλά βοήθησε πολύ στη διαιώνιση του είδους μας όταν ήμασταν κάποια ανυπεράσπιστα ανθρωποειδή απέναντι στα αρπακτικά που κατοικούσαν τον πλανήτη. Έκτοτε χαλιναγωγήσαμε σιγά σιγά πολλά από τα άγρια ένστικτα και τις ορμές μας, ενώ ταυτόχρονα αναπτύξαμε στον εγκέφαλό μας μια μεγάλη δημιουργική ικανότητα που μας επέτρεψε να γίνουμε αυτό που είμαστε».

«Και τι είμαστε, Κορίνα;»

«Όντα εξαιρετικά, ευφυή, ελεύθερα».

«Το πιστεύεις ειλικρινά;»

«Με εκπλήσσει που δεν το βλέπεις έτσι».

«Εγώ νομίζω πως δε διαφέρουμε πολύ από έναν πρωτόγονο».

«Ο δικός μας κόσμος είναι περίπλοκος, αλλά είναι ο καλύτερος που έχουμε γνωρίσει μέχρι τώρα, παρά τις πολλές του ελλείψεις».

«Χαίρομαι που είσαι τόσο αισιόδοξη».

«Κι εγώ δεν καταφέρνω να κατανοήσω την απαισιοδοξία σου».

«Θα σου την εξηγήσω, όταν μπούμε στην κρύπτη της Χαρτ».

Έκαναν είκοσι λεπτά για να φτάσουν από το Μπρούκλιν στη γειτονιά του Κέντρου Γκρόσλινγκ, στον ποταμό Χάντσον. Ο Άλντους έπιασε μια άκρη στη Δωδεκάτη Λεωφόρο. Δεν ήθελε να καταλάβει η ασφάλεια του Κέντρου Γκρόσλινγκ πως ήταν αστυνομικός. Κανένας δεν έπρεπε να υποπτευθεί ότι συνόδευε την Κορίνα Φρεντιάνι σε μια νυχτερινή επίσκεψη στα εργαστήρια.

«Θα καταφέρεις να είσαι ήρεμη περνώντας τον έλεγχο;» τη ρώτησε καθώς έβγαινε από το αυτοκίνητο και κρυβόταν στο πορτ-παγκάζ.

«Στο πανεπιστήμιο ήμουν μέλος μιας θεατρικής ομάδας».

«Δεν είναι το ίδιο, αν μας ανακαλύψουν θα έχω προβλήματα με το Τμήμα Εσωτερικών Υποθέσεων».

«Εγώ έχω ήδη προβλήματα και δεν παραπονιέμαι. Θα σου ανοίξω μόλις βρεθούμε μέσα», του είπε κλείνοντας το πορτ-παγκάζ με ένα ξερό χτύπημα.

Κάθισε στο τιμόνι, πάτησε γκάζί και διέσχισε το μικρό τμήμα της Δωδεκάτης Λεωφόρου που τους χώριζε από τον προορισμό τους. Κατόπιν έστριψε δεξιά και στάθηκε μπροστά στην μπάρα του φυλακίου ελέγχου του Κέντρου Γκρόσλινγκ.

«Καινούριο αμάξι, δεσποινίς Κορίνα;» ρώτησε ο φρουρός.

«Μπα, μου το δάνεισε ένας φίλος. Το δικό μου με άφησε σήμερα το πρωί στο Πανεπιστημιακό Νοσοκομείο».

«Λοιπόν, νομίζω πως χάσατε με την αλλαγή».

«Δε θα είναι για πολύ καιρό», είπε η Κορίνα, ενώ η μπάρα ασφαλείας σηκωνόταν.

Επιτάχυνε και διέσχισε τη ζώνη στάθμευσης. Πολλά αμάξια βρίσκονταν ακόμα εκεί. Παρ' όλο που η πλειονότητα του διοικητικού και επιστημονικού προσωπικού αναχωρούσε στις πέντε το απόγευμα, μερικές δραστηριότητες του κέντρου συνεχίζονταν ως αργά το βράδυ, κυρίως στα τμήματα με ερευνητικά προγράμματα που απαιτούσαν συνεχή παρακολούθηση.

Το ζωοτροφείο βρισκόταν αρκετά μακριά από την κυρία είσοδο. Το αμάξι στάθηκε όσο πιο κοντά γινόταν στην γκαραζόπορτα των φορτηγών που μετέφεραν τα κλουβιά. Δίπλα στη ράμπα των οχημάτων υπήρχε μια πόρτα για την άμεση πρόσβαση του προσωπικού υπηρεσίας στις διάφορες μονάδες του ζωοτροφείου. Η πόρτα ήταν κλειστή.

Όταν έσβησε τη μηχανή, η σιωπή έπεσε πάνω στην Κορίνα βαριά σαν μολύβι. Όμως μέσα της συνέχιζε να ακούει το καρδιοχτύπι της. Τουλάχιστον βρίσκονταν πλέον στο εσωτερικό του κέντρου, σκέφτηκε. Η ευκολότερη φάση μιας απίστευτης αστυνομικής περιπέτειας είχε εξελιχθεί χωρίς κανένα απρόοπτο. Τώρα έπρεπε απλώς να βγει από το αυτοκίνητο, να ανοίξει το πορτμπαγκάζ και να περιμένει την κατάλληλη στιγμή για να βγει ο Άλντους από την κρυψώνα του δίχως να τον δουν. Τις ώρες εκείνες κανονικά δεν θα έπρεπε να υπάρχει ψυχή ολόγυρα.

Κοίταξε δεξιά κι αριστερά, διατρυπώντας το πιο μακρινό μισοσκοτάδο με τη ματιά κουκουβάγιας.

«Μπορείς να βγεις», είπε.

Το κορμί του ντετέκτιβ αναδύθηκε από το σκοτάδι του πορτμπαγκάζ και χώθηκε αστραπιαία στο σκοτάδι της ράμπας του ζωοτροφείου, όπου δεν έφταναν τα χλομά φώτα του πάρκινγκ ούτε οι κάμερες εξωτερικής περιφρούρησης, που εστιάζονταν κατευθείαν στην γκαραζόπορτα.

«Περίμενε εκεί ώπου να μου ανοίξει ο νυχοφύλακας».

Αίγα μέτρα πιο κάτω ήταν η πύλη εισόδου του προσωπικού. Η Κορίνα πλησίασε και στάθηκε μπροστά σε μια θυροτηλεόραση. Ένας προβολέας ενεργοποιήθηκε στη στιγμή.

«Σε τι μπορώ να σας βοηθήσω;» ακούστηκε η φωνή του νυχτοφύλακα.

«Είμαι η δόκτωρ Κορίνα Φρεντιάνι, πρέπει να εξετάσω την κατάσταση ενός θηλυκού χιμπαντζή στη μονάδα πέντε».

«Έχετε την κάρτα σας και τον κώδικα αναγνώρισης για να μπειτε στις αίθουσες των πρωτεύοντων;»

Το χέρι της Κορίνα πλησίασε μια ηλεκτρομαγνητική κάρτα στην κάμερα.

«Μια στιγμή, παρακαλώ, ελέγχω την άδεια...»

«Εντάξει», του είπε, ανασαίνοντας αργά για να συγκρατήσει τη νευρικότητά της.

«Μου λέτε τον αριθμό του ερευνητικού φακέλου σας;»

«Εξι, δύο, δύο, πέντε, οχτώ».

«Αντικείμενο;»

«Δημιουργικές παρορμήσεις στα πρωτεύοντα θηλαστικά».

«Χρειάζεστε να σας συνοδεύσει το κτηνιατρικό προσωπικό της βάρδιας;»

«Όχι, δεν είναι απαραίτητο, πρόκειται για επιθεώρηση ρουτίνας. Θα τελειώσω σε μερικά λεπτά».

«Μπορείτε να περάσετε, δόκτωρ Φρεντιάνι. Συνέδεσα τα φώτα ελέγχου. Για να βγείτε, αρκεί να χρησιμοποιήσετε την κάρτα σας».

Με την πόρτα μισάνοιχτη περίμενε να σβήσει ο προβολέας. Ο Άλντους είχε στη διάθεσή του πέντε δευτερόλεπτα για να μπει, πριν ανάψει ξανά το φως, που ενεργοποιούνταν μόλις κάποιος το πλησίαζε.

Ο κρυφός θρύλος

12

Οι φιγούρες του Νίκολας, της Μπεθ και της Κάρολ βάδιζαν στην Πέμπτη Λεωφόρο προς τον Καθεδρικό του Αγίου Πατρικίου με τις κάπες τους να ανεμίζουν. Μια ανεπαίσθητη ψιγάλα έπεφτε στο κεφάλι τους. Ο κόσμος κινούνταν σαν να ήθελε να αποφύγει τη βροχή.

Τα πάντα ήταν τόσο ρεαλιστικά ώστε ακόμα και οι προθήκες των καταστημάτων επιδείκνυναν τα εμπορεύματά τους με μια θελκτική κομψότητα.

Η Μπεθ κρατούσε το ξίφος της. Οι άλλοι δύο τα είχαν ζωσμένα στη μέση. Όσο υπήρχαν κι άλλα εικονικά πρόσωπα ολόγυρα, δεν είχαν τίποτα να φοβηθούν από τις Σκιές, τους τοξότες ή τους μαύρους πολεμιστές. Η Μπεθ ήταν ενθουσιασμένη. Το να βαδίζει στο Μανχάταν ντυμένη μεσαιωνικός ιππότης, έστω και σε ένα διαδραστικό παιχνίδι του Διαδικτύου, την έκανε να νιώθει βυθισμένη σε μια περιπέτεια στην οποία ο χρόνος αποκτούσε μια διάσταση πολύ μακρινή από την καθημερινότητά της. Τόσο μακρινή όσο ο γοτθικός καθεδρικός ναός του Αγίου Πατρικίου από το Άγαλμα της Ελευθερίας, από το κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας, από το Εμπάιρ Στέιτ ή τη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Νέας Υόρκης. Ωστόσο, παρά την απόσταση που χώριζε όλα αυτά τα σημεία, παρά και τη χρονική απόσταση του ενός από το άλλο ως προς τη δημιουργία και την ιστορία τους, η Κάρολ τους έδειχνε μέσω του παιχνιδιού των άπειρων αινιγμάτων πως είχαν μεγάλη σχέση μεταξύ τους- τους αποδείκνυε πως, αν και η ιστορία τους ήταν διαφορετική, ένας κρυφός θρύλος γινόταν ο συνδετικός τους κρίκος, μέσω ενός αόρατου δρόμου που διέσχιζε το νησί του Μανχάταν προς κάποια άγνωστη κατεύθυνση. Η Μπεθ ποτέ δεν θα φανταζόταν πως αυτός ο θρύλος θα τους έδειχνε μια Νέα Υόρκη τόσο άγνωστη και συναρπαστική. Μια πόλη όπου μπορούσες να ταξιδέψεις στο χρόνο από την εποχή των διαστημικών ταξιδιών ως τη μακρινή εποχή των μεσαιωνικών καθεδρικών ναών. Και ο Άγιος Πατρίκιος, στον οποίο δεν θα αργούσαν να φτάσουν, ήταν ένας από αυτούς. Χωρίς αμφιβολία, ο πιο γνωστός σε όλη τη Νέα Υόρκη. Ένας καθεδρικός που, όπως έλεγε το αίνιγμα, διέθετε δύο ψηλούς πύργους γοτθικού ρυθμού, αλλά που η ιστορία του δεν ήταν αρχαία, ούτε η μεσαιωνική αρχιτεκτονική του αυθεντική. Γι' αυτό η Μπεθ δεν άργησε να τον εντοπίσει στο χάρτη του κρυφού θρύλου, πριν από τον Νικόλας, που βρήκε κι εκείνος επίσης τη λύση.

«Γιατί ο Μεσαίωνας θεωρούνταν μια εποχή τόσο σκοτεινή, Κάρολ;» ρώτησε η Μπεθ, συγχρονίζοντας τον εικονικό της βηματισμό με των φίλων της.

«Εμένα μου φαίνεται μια πολύ ενδιαφέρουσα εποχή, αλλά δε θα ήξερα να εξηγήσω το γιατί», είπε ο Νικόλας, πριν απαντήσει η Κάρολ.

«Υπήρξε μια σκοτεινή εποχή, επειδή ο φανατισμός και η δεισιδαιμονία βασίλευαν σε όλη την Ευρώπη. Κανένας δεν είχε δικαίωμα να σκέφτεται ελεύθερα και όποιος το έκανε καταδιωκόταν ως αιρετικός και τον έκαιγαν στην πυρά. Ο φόβος της Ιεράς Εξέτασης ήταν μεγαλύτερος από το φόβο του θανάτου. Επιπλέον, οι πόλεμοι, η πείνα, το κρύο, η πανούκλα έκαναν τη ζωή ιδιαίτερα ευάλωτη και θλιβερή. Αλλά βλέπω πως δε δώσατε μεγάλη προσοχή στο χειρόγραφο που βρήκατε στη Βιβλιοθήκη», είπε η Κάρολ.

«Δεν μπορούμε να το ανοίξουμε, τι ήθελες να κάνουμε;» διαμαρτυρήθηκε ο Νίκολας.

«Ηλπιζα πως θα βλέπατε το αόρατο».

«Το αόρατο! Υπήρχε λοιπόν ένα καινούριο αίνιγμα στο κλειστό χειρόγραφο;» ρώτησε απορημένη η Μπεθ, ενεργοποιώντας στην οθόνη της το εικονίδιο του χειρογράφου για να το κοιτάξει ξανά.

«Μα το εξώφυλλο του χειρογράφου εμφανίζει την πύλη ενός καθεδρικού με το ρόδακα και τις πόρτες ανοιχτούς», παρατήρησε ο Νίκολας.

«Ανοιχτές σε τι, ΝΚ;» επέμεινε η Κάρολ.

«Ανοιχτές στο σύμπαν. Τουλάχιστον έτσι μοιάζει».

Η Μπεθ θέλησε αμέσως να επέμβει στη συζήτηση:

«Ναι, κι εγώ νομίζω πως και ο ρόδακας και οι πόρτες είναι ανοιχτοί στο σύμπαν. Όμως, πιστεύω ότι η θεά πρέπει να είναι από το εσωτερικό του καθεδρικού και όχι απέξω προς τα μέσα. Αλλιώς, δε θα έβλεπε τον ουρανό».

«Πολύ σωστά, ΜΧ. Αλλά υπάρχει και κάτι ακόμα σ' εκείνο τον ουρανό».

«Προφανώς και υπάρχει κάτι ακόμα, Κάρολ. Υπάρχουν αστέρια, πολλά αστέρια», είπε αστειευόμενος ο Νίκολας.

«Ακριβώς, ΝΚ. Υπάρχουν αστέρια, αστέρια σ' ένα νυχτερινό ουρανό. Στον ουρανό βρίσκονται το σκοτάδι της νύχτας και το φως των αστεριών», κατέληξε η Κάρολ.

«Το σκοτάδι και το φως του Μεσαίωνα», είπε η Μπεθ δυνατά.

«Αυτή ήταν η μεγάλη ανακάλυψη του Γκρίμπο όταν πήρε την Ουσία του Μυστηρίου στα χέρια του. Και αυτό ήταν το έργο που έγραψε, αφού πορεύτηκε στον αόρατο δρόμο. Κατάλαβε πως το μέλλον των ανθρώπων βρισκόταν στο σύμπαν. Γι' αυτό και ο ρόδακας και οι πύλες αυτής της εκκλησίας είναι ανοιχτοί».

Και ο Νίκολας συνειδητοποίησε τότε ότι ο ουρανός του λογότυ-

που της ΠΣΝΑ ήταν ίσως ένα κομμάτι από τον ίδιο αυτό ουρανό που έβλεπε στο χειρόγραφο.

«Είπες ο αόρατος δρόμος;» ρώτησε η Μπεθ παραξενεμένη.

«Ναι, ΜΧ. Όλοι διανύουμε στη ζωή μας το δικό μας αόρατο δρόμο. Ο Γκρίμπο διένυσε τον δικό του ώσπου συνάντησε το θάνατο, όντας ακόμα νέος, και εσείς, τώρα, έχετε πάρει τον δικό σας. Όμως, αυτό θα το κουβεντιάσουμε μια άλλη στιγμή», είπε η Κάρολ, όταν έφτασαν στην πύλη του Καθεδρικού του Αγίου Πατρικίου.

Οι δύο μυτεροί πύργοι της εκκλησίας υψώνονταν από πάνω τους σαν μυστηριώδη κατάλοιπα μιας λησμονημένης εποχής. Η Κάρολ και ο Νίκολας τράβηξαν τα ξίφη τους. Ίσως μέσα караδοκούσαν οι μαύροι πολεμιστές, και δεν ήθελαν να αιφνιδιαστούν και πάλι. Η Μπεθ πλησίασε την πόρτα και την άνοιξε σιγά σιγά. Το εσωτερικό φωτιζόταν από μεγάλα αναμμένα κεριά. Ήταν ένας χώρος σιωπηλός και φιλόξενος, με μεγάλους κίονες, ψηλά κλίτη με βιτρό, πλευρικά παρεκκλήσια και ξύλινους πάγκους κι από τις δύο πλευρές, που άφηναν ένα φαρδύ διάδρομο από την εξώπορτα ως την Αγία Τράπεζα, γύρω από την οποία κρέμονταν από την οροφή μεγάλοι πολυέλαιοι με αχνά, χρυσαφιά φώτα.

Ο Νίκολας μπήκε πρώτος και δεν άργησε να δει τα σύμβολα στο δάπεδο του διαδρόμου. Βρίσκονταν πολύ κοντά στην κυρία είσοδο.

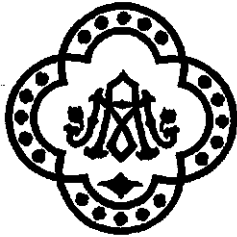
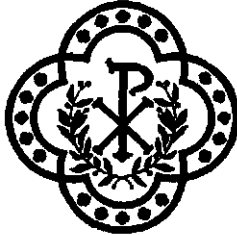
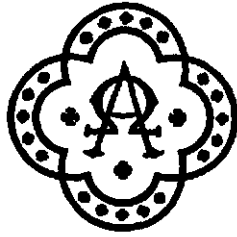
«Ε, ελάτε εδώ!» φώναξε και τα δυο κορίτσια πλησίασαν.

«Τώρα πρέπει να μαντέψουμε το νόημα αυτών εδώ των συμβόλων;» ρώτησε η Μπεθ την Κάρολ.

«Όχι, δεν πρόκειται γι' αυτό, αν και, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, υπάρχει ένα σύμβολο ανάμεσα στα τέσσερα που βλέπετε στον κεντρικό διάδρομο το οποίο δεν αποτελούσε μέρος του αρχικού δαπέδου του ναού».

Ο Νίκολας και η Μπεθ παρατήρησαν με προσοχή τα σύμβολα.





Στα τρία υπήρχαν γράμματα με άνθινα στολίδια, ενώ στο άλλο υπήρχε ένα κλήμα με ένα τσαμπί στο κέντρο του. Η λύση δεν έμοιαζε δύσκολη.

«Θα στοιχημάτιζα ότι είναι αυτό εκεί με τα σταφύλια», είπε ο Νίκολας.

«Συμφωνώ με τον ΝΚ», είπε χωρίς να διστάσει η Μπεθ.

«Σωστά. Αυτό το ψηφιδωτό αντικατέστησε ένα άλλο που αποσύρθηκε από τον καθεδρικό μόλις ανακαλύφθηκε η αληθινή του σημασία. Ο ναός κατασκευάστηκε το 19ο αιώνα από τον αρχιεπίσκοπο Τζον Χιουζ, που ήθελε να ανεγείρει στην πόλη μια εκκλησία εμπνευσμένη από τους μεγάλους γοτθικούς καθεδρικούς της Γαλλίας. Εκείνη την εποχή, τα εδάφη όπου οικοδομήθηκε ήταν ακόμα ακα-

τοίκητα και βρίσκονταν πολύ μακριά από το κέντρο της πόλης, όπου ζούσαν οι κάτοικοι του παλιού Μανχάταν, οπότε οι Νεοϋορκέζοι θεώρησαν καθαρή τρέλα του αρχιεπισκόπου το να ξεκινήσει ένα έργο τέτοιας έκτασης σε μια τοποθεσία τόσο απομονωμένη. Οι ιστορικοί βεβαιώνουν ότι έκανε τριάντα χρόνια να ολοκληρωθεί, καθώς η κατασκευή του διακόπηκε κατά τη διάρκεια του πολέμου μεταξύ Βορείων και Νοτίων...»

«Και τι λέει ο κρυφός θρύλος;» ρώτησε ανυπόμονα ο Νίκολας.

«Ο κρυφός θρύλος, δίχως να αρνείται τα γεγονότα, λέει πως, μετά τον ερχομό της Ουσίας του Μυστηρίου και του Αγάλματος της Ελευθερίας, έφτασαν επίσης από την Ευρώπη μερικά μέλη μιας μυστικής εταιρείας ονόματι Kot, που ακολουθούσαν τα ίχνη της Ουσίας για να την οικειοποιηθούν».

«Κόι;» ρώτησε η Μπεθ ανήσυχη. «Αυτή δεν είναι η λέξη που μαρκάρεται με πυρωμένο σίδηρο στα χέρια των δολοφονημένων επισημόνων;»

Ο Νίκολας πάσχιζε να συνδέσει στις σκέψεις του το νόημα εκείνης της λέξης και τη σχέση της με τον κρυμμένο θρύλο.

«Ναι, MX, ακριβώς. Εκείνη η εταιρεία σχηματίστηκε από μια ομάδα φανατικών θρησκόληπτων, που εκμεταλλεύτηκαν την οικοδόμηση του Καθεδρικού του Αγίου Πατρικίου για να δημιουργήσουν μέσα σ' αυτόν τη μυστική τους έδρα. Έκρυσαν από τον αρχιεπίσκοπο τις αληθινές προθέσεις τους και πρόσφεραν σημαντικά ποσά για να χρηματοδοτήσουν μέρος της κατασκευής του ναού. Ως αντάλλαγμα, απαίτησαν να ενταχτεί η λέξη "Κόι" πλάι στα άλλα σύμβολα που θα διακοσμούσαν το διάδρομο του κεντρικού κλίτους, υποστηρίζοντας πως μ' αυτό τον τρόπο θα διαιωνιζόταν η συμβολή τους στην οικοδόμηση του καθεδρικού. Ο αρχιεπίσκοπος αγνοούσε τότε ότι η λέξη συνοδευόταν από ένα σύμβολο δύο φιδιών, το νόημα του οποίου ήταν πολύ διαφορετικό απ' ό,τι νόμιζε. Μετά από αρκετό καιρό, όταν ο αρχιεπίσκοπος Χιουζ και τα μέλη της μυστικής εταιρείας Kot είχαν πια πεθάνει, οι διάδοχοι τους συνέχισαν να πραγματοποιούν μερικές σποραδικές συναντήσεις στο ναό. Όσπου, το 1949, ένα μέλος της μυστικής εταιρείας τους πρόδωσε και μίλησε στον τότε επίσκοπο. Όταν του εξήγησε το αληθινό νόημα της λέξης "Kot" και των δύο φιδιών, ο επίσκοπος έδωσε αμέσως από τον καθεδρικό τα μέλη της μυστικής εταιρείας και πρόσταξε την αντικατάσταση του ψηφιδωτού με τα γράμματα K, O, T και το σύμβολο των

φιδιών από εκείνο με το κλήμα και τα σταφύλια που βλέπετε τώρα. Λίγες μέρες αργότερα, ένας άντρας που λεγόταν πως ήταν ο μέγας διδάσκαλος του μυστικού τάγματος αυτοκτόνησε στο μέγαρο του στο Γκρίνουιτς Βίλατζ, κόβοντας το κεφάλι του με μια γκιλοτίνα».

«Τι φρικτό!» φώναξε η Μπεθ τρομαγμένη.

«Τέλος πάντων, δεν είναι παρά ένας θρύλος», είπε ο Νίκολας δύσπιστα.

«Μα δεν το αντιλαμβάνεσαι, ΝΚ; Εκείνη η μυστική εταιρεία είναι η ίδια που ψάχνει τώρα την Ουσία του Μυστηρίου και δολοφονήσει τους επιστήμονες! Το FBI θα έπρεπε να μάθει αυτή την ιστορία».

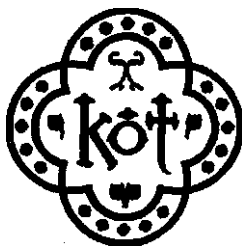
«Και ποιος μας βεβαιώνει ότι το FBI δεν την ξέρει;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Πάντως κανείς δε γνωρίζει τα σημερινά μέλη της μυστικής εταιρείας, ούτε το πού έχει το ναό της για να λατρεύει το διάβολο», είπε η Κάρολ.

«Λατρεύουν το διάβολο; Αυτό δε μας το είχες πει ως τώρα».

«Επειδή ως τώρα δεν είχε φτάσει η στιγμή να σας δείξω το σύμβολο που αντικαταστάθηκε σ' αυτή την εκκλησία. Αν γράψετε τη λέξη "Kot" στα σημειωματάριά σας, θα μπορέσετε να το δείτε».

Έκαναν αυτό που τους υπέδειξε η Κάρολ και στις οθόνες τους εμφανίστηκε η λέξη «Kot» και το σύμβολο των φιδιών έτσι όπως ήταν στο ψηφιδωτό που αποσύρθηκε από τον Καθεδρικό του Αγίου Πατρικίου, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο.



«Αν αναποδογυρίσετε την εικόνα, θα διαπιστώσετε πως το σύμβολο των φιδιών μεταμορφώνεται σε κεφάλι τράγου, που συμβολίζει το διάβολο. Γι' αυτό την απέσυραν από το δάπεδο της εκκλησίας, όταν πήραν είδηση την αληθινή της σημασία».

Η Μπεθ δεν αισθανόταν άνετα με όσα έβλεπε. Της φαίνονταν όλα κάπως διαβολικά.

«Δεν ξέρω, Κάρολ, όλη αυτή η υπόθεση παραείναι επικίνδυνη. Γιατί να μην αναφέρουμε στο FBI τον κρυφό θρύλο που οδηγεί στην Ουσία του Μυστηρίου;»

«Με το να τους διηγηθείς τον κρυφό θρύλο δεν τους βοηθάς σε τίποτα, ΜΧ. Δε θα καταλάβουν. Κανένας δε θα τον καταλάβει. Θα θεωρήσουν πως πρόκειται μονάχα γι' αυτό, για έναν ανόητο θρύλο. Η Ουσία του Μυστηρίου δεν είναι τίποτα χωρίς εσάς. Για τους υπόλοιπους δε θα έπαυε να αποτελεί ένα απλό αντικείμενο δίχως καμία χρησιμότητα».

Ο Νίκολας είχε προχωρήσει μερικά μέτρα πιο πέρα.

«Εδώ υπάρχει μια άλλη τάβλα, με ένα καινούριο σύμβολο», είπε και η φωνή του αντήχησε μέσα στο ναό.

Αμέσως τα δυο κορίτσια τον πλησίασαν. Η τάβλα βρισκόταν εκεί, μπροστά στα μάτια τους.



«Είναι διαφορετικό από τα άλλα», είπε η Μπεθ.

«Θα το φυλάξω εγώ».

Η τάβλα μπήκε στο εικονικό σακίδιο του Νίκολας.

«Νομίζω πως εδώ δεν έχουμε να κάνουμε πια τίποτα. Ποιο είναι το επόμενο αίνιγμα, Κάρολ;»

«Περιέχει τη λέξη "πέτρα" και λέει τα εξής:

Ψηλοί είναι οι από πέτρα γίγαντες
που πίσω από το μυθικό Άτλαντα υψώνονται,
και, στους κήπους του, δύο ατρόμητοι νέοι
που την ίδια σας την εικόνα αντικατοπτρίζουν».

«Ο Άτλαντας είναι εκεί απέναντι, μπροστά στο Ροκφέλερ Σέντερ!» αναφώνησε ο Νίκολας.

«Άρα εκεί οφείλουμε να αναζητήσουμε τη δική μας εικόνα», είπε η Μπεθ.

Αλλά έξω τους περίμεναν ήδη κάποιοι άλλοι.

Η μονομαχία των ψιδιών

12

Η είδηση ότι ο Άλντους Φόουλερ είχε μπει στο Κέντρο Γκρόσλινγκ κρυμμένος στο πορτμπαγκάζ ενός καμουφλισμένου αυτοκινήτου του FBI αιφνιδίασε τον Γουόλτερ Στακ την ώρα που κουβέντιαζε με τη Σούζαν και την ομάδα των συνεργατών της στα στούντιο του NBC. Ετοίμαζαν τη συνέντευξη που θα της έδινε στην επόμενη εκπομπή, σε μια αίθουσα συναντήσεων διακοσμημένη με μεγάλες ασπρόμαυρες φωτογραφίες από την ιστορία της τηλεόρασης, όταν χτύπησε το κινητό του. Ο Στακ κοίταξε την οθόνη του τηλεφώνου και είδε ότι τον καλούσε ο Μπένσον.

«Θα πρέπει να με συγχωρήσετε για ένα λεπτό», είπε και βγήκε στο διάδρομο.

Ο Μπένσον ακουγόταν πολύ αναστατωμένος.

«Φοβάμαι πως έχουμε ένα σοβαρό πρόβλημα, κύριε Στακ. Ο Άλντους Φόουλερ μπήκε στο Κέντρο Γκρόσλινγκ κρυμμένος στο πορτμπαγκάζ ενός αυτοκινήτου του FBI που οδηγούσε μια νεαρή υπότροφος του κέντρου ονόματι Κορίνα Φρεντιάνι».

«Τι νομίζεις ότι μπορεί να συμβαίνει;»

«Δεν ξέρω, πιθανόν όμως να έμαθαν κάτι για την κρύπτη της Χαρτ. Πήγαν κατευθείαν στο ζωοτροφείο».

Ο Στακ χαμήλωσε τη φωνή του ώσπου την έκανε σχεδόν να μην ακούγεται.

«Κανένας, εκτός από το διευθυντή Μπράνα, δεν ξέρει τίποτα για εκείνο το κρυφό εργαστήριο. Ο Φόουλερ δε θα μπορούσε να ανακα-

λύγει την ύπαρξή του, εκτός κι αν ο Μπράνα δεν κράτησε κλειστό το στόμα του».

«Σας το είπα ήδη σε κάποια ευκαιρία, μετά το θάνατο της Χαρτ, ότι ο Μπράνα δεν είναι άνθρωπος εμπιστοσύνης. Έπρεπε να τον είχατε βγάλει από τη μέση εδώ και πολύ καιρό, κύριε Στακ».

Για πρώτη φορά ο Στακ φαινόταν πραγματικά ανήσυχος.

«Πιθανόν να το παρατραβάμε με τις εικασίες μας, Μπένσον. Στο μεταξύ, βεβαιώσου πως, αν ο ντετέκτιβ και η υπότροφος του μπουν στην κρύπτη, δε θα ξαναβγούν ζωντανοί».

Όταν επέστρεψε στην αίθουσα συναντήσεων, ο Στακ ήταν χλωμός και σκεπτικός.

«Συμβαίνει κάτι, Γουόλτερ;» τον ρώτησε η Σούζαν, που κάθισε πλάι του.

«Όχι, τίποτα. Απλώς μ' έπιασε πάλι μια τρομερή ημικρανία».

«Τα ιέραια ιου νου»

13

Πίσω από την πόρτα του προσωπικού υπηρεσίας του ζωοτροφείου ανοιγόταν ένας διάδρομος που οδηγούσε σε μια αίθουσα με πολλές ακόμα πόρτες, εφοδιασμένες με μια ηλεκτρονική κλειδαριά. Η Κορίνα πέρασε την κάρτα αναγνώρισης από τη σχισμή του συστήματος ελέγχου μιας πόρτας και εκείνη άνοιξε αυτόματα.

«Έλα, θα κατεβούμε στο υπόγειο από αυτή τη σκάλα. Οδηγεί κατευθείαν στην αίθουσα των πρωτευόντων».

«Πού βγάζουν οι άλλες πόρτες;»

«Σε άλλα τμήματα του ζωοτροφείου. Η δεξιά οδηγεί στις αίθουσες τρωκτικών και μικρότερων ζώων. Η αριστερή στα μεγάλα θηλαστικά: σκύλους, χοίρους, πρόβατα, γάτες... Τα πρωτευόντα έχουν δική τους αίθουσα, καλύτερα οργανωμένη από τις άλλες».

«Ένα προνόμιο για το πιο κοντινό στον άνθρωπο είδος;» τη ρώτησε.

«Θα εκπλαγείς από το πόσο πολύ μας μοιάζουν».

Μια άλλη πόρτα με ηλεκτρονική κλειδαριά τους έφραζε τη διέλευση στο τέλος του υπογείου.

«Έχω την αίσθηση ότι μπαίνω σε μια φυλακή υψηλής ασφαλείας», είπε ο Άλντους, για να σπάσει τη σιωπή.

«Τα κάγκελα ασφαλείας είναι κι εδώ επίσης απαραίτητα. Αν οι πίθηκοι μπορούσαν, θα δραπετεύαν από τα κλουβιά τους με την πρώτη ευκαιρία. Ούτε σ' εκείνους αρέσει αυτό το μέρος».

Μερικές λάμπες ρυθμιζόμενου φωτισμού εκτείνονταν στο ταβάνι της αίθουσας αφήνοντας διαστήματα σκιάς κοντά στα κλουβιά, για να μην ενοχλούνται οι χιμπαντζήδες. Αλλά μόλις η Κορίνα άνοιξε την πόρτα με την κάρτα της, οι πίθηκοι άρχισαν να αναστατώνονται. Πιθανόν, σκέφτηκε ο Άλντους, να φοβούνται μήπως κάποιος μπήκε για να τους υποβάλει ξανά σε μια ακατανόητη τιμωρία, διαταράσσοντας τις ώρες του ύπνου τους.

«Θα πλησιάσω μόνη μου τα κλουβιά για να τους καλμάρω. Κατόπιν μπορείς να έρθεις κι εσύ», τον συμβούλεψε η Κορίνα.

Προχώρησε στο διάδρομο νιώθοντας την ανήσυχη ματιά των χιμπαντζήδων κι από τις δύο πλευρές της στοάς. Ωστόσο, για πολλούς ανάμεσά τους η μυρωδιά και η καθησυχαστική φωνή της Κορίνα δεν ήταν άγνωστες. Ήταν πάντα καλή μαζί τους και τα πειράματά της ήταν κάτι διασκεδαστικό, που δεν τους προξενούσε κανένα κακό.

Τα κλουβιά ήταν ευρύχωρα, αν και ανέδιδαν μια έντονη μπόχα από πριονίδι ανακατωμένο με περιττώματα και απολυμαντικό. Όλα είχαν θωράκιση από χοντρά μεταλλικά κάγκελα και διέθεταν μια ηλεκτρονική κλειδαριά, καθώς κι ένα χειροκίνητο σύρτη ασφαλείας στην πόρτα.

Τα γρυλίσματα των χιμπαντζήδων ελαττώνονταν όσο η Κορίνα πλησίαζε τα κλουβιά τους και τους ηρεμούσε, μιλώντας τους γλυκά και χαμηλόφωνα. Μάλιστα, όσοι χρησιμοποιούσε στα πειράματά της πλησίαζαν στα κάγκελα για να τους χαϊδέψει, όπως όταν μελετούσε τις αντιδράσεις των νευρώνων τους την ώρα που ζωγράφιζαν με διάφορα χρώματα, έπαιζαν κάποιο μουσικό όργανο, μάθαιναν να χρησιμοποιούν κάποιο εργαλείο ή άκουγαν κλασική μουσική. Αλλά η αγαπημένη της Κορίνα ήταν μια θηλυκιά ονόματι Κανίκα, με την οποία πειραματιζόταν μελετώντας τις περιοχές του εγκεφάλου της που ενεργοποιούνταν όταν προσπαθούσε να προφέρει ήχους παρόμοιους με τις λέξεις. Η Κανίκα ήταν μια χιμπαντζίνα τόσο τρυφερή και έξυπνη, που μόλις είδε την Κορίνα χαμογέλασε δείχνοντας τα

δόντια της και τέντωσε το χέρι της για να της το σφίξει, όπως της είχε μάθει να κάνει όταν εκτελούσε με επιτυχία τις δοκιμασίες στις οποίες την υπέβαλλε. Η αντίδραση εμπιστοσύνης της Κανίκα και τα λόγια που της ψιθύριζε η Κορίνα καθησύχασαν τους υπόλοιπους χιμπαντζήδες, εκτός από έναν αρσενικό που τον αποκαλούσαν Δράκο. Τα γρυλίσματα, οι χειρονομίες, τα σάλτα και τα χτυπήματα των ποδιών του αυξάνονταν, σαν να ήθελε έτσι να εκφράσει το μίσος του για την ανθρωπότητα. Το Δράκο τον είχαν βαφτίσει έτσι εξαιτίας της αγριάδας του και του βίαιου και αδάμαστου χαρακτήρα του, και, από καιρό, τον υπέβαλλαν σε αυστηρή φαρμακευτική θεραπεία για να διαπιστωθεί το αποτέλεσμα της χορήγησης φαρμάκων. Το κλουβί του ήταν πολύ μεγαλύτερο από τα άλλα, όχι μόνο λόγω του τεράστιου αναστήματος του, αλλά για να αποφευχθεί η περαιτέρω αύξηση της επιθετικότητάς του εξαιτίας των περιορισμένων διαστάσεων του ζωτικού του χώρου. Εκείνο το κλουβί ανέκαθεν ήταν ιδιαίτερο.

«Αν δε σωπάσεις, θα αναγκαστώ να σου δώσω ένα ηρεμιστικό», του είπε η Κορίνα, πλησιάζοντας τα κάγκελα του κλουβιού του.

Το πλησίασμά της μεγάλωσε ακόμα περισσότερο την οργή του χιμπαντζή, που αρπάχτηκε από τα κάγκελα και κραύγαζε σαν να ήθελε να τα ξεριζώσει. Ο Άλντους ανησύχησε ακούγοντας τα γρυλίσματα και έτρεξε προς τα εκεί. Όλοι οι πίθηκοι ερεθίστηκαν μόλις τον είδαν και προκλήθηκε ένα αληθινό πανδαιμόνιο.

«Πρέπει να τους κάνεις να σωπάσουν, Κορίνα, πριν έρθει ο νυχτοφύλακας».

«Η καμπίνα του φύλακα έχει ηχομόνωση και άλλωστε δε θα τον παραξενέψει αυτό το πανδαιμόνιο, έχει συνηθίσει να τους ακούει να ουρλιάζουν μέρα και νύχτα. Αλλά θα κάνω ό,τι μπορώ για να καλμάρω αυτόν εδώ. Αν σωπάσει, θα σωπάσουν κι οι υπόλοιποι», είπε η Κορίνα, πηγαίνοντας προς ένα μικρό φαρμακείο πρώτων βοηθειών, κρεμασμένο στον τοίχο δίπλα στο κλουβί του Δράκου.

Πήρε ένα πιστολάκι πεπιεσμένου αέρα, το γέμισε με μια μεταλλική αμπούλα που είχε σχήμα βέλους και επέστρεψε στο κλουβί.

«Αυτό θα τον αποκοιμίσει για λίγο», είπε σημαδεύοντας το χιμπαντζή.

Το βέλος με το ηρεμιστικό καρφώθηκε στο μπουτί του Δράκου. Ούτε που ταράχτηκε όταν αισθάνθηκε το τσίμπημα της βελόνας. Αλλά σε μερικά δευτερόλεπτα σταμάτησε τις φωνές, τα χέρια του άφησαν τα κάγκελα, τα μάτια του θόλωσαν και σωριάστηκε καταγής.

Σιγά σιγά, όλοι οι υπόλοιποι χιμπαντζήδες έκοψαν τα σάλτα και τα γρυλίσματα, ώσπου η γαλήνη βασίλεψε και πάλι στα κλουβιά.

«Ωραία. Από πού αρχίζουμε;» ρώτησε η Κορίνα, βάζοντας το πιστόλι ξανά στο φαρμακείο.

«Αν έπρεπε να διαλέξεις, σε ποιο από τα κλουβιά θα έκρυβες τη μυστική είσοδο μιας κρύπτης;» αντιρώτησε ο ντετέκτιβ.

«Στο κλουβί με τους πιο επιθετικούς και βίαιους χιμπαντζήδες. Θα φρουρούσαν την είσοδο της κρύπτης καλύτερα από κάθε άλλο φύλακα», του αποκρίθηκε.

«Όποτε θα πρέπει ν' ανοίξεις αυτό το κιγκλίδωμα, πριν ο πίθηκος ξυπνήσει».

Η ηλεκτρονική κάρτα της Κορίνα πέρασε από τη σχισμή και ξεκλείδωσε την πόρτα.

«Δεν ξέρω ακόμα γιατί τα κάνω όλα αυτά», είπε τραβώντας το χειροκίνητο σύρτη ασφαλείας της εισόδου. Ήξερε πως, αν κάποιος ήθελε, θα μπορούσε να μάθει ποιος είχε ανοίξει εκείνο το κλουβί, ποια ημέρα και ώρα ακριβώς, επειδή ο σκοπός της ηλεκτρονικής κάρτας δεν ήταν άλλος από την καταγραφή όλων των δοκιμασιών στις οποίες υποβάλλονταν τα ζώα κατά τα επιστημονικά πειράματα.

«Τα κάνεις, και αυτό έχει σημασία».

Ο Άλντους μπήκε στο κλουβί κοιτάζοντας λοξά τον κοιμισμένο χιμπαντζή. Ήταν ξαπλωμένος στο πλευρό, με το κεφάλι γερμένο και τη γλώσσα έξω. Κάτι τεράστια και απειλητικά δόντια εξείχαν από το ανοιχτό του στόμα.

Στο βάθος του κλουβιού, ο τοίχος ήταν καλυμμένος από ένα μεγάλο φύλλο αλουμινίου. Ο ντετέκτιβ αναζήτησε πάνω του κάποια προεξοχή που θα του χρησίμευε για να τον ανοίξει, αλλά δεν βρήκε τίποτα. Ήταν τελείως λείος και δεν είχε κανενός είδους ένωση ή συρραφή.

«Εδώ δεν υπάρχει τίποτα που να επιτρέπει το άνοιγμα του τοίχου».

«Πιθανόν το σύστημα που ανοίγει την κρύπτη να βρίσκεται αλλού», υπέθεσε η Κορίνα, που στεκόταν έξω από το κλουβί παρακολουθώντας την αργή ανάσα του ζώου. Διέθεταν ακόμα μερικά λεπτά πριν ξυπνήσει ο Δράκος.

Ο Άλντους έβγαλε ένα μικρό φακό από την τσέπη του και έστρεψε τη δέσμη του σε κάθε γωνιά του κλουβιού. Μετά ύψωσε το βλέμμα στο ταβάνι. Η δέσμη φωτός προχωρούσε αργά, σαρώνοντας

όλη την επιφάνεια, όπως ο φάρος σαρώνει τους βράχους μιας απόκρημνης ακτής. Τότε κάτι τράβηξε την προσοχή του πάνω από τα κιγκλιδώματα. Ήταν σαν μια μικρή τρύπα στην ένωση της στέγης και του τοίχου όπου είχαν στερεωθεί τα κάγκελα.

«Χρειάζομαι τη βοήθειά σου, για να κοιτάξεις κάτι εκεί πάνω», είπε σημαδεύοντας την τρύπα με το φακό.

Από τη θέση όπου στεκόταν, η Κορίνα δεν καταλάβαινε για τι πράγμα της μιλούσε. Μπήκε στο κλουβί και κοίταξε το σημείο όπου έριχνε ο Άλντους το φως.

«Δώσε μου το φακό, αν με σηκώσεις θα μπορέσω να δω τι υπάρχει εκεί μέσα. Δεν είναι πολύ ψηλά».

Ο Άλντους έπλεξε τα χέρια του σχηματίζοντας έναν αναβολέα. Η Κορίνα έβαλε το δεξί της πόδι πάνω τους και ο Άλντους τη σήκωσε ψηλά.

«Νομίζω ότι κάτι βρήκαμε. Μοιάζει με ένα κόκκινο μπουτόν».

«Πάτησέ το, έλα, πάτησέ το!»

Ένα σύρσιμο άρχισε να ακούγεται κάτω από τον αλουμινένιο τοίχο του κλουβιού.

«Ανοίγει, Άλντους! Είχα δίκιο, είχα δίκιο!» αναφώνησε η Κορίνα.

Μόλις ανοίχτηκε μια χαραμάδα, ο ντετέκτιβ έχωσε το φακό και κοίταξε στο εσωτερικό. Το φως πέρασε πάνω από μερικά αντικείμενα που δεν μπορούσε να τα αναγνωρίσει. Περίμενε να μεγαλώσει περισσότερο το άνοιγμα και μπήκε στην κρύπτη. Η Κορίνα τον ακολούθησε. Μέσα ήταν ολοσκότεινα. Ωστόσο, η μικρή δέσμη φωτός του φακού τούς επέτρεψε να δουν διάφορα χειρουργικά κρεβάτια, μεγάλους προβολείς, ντουλάπες με χειρουργικά εργαλεία, τραπέζια με υλικά εργαστηρίου, συσκευές αναισθησίας, ντουλαπάκια με φάρμακα, κρεμάστρες με ιατρικές φόρμες και μπλούζες. Όλα φαίνονταν καθαρά και φροντισμένα, σαν να επρόκειτο για ένα χειρουργείο σε λειτουργία. Στο βάθος υπήρχε ένα γραφείο με μια λάμπα με πράσινο γυαλί. Άφθονα έγγραφα ήταν αφημένα πάνω του. Στο πλάι, μερικά ράφια με πληθώρα επιστημονικών και ιατρικών βιβλίων κάλυπταν τον τοίχο. Ο Άλντους πέρασε το φως του φακού πάνω από το τραπέζι. Ένα χοντρό ντοσιέ έμοιαζε να περιέχει ένα φάκελο.

«Τι μπορεί να είναι αυτό εδώ;»

Η Κορίνα το άνοιξε και φυλλομέτρησε το περιεχόμενο του.

«Νομίζω ότι είναι επιστημονικές εκθέσεις για κάποια πειράματα της Χαρτ», απάντησε, αφού έριξε μια ματιά.

«Θα το πάρουμε. Για να δούμε τι άλλο υπάρχει εδώ...» είπε ο Άλντους, ανακατεύοντας τα υπόλοιπα έγγραφα.

«Δεν έχουμε πολύ χρόνο, Άλντους. Ο χιμπαντζής θα ξυπνήσει όπου να 'ναι. Του χορήγησα μόνο μία δόση και η επίδραση του φαρμάκου παύει σε δέκα περίπου λεπτά».

«Μια στιγμήούλα μόνο, θέλω να πάρω μια χοντρική, έστω, ιδέα αυτού του χώρου».

Μια πόρτα επέτρεπε την πρόσβαση σε μια μεγάλη αίθουσα-ψυγείο, σαν εκείνες που είχε δει ο αστυνομικός στα νεκροτομεία. Άνοιξε ένα από τα μεταλλικά διαμερίσματα και το ξανάκλεισε ενστικτωδώς, έντρομος από αυτό που είδε. Μέσα υπήρχε ένας νεκρός, με το κρανίο ανοιγμένο και άδειο.

Ο κρυφός θρύλος

13

Έξω από τον εικονικό καθεδρικό ναό του Αγίου Πατρικίου, δύο νεαροί ιππότες ντυμένοι στα μαύρα τους περίμεναν με τα ξίφη τους σε θέση μάχης. Η Κάρολ τους είδε πρώτη και αμέσως κατάλαβε ποιοι ήταν.

«Οι παρείσακτοι μας πρόφτασαν!» φώναξε.

Η Μπεθ και ο Νίκολας σκέφτηκαν ότι η Κάρολ αστειευόταν, αλλά μόλις άκουσαν τη φωνή του ενός, τράβηξαν τα ξίφη τους και πήραν αμυντική στάση.

«Θα σας είχαμε φτάσει εδώ και πολύ καιρό, εάν αυτή ήταν η διαταγή», είπε εκείνος που φαινόταν ο πιο θρασύς.

«Ποιος σας διέταξε να έρθετε ως εδώ και τι θέλετε από εμάς;» ρώτησε η Κάρολ, αναλαμβάνοντας το διάλογο με τους νεοφερμένους. Ήξερε πως ήταν οι χάκερ που είχαν επιχειρήσει να μπουν στο σύστημα του παιχνιδιού των άπειρων αιγιμάτων και, εκείνη τη στιγμή, παρ' όλο που αγνοούσε το πώς, δεν αμφέβαλλε ότι οι παρεί-

σακτοι το είχαν κατορθώσει. Όσο για τον Νικόλας και την Μπεθ, τα είχαν τόσο χαμένα ώστε δεν ήξεραν τι να κάνουν.

«Εσύ είσαι η Κάρολ Ράμσεϊ, σωστά; Συγχαρητήρια, έκανες σπουδαία δουλειά. Σχεδόν είχες καταφέρει να μας εμποδίσεις να παρακολουθήσουμε το παιχνίδι σας, αλλά, όπως βλέπεις, δεν ήταν παρά θέμα χρόνου το να ξεγελάσουμε τους μηχανισμούς ασφαλείας που έφτιαξες».

«Τώρα εμείς θα είμαστε που θα σας λέμε τι πρέπει να κάνετε», είπε ο άλλος. «Θα γίνει πιο διασκεδαστικό το παιχνίδι».

Η Μπεθ προχώρησε μερικά βήματα.

«Δεν ξέρουμε ποιοι είστε ούτε ποιες είναι οι προθέσεις σας, αλλά πριν αποφασίσουμε τι θα κάνουμε και τι δε θα κάνουμε σε τούτο το παιχνίδι, θα πρέπει να μας πάρετε τα ξίφη και σας βεβαιώνω πως ξέρουμε να αγωνιζόμαστε», δήλωσε θαρρετά.

«Για κοίτα να δεις! Όστε η ΜΧ αισθάνεται πολύ σίγουρη για τον εαυτό της με το ιπποτικό ξίφος στα χέρια της».

«Μου φαίνεται ότι θα πρέπει να της κόψουμε τον ηρωικό τσαμπουκά της», είπε ο άλλος γελώντας.

«Γιατί δε φεύγετε και να μας αφήσετε ήσυχους;» φώναξε ο Νικόλας, παίρνοντας θέση δίπλα στην Μπεθ.

Η Κάρολ στεκόταν πίσω τους, σαν να είχε παραλύσει. Αλλά ο Νικόλας και η Μπεθ δεν το πήραν καν είδηση.

«Α, ναι, και βέβαια, ΝΚ! Εννοείται ότι θα σας αφήσουμε ήσυχους, μόλις μας δώσετε αυτό που θέλουμε. Δεν είναι αλήθεια, Ντένις;»

«Ναι, εμείς πάντα κρατάμε το λόγο μας. Δώστε μας το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων* και θα σας αφήσουμε να συνεχίσετε αυτό το ανόητο παιχνίδι».

«Το βιβλίο μάς ανήκει. Εμείς το βρήκαμε».

«Κάνεις λάθος, ΜΧ. Αυτό το χειρόγραφο ανήκει σε κάποιον πολύ ισχυρό, που θέλει να αποκτήσει ξανά αυτό που του πήρατε με τους γρίφους και τα αινίγματά σας».

«Και τι θα γίνει αν αρνηθούμε να σας το παραδώσουμε;» ρώτησε η Μπεθ, πασχίζοντας να κερδίσει χρόνο.

«Τότε θα πρέπει να ξεκάνουμε την εικονική ζωή σας σ' αυτό το παιχνίδι», είπε ο Ντένις.

«Δε μας απομένει άλλη λύση από το να τους αντιμετωπίσουμε», είπε επιτέλους η Κάρολ.

«Σύμφωνοι, Κάρολ. Κι ελπίζω να ξαναβρεθούμε...» είπε ο Νικόλας.

«Δε θα χαθούμε, Κάρολ, μην ανησυχείς για μας», πρόσθεσε η Μπεθ, πεπεισμένη πως θα νικούσαν τους εχθρούς τους.

«Ας τελειώσουμε τη δουλειά μας, Φάιμπερ. Εγώ θα ασχοληθώ με την πιτσιρίκα, αυτή είναι που έχει το ξίφος του ιππότη».

«Σύμφωνοι, Ντένις, αλλά ας τελειώνουμε πια. Τα βαριέμαι αυτά τα παιδικά παιχνίδια».

Οι ιππότες με τα μαύρα ρίχτηκαν εναντίον των εικονικών προσώπων του Νίκολας και της Μπεθ με τη λύσσα Ρωμαίων μονομάχων. Τα χτυπήματά τους ήταν αποφασιστικά και γρήγορα, ενώ τα παιδιά το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να τα αποφεύγουν και να τα αποκρούουν. Τα χέρια τους κουνιούνταν στο τζόιστικ επιδέξια, αλλά οι παρείσακτοι χειρίζονταν τα ξίφη τους σαν γνήσιοι μεσαιωνικοί ιππότες. Χωρίς αμφιβολία γνώριζαν περίφημα τα κόλπα του παιχνιδιού και με κάθε χτύπημα των σπαθιών τους αφαιρούσαν λίγη από τη ζωή των εικονικών προσώπων των δύο παιδιών. Κυρίως του Νίκολας, επειδή το ξίφος του δεν είχε τη δύναμη εκείνου με το οποίο αγωνιζόταν η Μπεθ.

«Χρησιμοποίησε τα πλήκτρα ελέγχου Δ και Α για να προσδώσεις μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα στα πλήγματά σου, ΝΚ».

Η συμβουλή της Μπεθ εμπόδισε τον αντίπαλο του να τον αποτελειώσει σε ελάχιστα λεπτά, αλλά ο Νίκολας άρχισε να εξαντλείται. Η μείωση του επιπέδου ζωής του ήταν ανησυχητική και δεν έβρισκε με τι τρόπο θα σταματούσε τη συνεχή κατρακύλα του.

«Δεν μπορώ να τον νικήσω, ΜΧ, έχω εξαντληθεί!» φώναξε ο Νίκολας.

«Κράτα γερά, ΝΚ! Δεν μπορούμε να τους αφήσουμε να μας πάρουν το χειρόγραφο», είπε η Μπεθ, ενώ στρίμωχνε τον αντίπαλο της μπροστά στην πύλη του καθεδρικού.

«Λυπάμαι, ΜΧ, το επίπεδο ζωής μου τελειώνει. Μακάρι εσύ να κατορθώσεις να προχωρήσεις», ψέλλισε ο Νίκολας.

Ο Ντένις άφησε έναν καγχασμό που αντήχησε μέσα στη λεωφόρο.

«Περνίεσαι για πολύ θαρραλέα, έτσι δεν είναι, ΜΧ;» είπε, αποφεύγοντας ένα θανάσιμο χτύπημα της Μπεθ.

«Όσο χρειάζεται για να ξεκάνω εσένα και το φίλο σου».

«Αυτό το ξίφος δε θα σε βοηθήσει εναντίον μας. Εμείς δεν ανήκουμε στο παιχνίδι. Είμαστε...»

Όμως, κάτι συνέβη, κάτι που εξαφάνισε από τις οθόνες τους τα

εικονικά σώματα των δύο μαυροντυμένων ιπποτών, σαν να είχαν εξατμιστεί.

Ο Νίκολας κατέρρευσε, εξαντλημένος, μπροστά στα σκαλιά του καθεδρικού.

«Τι συνέβη;» ρώτησε.

«Δεν ξέρω, ΝΚ. Λες και τους κατάπιε η γη».

«Μας κάνουν πλάκα, ΜΧ. Θα επιστρέψουν κάποια στιγμή και θα μας ξεπαστρέψουν. Αυτή τη φορά είμαστε χαμένοι, το ξέρω».

«Όχι, ΝΚ. Δεν πρόκειται να επιστρέψουν», είπε η Κάρολ, ανακτώντας τη φωνή και την κίνησή της.

Αλλά ο Νίκολας είχε χάσει την εμπιστοσύνη του στην Κάρολ.

«Γιατί δε μας βοήθησες, Κάρολ; Είπες ότι θα το έκανες μόλις χρειαζόταν», ρώτησε, ανήμπορος να κρύψει το θυμό του. Ήταν μισοπεθαμένος και ένιωθε ταπεινωμένος από τους χάκερ που είχαν μπει στο παιχνίδι.

«Δεν τους αντιμετώπισα με το ξίφος μου, επειδή δε θα χρησίμευε σε τίποτα».

«Τι εννοείς;» τη ρώτησε η Μπεθ, μόλις ξαναβρήκε την ανάσα της.

«Οι μαύροι ιππότες ήταν ανίκητοι, θα μας ξέκαναν όλους μας και δεν είχαμε δυνατότητα να τους εμποδίσουμε. Όχι μόνο είχαν παρέμβει στον προγραμματισμό του εικονικού παιχνιδιού για να μπουν, αλλά είχαν σχεδιάσει τις εικονικές τους φιγούρες έτσι ώστε να μη φοβούνται για το επίπεδο ζωής τους».

«Εννοείς ότι μπορούσαν να ξιφομαχούν όσο ήθελαν;»

«Τα χτυπήματα των σπαθιών σας δεν τους έκαναν κανένα κακό. Ούτε το δικό μου θα τους πλήγωνε. Γι' αυτό έπρεπε να τους αντιμετωπίσω με τα δικά τους όπλα. Ενώ εσείς ξιφομαχούσατε, εγώ πάλευα να επιδιορθώσω τους μηχανισμούς ασφαλείας του συστήματος, προτού τα επίπεδα ζωής σας εξαντληθούν».

«Άλλαξες τους κωδικούς προστασίας;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Όχι ακριβώς. Το σύστημα διαθέτει ένα έξυπνο πρόγραμμα που διορθώνει αυτόματα κάθε λάθος ή εξωτερική επίθεση, αλλά χρειαζόταν να το ενημερώσω για την είσοδο των χάκερ».

«Και πώς το έκανες; Δεν το κούνησες από την είσοδο της εκκλησίας», επέμεινε ο Νίκολας.

«Λυπάμαι, ΝΚ, αλλά υπάρχουν ερωτήσεις που δεν μπορώ να σου απαντήσω. Δεν είμαι προγραμματισμένη γι' αυτό».

«Κι εγώ που θεωρούσα πως τελικά θα νικούσα τους παρείσακτους με το ξίφος του ιππότη του Μανχάταν!» είπε με παράπονο η Μπεθ.

«Μα αγωνίστηκες όπως θα αγωνιζόταν εκείνος, ΜΧ», είπε ο Νίκολας.

«Ευχαριστώ, ΝΚ, όμως κι εσύ πάλεψες σκληρά».

«Αν είστε έτοιμοι, πρέπει να συνεχίσουμε, μας απομένει ακόμα μακρύς δρόμος».

«Εγώ είμαι έτοιμη», δήλωσε η Μπεθ.

«Τότε ας περάσουμε απέναντι. Το μνημείο του Άτλαντα είναι από την άλλη πλευρά και, πίσω του, βρίσκονται οι ψηλοί από πέτρα γίγαντες του Ροκφέλερ Σέντερ», είπε ο Νίκολας.

Και, μόλις διέσχισαν το δρόμο, ξαναφόρεσαν τα ρούχα των υποψήφιων αστροναυτών της ΠΣΝΑ, σαν να επέστρεφαν από ένα μακρύ ταξίδι στο παρελθόν, μεταφερόμενοι από μια αόρατη διάσταση που τους επανέφερε και πάλι στον πραγματικό χρόνο.

Η μονομαχία των ιωδιών

13

Τα τηλεοπτικά στούντιο του NBC βρίσκονταν σε έναν από τους πύργους του Ροκφέλερ Σέντερ. Η Σούζαν και ο Στακ κατέβηκαν στην καφετέρια της πλατείας, χωρίς να υποπεύονται πως, εκείνη ακριβώς τη στιγμή, σε μια παράλληλη, εικονική πραγματικότητα, οι νεαροί που αναζητούσαν την Ουσία του Μυστηρίου βρίσκονταν λίγα βήματα πιο κει, μπροστά στον Άτλαντα που δέσποζε σε μια από τις εισόδους του γιγάντιου αρχιτεκτονικού συγκροτήματος. Η Σούζαν ήταν ικανοποιημένη με τα προπαρασκευαστικά της προσεχούς της συνέντευξης με τον Στακ και ολόκληρη η ομάδα του προγράμματος φάνηκε ενθουσιασμένη από τη γνωριμία του. Ακόμα δεν είχαν μάθει πως η Σούζαν ζούσε με τον καλεσμένο της μια παθιασμένη ερωτική σχέση, που την έκανε να νιώθει η πιο τυχερή γυναίκα της Γης. Ωστόσο, ο Στακ δεν φαινόταν ικανοποιημένος από τη συνάντηση. Ή-

ταν φευγάτος, ανήσυχος, χαμένος σε ένα κουβάρι σκέψεων που η Σούζαν αδυνατούσε να μαντέψει. Ο Στακ είχε μόλις πάρει το φάρμακο του κατά της ημικρανίας, μαζί με ένα κομμάτι γλυκό και έναν καφέ με γάλα, αλλά, παρ' όλα αυτά, υπήρχε κάτι στο έντονο βλέμμα του που η Σούζαν διέκρινε για πρώτη φορά: μια σκιά, ένας ζόφος που θα μπορούσε να οφείλεται μόνο σε μια βαθιά οδύνη.

«Αν θέλεις, αφήνουμε τα εισιτήρια της όπερας για άλλη φορά», του είπε πιάνοντάς του το χέρι.

Ο Στακ ήθελε να της πει πως ναι, καλύτερα να πήγαιναν μια άλλη μέρα στην όπερα, αφού τώρα είχε σημαντικότερα θέματα να σκεφτεί και να φροντίσει. Ωστόσο δεν ήθελε και να την απογοητεύσει. Από μέρες της είχε υποσχεθεί μια αξέχαστη βραδιά στο Λίνκολν Σέντερ. Εξάλλου, σκέφτηκε, ο Μπένσον τα είχε ήδη αναλάβει όλα και αν ο Άλντους εξαφανιζόταν στα σκοτεινά σπλάχνα της κρύπτης, ο ίδιος δεν θα μπορούσε να έχει καλύτερο άλλοθι από το ότι πέρασε όλο το βράδυ στην όπερα, συνοδευόμενος από την ίδια του την αδερφή.

«Τα Ιέραια Ιου νου»

14

Ο τοίχος του κλουβιού έκλεισε πριν ο Άλντους και η Κορίνα μπορέσουν να βγουν από την κρύπτη. Κανείς τους δεν είχε ακούσει το θόρυβο, όταν ο μηχανισμός ενεργοποιήθηκε ξανά. Η Κορίνα ήταν τρομοκρατημένη. Είχε την αίσθηση ότι την έθαψαν ζωντανή.

«Τι συμβαίνει, Άλντους; Πώς έκλεισε ο τοίχος;» ρώτησε με αγωνία.

«Ηρέμησε, πιθανότατα η πόρτα να διαθέτει ένα ρολόι που ενεργοποιεί το μηχανισμό κλεισίματος μόλις περάσει κάποιο διάστημα».

Όμως ο Άλντους μέσα του ήξερε πως κάτι είχε συμβεί όσο βρίσκονταν στο βάθος εκείνης της σκοτεινής αίθουσας. Κάτι που δεν είχαν προβλέψει, αλλά που όλα έδειχναν πως το είχε προκαλέσει κά-

ποιος που δεν επιθυμούσε να βγουν στο φως τα μυστικά πειράματα της Χαρτ στο Κέντρο Γκρόσλινγκ.

«Φοβάμαι... Πώς θα βγούμε από εδώ, για πες μου;» ρωτούσε η Κορίνα στα πρόθυρα του πανικού.

Ο ντετέκτιβ έβγαλε το κινητό του, αλλά δεν είχε σήμα.

«Η οθόνη του κινητού θα σου χρησιμεύσει για φακός, προσπάθησε να βρεις από κει ένα σημείο με σήμα, όσο εγώ θα ψάχνω να βρω κανένα διακόπτη που ν' ανοίγει την πόρτα. Δεν πρέπει να είναι πολύ μακριά από δω», είπε, σαρώνοντας με τη δέσμη του φακού του τον τοίχο.

«Δεν μπορώ να σαλέψω, Άλντους, είμαι πολύ τρομαγμένη...»

«Κι εγώ φοβάμαι. Πάντα με φοβίζει το σκοτάδι, γι' αυτό θέλω να βγω από τούτη την τρύπα πριν σβήσει το φως του φακού μου. Οπότε, καλό θα είναι να κάνεις ό,τι σου λέω, το τηλέφωνο είναι η μοναδική μας ευκαιρία για να βγούμε από εδώ έτσι και δε βρω τον καταραμένο το διακόπτη».

Η Κορίνα κινήθηκε μέσα στο σκοτάδι ψάχνοντας για σήμα τηλεφώνου χωρίς να απομακρύνεται πολύ από τον Άλντους. Σε κανένα σημείο, όμως, δεν έπιανε το κινητό του Άλντους, ούτε το δικό της. Τότε αισθάνθηκε μια *ελαφριά αύρα*.

«Πρόσεξε αυτό το ρεύμα αέρα, Άλντους;»

Ο ντετέκτιβ έστρεψε το φακό του και της φώτισε το πρόσωπο. Στη συνέχεια τον χαμήλωσε για να μην την τυφλώνει.

«Ναι, αισθάνθηκα σαν να κουνιόταν ο αέρας γύρω από το πρόσωπο μου», της αποκρίθηκε αναθαρρημένος. Ίσως υπήρχε και άλλη έξοδος από την κρύπτη.

Πλησίασε την Κορίνα και κούνησε το φακό πέρα δώθε στο ταβάνι. Σύντομα το ρεύμα του αέρα έγινε πολύ πιο έντονο και έφτασε στ' αυτιά τους το μακρινό βουητό ενός μοτέρ.

«Είναι οι αεραγωγοί», είπε, φωτίζοντας μία από τις σχάρες της οροφής.

Ένα κακό προαίσθημα έσφιξε την καρδιά της Κορίνα. Προχώρησε μερικά βήματα και στάθηκε κάτω από τη σχάρα. Σήκωσε το χέρι της και επιβεβαίωσε τους φόβους της.

«Αφαιρούν τον αέρα από την κρύπτη, Άλντους».

Ο ντετέκτιβ στάθηκε κάτω από μια άλλη σχάρα και διαπίστωσε πως η Κορίνα είχε δίκιο. Αντί να βγάζουν αέρα, οι σχάρες τον ρου-

φούσαν, δημιουργώντας ολόγυρά τους ένα ανοδικό ρεύμα σαν ενός ισχυρού απορροφητήρα.

«Ο αέρας κινείται προς την αντίθετη κατεύθυνση από ό,τι ήταν το κανονικό για να προμηθεύει οξυγόνο σε ένα χώρο ερμητικά κλεισμένο σαν αυτόν. Κάποιος προσπαθεί να μας σκοτώσει από ασφυξία, Άλντους! Πολύ σύντομα δε θα μπορούμε να αναπνεύσουμε! Θα πεθάνουμε μέσα σε τούτη την κρύπτη και κανένας δε θα μας βρει ποτέ!» είπε ανάμεσα σε λυγμούς.

Ο Άλντους την πλησίασε και την αγκάλιασε.

«Δε θα πεθάνουμε εδώ, με ακούς; Θα ψάξουμε για μια έξοδο όσο μας απομένει έστω και μια τελευταία ανάσα αέρα. Γι' αυτό άκουσέ με καλά και κάνε ό,τι ακριβώς σου πω, σύμφωνα!»

Η Κορίνα κατένευσε και, με την καρδιά ακόμα σφιγμένη, σκούπισε τα μάτια της με τα μανίκια του μπουφάν της.

«Σκέφτηκα πως η Χαρτ δεν μπορεί να έμπαινε στην κρύπτη από τον τοίχο του κλουβιού. Από εκεί θα έβαζαν μόνο τα άτομα που είχαν απαγάγει και με τα οποία πειραματιζόταν. Η ίδια μάλλον θα έμπαινε από μια άλλη πλευρά, από μια άλλη πόρτα, κατευθείαν από το γραφείο της ή από ένα άλλο σημείο του κέντρου, στο οποίο θα μπορούσε να έχει άνετα πρόσβαση. Οπότε πρέπει να αναζητήσουμε οτιδήποτε μπορεί να ανοίξει από εδώ κάτω».

«Και αν δεν το κατορθώσουμε;»

«Τότε θα σε αγκαλιάσω και θα ονειρεύεσαι εις τον αιώνα τον άπαντα πλάι σε έναν ξένο όπως εγώ, ώσπου να μας βρει κάποιος. Η υπαστυνόμος Τέιλορ γνώριζε πως θα ερχόμασταν εδώ», της είπε ο Άλντους με χιούμορ, προκαλώντας της ένα χαμόγελο. «Τώρα πάρε το φακό και εξέτασε όλη τη δεξιά πλευρά της αίθουσας. Εγώ θα φέγγω με το κινητό και θα ψάξω από τ' αριστερά».

Με την τσάντα της κρεμασμένη στον ώμο, η Κορίνα πάσχιζε να ελέγξει το τρέμουλο των χεριών της. Σε αντίθεση με το αδύναμο φως του κινητού, ο μικρός φακός του ντετέκτιβ της επέτρεπε να βλέπει πού πατούσε και να εξετάζει τις λεπτομέρειες του τοίχου και των αντικειμένων που υπήρχαν μπροστά της.

«Προσπάθησε να μετακινήσεις ό,τι βρίσκεις κοντά στον τοίχο», της είπε ο Άλντους από την άλλη πλευρά της κρύπτης.

Αλλά η Κορίνα μετά βίας έβρισκε τη δύναμη για να κουνάει τα πόδια της. Πέρασε πλάι στα ράφια του χειρουργείου και μετακίνησε τα όργανα ανόρεχτα. Το να βρει εκεί κάποιο κουμπί που θα τους ξα-

νάφερνε πίσω στη ζωή τής φαινόταν απίθανο. Πλάι σε ένα ράφι υπήρχε μια πόρτα κλειστή, την άνοιξε και έριξε μέσα τη δέσμη του φωτός. Στην αρχή δεν κατάφερε να δει τίποτα, θαρρείς κι εκείνη η καινούρια αίθουσα ήταν άδεια. Αλλά, ξαφνικά, έβγαλε μια απελπισμένη κραυγή, που έκανε τον Άλντους να σπεύσει κοντά της, σκοντάφτοντας σε ό,τι συναντούσε στο διάβα του.

Δεν χρειάστηκε να τη ρωτήσει τι συνέβαινε. Είχε παραλύσει με το που φώτισε με το φακό τις άδειες οφθαλμικές κόγχες δεκάδων κρανίων στοιβαγμένων σε μια γωνιά. Ο Άλντους την απομάκρυνε από εκεί. Η εικόνα ήταν τρομακτική: τα κρανία ήταν ανοιχτά σαν κοκάλινα δοχεία από τα οποία είχαν αφαιρέσει τα καπάκια και τα είχαν σωριάσει δίπλα τους. Πιο πέρα, ταξινομημένοι ανά είδος οστού, στοιβάζονταν οι σκελετοί που περίσσευαν. Ο Άλντους υπολόγισε πως τουλάχιστον πενήντα άνθρωποι είχαν πεθάνει σ' εκείνη τη μυστική κρύπτη.

Ο θόρυβος κάποιων ραφιών που έπεφταν στο πάτωμα τράβηξε ξανά την προσοχή του. Η Κορίνα έμοιαζε να 'χει τρελαθεί. Έριχνε κάτω ό,τι υπήρχε γύρω της: ορούς, χειρουργικά όργανα, υλικά του εργαστηρίου, φάρμακα, βιβλία... Ο Άλντους ήταν καταπτοημένος και δεν τη συγκράτησε. Αν επρόκειτο να πεθάνουν εκεί, καλύτερα να το έκαναν παλεύοντας εναντίον της φρίκης, καταστρέφοντας όλα όσα είχαν χρησιμοποιηθεί για πειράματα πάνω σε ανθρώπινα όντα. Τα πάντα ήταν τόσο διαβολικά και μακάβρια που, προς στιγμήν, έφτασε να σκεφτεί πως, ανοίγοντας εκείνη την κρύπτη, είχαν ανοίξει τις πύλες της Κόλασης. Αλλά, ξαφνικά, ένα τρίξιμο προηγήθηκε του τραντάγματος μιας βιβλιοθήκης. Ο Άλντους την έσπρωξε και διαπίστωσε πως κουνιόταν προς το εσωτερικό του τοίχου. Κατόπιν του φάνηκε πως είδε ένα φως μέσα στο σκοτάδι και αναρωτήθηκε μήπως έμπαινε, δίχως να το καταλάβει, στο μακρύ τούνελ του θανάτου.

Ο κρυφός θρύλος

14

Ο μυθικός Άτλαντας βρισκόταν στην είσοδο του Ιντερνάσιοναλ Μπίλντινγκ, απέναντι από τον Καθεδρικό του Αγίου Πατρικίου, όπως είχε πει ο Νίκολας. Ήταν το μπρούντζινο άγαλμα ενός Τιτάνα με τα γόνατα λυγισμένα και τα μπράτσα απλωμένα, που κρατούσε πάνω στις μυώδεις πλάτες του μια υδρόγειο σφαίρα διακοσμημένη με τα σύμβολα του ζωδιακού. Πίσω του υψώνονταν οι πέτρινοι γίγαντες του αρχιτεκτονικού συμπλέγματος του Ροκφέλερ Σέντερ.

«Πάμε πιο κάτω να δούμε τους κήπους, εκεί πρέπει να είναι οι δύο νέοι που αντικατοπτρίζουν την εικόνα μας», είπε η Μπεθ αφού διέσχισαν την Πέμπτη Λεωφόρο.

«Περιμένετε, πλάι στο βάθρο του Άτλαντα υπάρχει μια καινούρια τάβλα», είπε το αγόρι.

Πλησίασε, την πήρε και την παρατήρησε με ύφος αδιάφορο.



Ο Νίκολας δεν ήξερε ακόμα τι σήμαιναν τα σημάδια πάνω σ' εκείνες τις τάβλες, αλλά ήταν κάτι που δεν τον απασχολούσε. Προς το παρόν ήταν περίεργος να μάθει ποιοι ήταν οι νέοι που αντικατοπτρίζαν την εικόνα τους στους κήπους του Ροκφέλερ Σέντερ. Και οι δύο γνώριζαν καλά το σύμπλεγμα των γιγάντιων κτιρίων, αφού κάθε χειμώνα πήγαιναν για πατινάζ στη Λόουερ Πλάζα, που μετατρεπόταν σε παγοδρόμιο και όπου, στη διάρκεια των Χριστουγέννων, στηνόταν το πιο μεγάλο έλατο της Νέας Υόρκης. Ωστόσο, δεν εί-

χαν την παραμικρή ιδέα για το σε ποιους ατρόμητους νέους αναφερόταν το αίνιγμα.

«Ελάτε, ας μπούμε», πρότεινε η Μπεθ, καθώς έφταναν στους κήπους ανάμεσα στο Μεζόν ντε Φρανς και το Μπρίτις Εμπάιρ Μπλιντινγκ.

Οι κήποι ήταν ένας χώρος στενόμακρος με πλατύφυλλα φυτά, που ξεπετάγονταν ανάμεσα σε μπαμπού και τροπικά λουλούδια, γύρω από μια σειρά λιμνούλες και σιντριβάνια στολισμένα με τα αγάλματα Νηρηίδων και Τριτώνων καβάλα σε δελφίνια.

«Ποτέ δεν είχα προσέξει τα αγάλματα αυτών εδώ των παιδιών που παίζουν ανάμεσα στα φυτά», είπε ο Νίκολας, σκύβοντας σε μια λιμνούλα για να διαπιστώσει αν έβλεπε τον εαυτό του να καθρεφτίζεται στο νερό. Αλλά το σιντριβάνι που ξεπηδούσε από το μεγάλο στόμα ενός ψαριού κουνούσε το νερό και δεν τον άφηνε να δει παρά μια ταραγμένη επιφάνεια.

«Νομίζεις πως το αίνιγμα αναφέρεται σε αυτά τα παιδιά, ΝΚ;»

«Όχι, δε νομίζω, στη λίμνη δεν καθρεφτίζεται η εικόνα μας και εκείνα τα παιδιά δε μας μοιάζουν σε τίποτα. Έτσι δεν είναι, Κάρολ;»

«Κάνετε λάθος. Τα γλυπτά που βλέπετε δεν είναι παιδιά, αλλά Νηρηίδες και Τρίτωνες, όμορφα πλάσματα της ελληνικής μυθολογίας. Πώς γίνεται να μην αντιλαμβάνεστε το νόημα του αινίγματος αφού ερχόσασταν για πατινάζ στη Λόουερ Πλάζα;» ρώτησε απορημένη η Κάρολ και δεν απάντησε στην ερώτηση του αγοριού.

«Ξέρεις κάτι, Κάρολ; Νομίζω πως φταίει το ότι σχεδόν ποτέ δε βλέπουμε εκείνο που κοιτάζουμε», είπε η Μπεθ, παρατηρώντας για πρώτη φορά τόσο προσεκτικά τις υπέροχες λίμνες και τους κήπους του Ροκφέλερ Σέντερ.

«Άρα θα πρέπει να μάθετε να κοιτάζετε ό,τι σας περιβάλλει με έναν τρόπο πολύ διαφορετικό. Μόνο έτσι θα μπορέσετε να ανακαλύψετε όσα οι άλλοι δε θα καταφέρουν να δουν ποτέ», τους συμβούλεψε η Κάρολ.

Ο Νίκολας προπορεύτηκε ως την είσοδο της Λόουερ Πλάζα και στο τέλος των κήπων είδε κάτι που ποτέ πριν δεν είχε προσέξει.

«Δεν το πιστεύω!» αναφώνησε ενθουσιασμένος:

Η Μπεθ μετακίνησε τη φιγούρα της στην οθόνη ώσπου έφτασε τον Νίκολας. Μπροστά τους είχαν τα αγάλματα δύο νέων που τους έμοιαζαν απόλυτα, στηριγμένων πάνω σε εξωτικά φυτά.

«Στ' αλήθεια αυτοί εκεί είμαστε εμείς, ΝΚ;» ρώτησε, έκπληκτη

στη θέα του εαυτού της απαθανατισμένου σε ένα γλυπτό που δεν είχε προσέξει ποτέ, παρά τη συχνότητα με την οποία επισκέπτονταν τη Λόουερ Πλάζα.

Η Κάρολ παρέμενε αμίλητη δίπλα τους.

«Νομίζω πως ναι. Αλλά δεν είμαι βέβαιος πως ετούτα τα αγάλματα υπάρχουν πραγματικά στο Ροκφέλερ Σέντερ. Πιθανόν να πρόκειται απλώς για ένα καινούριο εφέ του παιχνιδιού».

«Ίσως υπάρχει τρόπος να το διαπιστώσουμε», είπε η Μπεθ.

«Δε σκοπεύεις να πας τώρα εκεί, ε, MX;»

«Μπα, σκεφτόμουν κάτι πολύ πιο απλό: το ψαχτήρι εικόνων του Google».

«Σύμφωνοι, ας βρούμε μια στιγμή από το παιχνίδι. Σε πειράζει να περιμένεις στο μεταξύ, Κάρολ;» τη ρώτησε ο Νίκολας.

«Όχι, καθόλου. Πιστεύω ότι το αίνιγμα αυτό έχει μεγάλη σημασία για σας και πρέπει να διαλύσετε κάθε αμφιβολία που έχετε σχετικά. Όσο περιμένω να επιστρέψετε, θα κάνω έναν έλεγχο στους μηχανισμούς ασφαλείας του συστήματος. Δε θα μου άρεσε να ξαναδώ εκείνους τους χάκερ κατά δω».

Ο Νίκολας και η Μπεθ έκλεισαν το πρόγραμμα του παιχνιδιού και άνοιξαν την ιστοσελίδα του Google.

«Πώς γίνεται να είμαστε εμείς, MX; Αν τα αγάλματα υπάρχουν πραγματικά, πρέπει να φτιάχτηκαν και να τοποθετήθηκαν εκεί πολλά χρόνια πριν γεννηθούμε», είπε ο Νίκολας, ενώ έγραφε τις λέξεις «Ροκφέλερ Σέντερ» στο ψαχτήρι.

«Θα ήταν αδύνατον, ανεξήγητο. Ούτε κι εγώ μπορώ να το καταλάβω».

«Τώρα είμαστε αντιμέτωποι με ένα αληθινό αίνιγμα, MX. Επιπλέον, εγώ ποτέ δεν είχα προσέξει εκείνα τα αγάλματα στη Λόουερ Πλάζα».

«Ούτε εγώ, αλλά αυτό δε με παραξενεύει, ποτέ δεν προσέχω κάτι τέτοια».

«Έχεις κιόλας εικόνες του Ροκφέλερ Σέντερ στην οθόνη σου;»

«Ναι, ΝΚ. Αλλά υπάρχουν πάνω από είκοσι χιλιάδες φωτογραφίες στο Google».

«Πρέπει να κάνουμε λίγη υπομονή».

Άρχισαν να φυλλομετρούν σελίδες που έδειχναν το παγοδρόμιο της Λόουερ Πλάζα και τα ψηλά κτίρια ιδωμένα από όλες τις πιθανές οπτικές γωνίες. Υπήρχαν ακόμα και φωτογραφίες του Άτλαντα και η

πρόσοψη του Αγίου Πατρικίου που βρισκόταν απέναντι. Αλλά ούτε ίχνος από τα αγάλματα των δυο νέων που είχαν τα δικά τους χαρακτηριστικά. Τελικά, ανάμεσα στις σελίδες οχτώ και εννιά βρήκαν δύο φωτογραφίες ακριβείς και πραγματικές των αγαλμάτων που μόλις πριν λίγο είχαν δει στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων. Έμειναν άφωνοι από την έκπληξη.

«Εμείς είμαστε, ΝΚ! Στ' αλήθεια εμείς είμαστε!» αναφώνησε η Μπεθ τελικά.

«Είσαι υπέροχη, ΜΧ».

«Τέλος πάντων, νομίζω πως μου λείπουν μερικά ρούχα».

«Είναι ένα έργο τέχνης, δεν πρέπει να δίνεις σημασία σ' αυτό. Φαντάζεσαι, ΜΧ, τι θα έλεγαν στο σχολείο αν το 'ξεραν;»

«Προτιμώ να μην το σκέφτομαι. Μα πώς γίνεται και κανένας δε μας αναγνώρισε ποτέ, ΝΚ;»

«Η Κάρολ το είπε: κανένας δεν ξέρει να βλέπει ό,τι κοιτάζει».

«Αρα καλύτερα να το κρατήσουμε μυστικό. Δεν ξέρω τι θα σκεφτόταν η μάνα μου αν μ' έβλεπε μισόγυμνη».

«Πιθανόν να έβλεπε μόνο αυτό, ένα γλυπτό που δείχνει μια υπέροχη κοπέλα».

«Είσαι ένας αδιόρθωτος κόλακας, ΝΚ. Άντε, ας επιστρέψουμε στο παιχνίδι, η Κάρολ πρέπει να μας πει τι λέει ο κρυφός θρύλος γι' αυτούς τους νέους που κατοπτρίζουν την εικόνα μας».

Σε λίγα δευτερόλεπτα βρίσκονταν και πάλι μαζί με την Κάρολ στο εικονικό παιχνίδι, μπροστά στα αγάλματα των δύο νέων.

«Λύσατε την απορία σας;» ρώτησε η Κάρολ.

«Εν μέρει, ναι, Κάρολ. Αλλά ούτε ο Νίκολας ούτε εγώ μπορούμε να καταλάβουμε πώς έγιναν τα αγάλματα με τα δικά μας χαρακτηριστικά, πριν μάλιστα γεννηθούμε».

«Ούτε καταλαβαίνουμε τι σημαίνουν τα αγάλματά μας, ούτε γιατί τοποθετήθηκαν εδώ», πρόσθεσε ο Νίκολας.

«Θα το καταλάβετε πολύ σύντομα, αλλά τώρα ας κατέβουμε στη Λόουερ Πλάτσα. Υπάρχει εκεί ένα άλλο άγαλμα που θα ήθελα να σας δείξω».

Τα γλυπτά των δύο νέων ήταν τοποθετημένα στην κορφή της σκάλας. Την κατέβηκαν και βρέθηκαν στο κέντρο της πλατείας. Ψηλά επάνω, πλήθος από σημαίες όλων των κρατών κυμάτιζαν στον αέρα λες και όλες οι χώρες του κόσμου είχαν ενωθεί για να προστατέψουν εκείνον το χώρο από κάθε ανεπιθύμητο εχθρό. Αλλά εκεί δεν

υπήρχαν Σκιάς, ούτε τοξότες, ούτε μαύροι πολεμιστές για να τους επιτεθούν. Μόνο ένα μεγάλο γλυπτό, τόσο χρυσαφένιο όσο το πιο καθαρό χρυσάφι, που έμοιαζε να πλέει πάνω από το σιντριβάνι στο βάθος της πλατείας.

«Αυτό το άγαλμα το έχουμε δει πολλές φορές. Είναι ο Προμηθέας, ένας Τιτάνας της ελληνικής μυθολογίας. Όλος ο κόσμος στη Νέα Υόρκη το ξέρει», είπε η Μπεθ.

«Ναι, στη Νέα Υόρκη όλοι γνωρίζουν το Ροκφέλερ Σέντερ, αλλά κανένας δεν ξέρει γιατί περιβάλλεται από τόσα μυθολογικά σύμβολα. Οι περισσότεροι πιστεύουν πως πρόκειται απλώς για ένα σημαντικό κέντρο επιχειρήσεων και για μια υπέροχη πλατεία με ωραίες καφετέριες. Και αν κάποιος περιδιαβεί τα κτίριά του θα δει αμέτρητα και υπέροχα γλυπτά και τοιχογραφίες στους διαδρόμους, τις εισόδους, τις προσόψεις, αλλά ελάχιστοι ξέρουν να ερμηνεύουν το αληθινό τους νόημα. Ωστόσο, εδώ αναπαρίστανται οι μεγάλες αρχές που διέπουν τον κόσμο, από την αλληγορία της σοφίας, στην είσοδο του Τζένεραλ Ελέκτρικ Μπίλντινγκ, ή το θρίαμβο της ανθρωπίνης φυλής στον εσωτερικό διάδρομο, ως αυτό το χρυσαφένιο άγαλμα του Προμηθέα, έργο του Πολ Μάνσιπ, που συμβολίζει την παράδοση της φωτιάς στην ανθρωπότητα και την αρχή της ικανότητάς της να κατανοεί και να υποτάσσει τη φύση. Την αρχή της Ουσίας του Μυστηρίου».

«Την αρχή της Ουσίας του Μυστηρίου;»

«Η ανακάλυψη της φωτιάς υπήρξε ο πρώτος μεγάλος άθλος του ανθρώπου. Από εκείνη τη στιγμή κάτι άλλαξε στον εγκέφαλο του, που δεν έχει πάψει να εξελίσσεται με το πέρασμα του χρόνου. Η Ουσία του Μυστηρίου έχει μεγάλη σχέση με αυτό».

«Και τα δικά μας αγάλματα τι σημαίνουν, Κάρολ;»

«Οι νέοι πάντα είναι ένα σύμβολο του μέλλοντος, της προσδοκίας, της ελπίδας...»

«Όμως γιατί τα αγάλματα έχουν τα δικά μας χαρακτηριστικά; Είναι απαραίτητο να το μάθουμε. Εγώ δε θα μπορέσω να ξανακοιμηθώ αν δεν έχω μια απάντηση σ' αυτό το ερώτημα», είπε η Μπεθ κάπως αγχωμένη.

«Ίσως επειδή τα χαρακτηριστικά σας είναι επίσης χαρακτηριστικά κι άλλων νέων, από άλλες εποχές. Αλλά, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, ο κυριότερος λόγος δεν ήταν αυτός».

«Διηγήσου μας λοιπόν τον κρυφό θρύλο γι' αυτό εδώ το μέρος,

Κάρολ. Στοιχηματίζω πως έχει πολύ πιο μεγάλο ενδιαφέρον από τα υπόλοιπα. Σε τελική ανάλυση, η Μπεθ και εγώ αποτελούμε κομμάτι του», της ζήτησε το αγόρι.

«Σύμφωνα με την ιστορία, το Ροκφέλερ Σέντερ κατασκευάστηκε από τον Τζον Ντέιβιντσον Ροκφέλερ Τζούνιор τον προηγούμενο αιώνα, στη δεκαετία του τριάντα, αν και μερικά από τα τωρινά του οικοδομήματα τελείωσαν πολλά χρόνια αργότερα. Εκτός από έξυπνος επιχειρηματίας και κληρονόμος της μεγάλης αυτοκρατορίας του πετρελαίου που ίδρυσε ο πατέρας του, ο Ροκφέλερ Τζούνιор ήταν ένας μεγάλος εραστής των τεχνών και των επιστημών και ένας διακεκριμένος μαικήνας της Νέας Υόρκης ήδη από τα νιάτα του. Γνώστης όλων των κύκλων κοινωνικής και πολιτικής επιρροής, θέλησε να γίνει το Ροκφέλερ Σέντερ ένας χώρος θρυλικός και μοντέρνος, όπου στον εξωτερικό του διάκοσμο θα συνυπήρχαν το πρακτικό και το μυθολογικό, δίχως άλλο σκοπό πέραν του καθαρά διακοσμητικού. Ο θρύλος ωστόσο υποστηρίζει ότι ο Ροκφέλερ Τζούνιор γνώρισε κάποιους επιστήμονες της Εταιρείας Ουροβόρος, με τους οποίους μοιράστηκε μερικές από τις γνώσεις τους για τα μυστήρια του σύμπαντος. Γι' αυτόν το λόγο αποφάσισε να μετατρέψει το μεγάλο πολεοδομικό του σχέδιο σε ένα είδος παγανιστικού ναού, όπου θα εκφραζόταν αλληγορικά η προσπάθεια του ανθρώπου να κατακτήσει τη σοφία. Μια από αυτές τις αλληγορίες είναι και το άγαλμα του Προμηθέα στη Λόουερ Πλάζα, που κρατάει στο δεξί του χέρι τη φλόγα της γνώσης».

«Εννοείς την Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Ναι, ΝΚ, αυτή ακριβώς την Ουσία του Μυστηρίου που τώρα αναζητάτε. Γι' αυτό υπήρχε η απεικόνισή σας στα αγάλματα των δύο νεαρών, πριν ακόμα γεννηθείτε. Η Εταιρεία Ουροβόρος γνώριζε πως ετούτη η στιγμή θα έφτανε και πως εσείς θα ήσασταν εκείνοι που στο μέλλον θα κατορθώνατε να αποκτήσετε την Ουσία του Μυστηρίου».

«Μα πώς μπόρεσαν να μάθουν κάτι που θα συνέβαινε στο μέλλον;» ρώτησε η Μπεθ.

«Επειδή αυτό είναι ένα από τα θαύματα της Ουσίας του Μυστηρίου, θα το καταλάβεις μόλις τη βρείτε».

«Και αν δεν τα καταφέρουμε;» ρώτησε το αγόρι.

«Αν δεν τα καταφέρετε, ο κρυφός θρύλος δε θα έχει πια κανένα νόημα».

Η μονομαχία των φιδιών

14

Η φωνή της σοπράνο γέμιζε τη μεγαλειώδη χρυσαφιά σάλα της Μετροπόλιταν Όπερα της Νέας Υόρκης, στο Λίνκολν Σέντερ. Από ένα θεωρείο, η Σούζαν άκουγε συγκινημένη την άρια της τρέλας από τη *Λοντσία ντι Λαμερμούρ*. Ανάμεσα στα ντεκόρ του μεγάλου σαλονιού του κάστρου του Ράβενσγουντ, η Λουτσία, ατημέλητη και τρελαμένη, τραγουδούσε ένα μακρύ μονόλογο μπροστά στους καλεσμένους της τραγικής γαμήλιας τελετής, που παρακολουθούσαν σαστισμένοι το ερωτικό ντελίριο της άμοιρης.

Μαγνητισμένη από το δραματικό κάλλος της σκηνής, η Σούζαν αισθανόταν σαν να αποτελούσε μέρος της παράστασης. Ο νους της μπορούσε να κατανοήσει την οδύνη της Λουτσία, τη διαταραγμένη της μελαγχολία, την παράφορη τρέλα της. Κι η ίδια είχε τρελαθεί από έρωτα όταν φοιτούσε στο πανεπιστήμιο και, όπως η Λουτσία, είχε χάσει τα λογικά της, είχε παραισθήσεις, είχε κλάψει και είχε ποθήσει πιο πολύ από καθετί στον κόσμο να πεθάνει. Αλλά τώρα η Σούζαν ένιωθε ευτυχής πλάι στον Στακ και απολάμβανε το άγγιγμα του χεριού του που κρατούσε σφιχτά το δικό της. Το δράμα της Λουτσία δεν την αναστάτωνε πια.

Κοίταξε τον Στακ και τον είδε να χαμογελάει. Η φοβερή ημικρανία είχε εξαφανιστεί και το βλέμμα του είχε ξαναβρεί την ηρεμία που τόσο την καθησύχαζε. Δεν ήξερε πως το χαμόγελο του ήταν τόσο προσποιητό όσο οι απελπισμένες οιμωγές της σοπράνο, που ολοκλήρωνε την άρια της τρέλας της Λουτσία, εγκαταλείποντας το πάλκο με το βλέμμα χαμένο στα παρασκήνια του θεάτρου. Λίγα λεπτά πριν, ο Στακ είχε λάβει ένα μήνυμα του Μπένσον στο κινητό του, που του ανακοίνωνε ότι η κρύπτη είχε ξανακλείσει. Αυτό δεν θα μπορούσε να σημαίνει τίποτ' άλλο εκτός του ότι ο ντετέκτιβ και η υπότροφος είχαν παγιδευτεί στο εσωτερικό της και θα πέθαιναν από ασφυξία. Ο Στακ θα προτιμούσε να αποφύγει αυτό το δυσάρεστο περιστατικό, αλλά δεν μπορούσε να επιτρέψει να αποκαλυφθούν τα μυστικά πειράματα της Χαρτ. Κάποιος τον είχε προδώσει και πίστευε ότι ήξερε

ποιος από τους δικούς του δεν κράτησε τη γλώσσα του. Ο Μπένσον και ο Ότο έπρεπε να του την κόψουν, πριν να είναι πολύ αργά.

«Τα Ιέραια Ιου νου»

15

Το κινητό της χτύπησε πέντε φορές πριν η Τέιλορ απαντήσει.

«Έλα, Άλντους. Πού είχες κρυφτεί; Σου τηλεφωνώ εδώ και ώρα».

«Αυπάμαι, υπαστυνόμε, στη μυστική κρύπτη του Κέντρου Γκρόσλινγκ δεν είχα σήμα».

«Μπήκες στην κρύπτη, Άλντους; Υπάρχει στ' αλήθεια, λοιπόν;»

«Τόσο όσο τα δεκάδες άδεια κρανία που βρήκαμε εδώ μέσα. Η Κορίνα δεν είχε κάνει λάθος: η Χαρτ ήταν η πιο τρομερή σίριαλ κίλερ που έχει γνωρίσει η ιστορία».

«Κάτι μου λέει πως ένας φοβερός σεισμός θα τραντάξει τα θεμέλια αυτής της πόλης μόλις μαθευτεί η είδηση. Πού βρίσκεται τώρα;»

«Με την Κορίνα, στο γραφείο της Χαρτ. Κάποιος αποπειράθηκε να μας σκοτώσει, αφήνοντάς μας κλεισμένους και χωρίς οξυγόνο μέσα στην κρύπτη. Κατορθώσαμε να βγούμε ζωντανοί από καθαρή τύχη».

«Ποιος; Ο Ταχυδακτυλουργός;»

«Ποιος άλλος; Πρέπει να εξασφαλίσουμε το συντομότερο ένα ένταλμα έρευνας του Κέντρου Γκρόσλινγκ...»

«Και ένα ένταλμα σύλληψης του διευθυντή Μπράνα».

«Το ίδιο θα έλεγα κι εγώ. Πολύ πιθανό ο Μπράνα να είναι ο δολοφόνος που ψάχνουμε. Τώρα διαθέτουμε αποδείξεις και με το παπαπάνω για να στοιχειοθετηθεί κατηγορία».

«Μείνε εκεί που είσαι, Άλντους, και χρησιμοποίησε το όπλο σου αν το κρίνεις απαραίτητο. Θα επιστρατεύσω όλους τους διαθέσιμους πράκτορες της Υπηρεσίας και θα φτάσουμε εκεί σε λίγα λεπτά».

Το γραφείο της Χαρτ ήταν μια αρκετά ευρύχωρη τετράγωνη αίθουσα, με δικό της λουτρό, λειτουργική επίπλωση, πληθώρα τίτλων

και διπλωμάτων κρεμασμένων στους τοίχους, υπολογιστή, αρχεία και δύο πολυθρόνες σε μια γωνιά, τοποθετημένες πλάι στην κινητή βιβλιοθήκη πίσω από την οποία υπήρχε μια ελικοειδής σκάλα που κατέβαινε στη μυστική κρύπτη.

Ο Άλντους έκλεισε το σύρτη της πόρτας και τράβηξε το όπλο του από τη θήκη.

«Το FBI θα είναι εδώ σε μερικά λεπτά. Σύντομα θα έχει τελειώσει για σένα αυτός ο εφιάλτης», είπε.

Η Κορίνα σήκωσε τα μάτια από το ντοσιέ που διάβαζε.

«Χαίρομαι που φάνηκα χρήσιμη, αν και θα προτιμούσα να είχα πέσει έξω. Όσο σκέφτομαι τι τράβηξαν όλοι αυτοί οι άνθρωποι που έχασαν τη ζωή τους στα χέρια της Χαρτ! Κάθισα και ξεφύλλισα το ντοσιέ όσο μιλούσες στο τηλέφωνο και είναι πραγματικά φρικιαστικό».

«Ελπίζω αυτό το ντοσιέ να μας βοηθήσει να ξεκαθαρίσουμε πολλά».

«Ναι, φαίνεται πως η Κέιτι Χαρτ και ο Άνταμ Γκρόσλινγκ γνώριζαν πολύ καλά τι έκαναν».

«Πού τον θυμήθηκες τον Άνταμ Γκρόσλινγκ;»

«Στην πρώτη σελίδα υπάρχει μια σύντομη παράγραφος, χειρόγραφη, και με την υπογραφή του».

Ο Άλντους πλησίασε και κοίταξε μια σελίδα ξεθωριασμένη. Τη διάβασε σιωπηρά, θαρρείς και διάβαζε την ετυμηγορία μιας θανατικής καταδίκης.

Ίσως να μην υπάρχει άλλο όριο στην ανθρώπινη φύση
από εκείνο που επιβάλλει η ίδια στον εαυτό της,
για να μην υποκύψει
στην ισχυρή και απολαυστική επιρροή του διαβόλου.

«Η ισχυρή και απολαυστική επιρροή του διαβόλου...» επανέλαβε ο άντρας χαμηλόφωνα.

«Τι νομίζεις πως ήθελε να πει ο Γκρόσλινγκ με αυτό;» ρώτησε η Κορίνα.

«Αυτό ακριβώς που λέει. Η μυστική εταιρεία στην οποία ανήκε λατρεύει το διάβολο».

«Γι' αυτό εκείνος και η Χαρτ υπερέβησαν με τα πειράματά τους

κάθε αδιανόητο όριο. Αυτό το ντοσιέ είναι μια λεπτομερής έκθεση των μυστικών ερευνητικών προγραμμάτων τους».

«Μα ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ήταν τετραπληγικός... ήταν εντελώς παράλυτος και ζούσε στο περιθώριο του κέντρου και της επιστήμης», θυμήθηκε ο Άλντους.

«Πιθανότατα, αν και απ' ό,τι είδα σε τούτο το ντοσιέ το μυαλό του εξακολουθούσε να είναι τόσο διαυγές όσο όταν ήταν ο πιο λαμπρός επιστήμονας της Νέας Υόρκης. Εκείνος ήταν ο πραγματικός διευθυντής των πειραμάτων της Χαρτ».

«Για ποιο λόγο άραγε; Αφού η Κέιτι Χαρτ ήταν μια σπουδαία επιστήμονας».

«Για να σου απαντήσω θα πρέπει να μελετήσω διεξοδικά όλο το ντοσιέ. Όμως, απ' ό,τι διαπίστωσα ξεφυλλίζοντάς το, πιστεύω πως οι δυο τους επιχειρούσαν να μεταμοσχεύσουν τον εγκέφαλο ενός ζωντανού ανθρώπου στο σώμα ενός νεκρού. Και αυτή η ιδέα πρέπει να ήταν του Άνταμ Γκρόσλινγκ».

Του Άλντους του σηκώθηκε η τρίχα.

«Γι' αυτό τα κρανία της κρύπτης είναι ανοιγμένα;» ρώτησε.

«Ναι, νομίζω πως περί αυτού δε χωράει αμφιβολία, αλλά δεν ξέρω αν κατόρθωσαν να ολοκληρώσουν τα πειράματά τους. Παρά τη μεγάλη της εξέλιξη, η σημερινή τεχνολογία της χειρουργικής δεν επιτρέπει την αποκατάσταση όλων των νευρικών συνδέσεων που απαιτούνται. Διάβασα πολύ γι' αυτό το θέμα και κανένας μέχρι σήμερα δεν έχει υπερβεί τις δυσκολίες που παρουσιάζει μια μεταμόσχευση εγκεφάλου για τη νευρολογία».

«Το έχει επιχειρήσει κανένας άλλος;»

«Όχι με ανθρώπους, απ' ό,τι ξέρω. Αλλά μερικοί Αμερικανοί νευροχειρουργοί όπως ο Ρόμπερτ Τζ. Γουάιτ είναι υπέρ αυτού του τύπου των πειραμάτων. Ο δόκτωρ Γουάιτ είναι φανατικός υποστηρικτής της μεταμόσχευσης κεφαλής ή μιας ολοκληρωτικής μεταμόσχευσης σώματος, όπως ο ίδιος το αποκαλεί, και δεν κρύβει τα αποτελέσματα που πέτυχε στο εργαστήριο του. Νομίζω πως γύρω στη δεκαετία του εξήντα ο Γουάιτ μεταμόσχευσε για πρώτη φορά το κεφάλι ενός θηλαστικού στο σώμα ενός άλλου. Ήταν ένας πίθηκος και, όταν πέρασε η επίδραση της αναισθησίας, το ζώο είχε πλήρη συνείδηση, ανέκτησε όλες τις νευρικές λειτουργίες του, πεινούσε, κουινόταν και γρύλιζε με την ίδια ζωντάνια που είχε πριν εγχειριστεί. Ο πίθηκος πέθανε την όγδοη ημέρα. Αυτό το γεγονός είναι

γνωστό σε κάθε νευρολόγο και, πιθανότατα, ο δόκτωρ Γουάιτ δεν είναι ο μόνος παθιασμένος με το θέμα. Από τότε, έχουν περάσει πάνω από τριάντα πέντε χρόνια, οπότε μπορείς να φανταστείς τι προόδους μπορεί να έχει κάνει σ' αυτό τον τομέα ένα κέντρο νευρολογικών ερευνών όπως αυτό εδώ.

«Μα αυτό είναι τερατώδες!»

«Αντιλαμβάνομαι ότι για σένα όλα αυτά φαντάζουν αδιανόητα. Η σκέψη πως κάποιος μπορεί να συνεχίσει τη ζωή του με ανέπαφο τον εγκέφαλο του μέσα στο σώμα ενός πεθαμένου πιθανόν να ακούγεται τερατώδης, όσο κι αν είναι παρόμοια με άλλους τύπους μεταμοσχεύσεων».

Ο Άλντους την κοίταξε κατάματα.

«Πιθανόν να ακούγεται τερατώδης; Εσύ δηλαδή πιστεύεις ότι δεν είναι, Κορίνα; Φαντάζεσαι τον εαυτό σου να ζει μέσα σε ένα ξένο κορμί; Τι θα σκεφτόσουν κοιτάζοντας το πρόσωπο σου στον καθρέφτη... ή κοιτάζοντας το κορμί σου και βλέποντας κάποιον που δεν έχει καμιά σχέση με τη ζωή σου, με το παρελθόν σου, με τις αναμνήσεις σου; Θα μπορούσες να το ανεχτείς;»

«Το ότι ούτε εγώ το αποδέχομαι δε σημαίνει ότι όλοι οι επιστήμονες απορρίπτουν αυτή τη δυνατότητα. Υπάρχουν πολλές νευρολογικές μελέτες που θεωρούν τη μεταμόσχευση εγκεφάλου ως τη μοναδική λύση για ορισμένες ανίατες ασθένειες».

«Υποθέτω πως μια από αυτές είναι η τετραπληγία από την οποία έπασχε ο Άνταμ μετά το ατύχημά του».

«Γιατί πιστεύεις πως αυτός και η Κέιτι Χαρτ πειραματίζονταν πάνω σε ανθρώπους; Του Άνταμ Γκρόσλινγκ σε τίποτα δεν του χρησίμευαν οι πρόοδοι με πρωτεύοντα θηλαστικά σε ένα εργαστήριο».

«Υπονοείς κάτι τόσο εξωφρενικό όπως ότι δεν πέθανε στην πραγματικότητα και ο εγκέφαλός του συνεχίζει να ζει σε ένα σώμα που δεν είναι δικό του;» ρώτησε ο ντετέκτιβ επιχειρώντας να επιβεβαιώσει τους ίδιους τους φόβους του.

«Όχι, αλλά ούτε και θα τολμούσα να το αποκλείσω».

Ενώ μιλούσαν, η Κορίνα ξεφύλλιζε το ντοσιέ χωρίς να στέκεται στις λεπτομέρειες. Μέχρι που έφτασε σε μια σελίδα που τράβηξε την προσοχή της.

«Για κοίτα εδώ, Άλντους», είπε.

Ο κρυφός θρύλος

15

Υπό άλλες συνθήκες, ο Νίκολας θα χαιρόταν πολύ που ήταν Παρασκευή. Ήταν η ημέρα που ο πατέρας του, μετά το μάθημα, θα τον έπαιρνε από το σχολείο και θα τον πήγαινε στη λέσχη του τένις, στο Ράνταλ'ς Άιλαντ, για να παίξει στο μηνιαίο τουρνουά των μελών. Αν κέρδιζε την παρτίδα, θα έπαιζε πάλι το πρωί του Σαββάτου και, αν περνούσε και το δεύτερο προκριματικό, θα συμμετείχε επίσης και το απόγευμα. Τα τελικά διεξάγονταν την Κυριακή και έτσι συνεχιζόταν κάθε μήνα ως το μεγάλο τελικό της λέσχης, που λάμβαινε χώρα το Σαββατοκύριακο πριν τη γιορτή της Τετάρτης Ιουλίου. Την περασμένη χρονιά ο Νίκολας είχε φτάσει στην τελική τετράδα και ο πατέρας του ήλπιζε ότι, στη νέα περίοδο, θα κατόρθωνε να είναι ο πρωταθλητής στην κατηγορία του. Πάντα τον ενθάρρυνε λέγοντάς του ότι το στυλ του ήταν τόσο επιθετικό όσο του Τζον Μάκενροϊ. Αλλά ο Νίκολας δεν ήθελε να παίξει τένις απόψε. Το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων τον είχε εικονικά οδηγήσει, μαζί με την Μπεθ, ως το επιβλητικό Ροκφέλερ Σέντερ, όπου είχαν βρει τα αγάλματα των ατρόμητων νέων με τα δικά τους χαρακτηριστικά. Και το μόνο που επιθυμούσε από εκείνη την ώρα ήταν να το συνεχίσει ώσπου να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου. Όσο πιο γρήγορα την έβρισκαν, τόσο συντομότερα θα επέστρεφαν στο συνηθισμένο ρυθμό της ζωής τους, έτσι όπως ζούσαν ως την ώρα που έλαβαν τη φόρμουλα στο ηλεκτρονικό τους ταχυδρομείο. Ήξερε καλά ότι το εικονικό παιχνίδι τους είχε σαηνέψει, θαρρείς και ήταν ναρκωτικό, και ότι ούτε ο ίδιος ούτε η Μπεθ τηρούσαν την υπόσχεσή τους, πως δεν θα άφηναν το παιχνίδι να τους εξουσιάζει. Ωστόσο, ήταν ένα παιχνίδι πολύ διαφορετικό από όλα όσα υπήρχαν στο Διαδίκτυο, έλεγε στον εαυτό του για να μην αισθάνεται ένοχος. Εξάλλου, μπορεί πράγματι να εξαρτιόταν από αυτούς το μέλλον της ανθρωπότητας, όπως τους είχε πει ο καθηγητής Κόγκαν.

Πήρε την οριστική απόφαση στο πρωινό μάθημα, μόλις τελείωσε η πρώτη ώρα. Πλησίασε την Μπεθ και της είπε χαμηλόφωνα:

«Μπορείς να βγεις μια στιγμή στο διάδρομο;»

Η Μπεθ τον κοίταξε δίχως να καταλαβαίνει τι τον είχε πιάσει. Σηκώθηκε όρθια και τον ακολούθησε.

«Απόψε δε θα πάω στο τένις».

«Μα θα έρθει ο μπαμπάς σου να σε πάρει!»

«Ακόμα κι αν έρθει, σκέφτομαι να μην πάω. Λέω να εκμεταλλευτούμε το Σαββατοκύριακο για να προχωρήσουμε το παιχνίδι, δεν πρέπει να απομένει πολύ για να φτάσουμε στο τέλος του».

«Το παιχνίδι των αινιγμάτων δεν έχει τέλος, Νικόλας».

«Τρόπος του λέγειν. Πάντως εμένα κάτι μου λέει πως βρισκόμαστε πολύ κοντά στην Ουσία του Μυστηρίου».

«Μια έκτη αίσθηση;»

«Ονόμασέ το ένστικτο, αν θες».

«Περίεργο...»

«Τι σου φαίνεται περίεργο;»

«Κι εγώ επίσης είχα την ίδια αίσθηση σαν, όσο πλησιάζουμε την Ουσία του Μυστηρίου, τόσο ευκολότερο να γίνεται το παιχνίδι. Δεν ξέρω... αλλά αρχίζω να αισθάνομαι πιο ήρεμη».

«Έχουμε κιόλας λύσει ένα σωρό αινίγματα και έχουμε επισκεφθεί έξι τοποθεσίες του κρυφού θρύλου, δε νομίζω πως μπορεί να διαρκέσει πολύ ακόμα».

«Και τι θα πεις στον μπαμπά σου όταν έρθει;»

«Ξέρω γω... ότι στραμπούλιξα τον αστράγαλο κατεβαίνοντας τις σκάλες».

«Αν του πεις κάτι τέτοιο θα σε πάει στο νοσοκομείο για ακτινογραφία και θα χάσεις ακόμα πιο πολλή ώρα».

«Τότε θα του πω ότι κάτι έφαγα που με πείραξε και με πονάει το στομάχι μου».

«Ο μπαμπάς σου τα ξέρει αυτά τα κόλπα, δε θα το χάψει».

«Ευχαριστώ για τη βοήθεια, Μπεθ. Μου έκανες την καρδιά περβόλου».

«Μην είσαι ανόητος, Νικόλας. Δεν έχεις παρά να χάσεις τα πρώτα σετ και, στη συνέχεια, να παραστήσεις ότι κάτι έπαθε ο αγκώνας σου σε ένα άτσαλο σερβίς. Εσείς οι τενίστες όλο στον αγκώνα έχετε προβλήματα, έτσι δεν είναι; Οπότε ο μπαμπάς σου δε θα υποπτευθεί το παραμικρό και σε κάνα δυο ώρες θα βρίσκεσαι πάλι σπίτι, μπροστά στο παιχνίδι των αινιγμάτων. Εγώ θα σε περιμένω».

Όμως αυτό που δεν του είπε η Μπεθ ήταν πως κι εκείνη είχε τα σχέδιά της για το απόγευμα.

Η μονομαχία των ψιδιών

15

Ο Στακ περίμενε να κοιμηθεί βαθιά η Σούζαν, πριν συναντήσει τον Μπένσον στο γραφείο του. Τα γεγονότα εκείνης της βραδιάς τον είχαν αναστατώσει, ωστόσο είχε κατορθώσει να μην το πάρει είδηση η Σούζαν. Υπήρξε κάποια απρόβλεπτη εξέλιξη, που ούτε ο ίδιος ούτε ο Μπένσον είχαν φανταστεί. Η μυστική κρύπτη του Κέντρου Γκρόσλινγκ υπήρχε εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια και κανείς ποτέ δεν είχε μάθει γι' αυτή ούτε για τα πρωτοποριακά πειράματα που πραγματοποιούνταν εκεί μέσα. Μόνο ο Άνταμ Γκρόσλινγκ, η Κέιτι Χαρτ, ο Μπράνα, ο Μπένσον και ο Ότο γνώριζαν την ύπαρξή της. Δεν την ήξερε ούτε κι ο ίδιος, ώσπου ήρθε στη Νέα Υόρκη πριν μερικούς μήνες, τόσους όσοι είχαν κυλήσει από το θάνατο του Άνταμ. Γι' αυτό ήταν πεπεισμένος πως ο μόνος που μπορεί να είχε μιλήσει για την κρύπτη στον ντετέκτιβ ήταν ο διευθυντής του κέντρου. Οι δυο τους είχαν συναντηθεί πολλές φορές τις τελευταίες μέρες, επομένως ο Μπράνα ήταν ο προδότης. Ο Μπένσον είχε και πάλι δίκιο... ή, πιο σωστά, είχε πάντα δίκιο. Οπότε, για άλλη μια φορά, είχε ακολουθηθεί η τυπική διαδικασία του θανάτου ενός επίορκου.

«Ζούμε μια πολύ επικίνδυνη στιγμή, Μπένσον», είπε ο Στακ, καθισμένος με τα πόδια πάνω στο γραφείο και παίζοντας στα δάχτυλά του ένα μακρόστενο πούρο.

Ο Μπένσον καθόταν απέναντί του.

«Δεν πιστεύω πως πρόκειται για κάτι το ανεπανόρθωτο. Θα τολμούσα μάλιστα να πω πως το συμβάν μπορεί να μας φανεί αρκετά χρήσιμο».

«Δηλαδή, Μπένσον;»

«Θέλω να πω, κύριε Στακ, ότι εφόσον το FBI βρήκε τα πτώματα

των μυστικών πειραμάτων στην κρύπτη, θα σκεφτούν ότι η Κέιτι Χαρτ και οι άλλοι επιστήμονες του Κορνέλ δολοφονήθηκαν για να ξεπληρωθούν τα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που οι ίδιοι διέπρατταν επί χρόνια. Και είμαι βέβαιος ότι, όταν οι Αμερικανοί πολίτες μάθουν τι τύπου έρευνες πραγματοποιούνταν σ' εκείνο το εργαστήριο, πολλοί από αυτούς θα χαρούν που κάποιος τους ξεπάστρεψε, παίρνοντας το νόμο στα χέρια του. Πιθανόν να τον θεωρήσουν έναν ανώνυμο ήρωα, ένα είδος άγγελου εκδικητή, ο οποίος εκτέλεσε με συνοπτικές διαδικασίες τις θανατικές καταδίκες εκείνων των επισημόνων που έγιναν η αιτία τόσοι αθώοι να χάσουν τη ζωή τους».

Ο Στακ είχε ανάψει το πούρο και έβγαζε από το στόμα πυκνά συννεφάκια καπνού.

«Από αυτή τη σκοπιά, Μπένσον, θα ήταν σαφές πως οι αχρείοι ήταν οι επιστήμονες του Κορνέλ, ενώ εμείς θα ήμασταν οι ήρωες που εκδικήθηκαν το θάνατο τόσων ανυπεράσπιστων πλασμάτων. Αυτό εννοείς;»

«Πάνω κάτω. Η κοινή γνώμη θα θελήσει να μάθει κάτι περισσότερο για εκείνο τον άγγελο εκδικητή και η ανωνυμία του θα τον μετατρέψει σε έναν ιερό μύθο, σε έναν καινούριο θεό ονόματι Κοτ, που ήρθε από κάποιο άγνωστο μέρος για να σώσει την ανθρωπότητα. Νομίζω πως έφτασε η στιγμή να αποκαλύψετε στον κόσμο την αληθινή σημασία του Κοτ».

«Θα φροντίσω να το κάνω, Μπένσον. Και θα το κάνω με τέτοιο τρόπο ώστε όλοι να μάθουν πως πολύ σύντομα ο διάβολος θα είναι ο καινούριος θεός του σύμπαντος. Αλλά ανησυχώ που ο Φόουλερ και εκείνη εκεί η υπότροφος κατόρθωσαν να τη γλιτώσουν και συνεχίζουν να χώνουν τη μύτη τους στην κρύπτη του κέντρου. Αν ανακαλύψουν κάτι περισσότερο, ίσως καταστρέψουν οριστικά τα σχέδιά μας».

«Αναφέρεστε στο ζήτημα των μεταμοσχεύσεων εγκεφάλων;»

«Στην κρύπτη υπήρχαν πολλά ντοκουμέντα που θα μπορούσαν να μας ενοχοποιήσουν».

«Έτσι κι αλλιώς, θα ενοχοποιήσουν τη Χαρτ και τους νεκρούς επιστήμονες, αλλά κανένας δε θα καταφέρει να συσχετίσει το περιεχόμενο αυτών των ντοκουμέντων με εσάς, κύριε Στακ. Το FBI θα πιστέψει ότι ο σκοπός των μυστικών πειραμάτων ήταν να δημιουργηθεί ένα ανώτερο ανθρώπινο ον, ένας υπεράνθρωπος με εγκεφαλο και πνεύμα ανυπέρβλητα. Κάτι σαν τον Φρανκενστάιν της εποχής

μας, που θα προξενούσε τρόμο και στους πιο ένθερμους οπαδούς της επιστήμης. Και εσείς μας λυτρώσατε όλους από αυτή τη φρίκη».

Ο Στακ άφησε να βγει ο καπνός σιγά σιγά.

«Μακάρι και αυτή τη φορά να έχεις δίκιο».

«Τα ιέραια του νου»

16

Το πρόσωπο της υπαστυνόμου είχε μια μπερδεμένη έκφραση, ένα μείγμα ικανοποίησης και θλίψης. Κάθε φορά που ερχόταν αντιμέτωπη με την ανακάλυψη ενός νέου στοιχείου που θα μπορούσε να την οδηγήσει στη σύλληψη ενός κατά συρροή δολοφόνου, μια παράξενη εσωτερική διεργασία μετασχημάτιζε τον αρχικό της ενθουσιασμό σε μια αίσθηση βαθιάς αγωνίας, εξαιτίας του τραγικού θανάτου που είχαν υποστεί τα θύματά του. Αυτή η αγωνία, υποδαυλιζόμενη από το ανυπόφορο στρίγκλισμα των σειρήνων, όλο και αυξανόταν όσο πλησίαζαν στο Κέντρο Γκρόσλινγκ. Παρά την πείρα της, ήταν η πρώτη φορά στη σταδιοδρομία της που θα έμπαινε σε μια κρύπτη γεμάτη πτώματα. Είχε εξιχνιάσει περίπλοκες υποθέσεις δολοφονιών και μπορούσε να διακρίνει τις ψυχολογικές παρορμήσεις που μεταμόρφωναν ένα φαινομενικά κανονικό άτομο σε τρομερό ψυχοπαθή. Αλλά δεν κατόρθωνε να αντιληφθεί ποια φρικιαστική παράνοια είχε δηλητηριάσει το νου της Χαρτ ώστε να τη μετατρέψει, επί σχεδόν δύο δεκαετίες, στην πιο σκληρή δολοφόνο στην ιστορία των ΗΠΑ. Δεν πίστευε ότι οφειλόταν στον έρωτά της για τον Άνταμ Γκρόσλινγκ, όπως είχε διαβάσει στο ημερολόγιο της η Κορίνα Φρεντιάνι. Δεν θα απήγγε και δεν θα σκότωνε αγνώστους από έρωτα, ακόμα κι αν έσωζε με αυτό τον τρόπο τη ζωή του ανθρώπου που πιο πολύ αγαπούσε. Πρέπει να υπήρχε άλλο κίνητρο, μια άλλη αιτία πιο ισχυρή, ικανή να απελευθερώσει τα τέρατα που κατοικούσαν στις βαθιές σπηλιές του νου της, όπως η ίδια είχε γράψει στο ημερολόγιο της. Και τα εν λόγω τέρατα δεν μπορούσαν να είναι πα-

ρά η ακόρεστη επιστημονική της φιλοδοξία. Επιπλέον, δεν μπορούσε η Κέιτι Χαρτ να είναι η μοναδική ένοχος εκείνων των εγκλημάτων. Κάποιος άλλος θα πρέπει να τη βοηθούσε να αναζητήσει τα θύματά της, να τα επιλέξει, να τα απαγάγει, να τα μεταφέρει στην κρύπτη, να πειραματιστεί πάνω τους... Ο ίδιος ο Γκρόσλινγκ θα πρέπει να της είχε προσφέρει την πολύτιμη βοήθειά του, παρ' όλο που ήταν κατάκοιτος. Ίσως τη βοηθούσε στα καθαρά επιστημονικά ζητήματα, στο σχεδιασμό των πειραμάτων και στην αξιολόγηση των αποτελεσμάτων, όταν εκείνη τα ολοκλήρωνε. Όμως βασικός συνένοχος της πρέπει να ήταν ο διευθυντής του κέντρου, έτσι πίστευε η Τέιλορ. Ήταν ερωτευμένος μαζί της και θα έκανε ό,τι του ζητούσε για να μην την απογοητεύσει. Ήταν επίσης νευρολόγος και θα μπορούσε να τη βοηθήσει στα πειράματά της, πέρα από το να διαλέγει τα θύματα που θα τους χρησίμευαν ως ινδικά χοιρίδια. Τη βρόμικη δουλειά, τις απαγωγές και τις μεταφορές στην κρύπτη των επιλεγμένων πειραματόζωνων, θα την έκαναν, πιθανόν, κάποιοι μισθοφόροι εγκληματίες, καλοπληρωμένοι για να κρατούν το στόμα τους κλειστό. Ναι, ο Μπράνα θα έκανε οτιδήποτε για την Κέιτι Χαρτ. Μέχρι και να σκοτώσει για να την προστατέψει, είπε μέσα της η Τέιλορ, βάζοντας σε τάξη έναν ανεμοστρόβιλο σκέψεων τόσο φευγαλέων όσο τα φώτα του νέον στις βιτρίνες, που αναβόσβηναν στο πέρασμά της. Ίσως έτσι εξηγούνταν όλα. Ακόμα και η δολοφονία των επιστημόνων του Κορνέλ. Ενδεχομένως ο Κένεθ Κόγκαν και τα άλλα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν να γνώριζαν τα πειράματα της Χαρτ και εκείνη, μαζί με τον Γκρόσλινγκ και τον Μπράνα, να αποφάσισαν να τους ξεκάνουν. Αλλά, τότε, ποιος σκότωσε τη Χαρτ και γιατί; Για μια ακόμα φορά, η Χαρτ δεν χωρούσε μέσα σ' εκείνο το στέρεο σενάριο. Ο θάνατος της αποτελούσε το μοναδικό κρίκο μιας μακριάς αλυσίδας ερωτημάτων που έμενε πάντα δίχως ικανοποιητική απάντηση. Όμως, πολύ σύντομα, ο Μπράνα θα έπρεπε να απαντήσει κι αυτό το ερώτημα.

Μια ομάδα ειδικών πρακτόρων του FBI, με μαύρες στολές, αλεξίσφαιρα γιλέκα και κοντόκαννα αυτόματα MAC-11, έκανε έφοδο στο κέντρο, αν και στο χολ του ισόγειου βρίσκονταν μόνο οι δύο φρουροί που έλεγχαν τις εισόδους του κτιρίου με τη βοήθεια της κάμερας ασφαλείας. Με το που είδαν να μπαίνουν οι πάνοπλοι αστυνομικοί, οι δυο φρουροί σήκωσαν τα χέρια ψηλά, τρομαγμένοι και σαστισμένοι: δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συνέβαινε.

«Ειδικοί πράκτορες του FBI!» είπε η υπαστυνόμος Τέιλορ δείχνοντάς τους το σήμα της, ενώ ο Άλντους και η Κορίνα κατέβαιναν τη σκάλα από τον πρώτο όροφο.

«Μείνετε εκεί που βρίσκεστε και ακίνητοι!» φώναξε ένας πράκτορας, σηματοδοτώντάς τους με το όπλο του.

Η Τέιλορ στράφηκε να δει τι συνέβαινε στην άλλη άκρη του χολ.

«Αφήστε τους να περάσουν, είναι δικοί μας!» είπε, μη κρύβοντας τη χαρά της που ξανάβλεπε τον Άλντους και την Κορίνα ζωντανούς. Κατόπιν, απευθυνόμενη στους φύλακες, ρώτησε: «Ο Μπράνα είναι στο κέντρο;»

«Πρέπει να βρίσκεται στο γραφείο του, ακόμα δεν έχει φύγει», απάντησε ο ένας τους.

«Μείνετε στη θέση σας και μην κάνετε τίποτα χωρίς να με ρωτήσετε. Σύμφωνα; Κανένας δεν πρέπει να βγει από το κτίριο», πρόσταξε.

Πίσω της στέκονταν ο ντετέκτιβ και η νεαρή υπότροφος.

«Σπουδαία δουλειά, Κορίνα. Η βοήθειά σου μας ήταν πολύτιμη. Αλλά τώρα καλύτερα να περιμένεις στο αμάξι μου, τα λέμε αργότερα».

«Μα...»

«Δεν είναι σύσταση, Κορίνα, είναι διαταγή», της είπε η Τέιλορ, πριν προλάβει η κοπέλα να τελειώσει τη φράση της.

Φώναξε έναν πράκτορα και του ζήτησε να τη συνοδέψει ως το όχημά της. Η Κορίνα αποχώρησε απρόθυμα. Λίγο έλειψε να χάσει τη ζωή της εκείνη τη βραδιά και η υπαστυνόμος την ξεφορτωνόταν με μια προσταγή, τώρα που δεν την είχε πια ανάγκη.

«Πέρασε πολλά ζόρια η κοπέλα», είπε ο Άλντους.

«Το ξέρω, αλλά είναι νευρολόγος, όχι αστυνομικός. Το έργο της, για την ώρα, τελείωσε. Τώρα ας ασχοληθούμε με τον Μπράνα και στη συνέχεια θα κατέβουμε στην κρύπτη».

Όταν έφτασαν στην πόρτα του γραφείου του διευθυντή, διαπίστωσαν πως ήταν κλειδωμένη. Δύο πράκτορες στάθηκαν μπροστά της σηματοδοτώντάς τη με τα όπλα τους.

«Κύριε Μπράνα, είμαι ο ντετέκτιβ Φόουλερ! Είστε μέσα;» φώναξε ο Άλντους, πλησιάζοντας την πόρτα και χτυπώντας τη με τη γροθιά του. Κανένας δεν αποκρίθηκε.

Η Τέιλορ έβγαλε το ρεβόλβερ της και έγνεψε στους δύο πράκτορες να σπάσουν την πόρτα. Οι άντρες πήραν φόρα και της έριξαν

μόλιες κλοτσιές, ώσπου υποχώρησε με έναν υπόκωφο βρόντο. Ο Μπράνα καθόταν στο γραφείο του, ακίνητος, με τις κόγχες των ματιών του άδειες, τη γλώσσα καμένη και τα αυτιά κομμένα.

Ο κρυφός θρύλος

16

Καθώς κοιτούσε το κυκλοφοριακό χάος από το παράθυρο του λεωφορείου, η Μπεθ ένιωθε πως πρόδιδε τους φίλους της, τον Νικόλας και την Κάρολ. Φοβόταν ότι δεν θα τη συγχωρούσαν ποτέ, αλλά δεν είχε άλλη λύση. Ο Νικόλας ήταν τόσο ξεροκέφαλος που είχε αρνηθεί να ξαναπάει στο FBI για να μιλήσει για το παιχνίδι των αινιγμάτων και η Κάρολ πίστευε ότι, ακόμα κι αν ενημέρωναν την αστυνομία, αυτό δεν θα βοηθούσε τις έρευνες για τους φόνους των επιστημόνων. Αλλά η Μπεθ το είχε σκεφτεί πολύ και είχε καταλήξει πως, εκείνη τουλάχιστον, δεν μπορούσε να συνεχίσει να κρύβει από την αστυνομία όσα ήξεραν για τον κρυφό θρύλο της Νέας Υόρκης και την προφανή σχέση του με όσα συνέβαιναν στην πραγματικότητα. Οι δολοφόνοι των επιστημόνων ήταν μέλη της μυστικής εταιρείας για την οποία τους είχε μιλήσει η Κάρολ στον καθεδρικό ναό του Αγίου Πατρικίου και γι' αυτόν το λόγο μάρκαραν με πυρωμένο σίδερο στα χέρια των θυμάτων τους τη λέξη «Κοτ», την οποία είχε δει κι εκείνη στο εικονικό παιχνίδι, καθώς επίσης και το σύμβολο με τα φίδια που, αντιστρέφοντάς το, μεταμορφωνόταν σε εικόνα του διαβόλου. Γι' αυτό, μόλις τελείωσαν το παιχνίδι το προηγούμενο βράδυ, η Μπεθ αναζήτησε στο Google κάποιες ειδήσεις σχετικές με τα εγκλήματα και εκτύπωσε τη λέξη «Κοτ» όπως ακριβώς εμφανιζόταν στις εφημερίδες.

Στη συνέχεια, έχοντας πια πλαгиάσει, συνέχισε να βλέπει τη λέξη «Κοτ» με κλειστά τα μάτια, σαν να την είχε τυπωμένη στο μυαλό της. Μάλιστα, ονειρεύτηκε ότι μια καταχθόνια σκιά πήγαινε να της μαρκάει το χέρι με πυρωμένο σίδερο. Ξύπνησε βγάζοντας μια κραυ-

γή τόσο δυνατή που η μητέρα της έτρεξε στην κάμαρά της φοβούμενη ότι κάτι της είχε συμβεί. Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού της, της χάιδεψε τα μαλλιά και το πρόσωπο και της είπε:

«Είσαι μούσκεμα στον ιδρώτα! Έχεις πυρετό;»

«Όχι, μαμά, απλώς είδα έναν εφιάλτη. Ήταν τρομερό, αλλά πέρασε πια».

«Δεν κοιμάσαι αρκετά, Μπεθ. Είσαι σίγουρη ότι νιώθεις καλά;»

Η Μπεθ χαμογέλασε και κουκουλώθηκε με τα σεντόνια της.

«Ονειρεύτηκα ότι κάτι τέρατα πήγαιναν να με καταβροχθίσουν», της είπε.

«Φώναξέ με αν ξανάρθει ο εφιάλτης, σύμφωνοι;»

Η μητέρα της τη φίλησε στο μέτωπο και επέστρεψε στην κάμαρά της, αφήνοντας την πόρτα της Μπεθ ανοιχτή.

Ο εφιάλτης δεν ξαναγύρισε, αλλά η Μπεθ έμεινε ξάγρυπνη όλη τη νύχτα διαβάζοντας ξανά και ξανά τη λέξη «Κοτ», που ήταν γραμμένη στο μυαλό της. Θα μπορούσε να συλλογίζεται το καινούριο αίνιγμα που τους είχε θέσει η Κάρολ, μετά την αφήγηση του κρυφού θρύλου του Ροκφέλερ Σέντερ. Το ψευδώνυμο που περιείχε αυτή τη φορά ήταν η λέξη «τέχνη» και το αίνιγμα έλεγε:

Θησαυρούς και παλάτια περιέχει,
αθλιότητες ανθρώπων και βασιλείων,
άπειροι είναι οι διάδρομοι του,
και καθαρή τέχνη οι τοίχοι του.

Όμως πίστευε πως ήξερε ήδη ποια ήταν η καινούρια τοποθεσία στο χάρτη του Μανχάταν όπου όφειλαν να κατευθυνθούν. Από την άλλη, αφότου την ξύπνησε ο εφιάλτης της, σκεφτόταν πως και η λέξη «J» αποτελούσε επίσης ένα αίνιγμα και την έπιασε μανία να το λύσει. Έτσι λοιπόν συμπέρανε ότι το Κοτ δεν ήταν αυτό που φαινόταν, αλλά έκρυβε ένα νόημα πολύ διαφορετικό. Και όφειλε να ενημερώσει το FBI για όσα γνώριζε, προτού ο Νίκολας και η Κάρολ την ξαναπείσουν για το αντίθετο.

Για να φτάσει από τη στάση του λεωφορείου στα γραφεία του FBI, έπρεπε να διασχίσει μερικές λεωφόρους και κάνα δυο δρόμους προχωρώντας δυτικά. Πότε πότε κοιτούσε πίσω της, για να δει αν την ακολουθούσε ο άντρας με την καμπαρντίνα. Δεν διέκρινε κανέ-

ναν με τέτοιο ντύσιμο. Έτσι κι αλλιώς, δεν θα μπορούσε να τον αναγνωρίσει, είπε μέσα της, αφού δεν είχε δει καν το πρόσωπο του.

Η πράκτορας του FBI στη ρεσεψιόν σταμάτησε την πληκτρολόγηση στον υπολογιστή μόλις είδε την Μπεθ να πλησιάζει.

«Ψάχνω τον ντετέκτιβ Φόουλερ, θα μου κάνετε τη χάρη να τον ειδοποιήσετε;»

«Ποιον μου ζητήσες;»

«Τον ντετέκτιβ Φόουλερ. Άλντους Φόουλερ, του Ανθρωποκτονιών».

«Εδώ δεν εργάζεται κανένας ντετέκτιβ Φόουλερ... Είσαι σίγουρη πως δεν ήρθες σε λάθος μέρος;»

«Εδώ μίλησα μαζί του και με την υπαστυνόμο Τέιλορ πριν μερικές μέρες».

«Α, ναι, η υπαστυνόμος Τέιλορ! Περίμενε μια στιγμή, να δω αν είναι στο γραφείο της».

Σχημάτισε ένα νούμερο και περίμενε να απαντήσει κάποιος στο τηλέφωνο. Κατόπιν σχημάτισε ένα άλλο και, σύντομα, αποκρίθηκε μια αντρική φωνή.

«...»

«Μια κοπέλα ζητάει τον ντετέκτιβ Φόουλερ ή την υπαστυνόμο Τέιλορ».

«...»

«Α, καλά».

«...»

«Ναι, αντιλαμβάνομαι».

«...»

«Εννοείται, θα της το πω».

Έκλεισε το τηλέφωνο και κοίταξε την κοπέλα που περίμενε μπροστά της.

«Κανένας από τους δύο δε βρίσκεται εδώ αυτή τη στιγμή. Πρόκειται για κάτι επείγον;»

«Μπα, όχι... απλώς ήθελα να πω κάτι στον ντετέκτιβ Άλντους, αλλά δεν είναι σημαντικό».

«Αν θέλεις, μπορώ να του δώσω ένα μήνυμα μόλις επιστρέψει».

«Πείτε του, σας παρακαλώ, ότι η Μπεθ Χάμπτον ήρθε να τον δει».

«Τίποτ' άλλο;»

«Ναι, ότι θα περάσω μια άλλη φορά».

«Καλύτερα να τηλεφωνήσεις προηγουμένως και να κλείσεις ένα

ραντεβού. Απ' ό,τι έχω καταλάβει, τόσο εκείνος όσο και η υπαστυνόμος Τέιλορ έχουν πολλά τρεξίματα και δεν τους βρίσκεις πάντα εδώ. Θέλεις να σου σημειώσω το τηλέφωνο;»

«Ευχαριστώ, αλλά το έχω στο σπίτι. Θα του τηλεφωνήσω».

Η πράκτορας έκανε ένα μορφασμό για να δείξει ότι λυπόταν που δεν μπόρεσε να την εξυπηρετήσει και η Μπεθ ένιωσε να την κυριεύει μια πρωτόγνωρη και βαθιά αίσθηση μοναξιάς.

Η μονομαχία ιων ψιδιών

16

«Και τώρα που κατάφεραν να βγουν ζωντανοί από την κρύπτη, τι σκέφτεστε να κάνετε με τον Άλντους Φόουλερ και εκείνη την υπότροφο;» ρώτησε ο Μπένσον.

Ο Στακ απόλαυσε το άρωμα του πούρου που κάπνιζε, χωρίς να βιάζεται να απαντήσει στην ερώτηση. Ίσως επειδή ο Μπένσον του μιλούσε για κάτι που ακόμα δεν είχε αποφασίσει πώς θα το έλυνε. Θα προτιμούσε ο αδερφός της Σούζαν και η συνοδός του, εκείνη η Κορίνα Φρεντιάνι, να είχαν πεθάνει από ασφυξία στην κρύπτη, αλλά τώρα που τα πειράματα της Χαρτ θα έβγαιναν στο φως της δημοσιότητας, ίσως να του ήταν πιο χρήσιμοι ζωντανοί παρά νεκροί. Η εκδοχή που είχε προτείνει ο Μπένσον για τη σύνδεση των φόνων των επιστημόνων και των εγκλημάτων στο όνομα της επιστήμης ήταν τόσο αληθοφανής ώστε δεν θα είχε παρά να την ενισχύσει με μερικά στοιχεία από το μεσαιωνικό θρύλο της φιλοσοφικής λίθου, ώστε να σκεφτούν όλοι πόσο εύλογο ήταν να πάρει εκδίκηση για μερικά ανυπεράσπιστα πλάσματα ένας καινούριος, άγνωστος ακόμη ήρωας. Η περιφρόνηση για το Ίδρυμα Σύμπαν θα ερχόταν να προστεθεί έτσι στο θάνατο όλων των μελών και ο κόσμος ολόκληρος θα τους μισούσε, ενθυμούμενος τα μακάβρια πειράματα που εκτέλεσαν στο όνομα της επιστημονικής προόδου. Ο ίδιος θα παρακολουθούσε το θέαμα από την πρώτη σειρά, καθώς όλο και περισ-

σότερες φωνές θα υψώνονταν από κάθε γωνιά της Αμερικής, απαιτώντας να αποκαλυφθεί εκείνος ο καινούριος άγγελος εκδικητής, που θα τους προστάτευε από τη βαρβαρότητα της επιστήμης. Και τότε αυτός, ο Γουόλτερ Στακ, θα μετατρεπόταν στον ανακηρυγμένο θεό μιας νέας εποχής.

«Δε θέλω η Σούζαν να υποφέρει αν δεν είναι απαραίτητο», είπε τελικά. «Θα τους αφήσουμε ζωντανούς για την ώρα. Έχω ένα σχέδιο για τον Φόουλερ, ο οποίος μπορεί να μας βοηθήσει να πετύχουμε τους στόχους μας».

«Επιτρέπεται να μάθω τις λεπτομέρειες του σχεδίου σας, κύριε Στακ;»

«Θα γίνει το φερέφωνο της παραπλανητικής θεωρίας σου, Μπένσον. Εκείνος θα είναι που θα εξηγήσει στον κόσμο αυτό που ο κόσμος δεν καταλαβαίνει ακόμα: ότι η επιστήμη και οι υπερασπιστές της οφείλουν να καούν, όπως στο Μεσαίωνα, στην Κόλαση».

«Και πώς σκέφτεστε να το κάνετε; Ο Φόουλερ είναι πιο πανούργος απ' όσο πιστεύαμε».

«Προμηθεύοντάς του τα στοιχεία που του λείπουν για να συμπληρώσει την έρευνά του με έναν τρόπο συγκροτημένο».

«Όμως εκείνος θα συνεχίσει, παρ' όλα αυτά, να αναζητά το δολοφόνο των επιστημόνων του Κορνέλ».

«Ναι, σίγουρα θα το κάνει. Αλλά ποτέ δε θα μάθει ότι τον έχει δίπλα του, ούτε ότι θα παντρευτεί την ίδια του την αδερφή».

«Τα ιέραια ιου νου»

17

Αντί να ελαττώνονται, οι άγνωστοι Χ της υπόθεσης του Ταχυδακτυλουργού αυξάνονταν όσο περνούσε ο καιρός. Παρ' όλο που μόλις πριν λίγες ώρες η Τέιλορ και ο Αλντους νόμιζαν ότι η σύλληψη του Μπράνα θα φώτιζε τελικά την υπόθεση στο σύνολο της, όταν είδαν το πτώμα του και τους ακρωτηριασμούς που είχε υποστεί, έφτασαν

σε σημείο να σκεφτούν ότι ο δολοφόνος δεν ήταν άλλος από τον ίδιο το διάβολο. Ένας δολοφόνος που ύφαινε ολόγυρά του ένα πυκνό δίχτυ αράχνης, με όλο και πιο αόρατα και αδιαπέραστα νήματα. Ένας φονιάς που άφηνε πίσω του ένα χνάρι σήψης, σκληρότητας και θανάτου, που κανένα λαγωνικό δεν μπορούσε να ακολουθήσει, παρά την ανυπόφορη μπόχα του. Ένας φονιάς που συνέχιζε να τους ξεγελάει με τα απίστευτα μαγικά του, βγάζοντας από το καπέλο του ό,τι του έκανε κέφι.

Όμως ο Άλντους δεν ήταν διατεθειμένος να συνεχίσει να κοιτάζει προς τα εκεί όπου τους κατήθυνε ο Ταχυδακτυλουργός, όσο δელταστικές κι αν ήταν οι κινήσεις του. Γι' αυτό σκεφτόταν πως ο θάνατος του Μπράνα ήταν σαν το μαντίλι με το οποίο ο μάγος κρύβει τα επιδέξια κόλπα του. Ο διευθυντής του κέντρου γνώριζε τα πάντα και γι' αυτόν το λόγο τον δολοφόνησαν. Διόλου απίθανο να είχε συμμετάσχει ενεργά στα μυστικά πειράματα της Χαρτ και ο φονιάς να φοβόταν μήπως του ξεφύγει καμιά κουβέντα. Στην κρύπτη είχαν βρει έγγραφα που δεν άφηναν αμφιβολίες για τον επιστημονικό στόχο των ερευνών τους: τη μεταμόσχευση του εγκεφάλου ενός ζωντανού στο κρανίο ενός νεκρού. Η Χαρτ ήθελε να διαιωνίσει την ύπαρξη του Άνταμ Γκρόσλινγκ, προσφέροντάς του ένα υγιές κορμί, γι' αυτό όλα τα πτώματα της κρύπτης αντιστοιχούσαν σε άντρες είκοσι πέντε με τριάντα χρονών. Θα ήταν η πρώτη που θα κατόρθωνε να νικήσει την αρρώστια και το θάνατο. Ωστόσο, παρά τις ακούραστες προσπάθειές της και τα πειράματά της πάνω σε ζωντανούς, είχε αποτύχει. Η μεταμόσχευση της εγκεφαλικής μάζας ενός ανθρώπου σε έναν άλλο και η σύνδεση όλων των νευρικών δικτύων του εγκεφάλου του δότη με τον κορμό του λήπτη ήταν ένα έργο υπερβολικά περίπλοκο και λεπτεπίλεπτο για να στεφθεί με επιτυχία. Αυτός ήταν ο λόγος που, από χρόνια, η Χαρτ είχε αλλάξει το αντικείμενο των ερευνών της. Τα πάντα ήταν λεπτομερώς καταγραμμένα στο ντοσιέ που βρέθηκε στην κρύπτη, το οποίο η συγγραφέας του είχε τιτλοφορήσει «Το πείραμα Τζέκιλ και Χάιντ».

Ο κρυφός θρύλος

17

«Διαπλανητικό Σκάφος ΜΧ καλεί Αρθρωτό Διαστημικό Σταθμό ΝΚ», είπε η Μπεθ καθισμένη μπροστά στην οθόνη της.

Η κάμερα καδράρισε το πρόσωπο της και στη στιγμή εμφανίστηκε στην οθόνη του Νίκολας.

«Γεια σου, ΜΧ! Ο Αρθρωτός Διαστημικός Σταθμός ΝΚ συνδέθηκε. Πού είχες χωθεί; Πάνω από μια ώρα πασχίζω να συνδεθώ μαζί σου χωρίς επιτυχία».

Η Μπεθ σκέφτηκε να μην του πει την αλήθεια, να πει πως αναγκάστηκε να πάει κάπου, οπουδήποτε, με τη μητέρα της, ή πως έβγαλε βόλτα την αδερφή της στο πάρκο ή πως είχε στραμπουλίζει τον αστράγαλο της μπαίνοντας σπίτι και η μητέρα της την πήγε στο νοσοκομείο. Στο κάτω κάτω, κάτι παρόμοιο θα είχε πει και ο Νίκολας στον πατέρα του για να μην πάει στο τένις απόψε. Ένα ψέμα, μια κατεργαριά, σε κάποιον που τον εμπιστευόταν και θα πίστευε ό,τι θα του έλεγε, όσο ψέματα κι αν ήταν. Αν κι αυτή έκανε το ίδιο τώρα, δεν θα υπήρχε καμιά διαφορά ανάμεσα στο δικό της και στο ψέμα του Νίκολας. Ή μήπως υπήρχε; Ο Νίκολας ήταν ο φίλος της. Αν του έκρυβε την αλήθεια, αν τον πρόδιδε, όλα θα καταντούσαν μια φάρσα, μια παντομίμα στην οποία ούτε η ίδια θα κατάφερνε να πιστέψει. Μπορούσε να εξαπατήσει τη μητέρα της, τους καθηγητές της, τους συμμαθητές της... Ακόμα και το FBI. Αλλά αν έλεγε ψέματα στον καλύτερο της φίλο, τότε τίποτα δεν θα ξαναήταν όπως πριν. Δεν θα της απέμενε παρά ένα μεγάλο κενό, μια ανυπόφορη μοναξιά, όπως εκείνη που είχε νιώσει απόψε.

«Πήγα να δω τον ντετέκτιβ Φόουλερ, στα γραφεία του FBI», του είπε στα ίσια.

«Τι;» απόρησε εκείνος, μη πιστεύοντας στ' αντιά του.

«Αυτό που άκουσες, ΝΚ».

«Ναι, και βέβαια το άκουσα, αλλά δεν πιστεύω πως μιλάς σοβαρά».

«Σκεφτόμουν να το κρύψω από σένα και την Κάρολ, αλλά δεν μπορώ».

«Πήγες στο FBI μόνη σου;»

Η Μπεθ δεν απάντησε. Άλλωστε ούτε ο Νίκολας τη ρωτούσε για να πάρει απάντηση, την ήξερε ήδη. Απλώς προσπαθούσε να χωνέψει αυτό που του είχε πει.

«Και γιατί δε μου το είπες;»

«Ήξερα ότι εσύ και η Κάρολ δε θέλατε να πάω».

«Αχ, ΜΧ, μας πρόδωσες! Ήταν το μυστικό μας. Κανένας άλλος δεν έπρεπε να μάθει τίποτα για το παιχνίδι ούτε για την Ουσία του Μυστηρίου. Μας το είπε η Κάρολ, κανένας δε θα μας πίστευε».

«Ξεχνάς τους χάκερ, ΝΚ. Κι εκείνοι το ξέρουν και διόλου απίθανο να το ξέρει και ο φονιάς των επιστημόνων. Δε γίνεται να συνεχίσουμε χωρίς να ενημερώσουμε το FBI για το τι συμβαίνει».

«Και τι συμβαίνει, ΜΧ;»

«Μην κάνεις το χαζό. Το ξέρεις τόσο καλά όσο κι εγώ, ΝΚ. Το εικονικό παιχνίδι και η πραγματικότητα έχουν πολλά κοινά, ανακατεύονται, συγχέονται σαν να ήταν το ίδιο πράγμα. Η εξαφάνιση του καθηγητή Κόγκαν, το Ίδρυμα Σύμπαν, η Αποστολή Ουροβόρος, η μυστική εταιρεία που δολοφονεί επιστήμονες, ο κρυφός θρύλος, η Ουσία του Μυστηρίου... Όλα είναι αληθινά, ΝΚ! Ακόμα και η Κάρολ είναι τόσο αληθινή όσο εμείς, παρ' όλο που στο παιχνίδι μοιάζει με εικονική φιγούρα. Μήπως δεν το έχεις πάρει είδηση;»

«Το μόνο που έχω πάρει είδηση είναι πως έχεις τρομοκρατηθεί».

«Όχι, δεν έχω τρομοκρατηθεί και λυπάμαι που το πιστεύεις μετά από όλα όσα ζήσαμε μαζί αυτές τις μέρες. Επειδή τα βιώσαμε, ΝΚ. Όχι όπως σ' ένα παιχνίδι, αλλά σαν κάτι τόσο πραγματικό, ώστε να λησμονήσουμε όλα τα άλλα».

Ο Νίκολας ένιωθε στριμωγμένος από τα επιχειρήματα της Μπεθ, όμως δεν έλεγε να υποχωρήσει.

«Μα το να μιλήσεις με το FBI δεν αλλάζει τα πράγματα. Δεν έχουμε να τους πούμε τίποτα που να μην το ξέρουν ήδη, αυτό το ξανασζητήσαμε».

«Και τι λες για τον κρυφό θρύλο, για τη μεσαιωνική μυστική εταιρεία που κλέβει τα μυαλά των επιστημόνων, για την Ουσία του Μυστηρίου, που την ψάχνει επίσης κι ο φονιάς; Νομίζεις πως το FBI ξέρει κάτι από όλα αυτά, ΝΚ;»

«Ούτε εμείς ξέρουμε τίποτα ακόμα. Και ο κρυφός θρύλος της

Νέας Υόρκης δεν είναι παρά ένας θρύλος. Στο FBI θα μας κοροϊδέψουν μόλις ακούσουν αυτό το παραμύθι. Κανένας δε θα πιστέψει πως τοποθεσίες τόσο διαφορετικές μπορεί να συνδέονται με έναν κρυφό θρύλο».

«Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο έμεινε κρυφός ως τώρα. Αυτή τη στιγμή είναι που ο θρύλος αποκτάει όλο του το νόημα. Ο φονιάς σκοτώνει τους επιστήμονες επειδή έχουν την Ουσία του Μυστηρίου. Βρίσκεται εδώ, στη Νέα Υόρκη, και την ψάχνουμε ακολουθώντας βήμα το βήμα τον κρυφό θρύλο. Δεν το βλέπεις;»

«Όχι, ΜΧ, δεν το βλέπω. Μου φαίνεται πως το μόνο που θα έχεις κατορθώσει, μιλώντας στον ντετέκτιβ Φόουλερ, είναι να σταματήσουμε το παιχνίδι. Θα το πει στους γονείς μας και θα μας απαγορεύσουν να ξαναμπούμε στο Ίντερνετ ή να ανοίξουμε τον υπολογιστή. Όλα τέλειωσαν, ΜΧ. Μόνη σου διέκοψες το παιχνίδι των αινιγμάτων, πριν μπορέσουμε να φτάσουμε στο τέλος. Ξέχνα την Ουσία του Μυστηρίου και την Αποστολή Ουροβόρος. Χάσαμε. Απογοητεύσαμε τον καθηγητή Κόγκαν, την Κάρολ και τον ίδιο μας τον εαυτό».

«Παραγίνεσαι τραγικός, ΝΚ. Εγώ δε σου είπα πως μίλησα με τον ντετέκτιβ, μόνο πως πήγα να τον δω».

«Και δεν είναι το ίδιο;»

«Ο ντετέκτιβ Φόουλερ δεν ήταν στο FBI».

«Και γιατί δε μου το λες από την αρχή; Τσακωνόμαστε χωρίς λόγο».

«Όχι και χωρίς λόγο, ΝΚ. Καταλαβαίνω το σκεπτικό σου, αλλά τα επιχειρήματά σου δε με πείθουν. Συνεχίζω να πιστεύω ότι πρέπει να του μιλήσω».

«Και τι θα του πεις;»

«Όχι για το παιχνίδι, αν αυτό σε απασχολεί. Αλλά θα του διηγηθώ τον κρυφό θρύλο και τι πραγματικά σημαίνει η λέξη "Κοτ". Αυτό ίσως τους χρησιμεύσει σε κάτι».

Ο Νίκολας δεν κατάλαβε τι ακριβώς εννοούσε η Μπεθ.

«Η λέξη "Κοτ"; Τι σημαίνει η λέξη "Κοτ"; Η Κάρολ δε μας είπε αν έχει να κάνει με ένα ακόμη αίνιγμα».

«Μα αφού είναι αίνιγμα, ΝΚ. Η λέξη "Κοτ", όπως και το σύμβολο των φιδιών, κρύβει μια άλλη σημασία».

«Εννοείς ότι πρέπει να το αντιστρέψουμε για να την ανακαλύψουμε;»

«Δεν αρκεί, πρόκειται για κάτι πιο πολύπλοκο. Και δεν μπορώ

καν να καταλάβω πώς το ανακάλυψα. Χτες τη νύχτα είδα έναν τρομερό εφιάλτη, ονειρεύτηκα ότι κάποιος προσπαθούσε να μου κάνει το χέρι με ένα πυρωμένο σίδερο...»

«Το βλέπεις; Σου το είπα ήδη πως οι δολοφονίες των μελών του Ιδρύματος Σύμπαν σου έγιναν έμμονη ιδέα».

«Πιθανόν, αλλά όταν ξύπνησα δεν μπορούσα να ξανακοιμηθώ. Σηκώθηκα από το κρεβάτι και άνοιξα τον υπολογιστή. Έψαξα στο Google ειδήσεις για τις δολοφονίες των επισημόνων και βρήκα μια αναπαράσταση του σημαδιού που υπήρχε στα χέρια τους. Το τύπωσα και ξαναξάπλωσα. Με τα μάτια κλειστά, συνέχιζα να βλέπω τη λέξη "Κοτ", ώπου αντιλήφθηκα πως υπήρχε κάτι μέσα της που δεν ήταν ορατό, κάτι που έπρεπε να το ξέρεις για να το καταλάβεις. Συντομα το είδα με το μυαλό μου τόσο καθαρά όσο βλέπω τώρα εσένα στην οθόνη. Ήταν απίστευτο».

«Και τι σημαίνει η λέξη "Κοτ"; Δεν έχω διάθεση να λύσω έναν ακόμα γρίφο».

«Φρόντισε να κοιτάξεις απλώς πιο πέρα απ' όσο βλέπουν τα μάτια σου, ΝΚ. Τότε είναι πιθανό να γίνει ορατό το αόρατο».

«Όταν μιλάς μ' αυτό τον τρόπο, μου θυμίζεις την Κάρολ».

«Έμαθα πολλά από αυτή».

«Η Κάρολ μας περιμένει. Μήπως μάντεψες επίσης την τοποθεσία όπου πρέπει να πάμε μετά το Ροκφέλερ Σέντερ;»

«Νομίζω πως ναι, ΝΚ».

«"Θησαυρούς και παλάτια περιέχει, αθλιότητες ανθρώπων και βασιλέων, άπειροι είναι οι διάδρομοι του, και καθαρή τέχνη οι τοίχοι του". Δεν μπορεί παρά να είναι το Μητροπολιτικό Μουσείο».

«Κι εγώ αυτό σκέφτηκα αμέσως. Εξάλλου, είναι το μοναδικό μουσείο που υπάρχει στο χάρτη του κρυφού θρύλου της Νέας Υόρκης».

«Τι νομίζεις πως είναι αυτή τη φορά, ΜΧ;»

«Δεν ξέρω, αλλά αν ο θρύλος συνεχίζεται μέσα στο Μητροπολιτικό Μουσείο, πρέπει να πρόκειται για κάτι συγκλονιστικό. Την τελευταία φορά που πήγα εκεί με τη μητέρα μου περάσαμε όλη τη μέρα βλέποντας έργα τέχνης από όλο τον κόσμο».

«Θα πρέπει να ξαναμπούμε στο παιχνίδι. Ήδη χάσαμε πάρα πολλή ώρα απόψε».

Το Ροκφέλερ Σέντερ βρισκόταν στην Πέμπτη Λεωφόρο, ανάμεσα στην Τεσσαρακοστή Ένατη και Πεντηκοστή Οδό, ενώ το μνημειώδες αρχιτεκτονικό συγκρότημα του Μητροπολιτικού Μουσείου Τέ-

χνης της Νέας Υόρκης, που εισχωρούσε στην καρδιά του Σέντραλ Παρκ, ήταν μεν στον ίδιο δρόμο αλλά στο ύψος της Ογδοηκοστής Δεύτερης Οδού. Τριάντα δύο οικοδομικά τετράγωνα χώριζαν το ένα από το άλλο.

«Παραείναι μεγάλη απόσταση για να την περπατήσουμε», είπε ο Νίκολας, ενώ οδηγούσαν ξανά τις φιγούρες τους από τη Λόουερ Πιάζα στην Πέμπτη Λεωφόρο.

«Αν θέλετε, μπορούμε να πάρουμε πάλι το μετρό», πρότεινε η Κάρολ.

«Δεν το συζητώ! Ούτε να το σκέφτεστε πως θα ξαναχωθώ μέσα σ' εκείνη τη φωλιά των φρικτών Σκιών», απάντησε η Μπεθ.

Βγαίνοντας στην Πέμπτη Λεωφόρο, ο Νίκολας άφησε ένα σφύριγμα θαυμασμού.

«Για κοιτάζτε εδώ!» είπε δείχνοντας ένα κόκκινο σπορ αμάξι, παρκαρισμένο δίπλα στο πεζοδρόμιο.

«Δεν πιστεύω να σκέφτεσαι να κλέψεις αυτό το αυτοκίνητο, ΝΚ;» είπε η Μπεθ.

«Απλώς πάω να δω αν είναι ανοιχτό».

Ο Νίκολας πλησίασε τη φιγούρα του δίπλα στο αυτοκίνητο. Πάτησε διάφορα κουμπιά στο τζόιστικ του, ώσπου η πόρτα του σπορ οχήματος άνοιξε. Αλλά τότε είδε πως, λίγο πιο πέρα, μπροστά στο άγαλμα του Άτλαντα, ήταν επίσης σταματημένη μια εντυπωσιακή μοτοσικλέτα, που πριν δεν βρισκόταν εκεί.

«Μπορείτε να μπειτε στο αμάξι», είπε.

«Και ποιος θα το οδηγήσει;» ρώτησε η Μπεθ.

«Εσύ, ΜΧ. Τι λες, ξέρεις;»

«Θα τα καταφέρω».

«Μην ανησυχείς, δε θα 'ναι δύσκολο. Απλώς πρέπει να συντονίζεις τις κινήσεις με το τζόιστικ σου», είπε η Κάρολ.

«Το ήξερες πως επιτρεπόταν να χρησιμοποιούμε αμάξια σ' αυτό το παιχνίδι για να πηγαίνουμε από το ένα μέρος στο άλλο;»

«Ναι, αλλά ήταν κάτι που οφείλατε να το ανακαλύψετε από μόνοι σας».

«Ωραία, αυτή τη φορά θα έχει πλάκα η μετακίνησή μας στο Μεγάλο Μήλο».

«Εγώ θα έρθω με τη μοτοσικλέτα ανοίγοντας δρόμο, σαν να ήμουν ο σωματοφύλακάς σας».

«Αν πάθεις κανένα ατύχημα με τη μηχανή, μπορεί να χάσεις τη ζωή σου στο παιχνίδι», τον προειδοποίησε η Κάρολ.

«Ξέρω καλά πως δεν υπάρχει μεγάλη διαφορά ανάμεσα σ' αυτό το παιχνίδι και την πραγματικότητα. Η Μπεθ μου έκανε το σχετικό κήρυγμα πριν λίγο. Όμως, μην ανησυχείτε, θα είμαι προσεκτικός».

Ο Νίκολας πλησίασε τη μηχανή και άπτησε ένα κουμπί του τζόιστίκ του. Η εικονική του φιγούρα καβάλησε τη μοτοσικλέτα και άναψαν ο προβολέας και το πίσω φανάρι. Ο ήχος του μοτέρ ήταν βραχνός και μελωδικός, παρόμοιος με μιας μοτοσικλέτας μεγάλου κυβισμού.

«Θα πηγαίνουμε σιγά σιγά μέχρι να αποκτήσουμε τον έλεγχο των μοχλών του τζόιστίκ, κυρίως για τις στροφές και το φρενάρισμα. Τα υπόλοιπα θα είναι εύκολα».

«Ξέρεις πώς θα πάμε στο Μητροπολιτικό Μουσείο, ΝΚ; Η Πέμπτη Λεωφόρος μόνο κατεβαίνει, προς τα νότια, και εμείς πρέπει να πάμε προς βορρά».

«Φρόντισε να μη με χάσεις από τα μάτια σου και θα βρισκόμαστε εκεί σε μερικά λεπτά».

Νύχτωνε. Τα φώτα της Πέμπτης Λεωφόρου είχαν ανάψει και έμοιαζαν με μια μακριά σειρά από πυγολαμπίδες, ακινητοποιημένες κάτω από το βαρύ σαν μολύβι ουρανό του Μανχάταν. Πλήθος εικονικά αυτοκίνητα κινούνταν από το Μιντ-Τάουν προς τις νότιες γειτονιές. Και στα πεζοδρόμια, ο κόσμος περπατούσε με την ίδια βιασύνη που θα είχε στην πραγματικότητα.

Ο Νίκολας μαρσάρισε και ένα κράνος φουλφίς εμφανίστηκε στη στιγμή πάνω στο κεφάλι του. Κατόπιν μπήκε με προσοχή στην κυκλοφορία της λεωφόρου, ακολουθούμενος από το σπορ αμάξι που οδηγούσε η Μπεθ, και αφέθηκαν να παρασυρθούν από ένα χείμαρρο κόκκινων φώτων, που προχωρούσε και κοντοστεκόταν με το ρυθμό που όριζαν οι φωτεινοί σηματοδότες.

«Θα στρίψουμε δεξιά στην Τεσσαρακοστή Ένατη, ΜΧ».

«Σε ακολουθά, ΝΚ, αλλά μην τρέχεις, ακόμα δεν ελέγγω πλήρως το τιμόνι αυτής της βολίδας», είπε η Μπεθ, πασχίζοντας να προχωράει χωρίς ζιγκ ζαγκ.

Η Τεσσαρακοστή Ένατη ήταν πολύ λιγότερο πηγμένη από την Πέμπτη Λεωφόρο. Ο Νίκολας επιτάχυνε, δίχως να χάσει την οπτική επαφή με το αμάξι της Μπεθ, που δεν άργησε να αποκτήσει τον έλεγχο του με το τζόιστίκ. Συνέχισαν μέχρι τη λεωφόρο Αμερικής, ό-

που έστριψαν ξανά δεξιά, προς τα βόρεια. Τα κτίρια περνούσαν γύρω τους σαν να προχωρούσαν σε ένα μακρύ διάδρομο γεμάτο από λαμπτήρες νέον. Στο τέλος της λεωφόρου φάνηκαν οι σκιές των δέντρων του Σέντραλ Παρκ. Έστριψαν και πάλι δεξιά στην Πεντηκοστή Ένατη Οδό, διέσχισαν την Γκραντ Άρμι Πλάζα προς τα δυτικά και έφτασαν στη λεωφόρο Μάντισον.

«Θα συνεχίσουμε στη Μάντισον ως την Ογδοηκοστή Δεύτερη Οδό, ΜΧ. Εκεί θα κάνουμε αριστερά και θα παρκάρουμε μπροστά στο Μητροπολιτικό Μουσείο».

Από την πρόσοψη του μουσείου, ανάμεσα στα ζεύγη των τεραστιων κιόνων που πλαisiώναν το τόξο κάθε εισόδου, κρέμονταν σαν θυρεοί μακρόστενα πανό που ανήγγελλαν τις πιο σημαντικές εκθέσεις της σεζόν.

Ανέβηκαν τα σκαλιά και πέρασαν τον έλεγχο δείχνοντας τις ταυτότητές τους της ΠΣΝΑ. Στο μέσο του μεγάλου χολ του μουσείου, τριγυρισμένοι από εικονικά πρόσωπα που πηγαινοέρχονταν στις αίθουσες του ισογείου, ο Νίκολας και η Μπεθ δεν φοβούνταν μήπως τους ξαναεπιτεθούν οι Σκιές.

«Για ποιο λόγο ήρθαμε εδώ, Κάρολ;» ρώτησε η Μπεθ.

«Επειδή θέλω να σας δείξω έναν πίνακα σχετικό με αυτά που λέει ο κρυφός θρύλος».

«Και σε ποιο τμήμα βρίσκεται;» ρώτησε ο Νίκολας.

«Στην αίθουσα των μεγάλων καλλιτεχνών της παλαιάς ευρωπαϊκής ζωγραφικής. Είναι ένας πίνακας πολύ αινιγματικός, που θα πρέπει να τον βρείτε εσείς».

«Μα εκεί θα υπάρχουν εκατοντάδες πίνακες! Πώς θα ξέρουμε ποιος είναι αυτός που αναζητούμε;» επέμεινε ο Νίκολας.

Η Κάρολ πήγε να απαντήσει, αλλά την πρόλαβε η Μπεθ, με τα ίδια λόγια που θα ξεστόμιζε κι εκείνη:

«Κοιτώντας πιο πέρα από εκείνο που βλέπουμε, ΝΚ».

Η μονομαχία των φιδιών

17

Η πόρτα ήταν ανοιχτή. Ο Μπένσον και ο Ότο βεβαιώθηκαν ότι κανένας δεν τους κοιτάζε και μπήκαν στην πλημμυρισμένη σκουπίδια είσοδο. Ανάμεσα σε άχρηστα χαρτόκουτα, ξεχώριζε ένας άμορφος μπόγος σκεπασμένος με μια κουβέρτα. Υπήρχε ελάχιστο φως και η μπόχα από σάπια τρόφιμα ήταν ανυπόφορη. Κάτω από την κουβέρτα ακουγόταν το φουρφούρισμα μιας πνιχτής ανάσας. Ο Μπένσον πλησίασε αθόρυβα και άγγιξε το κορμί του αστέγου. Ο άντρας τινάχτηκε και έβγαλε το κεφάλι από την κουβέρτα, σαν χελώνα που ξυπνά από βαθύ λήθαργο. Τα μπερδεμένα του μαλλιά και η πυκνή γενειάδα έκρυβαν το πρόσωπο του, αφήνοντας να φαίνονται μόνο τα μισόκλειστα μάτια και μια χοντρή, κοκκινισμένη μύτη. Κοίταξε τον άντρα που τον είχε ξυπνήσει, χωρίς η έκφρασή του να δείχνει δυσφορία ή έκπληξη. Ούτε φόβο. Ίσως, πιθανόν, μια αδιάφορη περιέργεια για το τι θα μπορούσε να θέλει εκείνος ο μαυροντυμένος τύπος. Ο νεοφερμένος δεν είπε λέξη. Περιορίστηκε να του δείξει δυο μπουκάλια καλό ουίσκι και να του κλείσει το μάτι. Πίσω του υπήρχε ένας άλλος τύπος, πιο σωματώδης, τον οποίο ο άστεγος μόλις που διέκρινε στο μισοσκόταδο της εισόδου που εδώ και βδομάδες χρησιμοποιούσε για καταφύγιο. Τα χέρια του άντρα, μέσα σε μαύρα δερμάτινα γάντια, άνοιξαν το ένα μπουκάλι και του έκαναν νόημα να πιει. Ίσως και να ήταν μπράβοι, σταλμένοι από τους νεαρούς του τελευταίου πατώματος, που ήθελαν να τον μεθύσουν για να τον διώξουν κατόπιν με τις κλοτσιές από εκείνο το εγκαταλειμμένο σπίτι. Αν ήταν έτσι, δεν θα κατάφερναν τίποτα, εκτός κι αν τον καθάριζαν. Θα ξαναγύριζε, κι ας τον έδιωχναν. Πριν από ογδόντα και παραπάνω χρόνια είχε γεννηθεί στο θυρωρείο εκείνου του κτιρίου των αρχών του 20ού αιώνα και τώρα είχε επιστρέψει περιμένοντας να τον λυπηθεί ο θάνατος μια παγωμένη νύχτα του επόμενου χειμώνα. Αν και ίσως ο θάνατος να έφτανε πιο νωρίς από όσο φανταζόταν. Μπορούσε να τον δει να κατοπτρίζεται στις κόρες των ματιών του άντρα και στο διαβολικό του χαμόγελο. Μια απαίσια μαύρη φιγούρα, που χόρευε έξαλλα ανάμεσα

σε σκελετούς και κομματιασμένες νεκροκεφαλές, την οποία έβλεπε όλο και πιο καθαρά με κάθε γουλιά ούισκι που κατέβαζε.

«Είναι επάνω;» ρώτησε ο Μπένσον, προσφέροντάς του το δεύτερο μπουκάλι.

Ο αλήτης κατένευσε χωρίς να αλλάξει έκφραση και τότε αντιλήφθηκε πως, εκείνο το βράδυ, ο θάνατος δεν αναζητούσε εκείνον.

«Τα Ιέραια Ιου Νου»

18

Ως το επόμενο πρωί ο Άλντους δεν είχε καταφέρει να κουβεντιάσει με την Τέιλορ για το ντοσιέ που βρήκαν με την Κορίνα στο μυστικό εργαστήριο του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Για την υπαστυνόμο, το περασμένο βράδυ ήταν το πιο σκληρό και δραματικό από όσα μπορούσε να θυμηθεί: αρκετές ομάδες ειδικών του FBI σκάλιζαν ως τα ξημερώματα όλο το κτίριο αναζητώντας υλικές αποδείξεις για τα εγκλήματα της Χαρτ και το φόνο του Μπράνα, μια ομάδα ιατροδικαστών υπό τη διεύθυνση του δόκτορα Σκρίνα ασχολήθηκε με τη μεταφορά στο Ινστιτούτο Ανατομίας της Νέας Υόρκης δεκάδων ανθρώπινων λειψάνων που βρέθηκαν στην κρύπτη, και δεκάδες αστυνομικοί επιθεωρούσαν σχολαστικά όλα τα αρχεία του κάθε τμήματος του κέντρου. Η Τέιλορ, επιφορτισμένη με το συντονισμό της όλης αστυνομικής επιχείρησης, είχε πάρει τις απαραίτητες αποφάσεις για το αν κάθε ερευνητής και υπάλληλος που βρισκόταν ακόμα στο κτίριο επιτρεπόταν να το εγκαταλείψει, αφού έδινε μια λεπτομερή κατάθεση. Οι ανακρίσεις θα συνεχίζονταν και για όλο το υπόλοιπο προσωπικό, για μήνες, ώσπου μια κυβερνητική επιτροπή να αναλάβει τη διεύθυνση του κέντρου. Το χάος θα ήταν αναπόφευκτο, επειδή η διακοπή λειτουργίας όλων των εργαστηρίων μέχρι να υπάρξει νεότερη δικαστική εντολή θα σήμαινε την πλήρη και επ' αόριστον παρεμπόδιση πολλών ερευνητικών προγραμμάτων σε εξέλιξη, μερικά από τα οποία δεν θα ήταν δυνατόν να ξαναρχίσουν, όπως της είχαν δηλώσει

με πίκρα οι διευθυντές κάποιων επιστημονικών τμημάτων, που εργάζονταν εκεί ως πολύ αργά τη νύχτα. Επιπλέον, ένα σμάρι δημοσιογράφων και πλήθος μιό τηλεοπτικές κάμερες χτυπούσαν από την πρώτη στιγμή τις πόρτες του συγκροτήματος: ζητούσαν πληροφόρηση από πρώτο χέρι για να καθησυχάσουν χιλιάδες πολίτες και συγγενείς εξαφανισμένων από όλες τις ΗΠΑ, που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να βομβαρδίζουν το FBI και την Αστυνομία της Νέας Υόρκης με τα τηλεφωνήματά τους, ρωτώντας για την ταυτότητα των θυμάτων των «φονιάδων επιστημόνων», όπως τους αποκαλούσε ήδη μερίδα του Τύπου. Ωστόσο, για καλή της τύχη, η υπαστυνόμος Τέιλορ δεν θα αναλάμβανε την έρευνα για το μυστικό σφαγείο του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Τα κεντρικά γραφεία του FBI στην Ουάσινγκτον είχαν αναθέσει αυτή την αποστολή στον αστυνόμο Μακλόσκι, που, από πολύ νωρίς το πρωί, ανέλαβε το έργο.

«Τον λυπάμαι τον Άντριου. Πάρα πολλή δουλειά για μια ήδη εξιχνιασμένη υπόθεση», σχολίασε η Τέιλορ, αφού σερβιρίστηκε ένα φλιτζάνι καφέ και κάθισε εξαντλημένη στον καναπέ του γραφείου της.

«Στ' αλήθεια δε θα προτιμούσατε να διόριζαν εσάς επικεφαλής των ερευνών;» ρώτησε ο Άλντους, που καθόταν απέναντί της.

«Όχι, πίστεψέ με. Δεν έχω υπέρμετρες επαγγελματικές φιλοδοξίες και είμαι σίγουρη ότι ο Άντριου μπορεί να χειριστεί αυτό το ζήτημα καλύτερα από μένα. Είναι ειδικός στους εξαφανισμένους και το πιο σημαντικό στη συγκεκριμένη έρευνα θα είναι η εξακρίβωση της ταυτότητας των δεκάδων πτωμάτων που βρέθηκαν στην κρύπτη. Δεν πιστεύω πως υπάρχουν άλλα άτομα αναμειγμένα στα εγκλήματα εκτός από τη Χαρτ, τον Γκρόσλινγκ και τον Μπράνα. Και οι τρεις είναι πια νεκροί και συγκεντρώνουν πάνω τους ελάχιστο ενδιαφέρον. Για μένα, Άλντους, η σημαντική υπόθεση συνεχίζει να είναι εκείνη του Ταχυδακτυλουργού. Από εκεί τελικά ξεκινούν όλα».

«Και αν ο Άνταμ Γκρόσλινγκ δεν είναι νεκρός;»

Το φλιτζάνι έμεινε μετέωρο μπροστά στα χείλη της υπαστυνόμου.

«Άλντους, είσαι απρόβλεπτος. Γιατί μου κάνεις αυτή την ερώτηση;»

«Επειδή τότε θα εξηγούνταν όλα!»

«Αν αναστήσεις τους νεκρούς, όλα φαίνονται τελικά ευκολότερα, δε νομίζεις;»

«Αντίθετα. Θέλω να σας μιλήσω γι' αυτό από χτες το βράδυ».

«Και γιατί δεν το 'κάνες;»

«Να, περίμενα την κατάλληλη στιγμή. Ήσασταν πολύ απασχολημένη και ήταν όλα υπερβολικά μπερδεμένα... Ούτε ήθελα να σκεφτείτε ότι τρελάθηκα».

Η Τέιλορ χαμογέλασε. Κατόπιν αποτέλειωσε τον καφέ της μονορούφι.

«Σου ομολογώ πως, πότε πότε, το σκέφτομαι, αλλά σε εκτιμώ πάρα πολύ για να πιστέψω πως είσαι παράλογος».

Ο Άλντους πήρε λοιπόν θάρρος για να εκθέσει τη θεωρία του για τον Ταχυδακτυλουργό, όσο απίθανη κι αν φαινόταν.

«Θυμάστε το σχεδιάγραμμα που σας έδειξα μαζί με τα δημοσιεύματα των *Νιου Γιορκ Τάιμς* για την αυτοκτονία του Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ και το θάνατο του γιου του Άνταμ;»

«Ναι, βεβαίως το θυμάμαι. Όλα τα στοιχεία οδηγούσαν από τη λέξη "Κοτ" στον Άνταμ και το σύμβολο των ορθωμένων φιδιών. Το πρόβλημα ήταν πως ο Άνταμ είχε πεθάνει».

«Φυσικά. Το κορμί του πέθανε μία μέρα πριν δημοσιευθεί η νεκρολογία του στην εφημερίδα. Αλλά το μυαλό του συνέχιζε να ζει...»

«Έλα τώρα, Άλντους, μη με κάνεις να αλλάξω γνώμη για σένα. Οι θεωρίες της μετεμψύχωσης δεν αντέχουν ούτε στην πιο στοιχειώδη κριτική ανάλυση».

«Δε μιλάω για μετεμψύχωση, αλλά για "νευρωνική μεταφορά". Η ίδια η Χαρτ έτσι την αποκαλούσε στο ντοσιέ που η Κορίνα Φρεντιάνι και εγώ βρήκαμε χτες στην κρύπτη».

«Και μου το λες τώρα;»

«Χτες βράδυ δε γνωρίζαμε ακόμα το ακριβές του περιεχόμενο. Αφού ξεφύλλισε το ντοσιέ, η Κορίνα βεβαιώθηκε ότι η Χαρτ προσαθούσε να μεταμοσχεύσει το ζωντανό εγκέφαλο του Άνταμ Γκρόσλινγκ σε ένα νεκρό σώμα, γι' αυτό πειραματιζόταν σε ανθρώπους, αντί σε πρωτεύοντα θηλαστικά ή άλλα ζώα. Τα δεκάδες ανοιχτά κρανία της κρύπτης είναι το αποτέλεσμα εκείνης της τρέλας. Αλλά, παρά τα μακάβρια πειράματά της πάνω σε απαχθέντες, αποτύγχανε ξανά και ξανά, λόγω των άλντων χειρουργικών δυσκολιών που παρουσιάζονται στην προσπάθεια να συνδεθεί ο μεταμοσχευμένος εγκέφαλος με όλο το κεντρικό νευρικό σύστημα του καινούριου σώματος».

«Ο καθένας μπορεί να το καταλάβει, χωρίς να έχει σπουδάσει νευρολογία».

«Μην είστε τόσο σίγουρη. Θα μπορούσε να το έχει πετύχει αν είχε στη διάθεσή της περισσότερο χρόνο για να τελειοποιήσει την τεχνική μεταμόσχευσης εγκεφάλου, αλλά το σώμα και η καρδιά του Άνταμ Γκρόσλινγκ εξασθενούσαν και η Χαρτ φοβόταν μήπως της πεθάνει πριν καταφέρει να βγάλει τον ιδιοφυή εγκέφαλο του από το παράλυτο κορμί του».

«Πόσο καιρό κράτησε αυτό;»

«Μέχρι πριν από πέντε χρόνια περίπου. Τότε, ο ίδιος ο Άνταμ, που συνέχιζε να διευθύνει από το σπίτι του τις έρευνες της Χαρτ, της πρότεινε να αλλάξουν στρατηγική και, αντί της μεταμόσχευσης του εγκεφάλου του σε ένα άλλο κορμί, να επιχειρήσουν τη μεταφορά της νόησής του στον εγκέφαλο ενός άλλου ανθρώπου, δίχως την ανάγκη χειρουργικής επέμβασης».

«Δίχως την ανάγκη να ανοίξουν το κρανίο;»

«Ναι, ως διά μαγείας, θα έλεγε κανείς».

«Όπως θα έκανε ο Ταχυδακτυλουργός».

«Ακριβώς. Με μια τεχνική νευροεπιστημονική πραγματικά επαναστατική και φουτουριστική, δύσκολα αντιληπτή ακόμα και από τους ίδιους τους σημερινούς επιστήμονες. Αλλά η Κορίνα μου την εξήγησε με ένα παράδειγμα κάπως απλοϊκό, αν και πολύ διαφωτιστικό. Ύστερα από πέντε χρόνια συνεχών πειραμάτων με ανθρώπινα πειραματόζωα, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ και η Κέιτι Χαρτ κατάφεραν να σχεδιάσουν ένα μικρό ρομπότ ικανό να διαβάξει, να αντιγράφει και να επανατοποθετεί το ακριβές περιεχόμενο καθενός από τα εκατομμύρια νευρώνων που βρίσκονται μέσα στον ανθρώπινο εγκέφαλο και από τους οποίους εξαρτώνται η μνήμη μας, η ευφυΐα μας και η ίδια μας η προσωπικότητα».

«Ο αναγνώστης του νου, που έλεγε ο Μπράνα», μουρμούρισε η Τέιλορ, μη πιστεύοντας τα αυτιά της.

«Ο Μπράνα μας μίλησε για έναν αναγνώστη του νου για να μας ρίξει στάχτη στα μάτια και να δείξει ότι οι έρευνές τους αποσκοπούσαν στη θεραπεία πολλών εγκεφαλικών παθήσεων, αλλά δεν είπε λέξη για το ότι με τα πειράματά τους επιδίωκαν στην πραγματικότητα κάτι περισσότερο: να μεταφέρουν το νου του Άνταμ στον εγκέφαλο ενός άλλου ζωντανού ανθρώπινου όντος».

«Μα πώς μπορεί να γίνει κάτι τόσο απίστευτο;»

«Με τον ίδιο τρόπο που αντιγράφονται τα αρχεία από έναν υπολογιστή σε έναν άλλον, αν και με μια μέθοδο πολύ πιο περίπλοκη.

Όμως αυτό ήταν το παράδειγμα που μου έδωσε η Κορίνα για να το καταλάβω».

«Συνεπώς, αν όλα όσα λες ισχύουν, ο Άνταμ Γκρόσλινγκ θα πρέπει να ζει τώρα μέσα σε ένα άλλο, άγνωστο άτομο», είπε η υπαστυνόμος, αδυνατώντας να αποδεχτεί ότι ο ντετέκτιβ πιθανόν να είχε τελικά ανακαλύψει το μεγάλο μυστικό του Ταχυδακτυλουργού.

«Αν και ακούγεται τρελό, είναι το πιο πιθανό. Σύμφωνα με την Κορίνα, ο νους του Άνταμ εναποτέθηκε πάνω στο νου του ατόμου που υπέστη τη "νευρωνική μεταφορά", με τρόπο που συνυπάρχουν και οι δύο υπό την κυριαρχία του πρώτου».

«Δύο μυαλά στον ίδιο εγκέφαλο;»

«Ναι, όπως στο περίφημο μυθιστόρημα του Στίβενσον. Γι' αυτό η Χαρτ τιτλοφόρησε το ερευνητικό της πρόγραμμα "Το πείραμα Τζέκιλ και Χάιντ". Δύο ψυχές σε μία, το καλό και το κακό, η ιδιοφυΐα και το διαβολικό, η επιστήμη και ο φανατισμός».

«Αυτό μας οδηγεί και πάλι στο σύμβολο των δύο ορθωμένων φιδιών».

«Και στην εικόνα του διαβόλου, όταν αυτό αντιστρέφεται».

«Αλλά αν ο Άνταμ Γκρόσλινγκ είναι ο Ταχυδακτυλουργός, γιατί να σκοτώσει την Κέιτι Χαρτ; Αγαπιούνταν και ήταν αυτή που του ξανάδωσε τη ζωή».

«Πιθανώς, με αντάλλαγμα να την κάνει κι εκείνη αθάνατη».

«Μήπως μεταφέροντας το νου της σε ένα άλλο σώμα;»

«Γιατί όχι;»

Ο κρυφός θρύλος

18

Οι ατέλειωτοι διάδρομοι του Μητροπολιτικού Μουσείου της Νέας Υόρκης σχημάτιζαν έναν πολύπλοκο λαβύρινθο που διέτρεχε όλη την ιστορία της τέχνης της ανθρωπότητας. Το να κυκλοφορούν μέσα σ' εκείνο τον απέραντο λαβύρινθο δίχως μια σαφή ιδέα της εποχής

και των συλλογών που ήθελαν να κοιτάζουν σήμαινε ώρες έντονης αναζήτησης που, τελικά, μπορεί να απέβαινε άκαρπη. Για να επισκεφθεί κανείς όλες τις αίθουσες του μουσείου απαιτούνταν πάνω από τρεις μέρες, αλλά, ακόμα και τότε, πάντα θα έμεναν σημεία ανεξερεύντα. Η Μπεθ το ήξερε και γι' αυτό πρότεινε στον Νικόλας να βρουν προηγουμένως ένα χάρτη του μουσείου για να εντοπίσουν την ακριβή θέση της αίθουσας των μεγάλων καλλιτεχνών της παλαιάς ευρωπαϊκής ζωγραφικής και τον πιο σύντομο δρόμο για να φτάσουν ως εκεί.

Το σχεδιάγραμμα του μουσείου βρέθηκε πάνω σε ένα τραπέζι πληροφοριών, στον κεντρικό διάδρομο.

«Εδώ είναι!» είπε η Μπεθ, βλέποντας στο χάρτη την αίθουσα ευρωπαϊκής ζωγραφικής, στη δεξιά πτέρυγα του δεύτερου ορόφου.

«Αν διασχίσουμε τις αίθουσες αιγυπτιακής τέχνης θα φτάσουμε στη βορειοαμερικανική πτέρυγα και, από εκεί, θα ανεβούμε στο δεύτερο όροφο από τη σκάλα που υπάρχει στο σχεδιάγραμμα».

Για τους δύο νέους, η είσοδος στις αίθουσες της αιγυπτιακής τέχνης ήταν σαν να διέσχιζαν ένα τούνελ του χρόνου μέσα από μια τρύπα ανοιγμένη σε ένα μεγάλο πέτρινο μνημείο. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι ιερογλυφικά και τοιχογραφίες από τη ζωή στο Νείλο και παντού γύρω υπήρχαν αγάλματα ανθρώπων με λεοντόμορφα κεφάλια, καθισμένων και με τα χέρια πάνω στους μηρούς. Σαρκοφάγοι, μούμιες, θεοί και ανάγλυφα με φιγούρες σε προφίλ συμπλήρωναν ένα εκτεταμένο δίκτυο από αίθουσες που τους οδήγησαν ως το αίθριο του ναού του Ντεντούρ. Στην είσοδο του δέσποζαν δύο μεγαλοπρεπείς σφίγγες σκαλισμένες σε μαύρο μάρμαρο. Η Μπεθ φοβήθηκε ότι όλες εκείνες οι φιγούρες θα ζωντάνευαν και θα τους επιτίθονταν, όπως οι μούμιες που είχε δει σε κάποια ταινία. Διέσχισαν το αίθριο χωρίς να σταθούν και ξαναβγήκαν σε ένα διάδρομο.

«Περιμένετε μια στιγμή», είπε η Μπεθ, βλέποντας αριστερά της να ανοίγεται η αυλή των ιππέων και οι μεγάλες αίθουσες με τα όπλα και τις πανοπλίες.

«Δεν έχουμε καιρό για χάσιμο, ΜΧ».

«Θέλω να δω μόνο την πομπή των ιπποτών με τις πανοπλίες και τα δόρατα, πάντα ήταν το αγαπημένο μου κομμάτι του μουσείου».

«Εντάξει, αλλά μόνο για ένα δευτερόλεπτο. Αυτή η ζώνη του μουσείου είναι η πιο απομονωμένη και δε θα μου άρεσε να μας επιτεθούν πάλι οι Σκιές ή οι μαύροι ιππότες».

Από την οροφή της αίθουσας κρέμονταν θυρεοί με εντυπωσιακά χρώματα και, από κάτω τους, τέσσερις καβαλάρηδες ντυμένοι με αστραφτερές πανοπλίες και κρατώντας μακριά ακόντια έμοιαζαν σαν να κάλπαζαν πάνω στα άλογά τους προς έναν απρόσιτο τόπο. Ολόγυρά τους, κλεισμένοι σε γυάλινες προθήκες, άλλοι ιππότες με πανοπλίες και σπαθιά τους κοιτούσαν σαν να ήταν φυλακισμένοι. Αλλά κανένας από εκείνους τους ιππότες δεν κινήθηκε.

Η βορειοαμερικανική πτέρυγα άρχιζε ακριβώς στο τέλος του διαδρόμου όπου βρισκόταν η σκάλα που ανέβαινε στο δεύτερο όροφο του μουσείου. Στα πρώτα σκαλοπάτια υπήρχε μια τάβλα με ένα καινούριο σύμβολο.



Το κοίταξαν για μια στιγμή και, κατόπιν, ο Νίκολας φύλαξε την τάβλα στο σακίδιο του χωρίς να δώσει περισσότερη σημασία. Είχαν συνηθίσει να βρίσκουν ένα από εκείνα τα σύμβολα σε κάθε τοποθεσία του Μανχάταν όπου τους οδηγούσε το παιχνίδι. Η Κάρολ θα τους έλεγε πότε θα έπρεπε να τα αποκρυπτογραφήσουν.

Ελαιογραφίες μεγάλων ζωγράφων όπως οι Ρέμπραντ, Τιτσιάνο, Βαν Ντάικ, Ελ Γκρέκο, Βερμέερ, Ρούμπενς και Βελάσκεθ μετέτρεπαν τους τοίχους της πτέρυγας ευρωπαϊκής ζωγραφικής σε έναν τεράστιο θησαυρό ανυπολόγιστης αξίας. Ο Νίκολας και η Μπεθ, ακολουθούμενοι από την Κάρολ, κοίταξαν έναν προς έναν τους πίνακες, πασχίζοντας να ανακαλύψουν κάτι που να ξυπνάει το ενδιαφέρον τους πέρα από το έργο τέχνης που είχαν μπροστά στα μάτια τους. Κάθε πίνακας ήταν διαφορετικός από τους άλλους ως προς το στυλ, την τεχνική και το θέμα και καθένας θα μπορούσε να περιέχει κάτι το ανεπαίσθητο για τον απλό παρατηρητή του: το μυστικό του, το κρυμμένο του αίνιγμα, το κωδικοποιημένο μυστήριο που ώθησε το δημιουργό του να του δώσει μια δική του ζωή πιο πέρα από ό,τι ή-

ταν ορατό στο καναβάτσο. Και οι νεαροί όφειλαν να το ανακαλύψουν μέσα σ' εκείνον το λαβύρινθο του ανεξάντλητου κάλλους.

Αφού περιπλανήθηκαν σε διάφορες αίθουσες, ο Νίκολας στάθηκε μπροστά σε ένα έργο που τράβηξε ιδιαίτερα την προσοχή του και φώναξε:

«ΜΧ, εδώ νομίζω πως υπάρχει ένας πίνακας πολύ αινιγματικός!»

Η Μπεθ πλησίασε τη φιγούρα της κοντά στου Νίκολας, και οι δυο μαζί ατένισαν στις οθόνες τους το πορτραίτο ενός νεαρού άντρα που φαινόταν να γράφει κάτι με ένα φτερό σε μια νεκροκεφαλή, στηριγμένη πάνω σε ένα κλειστό βιβλίο.



«Τι λες να γράφει αυτός ο άντρας πάνω στο κρανίο, ΝΚ;»

«Φοβάμαι πως πρόκειται για ένα καινούριο αίνιγμα».

Η Κάρολ στεκόταν πίσω τους.

«Σωστά, ΝΚ. Αλλά αυτό το αίνιγμα συμπεριλαμβάνεται στον κρυφό θρύλο της Νέας Υόρκης και δε χρειάζεται να το λύσετε».

«Θα μας το πεις εσύ, Κάρολ;» ρώτησε ο Νίκολας ανυπόμονα.

«Για την ιστορία, αυτός εκεί ο πίνακας είναι η αυτοπροσωπογραφία του Ναπολιτάνου ζωγράφου Σαλβατόρε Ρόζα, που γεννήθηκε το 1615 και πέθανε το 1673. Ο Σαλβατόρε Ρόζα ήταν εξαιρετικά πολυπράγμων καλλιτέχνης: ζωγράφος, χαράκτης, ποιητής, δραματουργός, μουσικός, εφευρέτης... Μια ιδιοφυΐα της εποχής του αρκετά άγνωστη. Επί πολλά χρόνια έζησε στη Φλωρεντία, όπου εργάστηκε

για τους Μεδίκους. Εκεί απέκτησε μεγάλες φιλίες με έναν καθηγητή φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου της Πίζας ονόματι Τζιοβάνι Μπατίστα Ριτσιάρντι, που, σύμφωνα με τον κρυφό θρύλο, ήταν μέλος της Εταιρείας Ουροβόρος. Ο Σαλβατόρε Ρόζα έγινε κι αυτός μέλος της εταιρείας και υπήρξε ένας από τους κατόχους της Ουσίας του Μυστηρίου. Γι' αυτό κάτω από τη νεκροκεφαλή βρίσκεται το παλαιό *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων*, που έγραψε ο Γκρίμπο πριν το θάνατο του».

«Το ίδιο χειρόγραφο που βρήκαμε στη Βιβλιοθήκη με τον καλόγερο καθισμένο στο σκριπτόριό;»

«Ναι, ΝΚ, το ίδιο. Χάρη στην Ουσία του Μυστηρίου και σε τούτο το χειρόγραφο, ο Σαλβατόρε Ρόζα, όπως και τόσα άλλα λαμπρά μυαλά της ανθρωπότητας, προηγήθηκε της εποχής του και κατάλαβε πως θα έφτανε μια μέρα που οι άνθρωποι θα κατόρθωναν να μπουν στον ίδιο τους τον εγκέφαλο και να εγγράψουν σ' αυτόν τις ιδέες, τις σκέψεις, τις συγκινήσεις, τις αναμνήσεις ή την προσωπικότητα που θα επιθυμούσαν. Εκείνο το μέλλον τον τρομοκράτησε και ζωγράφησε το συγκεκριμένο πίνακα, του οποίου το νόημα ελάχιστοι ήταν σε θέση να αντιληφθούν».

«Και το φτερό μοιάζει με νυστέρι που ανοίγει το κρανίο», είπε η Μπεθ.

«Όμως είναι φτερό και, αν προσέξετε καλά, θα δείτε πως υπάρχουν μερικές ελληνικές λέξεις».

«Και οι λέξεις τι σημαίνουν, Κάρολ; Εμείς δεν ξέρουμε ελληνικά», είπε ο Νίκολας, χωρίς να πάνει να κοιτάζει, μαζί με την Μπεθ, το τμήμα του πίνακα με το κρανίο πάνω στο χειρόγραφο.



«"Κοίτα, πού, πότε"...»

Ο Νίκολας αισθάνθηκε ένα δυσάρεστο ρίγος να τον διατρέχει. Αν κοιτούσε πέρα από εκείνες τις λέξεις, μπορούσε να καταλάβει τη σημασία τους.

«*Από όλους τους* δολοφονημένους επιστήμονες της Εταιρείας Ουροβόρος, έκλεψαν τους εγκεφάλους χωρίς να ανοίξουν τα κρανία τους», είπε, ακολουθώντας τη ροή των συλλογισμών του.

«Έτσι είναι, ΝΚ, κι αυτοί που το έκαναν θα μπορούσαν να τους μεταχειριστούν σαν να έγραφαν πάνω τους. Ο ζωγράφος αυτού του πίνακα γνώριζε τι θα συνέβαινε, αλλά αγνοούσε το πού και το πότε. Γι' αυτό άφησε γραμμένες αυτές τις λέξεις, για όσους, όταν ερχόταν η στιγμή, θα κοιτούσαν τον πίνακα και ό,τι συνέβαινε ολόγυρά τους».

«Είναι *τώρα*, ΝΚ! Η απάντηση αυτού του αινίγματος είναι ξεκάθαρη. Αν κοιτάξουμε τι συμβαίνει με τους δολοφονημένους επιστήμονες, *όπως* είπες, τότε το *πού* είναι στη Νέα Υόρκη και το *πότε* είναι σ' αυτή εδώ την εποχή, στη δική μας εποχή».

«Και τι μπορούμε να κάνουμε εμείς;» ρώτησε ο Νίκολας μπερδεμένος.

«Να εμποδίσουμε τους φονιάδες να αποκτήσουν την Ουσία του Μυστηρίου», αποκρίθηκε η Κάρολ.

Η μονομαχία των ψιδιών

18

Όταν ο άστεγος ξύπνησε, κρατούσε στο χέρι του ένα ματωμένο μαχαίρι. Τρέμοντας, κοίταξε την κοφτερή λάμα και αναρωτήθηκε τι είχε κάνει. Δεν κατάφερνε να θυμηθεί απολύτως τίποτα από το προηγούμενο βράδυ. Ούτε ότι δύο μαυροντυμένοι άντρες τον είχαν επισκεφθεί και τον είχαν μεθύσει μέχρι λιποθυμίας με δυο μπουκάλια ούισκι. Άφησε το μαχαίρι, σαν να του έκαιγε τα χέρια, και σηκώθηκε από τα στρωσίδια του. Αργά αργά, άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα, λες και μια φωνή τον καλούσε από κάποιον όροφο. Λαχάνιαζε και,

σε κάθε βήμα, στηριζόταν στην κουπαστή της σκάλας μαζεύοντας δυνάμεις για να ανεβεί το επόμενο σκαλοπάτι. Η πόρτα του διαμερίσματος των δύο νεαρών κομπιουτεράδων φαινόταν κλειστή. Αλλά όχι, ήταν απλώς γερμένη. Ο γέροντας την έσπρωξε δειλά. Τι δουλειά είχε εκεί; αναρωτήθηκε. Γιατί δεν απομακρυνόταν από εκείνο το εγκαταλειμμένο σπίτι αντί να χώνεται στα σπλάχνα του, σπρωγμένος από μια ακατανίκητη παρόρμηση; Ίσως γνώριζε τι θα συναντούσε εκεί. Ίσως βλέποντάς το να κατάφερνε να θυμηθεί πώς έκανε αυτό το κρίμα. Του είχε περάσει από το νου πολλές φορές, αλλά ποτέ δεν είχε βρει τη δύναμη να το κάνει. Εκείνα τα παιδιά ήταν ευγενικά μαζί του, παρ' όλο που ήθελαν να φύγει από το σπίτι. Δεν μπορούσε να τους μισήσει γι' αυτό. Στο διαμέρισμα τα πάντα ήταν στη θέση τους. Κανένας θόρυβος δεν τάραζε τη σιωπή. Προχώρησε στο σαλόνι και εκεί είδε τους δυο νεαρούς πεσμένους στο πάτωμα μέσα σε δυο μεγάλες λίμνες από αίμα, βάρβαρα μαχαιρωμένους. Κοίταξε τα δικά του ρούχα και είδε πάνω τους μεγάλους κόκκινους και μαυριδερούς λεκέδες. Δεν ήξερε αν ήταν από ξεραμένο αίμα ή κρασί. Η μυρωδιά του ούισκι ακόμα διαπότιζε την ανάσα του. Εκείνη τη στιγμή, η εικόνα ενός μαυροντυμένου άντρα σχηματίστηκε στο μυαλό του. Ενός άντρα ευγενικού, που στα μάτια του καθρεφτιζόταν ο θάνατος. Όμως δεν ήξερε αν τον είχε δει στ' αλήθεια ή στο όνειρο του. Ξανακοίταξε τα άψυχα κορμιά δίχως να νιώσει την παραμικρή λύπη για εκείνους τους άμοιρους. Είχε δει πολλά πτώματα, κομματιασμένα, ανατιναγμένα από τις βόμβες και τις σφαίρες ενός πολέμου ξεχασμένου πια. Έφτυσε καταγής για να ξορκίσει τα κακά πνεύματα που φτερούγιζαν σ' εκείνη τη γεμάτη υπολογιστές κάμαρα και επέστρεψε στην τρώγλη του στην είσοδο. Πήρε ένα στρωσίδι κι έφυγε, για να πάει να περιμένει το θάνατο του κάπου αλλού.

Ο Μπένσον είχε εκτελέσει σχολαστικά την παραγγελία του Στακ: «Κοίτα να δείχνει σαν να τους σκότωσε ο αλήτης».

Οι χάκερ είχαν αποτύχει και δεν ήταν δυνατόν να μείνουν ζωντανοί γνωρίζοντας τόσα για κείνους και για τα παιδιά της ΠΣΝΑ -ιδίως από τη στιγμή που το FBI ανακάλυψε την κρύπτη του Κέντρου Γκρόσλινγκ. Ήταν απαραίτητο να τους ξεκάνουν χωρίς να αφήσουν ίχνη και να χρησιμοποιήσουν μια άλλη τακτική για να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου. Ο Στακ είχε ήδη αποφασίσει τι θα έκαναν. Απλώς όφειλαν να περιμένουν την κατάλληλη στιγμή.

«Τα Ιέραια του νου»

19

Η μακρινή πιθανότητα να βρισκόταν εν ζωή η Χαρτ, με το νου της διαιωνισμένο στον εγκέφαλο μιας άλλης γυναίκας, όπως εκείνα τα καβουράκια, οι ερμηίτες, που καταφεύγουν στα άδεια όστρακα κάποιων μαλακίων, έκανε τον Άλντους να σκεφτεί πως, ίσως, αυτή και ο Άνταμ Γκρόσλινγκ συνέχιζαν να εργάζονται ως επιστήμονες στο Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών, κρυμμένοι πίσω από κάποια πρόσωπα και κάποια σώματα που κανένας δεν θα μπορούσε να αναγνωρίσει. Όπως το είχε θέσει η Τέιλορ, αν ο Άνταμ Γκρόσλινγκ ήταν πράγματι ο Ταχυδακτυλουργός, δεν υπήρχε κανένας λόγος να σκέφτονται ότι είχε δολοφονήσει τη γυναίκα που τον επανέφερε στη ζωή και με την οποία ήταν ερωτευμένος εδώ και πάνω από είκοσι χρόνια. Αλλά η υπαστυνόμος εξακολουθούσε να είναι φοβερά απασχολημένη με την ενημέρωση του αστυνόμου Μακλόσκι και των επικεφαλής του FBI που είχαν έρθει από την Ουάσινγκτον στη Νέα Υόρκη.

Ο ντετέκτιβ πέρασε όλο του το απόγευμα ψάχνοντας στα αρχεία του προσωπικού του Κέντρου Γκρόσλινγκ μήπως βρει, στις προσλήψεις καινούριων επιστημόνων τους τελευταίους μήνες, κάποιο στοιχείο που θα μπορούσε να στηρίξει την εξωφρενική υπόθεσή του ότι η Χαρτ ήταν ακόμα ζωντανή, κι ας είχε δει με τα ίδια του τα μάτια το πτώμα της, με τη λέξη «Κοτ» χαραγμένη στο χέρι της. Ίσως εκείνη η καινούρια ερευνητική κατεύθυνση να τον οδηγούσε κάπου, παρ' όλο που του φαινόταν απίθανο, σαν να έψαχνε κάποιους φονιάδες μέσα σε ένα πλήθος μασκαράδων, στη διάρκεια του καρναβαλιού.

Ο ανθρώπινος νους είναι τόσο αθώρητος όσο η ψυχή, συλλογιζόταν ο Άλντους καθισμένος σε ένα γραφείο του Κέντρου Γκρόσλινγκ, όταν χτύπησε το κινητό του. Ήταν η φίλη του η Άω Χάρντγουι.

Προς στιγμήν φοβήθηκε μήπως κάτι είχε συμβεί στην Κορίνα, που την είχε αφήσει ξανά στο διαμέρισμα της Άω, χτες το ξημέρωμα, με δύο αστυνομικούς να τη φυλάνε. Αλλά η κοπέλα ήταν καλά και, αφού κοιμήθηκε όλο το πρωί, τώρα μελετούσε τις λεπτομέρειες του ντοσιέ που είχαν βρει στην κρύπτη.

«Τρέχει τίποτα, Aw;» ρώτησε.

Η φωνή της Aw ακουγόταν πολύ μακρινή, σαν να μιλούσε από την άλλη άκρη του πλανήτη.

«Οχι, η Κορίνα είναι καλά, σε παίρνω για άλλο ζήτημα. Θυμάσαι τη δουλειά που μου ανέθεσες;»

«Ποια δουλειά;» τη ρώτησε, συνεχίζοντας να κοιτάζει τα συμβόλαια πρόσληψης του προσωπικού του κέντρου.

«Ζήτησες πληροφορίες για τη μητέρα του Γουόλτερ Στακ...»

«Α, ναι, αυτό! Συγνώμη, Aw, είμαι εξαντλημένος και το είχα ξεχάσει τελείως. Βρήκες κάτι;»

«Οχι πολλά. Όλα τα αρχεία του ορφανοτροφείου του Νιούπορτ εξαφανίστηκαν αφότου έκλεισε, το 1978. Αλλά το όνομα του Γουόλτερ Στακ εμφανίζεται σε ένα άλλο ίδρυμα του Κονέτικατ, όπου είχε εισαχθεί δυο χρόνια πριν, το 1976. Εκεί δεν υπάρχει παρά ένα σύντομο ιστορικό για την κάπως ατίθαση διαγωγή του στο Νιούπορτ. Τρία χρόνια αργότερα, το 1979, εντοπίζεται σε ένα σχολείο για ορφανά, στο Κούνινς...»

«Κάτι άλλο;»

«Ναι, υπάρχει κάτι ακόμα. Λίγο μετά την άφιξή του στο Κούνινς, πήρε μια υποτροφία από κάποιον πάμπλουτο φιλόanthρωπο, ονόματι Μπένσον Στιούαρτ Κρος, ο οποίος ανέλαβε τη συντήρησή του και τις σπουδές του σε ένα κολέγιο της Οξφόρδης, στην Αγγλία. Φαίνεται πως ο Γουόλτερ Στακ υπήρξε καλός φοιτητής και πήρε πτυχίο Ιστορίας με άριστα σε ηλικία είκοσι δύο χρονών. Από τότε, το σχολείο για ορφανά του Κούνινς έχασε τα ίχνη του. Κάτι φυσικό, όταν οι πρώην μαθητές τους ανεξαρτητοποιούνται τελείως».

«Δε βρήκες κανένα στοιχείο για τη μητέρα του;»

«Απολύτως κανένα. Η μητέρα του μάλλον τον εγκατέλειψε μόλις γενήθηκε στην πόρτα του ορφανοτροφείου, για να μη γίνει γνωστή η ταυτότητά της. Συνηθίζεται αυτό».

«Πώς είπες ότι λεγόταν το άτομο που ανέλαβε τις σπουδές του;»

«Μπένσον... Μπένσον Στιούαρτ Κρος».

Ο κρυφός θρύλος

19

Στα δάση κρύβονται οι σκιές,
και, στις λίμνες, η σελήνη ενώνεται με το τοπίο·
μυστηριώδης παρουσία μες στη νύχτα,
όπως μυστηριώδες ήταν το ιδίωμά του.

Τα μόνα δάση και οι μόνες λίμνες του Μανχάταν βρίσκονταν στο Σέντραλ Παρκ, όπως εμφανίζονταν στο χάρτη του κρυφού θρύλου. Ο Νίκολας και η Μπεθ αμέσως κατάλαβαν πού έπρεπε να οδηγήσουν τις φιγούρες τους, μόλις η Κάρολ τους έθεσε το όγδοο αίνιγμα του παιχνιδιού των άπειρων αινιγμάτων, που περιείχε τη λέξη «σελήνη», ψευδώνυμο ενός από τους σοφούς του Ιδρύματος Σύμπαν. Αλλά, ακούγοντας πως εκεί κρύβονταν οι σκιές και πως μια μυστηριώδης παρουσία ξεπρόβαλλε μέσα στη νύχτα, υποπτεύθηκαν ότι εκείνη η νέα φάση της εικονικής διαδρομής τους στη Νέα Υόρκη θα μπορούσε να επιφυλάσσει ουκ ολίγες δυσάρεστες εκπλήξεις.

«Στο χάρτη του θρύλου υπάρχει ένα άγαλμα, στα νοτιοανατολικά του Σέντραλ Παρκ», είπε το αγόρι, ενώ οι φιγούρες τους στέκονταν στη μεγάλη σκάλα της εισόδου του Μητροπολιτικού Μουσείου. Μπροστά τους, στο πεζοδρόμιο της Πέμπτης Λεωφόρου, βρίσκονταν ακόμη παρκαρισμένα η μοτοσικλέτα και το σπορ αμάξι με τα οποία είχαν έρθει στο μουσείο.

«Αυτό πιθανόν να είναι η μυστηριώδης παρουσία μες στη νύχτα για την οποία μιλάει το αίνιγμα, αλλά δεν έχω ιδέα ποιον απεικονίζει».

«Ούτε εγώ, οπότε πρέπει να πάμε ως εκεί για να το ερευνήσουμε».

Είχε πέσει η νύχτα όταν ο Νίκολας, η Μπεθ και η Κάρολ μπήκαν στο δάσος του Σέντραλ Παρκ. Ένα φεγγάρι στο τελευταίο του τέταρτο εμφανιζόταν και εξαφανιζόταν πίσω από τα κλαδιά των δέντρων, όσο προχωρούσαν σε ένα από τα πολλά μονοπάτια που διέσχιζαν το πάρκο προς όλες τις κατευθύνσεις. Αρχικά όλα ήταν βυθισμένα στη σιωπή, αλλά πολύ σύντομα άρχισαν να ακούν ένα μακρινό ψίθυρο

καταθλιπτικών φωνών που παρέσυρε ο άνεμος. Ήταν σαν ψαλμωδίες φαντασμάτων και τους τρόμαξαν, παρ' όλο που γνώριζαν πως οι φωνές εκείνες δεν ήταν παρά ένα ειδικό ηχητικό εφέ του παιχνιδιού.

«Φοβάμαι, ΝΚ», είπε η Μπεθ, βλέποντας κάτι άμορφο και απειλητικό να κινείται μέσα στα σκοτάδια του δάσους.

Αλλά ο Νίκολας δεν αποκρίθηκε. Η φιγούρα του, όπως και της Κάρολ, είχε εξαφανιστεί από την οθόνη της, χωρίς η Μπεθ να το πάρει είδηση.

«Νίκολας!» ψέλλισε έντρομη.

Ένωσε εντελώς μόνη μέσα στην απεραντοσύνη του τίποτα και αναρωτήθηκε τι συνέβαινε ολόγυρά της. Ίσως να ήταν κανένα χοντροκομμένο αστείο του Νίκολας, αλλά δεν πίστευε πως η Κάρολ είχε συμφωνήσει μαζί του να την τρομάζουν έτσι. Η Κάρολ ήταν φίλη της και ποτέ δεν θα την άφηνε μόνη της σε τέτοιες συνθήκες. Και αν τους συνέβη κάτι; Και αν οι Σκιές που κρύβονταν στο σκοτάδι είχαν εξολοθρευτεί τις φιγούρες τους, εξαφανίζοντάς τους για πάντα από το παιχνίδι; Η Μπεθ, εκείνη τη στιγμή, αγνοούσε ότι ο Νίκολας βρισκόταν στην ίδια κατάσταση κι αναρωτιόταν ακριβώς τα ίδια πράγματα μέσα στην ερημιά του Σέντραλ Παρκ. Σκέφτηκε να τον πάρει στο κινητό για να τον ρωτήσει τι έτρεχε, αλλά ήταν σχεδόν μεσάνυχτα και δεν ήθελε να ακούσουν οι γονείς του το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Άλλωστε, ίσως να έπρεπε εκείνη τη φάση του παιχνιδιού να τη διατρέξουν μόνοι τους, καθένας για λογαριασμό του, και να την ξεπεράσουν χωρίς τη βοήθεια κανενός, σκεφτόταν η Μπεθ ενώ προχωρούσε ακολουθώντας το αδύναμο φως του φεγγαριού που φιλτραριζόταν, σαν ένα ακόμα φάντασμα, ανάμεσα από τα κλαδιά των δέντρων που σάλευναν στο απαλό φύσημα του αέρα.

Φτάνοντας σε μια διασταύρωση, αναρωτήθηκε ποια κατεύθυνση έπρεπε να ακολουθήσει. Ενεργοποίησε την πυξίδα από τον πίνακα ελέγχου της οθόνης της και πήρε το μονοπάτι που συνέχιζε νοτιοανατολικά. Εκεί ήταν το άγαλμα και ίσως εκεί να ξανάβρισκε τον Νίκολας και την Κάρολ.

Ωστόσο, ο ψίθυρος των απόκοσμων φωνών σιγά σιγά δυνάμωνε. Σε κάθε βήμα αισθανόταν όλο και πιο φοβισμένη, ανίκανη να συνεχίσει. Μέσα στο σκοτάδι του δάσους κινούνταν Σκιές μοχθηρές, που έμοιαζαν να την πλησιάζουν, ένιωθε πως μπορούσαν να την καταβροχθίσουν στην παραμικρή της απροσεξία.

Για αρκετή ώρα βάδιζε με το όπλο της στραμμένο προς τις αόρα-

τες Σκιές, όταν ξαφνικά τις είδε να βγαίνουν ανά δεκάδες πίσω από τους κορμούς των δέντρων. Δεν ήταν οι ίδιες οι χωρίς πρόσωπο Σκιές που τους είχαν επιτεθεί στις προηγούμενες φάσεις του παιχνιδιού. Ήταν οι Σκιές του θανάτου αυτές που την πλησίαζαν τυλιγμένες με μαύρα και μακριά πέπλα, πίσω από τα οποία κρύβονταν τερατώδη και νεκρικά πρόσωπα. Πρόσωπα κομματιασμένα και άμορφα, που στην έκφρασή τους αποτυπωνόταν όλη η φρίκη που το ανθρωπινό ον είναι ικανό να προξενήσει. Η Μπεθ παρέλυσε. Ο τρόμος της την εμπόδιζε να συνεχίσει, να κάνει ένα, έστω, ακόμα βήμα προς μια τοποθεσία που της φαινόταν πια απρόσιτη. Μάλιστα σκέφτηκε να εγκαταλείψει το παιχνίδι και να μην ξαναμπει σ' αυτό. Αλλά κάτι μέσα της δεν την άφηνε να παραιτηθεί, να νικηθεί από τις Σκιές. Αν τα παρατούσε, θα πήγαιναν όλα στράφι. Οι Σκιές θα κυριεύαν ξανά τον κόσμο και το μέλλον του -το μέλλον της ανθρωπότητας- θα ήταν τόσο απαίσιο και ζοφερό όσο τους είχε πει η Κάρολ. Ενεργοποίησε το όπλο της και, σε ένα ξέσπασμα θάρρους, άρχισε να πυροβολεί τις Σκιές που την κύκλωναν ψέλλνοντας όλο και πιο τρομακτικούς ύμνους. Ωστόσο, οι βολές δεν κατάφερναν να τις σταματήσουν. Τότε συνειδητοποίησε ότι με σφαίρες δεν ήταν δυνατόν να πολεμήσει εκείνα τα φαντάσματα που ετοιμάζονταν να την ξεκάνουν.

Ενεργοποίησε ξανά τον πίνακα ελέγχου της οθόνης της και έκανε κλικ στο εικονίδιο της φλόγας που είχαν βρει στο Άγαλμα της Ελευθερίας. Το όπλο εξαφανίστηκε από τα χέρια της και στη θέση του ξεπήδησε μια χρυσαφιά φλόγα τόσο έντονη, λες και ο ήλιος είχε ανάψει ανάμεσά τους. Στη στιγμή οι ψαλμοί των Σκιών μετατράπηκαν σε ουρλιαχτά και μπροστά στην Μπεθ φωτίστηκε άπλετα ένα μονοπάτι που, μέσα στο σκοτάδι, σαν ακτίνα φωτός, διέσχιζε το δάσος. Το πήρε τρέχοντας και στο τέρμα του βρήκε τον Νικόλας, που φαινόταν να έχει φτάσει εκεί ακολουθώντας τον ίδιο δρόμο.

Η μονομαχία των φιδιών

19

Στη συνέλευση του Ανώτατου Συμβουλίου της Γοτθικής Λέσχης υπήρχε ένα κάθισμα κενό.

«Ο προδότης τιμωρήθηκε σύμφωνα με το τυπικό του τάγματος», είπε ο Στακ.

Ο Ότο πλησίασε την πολυθρόνα που μέχρι την ημέρα εκείνη καταλάμβανε ο διευθυντής του Κέντρου Γκρόσλινγκ, την πήρε και τη μετέφερε έξω από την αίθουσα, όπου και την κομμάτιασε με μια βαριοπούλα.

«Και πώς θα μάθουμε τι μαρτύρησε ο προδότης στο FBI; Πιθανόν να τους μίλησε και για μας».

«Αν το είχε κάνει, τώρα το FBI θα είχε ανακαλύψει και τα μυστικά του τάγματος μας. Αλλά ο προδότης ο Μπράνα δεν πρέπει να τους μίλησε παρά για την κρύπτη του κέντρου, για να ξεφύγει από το στρίμωγμα της αστυνομίας».

«Επομένως ο Μπράνα κράτησε το μυστικό μας. Δεν ήταν απαραίτητο να εκτελεστεί. Εμείς δεν έχουμε καμία σχέση μ' εκείνα τα πειράματα της Χαρτ που φιγουράρουν σε όλα τα πρωτοσέλιδα των εφημερίδων της χώρας, αδελφέ Γουόλτερ. Αυτό το ζήτημα αφορά μόνο εσάς».

«Γι' αυτό φρόντισα να το λύσω δίχως να συμβουλευτώ προηγουμένως το Ανώτατο Συμβούλιο».

«Αλλά μεταχειριστήκατε το δικό μας τυπικό για να τον τιμωρήσετε, χωρίς την άδειά μας».

«Ο προδότης Μπράνα δεν ήταν πλέον αξιόπιστος. Αφού μίλησε μια φορά, θα μπορούσε να ξαναμιλήσει για να σώσει το κεφάλι του».

«Εσείς είστε που θέτετε σε κίνδυνο το μυστικό μας, αντί να μας φέρετε την Ουσία του Μυστηρίου, όπως μας έχετε υποσχεθεί».

«Κάνετε λάθος. Ο αδελφός Μπένσον θα σας εξηγήσει πώς θα εκμεταλλευτούμε την προδοσία του Μπράνα. Η Γοτθική Λέσχη θα εμφανιστεί ως ο άγγελος τιμωρός που οι πάντες περιμένουν, μετά την

ανακάλυψη των φόνων που έκαναν η Χαρτ και οι επιστήμονες του Ιδρύματος Σύμπαν».

«Οι επιστήμονες του Ιδρύματος Σύμπαν δεν έχουν καμία σχέση με τα εγκλήματα του Κέντρου Γκρόσλινγκ».

«Αλλά αυτή την αλήθεια τη γνωρίζουμε μόνο εμείς...» παρενέβη ο Μπένσον και, στη συνέχεια, εξήγησε στο Συμβούλιο τις λεπτομέρειες της στρατηγικής του.

«Προτείνετε δηλαδή να δημοσιοποιήσουμε ότι η Γοτθική Λέσχη είναι υπεύθυνη για το θάνατο εκείνων των επιστημόνων;»

«Αυτό που θα προβάλλουμε στο κοινό είναι ότι η Γοτθική Λέσχη εκδικείται για τα δεκάδες αθώα πλάσματα που δολοφόνησε το Ίδρυμα Σύμπαν. Σε τελική ανάλυση, αυτό περιμέναμε για να μετατρέψουμε τη μυστική μας εταιρεία σε έναν πραγματικό μύθο. Πολλοί πολίτες σ' αυτή τη χώρα θα θελήσουν να τη γνωρίσουν, να γίνουν μέλη της Γοτθικής Λέσχης και θα υψώσουν τη φωνή τους για να τεθεί ένα τέλος στη βαρβαρότητα της επιστήμης. Και τότε θα έρθει η ώρα της βασιλείας μας», κατέληξε ο Στακ.

«Προηγουμένως θα πρέπει να αποκτήσουμε την Ουσία του Μυστηρίου. Τι νέα έχετε από τα παιδιά για τα οποία μας μιλήσατε στην τελευταία μας συνάντηση;»

«Παρακολουθούνται μέρα και νύχτα, αν και προέκυψαν κάποια προβλήματα με τους χάκερ που τους είχαν κατά πόδας στο εικονικό παιχνίδι».

«Τι εννοείτε; Γίνετε πιο σαφής, αδελφέ Γουόλτερ. Πάντα επιχειρείτε να μας δώσετε μια πειστική δικαιολογία για τα συνεχή σας λάθη. Τι συμβαίνει αυτή τη φορά;»

«Η Κάρολ Ράμσεϊ άλλαξε πάλι τους μηχανισμούς ασφαλείας του πληροφορικού συστήματος και οι χάκερ δεν κατόρθωσαν να βρουν έναν άλλο τρόπο για να ξεγελάσουν τους κωδικούς».

«Σας προειδοποιήσαμε ήδη πως ήταν επικίνδυνο που τα παιδιά παρέμεναν ακόμα ζωντανά και ούτε που λάβατε υπόψη τη σύστασή μας. Εξαντλείτε την υπομονή μας».

«Σας βεβαιώνω πως πολύ σύντομα θα έχετε την Ουσία του Μυστηρίου στα χέρια σας και τους εγκεφάλους εκείνων των νεαρών σε δύο κρυστάλλινα δοχεία, όπως σας έφερα τους εγκεφάλους των μελών του Ιδρύματος Σύμπαν».

«Τα ιέραια του νου»

20

Ενώσω ο Στακ συμμετείχε στο Ανώτατο Συμβούλιο της Γοτθικής Λέσχης, η Σούζαν γευμάτιζε με τον Άλντους σε ένα κομψό γαλλικό εστιατόριο της Δεύτερης Λεωφόρου, στο Μάρεϊ Χιλ. Ένα λαμπατέρ αναμμένο στο κέντρο του τραπεζιού φώτιζε το ευτυχισμένο πρόσωπο της Σούζαν. Είχε νέα για τον αδερφό της και έσπευσε να του τα ανακοινώσει μόλις αντάλλαξαν τις πρώτες καθιερωμένες κουβέντες, αν και ήξερε πως δεν θα τον ευχαριστούσαν όταν θα τα άκουγε.

«Παντρεύομαι με τον Γουόλτερ, Άλντους».

Ο Άλντους στραβοκατάπие τη γουλιά της μπίρας που μόλις είχε βάλει στο στόμα. Δεν ήξερε τι να πει, αλλά η έκφρασή του τα μαρτυρούσε όλα. Μερικά δευτερόλεπτα αργότερα είπε:

«Δε φοβάσαι μήπως κάνεις πάλι λάθος;»

«Το 'ξερα πως δε θα σου άρεσε η ιδέα. Μα το έχω αποφασίσει, απλώς ήθελα να είσαι ο πρώτος που θα το μάθαινε, ακόμα και πριν από τη μαμά».

«Το ζήτημα δεν είναι αν μου αρέσει η ιδέα, απλώς νομίζω πως βιάζεσαι ξανά να πάρεις μια τόσο σοβαρή απόφαση για τη ζωή σου. Την προηγούμενη φορά δεν πέτυχε».

«Δε θα έπρεπε να μου μιλάς έτσι, Άλντους. Εκείνο πάει, πέρασε, δεν είμαι πια κοριτσάκι. Ο Γουόλτερ είναι ένας τζέντλεμαν και είμαι σίγουρη ότι με αγαπάει όσο κι εγώ εκείνον. Μου το ζήτησε τη βραδιά που πήγαμε στην όπερα και δεν μπόρεσα να του το αρνηθώ».

«Μα δεν τον γνωρίζεις αρκετά, Πέμπι. Πώς ξέρεις πως είναι πραγματικά έτσι όπως πιστεύεις;»

«Τον γνωρίζω καλύτερα από όσο γνώρισα ποτέ κανέναν άλλον».

«Το ίδιο πίστευες όταν έσπευσες να πας να ζήσεις με τον Λίο Μπρέικ, αμέσως μόλις τον γνώρισες στην Καλιφόρνια».

«Ο Λίο ήταν υποκριτής και αποτυχημένος και τον ερωτεύτηκαν ανόητη, το παραδέχομαι. Αλλά πλήρωσα το λάθος μου και με το παραπάνω. Δε θέλω να συνεχίσω να αρνιέμαι την ευτυχία με έ-

ναν άλλο άντρα, μόνο και μόνο επειδή ο πρώτος μου γάμος στάθηκε μια αποτυχία».

«Τότε ελπίζω να ζήσετε πολύ ευτυχισμένοι, Πέμπι. Το ξέρεις ότι πάντα ευχόμουν το καλύτερο για σένα», είπε ο Άλντους, πιάνοντας το χέρι της αδερφής του.

«Το ξέρω και το ξέρει κι ο Γουόλτερ. Σε εκτιμάει περισσότερο απ' όσο φαντάζεσαι. Θα γίνετε καλοί φίλοι, είμαι σίγουρη».

«Έκανα αυτό που μου ζήτησες σχετικά με τη μητέρα του, αλλά δε βρήκα τίποτα. Τα έγγραφα του ορφανοτροφείου εξαφανίστηκαν. Στο σχολείο για ορφανά του Κουίνς υπάρχει, ωστόσο, το όνομα κάποιου που ανέλαβε να χρηματοδοτήσει τις σπουδές του στην Οξφόρδη. Το όνομά του είναι Μπένσον Στιούαρτ Κρος».

«Μπένσον Στιούαρτ Κρος;» ρώτησε η Σούζαν, φροντίζοντας να κρύψει την έκπληξή της.

«Ναι, τον γνωρίζεις;»

«Μπα, δεν...»

«Αν θέλεις, μπορώ να τον ψάξω και να βρω τη διεύθυνσή του».

«Παράτα το, τώρα που θα παντρευτώ τον Γουόλτερ προτιμώ να ξεχάσω αυτό το ζήτημα», αποκρίθηκε σκεφτική.

Ο κρυφός θρύλος

20

«Εσύ είσαι, ΝΚ;»

Η Μπεθ δεν ήταν σίγουρη πως έβλεπε πραγματικά τον Νικόλας στην οθόνη της, μέχρι που μίλησαν ξανά.

«Ασφαλώς και είμαι εγώ, ΜΧ! Ποιον περίμενες να βρεις εδώ;»

Το κορίτσι αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του. Ήταν ο Νικόλας, χωρίς αμφιβολία.

«Πέρασα τέτοιο φόβο όσο διέσχιζα το πάρκο, που νόμισα ότι οι παρείσακτοι είχαν ξαναπάρει τον έλεγχο του παιχνιδιού».

«Κι εγώ αυτό φοβήθηκα, μην ήταν καμιά παγίδα των χάκερ», πα-
ραδέχτηκε ο Νίκολας.

Η Μπεθ πρόσεξε ότι η Κάρολ δεν φαινόταν πουθενά.

«Πού είναι η Κάρολ;» ρώτησε.

«Νόμιζα πως ήταν μαζί σου».

«Αφότου έμεινα μόνη καταμεσής του πάρκου, δεν την ξαναείδα».

«Ούτ' εγώ, αλλά υποθέτω πως όπου να 'ναι θα παρουσιαστεί.
Πρέπει να συνεχίσουμε να ψάχνουμε τη μυστηριώδη παρουσία μέσα
στη νύχτα, για την οποία μιλάει το όγδοο αίνιγμα».

«Ελπίζω να είναι λιγότερο φρικτή από τις Σκιές που είδα εκεί
πίσω».

«Έτσι κι αλλιώς πρέπει να ετοιμάσουμε τα όπλα μας, το σκοτάδι
σκέπασε ξανά τα πάντα», είπε ο Νίκολας αδράχνοντας το δικό του.

Προχώρησαν σε ένα μονοπάτι προς νότο, χωρίς να ακούν τις
ψαλμωδίες των Σκιών.

Ο Νίκολας περπατούσε μπροστά και η Μπεθ ακολουθούσε. Και
οι δύο παρέμεναν σιωπηλοί, συγκεντρωμένοι ο καθένας στις σκέ-
ψεις του. Τα δέντρα σχημάτιζαν ένα χορό από ανήσυχες σιλουέτες
ολόγυρά τους, αν και όλα έμοιαζαν ήρεμα. Ούτε μια πνοή αέρα δεν
έσειε τώρα τα κλαδιά και τα φύλλα που υψώνονταν πάνω από το κε-
φάλι τους. Το μονοπάτι έκανε ζγκ ζγκ και ανηφόριζε σε λοφίσκους
από γκαζόν· κατόπιν κατηφόριζε ως τις όχθες μιας λίμνης όπου κα-
τοπτριζόταν το φεγγάρι.

«"Και, στις λίμνες, η σελήνη ενώνεται με το τοπίο"», είπε η
Μπεθ, αναθυμούμενη το αίνιγμα.

«Ίσως δεν είμαστε πολύ μακριά».

Άφησαν την όχθη της λίμνης και χώθηκαν ξανά στο δάσος. Στο
φως του φεγγαριού είδαν μερικούς σκίουρους, που κοντοστέκονταν
μπροστά τους, τρομαγμένοι από το θόρυβο των βημάτων τους. Η
Μπεθ γέλασε βλέποντάς τους να κρύβονται με την ταχύτητα αστρα-
πής. Ώσπου, πιο πέρα, είδαν μια μαύρη και γιγάντια σιλουέτα να
διαγράφεται στο σκοτάδι της νύχτας.

«Εκεί μπροστά υπάρχει κάτι που ίσως είναι αυτό που ψάχνουμε,
ΜΧ», είπε ο Νίκολας, δίχως να πάψει να σκοπεύει με το όπλο του.

«Ας πλησιάσουμε προσεκτικά, δε μ' αρέσει αυτή η σιωπή».

Προχώρησαν αργά αργά, σχεδόν σκυμμένοι, ώσπου διαπίστωσαν
πως επρόκειτο για ένα μεγάλο μπρούντζινο άγαλμα που τους είχε
γυρισμένη την πλάτη. Αλλά κάτι ξεπήδησε πίσω από την Μπεθ, που

την έκανε να αφήσει μια κραυγή, και ο Νίκολας παραλίγο να πατή-
σει τη σκανδάλη του όπλου του.

«Μην πυροβολείτε, εγώ είμαι, η Κάρολ!»

Ο Νίκολας άφησε έναν αναστεναγμό ανακούφισης, ενώ η Μπεθ
κάρφωσε τα μάτια της στην οθόνη. Κι αν δεν ήταν εκείνη; Κι αν δεν
ήταν η Κάρολ; Κι αν ήταν οι χάκερ, που έλεγχαν πια την εικονική
της μορφή;

«Μείνε εκεί που βρίσκεσαι, Κάρολ!»

«Μα τι λες, ΜΧ; Είναι η Κάρολ! Δεν τη βλέπεις;»

«Άσ' τη, ΝΚ. Καταλαβαίνω την καχυποψία της».

«Γιατί μας παράτησες στη μέση του δάσους;» ρώτησε η Μπεθ.

«Δεν καταλαβαίνω τι έχεις πάθει, ΜΧ», είπε ο Νίκολας.

«Ένωσα φόβο, το ξέρεις; Πολύ φόβο».

«Μα ήταν ένας φόβος πλασματικός, δεν το αντιλαμβάνεσαι;» ε-
πέμεινε ο Νίκολας.

«Ήταν μέρος του παιχνιδιού, ΜΧ. Έπρεπε να αντιμετωπίσετε
τους ίδιους σας τους φόβους, τις σκιές που κατοικούν στο μυαλό
σας, πριν προσεγγίσετε την Ουσία του Μυστηρίου. Το δάσος ήταν
μια τοποθεσία κατάλληλη γι' αυτή την αναμέτρηση».

«Ναι, όλα τα παιδικά παραμύθια είναι γεμάτα μυστηριώδη πρό-
σωπα που κατοικούν στο δάσος. Πολλά είναι κακοποιό πνεύματα, ό-
πως οι Σκιές, άλλα είναι καλοκάγαθα», είπε ο Νίκολας.

«Εμείς δεν είμαστε πια παιδιά, ΝΚ. Όσα είδα μέσα σε τούτο το
δάσος ήταν πολύ πιο τερατώδη από την όποια φαντασιοπληξία. Είδα
τη φρίκη που είναι ικανό να προξενήσει το ανθρώπινο ον».

«Το σημαντικό είναι που νίκησες εκείνες τις Σκιές, αλλιώς δε θα
κατάφερνες να φτάσεις ως εδώ», είπε η Κάρολ.

«Ας αφήσουμε τις κουβέντες και ας συνεχίσουμε. Πλησιάζουμε
την Ουσία του Μυστηρίου και είναι ήδη αρκετά αργά».

Ο Νίκολας κίνησε τη φιγούρα του και πήγε και στάθηκε μπροστά
στο άγαλμα, που πριν το έβλεπαν από πίσω. Στο βάθρο πάνω στο ο-
ποίο υψωνόταν η μπρούντζινη φιγούρα ενός άντρα γενειοφόρου και
κομποντυμένου, υπήρχε μία και μόνο λέξη, με κεφαλαία γράμματα
σκαλισμένα στην πέτρα:

ΜΟΡΣ

«Μορς!» αναφώνησε ο Νίκολας.

«"Μυστηριώδης παρουσία μες στη νύχτα, όπως μυστηριώδες ήταν το ιδίωμά του"», είπε η Κάρολ.

«Ο κώδικας Μορς; Αλλά τι σχέση έχει η Ουσία του Μυστηρίου με τον Σάμιουελ Μορς, τον εφευρέτη του τηλεγράφου;» ρώτησε ο Νίκολας.

Η Μπεθ στεκόταν σιωπηλή, αν και τα λόγια του Νίκολας ξύπνησαν την περιέργειά της.

«Σε όποιο βιβλίο ιστορίας κι αν κοιτάξετε, θα δείτε να αναφέρεται ο Σάμιουελ Φίνλεϊ Μπριζ Μορς ως ένας Αμερικανός καλλιτέχνης που γεννήθηκε το 1791 στο Τσάρλσταουν της Μασαχουσέτης. Εφηύρε τον πρώτο ηλεκτρομαγνητικό τηλεγράφο, που μπορούσε να μεταδώσει μηνύματα κωδικοποιημένα σε ένα αλφάβητο από τελείες και παύλες το οποίο επινόησε ο ίδιος. Αλλά ο κρυφός θρύλος λέει ότι ο Σάμιουελ Μορς ήταν ένας σοφός καθηγητής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, που το 1831 ταξίδεψε στην Ευρώπη και ήρθε σε επαφή με την Εταιρεία Ουροβόρος, από την οποία έμαθε τη γλώσσα με τα μυστικά σύμβολα, και έγινε μέλος της εταιρείας, παρ' όλο που επέστρεψε στις ΗΠΑ».

«Τα σύμβολα που βρήκαμε στις ταβλίτσες;» ρώτησε η Μπεθ, που είχε ξεχάσει πια το θυμό της.

«Ναι, εκείνα τα σύμβολα αποτελούν μέρος ενός μυστηριώδους ιδιώματος, τόσο αρχαίου όσο και ο κόσμος, που χρησιμοποιούσαν οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος για να κρατούν μυστικά τα μηνύματά τους».

«Αλλά το αλφάβητο του Μορς αποτελούνταν μόνο από τελείες και παύλες», παρατήρησε ο Νίκολας.

«Πράγματι, ΝΚ. Όταν επέστρεψε από το Παρίσι, ο Μορς διατήρησε πυκνή αλληλογραφία με την Εταιρεία Ουροβόρος στη Γαλλία, και σκέφτηκε να βρει έναν τρόπο για να αντικαταστήσει τα πολύπλοκα στη σχεδιάσή τους σύμβολα με άλλα πιο εύχρηστα και πιο εύκολα να γραφτούν και να αποκρυπτογραφηθούν. Έτσι επινόησε το δικό του αλφάβητο, που πολύ σύντομα θα χρησίμευε σε όλη την ανθρωπότητα για να επικοινωνεί από μεγάλες αποστάσεις με τη βοήθεια του τηλεγράφου που εφηύρε ο ίδιος. Μετά από χρόνια, όταν η Εταιρεία Ουροβόρος αποφάσισε να μεταφέρει την Ουσία του Μυστηρίου από το Παρίσι στη Νέα Υόρκη, ο Μορς υπήρξε το πρόσωπο που επιλέχτηκε για να την αναλάβει, καθώς επίσης και να οργανώ-

σει τη νέα φάση της εταιρείας στις ΗΠΑ. Ωστόσο, το πρώτο εκείνο σχέδιο μεταφοράς της Ουσίας του Μυστηρίου δεν μπόρεσε να πραγματοποιηθεί, επειδή ο Μορς πέθανε στις 2 Απριλίου του 1872. Θα χρειαζόταν να κυλήσουν δεκατέσσερα ακόμα χρόνια, μέχρι το 1886, για να φτάσει η Ουσία του Μυστηρίου σε τούτη εδώ την πόλη».

«Γι' αυτό έφτιαξαν αυτό το άγαλμα στη μνήμη του;» ρώτησε η Μπεθ.

«Ο θρύλος βεβαιώνει ότι, λίγο πριν το θάνατο του, τα καινούρια μέλη της Εταιρείας Ουροβόρος στη Νέα Υόρκη, για να αποτίσουν φόρο τιμής στη μεγάλη του σοφία, τοποθέτησαν αυτό το άγαλμα στο Σέντραλ Παρκ».

Ο Νίκολας κοίταξε το μπρούντζινο άγαλμα και είδε ότι ο Μορς κρατούσε ένα κομμάτι τηλεγραφήματος στο δεξί του χέρι. Εκείνη τη στιγμή μια ριπή ανέμου φύσηξε γύρω τους. Το τηλεγράφημα ξεκόλλησε από το χέρι του εφευρέτη και αιωρήθηκε με την απαλότητα μιας μικρής σερπαντίνας. Ο Νίκολας το άρπαξε στον αέρα και κοίταξε με έκπληξη τα σύμβολα ενός μυστηριώδους ιδιώματος:



Η μονομαχία των ψιδιών

20

Ο Μπένσον και ο Στακ έμειναν για λίγο ακόμα στην αίθουσα της Γοτθικής Λέσχης, μετά το τέλος της σύσκεψης του Ανώτατου Συμβουλίου. Ο Στακ ήταν έξω φρενών. Τα επιχειρήματά του δεν είχαν πείσει τα μέλη του Συμβουλίου και φοβόταν μια ανταρσία με επικεφαλής τον αδελφό Ρόμπερτ. Έπρεπε να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου το συντομότερο και ο Στακ πίστευε ότι ήξερε πώς θα το κατόρθωναν. Ο Μπένσον θα ασχολούνταν με τους δύο νεαρούς κατ' α-

πόλυτη προτεραιότητα. Αλλά ο ίδιος είχε αφήσει σε εκκρεμότητα ένα άλλο ζήτημα και ο Μπένσον, με το πρόσωπο καλυμμένο από τη μαύρη κουκούλα του μοναστικού ράσου του, τον ρώτησε:

«Πότε σκέφτεστε να πραγματοποιήσετε τη νευρωνική μεταφορά της Χαρτ σε ένα νέο εγκέφαλο; Της υποσχεθήκατε πως δε θα περνούσε πολύς χρόνος από το θάνατο της πριν της δώσετε μια καινούρια ζωή».

«Την πεθύμησες, έτσι δεν είναι, Μπένσον;»

«Έχουν περάσει βδομάδες από τότε που δεν είναι μαζί μας και δεν μπορώ να συνηθίσω να σας βλέπω χωρίς εκείνη».

«Ούτε εγώ, Μπένσον, πίστεψέ με. Παρ' όλο που, τελευταία, η Κέιτι είχε γίνει ευερέθιστη και ιδιαίτερα καχύποπτη».

«Λογικό, αν μου επιτρέπετε να το πω, κύριε Στακ. Εσείς ξαναγίνετε ένας άντρας νέος και εμφανίσιμος, ενώ εκείνη είχε αρχίσει να βιώνει την παρακμή του κάλλους και της νεότητάς της. Όταν δέχτηκε να υποβληθεί στη νευρωνική μεταφορά για να συνεχίσει τη ζωή της μαζί σας, φοβόταν μήπως την εγκαταλείψετε και δεν εκπληρώσετε την υπόσχεσή σας».

«Γιατί το λες αυτό;»

«Η ίδια μου το είπε. Ήταν στη διάρκεια μιας συνομιλίας μας κάπως ανάλαφρης. Ενδεχομένως δε μιλούσε καν σοβαρά. Ξέρετε τώρα πώς είναι οι γυναίκες. Αν και νομίζω πως εκείνη τη μέρα μου εξομολογήθηκε τις αμφιβολίες της που η ίδια αρνιόταν να παραδεχτεί».

Η έκφραση του Στακ σκλήρυνε.

«Η ιδέα να εμφανιστεί το πτώμα της μαρκαρισμένο με τη λέξη "Kot" και χωρίς εγκέφαλο, όπως των υπόλοιπων επιστημόνων του Κορνέλ, ήταν δική της, όχι δική μου. Επέμενε ότι έτσι θα πέθαινε σαν μια επιστήμονας μάρτυρας και όχι σαν μια επιστήμονας δολοφόνος. Επίσης πίστευε πως, με αυτό τον τρόπο, η αστυνομία θα δυσκολευόταν περισσότερο να βρει ένα λόγο που να εξηγεί το θάνατο της. Ωστόσο, με την ανακάλυψη της κρύπτης του Κέντρου Γκρόσλινγκ, τα πράγματα μπλέχτηκαν πιο πολύ απ' όσο φανταζόμασταν και, ίσως, να μην είναι τώρα η κατάλληλη στιγμή για να προχωρήσουμε σε μια καινούρια νευρωνική μεταφορά».

«Μα εκείνη το έκανε για χάρη σας, κύριε Στακ».

«Και νομίζεις πως λησμόνησα τα ξενύχτια της; Επιπλέον, πρέπει να βρούμε έναν κατάλληλο δέκτη εγκεφάλου και αυτό θα μας πάρει χρόνο».

«Νόμιζα πως τον εγκέφαλο-δέκτη τον είχατε ήδη επιλέξει από καιρό».

«Τη Σούζαν;»

«Ναι».

«Κι εγώ το σκέφτηκα αυτό το ενδεχόμενο. Συγκεντρώνει όλες τις αναγκαίες προϋποθέσεις: όμορφη, νέα, έξυπνη, καλλιεργημένη, ελκυστική, ατίθαση...»

«Είμαι σίγουρος ότι τη δόκτορα Χαρτ δε θα την ενοχλούσε να ξαναζήσει με τη νέα αυτή εμφάνιση».

«Εγώ δεν είμαι και πολύ σίγουρος πως θα τη δεχόταν. Η Κέιτι απεχθανόταν τις γυναίκες σαν τη Σούζαν. Η ίδια ήταν πάντα αρκετά συνεσταλμένη και διακριτική».

«Τότε τι σκέφτεστε να κάνετε με τη Σούζαν Γκάλαχερ;»

«Να την παντρευτώ».

«Τα ιέραια ιου νου»

21

Σε μικρή απόσταση από την κεντρική είσοδο του κοιμητηρίου του Γκρίνγκουντ, στο Μπρούκλιν, ο Άλντους και η Τέιλορ, συνοδευόμενοι από τον ιατροδικαστή Σκρίνα, περίμεναν να πραγματοποιηθεί η εκταφή της σορού του Άνταμ Γκρόσλινγκ. Η απλόχωρη και φροντισμένη επιφάνεια του κοιμητηρίου περιλάμβανε εκτεταμένα λιβάδια από γκαζόν διάσπαρτα με τάφους, φουντωτά δέντρα και μια λίμνη περιβαλλόμενη από πέτρινα μνημεία. Τα μαυσωλείο της οικογένειας Γκρόσλινγκ ήταν μια μεγάλη κυλινδρική κατασκευή με πολλούς κίονες, στα κιονόκρανα των οποίων εδραζόταν ένας κυκλικός θόλος. Το πολυτελές μνήμα είχε οικοδομηθεί από τον Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ πολλά χρόνια πριν το θάνατο του και εκεί είχαν ταφεί ο ίδιος και η σύζυγος του, που πέθανε λίγο αργότερα από μια σοβαρή ασθένεια. Οι δυο τους καταλάμβαναν από μια σαρκοφάγο από λευκό μάρμαρο στις δύο πλευρές του μνημείου, δίχως άλλη επιγραφή εκτός από τα

ονόματά τους και τις αντίστοιχες ημερομηνίες γέννησης και θανάτου, σκαλισμένα στο σκέπασμα της σαρκοφάγου. Στο κέντρο του μνημείου ξεχώριζε ένας καταπληκτικός τάφος παρόμοιας κατασκευής αλλά μεγαλύτερου μεγέθους, στον οποίο, κάτω από το όνομα του Άνταμ Γκρόσλινγκ, ήταν σκαλισμένο:

ΝΟΥΣ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑ

«Στον τάφο του Άνταμ Γκρόσλινγκ δεν υπάρχει καμιά ημερομηνία, ούτε γέννησης ούτε θανάτου. Μοιάζει σαν να ήθελε να πει, κατά κάποιον τρόπο, πως αυτός είχε επιτύχει την αθανασία και δεν τον απασχολούσε πλέον το πέρασμα του χρόνου», σχολίασε η Τέιλορ, καθώς οι εργάτες του κοιμητηρίου ξεκολλούσαν τη βαριά ταφόπλακα.

«Ποτέ δεν αμφέβαλλα πως, κάποια μέρα, ο άνθρωπος θα κατάφερνε να γίνει αθάνατος, αλλά δεν μπορούσα να φανταστώ με τι τρόπο και πότε θα το πετύχαινε», είπε ο ιατροδικαστής.

«Η επιστήμη μπορεί όχι μόνο να μας οδηγήσει στον ουρανό, αλλά και να μας παρασύρει στην Κόλαση. Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ και η Κέιτι Χαρτ το ήξεραν και επέλεξαν να ακολουθήσουν το δεύτερο δρόμο».

«Ως γιατρός, δεν μπορώ ακόμα να το πιστέψω πως ο φάκελος "Το πείραμα Τζέκιλ και Χάιντ" αληθεύει».

«Νους και πνεύμα, αν και στη συγκεκριμένη περίπτωση πρόκειται για ένα νου και ένα πνεύμα διεστραμμένα, δόκτορ Σκρίνα. Η ίδια η επιγραφή του τάφου μάς αναγγέλλει το τι θα βρούμε εδώ πέρα», είπε η Τέιλορ, όταν ακούστηκε το τρίξιμο της μεγάλης ταφόπλακας που άνοιγε.

Αμέτοχος στη συζήτησή τους, ο Άλντους εξέταζε κάθε γωνιά του μανσωλείου, αναζητώντας κάποιο σημάδι όπως εκείνο των ορθωμένων φιδιών. Αλλά δεν βρήκε το παραμικρό που να συσχετίζει εκείνους τους τάφους με το φονιά των επιστημόνων του Κορνέλ.

Μέσα στην πέτρινη σαρκοφάγο υπήρχε ένα ξύλινο φέρετρο σκαλισμένο με τέχνη. Οι υπάλληλοι του νεκροταφείου το άνοιξαν, αλλά ήταν τόσο άδειο όσο και τα κρανία των θυμάτων του Ταχυδακτυλουργού.

«Αρχίζετε τώρα να πιστεύετε στην αθανασία του Άνταμ Γκρόσλινγκ, δόκτορ Σκρίνα;» είπε η υπαστυνόμος, δίχως την παραμικρή ένδειξη έκπληξης.

Ο κρυφός θρύλος

21

Το πρωί του Σαββάτου, η Μπεθ και ο Νίκολας ξαναμπήκαν στο παιχνίδι των αινιγμάτων. Πολύ κοντά στο άγαλμα του Μορς, στο Σέντραλ Παρκ, βρήκαν μια καινούρια τάβλα με ένα ακόμα σύμβολο του μυστηριώδους ιδιώματος της Εταιρείας Ουροβόρος.

«Αυτό είναι το όγδοο», είπε το αγόρι βλέποντάς το.



Η Μπεθ εξέτασε την κορδέλα του τηλεγραφήματος που είχε ξεκολλήσει από τα χέρια του Μορς και διαπίστωσε πως κι εκείνο το σύμβολο υπήρχε επίσης γραμμένο πάνω της. Όμως κανένας τους δεν προσπάθησε να το αποκρυπτογραφήσει. Η Κάρολ τους είχε πει το ένατο αίνιγμα, που περιείχε τη λέξη «αστέρι», και το μόνο που σκέφτονταν ήταν να βρουν την τοποθεσία του χάρτη του κρυφού θρύλου προς την οποία όφειλαν να κατευθυνθούν τώρα. Το αίνιγμα έλεγε:

Όπως η Κιβωτός του Νώε
όλα τα ζωικά είδη διασώζει,
αλλά είναι ένα αστέρι
που θα τραβήξει το βλέμμα σου.

Στην αρχή σκέφτηκαν πως το μοναδικό μέρος στη Νέα Υόρκη όπου βρίσκονται ζώα όλων των ειδών είναι το Ζωολογικό Πάρκο του Σέντραλ Παρκ. Ωστόσο, εκεί δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να σχετίζεται με ένα αστέρι. Οπότε σύντομα απέρριψαν αυτή την εκδοχή. Άλλωστε ο ζωολογικός κήπος δεν υπήρχε στο χάρτη του

κρυφού θρύλου και, ως εκείνη την ώρα, κάθε τοποθεσία του Μανχάταν που είχαν επισκεφθεί ήταν σχεδιασμένη εκεί. Γι' αυτό ο Νίκολας δεν άργησε να καταλάβει πως πίσω από το τελευταίο αίνιγμα κρυβόταν μια άλλη τοποθεσία:

«Το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας!» αναφώνησε.

«Ναι, ΝΚ, εκεί υπάρχουν βαλσαμωμένα δείγματα όλων των ζωικών ειδών, όπως στην Κιβωτό του Νώε».

«Και επιπλέον υπάρχουν δεινόσαυροι και αστέρια...»

«Στο Πλανητάριο!» είπε η Μπεθ, ανίκανη να πιστέψει πού τους οδηγούσε για άλλη μια φορά το παιχνίδι των αινιγμάτων.

Γνώριζαν πολύ καλά το Πλανητάριο Χείντεν. Και προς τα εκεί κατευθύνθηκαν.

Ο πιο σύντομος δρόμος για να φτάσουν από το άγαλμα του Μορς ήταν να διασχίσουν το πάρκο από τα ανατολικά προς τα δυτικά, ως τη Σέντραλ Παρκ Γουέστ. Όμως αυτή τη φορά δεν χρειάστηκε να σκεφτούν καν πώς θα πήγαιναν εκεί.

«Ελάτε, ελάτε κοντά μου και δώστε μου τα χέρια σας, θα σχηματίσουμε ένα μαγικό τρίγωνο».

Τα δυο παιδιά έκαναν αυτό που τους ζητούσε η Κάρολ. Έφεραν τις φιγούρες τους δίπλα στη δική της και πιάστηκαν και οι τρεις χέρι χέρι με τα μπράτσα απλωμένα, σχηματίζοντας ένα τρίγωνο που σύντομα φωτίστηκε με ένα έντονο γαλάζιο φως.

«Τώρα κλείστε τα μάτια σας μέχρι να σας πω ότι μπορείτε να τα ξανανοίξετε».

Με τα μάτια κλειστά, τα δυο παιδιά αναρωτιούνταν τι θα τους συνέβαινε. Πιθανόν να είχαν φτάσει στο τέλος του παιχνιδιού και, από εκείνη τη στιγμή, να έκαναν ένα αστρικό ταξίδι χέρι χέρι με την Κάρολ, ένα ταξίδι που θα τους πήγαινε πολύ μακριά, σε κάποιο χαμένο μέρος του σύμπαντος όπου θα έβρισκαν επιτέλους την Ουσία του Μυστηρίου. Ωστόσο, τίποτα τέτοιο δεν συνέβη. Όταν η Κάρολ τους είπε ότι μπορούσαν να ξανανοίξουν τα μάτια, οι φιγούρες τους βρίσκονταν σε ένα μέρος άπλετα φωτισμένο, πολύ διαφορετικό από το σκοτάδι που τους τύλιγε ανάμεσα στις σκιές του Σέντραλ Παρκ.

Η Μπεθ ένιωσε συνεπαρμένη βλέποντας τη φιγούρα της μέσα στην καταληκτική κατασκευή από γυαλί και ατσάλι, σε σχήμα κύβου, του Κέντρου Ρόουζ για τη Γη και το Διάστημα, στο τμήμα του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας που ήταν αφιερωμένο στην καταγωγή της ζωής και του σύμπαντος. Μπροστά τους είχαν την τεράστια

σφαίρα του Πλανητάριου Χέιντεν. Τόσο ο Νίκολας όσο και η ίδια πήγαιναν τότε τότε από εκεί για να παρακολουθήσουν τις προβολές σχετικά με το διάστημα. Αλλά η απόλαυση της Μπεθ διακόπηκε από τη φωνή της μητέρας της, που εκείνη τη στιγμή άνοιξε την πόρτα του δωματίου της.

«Ο ντετέκτιβ Φόουλερ ήρθε να σε δει, λέει ότι θέλει να σου μιλήσει μια στιγμή».

«Έρχομαι αμέσως, μαμά», είπε η Μπεθ, νιώθοντας να της σφίγεται το στομάχι. Δεν είχε καν ακούσει το κουδούνι της εξώπορτας.

Η μητέρα της ξαναβγήκε από το δωμάτιο και η Μπεθ είπε:

«Λυπάμαι, ΝΚ, πρέπει να διακόψω προσωρινά την αποστολή μας στο Πλανητάριο. Θα συνδεθώ αργότερα μαζί σου».

Ο Νίκολας τη ρώτησε αν της συνέβαινε κάτι, αλλά η Μπεθ δεν άκουγε πια τη φωνή του.

Ο Άλντους την περίμενε στο σαλόνι, κρατώντας ένα φλιτζάνι καφέ. Όταν η Μπεθ μπήκε, σηκώθηκε για να τη χαιρετήσει.

«Γεια σας, κύριε Φόουλερ».

«Πώς τα πας, Μπεθ; Λυπάμαι που σε διέκοψα...»

«Μπα, διάβαζα απλώς κάτι άρθρα στην ιστοσελίδα της NASA», του είπε, μη θέλοντας να αναφερθεί στο παιχνίδι.

Ο αστυνομικός ξανακάθισε και έσπευσε να εξηγήσει το λόγο της επίσκεψής του.

«Στο FBI μου είπαν πως χτες το απόγευμα ήρθες να με δεις».

Η μητέρα της έμεινε με το στόμα ανοιχτό και η Μπεθ ευχήθηκε να ανοίξει η γη και να την καταπιεί.

«Πήγες χτες στα γραφεία του FBI και δε μου είπες τίποτα;» τη ρώτησε όσο πιο ήρεμα μπορούσε.

«Σου τηλεφώνησα στο νοσοκομείο, μα μου είπαν ότι ήσουν πολύ απασχολημένη και να σε πάρω κάποια άλλη στιγμή».

«Αφήστε την, κυρία Χάμπτον, πιθανότατα ξέχασε να σας το αναφέρει. Ξέρετε πόσο αφηρημένα είναι τα παιδιά. Σκέφτονται να κάνουν κάτι και στη στιγμή το ξεχνούν», μπήκε στη μέση ο ντετέκτιβ. Και, δίχως καθυστέρηση, ρώτησε: «Γιατί ήρθες να με δεις, Μπεθ;»

Το κορίτσι κάθισε στον καναπέ και άρχισε να μιλάει χαμηλόφωνα, σαν να εξομολογούνταν:

«Πριν κάνα δυο βράδια είχα έναν εφιάλτη που με κράτησε άγρυπνη ως το ξημέρωμα...»

«Την άκουσα που φώναζε και πήγα να δω τι έτρεχε. Ήταν μού-

σκεμα στον ιδρώτα, αλλά μου είπε πως είχε περάσει», επενέβη η μητέρα της.

«Και ήταν αλήθεια, μαμά, μόνο που δεν κατάφερα να ξανακλείσω μάτι. Δεν ξέρω γιατί με είχε πιάσει μια μανία με τη λέξη που ο δολοφόνος των επιστημόνων χαράζει στα χέρια τους».

«Τη λέξη "Κοτ";» ρώτησε ο Άλντους.

«Ναι, όλη τη νύχτα είχα εκείνη τη λέξη στο νου μου, λες και ήξερα πως είχε μια άλλη σημασία. Σηκώθηκα, αναζήτησα στο Ίντερνετ κάποιες σελίδες του Τύπου που αναφέρονταν στα εγκλήματα και τις τύπωσα. Καθόμουν και κοίταζα προσεκτικά τη λέξη "Κοτ" για αρκετή ώρα και, τότε, είδα πως επρόκειτο για ένα κρυπτογράφημα που έκρυβε μια άλλη λέξη, διαφορετική...»

«Ποια διαφορετική λέξη;» ρώτησε ο ντετέκτιβ με θαυμασμό. Εκείνα τα παιδιά δεν έπαυαν να τον εκπλήσσουν.

«Θα πάω στο δωμάτιο μου να φέρω τα χαρτιά όπου έγραψα τη διαδικασία που ακολούθησα για να την αποκρυπτογραφήσω, είναι λιγάκι μπλεγμένο».

Η Μπεθ έφυγε και επέστρεψε σε ελάχιστα λεπτά. Ξανακάθισε και τοποθέτησε μπροστά στον Άλντους την πρώτη τυπωμένη σελίδα.

«Χρησιμοποίησα το πρόγραμμα σχεδίασης των Windows για να το φτιάξω», είπε, δείχνοντας τη λέξη που τόσους πονοκεφάλους είχε προξενήσει στον αστυνομικό.

K ô t

«Δεν ξέρω πώς το συνειδητοποίησα, αλλά το σίγουρο είναι ότι καθένα από τα τρία γράμματα αυτής της λέξης μπορούσε να χωριστεί για να σχηματίσει άλλα γράμματα. Έτσι άρχισα από το Κ».

Η Μπεθ γύρισε το φύλλο και έδειξε στον Άλντους ένα άλλο, ενώ η μητέρα της την κοίταζε σαστισμένη.

K I <

«Διέλυσα το K και είχα ένα I και ένα c, οπότε πήρα τελικά μια διαφορετική λέξη: "Icot"», είπε η Μπεθ, περνώντας σε μια καινούρια σελίδα.

I<ô†

«"Icot"; Και τι σημαίνει "Icot", Μπεθ;» ρώτησε απορημένος ο Άλντους.

«Τίποτα, είναι απλώς μέρος της διαδικασίας παραγωγής της καινούριας λέξης που κρύβεται στο "Kot"», του είπε και πέρασε σε μια άλλη σελίδα.

Ô O

«Αν τώρα αναλύσουμε το το με την περισπωμένη, που είναι μακρό, θα έχουμε δύο ο και, με τα δύο μαζί, η λέξη μας γίνεται "Icoot"», συνέχισε η Μπεθ και πέρασε στην επόμενη σελίδα.

Ikôot

«Αλλά τη μεγαλύτερη δυσκολία τη συνάντησα στο t, που έχει το σχήμα ενός σταυρού και ενός ξίφους», εξήγησε το κορίτσι και έδειξε ένα ακόμα χαρτί.

tUog

«Σκέφτηκα πως αν διέλυα το γράμμα t και αφαιρούσα τα μπράτσα του σταυρού θα έπαιρνα ένα είδος l, που αντιστρέφοντάς το θα μετατρεπόταν σε ένα j. Τότε αντιλήφθηκα πως αν ένωνα το j και το o, θα σχημάτιζα ένα τέλειο g. Έτσι κατέληγα στη λέξη “Icôogt”», συνέχισε η Μπεθ, δίνοντας στον ντετέκτιβ μια άλλη σελίδα.

Ikôogt

«Τρία γράμματα που γίνονται έξι χωρίς να προστεθεί τίποτα στη λέξη “Kôt”. Είναι πραγματικά απίστευτο, Μπεθ!» αναφώνησε έκθαμβος ο Άλντους.

«Τώρα, κύριε Φόουλερ, πρέπει απλώς να ταξινομήσουμε αυτά τα έξι γράμματα για να σχηματίσουμε την αληθινή λέξη που κρύβεται κάτω από την αρχική “Kôt”», είπε η Μπεθ με χαμάρι.

«Καν ποια είναι η λέξη, Μπεθ;»

Η Μπεθ γύρισε την τελευταία σελίδα δείχνοντας στον Άλντους μια λέξη που είχε για κείνον πολύ μεγάλη σημασία:

gô†Iko

«Γοτθικό! Γοτθικός ήταν το ψευδώνυμο του Άνταμ Γκρόσλινγκ όταν υπέγραψε το κείμενο του Ιδρύματος Σύμπαν!» αναφώνησε.

Η μορφομαχία των ψιδιών

21

Του Στακ θα του άρεσε να αποκάλυπτε αυτός στον Άλντους τη σημασία της λέξης «Kot», αλλά όταν του τηλεφώνησε για να του πει πως είχε λύσει το κρυπτογράφημα, ανακάλυψε ότι ο αδερφός της Σούζαν ήδη γνώριζε τη σημασία του.

«Εσύ το αποκρυπτογράφησες;» τον ρώτησε δύσπιστα. Ήταν σίγουρος πως κανένας δεν θα είχε την ικανότητα να αποσυνθέσει τα γράμματα της λέξης για να διαμορφώσει μια άλλη, τελείως διαφορετική λέξη. Ούτε καν οι ειδικοί αποκρυπτογράφοι του FBI δεν θα τα κατάφερναν, παρά τα προχωρημένα συστήματά τους στο σπάσιμο μυστικών κωδικών.

Ο Άλντους χαμογέλασε στην άλλη άκρη της τηλεφωνικής γραμμής.

«Όχι βέβαια! Είναι έργο ενός μυαλού πολύ πιο νεαρού και ξύπνιου από το δικό μου», είπε, καθισμένος στο ακατάστατο σαλόνι του διαμερίσματος του.

Η μορφή των νεαρών της ΠΣΝΑ πέρασε από τη σκέψη του Στακ. Αναμφίβολα ήταν πολύ πιο έξυπνοι από όσο είχε υποθέσει. Κι αν είχαν πετύχει να λύσουν εκείνο το αίνιγμα, θα έλυναν σίγουρα κι αυτά του παιχνιδιού που οδηγούσε στην Ουσία του Μυστηρίου.

«Τέλος πάντων, λυπάμαι που η πληροφορία μου έφτασε αργοπορημένη, αλλά σκέφτηκα πως θα σε ενδιέφερε να μάθεις ότι μια από τις πιο παλιές μυστικές εταιρείες της Ευρώπης, που ανάγονται στο Μεσαίωνα και μεταφέρθηκαν κάποια στιγμή στις ΗΠΑ, για τις οποίες σου μίλησα τότε που δειπνήσαμε με τη Σούζαν στο σπίτι μου, είχε ακριβώς το όνομα Γοτθική Λέσχη».

«Γοτθική Λέσχη;»

«Έτσι ακριβώς, Άλντους. Είχα διαβάσει κάτι σχετικό με αυτή στην Οξφόρδη. Θυμάσαι που σου είπα πως στις αρχές του 14ου αιώνα εμφανίστηκε στη Γαλλία ένας άγνωστος θρύλος που απέδιδε στο δομινικανό μοναχό Μπουλμπάρ ντε Γκοζτέλ την ίδρυση μιας μυστικής εταιρείας ιεροεξεταστών που κύριος στόχος της ήταν η αναζήτηση της φιλοσοφικής λίθου;»

«Τώρα δεν μπορώ να θυμηθώ λεπτομέρειες, αλλά νομίζω πως ξέρω σε τι αναφέρεσαι».

«Λοιπόν, θα στοιχημάτιζα την περιουσία μου πως πρόκειται για την ίδια μυστική εταιρεία που συγκεντρωνόταν στο σπίτι μου όταν αυτό ανήκε στον Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ και ότι εκείνη η εταιρεία ήταν η Γοτθική Λέσχη. Κατά πάσα πιθανότητα μια λέσχη πολύ ισχυρών αντρών των ΗΠΑ που επιδίωκαν να κάνουν δική τους την Ουσία του Μυστηρίου και να κυβερνήσουν τον κόσμο».

«Ευχαριστώ, Γουόλτερ, σου είμαι ευγνώμων για τη μεγάλη σου βοήθεια».

«Παρακαλώ, μην το συζητάς, είναι ένα θέμα που, ως ιστορικού, μου κεντρίζει το ενδιαφέρον τόσο όσο κι εσένα. Θα ψάξω στην προσωπική βιβλιοθήκη του πρώην ιδιοκτήτη, ίσως να υπάρχει κάτι που πέρασε απαρατήρητο όταν έκανα την απογραφή των βιβλίων του, μετά την αγορά του σπιτιού».

«Άρα θα βρισκόμαστε σε επαφή. Τι κάνει η Σούζαν;»

«Λίγο αγχωμένη για τη συνέντευξή μας στο NBC. Την ξέρεις τώρα... Είναι για απόψε, και η Σούζαν τρέχει με τις προετοιμασίες. Θέλει να είναι το καλύτερο πρόγραμμα της καριέρας της στην τηλεόραση».

«Χτες μου είπε πως πρόκειται να παντρευτείτε, και μάλιστα σύντομα».

«Αγαπώ την αδερφή σου, Άλντους, την αγαπώ με όλη μου την ψυχή».

«Πρόσεχε την, η Σούζαν είναι πολύ ευάλωτη, παρά τη φαινομενική της δύναμη».

«Το ξέρω, δεν πρέπει να ανησυχείς, θα είναι πολύ ευτυχισμένη δίπλα μου».

«Δώσ' της τα χαιρετίσματά μου».

«Γιατί δεν έρχεσαι να φάμε παρέα αύριο; Είναι Κυριακή κι έτσι θα γιορτάσουμε και μαζί τον αρραβώνα μας».

«Ωραία θα ήταν, αλλά είμαι φοβερά απασχολημένος. Ίσως κάποια άλλη μέρα».

«Καταλαβαίνω, τηλεφώνησε όποτε θέλεις».

«Το συντομότερο, Γουόλτερ».

Ο Άλντους έκλεισε το τηλέφωνο και έμεινε σκεπτικός. Τα πάντα συμφωνούσαν με το σχεδιάγραμμα που είχε εκπονήσει εδώ και καιρό, πέρα από το ότι η λέξη "Κοτ" μεταμορφωνόταν στη λέξη "Γοτθικός" και τα ορθωμένα φίδια στο πρόσωπο του διαβόλου. Το περίπλοκο παζλ που είχαν αντιμετωπίσει με την υπαστυνόμο ήταν σχεδόν έτοιμο να κλείσει. Είχαν συμπληρωθεί τα κομμάτια που τους έλειπαν και που επιβεβαίωναν ξεκάθαρα πως ο διεστραμμένος νους του Άνταμ Γκρόσλινγκ συνέχιζε να ζει σε κάποιον άλλο εγκέφαλο και ήταν ο φονιάς των επιστημόνων του Κορνέλ. Τώρα απέμενε μόνο να βρεθεί αυτός ο εγκέφαλος, ο άνθρωπος μέσα στον οποίο κρυβόταν το αληθινό πρόσωπο του διαβόλου, ανάμεσα στα εκατομμύρια των κατοίκων της Νέας Υόρκης. Όμως αυτή η αποστολή του φάνηκε τόσο ακατόρθωτη όσο το να φτάσει ένα αστέρι με τα χέρια του.

Πήρε το σημειωματάριο του και το ξεφύλλισε. Ήταν βέβαιος πως κάπου είχε σημειώσει το τηλέφωνο του σπιτιού του καθηγητή Μπλουμ, μαζί με το νούμερο του Πανεπιστημίου Κολούμπια. Δεν ήξερε αν θα τον έβρισκε στο σπίτι του μεσημέρι Σαββάτου, αλλά ήταν το μοναδικό πρόσωπο που μπορούσε να τον βοηθήσει.

«Παρακαλώ;»

Ο Άλντους αναγνώρισε αμέσως τη φωνή του.

«Χαίρετε, κύριε καθηγητά, είμαι ο Άλντους Φόουλερ. Με θυμάστε;»

«Έχω ακόμα καλή μνήμη, ντετέκτιβ, και ξέρω πως την τελευταία φορά που μιλήσαμε δεν ήμουν αρκετά ευγενικός».

«Δεν πειράζει, κύριε Μπλουμ, κατανοώ τους λόγους σας».

«Ένας γέρος σαν κι εμένα δε θα έπρεπε να φοβάται κανέναν, ούτε καν το θάνατο, αλλά τρομοκρατήθηκα. Εγώ τους γνώριζα όλους. Ελπίζω πως θα μπορέσετε να συγχωρήσετε τη δειλία μου».

«Ελάτε τώρα, κύριε καθηγητά, παραείστε αυστηρός με τον εαυτό σας. Αλλά δε σας τηλεφώνησα για να μου ζητήσετε συγγνώμη. Ήθελα μόνο να σας κάνω μερικές ερωτήσεις».

«Σας είμαι ευγνώμων που με θυμηθήκατε. Τι θα θέλατε να μάθετε;»

«Αν καμιά φορά ακούσατε να μιλούν για μια μυστική εταιρεία ονόματι Γοτθική Λέσχη».

«Νόμιζα πως η εταιρεία που σας ενδιέφερε λεγόταν Κόϊ».

«Ναι, αλλά θα μπορούσε επίσης να έχει κι αυτό το άλλο όνομα».

«"Γοτθικός" ήταν μια λέξη που χρησιμοποιούνταν πολύ το 19ο αιώνα, από αρκετούς μυστικιστές που τους έθελγε το διαβολικό και το μαγικό. Κάθε μυστική εταιρεία που λάτρευε το διάβολο θα μπορούσε να ονομάζεται έτσι».

«Πρέπει να μάθω ποιοι μπορεί να είναι μέλη της σήμερα».

«Οι αληθινές μυστικές εταιρείες είναι τόσο αόρατες όσο ο άνεμος, ντετέκτιβ. Δεν πιστεύω να επιτύχετε το στόχο σας, εκτός κι αν κάποιο μέλος τους αποφασίσει να έρθει σε επαφή μαζί σας. Αυτοί έχουν την πρωτοβουλία των κινήσεων».

«Ξέρετε τουλάχιστον πού θα μπορούσα να βρω πληροφορίες για τις μυστικές εταιρείες στις οποίες αναφέρεστε, κύριε καθηγητά;» ρώτησε ο Άλντους.

Ο καθηγητής Μπλουμ δεν χρειάστηκε να πολυσκεφτεί την απάντησή του.

«Στην ιδιωτική βιβλιοθήκη του Τζον Πίερποντ Μόργκαν, στη λεωφόρο Μάντισον, υπάρχουν πολύ ενδιαφέροντα παλαιά βιβλία σχετικά με μυστικές εταιρείες. Ο Μόργκαν ήταν ένας παθιασμένος συλλέκτης χειρογράφων και σπάνιων βιβλίων κάθε εποχής, ίσως εκεί κάτι θα βρίσκατε».

«Και γιατί δε μου κάνατε λόγο γι' αυτή τη βιβλιοθήκη την τελευταία φορά που σας επισκέφθηκα στο πανεπιστήμιο;»

«Επειδή δε με ρωτήσατε, ντετέκτιβ».

Ο Άλντους ήταν βέβαιος πως ο Μπλουμ συνέχιζε να του κρύβει

στοιχεία για τη Γοτθική Λέσχη για να μη ρισκάρει τη ζωή του και λυπήθηκε για λογαριασμό του. Δεν ήταν παρά ένας ταλαίπωρος και δειλός γέροντας.

«Τα ιέραια του νου»

22

Ήταν αρκετές μέρες τώρα που η Κορίνα δεν είχε βγει έξω. Γι' αυτό συμφώνησε δίχως δεύτερη σκέψη όταν ο Άλντους ήρθε στο διαμέρισμα της Aw Χάρντγουι και της πρότεινε να τον συνοδέψει στη Βιβλιοθήκη Πίερποντ Μόργκαν, στη λεωφόρο Μάντισον.

«Θα είμαι έτοιμη σ' ένα λεπτό», είπε πανευτυχής.

Μπήκε στο υπνοδωμάτιο αφήνοντας ανοιχτή την πόρτα.

«Πότε θα τελειώσει η αιχμαλωσία μου;» ρώτησε, ενώ γδυνόταν.

Ο Άλντους άκουγε τη φωνή της κάπως απόμακρη.

«Όταν θα είμαστε βέβαιοι πως δε διατρέχεις κανέναν κίνδυνο».

«Μα γιατί να θέλει ο Άνταμ Γκρόσλινγκ να μου κάνει κακό; Ό,τι ξέρω σχετικά με την κρύπτη το ξέρει πια όλος ο κόσμος».

«Υπήρξες η μάρτυράς μας και πιθανόν να το γνωρίζει και να θέλει να εκδικηθεί. Δεν ξέρουμε τι εμφάνιση έχει τώρα. Θα μπορούσε και να κυκλοφορεί στο Κέντρο Γκρόσλινγκ κι εμείς να το αγνοούμε», είπε, ενώ ξεφύλλιζε ένα περιοδικό που υπήρχε στο τραπέζι του σαλονιού.

«Βρήκες τίποτα στα αρχεία της ομάδας επιστημονικής έρευνας;»

«Όχι, όλοι οι ειδικευμένοι επιστήμονες προσλήφθηκαν πριν πάω από ένα χρόνο».

Η Κορίνα ντύθηκε στα γρήγορα, έβαψε τα μάτια της, χτένισε τα μαλλιά της και βγήκε από το υπνοδωμάτιο με ένα χαρούμενο χαμόγελο στα χείλη.

«Αν ο Γκρόσλινγκ είναι πράγματι ο φονιάς των μελών του Ιδρύματος Σύμπαν, θα ήταν μεγάλη αποκοτιά να κυκλοφορεί στο κέντρο, δε νομίζεις;»

«Είναι πάντως ένα ενδεχόμενο, και τίποτα δεν αποκλείεται όταν έχουμε να κάνουμε με έναν τέτοιο δολοφόνο. Σκέφτεσαι κανένα άλλο μέρος όπου θα μπορούσαμε να τον αναζητήσουμε;»

«Όχι, δεν έχω την παραμικρή ιδέα, αλλά δεν είμαι αστυνομικός», του είπε, ενώ έπαιρνε το σακάκι της και την τσάντα της.

«Λοιπόν, είτε το πιστεύεις είτε όχι, ούτε κι εμένα μου κατεβαίνει καμιά».

«Τότε, για ποιο λόγο πάμε στη Βιβλιοθήκη Πίερποντ Μόργκαν;»

«Θα σου εξηγήσω στο δρόμο».

Το μεσημέρι του Σαββάτου οι γέφυρες του Μπρούκλιν και του Μανχάταν ήταν απαλλαγμένες από μακριές ουρές αυτοκινήτων και μποτιλιαρίσματα. Αλλά και οι δρόμοι γύρω από το Δημαρχείο ήταν μισέρημοι, δίχως την έντονη κυκλοφορία μιας εργάσιμης μέρας. Ενώ ο Άλντους εξηγούσε στην Κορίνα την αληθινή σημασία της λέξης «Κόι» και της Γοτθικής Λέσχης, πήραν τη λεωφόρο Μπούουερι προς τα βόρεια, πέρασαν το πάρκο της Μάντισον Σκουέαρ, με τους ουρανοξύστες της Μετροπόλιταν Λάιφ και της Νιου Γιορκ Λάιφ στα δεξιά τους, και συνέχισαν στη Μάντισον μέχρι την Τριακοστή Έκτη Οδό.

Η Βιβλιοθήκη Τζον Πίερποντ Μόργκαν ήταν ανοιχτή για το κοινό από το 1924 κατόπιν ρητής επιθυμίας του ιδρυτή της, και αποτελούνταν από ένα συγκρότημα τριών κτιρίων με κομψές προσόψεις στο χρώμα της σοκολάτας, που στέγαζαν μουσείο, αίθουσα διαλέξεων, εποχιακές εκθέσεις και βιβλιοθήκη.

Ο Άλντους δήλωσε την ιδιότητα του και είπε πως ήθελε να συμβουλευτεί κάποια βιβλία των συλλογών της Βιβλιοθήκης. Ο θυρωρός, ένας χοντρούλης με ροδαλή επιδερμίδα και γυαλιστερό πρόσωπο, του ζήτησε συν γνώμη για μια στιγμή και κάλεσε κάποιον σε ένα εσωτερικό τηλέφωνο. Σε λίγα δευτερόλεπτα εμφανίστηκε στο χολ ένας ηλικιωμένος άντρας. Πλησίασε τους επισκέπτες και συστήθηκε εγκάρδια.

«Ονομάζομαι Γκίλμπερτ Ο'Κόνор. Λυπάμαι που ο διευθυντής της Βιβλιοθήκης δεν είναι εδώ για να σας δεχτεί. Σήμερα είναι Σάββατο και όπως καταλαβαίνετε απουσιάζει. Ωστόσο εγώ θα σας βοηθήσω σε καθετί που θα χρειαστείτε. Είμαι ο υπεύθυνος των ιστορικών αρχείων».

«Άρα εσείς είστε ίσως το πρόσωπο που χρειαζόμαστε», είπε ο αστυνομικός ικανοποιημένος. «Θέλουμε να μάθουμε αν στις συλλο-

γές της Βιβλιοθήκης σας υπάρχει κάποιο κείμενο που να αναφέρεται σε μια παλαιά μυστική εταιρεία μεσαιωνικής έμπνευσης με το όνομα Γοτθική Λέσχη».

«Μα εκείνη η μυστική εταιρεία εξαφανίστηκε, αφότου ο Ρίτσαρντ Γκρόσλινγκ, ο τελευταίος της μεγάλος διδάσκαλος, αυτοκτόνησε με την γκιλοτίνα».

«Ωστε τη γνωρίζετε εκείνη την ιστορία;» ρώτησε έκπληκτος ο Άλντους.

«Κάποτε κάτι διάβασα, αν και σήμερα το θέμα έχει πια ξεχαστεί. Πάντως, φαντάζομαι πως τα εγκλήματα του Κέντρου Γκρόσλινγκ σύντομα θα την ξαναφέρουν στην επιφάνεια. Σ' αυτό οφείλεται η επίσκεψή σας, ή κάνω λάθος;»

«Λυπάμαι που δεν μπορώ να σας δώσω περισσότερες λεπτομέρειες, κύριε Ο'Κόννορ».

«Μια αποτρόπαια υπόθεση, σύμφωνα με όσα διάβασα στον Τύπο. Αλλά αν αυτό που σας ενδιαφέρει είναι να μάθετε τις απαρχές της εν λόγω μυστικής εταιρείας στις ΗΠΑ, ήρθατε στο κατάλληλο μέρος. Στη συλλογή χειρογράφων της Βιβλιοθήκης μας υπάρχει ένα από τα τέλη του 19ου αιώνα που αναφέρεται στην ίδρυση της Γοτθικής Λέσχης, με όλες τις λεπτομέρειες, αν και είναι γραμμένο στα λατινικά».

«Μπορούμε να το δούμε;» ρώτησε η Κορίνα, που φλεγόταν από την περιέργεια.

«Εννοείται. Ακολουθήστε με, παρακαλώ».

Ο Ο'Κόννορ τους οδήγησε μέσα από το μουσείο σε μια ευρύχωρη σάλα. Ήταν η αίθουσα της ιδιωτικής βιβλιοθήκης του Πίερποντ Μόργκαν, ενός μαικήνα των γραμμάτων και τεχνών που πέθανε το 1913 και του οποίου την πολύτιμη κληρονομιά θαύμασαν ο Άλντους και η Κορίνα, που, ως τότε, αγνοούσαν την ύπαρξή της. Ένα μεγάλο χαλί και ένα τεράστιο μαρμάρινο τζάκι δέσποζαν στην αίθουσα, της οποίας οι τοίχοι ήταν γεμάτοι ράφια από πολύτιμο ξύλο, που έφταναν σε ύψος τριών ολόκληρων ορόφων. Σε μερικά αναλόγια εκτίθονταν, φωτισμένα, ογκώδη χειρόγραφα, ενώ πολλές βιτρίνες περιείχαν μοναδικά αντίτυπα αρχαίων περγαμηνών ανυπολόγιστης ιστορικής αξίας.

«Ενώ θα κοιτάζετε τις συλλογές, θα ψάξω να βρω την καρτέλα του χειρογράφου που σας ενδιαφέρει».

Στο άκουσμά των λόγων του, μια ιδέα άστραψε στο μυαλό του Άλντους, που ρώτησε:

«Υπάρχει τρόπος να μάθουμε αν κάποιος συμβουλευτήκε το εν λόγω χειρόγραφο τα τελευταία χρόνια;»

«Κανονικά, πρέπει να αναγράφεται στην καρτέλα. Υπάρχει ένας χώρος στην καρτέλα κάθε εγγράφου, όπου σημειώνεται το όνομα όποιου το συμβουλευέται, αν και οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι η Βιβλιοθήκη έχει πολύ αυστηρούς κανονισμούς και δεν επιτρέπει στον οποιονδήποτε μελετητή να αγγίζει αυτούς τους θησαυρούς».

Ο Ο'Κόνορ πλησίασε μια αρχαιοθήκη, την άνοιξε με το κλειδί του, κοίταξε μερικές καρτέλες και έβγαλε μία.

«Εδώ είναι».

«Μου επιτρέπετε;» είπε ο αστυνομικός παίρνοντάς την ανυπόμονα από τα χέρια του πριν του την προσφέρει ο βιβλιοθηκάριος.

Τη γύρισε μπρος πίσω και διαπίστωσε πως υπήρχαν γραμμένα μόνο ένα όνομα και μια ημερομηνία:

Άνταμ Γκρόσλινγκ - 20 Δεκεμβρίου 1949

«Ο Γκρόσλινγκ υπήρξε το μόνο άτομο που συμβουλευτήκε αυτό το χειρόγραφο;» ρώτησε απορημένη η Κορίνα, που κοιτούσε την καρτέλα πάνω από τον ώμο του Άλντους.

«Σύμφωνα με την καρτέλα ελέγχου, ναι», είπε ο κύριος Ο'Κόνορ.

«Και το έκανε μόλις δύο εβδομάδες μετά την αυτοκτονία του πατέρα του, τα Χριστούγεννα του 1949», πρόσθεσε ο ντετέκτιβ, ενώ του επέστρεφε την καρτέλα.

«Τι σημαίνει αυτό, Άλντους; Αναφέρεσαι σε κάτι που συνέβη εδώ και πάνω από πενήντα πέντε χρόνια».

«Απλώς συνηγορεί σε κάτι το οποίο ήδη φοβόμουν: ότι ο Άνταμ Γκρόσλινγκ αντικατέστησε τον πατέρα του ως μεγάλος διδάσκαλος της Γοτθικής Λέσχης, όταν ακόμα ήταν μέλος του Ιδρύματος Σύμπαν».

«Αυτό δε σε βοηθάει πολύ, αν δε βρεις ποιος είναι σήμερα ο μεγάλος διδάσκαλος της εταιρείας», είπε η Κορίνα.

Ο κύριος Ο'Κόνορ ξερόβηξε.

«Ίσως θα μπορούσα να σας βοηθήσω».

«Εσείς;... Πώς;»

Ο κρυφός θρύλος

22

Πλάι στη βάση της σφαίρας του Πλανητάριου, ο Νίκολας είχε βρει ένα ακόμη σύμβολο του μυστηριώδους ιδιώματος της Εταιρείας Ουροβόρος.



Ήταν ίδιο με εκείνο που είχαν βρει στον καθεδρικό ναό του Αγίου Πατρικίου. Ο Νίκολας υπέθεσε πως αυτό το σύμβολο αντιστοιχούσε σε κάποιο γράμμα που επαναλαμβανόταν στο μήνυμα που ακόμα δεν είχαν αποκωδικοποιήσει και αποφάσισε να περιμένει την Μπεθ να επιστρέψει στο παιχνίδι για να την ενημερώσει για το καινούριο του εύρημα. Δεν ήθελε να προχωρήσει χωρίς εκείνη. Αλλά, ενώ περίμενε, εκτύπωσε την ταινία που είχε ξεκολλήσει από τα χέρια του αγάλματος του Μορς στο Σέντραλ Παρκ και συγκέντρωσε όλα μαζί τα σύμβολα που είχαν βρει στο πέρασμά τους από τις διάφορες τοποθεσίες του κρυφού θρύλου. Εφόσον κάθε σύμβολο αντιστοιχούσε σε ένα αίνιγμα και κάθε αίνιγμα περιείχε το ψευδώνυμο ενός από τα εννέα μέλη του Ιδρύματος Σύμπαν, τα σύμβολα έπρεπε να είναι κι αυτά εννιά. Άρα είχαν συμπληρωθεί με αυτό το τελευταίο που μόλις είχε βρει.



410Y1411中1

Τοποθέτησε τη χάρτινη κορδέλα και, ακριβώς από κάτω της, έβαλε, με τη σειρά, τα σύμβολα του μυστηριώδους ιδιώματος που είχαν βρει, κατά τέτοιο τρόπο ώστε το καθένα να αντιστοιχεί με την εικόνα του στο κρυπτογραφικό αλφάβητο της Εταιρείας Ουροβόρος που υπήρχε στην κορδέλα. Έτσι μπορούσε να προσδιορίσει εύκολα την αριθμητική θέση που αντιστοιχούσε σε κάθε σύμβολο, για να τη μεταφέρει κατόπιν στο κανονικό αλφάβητο. Τελικά, βάζοντάς τα στη σειρά, φτιάχτηκε η ακόλουθη αριθμητική ακολουθία: 10-11-15-9-18-19-5-17-18.

Μετά έγραψε το κανονικό αλφάβητο και πάνω από κάθε γράμμα έγραψε το νούμερο που του αντιστοιχούσε στην αλφαβητική ακολουθία:

5 9 10 11 15 17 18 19
Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Ι Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω

Κατόπιν επανέλαβε την ίδια ακολουθία αριθμών: 10-11-15-9-18-19-5-17-18, αντικαθιστώντας τους αριθμούς με τα γράμματα του αλφαβήτου και διαπίστωσε πως σχηματιζόταν η εξής λέξη:

10 11 15 9 18 19 5 17 18
K Λ O I Σ T E P Σ

«Κλίσστερς! Τι διάολο σημαίνει πάλι αυτό το καινούριο αίνιγμα;» μονολόγησε ο Νίκολας, τη στιγμή που η Μπεθ συνδεόταν και πάλι στο παιχνίδι.

«Τι μουρμούριζες, ΝΚ; Θα έπρεπε να κλείνεις το μικρόφωνο όταν είσαι μόνος».

«Εσύ πάλι πού χάθηκες; Βγήκες από το παιχνίδι δίχως καν να χαιρετήσεις».

«Έπρεπε να κουβεντιάσω με τον ντετέκτιβ Φόουλερ».

«Ξαναπήγες να τον δεις, ΜΧ;»

«Δε χρειάστηκε... ήρθε εκείνος σπίτι μου».

«Που να πάρει και να σηκώσει! Αντιλαμβάνεσαι τι έχει να γίνει τώρα;»

«Μην είσαι τόσο υπερβολικός, ΝΚ, δε θα γίνει τίποτα. Νομίζω πως έχουν τενωθεί τα νεύρα σου, πρέπει να ηρεμήσεις λίγο».

«Ωρες ώρες δε σε καταλαβαίνω, ΜΧ. Τα δικά σου τα νεύρα είναι τενωμένα, όχι τα δικά μου. Εγώ ποτέ δεν είπα πως έπρεπε να πούμε χαρτί και καλαμάρι στο FBI όσα ξέρουμε για τον κρυφό θρύλο!»

«Και τι σε κάνει να υποθέτεις ότι εγώ του τα μαρτύρησα όλα;»

«Εσύ η ίδια το είπες, είπες ότι θα του τα εξηγούσες όλα του ντετέκτιβ Φόουλερ».

«Ε, λοιπόν, δεν έγινε έτσι».

«Γιατί αφήνεις πάντα για το τέλος το πιο σημαντικό;»

«Εσύ είσαι που βιάζεσαι να βγάλεις συμπεράσματα. Δεν του μαρτύρησα τίποτα για τον κρυφό θρύλο. Απλώς του είπα για το νόημα της λέξης "Κοτ". Πιστεύω ακράδαντα ότι είναι κάτι που το FBI έπρεπε να ξέρει. Εξάλλου, στο παιχνίδι των αινιγμάτων δε βρήκαμε τίποτα σχετικό μ' αυτό το ζήτημα».

«Τότε, πώς κατόρθωσες να το λύσεις;»

«Δεν ξέρω, καθόμουν και κοίταζα τη λέξη "Κοτ" και, ξάφνου, είδα πως υπήρχε μια άλλη λέξη που μπορούσε να σχηματιστεί από εκείνη. Ήταν κάτι το ανεξήγητο, που ούτε εγώ μπορώ να καταλάβω πώς έγινε».

«Και τι σημαίνει η λέξη "Κοτ";»

«Θα σ' το πω μια άλλη στιγμή, δεν είναι εύκολο να σ' το εξηγήσω».

«Κι εγώ όμως έλυσα το αίνιγμα των συμβόλων του μυστηριώδους ιδιώματος».

«Τα κατάφερες;»

«Ναι, δεν είχα τίποτα καλύτερο να κάνω περιμένοντάς σε».

«Σύμφωνοι, ΝΚ, κέρδισες. Θυμάσαι το σύμβολο με τα δυο φίδια που μεταμορφωνόταν στο πρόσωπο του διαβόλου;»

«Φυσικά, ποτέ δε θα μπορέσω να το ξεχάσω».

«Λοιπόν, η λέξη "Κοτ" μετατρέπεται στη λέξη "Γοτθικός"».

«Κι αυτό πού μας οδηγεί;»

«Δεν έχω την παραμικρή ιδέα. Γοτθικός είναι ο αρχιτεκτονικός

ρυθμός του καθεδρικού ναού του Αγίου Πατρικίου και προέρχεται από τη μεσαιωνική Γαλλία και τους καθεδρικούς της».

«Όπως το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων* που έγραψε ο Γκρίμπο».

«Φαίνεται πως όλα ανάγονται σ' εκείνη την εποχή. Η Κάρολ μας το ανέφερε, όταν μας αφηγήθηκε τον κρυφό θρύλο του καθεδρικού ναού του Αγίου Πατρικίου».

«Ξέρεις, MX; Υπάρχει κάτι απίστευτο σε όλα τούτα».

«Τώρα το πήρες είδηση;»

«Όχι, δε θέλω να πω αυτό. Η κρυπτογραφημένη λέξη που ανακάλυψα με τα σύμβολα του μυστηριώδους ιδιώματος παραπέμπει κι αυτή στο Μεσαίωνα: "Κλόιστερς"».

«Κλόιστερς;»

«Ναι, ακριβώς. Τυχαίνει να ξέρω ότι η λέξη βγαίνει από το λατινικό *claustrum* και σημαίνει το περιστύλιο στις εσωτερικές αυλές των μεσαιωνικών μοναστηριών. Όμως δεν κατανοώ τι νόημα έχει στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων».

«Εγώ το καταλαβαίνω», δήλωσε το κορίτσι με σιγουριά. «Πριν μερικά χρόνια πήγαμε εκεί με τη μητέρα μου».

«Πρόκειται δηλαδή για μια ακόμη τοποθεσία του κρυφού θρύλου;»

«Θα όφειλες να γνωρίζεις καλύτερα την ίδια σου την πόλη, ΝΚ».

«Πιέζω το μυαλό μου, αλλά δεν καταφέρνω να θυμηθώ ποιο μέρος της Νέας Υόρκης είναι. Δε νομίζω πως το είδα ποτέ».

«"Κλόιστερς" είναι το όνομα του τμήματος του Μητροπολιτικού Μουσείου που είναι αφιερωμένο στην τέχνη του Μεσαίωνα. Όμως, τα Κλόιστερς δε βρίσκονται στην Πέμπτη Λεωφόρο, όπως το μουσείο, αλλά στο Χάρλεμ. Είναι ένα είδος αββαείου ή μονής. Θυμάμαι πως μ' άρεσε πολύ όταν το επισκέφθηκα, ήταν τόσο μυστηριώδες...»

«Αλλά πριν από κάνα δυο ώρες το εικονικό παιχνίδι μάς είχε οδηγήσει στη σφαίρα του Πλανητάριου και εκείνο το μέρος έχει περισσότερη σχέση με το μέλλον παρά με το παρελθόν. Δεν καταφέρνω να καταλάβω τι σύνδεση υπάρχει ανάμεσα στη μια και την άλλη τοποθεσία».

«Ας ξαναπούμε στο παιχνίδι. Πολύ πιθανόν οι απαντήσεις σ' αυτές τις απορίες να βρίσκονται στο αστέρι που θα τραβήξει το βλέμμα μας, καθώς έλεγε το αίνιγμα που μας οδήγησε στο Πλανητάριο. Η Κάρολ θα χαρεί που θα μας ξαναδεί».

«Ηδη πληκτρολόγησα τον κωδικό πρόσβασης, MX».

Η μονομαχία των φιδιών

22

Η Σούζαν καθόταν στο γραφείο και μελετούσε το σενάριο του βραδινού προγράμματος, όπου θα έπαιρνε συνέντευξη από τον Γουόλτερ ως πρωτεργάτη του Μεσαιωνικού Πάρκου της Νέας Υόρκης και ιστορικού ειδικευμένου στο Μεσαίωνα. Ο Γουόλτερ της είχε υποσχεθεί ότι θα αποκάλυπτε κάποια από τα ευρήματά του σχετικά με τη μυστική εταιρεία που κρυβόταν πίσω από τους φόνους των επισημόνων και η Σούζαν δεν μπορούσε να κρύψει την αγωνία και τη νευρικότητά της. Το NBC προέβλεπε πως η εκπομπή θα έκανε ρεκόρ ακροαματικότητας σε πανεθνικό επίπεδο, γεγονός που σήμαινε μια τεράστια ευθύνη για την ίδια και την ομάδα της. Ποτέ πριν μια περίπτωση συνεχόμενων φόνων δεν είχε προκαλέσει τόσο τεράστιο ενδιαφέρον. Ήταν λογικό όμως, αν λάβαινε κανείς υπόψη το επιστημονικό κύρος των θυμάτων και την ανακάλυψη των φρικτών πειραμάτων με ζωντανούς ανθρώπους που πραγματοποιούνταν στο Κέντρο Γκρόσλινγκ. Το κοινό διψούσε για κάθε είδηση που θα έριχνε κάποιο φως σ' αυτά τα εγκλήματα και η Σούζαν είχε επίγνωση του γεγονότος.

Ούτε που το πήρε είδηση πως ο Στακ την πλησίασε πίσω από την πλάτη της, ώσπου τα χέρια του της χάιδεψαν τους ώμους.

«Μόλις τώρα μίλησα με τον αδερφό σου στο τηλέφωνο», της ψιθύρισε στ' αυτί. «Ήθελα να του δώσω κάποιες σημαντικές λεπτομέρειες για τις μυστικές εταιρείες για τις οποίες θα μιλήσω απόψε στην εκπομπή σου, πριν τις ακούσει από την τηλεόραση. Δε θέλω να νομίζει ότι επιχειρώ να μπω στα χωράφια του».

«Το εκτιμώ ιδιαίτερα, Γουόλτερ».

«Αφού είναι αδερφός σου, δεν επιθυμώ να υπάρχουν μυστικά ανάμεσά μας».

Τα λόγια του Στακ την τάραξαν. Αυτή κι ο αδερφός της είχαν ένα μυστικό που δεν το είχαν μοιραστεί μαζί του. Είχαν προσπαθήσει να μάθουν πίσω από την πλάτη του ποια ήταν η γυναίκα που τον εγκατέλειψε μόλις γεννήθηκε. Βέβαια, η πρόθεση της Σούζαν ήταν να

του κάνει μια ευχάριστη έκπληξη, αν κατόρθωναν να βρουν κάποιο στοιχείο για την ταυτότητά της. Ο ίδιος ο Γουόλτερ της είχε πει ότι ήθελε να μάθει ποια ήταν η μητέρα του, οπότε εκείνη σκέφτηκε να τον βοηθήσει. Αλλά αφότου ο αδερφός της της είπε ότι ο άντρας που πλήρωσε τις σπουδές του στην Οξφόρδη ονομαζόταν Μπένσον Στιούαρτ Κρος, κατάλαβε πως είχε κάνει λάθος. Μπένσον λεγόταν και ο γραμματέας του και, διόλου απίθανο, ολόκληρο το όνομά του να ήταν Μπένσον Στιούαρτ Κρος. Εκείνη τη στιγμή, ορκίστηκε να μην ξαναχώσει τη μύτη της στις υποθέσεις του ανθρώπου που θα γινόταν ο σύζυγός της. Δεν είχε κανένα δικαίωμα να σκαλίζει την προσωπική ζωή ούτε το παρελθόν του Γουόλτερ. Ίσως δεν της είχε πει όλη την αλήθεια για τις σπουδές του ούτε για τον άνθρωπο που τον έκανε κληρονόμο της τεράστιας περιουσίας του, αλλά αυτό πια δεν την αφορούσε. Ούτε η ίδια είχε μιλήσει στον Γουόλτερ για την αποτυχία του γάμου της ή την εξάρτησή της από τα ναρκωτικά. Κανένας δεν πρέπει να σκαλίζει το παρελθόν του άλλου, αν ο ίδιος δεν το επιθυμεί, είπε η Σούζαν στον εαυτό της. Κάτι τέτοιο θα ήταν τόσο τρομερό όσο το να μπεις στη μνήμη του για να την οικειοποιηθείς.

«Τα Ιέραια Ιου νου»

23

«Είμαι σίγουρος πως αυτή η καρτέλα πλαστογραφήθηκε», είπε ο Ο'Κόννορ με μια κίνηση αποστροφής, απαντώντας στην ερώτηση του ντετέκτιβ.

Ο Άλντους ξαναπήρε την καρτέλα του χειρογράφου της Γοτθικής Λέσχης και την κοίταξε προσεκτικά.

«Γιατί θεωρείτε ότι πλαστογραφήθηκε;» ρώτησε. Ο ίδιος ήταν ανίκανος να διακρίνει κάτι που θα τον οδηγούσε σ' αυτό το συμπέρασμα.

«Ο γραφικός χαρακτήρας της αναγραφής του ονόματος δεν αντιστοιχεί με της υπαλλήλου που δούλεψε εδώ πριν εξήντα χρόνια.

Γνωρίζω καλά άλλες καρτέλες εκείνης της εποχής και αυτή είναι μια κακή απομίμηση του τρόπου με τον οποίο έγραφαν τότε οι υπάλληλοι της Βιβλιοθήκης».

Πλησίασε ξανά την αρχειοθήκη και αναζήτησε τις καρτέλες άλλων χειρογράφων της συλλογής Μόργκαν που είχαν αποτελέσει αντικείμενο μελέτης στη δεκαετία του 1940.

«Δείτε το και μόνος σας, οι διαφορές είναι προφανείς με μια απλή ματιά».

«Και για ποιο λόγο κάποιος θα πλαστογραφούσε μια καρτέλα βιβλιοθήκης;» ρώτησε η Κορίνα.

«Είναι κάτι ασυνήθιστο, βέβαια, και ο μοναδικός λόγος που μπορεί να σκεφτώ είναι πως όποιος αντικατέστησε την αυθεντική καρτέλα ήθελε να εξαφανίσει το ιστορικό των μελετητών του χειρογράφου», αποκρίθηκε ο Ο'Κόννορ.

«Να σβήσει τα ονόματα των ατόμων που το συμβουλευτήκαν όλα αυτά τα χρόνια;» ρώτησε ο Άλντους.

«Ακριβώς».

«Δεν υπάρχει κάποιου άλλου είδους έλεγχος των προσώπων που μελετούν τη συλλογή Μόργκαν;»

«Ασφαλώς, και μάλιστα απαιτείται η συμπλήρωση μιας αίτησης βιβλιογραφικής χρήσης, που πρέπει να εγκρίνει ο διευθυντής. Σας είπα ήδη πως η Βιβλιοθήκη είναι πολύ προσεκτική στην παραχώρηση αυτών των χειρογράφων, αν και στην πλειονότητά τους δεν έχουν ζητηθεί παρά από το ίδιο το προσωπικό της Βιβλιοθήκης. Εδώ και χρόνια, τα σπάνια βιβλία ξυπνούν το ενδιαφέρον μονάχα κάποιων συλλεκτών».

«Θα είχατε την ευγενή καλοσύνη να μας δείξετε το χειρόγραφο, κύριε Ο'Κόννορ;»

Το χειρόγραφο της Γοτθικής Λέσχης ήταν ένα κείμενο μικρό, γραμμένο με φροντίδα στα κλασικά λατινικά και χωρίς καμία εικονογράφηση στα φύλλα της περγαμηνής που το αποτελούσαν.

«Δεν είναι παρά οι κανόνες του τάγματος της Γοτθικής Λέσχης και δεν αναφέρει το όνομα κανενός από τα μέλη που την ίδρυσαν. Ωστόσο φαίνονται ο τόπος και η ημερομηνία ίδρυσης».

Τα βλέμματα του Άλντους και της Κορίνα έπεσαν χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον σε μια υποσημείωση της πρώτης σελίδας που έγραφε: *Νέα Υόρκη, 1890.*

«Ξέρετε αν ο Τζον Πιέρποντ Μόργκαν ανήκε στη μυστική εταιρεία της Γοτθικής Λέσχης εκείνα τα χρόνια;»

«Δεν το γνωρίζω, ντετέκτιβ. Σύμφωνα με την ημερομηνία, το χειρόγραφο αποκτήθηκε από τον Μόργκαν για την ιδιωτική του συλλογή το 1912, περισσότερο από είκοσι χρόνια μετά την ίδρυση της Λέσχης. Δε νομίζω ότι υπήρξε μέλος της εν λόγω εταιρείας, στο βαθμό που αναγκάστηκε να πληρώσει για να αποκτήσει το ιδρυτικό της κείμενο. Και, για να είμαι ειλικρινής, δε θα μπορούσα καν να σας βεβαιώσω πως το παρόν χειρόγραφο είναι γνήσιο».

«Τι εννοείτε, κύριε Ο'Κόννορ;» ρώτησε η Κορίνα.

«Θα σας εξηγήσω. Στα τέλη του 19ου και στις αρχές του 20ού αιώνα υπήρξε ένα πραγματικό κύμα εσωτερισμού στη Νέα Υόρκη, που έκανε να ξεπηδήσουν μυστικές εταιρείες σε κάθε γωνιά της πόλης, σαν μια πληγή του Φαραώ. Όλοι ήθελαν να συμμετέχουν και κανένας δε γνώριζε ποιοι ήταν, στ' αλήθεια, μέλη τους. Πολλοί ασυνείδητοι τσαρλατάνοι εκμεταλλεύτηκαν την ευπιστία του κόσμου για να πλουτίσουν, προσφέροντας σύμβολα, ιερά αντικείμενα, γνωμικά, χειρόγραφα και άγια λείψανα κάθε είδους, που ανήκαν, υποτίθεται, σε κάποιο μεσαιωνικό μοναχικό τάγμα. Σ' αυτή εδώ τη Βιβλιοθήκη υπάρχουν αρκετά παρόμοια χειρόγραφα, που αποδίδονται στους Μασόνους, στους Ροδοσταυρίτες, στους Νάιτες...»

«Όμως πολλές από εκείνες τις μυστικές εταιρείες υπήρξαν αληθινά και κάποιες επιβιώνουν ακόμα», παρατήρησε ο Άλντους.

«Βεβαίως, το πρόβλημα είναι να μάθουμε ποιες αποτελούν ιστορική πραγματικότητα και ποιες είναι καθαρός θρύλος».

«Και ποιοι είναι επικεφαλής τους σήμερα;» ρώτησε η Κορίνα.

«Αυτό, αναμφίβολα, είναι το μεγαλύτερο μυστικό τους, αλλά υποθέτω πως πρόκειται για άντρες πολύ ισχυρούς, που δρουν στη σκιά».

«Θα είχατε μήπως αντίρρηση να ερευνήσουμε στ' αρχεία σας το ιστορικό όσων συμβουλευτήκαν αυτό το χειρόγραφο, κύριε Ο'Κόννορ;» ρώτησε ο ντετέκτιβ.

Επέστρεψαν στην κεντρική είσοδο και πέρασαν στα γραφεία της διεύθυνσης όπου βρίσκονταν τα ψηφιοποιημένα αρχεία της Βιβλιοθήκης. Όσους δρόμους και αν είχε επιχειρήσει να πάρει ο αστυνομικός, όλοι τον οδηγούσαν στο ίδιο και το αυτό άτομο: τον αθάνατο Άνταμ Γκρόσλινγκ. Αν και, σ' εκείνη την περίπτωση, θα σκόνταφτε σε ένα όνομα πολύ διαφορετικό, που το είχε ξανασυναντήσει.

Ο κρυφός θρύλος

23

Το ότι ο Νίκολας είχε λύσει το αίνιγμα των συμβόλων του μυστηριώδους ιδιώματος, πριν μάλιστα μάθει πως περιείχαν κρυπτογραφημένο το όνομα της τοποθεσίας όπου το Ίδρυμα Σύμπαν είχε κρύψει την Ουσία του Μυστηρίου, αποτέλεσε μια έκπληξη για την Κάρολ. Αλλά την εξέπληξε ακόμα περισσότερο το ότι η Μπεθ είχε λύσει το αίνιγμα της λέξης «Κόι», για την οποία δεν τους είχε καν μιλήσει.

«Συνεπώς, έφτασε η στιγμή να ανοίξετε το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων* που βρήκατε στη Δημόσια Βιβλιοθήκη», τους είπε.

Η εικονική της μορφή στεκόταν ακόμα κάτω από τη σφαίρα του Πλανητάριου. Εκεί τη βρήκαν οι φιγούρες της Μπεθ και του Νίκολας, μόλις ξαναμπήκαν στο παιχνίδι.

Και οι δύο ενεργοποίησαν τον *πίνακα ελέγχου* στις οθόνες τους και έκαναν κλικ στο εικονίδιο του χειρογράφου. Το βιβλίο άνοιξε με τον ήχο που έκαναν τα μεγάλα φύλλα περγαμηνής καθώς γλιστρούσαν το ένα πάνω στο άλλο και μπροστά από τα μάτια των παιδιών άρχισαν να περνούν οι ομορφότερες εικονογραφήσεις του σύμπαντος που είχαν δει ποτέ τους. Αστερισμοί, γαλαξίες, αστέρες, δορυφόροι και πλανήτες είχαν σχεδιαστεί με μαθηματική ακρίβεια και κάθε σελίδα που γυρνούσαν τους έδειχνε ένα διαφορετικό σημείο του σύμπαντος, θαρρείς και ο συγγραφέας γνώριζε κάθε λεπτομέρεια του άπειρου εκείνου στερεώματος. Στη συνέχεια είδαν εικονογραφήσεις του Γαλαξία και του Ηλιακού μας Συστήματος, σε μια υπέροχη αλληλοδιαδοχή που έμοιαζε να προχωράει από το μακρινό Ήλιο ως τη Γη, περνώντας από τον Ερμή και την Αφροδίτη. Ένας όμορφος γαλάζιος πλανήτης εμφανιζόταν ζωγραφισμένος στο μαύρο φόντο ενός έναστρου ουρανού και, κάτι απροσδιόριστο, σαν μετεωρίτης που συνοδευόταν από μια πύρινη ουρά, κατευθυνόταν ίσια πάνω του για να προκαλέσει μια αναπόφευκτη σύγκρουση. Κατόπιν, οι εικονογραφήσεις παρουσίαζαν διάφορα τοπία της Γης και πολλά είδη ζώων που την κατοικούσαν. Και, πιο πέρα, προϊστορικούς ανθρώπους καθισμένους γύρω από τη φωτιά και καλυμμένους με προ-

βιές. Ακόμα, σκηνές από τη ζωή στην αρχαιότητα και το Μεσαίωνα. Αλλά οι σελίδες του χειρογράφου δεν τελείωναν εκεί -η εικονογράφηση παρουσίαζε στη συνέχεια μια πληθώρα εφευρέσεων που επινοήθηκαν από τον άνθρωπο στη διάρκεια της Ιστορίας. Υπήρχαν επίσης σκίτσα παράξενων μηχανών που μπορούσαν να πετούν και να διασχίζουν το διάστημα. Στην τελευταία σελίδα, μια από τις μηχανές εκείνες παρουσίαζε πολλές ομοιότητες με τα διαστημόπλοια που τα παιδιά γνώριζαν και φαινόταν σαν να κατευθυνόταν προς ένα μακρινό αστέρι τριγυρισμένο από πλανήτες, κοντά στους οποίους διακρινόταν η φόρμουλα της Θεωρίας της Σχετικότητας του Αϊνστάιν. Ήταν τα μοναδικά γράμματα του χειρογράφου.

«Αυτό είναι το αστέρι που θα τραβήξει το βλέμμα μας;» ρώτησε η Μπεθ.

«Όχι ακριβώς. Αλλά αυτή η ζωγραφιά του *Χειρογράφου των Κοσμικών Θαυμάτων* έχει μεγάλη σχέση με το συγκεκριμένο αστέρι».

«Είναι σαν το τμήμα του χάρτη του λογότυπου της ΠΣΝΑ!» αναφώνησε ο Νίκολας.

«Μα πώς είναι δυνατόν κάποιος να φαντάστηκε σχέδια σαν ετούτα εδώ στη διάρκεια του Μεσαίωνα;» αναρωτήθηκε μεγαλόφωνα η Μπεθ, κοιτάζοντας ξανά το λογότυπο στο κασκέτο της.

«Ο κρυφός θρύλος αφηγείται πως όταν ο Γκρίμπο ανακάλυψε τη δύναμη της Ουσίας του Μυστηρίου, κατάφερε να δει όλα τα θαυμαστά έργα που το ανθρώπινο ον θα κατόρθωνε να δημιουργήσει στο μέλλον. Και είδε πως υπήρχε ένα μακρινό αστέρι, που σε έναν από τους πλανήτες του υπήρχε ζωή με τόση νοημοσύνη όση αυτή που υπήρχε στη Γη. Το Ίδρυμα Σύμπαν το γνώριζε αυτό το χειρόγραφο και εδώ και πολλά χρόνια πάσχιζε να ανακαλύψει την ακριβή θέση του αστεριού».

«Και τα κατάφεραν;» ρώτησε η Μπεθ.

«Ελάτε μαζί μου μέσα στο Πλανητάριο. Θα καταλάβετε καλύτερα το θρύλο, αν μάθετε προηγουμένως τι λέει η Ιστορία».

Ανέβηκαν στη ράμπα που περιέβαλλε τη σφαίρα του Κέντρου Ρόουζ για τη Γη και το Διάστημα, άφησαν πίσω τους τις αναπαραστάσεις του Δία και του Κρόνου που κρέμονταν πάνω από το κεφάλι τους και μπήκαν στο Πλανητάριο. Η μεγάλη αίθουσα ήταν φωτισμένη και εντελώς έρημη. Η Κάρολ προχώρησε στο κέντρο της και περίμενε τα δύο παιδιά να την πλησιάσουν. Όταν έφτασαν κοντά της, τα φώτα έσβησαν και στις οθόνες των υπολογιστών τους εμφα-

νίστηκε η εικονική μορφή του καθηγητή Κόγκαν πλάι σε έναν εκτοξευτή του Διαστημικού Κέντρου Κένεντι της NASA, στο Ακρωτήριο Κανάβεραλ της Φλόριντα. Ο Νίκολας και η Μπεθ βουβάθηκαν πάλι, όπως την πρώτη φορά που είδαν το πρόσωπο του. Σκέφτηκαν πως ο καθηγητής ήταν ακόμα ζωντανός, αλλά σύντομα συνειδητοποίησαν πως η μορφή του δεν ήταν πραγματική, ήταν απλώς ένα ακόμα εικονικό πρόσωπο του παιχνιδιού, όπως η Κάρολ και οι ίδιοι.

«Γεια σου, Μπεθ! Γεια σου, Νίκολας! Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω σώους και αβλαβείς. Αφού φτάσατε ως εδώ, μπορείτε να αισθανέστε υπερήφανοι για την περιπέτειά σας. Δεν ήταν εύκολη η αναζήτηση της Ουσίας του Μυστηρίου στο παιχνίδι των άπειρων αιγιμάτων και είστε ένα βήμα πριν την επιτυχία. Όλο αυτό το διάστημα, πιθανότατα αναρωτηθήκατε πολλές φορές ποια ήταν η αιτία αυτής της περιπέτειας. Υποθέτω πως το να ανακαλύψετε τον κρυφό θρύλο της Νέας Υόρκης ήταν ένα επαρκές κίνητρο. Αλλά όταν ειδοθήκαμε για πρώτη φορά στην ΠΣΝΑ, σας είπα ότι επιλεχθήκατε για να εκπληρώσετε μια υπερβατική αποστολή: την Αποστολή Ουροβόρος. Τώρα που έχετε φτάσει στην τελική φάση του παιχνιδιού θα πιστεύετε πως η αποστολή έχει εκπληρωθεί, αλλά δεν είναι έτσι. Η Αποστολή Ουροβόρος μόλις αρχίζει. Πριν πολλά χρόνια, εκατοντάδες χρόνια, ένας νεαρός σαν κι εσάς βρήκε την Ουσία του Μυστηρίου και είδε μέσα της όλα όσα το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων* σας έδειξε. Εκείνος ο νεαρός, όπως πολλοί άλλοι που τον διαδέχτηκαν, έμαθε πως στην Ουσία του Μυστηρίου βρίσκονταν οι ρίζες της νοημοσύνης του ανθρώπου. Και ανακάλυψε πως, μια μακρινή μέρα, κάποια ανθρώπινα πλάσματα θα ταξίδευαν ως τα πέρατα του κόσμου προς αναζήτηση ενός πλανήτη, που εκείνος ονόμασε Ούρο, όπου υπήρχε μια νοήμων ζωή παρόμοια με του πλανήτη μας. Το 1972, ο καλός μου φίλος Καρλ Σαγκάν, στον οποίο είχα μιλήσει για εκείνον το θρύλο, σκέφτηκε να στείλει ένα συμβολικό μήνυμα στο διάστημα».

«Είναι το μήνυμα που έστειλε η NASA με τους πυραύλους *Παϊονίρ Χ και ΧΙ*» πετάχτηκε ο Νίκολας.

Αλλά ο καθηγητής δεν φάνηκε να άκουσε τα λόγια του και συνεχισε:

«Όπως γνωρίζετε, εκείνο το μήνυμα συμπληρώθηκε από ένα άλλο το 1977, που περιέχεται στο χρυσό δίσκο που έστειλε στο διάστημα η NASA με τους πυραύλους *Βόγιατζερ Ι και Βόγιατζερ ΙΙ*. Για

πολύ καιρό δεν υπήρξε απάντηση στα μηνύματα, αλλά πριν από ένα χρόνο κάποια ραδιοτηλεσκόπια του SETI εντόπισαν μια απάντηση προερχόμενη από έναν άγνωστο τόπο του σύμπαντος. Η NASA ξεκίνησε τότε ένα μεγάλο διαστημικό πρόγραμμα, που διηύθυνα κρυφά εγώ, για να ταξιδέψει ως εκείνο τον πλανήτη από τον οποίο έδειχναν να προέρχονται τα σήματα που εντοπίστηκαν. Το εν λόγω διαστημικό πρόγραμμα της NASA είναι η Αποστολή Ουροβόρος, στην οποία θα συμμετάσχετε ως οι πρώτοι έφηβοι αστροναύτες στην Ιστορία. Για να γίνει αυτό, όμως, πρέπει πρώτα να βρείτε και την Ουσία του Μυστηρίου, που θα σας δώσει τα απαραίτητα κλειδιά για τον εντοπισμό εκείνου του μακρινού αστεριού στην απεραντοσύνη του σύμπαντος. Αν το κατορθώσετε, πολύ σύντομα θα έχετε νέα από μένα και από τη NASA. Και τώρα, αφήστε εκείνο το αστέρι να προσελκύσει το βλέμμα σας. Εις το επανιδείν!»

Η εικονική φιγούρα του καθηγητή εξαφανίστηκε στο θόλο του Πλανητάριου, ακολουθούμενη από μια βροντή καθώς έμπαιναν σε λειτουργία οι κινητήρες ενός διαστημόπλοιου έτοιμου να απογειωθεί. Σε ελάχιστα δευτερόλεπτα το μούγκρισμα έγινε εντονότερο και τα δυο παιδιά παρακολούθησαν με δέος το παράξενο όχημα να απογειώνεται από το Ακρωτήριο Κανάβεραλ και να πετάει προς ένα μακρινό αστέρι ονόματι Ούρος με ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Η μονομαχία των ψιδιών

23

Στα τηλεοπτικά στούντιο του NBC τα πάντα ήταν έτοιμα για την έναρξη της εκπομπής της Σούζαν. Ισχυροί προβολείς φώτιζαν το πλατό, όπου δύο μοντέρνες πολυθρόνες ήταν τοποθετημένες η μία κοντά στην άλλη, απέναντι από αμφιθεατρικούς πάγκους πλημμυρισμένους από κόσμο. Ο Στακ είχε περάσει από την αίθουσα του μακιγιάζ και περίμενε καθισμένος στην πολυθρόνα του καλεσμένου δίχως να δείχνει την παραμικρή ανησυχία, ενώ ένας ηχολήπτης τοπο-

θετούσε ένα ασύρματο μικρόφωνο στο πέτο του σακακιού του. Καθόταν ήρεμος και σίγουρος πως οι αποκαλύψεις του θα προξενούσαν τεράστια έκπληξη στα εκατομμύρια των τηλεθεατών σε όλες τις ΗΠΑ, που ανυπομονούσαν να μάθουν τα μυστήρια που περιέβαλλαν τόσα εγκλήματα. Όμως αυτός δεν βρισκόταν εκεί ως αστυνομικός αλλά ως ιστορικός ειδικευμένος στο Μεσαίωνα και για να προωθήσει το Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης. Η παρέμβασή του σ' εκείνο το ζήτημα έπρεπε να περιοριστεί, λοιπόν, σε μια ανάλυση των γεγονότων που θα συνέδεε το θάνατο των επιστημόνων με την παλαιά μυστική εταιρεία που ονομαζόταν Γοτθική Λέσχη, της οποίας μοναδικός στόχος ήταν να εκδικηθεί το θάνατο των δεκάδων αθώων θυμάτων της επιστήμης που βρέθηκαν στην κρύπτη. Η επιστήμη αποτελούσε τον αληθινό κίνδυνο για το μέλλον της ανθρωπότητας.

«Τα ιέραια του νου»

24

Το όνομα του Μπένσον Στιούαρτ Κρος δεν ήταν άγνωστο στον Άλντους. Μόλις πριν δυο μέρες η Άω Χάρντγουι του είχε πει ότι ήταν το όνομα του ευεργέτη του Γουόλτερ Στακ. Ακούγοντάς το ξανά από το στόμα του Ο'Κόννορ του φάνηκε σαν ένα απίστευτο παιχνίδι της μοίρας, που έκανε τα πόδια του να τρέμουν. Αδύνατον να πιστέψει πως υπήρχε κάποιου είδους σχέση ανάμεσα στον ευεργέτη του μέλλοντα συζύγου της αδερφής του και στη Γοτθική Λέσχη. Ωστόσο, οι λίστες των αναγνωστών που του είχε δείξει ο βιβλιοθηκάριος διαλαλούσαν ότι δεν ήταν ο Άνταμ Γκρόσλινγκ, αλλά ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος που, λιγότερο από ένα χρόνο πριν, είχε συμβουλευτεί το χειρόγραφο της μυστικής εταιρείας. Γι' αυτό αναγκάστηκε να πλαστογραφήσει την καρτέλα. Και στη βάση δεδομένων της Βιβλιοθήκης, το όνομα του Α. Γκρόσλινγκ ήταν το μόνο που εμφανιζόταν, αλλά ο Ο'Κόννορ ήταν απόλυτα βέβαιος πως κι εκείνη η πληροφορία είχε παραποιηθεί. Θυμήθηκε πως, πριν μερικούς μήνες, είχαν συντα-

χθεί κάποιοι κατάλογοι αναγνωστών των συλλογών παλαιών βιβλίων για μια στατιστική μελέτη που παρήγγειλε η διεύθυνση της Βιβλιοθήκης και έψαξε στο γραφείο του για εκείνα τα έγγραφα.

Όταν τα βρήκε, η καρδιά του ντετέκτιβ πήγε να σπάσει. Το χειρόγραφο των κανόνων της Γοτθικής Λέσχης είχε μελετηθεί δύο φορές: μία από τον Α. Γκρόσλινγκ το 1949 και μια άλλη από τον Μπένσον, τον Ιανουάριο του 2007.

Με κομμένη την ανάσα από την έκπληξη, ο Άλντους έβγαλε μερικά αντίγραφα της καρτέλας και της αίτησης ανάγνωσης του χειρογράφου, ευχαρίστησε τον κύριο Ο'Κόννορ για τη βοήθειά του και έτρεξε στο αμάξι του ακολουθούμενος από την Κορίνα.

Ο κρυφός θρύλος

24

Ούτε ο Νίκολας ούτε η Μπεθ μπορούσαν να θυμηθούν τι τους είχε συμβεί. Το τελευταίο που θυμούνταν και οι δύο ήταν πως είχαν δει ένα μακρινό αστέρι που τράβηξε το βλέμμα τους στο παιχνίδι των αινιγμάτων. Από κει και μετά, τα είχαν ξεχάσει όλα. Είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν το επόμενο πρωί, που ήταν Κυριακή, για να επισκεφθούν το Μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Πριν πάνε για ύπνο, ο Νίκολας είχε κοιτάξει στο Ίντερνετ το πρόγραμμα δραστηριοτήτων του μουσείου, όπου, συμπτωματικά, η καινούρια ταινία που θα προβλλόταν στο Πλανητάριο είχε τίτλο: *Ούρος: το τελευταίο αστέρι*. Ήθελαν να διαπιστώσουν αν ήταν η ίδια με εκείνη που είχαν δει στο εικονικό παιχνίδι, αφού τους είχε μίλησε ο καθηγητής Κόγκαν για την Αποστολή Ουροβόρος και τη NASA. Κατόπιν, το απόγευμα, θα ξανάμπαιναν στο παιχνίδι για να επισκεφθούν τα Κλόιστερς, στο Χάρλεμ. Ήταν γοητευμένοι με την ιδέα ότι θα έβρισκαν την Ουσία του Μυστηρίου και ότι θα μάθαιναν τι θα συνέβαινε στη συνέχεια στη ζωή τους. Αλλά δεν κατάφεραν να υλοποιήσουν τα σχέδιά τους.

Το πρωινό ήταν βροχερό και ανταριασμένο. Ο βοριάς φυσούσε

δυνατά και μια πυκνή σκοτεινιά είχε κατακυριεύσει τους ουρανούς του Μανχάταν. Ωστόσο, παρά τη βροχή, ο Νίκολας και η Μπεθ αποφάσισαν να πάνε με τα πόδια στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας. Από το Τζέφερσον Παρκ όπου έμεναν δεν υπήρχε δυνατότητα να φτάσουν με το μετρό, ενώ, αν διέσχιζαν το Σέντραλ Παρκ, το Πλανητάριο δεν έπεφτε πολύ μακριά. Εξάλλου, της Μπεθ της άρεσε πάρα πολύ να περπατούν στη βροχή κουβεντιάζοντας. Αισθανόταν ευτυχής με το νερό να της βρέχει το πρόσωπο.

Τυλιγμένοι στα αδιάβροχά τους, κατέβηκαν τη Λέξινγκτον ως την Ενενηκοστή Έκτη Οδό.

«Χτες σκεφτόμουν συνέχεια τον καθηγητή Κόγκαν», είπε η Μπεθ.

«Κι εγώ ξαφνιάστηκα που τον είδα ξανά. Έμοιαζε τόσο αληθινός...»

«Πιστεύεις πως είναι ακόμα ζωντανός;»

«Δεν ξέρω, Μπεθ. Ήταν κι εκείνος μέλος του Ιδρύματος Σύμπαν, όπως όλοι οι δολοφονημένοι επιστήμονες».

«Πολλές φορές αναρωτήθηκα γιατί εξαφανίστηκε».

«Ήταν ο κάτοχος της Ουσίας του Μυστηρίου που ψάχνει ο φονιάς. Για μένα το κίνητρο είναι ξεκάθαρο».

«Γιατί δε μου λες τι σκέφτεσαι στ' αλήθεια, Νίκολας; Πιστεύεις κι εσύ πως τον δολοφόνησαν, έτσι δεν είναι;»

«Πιστεύω πως η φιγούρα που είδαμε χτες ήταν εικονική. Μια εικόνα που τραβήχτηκε πριν εξαφανιστεί ο καθηγητής».

«Εξακολουθείς να μην απαντάς στην ερώτησή μου».

Ο Νίκολας κοντοστάθηκε και κάρφωσε τα μάτια του στα δικά της.

«Τι θα σου χρησιμεύσει αν σου πω ότι, ναι, πιστεύω πως τον σκότωσαν κι αυτόν;»

«Μα αυτό σημαίνει ότι ο φονιάς θα σκοτώσει κι εμάς, αν ανακαλύψει πως βρήκαμε την Ουσία του Μυστηρίου».

«Ο φονιάς δε θα το μάθει ποτέ. Θα το ξέρουμε μόνο εσύ κι εγώ».

«Θα το ξέρει και η Κάρολ».

«Για την ώρα, η Κάρολ δεν είναι παρά ένα εικονικό πρόσωπο».

«Μα το ξέρεις ότι δεν είναι έτσι».

«Ακόμα κι αν έχει σάρκα και οστά, όπως πιστεύουμε, η Κάρολ είναι με το μέρος μας και δε θα μας προδώσει. Απόψε θα μπορούμε πάλι στο παιχνίδι και θα δούμε τι τρέχει».

«Αν η Ουσία του Μυστηρίου βρίσκεται στα Κλόιστερς, ίσως θα

πρέπει να πάμε στο Χάρλεμ στ' αλήθεια. Στο παιχνίδι δε θα μπορέσουμε να την πάρουμε, εκεί όλα είναι εικονικά».

«Κι εγώ το σκέφτηκα, Μπεθ. Αλλά αν χρειαστεί να πάμε στο Χάρλεμ, θα πρέπει να ξεγελάσουμε την αστυνομία, που μας παρακολουθεί. Μας έχει πάρει πάλι από πίσω».

Η Μπεθ έστριψε το κεφάλι και είδε τον άντρα με την καμπαρντίνα, με ένα καπέλο και μια μαύρη ομπρέλα. Αδιαφορώντας για την παρουσία του αστυνομικού που τους προστάτευε, τα δύο παιδιά προχώρησαν δυτικά μέχρι τη Μάντισον και συνέχισαν κατά την Πέμπτη Λεωφόρο. Το Σέντραλ Πάρκ ήταν έρημο, αλλά δεν τους φάνηκε τόσο ζοφερό όσο τη νύχτα που το διέσχισαν για να φτάσουν στο άγαλμα του Μορς. Στην πραγματική ζωή δεν υπήρχαν κακές Σκιές ολόγυρά τους. Ή, τουλάχιστον, έτσι νόμιζαν.

Η μονομαχία των ψιδιών

24

Ο Στακ συγχάρηκε τον Μπένσον και τον Ότο που είχαν εκπληρώσει την αποστολή τους με την ακρίβεια που τους είχε ζητήσει. Εκείνο το πρωί είχε σηκωθεί από το κρεβάτι με μια τρομερή ημικρανία, αλλά ένα πλούσιο πρωινό και οι καλές ειδήσεις του Μπένσον τον έκαναν να λησμονήσει σύντομα την αδιαθεσία του. Η Σούζαν κοιμόταν ακόμα. Κοιμόταν πάντα ως το απομεσήμερο όταν πλάγιαζε αργά και εκείνο το βράδυ είχαν γιορτάσει ως τα ξημερώματα την επιτυχία της τηλεοπτικής συνέντευξης, συντροφιά με όλη την ομάδα σύνταξης του προγράμματος και κάποια διευθυντικά στελέχη του καναλιού. Η πειστικότητα του Στακ ήταν αναμφισβήτητη και είχε μετατραπεί στον καλύτερο του σύμμαχο για να καμουφλάρει την πραγματική του προσωπικότητα. Τώρα που είχε υπό τον έλεγχο του την υπόθεση των φόνων των επιστημόνων, δεν υπήρχε κανένα εμπόδιο ανάμεσα σ' αυτόν και την Ουσία του Μυστηρίου που τόσο λαχταρούσε να αποκτήσει. Είχε αποδειχτεί πολύ εύκολο να αιχμαλωτίσει τα παιδιά

και να τα κλείσει στο μπουντρούμι, παρ' όλο που χρειάστηκε πρώτα να βγει από τη μέση ένας αστυνομικός του FBI.

«Τα πάντα έγιναν πολύ γρήγορα. Ο Ότο στραγγάλισε τον αστυνομικό κοντά στη μεγάλη λίμνη του Σέντραλ Παρκ και τον έκρυψε ανάμεσα στους θάμνους», του είχε πει ο Μπένσον.

Στη συνέχεια, οι Μπένσον και Ότο ακολούθησαν τα δύο παιδιά μ' ένα κλεμμένο αυτοκίνητο, τα πλησίασαν, τα ανάγκασαν να εισπνεύσουν μια αναισθητική ουσία ποτισμένη σ' ένα μαντίλι και τα έχωσαν στο πορτμπαγκάζ.

«Σίγουρα δε σας είδε κανένας;»

«Μόνο ένα σμήνος τρομαγμένες πάπιες».

Στον Στακ άρκεσαν μερικά λεπτά στα μπουντρούμια για να μπει στη μνήμη των παιδιών με τον αναγνώστη του νου της Χαρτ και να εντοπίσει την τοποθεσία όπου βρισκόταν κρυμμένη η Ουσία του Μυστηρίου. Ο Νίκολας και η Μπεθ δεν είχαν ακόμα ανοίξει τα μάτια τους και παρέμεναν ξαπλωμένοι σε ένα μαρμάρινο τραπέζι, κάτω από το φως μερικών αναμμένων πυρσών, σαν δυο πτώματα έτοιμα να αποσυντεθούν.

«Εκείνη η Ράμσεϊ είναι τόσο πανούργα όσο ο γερο-δάσκαλός της. Επέστρεψε την Ουσία του Μυστηρίου στο Μεσαίωνα, μέσα στην ίδια τη Νέα Υόρκη του 21ου αιώνα», είπε, διαπιστώνοντας πως τόσο στο μυαλό της Μπεθ όσο και του Νίκολας εμφανίζονταν τα Κλόιστερς του Χάρλεμ.

Όμως η αρχική του χαρά μεταμορφώθηκε σε οργή, όταν ο αναγνώστης του νου τον πληροφόρησε πως δεν υπήρχε διαθέσιμο κανένα άλλο στοιχείο σ' εκείνη την ανάμνηση των νεαρών.

«Που να την πάρει και να τη σηκώσει!... Τα Κλόιστερς είναι σαν ένας μεγάλος λαβύρινθος! Η Ουσία του Μυστηρίου μπορεί να είναι κρυμμένη σε οποιαδήποτε γωνιά του μουσείου! Ορκίζομαι στο διάβολο ότι η Ράμσεϊ θα μου το πληρώσει ακριβά!» φώναξε.

«Μη νοιάζεστε γι' αυτό, κύριε Στακ. Όταν οι νεαροί ξυπνήσουν, ο Ότο θα φροντίσει να τους κάνει να ξεράσουν όλα όσα ξέρουν, χρησιμοποιώντας τις δικές του πειστικές μεθόδους», είπε ο Μπένσον.

«Το να τους βασανίσουμε δε θα χρησίμευε σε τίποτα. Αν γνώριζαν κάτι περισσότερο, ο αναγνώστης του νου θα το είχε εντοπίσει».

«Δε χάνουμε και τίποτα να δοκιμάσουμε».

Ο Στακ έμεινε σκεφτικός.

«Έχω κάτι άλλο στο νου μου, που δε θα αποτύχει», αποκρίθηκε

τελικά, χωρίς να υποπτεύεται πως ένα αναπάντεχο γεγονός θα άλλαζε όλα του τα σχέδια.

«Τα ιέραια ιου νου»

25

Με ένα φλιτζάνι καφέ στο χέρι, ο Άλντους περίμενε την άφιξη της Τέιλορ στα γραφεία του FBI. Τον είχε βεβαιώσει πως θα βρισκόταν στο γραφείο της πριν τις οχτώ το πρωί και ήταν κιόλας περασμένες εννέα. Της τηλεφώνησε στο κινητό, αλλά το είχε κλειστό. Σκέφτηκε ότι ίσως οι πτήσεις από την Ουάσινγκτον είχαν καθυστερήσει εξαιτίας της βροχής. Το προηγούμενο βράδυ την είχε ενημερώσει με κάθε λεπτομέρεια για το όνομα του Μπένσον Στιούαρτ Κρος που είχε βρει στον κατάλογο της Βιβλιοθήκης Μόργκαν και τη σύμπτωσή του με το όνομα του προ εικοσαετίας ευεργέτη του Γουόλτερ Στακ.

«Ψάξε αμέσως να βρεις όσα μπορείς σχετικά με τον ύποπτο και περίμενέ με να φτάσω αύριο, Άλντους. Αλλά μην κάνεις κανένα άλλο βήμα στην έρευνα ώσπου να επιστρέψω στη Νέα Υόρκη. Δε θέλω να βιαστείς. Αν πρόκειται πραγματικά για κάποιο σημερινό μέλος της Γοτθικής Λέσχης, μπορεί να βρισκόμαστε, επιτέλους, στο σωστό δρόμο για τον Ταχυδακτυλουργό», του είπε.

«Θα κάνω ό,τι πείτε, υπαστυνόμε».

«Α! Και κάτι ακόμα... Έκανες πολύ καλή δουλειά, συγχαρητήρια».

Τα συστήματα πληροφοριών του FBI δεν του προμήθευσαν όλες τις πληροφορίες που θα επιθυμούσε. Ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος είχε γεννηθεί στη Βοστώνη το 1945, άρα τώρα ήταν εξήντα ενός χρόνων και δεν δήλωνε κανένα συγκεκριμένο επάγγελμα, αν και διέθετε μια σημαντική περιουσία σε μετοχές εταιρειών πετρελαίου εδώ και τρεις δεκαετίες. Η τελευταία του γνωστή κατοικία βρισκόταν στην πόλη Πρόβιντενς, πολύ κοντά στο Νιούπορτ, στην Κομητεία Ρόουντ Άιλαντ, το μέρος όπου είχε εγκαταλειφθεί από τη μητέρα του ο Γουόλτερ Στακ. Ενδεχομένως, για κάποιο λόγο που ο Άλντους δεν κα-

ταλάβαινε, ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος είχε αποφασίσει να ευεργετήσει κάποιο από τα ορφανά του Νιούπορτ και διάλεξε τον Γουόλτερ. Όμως ούτε μπορούσε να αποκλείσει το να ήταν ο Μπένσον ο βιολογικός πατέρας του Γουόλτερ και γι' αυτό να είχε αναλάβει τη μόρφωσή του και τις σπουδές του στην Οξφόρδη.

Ο Άλντους κοιτούσε τη φωτογραφία του Μπένσον με ένα ερώτημα καρφωμένο στις σκέψεις του σαν δηλητηριασμένο βέλος: Γνώριζε άραγε ο Γουόλτερ το ρόλο που είχε παίξει αυτός ο άντρας στη ζωή του; Και σ' αυτό το ερώτημα έρχονταν να προστεθούν κι άλλα, που δύσκολα μπορούσαν ν' απαντηθούν: Γιατί ο Μπένσον συμβουλευτήκε σχετικά πρόσφατα το χειρόγραφο της Γοτθικής Λέσχης; Τι τον συνέδεε μ' εκείνη τη μουσική εταιρεία που λάτρευε το διάβολο;

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου του τον έβγαλε από το κουβάρι των συλλογισμών του. Ο Άλντους νόμισε πως θα ήταν η Τέιλορ, αλλά ο αριθμός που αναγραφόταν στην οθόνη του κινητού του του ήταν άγνωστος.

«Ντετέκτιβ Φόουλερ;»

Ο Άλντους δεν άργησε να αναγνωρίσει τη φωνή της συνομιλήτριά του. Η γλυκιά λατινοαμερικάνικη προφορά της δεν άφηνε χώρο για αμφιβολίες.

«Κυρία Ερνάντο, χαίρομαι που σας ακούω! Πώς είστε;»

«Πολύ καλά, ευχαριστώ. Βρήκα μια καινούρια δουλειά και δεν έχω λόγους να παραπονιέμαι».

«Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος σε κάτι;»

«Αχ, δε σας πήρα γι' αυτό. Αλλά, να, χτες βράδυ είδα τον άντρα που επισκεπτόταν τη δόκτορα Χαρτ στο σπίτι της, θυμάστε;»

«Εκείνον που πήγαιναν περίπατο πιασμένοι χέρι χέρι;» ρώτησε ο Άλντους έκπληκτος.

«Ναι, βρισκόταν ανάμεσα στο κοινό της εκπομπής του NBC χτες βράδυ, όπου μίλησαν για τους φόνους των επιστημόνων και τα φρικτά πειράματα της μακαρίτισσας. Όλα ψέματα, ντετέκτιβ, η δόκτωρ Χαρτ δεν ήταν ικανή να κάνει κακό σε κανέναν, ήταν πολύ καλός άνθρωπος...»

Ο Άλντους τη διέκοψε, δεν τον ενδιέφερε η Χαρτ.

«Πού βρίσκεστε τώρα;»

«Σε ένα σπίτι στο Άπερ Ιστ Σάιντ, ανάμεσα στην Τρίτη Λεωφόρο και την Εβδομηκοστή Δεύτερη Οδό».

«Μπορείτε να σημειώσετε μια διεύθυνση;» τη ρώτησε ανυπόμονα.

«Μια στιγμή, να βρω ένα μολύβι».

Για μερικά δευτερόλεπτα οι σκέψεις του Άλντους κάλπασαν στο μυαλό του, συγκρουόμενες μεταξύ τους. Ένωθε μεπερδεμένος, σατισμένος σαν υπονοβήτης.

«Πείτε μου, ντετέκτιβ».

«Είναι η διεύθυνση του διαμερίσματος μου στο Κούνινς. Σημειώστε τη: Νόρθερν Μπούλεβαρντ, εκατόν δέκα οχτώ. Πάρτε ένα ταξί τώρα αμέσως και περιμένετε με εκεί. Διασχίζοντας από το Άπερ Ιστ Σάιντ τη γέφυρα του Κούνινσμπορο, θα φτάσετε πριν από μένα».

«Αμέσως τώρα; Μα σήμερα είναι Κυριακή, κύριε Άλντους, και κάνει κατακλυσμό», είπε δειλά η γυναίκα.

«Δε θα σας φάω πολύ χρόνο και είναι απαραίτητο να κάνετε ό,τι σας λέω, σύμφωνοι; Θα είμαι εκεί σε λίγα λεπτά».

Ετοιμαζόταν να αφήσει ένα σημείωμα στην Τέιλορ, όταν την είδε να ανοίγει την πόρτα του γραφείου της.

«Ευτυχώς που φτάσατε εγκαίρως. Θα σας άφηνα ένα σημείωμα», είπε ανυπόμονα, με την αγωνία να του σφίγγει το στομάχι.

«Συγγνώμη, αλλά η βροχή στην Ουάσινγκτον καθυστέρησε την αναχώρηση της πτήσης μου».

«Πρέπει να φύγουμε, η κυρία Ερνάντο μας περιμένει στο διαμέρισμά μου για να δει μια εκπομπή στην τηλεόραση», της είπε ενώ έχωνε στην τσέπη του μπουφάν του τη φωτογραφία του Μπένσον Στιούαρτ Κρος.

«Μου κάνεις πλάκα;»

Αλλά ο Άλντους δεν αστειευόταν. Συνήθως δεν έβλεπε ζωντανά την εκπομπή της Σούζαν τα σαββατόβραδα. Τη μαγνητοσκοπούσε όμως πάντα για να τη δει κάποια άλλη στιγμή, που δεν θα είχε κάτι άλλο να κάνει. Αυτή τη φορά είχε σκεφτεί να μείνει στο διαμέρισμά του για να παρακολουθήσει τη συνέντευξη της αδερφής του με τον Γουόλτερ, δειπνώντας παρέα με την Κορίνα. Αλλά μετά το τηλεφώνημά του στον καθηγητή Μπλουμ προγραμματίισε όπως πάντα τη μαγνητοσκοπήσή της και την έβγαλε από το νου του. Όταν έφυγαν από τη Βιβλιοθήκη Μόργκαν, πήγε την Κορίνα πίσω στο σπίτι της Άω και μετά γύρισε στα γραφεία του FBI για να τηλεφωνήσει στην Τέιλορ και να αναζητήσει πληροφορίες για τον Μπένσον.

«Ελπίζω το βίντεο να λειτουργεί και να μην μπλόκαρε», είπε στη διαδρομή προς το διαμέρισμά του, αφού ενημέρωσε την υπαστυνόμο για τις υποψίες του.

«Για το καλό όλων, εύχομαι να μην πέφτεις έξω και αυτός ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος να μας οδηγήσει στον Ταχυδακτυλουργό, αν δεν είναι ο ίδιος».

Η κυρία Ερνάντο τους περίμενε μπροστά στην είσοδο του σπιτιού του Άλντους. Έβρεχε δυνατά και, από μακριά, άκουγε τη σειρήνα ενός περιπολικού που σιγά σιγά πλησίαζε, μέχρι που σταμάτησε στο πεζοδρόμιο. Ήταν ένα αυτοκίνητο του FBI. Το οδηγούσε ο ντετέκτιβ Φόουλερ και τον συνόδευε μια άγνωστή της γυναίκα.

Ο Άλντους χάρηκε που είχε τακτοποιήσει το διαμέρισμά του την προηγούμενη. Αλλιώς, θα αισθανόταν ντροπή μπροστά στις δύο γυναίκες. Τις πέρασε στο σαλόνι και αφού τις έβαλε να καθίσουν, ασχολήθηκε με το βίντεο.

«Λοιπόν, κυρία Ερνάντο, θα βάλω την ταινία της εκπομπής να γυρίζει γρήγορα, ώσπου να εμφανιστούν σκηνές με εικόνες από το κοινό. Κατόπιν θα παγώσω την εικόνα και εσείς θα μας δείξετε ποιο ήταν το άτομο που επισκεπτόταν τη Χαρτ στο σπίτι της», είπε.

Το βίντεο ξεκίνησε με ένα θόρυβο μουχλιασμένων κεφαλών και στην οθόνη εμφανίστηκαν η Σούζαν και ο Γουόλτερ Στακ σε εικόνες που περνούσαν με μεγάλη ταχύτητα. Τα πλάνα γλιστρούσαν εναλλασσόμενα στα πρόσωπά τους και, τότε τότε, έκαναν ένα σάρωμα του κοινού, που διαρκούσε μόλις μερικά δευτερόλεπτα. Η κυρία Ερνάντο, σιωπηλή, έγνεφε αρνητικά κάθε φορά που ο Άλντους πάγωνε την εικόνα, ώσπου μία από τις κάμερες έδειξε το συνοφρυωμένο πρόσωπο μια κοπέλας.

«Εκεί, δίπλα σ' εκείνο το κορίτσι, στ' αριστερά του!» φώναξε, σαν να περίμενε αυτή τη στιγμή με μια ανυπόφορη ένταση.

Ο Άλντους, χειροκίνητα, ξανατύλιξε το βίντεο, το έβαλε πάλι να παίζει και το σταμάτησε μόλις έφτασε στη σκηνή που τους ενδιέφερε.

«Είναι αυτός εκεί ο άντρας! Είμαι απόλυτα σίγουρη!» δήλωσε η κυρία Ερνάντο.

Ο Άλντους έβγαλε από την τσέπη του τη φωτογραφία που είχε βρει από το σύστημα πληροφοριών του FBI και τη συνέκρινε με το πρόσωπο της παγωμένης σκηνής στην οθόνη. Η σιωπή του ήταν εύγλωττη. Στη συνέχεια την έδωσε στην υπαστυνόμο.

«Ναι, είναι το ίδιο άτομο».

Τότε, μια οδυνηρή σκέψη έπεσε σαν αστραπή στο μυαλό του.

«Η Πέμπι!»

Ο κρυφός θρύλος

25

Στο μισοσκοτάδο, καθισμένη ανακούγκουδα σε μια γωνιά, η Μπεθ έκλαιγε σιωπηρά. Έτρεμε από το κρύο και το φόβο. Είχε ξυπνήσει σ' εκείνο το μέρος δίχως να ξέρει τι της είχε συμβεί ούτε πού βρισκόταν. Οι καρποί και οι αστράγαλοι της ήταν περασμένοι σε χαλκάδες που, ενωμένοι με μια κοντή σιδερένια αλυσίδα, την εμπόδιζαν να κινηθεί ελεύθερα μέσα στον περιορισμένο χώρο του κελιού. Αγνοούσε γιατί βρισκόταν εκεί, αν και υπέθετε πως η Ουσία του Μυστηρίου και η μυστική εταιρεία που την αναζητούσε είχαν άμεση σχέση με την απελπιστική της κατάσταση. Όπως φοβόταν από την αρχή, ο φονιάς των επιστημόνων του Ιδρύματος Σύμπαν είχε αρπάξει κι εκείνη. Αλλά τώρα δεν επρόκειτο για το εικονικό παιχνίδι των αιγιμάτων. Έξω από τα κάγκελα του κελιού, ένας πυρσός φώτιζε κάτι γυμνά και ματωμένα κορμιά που κρέμονταν από την οροφή. Το κορίτσι δεν είχε το κουράγιο να τα κοιτάξει. Ήταν σαν να κοιτάζε το θάνατο. Ούτε μπορούσε να αγνοήσει ένα ποντίκι που την πλησίαζε, οσμιζόμενο τον αέρα με τη μουσούδα υψωμένη και τα κόκκινα μάτια να λάμπουν στο σκοτάδι. Έβγαλε μια κραυγή τρόμου όταν έφτασε κοντά στα πόδια της, και το ποντίκι το 'σκάσε και κρύφτηκε σε μια τρύπα. Τότε η Μπεθ άκουσε μια άλλη φωνή, κάπως σβησμένη:

«Μπεθ... Μπεθ!... Εσύ είσαι;»

«Νίκολας; Αχ, Νίκολας!» αναφώνησε, ανίκανη να συγκρατήσει τους λυγμούς της.

«Έλα, έλα τώρα, κόψε το κλάμα. Εγώ είμαι εδώ, πολύ κοντά σου», της είπε ο Νίκολας, πασχίζοντας να συρθεί ως τα κάγκελα του κελιού του.

Αλλά τα λόγια του δεν την παρηγόρησαν. Η Μπεθ συνέχισε να κλαίει.

«Νόμιζα πως ήμουν μόνος και χάρηκα που εσύ την είχες γλιτώσει. Αλλά αφού έπιασαν κι εσένα, χαίρομαι τουλάχιστον που συνεχίζουμε να είμαστε μαζί. Δε θα άντεχα την ιδέα να βρισκόσουν μόναχ' σ' αυτό το μπουντρούμι».

«Δεν είμαστε μαζί, Νίκολας. Δεν μπορώ να σε δω, ούτε να αγγίξω το χέρι σου. Φοβάμαι...»

«Μα μπορούμε και κουβεντιάσουμε... οι φωνές μας θα μας είναι χρήσιμες ώστε να μη νιώθουμε μόνοι».

Η Μπέθ άφησε τα τελευταία δάκρυα να κυλήσουν από τα μάτια της.

«Τι θα μας κάνουν, Νίκολας; Θα μας σκοτώσουν όπως τον καθηγητή Κόγκαν και τους άλλους; Φοβάμαι να πεθάνω. Ο θάνατος είναι κάτι φρικτό...»

«Αν μας σκοτώσουν, ποτέ δε θα αποκτήσουν την Ουσία του Μυστηρίου. Είναι το μόνο που θέλουν από μας. Δεν ξέρουν πού βρίσκεται κρυμμένη», είπε το αγόρι για να της δώσει θάρρος.

«Ούτε κι εμείς ξέρουμε ακόμα σε ποιο σημείο των Κλόιστερς βρίσκεται».

«Και οφείλουμε να συνεχίσουμε να μην το ξέρουμε όταν θα μας ρωτούν. Η Ουσία του Μυστηρίου είναι η μοναδική μας ελπίδα για να βγούμε από εδώ μέσα. Το καταλαβαίνεις, Μπεθ; Έχει σημασία να το χωνέψεις αυτό. Ό,τι κι αν συμβεί, δεν πρέπει να μάθουν τα όσα γνωρίζουμε. Αν τα ανακαλύψουν, είμαστε χαμένοι».

«Δεν καταφέρνω να θυμηθώ τίποτα απ' ό,τι έγινε πριν ξυπνήσω μέσα σε τούτο το φοβερό μέρος. Το τελευταίο που θυμάμαι είναι η εικονική μας επίσκεψη στο Πλανητάριο», είπε η Μπεθ, που το πρόσωπο της ήταν αυλακωμένο από τα δάκρυα.

«Είναι απλώς η επίδραση της ουσίας με την οποία μας κοίμισαν, που μας προξένησε μια παροδική αμνησία. Το ίδιο συνέβαινε και σ' εμένα, μα άρχισα κιόλας να θυμάμαι».

«Έχω ανάγκη να ξέρω, Νίκολας, έχω ανάγκη να ξέρω τι συνέβη και πώς φτάσαμε σ' αυτό το τόσο ζοφερό μέρος. Δεν αντέχω να είμαι εδώ, θα τρελαθώ».

«Ηρέμησε, σύντομα θα θυμηθείς τα πάντα, σε βεβαιώνω. Προχωρούσαμε προς το Πλανητάριο για να δούμε την καινούρια προβολή και να διαπιστώσουμε αν πράγματι ήταν ίδια με του παιχνιδιού των αινιγμάτων όταν, κοντά στη λίμνη του Σέντραλ Παρκ, μας πλησίασαν δύο άντρες μαυροντυμένοι και μας ανάγκασαν να εισπνεύσουμε κάποιο υγρό από ένα μουςκεμένο μαντίλι. Κατόπιν, πρέπει να μας έφεραν εδώ και να μας κλείδωσαν».

«Και πώς περάσαμε από το μέλλον στο παρελθόν; Αυτό το μέρος

μοιάζει με μεσαιωνική φυλακή. Είδες εκείνα τα κορμιά που κρέμονται από την οροφή, κοντά στον πυρσό; Είναι νεκροί, Νίκολας, νεκροί!»

«Το ξέρω, είναι φοβερό, αλλά προτιμώ να μην τα κοιτάζω ούτε να τα σκέφτομαι τώρα. Κι εσύ το ίδιο να κάνεις. Πρέπει οπωσδήποτε να βρούμε κάποιο τρόπο να βγούμε από αυτό το μπουντρούμι».

Ο θόρυβος μιας πόρτας τους έκανε να αναπηδήσουν.

«Το άκουσες αυτό;» ρώτησε ο Νίκολας ψιθυριστά.

«Κάποιος έρχεται, ακούω τα βήματά του», αποκρίθηκε η κοπέλα με τρεμάμενη φωνή.

Οι φιγούρες δύο αντρών αναδύθηκαν από το βάθος της υπόγειας στοάς σαν δύο απαίσιες σκιές. Φορούσαν μαύρα μακριά ράσα, σφιγμένα στη μέση με ένα κορδόνι, και τα πρόσωπά τους κρύβονταν κάτω από κουκούλες. Η φρικιαστική όψη τους πάγωσε το αίμα των παιδιών.

Οι άντρες πλησίασαν σιωπηλά και ο ένας, εκείνος με το γιγάντιο ανάστημα, ξεκλείδωσε την πόρτα του κελιού του Νίκολας. Μπήκε και του έβγαλε τις αλυσίδες. Ύστερα τον άδραξε σαν μια πάνινη κούκλα και τον σήκωσε όρθιο.

«Τι κάνετε; Πού με πάτε;» ψέλλισε εκείνος.

Ο σωματώδης καλόγερος με την κουκούλα τον σήκωσε στον αέρα και τον έριξε στους ώμους του, αδιαφορώντας για τα χτυπήματα και τις κλοτσιές του αγοριού.

«Αφήστε με, αφήστε με! Δε γίνεται να παρατήσω μόνη της την Μπεθ! Αφήστε με, αφήστε με!...»

«Νίκολας!... Νίκολας!...» φώναξε έντρομο το κορίτσι, αλλά η βαθιά μοναξιά της φυλακής κατάπιε τις απελπισμένες κραυγές της.

Η μορφομαχία των ιδιών

25

Όταν είδε το πρόσωπο των Μπένσον Στιούαρτ Κρος στην εκπομπή του NBC, ο Άλντους βεβαιώθηκε πέρα από κάθε αμφιβολία για το σε ποιον ανήκε το πραγματικό πρόσωπο του διαβόλου. Ήταν μια αίσθηση παρόμοια με εκείνη που είχε νιώσει πριν χρόνια, μαθαίνοντας ότι ο φίλος του ο Τομ δεν είχε επιστρέψει σπíti το βράδυ του θανάτου του: μια τρομερή αστραπή, μια βίαιη έκρηξη όλων των αισθήσεων, τον έκανε να δει καθαρά την αλήθεια, επί τόσον καιρό κρυμμένη στα σύννεφα ενός μυστηρίου που είχε φτάσει να πιστεύει ότι δεν θα έλυνε ποτέ. Προς στιγμήν συλλογίστηκε πως θα μπορούσε να ήταν αυτός ο φονιάς των επιστημόνων, ο Ταχυδακτυλουργός, στο μυαλό του οποίου είχε βρει καταφύγιο ο Άνταμ Γκρόσλινγκ κι ότι γι' αυτόν το λόγο είχαν σβήσει το όνομά του από τη Βιβλιοθήκη Μόργκαν. Αλλά, βλέποντάς τον ως θεατή της εκπομπής, μια εκπληκτική σύνδεση όλων μαζί των στοιχείων σχηματίστηκε στο νου του. Το ύστατο μαγικό κόλπο του Ταχυδακτυλουργού είχε αποκαλυφθεί και δεν υπήρχε πλέον κανένα άλλο μυστικό για να ανασύρει από το μακάβριο καπέλο του. Ο ντετέκτιβ ανασύνθεσε μέσα σε δευτερόλεπτα στο νου του την παράξενη ιστορία που είχε αρχίσει πριν πολύ καιρό, όταν μια ομάδα φοιτητών αποφάσισε να δημιουργήσει το Ίδρυμα Σύμπαν, ώστε να θέσει την επιστήμη στην υπηρεσία της ανθρωπότητας και να διαφυλάξει μια μυθική πέτρα που θα οδηγούσε τον άνθρωπο σε μια μακρινή τοποθεσία του σύμπαντος. Ένας από τους φοιτητές ήταν ο Άνταμ Γκρόσλινγκ, του οποίου ο πατέρας, ο Ρίτσαρντ, ανήκε σε μια μυστική εταιρεία που ονομαζόταν Γοτθική Λέσχη και αναζητούσε την ίδια εκείνη πέτρα. Η αυτοκτονία του Ρίτσαρντ προξένησε ένα αθεράπευτο τραύμα στον Άνταμ, ο οποίος ήδη γνώριζε τις απόκρυφες δραστηριότητες του πατέρα του. Γι' αυτό υπέγραψε το συστατικό έγγραφο του Ιδρύματος Σύμπαν με το ψευδώνυμο Γοτθικός, που ήταν επίσης η κρυπτογραφημένη σημασία της λέξης «Κοί». Η μεγάλη περιουσία που κληρονόμησε και η επιθυμία του να κατανοήσει τη λειτουργία του ανθρώπινου εγκεφάλου

τον οδήγησαν να δημιουργήσει το Κέντρο Νευρολογικών Ερευνών με τη βοήθεια μιας ιδιοφυούς επιστήμονος, της Κέιτι Χαρτ. Μαζί της δεν άργησε να σημειώσει αφάνταστες προόδους στην έρευνα του ανθρώπινου εγκεφάλου. Ωστόσο, η πτώση του από ένα άλογο τον άφησε παράλυτο και τον μετέτρεψε σε ένα ζωντανό εγκέφαλο μέσα σε ένα πεθαμένο σώμα. Τυφλωμένος από την απογοήτευση και το μίσος του για τους συναδέλφους του του Ιδρύματος Σύμπαν, τους οποίους μεμφόταν για όλες του τις ατυχίες, ορκίστηκε πως μια μέρα θα τους εκδικούνταν και θα τους έπαιρνε την Ουσία του Μυστηρίου. Χρησιμοποιώντας τις προχωρημένες νευρολογικές του γνώσεις, ζήτησε από την Κέιτι Χαρτ να του ξαναδώσει τη ζωή που έχασε μετά το ατύχημά του. Η επιστήμονας δέχτηκε να προσπαθήσει να μεταμοσχεύσει τον εγκέφαλο του σε ένα καινούριο σώμα, πειραματιζόμενη πάνω σε ζωντανούς ανθρώπους. Επίσης, είχαν ανάγκη να βρουν ένα κατάλληλο σώμα για τη νέα και μελλοντική ύπαρξη του Άνταμ Γκρόσλινγκ. Έπρεπε να διαλέξουν ένα νεαρό άτομο που θα συγκέντρωνε όλα τα απαραίτητα προσόντα. Το αγόρι που επιλέχτηκε, ένα ορφανό που κανένας δεν θα αναζητούσε, θα στελνόταν να αποκτήσει μια εξαιρετική ακαδημαϊκή μόρφωση στην Οξφόρδη, με την υπόσχεση ότι θα κληρονομούσε μια μεγάλη περιουσία. Ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος, άνθρωπος εμπιστοσύνης του Άνταμ και μέλος της Γοτθικής Λέσχης, οργάνωσε προσωπικά τα πάντα για να μη γίνει κανένα λάθος. Αυτός θα φρόντιζε να διαλέξει το αγόρι, να πληρώσει τις σπουδές του και να μην αφήσει κανένα ίχνος της ταυτότητας του αληθινού ευεργέτη του. Μόνο όταν η Κέιτι Χαρτ θα είχε εξασφαλισμένη την επιτυχία το αγόρι θα επέστρεφε στις ΗΠΑ. Το αγόρι που επιλέχτηκε ήταν ο Γουόλτερ Στακ. Γι' αυτό η άφιξή του στη χώρα συνέπεσε με ημερομηνίες πολύ κοντινές στον πλασματικό θάνατο του Άνταμ, του οποίου το πτώμα δεν βρισκόταν στον τάφο του, αλλά στην κρύπτη όπου είχε λάβει χώρα «Το πείραμα Τζέκιλ και Χάιντ». Γι' αυτό ο Γουόλτερ κληρονόμησε την περιουσία του. Γι' αυτό έμενε στο μέγαρο που ανήκε στον πατέρα του Άνταμ. Γι' αυτό ο Γουόλτερ του είπε πως είχε βρει τα έγγραφα με το σύμβολο των ορθωμένων φιδιών που μετατρέπóταν στο σύμβολο του διαβόλου. Γι' αυτό γνώριζε πως η λέξη «Κόι» σήμαινε «Γοτθικός» και γι' αυτό ήξερε την ιστορία της μυστικής εταιρείας που διέπραττε τα εγκλήματα. Γι' αυτό ήξερε πως η Γοτθική Λέσχη αναζητούσε την Ουσία του Μυστηρίου και γι' αυτό επίσης ο Γουόλτερ ήθελε να την

αποκτήσει. Γι' αυτό είχε σκοτώσει τους επιστήμονες του Κορνέλ και γι' αυτό ήταν σίγουρος πως το FBI δεν θα τον ανακάλυπτε ποτέ.

«Αυτός ο λάτρης του διαβόλου μας εξαπάτησε όλους!» φώναξε ο Άλντους πλάι στην τηλεόραση, ενώ με τρεμάμενα χέρια σχημάτιζε τον αριθμό του τηλεφώνου της αδερφής του.

«Τι κάνεις εκεί, Άλντους;»

«Τηλεφωνώ στη Σούζαν για να της πω πως ο Γουόλτερ είναι ο δολοφόνος».

«Τρελάθηκες; Αυτή είναι μαζί του!»

Μέσα στον ύπνο της, με τα μάτια ακόμα κλειστά, η Σούζαν ψαχούλεψε πάνω στο κομοδίνο, χωρίς να βλέπει, για το κινητό της. Αν υπήρχε κάτι στον κόσμο που δεν ανεχόταν ήταν το να την ξυπνάει ένας τόσο αφύσικος ήχος, παρόμοιος με ηλεκτρονικό συναγερμό. Σιχαινόταν να ξεκινάει τη μέρα της ξυπνώντας με την αγωνία κάποιου επερχόμενου κινδύνου. Και, παρ' όλο που ακόμα δεν το γνώριζε, αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος που χτυπούσε τόσο επίμονα το τηλέφωνο. Αν το ήξερε, ασφαλώς και δεν θα το είχε κλείσει χωρίς να κοιτάξει ποιος την καλούσε.

«Ζα Ιέρατα Ιου νου»

26

Η είδηση ότι το στραγγαλισμένο πτώμα του αστυνομικού που προστάτευε τον Νικόλας και την Μπεθ είχε βρεθεί κοντά στη μεγάλη λίμνη του Σέντραλ Παρκ ανακοινώθηκε στην Τέιλορ από το FBI μέσω του ραδιοτηλεφώνου του αυτοκινήτου της.

«...Τα παιδιά εξαφανίστηκαν και οι γονείς τους δεν ξέρουν πού βρίσκονται. Απ' ό,τι φαίνεται, θα περνούσαν το πρωί της Κυριακής στο Πλανητάριο του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας, αλλά δεν ήταν εκεί», είπε ο πράκτορας που ανέλαβε να την ενημερώσει.

«Αχ, Θεέ μου, τι γίνεται τώρα;» αναφώνησε η υπαστυνόμος μόλις έκλεισε τη σύνδεση.

Ο Άλντους ήταν ανάστατος από την είδηση. Η κατάσταση φαινόταν πολύ πιο ανησυχητική απ' όσο είχε υποθέσει και όχι μόνο για τη ζωή της αδερφής του.

«Γα τέρατα του νου του Άνταμ Γκρόσλινγκ ξαναβγήκαν από το άντρο τους στον εγκέφαλο του Γουόλτερ», είπε.

«Για να απαγάγουν τα παιδιά;»

«Υπάρχει κάτι που μας διέφυγε, υπαστυνόμε. Κάτι που τα παιδιά γνώριζαν, αλλά δε μας το είπαν όταν μας διηγήθηκαν την ιστορία του Ιδρύματος Σύμπαν».

«Μα τι σχέση έχουν τα δυο παιδιά με όλα τούτα;»

«Ίσως να ήξεραν κάτι σχετικά με την Ουσία του Μυστηρίου που εμείς αγνοούσαμε. Πολύ φοβάμαι πως η ζωή τους μπορεί να κινδυνεύει σοβαρά».

«Δυσκολεύομαι να πιστέψω πως ο Γουόλτερ Στακ είναι τόσο σκληρός ώστε να κάνει κακό σε δυο παιδάκια. Στη συνέντευξη έδειχνε ένας γοητευτικότατος άντρας».

«Ο Στακ ίσως όχι, αλλά είμαι σίγουρος πως τα τέρατα του νου του Άνταμ Γκρόσλινγκ, που κατοικούν στον εγκέφαλο του, δε θα δίσταζαν».

«Πρέπει να συλλάβουμε τον Στακ, πριν να είναι πολύ αργά».

Η Τέιλορ οδηγούσε το αυτοκίνητο στη Δεύτερη Λεωφόρο κατευθυνόμενη στο Γκρίνουιτς Βίλατζ υπό καταρρακτώδη βροχή. Είχε ειδοποιήσει να περικυκλώσουν το μέγαρο του Γουόλτερ Στακ και να περιμένουν εκεί ώσπου να φτάσει. Ήξερε πως σε λίγα λεπτά θα έπρεπε να πάρει την πιο σημαντική απόφαση της σταδιοδρομίας της και δεν είχε δικαίωμα να κάνει λάθος. Οι ζωές της Σούζαν Γκάλαχερ, της Μπεθ Χάμπτον και του Νίκολας Κίλμπι κινδύνευαν και εξαρτώνταν από το πώς θα έπαιζε εκείνη τα χαρτιά της, γνωρίζοντας πως ο Στακ κρατούσε τους άσους της τράπουλας. Ο Άλντους είχε προσφερθεί να μπει στο σπίτι και να αιφνιδιάσει τον Στακ, μόλις εξασφάλιζαν ότι η Σούζαν δεν θα διέτρεχε κανέναν κίνδυνο. Ο Στακ δεν μπορούσε να υποπτευθεί ότι γνώριζαν για τα εγκλήματα του και δεν θα παραξενευόταν που ο Άλντους είχε αποφασίσει να επισκεφθεί την αδερφή του κυριακάτικα. Ο ίδιος τον είχε καλέσει την προηγούμενη να γιορτάσει μαζί τους τον αρραβώνα τους. Θα μπορούσε να είναι μια εύκολη και ακίνδυνη αστυνομική επιχείρηση, για να τεθεί τέλος στη δεύτερη ζωή του Άνταμ Γκρόσλινγκ. Κατόπιν θα έψαχναν για τα παιδιά σε όλο το μέγαρο και θα τα απελευθέρωναν.

Ωστόσο, η υπαστυνόμος δεν ήθελε να διατρέξουν τον παραμικρό κίνδυνο. Δεν γνώριζαν πού βρίσκονταν τα παιδιά ούτε αν υπήρχαν άλλα άτομα στο σπίτι. Το πιο πιθανό ήταν πως ο Στακ δεν δρούσε μόνος του και πως κάποιος φρουρούσε τα παιδιά εκεί όπου τα είχαν κλεισμένα. Ακόμα, υπήρχε η πιθανότητα το προσωπικό να εργαζόταν εκείνη την ημέρα, παρ' όλο που ήταν Κυριακή. Η κατάσταση ήταν εξαιρετικά πολύπλοκη για να μπορέσει να την ελέγξει μόνος του ο Άλντους.

«Θα περιμένουμε να πέσει η νύχτα και θα διαπραγματευτούμε με τον Στακ, Άλντους. Είναι ο μόνος τρόπος να λήξει αυτή η υπόθεση δίχως άλλους νεκρούς».

Όμως η Τέιλορ έκανε λάθος.

Η Σούζαν ξύπνησε μετά το μεσημέρι. Πήρε το κινητό της από το κομοδίνο, το ενεργοποίησε και είδε ότι η κλήση προερχόταν από τον αδερφό της. Θα του τηλεφωνούσε αργότερα. Το προηγούμενο βράδυ είχε πει περισσότερο από όσο άντεχε και ακόμα αισθανόταν το βάρος του αλκοόλ στο κεφάλι της. Τράβηξε τις κουρτίνες του παραθύρου και διαπίστωσε ότι έβρεχε ραγδαία. Χρειάζόταν ένα δυνατό καφέ και μια ασπρίνη. Κρίμα που το υπηρετικό προσωπικό είχε ρεπό τις Κυριακές. Μπήκε στο μπάνιο και έπλυνε τα δόντια της. Χαμογέλασε μπροστά στον καθρέφτη αναλογιζόμενη την επιτυχία του προγράμματός της. Όλοι στο κανάλι το είχαν γιορτάσει. Ο Γουόλτερ είναι φοβερός, είπε μέσα της ενώ κοιτούσε τους κύκλους κάτω από τα μάτια της. Θα έπρεπε να κοιμηθεί κάνα δυο ώρες ακόμα, αλλά μετά το κουδούνισμα του τηλεφώνου ο ύπνος της ήταν πια πολύ ελαφρύς. Φόρεσε άνετα ρούχα και σκέφτηκε πως ο Γουόλτερ θα είχε σηκωθεί νωρίς, θα είχε πάρει πρωινό και τώρα θα καθόταν στο γραφείο του διαβάζοντας τους *Νιου Γιορκ Τάιμς*.

Το σπίτι ήταν σιωπηλό. Μόνο ο μονότονος χτύπος της βροχής ακουγόταν σαν ένα μακρινό μουρμούρισμα. Η Σούζαν κατέβηκε τη σκάλα και προχώρησε προς την κουζίνα. Η πόρτα του γραφείου ήταν μισάνοιχτη. Ο Γουόλτερ στεκόταν όρθιος κοντά στο τζάκι και με την πλάτη γυρισμένη στην πόρτα. Έβαζε σε μια σακούλα κάτι που η Σούζαν δεν μπόρεσε να διακρίνει από τόση απόσταση. Μπήκε στο δωμάτιο. Ο Γουόλτερ στράφηκε απότομα, σαν να είχε διαισθανθεί την παρουσία ενός φαντάσματος που τον απειλούσε.

«Νόμιζα πως θα κοιμόσουν για πολλή ώρα ακόμα», είπε ήρεμα, βλέποντας τη Σούζαν.

«Με ξύπνησε ένα τηλεφώνημα του Άλντους και δε μου ξανακολλούσε ύπνος».

Η Σούζαν τον πλησίασε και τον φίλησε ανάλαφρα στα χείλη.

«Μίλησες με τον αδερφό σου;»

«Όχι, θα τον πάρω αργότερα, αφού πιω έναν καφέ και ένα πανσινό. Έχω τρομερό πονοκέφαλο».

«Δε θα έπρεπε να καπνίζεις τόσο».

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε παραξενεμένη η Σούζαν, δείχνοντας τα γυάλινα βάζα που είχε βάλει ο Στακ στη σακούλα.

«Α, μια παλιά συλλογή από μαλάκια που υπήρχε στο μουσείο. Λέω να τα ξεφορτωθώ», της είπε, χώνοντας το γυάλινο δοχείο που κρατούσε στο χέρι του μέσα στη σακούλα.

«Και ήταν φυλαγμένα σ' αυτό εδώ το μυστικό ντουλάπι;» τον ρώτησε αθώα, βλέποντας ανοιχτή την κρυφή εσοχή πίσω από το τζάκι.

«Στα παλιά σπίτια υπάρχουν πολλές γωνιές για να αποθηκεύεις άχρηστα πράγματα σαν αυτά. Εδώ τα βρήκα όταν αγόρασα το σπίτι».

Η Σούζαν έκανε να πλησιάσει την εσοχή.

«Θα προτιμούσα να μην ασχολείσαι με τα πράγματά μου», είπε ο Στακ με αυστηρό ύφος, παρά τη λεπτότητα με την οποία το διατύπωσε.

«Είπες πως δε θα υπήρχαν μυστικά ανάμεσά μας».

Η Σούζαν πλησίασε κι άλλο και πήρε από τα ράφια ένα γυάλινο δοχείο. Αλλά, αντικρίζοντας το περιεχόμενο του, που έπλεε σε ένα γλοιώδες υγρό, έβγαλε μια κραυγή τρόμου και άφησε το δοχείο να πέσει στα πόδια της.

«Είναι ανθρώπινοι εγκέφαλοι!» φώναξε έντρομη.

Ο Στακ έμεινε ατάραχος.

«Όλα πάνε χαμένα. Ο αδερφός σου και το FBI βρίσκονται απέξω. Έχουν κυκλώσει το σπίτι».

Στο μυαλό της Σούζαν ένας ανελέητος τυφώνας ερήμωνε όλες της τις σκέψεις. Έβαξε κάτι για να στηριχτεί και σωριάστηκε στην πολυθρόνα, πλάι στο τζάκι.

«Γιατί... Γουόλτερ;» ψέλλισε με φωνή που μετά βίας ακουγόταν.

«Δε θα μπορούσες να το καταλάβεις».

«Θέλω να μάθω, έχω ανάγκη να ξέρω γιατί σκότωσες όλο αυτό τον κόσμο», τραύλισε μέσα σε λυγμούς, κρύβοντας μέσα στα χέρια της το πρόσωπο της. Κουνούσε πέρα δώθε το κορμί της σαν να της

είχε σαλέψει και δεν τολμούσε να τον κοιτάξει στα μάτια, ξέροντας πως θα 'βλεπε μέσα τους το τέρας που είχε κομματιάσει σε δευτερόλεπτα όλα της τα όνειρα.

«Έπρεπε να το κάνω. Όλοι τους ήταν αλαζόνες και ματαιόδοξοι επιστήμονες. Αυτοί ήταν η αιτία για την κατακρύφα του κόσμου. Η μεγαλοφούια τους μας έκανε όλους δυστυχείς, θαρρείς και μια ουράνια κατάρα έπεσε στη Γη εξαιτίας των αιρέσεών τους. Αψήφησαν τη δύναμη του Θεού και τον νίκησαν, εξορίζοντάς τον για πάντα από το ίδιο του το Βασίλειο. Σφετερίστηκαν το θρόνο του Θεού, αρπάζοντάς του τη μεγαλειώδη του δημιουργία μέσ' από τα χέρια του. Ήθελαν να μετατρέψουν το ανθρώπινο πλάσμα σε πλάστη του ίδιου του του εαυτού. Αυτοί ήταν που αποφάσιζαν για τη ζωή και το θάνατο στο όνομα της επιστήμης. Αυτοί ήταν που κατείχαν την Ουσία του Μυστηρίου για να κατακτήσουν το σύμπαν... Εγώ περιορίστηκα στο να μην τους το επιτρέψω. Αυτή ήταν η ιερή μου αποστολή σε τούτο τον κόσμο: να μετατρέψω το διάβολο στον καινούριο βασιλιά της Γης».

«Εσύ είσαι ο διάβολος!» κραύγασε η Σούζαν.

Και η φωνή του Στακ υψώθηκε επίσης:

«Ναι, Σούζαν, εγώ είμαι ο διάβολος! Και ξέρεις γιατί;... Επειδή ο Θεός στάθηκε πάρα πολύ αδύναμος και φιλεύσπλαχνος απέναντι στα πλάσματά του και τους επέτρεψε να αποκαλύψουν τα μυστικά της πλάσης του! Υπήρξε πάρα πολύ καλοκάγαθος και αφέθηκε να προδοθεί από τα ανθρώπινα όντα που ο ίδιος είχε δημιουργήσει!»

«Και γιατί εμένα; Γιατί κατέστρεψες τη ζωή μου; Εγώ πίστεψα σ' εσένα», ψιθύρισε η Σούζαν.

Ο Γουόλτερ Στακ ανασήκωσε τους ώμους.

«Ήσουν η αδερφή του αστυνομικού που ερευνούσε τους φόνους και αυτό μου επέτρεπε να παρατηρώ τα αποτελέσματα του έργου μου από τη θέση ενός προνομιακού θεατή. Εξάλλου, θα μπορούσες να φανείς χρήσιμη στη Γοτθική Λέσχη για να προωθήσεις το καινούριο βασίλειο του διαβόλου στο Μεσαιωνικό Πάρκο της Νέας Υόρκης. Όμως αυτά μόνο στην αρχή, κατόπιν σε γνώρισα και σε ερωτεύτηκα...»

«Πάψε! Δεν αντέχω ν' ακούω τις ψευτιές σου!»

«Ήθελα να σε μεταμορφώσω σε ένα πλάσμα ισχυρό και αθάνατο, που θα στεκόταν στο πλάι μου μόλις ερχόταν η στιγμή να κυβερ-

νήσω τον κόσμο. Μαζί θα ήμασταν αήττητοι. Το μέλλον θα ήταν δικό μας. Μόνο δικό σου και δικό μου».

«Είσαι τρελός, Γουόλτερ! Τρελός!...» φώναζε η Σούζαν εκτός ε-
αυτού.

«Σφάλλεις, Σούζαν! Εγώ ήμουν όπως ακριβώς πίστευες πως ή-
μουν, ώσπου έφτασα στη Νέα Υόρκη! Η επιστήμη με μεταμόρφωσε
σε αυτό που είμαι τώρα! Η επιστήμη μου έβαλε το διάβολο στο
μυαλό! Βρίσκεται εδώ μέσα, στο κεφάλι μου, μιλώντας μου κάθε
μέρα, κάθε ώρα, κάθε λεπτό, κάθε δευτερόλεπτο!» φώναζε, χτυπώ-
ντας το μέτωπο του με την παλάμη του χεριού του.

«Μεταμορφώθηκες σε ένα τέρας!»

«Εκείνοι μ' έκαναν έτσι! Ο Άνταμ Γκρόσλινγκ και η Χαρτ με-
τάλλαξαν τον εγκέφαλο μου!» κραύγασε, απελπισμένος. «Θέλεις να
μάθεις κάτι; Θέλεις να δεις το αληθινό πρόσωπο του διαβόλου; Θέ-
λεις να δεις τη φρίκη μπροστά στα ίδια σου τα μάτια;»

Και όσο της μιλούσε για *τα τέρατα του νου* του Άνταμ Γκρόσλινγκ
που κατοικούσαν στον εγκέφαλο του, η φωνή και το πρόσωπο του
Στακ μεταμορφώνονταν σιγά σιγά μπροστά στα τρομαγμένα μάτια
της Σούζαν σε ενός πτώματος, που τη θέα του δεν μπόρεσε να αντέ-
ξει. Η ματιά της θόλωσε και αισθάνθηκε να γκρεμίζεται σε μια α-
πύθμενη άβυσσο, παρασυρμένη από μια ανυπόφορη θλίψη.

Μόλις έπεσε η νύχτα, μεγάλος αριθμός πρακτόρων του FBI πήραν
θέση σε στρατηγικά σημεία ολόγυρα στο σπίτι του Στακ, σηματοεύο-
ντας με τα όπλα τους την εξώπορτα και τα παράθυρα. Η κυκλοφο-
ρία οχημάτων και πεζών στο δρόμο διοχετεύτηκε προς την Έκτη Λε-
ωφόρο και, παρά τη βροχή, πλήθος περιέργων άρχισε να συγκε-
ντρώνεται κοντά στο Τζέφερσον Μάρκετ Κόρτχαους για να δει τι
συνέβαινε. Σε λίγα λεπτά, ρεπόρτερ απ' όλα τα κανάλια είχαν έρθει
στην αποκλεισμένη από την αστυνομία ζώνη για να μεταδώσουν ζω-
ντανά τα γεγονότα. Η είδηση πως τα δύο εξαφανισμένα παιδιά ίσως
να κρατούνταν αιχμάλωτα από το δημοφιλή Γουόλτερ Στακ, που το
FBI υποψιαζόταν ως το δολοφόνο των επιστημόνων του Κορνέλ, εί-
χε διαδοθεί σαν επιδημία σε ολόκληρο το Μανχάταν. Ο Άλντους ε-
πέμενε να καλεί την αδερφή του στο τηλέφωνο, αλλά εκείνη δεν α-
παντούσε. Ο αστυνόμος Μακλόσκι ήταν παρών στην αστυνομική ε-

πιχείρηση και στεκόταν πλάι στην υπαστυνόμο Τέιλορ, κάτω από τη συνεχιζόμενη βροχή.

Η φωνή της Τέιλορ αντήχησε στο δρόμο, ενισχυμένη από ένα μεγάφωνο.

«Κύριε Στακ, σας ομιλεί η υπαστυνόμος Τέιλορ, ειδική πράκτωρ του FBI!»

Μόλις το είπε, η εξώπορτα του μεγάρου άνοιξε αργά αργά και ένας ισχυρός προβολέας της αστυνομίας φώτισε την είσοδο του σπιτιού. Τυφλωμένη από το φως, η Σούζαν κάλυψε τα μάτια της με τα χέρια.

«Είναι η Σούζαν Γκάλαχερ, μην πυροβολείτε!» φώναξε η Τέιλορ από το μέγαφωνο, βλέποντας την αδερφή του ντετέκτιβ, ίδια με φάτμα, στο άνοιγμα της πόρτας.

Ο Άλντους έτρεξε κοντά της και την κάλυψε με το σώμα του.

«Πού είναι ο Γουόλτερ; Και τα παιδιά, ξέρεις τίποτα για τα παιδιά;» τη ρώτησε.

Αλλά η Σούζαν κοιτούσε σαν χαμένη και έμοιαζε να 'χει βουβαθεί από ένα ανεπανόρθωτο σοκ. Μια ομάδα πρώτων βοηθειών έφερε ένα φορείο και την ξάπλωσαν πάνω του.

«Φροντίστε τη!» φώναξε ο Άλντους σε ένα γιατρό, ενώ οι οπλισμένοι πράκτορες ετοιμάζονταν να μπουν στο σπίτι.

Οι σειρήνες των ασθενοφόρων άρχισαν να στριγκλίζουν, καθώς ο Άλντους επέστρεφε κοντά στην Τέιλορ και τον Μακλόσκι. Ο Στακ, κανονικά, θα πρέπει να ήταν μέσα στο σπίτι με τα παιδιά.

«Ελάτε μαζί μου», πρότεινε ο Άλντους, τραβώντας το ρεβόλβερ του.

«Άσε την ομάδα επέμβασης του FBI να κάνει τη δουλειά της».

«Το μέγαρο του Στακ είναι, εκτός των άλλων, ένα παλαιό μουσείο κέρινων ομοιωμάτων, υπαστυνόμε, και οι πράκτορες δε θα καταφέρουν να φτάσουν μόνοι τους στα μπουντρούμια. Τα παιδιά μάλλον είναι κλεισμένα εκεί».

Ο αστυνόμος Μακλόσκι κατένευσε.

«Θα πάω μαζί του», είπε αποφασιστικά στην Τέιλορ.

«Όχι, Άντριου, τώρα εσύ είσαι επικεφαλής, οφείλεις να μείνεις εδώ έξω για να διευθύνεις. Θα μπούμε εγώ με τον Άλντους στο σπίτι, για να προσπαθήσουμε να πείσουμε τον Στακ να παραδοθεί, αν κρύβεται κρατώντας τα παιδιά ως ομήρους. Θα μας συνοδέψουν δύο πράκτορες. Οι υπόλοιποι μπορούν να ερευνησουν το σπίτι».

«Όλα στο εσωτερικό του φαίνονται θεοσκότεινα», είπε ο Άλντους.

«Θα χρησιμοποιήσουμε γυαλιά νυχτερινής όρασης».

«Έτσι κι αλλιώς θα πάρω ένα φακό. Θέλω να δω το πρόσωπο του διαβόλου από κοντά, όταν συλλάβουμε τον Στακ», είπε ο Άλντους ψαχουλεύοντας στο ντουλαπάκι του αυτοκινητού.

Πριν μπουν στο σπίτι, ο Άλντους και η Τέιλορ φόρεσαν αλεξίσφαιρα γιλέκα και κάσκες εφοδιασμένες με γυαλιά νυχτερινής όρασης. Ο Άλντους είχε επισκεφθεί μόνο μια φορά το μέγαρο του Στακ, αλλά πίστευε ότι θα θυμόταν πώς να φτάσει στα μπουντρούμια του μουσείου. Στο μεγάλο χολ της εισόδου βρίσκονταν οι σκάλες που ανέβαιναν στον επάνω όροφο και στα δεξιά τους ανοιγόταν ένας φαρδύς διάδρομος που οδηγούσε στη βιβλιοθήκη και το γραφείο. Οι πόρτες ήταν ανοιχτές και όλα έμοιαζαν τακτοποιημένα. Πιο πέρα, στ' αριστερά του διαδρόμου, υπήρχε μια μεγάλη πόρτα κλειστή. Ήταν η είσοδος του Ρομαντικού Σαλονιού, όπου είχαν δειπνήσει όταν ο Άλντους επισκέφθηκε το σπίτι. Με το χέρι τεντωμένο μπροστά, ο ίδιος και η Τέιλορ σημάδευαν με τα όπλα τους κάθε γωνιά. Ο μόνος ήχος που ακουγόταν ήταν η ταραγμένη τους ανάσα. Οι άλλοι δύο πράκτορες τους ακολουθούσαν και κάλυπταν τα νώτα τους.

«Από εκεί θα βγούμε στην πλατεία της πυράς. Είναι το μεσαιωνικό τμήμα του μουσείου», είπε ο Άλντους, δείχνοντας με το όπλο του στο βάθος ενός νέου διαδρόμου που ανοιγόταν δεξιά τους.

Η πόρτα πρόσβασης στη μικρή πλατεία ήταν κλειστή. Ο Άλντους δεν κατάφερε να την ανοίξει. Οι δύο πράκτορες την πλησίασαν.

«Κάντε πίσω και καλυφθείτε πίσω από εκείνο τον τοίχο, θα την ανοίξουμε με εκρηκτικά», είπε ο ένας. Ο άλλος πράκτορας κόλλησε στην πόρτα μια ασφαλτώδη μάζα και, σε λίγα δευτερόλεπτα, η πόρτα τινάχτηκε σε κομματάκια, ενώ το δάπεδο του μουσείου τρανταζόταν με μια υπόκωφη βροντή.

Διέσχισαν την πλατεία ως την εκκλησία και μπήκαν μέσα. Οι φιγούρες των μοναχών κάθονταν στα στασίδια με τα δίχως μάτια πρόσωπά τους κρυμμένα κάτω από τις κουκούλες των μαύρων ράσων τους.

«Αυτό το μέρος είναι τρομακτικό», μουρμούρισε η υπαστυνόμος.

«Ακόμα δεν είδατε τίποτα», αποκρίθηκε ο Άλντους.

Η στενή στριφογυριστή σκάλα που κατέβαινε στα μπουντρούμια φάνηκε στην Τέιλορ σαν την είσοδο της Κόλασης. Η σιδερένια πόρτα της υπόγειας στοάς ήταν ανοιχτή και, μπαίνοντας στα κελιά, την

κατέκλυσε μια ασφυκτική αίσθηση κλειστοφοβίας και μια έντονη μυρωδιά υγρασίας.

«Μη φοβάστε, κέρινες κούκλες είναι», την προειδοποίησε χαμηλόφωνα ο Άλντους, περνώντας δίπλα από τα κρεμασμένα κορμιά.

Αλλά τα δυο κορμιά που κείτονταν ακίνητα και κουλουριασμένα μέσα στα κελιά μπροστά τους δεν ήταν κέρινα. Και είχαν τα μάτια τους ανοιχτά μέσα στο πιο μαύρο σκοτάδι.

«Τα παιδιά!» αναφώνησε η Τέιλορ.

Ο ντετέκτιβ άναψε το φακό και διαπίστωσε ότι ήταν ζωντανά, αν και τρομοκρατημένα.

Οι καγκελόπορτες των κελιών ήταν ξεκλειδωτες.

«Βγάλτε τα από δω και πάρτε τα έξω!» είπε στους πράκτορες, χωρίς να πάψει να σημαδεύει με το περίστροφο ολόγυρά της. Διόλου απίθανο ο Γουόλτερ Στακ να τους είχε στημένη κάποια παγίδα.

Ο Άλντους προχώρησε στη γαλαρία ακολουθούμενος από την Τέιλορ. Λίγα βήματα πιο πέρα βρισκόταν ο Στακ. Τον φώτισε με το φακό του και είδε ότι φορούσε ένα μαύρο ράσο μοναχού, ήταν γονατισμένος μπροστά σε μια γκιλοτίνα και είχε το κεφάλι κομμένο.

Ο κρυφός θρύλος

26

Δύο βδομάδες αργότερα, η Μπεθ και ο Νίκολας επέστρεψαν ξανά στο σχολείο τους. Δεν είχαν ιδωθεί αφότου οι αστυνομικοί τούς απελευθέρωσαν από το σπίτι του Στακ, αν και είχαν μιλήσει μερικές φορές στο τηλέφωνο. Και οι δύο είχαν πάθει σοκ από τη φρικτή αυτοκτονία του απαγωγέα τους, που αποδείχτηκε πως ήταν ο φονιάς των επιστημόνων, όπως είχε υποψιαστεί τόσες φορές η Μπεθ. Η μακάβρια τελετουργία για την οποία τους είχε μιλήσει η Κάρολ στον καθεδρικό ναό του Αγίου Πατρικίου είχε επαναληφθεί. Επίσης, είχαν κάνει αρκετές συνεδρίες ψυχολογικής υποστήριξης με μια ψυχολόγο του FBI ειδικευμένη σε εφηβικά τραύματα, η οποία όμως δεν διαπί-

στώσε καμία αλλοίωση στην προσωπικότητά τους, παρά την κόλαση που πρόσφατα είχαν βιώσει. «Και τα δύο παιδιά διαθέτουν εξαιρετική συναισθηματική δύναμη και σταθερότητα», αυτό ήταν το συμπέρασμα με το οποίο έκλεινε την έκθεσή της. Ο Άλντους πέρασε από το σπίτι τους για να κουβεντιάσει μαζί τους. Υπήρχαν ακόμα κάποια θέματα σχετικά με την απαγωγή τους που χρειάζονταν διευκρίνιση και μόνο τα δυο παιδιά μπορούσαν να συνεισφέρουν τα αναγκαία στοιχεία για να ολοκληρωθεί η αστυνομική έρευνα. Ο Μπένσον Στιούαρτ Κρος δεν είχε βρεθεί στο σπίτι του Στακ και το FBI τον αναζητούσε σε όλη τη χώρα μαζί με άλλους πιθανούς συνεργούς του δολοφόνου των επιστημόνων και μεγάλου διδασκάλου της μυστικής εταιρείας Γοτθική Λέσχη, τα μέλη της οποίας συνέχιζαν να παραμένουν άγνωστα. Αλλά τα παιδιά δεν γνώριζαν ποιοι ήταν οι απαγωγείς τους, αφού δεν είχαν δει ούτε καν τα πρόσωπά τους. Θυμούνταν μόνο πως φορούσαν μαύρα ρούχα, όταν τους άρπαξαν στο Σέντραλ Παρκ, και καλογερίστικα ράσα με κουκούλες που έκρυβαν τα χαρακτηριστικά τους, όταν τους ξαναείδαν στα μπουντρούμια του μουσείου. Όσο για την Ουσία του Μυστηρίου που έψαχναν και βρισκόταν στην κατοχή του Κένεθ Κόγκαν, ο Άλντους τους είχε πει πως θα το συζητούσαν αργότερα, όταν θα συνέρχονταν και θα ξεχνούσαν την περιπέτειά τους. Ωστόσο η Μπεθ και ο Νίκολας δεν είχαν ξεχάσει το εικονικό παιχνίδι των αινιγμάτων, ούτε τον κρυφό θρύλο της Νέας Υόρκης, ούτε την Αποστολή Ουροβόρος της NASA. Κάποια φορά είχαν αποπειραθεί να συνδεθούν με την Κάρολ, αλλά δεν τα κατάφεραν. Λες και δεν είχε υπάρξει ποτέ παρά μόνο στη φαντασία τους. Ακόμα, είχαν χάσει κάθε ελπίδα να βρουν την Ουσία του Μυστηρίου. Ίσως η πραγματικότητα παραήταν σκληρή για να συνεχίζουν να χάνουν τον καιρό τους με παιδιάστικα βιντεοπαιχνίδια. Επιπλέον, διόλου απίθανο να μην επιθυμούσε η Κάρολ να αναμειχθεί άλλο στη ζωή τους, μετά από τα όσα συνέβησαν.

Όμως μια μέρα, επιστρέφοντας από το σχολείο, η Μπεθ βρήκε στο ηλεκτρονικό της ταχυδρομείο ένα ανυπόγραφο μήνυμα με θέμα: «Η Ουσία του Μυστηρίου». Το κείμενο περιλάμβανε ένα καινούριο αίνιγμα, που έλεγε:

Στο παρεκκλήσι αναπαύονται
οι μεσαιωνικοί ήρωες,

ανάμεσα σε περιστύλια και ταπισερί
με ουράνιους μονόκερους.

Κάτω από το αίνιγμα, μια σημείωση με πιο έντονα γράμματα πρόσθετε:

Την άλλη Δευτέρα στις τέσσερις

Η Μπεθ επικοινωνήσε αμέσως με τον Νικόλας μόλις διάβασε το e-mail. Αν και δεν εμφανιζόταν το όνομα του αποστολέα, δεν θα μπορούσε παρά να είναι από την Κάρολ.

«Διαπλανητικό σκάφος ΜΧ προς Αρθρωτό Διαστημικό Σταθμό ΝΚ».

Σε λίγα δευτερόλεπτα, το πρόσωπο του Νικόλας εμφανίστηκε στην αριστερή γωνία της οθόνης της.

«Εμπρός, ΜΧ, σε ακούω».

«Έλαβα ένα ηλεκτρονικό μήνυμα με ένα καινούριο αίνιγμα, ΝΚ!» είπε η Μπεθ συγκινημένη.

«Κι εγώ, αλλά το έσβησα από τον υπολογιστή».

Η άτονη φωνή του Νικόλας έφερε σε αμηχανία την Μπεθ.

«Τι τρέχει, ΝΚ; Νόμιζα πως θα χαιρόσουν που έλαβες το μήνυμα».

«Υποσχέθηκα στους γονείς μου πως θα έκοβα κάθε σχέση με την ΠΣΝΑ».

«Και τα όνειρά σου να γίνεις αστροναύτης, ΝΚ; Ήμασταν μια σπουδαία ομάδα, η ομάδα Γαλιλαίος, που ονειρευόταν να ταξιδέψει κάποια μέρα στο διάστημα, σε μια αποστολή της NASA. Τώρα βρισκόμαστε πολύ κοντά στο να το πετύχουμε».

«Λυπάμαι, ΜΧ. Το πράγμα παρατράβηξε».

«Μα το έστειλε η Κάρολ! Δεν το καταλαβαίνεις;»

«Κι εσύ πώς ξέρεις πως είναι στ' αλήθεια εκείνη;»

«Επειδή το αίνιγμα αναφέρει τα περιστύλια και μόνο η Κάρολ γνωρίζει ότι εκεί κρύβεται η Ουσία του Μυστηρίου».

«Και οι κουκουλοφόροι καλόγεροι στο μπουντρούμι το γνώριζαν».

«Εσύ τους το είπες;»

«Δε χρειάστηκε. Με βεβαίωσαν πως ήξεραν όλες μας τις σκέψεις».

«Οι κουκουλοφόροι καλόγεροι δεν είναι δυνατόν να γνωρίζουν το καινούριο αίνιγμα. Η Κάρολ δε μας το είχε πει ακόμα».

«Δεν ήμασταν καν βέβαιοι ότι η Κάρολ ήταν πραγματικό πρόσωπο και τώρα μας ζητάει να τη συναντήσουμε στα Κλόιστερς. Και αν δεν είναι αυτή; Τα αίνιγμα θα μπορούσε να το επινοήσει ο οποιοσδήποτε. Η ζωή μας βρίσκεται ακόμα σε κίνδυνο».

«Τι εννοείς; Ο Γουόλτερ Στακ είναι νεκρός, αυτοκτόνησε».

«Αλλά οι καλόγεροι των κελιών και τα μέλη της Γοτθικής Λέσχης είναι ακόμα ζωντανόι».

«Ο ντετέκτιβ Φόουλερ και η υπαστυνόμος Τέιλορ μας είπαν πως δε διατρέχουμε πια κανέναν κίνδυνο».

«Υπάρχει κάτι που δεν ξέρεις, ΜΧ. Κάτι φοβερό, που έγινε όταν οι δυο κουκουλοφόροι καλόγεροι με έβγαλαν από το κελί μου. Σκεφτόμουν να μη μιλήσω γι' αυτό σε κανέναν. Ούτε καν σ' εσένα».

«Υστερα απ' όσα ζήσαμε μαζί, πίστευα πως είμαστε κάτι πολύ περισσότερο από καλοί φίλοι. Γιατί δε μου είπες τίποτα γι' αυτό ως τώρα;»

«Δεν ήθελα να νιώσεις κι εσύ το φόβο που νιώθω ακόμα».

«Δε σε αναγνωρίζω, ΝΚ».

«Έχεις δίκιο, δεν είμαι πια ο ίδιος. Έκαναν κάτι στο μυαλό μου».

«Ποιοι; Τι σου έκαναν;»

«Να, ο Γουόλτερ Στακ, οι κουκουλοφόροι και κάποιος ακόμα».

«Μα... τι συνέβη; Πού σε πήγαν;»

«Δεν ξέρω, ήμουν πολύ τρομαγμένος και δεν μπορούσα να δω. Πριν βγούμε από τα κελιά με φίμωσαν και μου έδεσαν τα μάτια. Νομίζω πως ανεβήκαμε μια σκάλα και ύστερα με πήγαν σε κάποιο μέρος του σπιτιού όπου άκουσα τη φωνή του Στακ και μιας γυναίκας. Κατάλαβα πως ήταν αυτός επειδή η γυναίκα τον φώναζε Γουόλτερ».

«Η αδερφή του ντετέκτιβ Φόουλερ;»

«Ποια άλλη θα μπορούσε να είναι;»

«Ο Στακ την κρατούσε κι εκείνη όμηρο. Η μητέρα μου μου είπε πως τη λένε Σούζαν και βρίσκεται ακόμα στο νοσοκομείο. Πήγε να τρελαθεί όταν ανακάλυψε πως ο μέλλων σύζυγος της ήταν ο δολοφόνος».

«Εντάξει, αλλά εμένα δε μου φάνηκε τότε πως την κρατούσε με το ζόρι».

«Τέλος πάντων, δεν το ήξερε μέχρι που κάποιος ειδοποίησε το δολοφόνο ότι το FBI είχε κυκλώσει το σπίτι. Γι' αυτό και ο Στακ αυτοκτόνησε, αντί να παραδοθεί στην αστυνομία».

«Μετά θυμάμαι μόνο ότι έπεσε σιωπή, ώσπου άκουσα ξανά τη

φωνή του Στακ να προστάζει τους καλόγερους να με ξαπλώσουν σε ένα φορείο και να μου δέσουν τα χέρια και τα πόδια με ιμάντες».

«Και τι έγινε στη συνέχεια; Μπορείς να θυμηθείς;»

«Ο Στακ είχε κάτι σχετικά με ένα πείραμα που το αποκαλούσε "Τζέκιλ και Χάιντ". Είπε πως δεν ήταν σίγουρος ότι θα μπορούσε να το πετύχει ξανά σε έναν εγκέφαλο τόσο νεαρό όσο ο δικός μου. Κατόπιν κουβέντιασαν κάτι μεταξύ τους σχετικά με τη διαμόρφωση των νευρώνων που δεν μπόρεσα να καταλάβω. Γι' αυτό είμαι σίγουρος πως έκαναν κάτι μέσα στο κεφάλι μου».

«Κάτι σαν εκείνο που έκαναν οι επιστήμονες του Κέντρου Γκρόσλινγκ;»

«Δεν ξέρω τι ήταν, MX... επειδή δε θυμάμαι πια τίποτ' άλλο. Αλλά τότε τότε νομίζω πως βλέπω στο μυαλό μου το πρόσωπο του διαβόλου».

«Είσαι σίγουρος;»

«Δεν μπορώ να είμαι σίγουρος για τίποτα, MX! Όλα είναι τόσο μπερδεμένα μέσα μου ώστε δε θα έπαιρνα και όρκο, αλλά είναι το μόνο που θυμάμαι».

«Πιθανόν να τα φαντάστηκες».

«Δεν ξέρω, μα είμαι πολύ τρομαγμένος».

«Έλα τώρα, NK, μη δίνεις σημασία σ' όλα αυτά... Από τότε που μας έκλεισαν στο μουσείο των κέρινων ομοιωμάτων, κι εγώ ονειρεύτηκα νύχτες ολόκληρες το διάβολο, φίδια, ποντίκια και ακέφαλα φαντάσματα. Ήταν κάτι τρομερό, που άφησε τραύματα και στους δυο μας. Η ψυχολόγος μάς προειδοποίησε ήδη ότι μπορεί να έχουμε εφιάλτες, παραισθήσεις, έμμονες ιδέες και σκέψεις για πολλούς μήνες, ώσπου να αρχίσουμε να ξεχνάμε τα συμβάντα. Θα έπρεπε να πας πάλι να κουβεντιάσετε».

«Όχι! Δε θέλω να μάθει κανείς τι σου είπα. Ορκίσου μου πως δε θα το συζητήσεις με κανέναν, MX! Πιθανόν να έχεις δίκιο και να μην είναι παρά της φαντασίας μου».

«Σου ορκίζομαι πως δε θα πω τίποτα. Έλα, όμως, να πάμε στο ραντεβού με την Κάρολ!»

«Λυπάμαι, MX. Για μένα το παιχνίδι αυτό τελείωσε».

«Πριν δε σκεφτόσουν έτσι».

«Τώρα είναι αλλιώς, συνέβησαν πολλά από τότε».

«Μα τα περάσαμε μαζί, NK».

Η Μπεθ δεν επέμεινε περισσότερο. Αν ο Νίκολας ήθελε να εγκα-

ταλείψει το παιχνίδι, όφειλε να σεβαστεί την απόφασή του, ακόμα και αν δεν την καταλάβαινε. Όπως της είπε ο Νίκολας, είχαν συμβεί πάρα πολλά από τότε. Ωστόσο, τη στενοχωρούσε που όσα συνέβησαν από τότε που άρχισαν να ψάχνουν την Ουσία του Μυστηρίου στο παιχνίδι των αινιγμάτων τούς είχαν χωρίσει, αντί να τους δέσουν περισσότερο. Η ομάδα Γαλιλαίος έμοιαζε πια με μακρινό όνειρο. Όχι μόνο πήραν αποστάσεις από την επιθυμία τους να ανακαλύψουν το τέλος του κρυφού θρύλου, αλλά μετά βίας χαιρετιούνταν στη στάση του λεωφορείου, κάθονταν σιωπηλοί σε όλη τη διαδρομή ως το σχολείο, αδιάφοροι στα σχόλια και τις ματιές θαυμασμού των συμμαθητών τους λόγω της δραματικής περιπέτειας που είχαν βιώσει. Ο Νίκολας έδειχνε να έχει ξανά συγκεντρωθεί στα μαθήματά του και παρακολουθούσε απορροφημένος τις παραδόσεις των καθηγητών τους. Δεν σήκωνε πια το βλέμμα του από το θρανίο του για να την κοιτάξει και να της χαμογελάσει κλείνοντας της το μάτι. Δεν μιλούσε πια μαζί της τα βράδια από τον αρθρωτό διαστημικό σταθμό του. Ούτε απάντησε στα επανειλημμένα ηλεκτρονικά μηνύματα που του έστειλε το Σαββατοκύριακο, πληροφορώντας τον ότι τη Δευτέρα, στις τρεις και τριάντα το απόγευμα, θα έπαιρνε το λεωφορείο της γραμμής 4 στην τελευταία στάση της λεωφόρου Μάντισον για να πάει στο ραντεβού με την Κάρολ, στα Κλόιστερς του Χάρλεμ. Οπότε η Μπεθ πείστηκε πως η απόφαση του Νίκολας ήταν ακλόνητη και αμετάκλητη.

Παρά την απογοήτευσή της από τη σιωπή του Νίκολας, η ίδια ήταν αποφασισμένη να συνεχίσει. Μάλιστα, είχε πάρει πληροφορίες για τα Κλόιστερς από διάφορες ιστοσελίδες, για να καταλάβει καλύτερα το καινούριο αίνιγμα της Κάρολ, που θα έλυνε μόνη της. Τα Κλόιστερς, αν και βρίσκονταν σε ένα λόφο του Φορτ Τράιον Παρκ, στο Χάρλεμ, αποτελούσαν τμήμα του Μητροπολιτικού Μουσείου της Νέας Υόρκης. Το κτίριο, δωρεά του Τζον Ντ. Ροκφέλερ, ολοκληρώθηκε το 1938, είχε την όψη παλαιού μεσαιωνικού αββαείου και στέγαζε όλες τις μεσαιωνικές συλλογές έργων τέχνης του μουσείου. Η Μπεθ δεν άργησε να καταλάβει γιατί το αίνιγμα έλεγε πως στο παρεκκλήσι αναπαύονταν οι μεσαιωνικοί ήρωες, ανάμεσα σε περιστύλια και ταπισερί με ουράνιους μονόκερους. Πέντε παλαιά περιστύλια των 12ου, 13ου και 14ου αιώνα, φερμένα πέτρα πέτρα από τη Γαλλία και την Ισπανία στη Νέα Υόρκη, αποτελούσαν, μαζί με τη μεγάλη συλλογή των εφτά Ταπισερί του Μονόκερου, τα πιο

φημισμένα κομμάτια του μουσείου. Η Μπεθ σκέφτηκε πως σε ένα από τα παρεκκλήσια του αββαείου θα έπρεπε να βρίσκονται κάποιοι τάφοι, όπου αναπαύονταν οι μεσαιωνικοί ήρωες. Αυτό θα τη διευκόλυνε να φτάσει κατευθείαν στο σημείο του ραντεβού με την Κάρολ.

Οπλισμένη λοιπόν με θάρρος, τη Δευτέρα, η Μπεθ περίμενε στη στάση το λεωφορείο που θα την πήγαινε στα Κλόιστερς. Ως το τελευταίο δευτερόλεπτο διατηρούσε την ελπίδα ότι ο Νίκολας θα έκανε την εμφάνισή του, φωνάζοντάς της όπως όταν έφτανε καθυστερημένος στο σχολικό λεωφορείο και κινδύνευε να το χάσει. Αλλά ο Νίκολας δεν παρουσιάστηκε. Το κορίτσι ανέβηκε στο λεωφορείο και κάθισε σε μια ελεύθερη θέση κοντά στον οδηγό. Όταν έκλεισαν οι πόρτες, τα μάτια της γυάλιζαν από τη θλίψη εκείνου που ξέρεi πως έχασε για πάντα τον καλύτερο του φίλο.

«Τις Δευτέρες το μουσείο είναι κλειστό», είπε ο οδηγός, όταν το όχημα έφτασε στα Κλόιστερς. Η Μπεθ ήταν πλέον η μοναδική επιβάτις.

«Δεν πειράζει, έχω ραντεβού εδώ με κάποιον. Σας ευχαριστώ πάντως», του αποκρίθηκε κατεβαίνοντας.

«Αυτό το μέρος παραείναι ερημικό για ένα κορίτσι της ηλικίας σου», μουρμούρισε ο οδηγός ανάμεσα στο τρίξιμο της πόρτας που έκλεινε.

Αλλά η Μπεθ δεν άκουσε τα λόγια του. Η ομορφιά των Κλόιστερς τράβηξε το βλέμμα της, θαρρείς και οι παλαιοί πέτρινοι τοίχοι την είχαν μαγέψει.

Εκείνη η υπέροχη τοποθεσία της Νέας Υόρκης, τριγυρισμένη από δάση, της θύμιζε τους κουκουλοφόρους καλόγερους που είχε δει στα μπουντρούμια του μουσείου του Γουόλτερ Στακ. Κατά το Μεσαίωνα, οι καλόγεροι ζούσαν σε αββαεία σαν αυτό που έβλεπε τώρα μπροστά της. Συλλογίστηκε πως τα Κλόιστερς αποτελούσαν μέρος μιας εποχής που δεν ήταν η δική της και είπε στον εαυτό της πως πρόφταινε ακόμα να φύγει τρέχοντας από εκεί και να επιστρέψει στον αληθινό κόσμο του Μανχάταν. Αχ, πόσο νοσταλγούσε τον Νίκολας! Μαζί του τα πάντα θα ήταν διαφορετικά. Ο Νίκολας θα της είχε εμφυσήσει το κουράγιο που τώρα της έλειπε. Αν και δεν ήθελε να το παραδεχτεί, ήταν τρομαγμένη. Τόσο τρομαγμένη όσο και στο μπουντρούμι.

Η είσοδος στα Κλόιστερς βρισκόταν απέναντι από τη στάση του λεωφορείου. Από εκεί, θα ορκιζόταν πως ήταν κλειστή. Και αν δεν

υπήρχε κανένας στο μουσείο; Έτσι δεν της είχε πει ο οδηγός; Κοίταξε ολόγυρα και αισθάνθηκε μόνη. Η Κάρολ δεν έλεγε στο μήνυμά της αν θα συναντιούνταν στην είσοδο ή στο εσωτερικό. Για την ακρίβεια, συλλογίστηκε η Μπεθ, δεν της είχε καν πει πως θα τη συναντούσε εκεί. Αυτό ήταν κάτι που η ίδια το είχε θεωρήσει ως δεδομένο. Αλλά αν δεν ήταν έτσι, τι νόημα είχε το μήνυμα; Καλύτερα να δοκίμαζε να μπει στο μουσείο για να διαπιστώσει αν η Κάρολ βρισκόταν πράγματι στο παρεκκλήσι που ανέφερε το αίνιγμα του κρυφού θρύλου. Το ρολόι της έδειχνε τέσσερις.

Πλησίασε στην πόρτα και τη βρήκε ανοιχτή, αν και γερμένη. Την έσπρωξε και κοίταξε μέσα. Μια μεγάλη σκάλα ανέβαινε ως το εσωτερικό του κτιρίου. Μπήκε αποφασιστικά και ανέβηκε τρέχοντας τα σκαλιά. Ένας μικρός προθάλαμος χρησίμευε για την πώληση εισιτηρίων και αναμνηστικών. Στον πάγκο υπήρχαν μερικά σχεδιαγράμματα του μουσείου και η Μπεθ δεν δίστασε να πάρει ένα.

Μπροστά της, μια πέτρινη καμάρα με ανάγλυφες παραστάσεις κι από τις δύο πλευρές οδηγούσε στις πρώτες αίθουσες μεσαιωνικής τέχνης. Στο σχεδιάγραμμα υπήρχαν τρία διαφορετικά παρεκκλήσια: το Φουνεντιντουένια, το Λανγκόν και το Γοτθικό. Το πρώτο βρισκόταν πολύ κοντά στην αίθουσα υποδοχής όπου στεκόταν, στα δεξιά της. Αλλά η Κάρολ δεν ήταν εκεί. Το δεύτερο βρισκόταν στο τέλος της Ρομανικής Αίθουσας και δεν άργησε να φτάσει εκεί, αφήνοντας πίσω της τα δύο περιστύλια που υπήρχαν δεξιά κι αριστερά. Ούτε εκεί ήταν η Κάρολ. Εξάλλου, σε κανένα από τα δύο παρεκκλήσια δεν υπήρχαν τάφοι. Οπότε έστριψε και μπήκε στο περιστύλιο Κουζά, πέρασε δίπλα από τη συνοδική αίθουσα της Νοτρ-Νταμ-ντε-Ποντό και, μέσω της αίθουσας εκθεμάτων της πρώιμης γοτθικής περιόδου, έφτασε στο Γοτθικό Παρεκκλήσιο. Για να μπει εκεί έπρεπε να κατέβει μια σκάλα, αν και το εσωτερικό του φαινόταν ήδη μέσα από ένα μεγάλο αψιδωτό άνοιγμα.

Ένα κορίτσι λίγο μεγαλύτερο από την Μπεθ στεκόταν πλάι σε έναν πέτρινο σκαλιστό τάφο.

«Η Κάρολ;» ρώτησε συγκινημένη, πριν κατέβει τη σκάλα.

Η κοπέλα ήταν το ίδιο όμορφη όσο η φιγούρα της στο παιχνιδι των αινιγμάτων.

«Μπεθ! Μπεθ!»

Η Κάρολ, χωρίς αμφιβολία, σκέφτηκε η Μπεθ κατεβαίνοντας τη σκάλα. Έτρεξε και την αγκάλιασε κλαίγοντας από χαρά.

«Αχ, Μπεθ! Φοβόμουν ότι δε θα ερχόσουν», είπε η Κάρολ, χαϊδεύοντας τα μαλλιά της αγαπημένης της φιλενάδας.

«Χαίρομαι τόσο πολύ που σε βλέπω επιτέλους έτσι όπως είσαι στην πραγματικότητα... Ακόμα νομίζω πως βρίσκομαι στο παιχνίδι των αινιγμάτων».

«Είμαστε και μέσα στο παιχνίδι, Μπεθ. Κάποιες φορές δεν υπάρχει και μεγάλη διαφορά ανάμεσα στο πραγματικό και το φανταστικό. Αλλά... ο Νίκολας;»

Η Μπεθ κατσούφιασε ξανά. Δίχως τον Νίκολας τίποτα δεν ήταν σαν άλλοτε.

«Ο Νίκολας δε θα έρθει», είπε τελικά. «Μετά απ' όσα έγιναν, προτίμησε να ξεχάσει το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων».

«Ω Μπεθ, λυπάμαι! Λυπάμαι, μετά από όλα όσα περάσατε για να φτάσετε ως εδώ, ο Νίκολας να παραιτείται από την Ουσία του Μυστηρίου. Του άξιζε να την αποκτήσει όσο κι εσύ».

«Προσπάθησα να τον μεταπείσω, αλλά δε θέλησε να με ακούσει. Νομίζω πως τον έχασα για πάντα, Κάρολ».

«Όχι, μην το λες. Όλα θα τακτοποιηθούν, είμαι σίγουρη. Θα ψάξουμε μαζί τον τρόπο να το λύσουμε».

«Θα ενθουσιαζόταν αν σε γνώριζε. Ο Νίκολας πάντα πίστευε πως ήσουν τόσο πραγματική όσο εμείς».

«Δε μου επιτρεπόταν να σας το αποκαλύψω ως το τέλος του παιχνιδιού, Μπεθ. Εσύ, όμως, κατόρθωσες να φτάσεις ως εδώ. Τώρα μπορείς να μάθεις τα πάντα για την Ουσία του Μυστηρίου: το παιχνίδι των άπειρων αινιγμάτων τελειώνει εδώ».

«Παρά τα όσα συνέβησαν, λυπάμαι που το παιχνίδι θα τελειώσει. Μου άρεσε που ήμουν ένα εικονικό πρόσωπο», είπε η Μπεθ συγκινημένη.

«Κι εμένα, αλλά το μέλλον που μας περιμένει μπορεί να είναι πολύ πιο συγκλονιστικό».

«Όμως αυτό το μέρος δεν ανήκει στο παρελθόν;»

«Βέβαια, Μπεθ, γι' αυτό θέλω να κοιτάξεις γύρω σου και να παρατηρήσεις το χώρο όπου αναπαύονται οι μεσαιωνικοί ήρωες».

Η Μπεθ έκανε ό,τι της ζητούσε η Κάρολ και εξέτασε σχολαστικά το μικρό Γοτθικό Παρεκκλήσιο, τα ψηλά τόξα της οροφής, την κόγχη με τα βιτρό και τους πέτρινους τάφους ολόγυρά της. Ένας από

τους τάφους, ο πιο κοντινός της, καταλάμβανε το κέντρο του παρεκκλησίου και πάνω στην πέτρινη σαρκοφάγο ήταν σκαλισμένη η μορφή ενός νεαρού μεσαιωνικού ιππότη, ξαπλωμένου με τα χέρια ενωμένα και με την ασπίδα και το ξίφος στο πλευρό του. Δεν υπήρχε καμία επιγραφή με το όνομά του, ούτε εκεί ούτε στις υπόλοιπες σαρκοφάγους, όπου αναπαύονταν οι ανάγλυφες φηγούρες ενός άλλου ιππότη με το ξίφος σφιγμένο στη μέση, ζωσμένου με πανοπλία και κράνος, και μιας όμορφης δέσποινας που φορούσε ένα απλό λινό φουστάνι. Στις πλευρές του παρεκκλησίου υπήρχαν κι άλλοι τάφοι αντρών, ντυμένων με μακριούς χιτώνες και τηβέννους.

«Η Ιστορία λέει πως σ' αυτές τις σαρκοφάγους κείτονται άνθρωποι του Μεσαίωνα που αγνοείται το πραγματικό όνομά τους, αλλά ο κρυφός θρύλος βεβαιώνει πως, πολλά χρόνια μετά την άφιξη της Ουσίας του Μυστηρίου στη Νέα Υόρκη, οι σοφοί της Εταιρείας Ουροβόρος έφεραν εδώ όχι μόνο το *Χειρόγραφο των Κοσμικών Θαυμάτων*, αλλά και τους τάφους των ηρώων που είχαν προστατέψει την Ουσία του Μυστηρίου. Τότε αποφάσισαν να εγκαταστήσουν τους τάφους σε τούτο εδώ το περιστύλιο, για να μπορέσουν ν' αναπαυτούν εν ειρήνη. Το αββαείο χτίστηκε από το μεγάλο μαικήνα της Νέας Υόρκης, τον Τζον Ντ. Ροκφέλερ, που είχε την ιδέα να στεγάσει εδώ αυτό το μουσείο μεσαιωνικής τέχνης».

«Αυτός εδώ λοιπόν είναι ο τάφος του Γκρίμπο;» ρώτησε συνεπαρμένη η Μπεθ.

«Το σύμβολο του Ουροβόρου είναι ένα σύμβολο σε κυκλικό σχήμα με αρχή και τέλος, και συμβολίζει τους άπειρους κύκλους που διαδέχονται ο ένας τον άλλο στο χρόνο για να μετατρέπεται το μέλλον σε παρόν και το παρόν σε παρελθόν. Η Ουσία του Μυστηρίου εγκαινίασε με τον Γκρίμπο έναν από εκείνους τους κύκλους, που ολοκληρώνεται τώρα. Με αυτόν άρχισε ο κρυφός θρύλος και με αυτόν τελειώνει».

«Και, σύμφωνα με το θρύλο, σε ποιους ανήκουν οι άλλοι τάφοι;»

«Εκείνος εκεί, πίσω σου, είναι της Βαϊενέλ Λαμπόξ, θυγατέρας ενός σοφού της Εταιρείας Ουροβόρος ονόματι Γκουριέλφ Λαμπόξ. Ο άλλος, μπροστά σου, είναι του ιππότη Σαλιέτι ντι Εστάλια, προστάτη του Γκρίμπο. Οι υπόλοιποι ανήκουν σε κάποιους σοφούς του Μεσαίωνα που αγνόησε η Ιστορία. Αλλά αυτό ανήκει σε άλλο θρύλο».

«Και πού βρίσκεται, λοιπόν, η Ουσία του Μυστηρίου;» ρώτησε απορημένη η Μπεθ.

Azara

Η Κάρολ άνοιξε το χέρι της όπως το έκανε η θεά της επιστήμης στο ψηφιδωτό του Πανεπιστημίου Κορνέλ και της πρόσφερε ένα μικρό αντικείμενο που έμοιαζε με πέτρα. Όταν η Μπεθ το άγγιξε, η Ουσία του Μυστηρίου άρχισε να παίρνει ένα υπέροχο χρώμα που εξέπεμπε ένα παράξενο φως.

«Υποθέτω πως θα έχεις ακούσει για τη μυθική φιλοσοφική λίθο».

«Αυτή είναι η φιλοσοφική λίθος;» ρώτησε το κορίτσι δύσπιστα.

«Έτσι την αποκαλούσε πάντα η Ιστορία: η φιλοσοφική λίθος, η *lapis philosophorum*, το κλειδί όλων των μυστηρίων».

«Μα αυτό δεν είναι λίθος, πέτρα, είναι ένα είδος τσιπ, φτιαγμένο από ένα παράξενο υλικό!» παρατήρησε η Μπεθ, μαγεμένη από το θέαμα εκείνου του θαυματουργού αντικειμένου που της επέτρεπε να βλέπει απίστευτα πράγματα.

«Πολύ σωστά, Μπεθ. Πρόκειται για ένα καταπληκτικό αντικείμενο, που περιέχει όλα τα μυστικά της ζωής και του σύμπαντος που ακόμα δεν κατορθώσαμε να κατανοήσουμε. Ένα αντικείμενο τόσο θαυμαστό και ακατανόητο όσο η ουσία του ανθρώπινου νου. Κανένας δεν το έχει ακόμα αποκωδικοποιήσει απόλυτα και γι' αυτό κατά το Μεσαίωνα θεώρησαν πως ήταν μια πέτρα, η πέτρα της σοφίας. Τώρα αυτή η πέτρα βρίσκεται στα χέρια σου, και από σένα, καθώς και από πολλούς νέους σαν κι εσένα, θα εξαρτηθεί το μέλλον της».

«Και εσύ, Κάρολ; Τι θα κάνεις εσύ;»

«Θα συνεχίσω να βρίσκομαι στο πλευρό σου για να ταξιδέψουμε με την Ουσία του Μυστηρίου ως τα πέρατα του σύμπαντος».

«Με την Αποστολή Ουροβόρος της NASA;»

Αλλά τότε, μια φωνή αντήχησε ανάμεσα στους χοντρούς τοίχους του παρεκκλησίου.

«Αυτή η πέτρα δε σου ανήκει!»

Η Μπεθ τη γνώριζε καλά εκείνη τη φωνή.

«Νίκολας! Γύρισες!» αναφώνησε, βλέποντας το φίλο της να ξεπροβάλλει από το μεγάλο αψιδωτό άνοιγμα του πάνω ορόφου.

Ο Νίκολας πήδηξε και τις πλησίασε με τη σβελτάδα ενός σαλιμπάγκου.

«Λυπάμαι που άργησα. Εσύ πρέπει να είσαι η Κάρολ».

«Ω Νίκολας, πόσο χαίρομαι που σε βλέπω! Καλώς όρισες και πάλι στην Αποστολή Ουροβόρος», είπε η Κάρολ χαμογελώντας και αγκαλιάζοντάς τον σαν έναν παλιό φίλο.

Κατόπιν ο Νίκολας πλησίασε την Μπεθ και είπε:

«Σκέφτηκα πως ίσως είχες δίκιο και πως οι φόβοι μου δεν ήταν παρά της φαντασίας μου».

Η Μπεθ τον αγκάλιασε και του ψιθύρισε στο αυτί:

«Κι εσύ επίσης είχες δίκιο, αυτή η πέτρα δεν ανήκει μόνο σ' εμένα, ανήκει σε όλους μας». Και λέγοντας αυτά, του έδωσε την Ουσία του Μυστηρίου.

Ο Νίκολας την πήρε στο χέρι του σαν να δεχόταν το φως ενός αστέρα. Και, αγγίζοντάς την, αισθάνθηκε να αναδεύεται στο μυαλό του ο διάβολος που το κατοικούσε.

Ευχαριστίες

Οφείλω να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου στη Μαριπέ Πασκουάλ, επιστήθια φίλη, που έβαλε όλη της τη φαντασία και υπομονή για να ζωγραφίσει στην ακουαρέλα το καθένα από τα κτίρια και κάθε λεπτομέρεια του χάρτη του κρυφού θρύλου της Νέας Υόρκης, σαν να τα είχε πραγματικά μπροστά στα μάτια της· στον αγαπημένο μου ανιψιό Γκιγέρμο Λμπαλος Βεντόσο, που σχεδίασε με ακρίβεια έμπειρου καλλιτέχνη, παρά την ηλικία του, τα σημάδια και τα σύμβολα του Κοί και του Καθεδρικού του Αγίου Πατρικίου· στον αγαπημένο μου ανιψιό Χόρχε Άμπαλος Καμπόι, που με άφησε να μοιραστώ τα βιντεοπαιχνίδια του· και στον καλό μου φίλο ιατροδικαστή Πάκο Εσκρίνα, που με βοήθησε στα πιο λεπτά τεχνικά ζητήματα αυτού του μυθιστορήματος.

Σημείωση του Συγγραφέα

Το ψευδώνυμο «πύρινηπεταλούδα» είναι υπαρκτό και το βρήκα στην ιστοσελίδα *www.viajeros.com*, όταν έψαχα στο Ίντερνετ πληροφορίες για μέρη που είχα επισκεφθεί στη Νέα Υόρκη. Η «πύρινηπεταλούδα» αποκαλεί όντως «μικρό κήπο» το κοιμητήριο της Αγίας Τριάδας, στο άρθρο της «Τα πιο συναρπαστικά κοιμητήρια του κόσμου».

Από τον συγγραφέα του διεθνούς best seller της εφηβικής λογοτεχνίας

ΓΚΡΙΜΠΟ Το Μυστικό των Σοφών

Κάπου στη Νέα Υόρκη, ένας ηλικιωμένος άντρας ξυπνάει αλυσοδεμένος σ' ένα κελί που μοιάζει με μεσαιωνικό μπουντρούμι χωρίς να θυμάται ποιος είναι...

Δυο έφηβοι παίρνουν ένα παράξενο e-mail – μια αινιγματική ακολουθία μαθηματικών πράξεων που το νόημά της δεν μπορούν να αποκωδικοποιήσουν... Και μια διάσημη νευρολόγος, πιθανή υποψήφια για το βραβείο Νόμπελ, βρίσκεται νεκρή στο σπίτι της. Στην παλάμη της έχει μια λέξη χαραγμένη με πυρωμένο σίδερο: ΚÔΤ...

Ένα ζοφερό μυστικό συνδέει τις τρεις ιστορίες. Μια σύγκρουση από τα βάθη του χρόνου φτάνει στην κορύφωσή της. Μυστικές εταιρείες, σκοτεινές αιρέσεις, δολοπλόκοι μοναχοί και γενναίοι ιππότες γλιστρούν σαν σκιές στους δρόμους της λαμπερής μητρόπολης, παίρνοντας θέσεις μάχης. Ο πιο μεγάλος θρύλος του Μεσαίωνα ζωντανεύει στην καρδιά του Μανχάταν του 21ου αιώνα...

Ένα συναρπαστικό βιβλίο για νεαρούς αναγνώστες, όπου αστυνομικό μυστήριο και ιστορικό μυθιστόρημα, πανάρχαιοι μύθοι και εικονική πραγματικότητα συναντώνται σε μια περιπέτεια χωρίς προηγούμενο!

ISBN 978-960-620-508-8



9 789606 205088 >



0 1 1 7 0 0 7 6